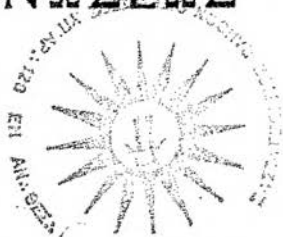

ΠΕΤΡΟΥ ΓΡΑΒΙΓΓΕΡ
ΔΙΠΛ. ΧΗΜΙΚΟΥ - ΗΛΕΚΤΡΟΛΟΓΟΥ ΜΗΧΑΝΙΚΟΥ

ΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ ΕΣΩΤΕΡΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΑΠΟΚΡΥΦΟΥ ΓΝΩΣΕΩΣ

ΤΟΜΟΣ ΠΕΜΠΤΟΣ

Π-Ρ-Σ

Ἄγγελολογία — Ἀνατολικαὶ Φιλοσοφίαι — Ἀ-
πόκρυφοὶ Ἐπιστήμαι — Ἀστρολογία — Βουδδισμὸς
— Γιόγκα — Ἐλευθεροτεκτονισμὸς — Θεοσοφία
— Καββάλα — Λαογραφία — Μεταφυσικαὶ Θεω-
ρήσεις — Μητικαὶ Ὀργανώσεις — Μυστηριοσο-
φία — Παραψυχολογία - Πνευματισμὸς — Πρακτι-
κὴ Μύησης — Ροδοσταυρισμὸς — Συγκριτικὴ
Θρησ³εολογία — Ταϊσμός — Ὑπνωτισμὸς κ. ἄ.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΣΦΙΓΓΟΣ"

ΑΘΗΝΑΙ 1975

Π

ΠΑΓΑΝΙΣΜΟΣ (ή 'Εθνισμός, PAGANISMUS).

Έκ τοῦ λατινικοῦ PAGANUS = χωρικός, διά τοῦ ὁποῦ οἱ Ῥωμαῖοι ἐχαρικήριζον ὑποτιμητικῶς ὅλους τοὺς μὴ Χριστιανοὺς, ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι ἡ Νέα Θρησκεία (Χριστιανισμός) ἐνεφευέθη πρῶτον εἰς τὰ μεγάλα κέντρα τῆς Αὐτοκρατορίας, ἐνῶ οἱ κάτοικοι τῶν ἐπαρχικῶν καὶ χωρῶν παρέμενον πιστοὶ εἰς τὰς ἄλλας ἐθνικὰς θρησκείας.-

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΣ ΤΩΝ ΘΡΗΣΚΕΙΩΝ, (ἀγγλ. WORLD FELLOWSHIP OF RELIGIONS. Ἰδρύθη τῷ 1956. Πρόεδρος SANT KIRPAL SINGH, εἰς Μαχαραγιάς ἀπὸ τὰς Ἰνδίας. Σκοπός : Ἀναζήτησις τῆς Ἀληθείας, τῆς Πραγματικότητος καὶ τῆς Οἰκουμενικότητος τῶν θρησκείων καὶ ἡ διάδοσις αὐτῶν. Αἱ θρησκείαι εἶναι τὸ μόνον θεμέλιον διὰ τὴν ἀγωγὴν καὶ τὴν ποδηγέτησιν τῶν ἀνθρώπων. Ἐξαγγελία τῶν ἰδανικῶν τῆς παγκοσμίου εἰρήνης καὶ τῆς συναδελφώσεως τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ θρησκευτικῆς βάσεως. Ἡ κίνησις τοῦ SANT KIRPAL διεδόθη καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα τῇ μερίμνῃ τοῦ Ἀντων. Χαλᾶ, ὅστις καὶ ἐξέδωκεν εἰς τὴν ἐλληνικὴν τὰ δύο τεύχη : α) "Ἀνθρωπε γνῶθι σαυτόν β) Τὸ μήνυμα τοῦ Μεγ. Διδασκάλου, Ἀθήναι 1963.-

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΣ. Ἐκφρασις τῆς Α. Μπέζαντ διὰ τὸν ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ * Κρίσναμοῦρτι ἐπανεμφανισθέντα Χριστόν. Ἐπίσης ἡ Σχολή * Ἀρκάν τῆς Ἀλλέκης * Μπαρῆλυ ἀναμένει ἕνα νέον Π. Ἐ. Κατὰ τινὰς ὑποθέσεις ἡ ἀφιξίς του ὀρίζεται εἰς τὸ 1975, δηλ. 100 ἔτη μετὰ τὴν ἰδρύσιν τῆς Β.Ε. ὑπὸ τῆς Η.Ρ. Μπλαβάτσου καὶ τοῦ "Ολκοτ.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΚΑΛΗ ΘΕΛΗΣΙΣ. (ἀγγλ. WORLD GOODWILL). Κίνησις προερχομένη ἀπὸ τὸ * Λούσις Τράστ τῆς Σχολῆς * Ἀρκάν. Ἰδρύ-

θη τῆ 1932, δέν θέλει νά εἶναι Ὀργάνωσις. "Προσπαθεῖ νά ἐμφανίσῃ μίαν νοητήν ἢ πνευματικήν σύνθεσιν μεταξύ τῶν οἰκοδομικῶν καί πρὸς τὸ καλόν ὁλοκλήρου τῆς ἀνθρωπότητος ἐνεργουσῶν δυνάμεων," διὰ νά "δημιουργήσῃ ὀρθὰς ἀνθρωπίνους σχέσεις διὰ τῆς πρακτικῆς ἐφαρμογῆς τῶν ἀρχῶν τῆς καλῆς θελήσεως," Ἡ ἀπασχόλησις τῶν μελῶν συνίσταται εἰς τὴν : α) διάδοσιν φυλαδῶν καί τευχῶν, β) ἴδρυσιν κέντρων πληροφοριῶν καί μελετῶν τῆς Σχολῆς Ἀριάν, γ) δημοσέουσιν πληροφορικῶν φυλλαδῶν, δ) λειτουργίαν μαθημάτων περὶ τῶν βασικῶν προβλημάτων τῆς ἀνθρωπότητος βάσει τῶν θεωριῶν τῆς Σχολῆς Ἀριάν. Συδρομαί δέν εἰσπράττονται, ἀλλὰ δωρεαί εἶναι εὐπρόσδοκοι. Ἐκ τοῦ ὕψους τῶν δωρεῶν αὐτῶν ἀντιλαμβάνεται ἡ Σχολή Ἀριάν τὴν πνευματικὴν πρόδοον τῶν μελῶν. Ἡ καταχώρησις ὡς μέλους "δέν ἔχει τὴν ἐννοίαν μιᾶς συμμετοχῆς εἰς σύλλογον, ἀλλ' εἶναι μίᾳ συμβολικῆ πρᾶξις τῆς ἀλληλεγγύης καί τῆς πνευματικῆς ὑπευθυνότητος.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΣΠΕΙΡΑ. Ἡ ἐκ μέρους τοῦ ⬤ Χάιντελ καί ἀργότερον ὑπὸ τοῦ ⬤ Μπράνσταττερ ἐκ τοῦ Βουδδισμού παραληφθεῖσα θεωρεῖται ὅτι ἡ ἐξέλιξις τοῦ Κόσμου τελεῖται ὑπὸ μορφῆν σπειρας (σπειροειδῶς).

Ἐταιρεία ἰδρυθεῖσα τῆ 1963 ὑπὸ τοῦ Λεοβράνδου ⬤ Μπράνσταττερ (BRANDSTÄTTER ψευδ. LEOBRAND) ὡς "ἠθικὴ Ἐταιρεία διὰ τὴν πρόδοον καί ἀνακαίνισιν τοῦ Κόσμου" Ἔδρα LINZ. Σκοπός : "Φρησικευτικὴ ἐξέλιξις, ἀναγνώρισις τῶν φωτεινῆς Ἱεραρχίας ὡς καί τοῦ νόμου δράσεως καί ἀποτελέσματος (Κόσμος) καί τοῦ τῆς μετενσαρκώσεως, μελέτη συγκριτικῆ τῶν Φρησικεῶν, διάδοσις μιᾶς νέας ἐννοίας περὶ Θεοῦ, (UNIVERSALD)

Βιβλιογρ. Leobrand, Das Neue Universelle Weltbild, Linz

Leobrand, Freude, Freude, Freude, Linz 1968

" Natursozialismus, ἄ.χ.

" Weltpolitische Evolution, Linz ἄ.χ.

" Der Ausweg Pannationale Weltunion,

" Neuer Europa & Welt Abc, Linz 1968

ΠΑΓΘΘΕΩΡΙΑ (WELTEISLEHRE). Ψευδο-φυσικὴ διδασκαλία κατὰ τὴν ὅποσαν ὁλόκληρος ὁ κόσμος ἀποτελεῖται ἀπὸ πάγον. Προταθεῖσα ὑπὸ τοῦ Χόρνς Χέρμπιγκερ (HORBIGER) ὑποστηριχθεῖσα ὑπὸ τοῦ Α. Χίτλερ καί ἀνεχθεῖσα ἀπὸ τοῦ 1955 ὑπὸ τοῦ Ρόμπερτ Χέρμπιγκερ.

ΠΑΔΜΑ (σφρ.) Ὁ Λωτός, φυτὸν ἱερὸν καὶ συμβολικόν.

Ἐπωνυμία τῆς Θεᾶς Λαξίμι.

Κατὰ τὸν GOVINDA (117) ἀποτελεῖ τὸ τρίτον σύμβολον τοῦ Μεγάλου Μάντρα "Ὁμ μάνι πάντμε χούμ".

ΠΑΔΜΑ - ΠΑΝΙ (σφρ.) Ὁ φέρων τὸν λωτόν.

Ὄνομα τοῦ 2ου Λόγου, τοῦ Ἀβαλοκίτσόβρα, διὰ τοῦς Βουδδιστάς τοῦ Βορρά.

ΠΑΘΟΣ. Εἶναι σφάλμα νὰ ἐφαρμόζεται πρακτικὴ καταστολῆς ὅλων τῶν παθῶν ἀνεξαίρετως, διότι ὑπάρχουν καὶ πάθη εὐγενικῆς προελεύσεως τὰ ὅποια ἀντιθέτως πρέπει νὰ καλλιεργοῦνται. Ἐκεῖνο ποῦ πρέπει νὰ καταπολεμᾶται εἶναι ἡ παθητικότης.

Ἡ τέχνη τοῦ δαμάζειν τὰ πάθη μας. Ἡ φυσικὴ κατάστασις τοῦ μύστου, εἶναι ἡ ἐνεργητικὴ. Πᾶσα ἐνέργεια πρὸς περιστολήν τῆς ἐλλόγου δράσεώς μας, ἐφ' ὅλων τῶν πεδίων, εἶναι ἔργον καὶ νίκη τοῦ κατασφραπτικῆς παράγοντος. Διὰ τοῦτο ὁ μύστης ὀφείλει νὰ καταπολεμᾷ διηλεκτικῶς τὴν παθητικότητα. Ἡ παθητικότης ἐκδηλοῦται :

α) Ἐπὶ τοῦ ὑλικοῦ πεδίου, ὡς ραθυμία, ὡς ἀναβλητικότης, ὡς ἀδυναμία πρὸς τάξ ἀπολαύσεις, ὡς ἀσθένεια.

β) Ἐπὶ τοῦ ψυχικοῦ πεδίου, ὑπὸ τὴν μορφήν τῶν ἡθικῶν παθῶν : θυμοῦ, ὑπεροφίας, ζηλοτυκίας κ.κ. Εἰς εἰδικὰς περιπτώσεις καταλλήλου ψυχροσυνθέσεως καὶ ἀστρικῶν ἐπηρεϊῶν ἡ παθητικότης τῆς ψυχικῆς ἀρχῆς ἐκδηλοῦται ὑπὸ μορφήν μεσαζοντικῶν καταστάσεων, διὰ τῶν ὁποίων ὁ ἄνθρωπος ἀφ' ἑνὸς ἀποπλανᾶται τοῦ σκοποῦ του, ἀφ' ἑτέρου κατατρέβεται μὲ ζητήματα κατὰ τὸ πλεῖστον ἀνάξια τοῦ Ἀνθρώπου καὶ συμφύρεται μὲ ἀντιθέτας τοῦ ἀοράτου, ἀγνώστων ἐπιδιώξεων καὶ ἀμφιβόλου ἀνωτερότητας.

γ) Ἐπὶ τοῦ πνευματικοῦ πεδίου, ἡ παθητικότης παρουσιάζεται ὡς εὐπιστία, ὡς φανατισμός, ὡς δεισιδαιμονία. Πάντα ταῦτα ὀφείλονται εἰς τὴν πνευματικὴν ραθυμίαν, εἰς τὴν ἐλλειψιν συγκεντρώσεως καὶ κρίσεως διὰ τὴν ἐξέυρεσιν λογικῆς ἀπαντήσεως εἰς τὰ ἀπασχολοῦντα ἡμᾶς προβλήματα. Αἱ ἀντιφυσικαί, ἕξαλλοι παράλογοι καταστάσεις αὗται, θέτουν φραγμὸς εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ἀνθρώπου, ἀποστεροῦν αὐτὸν τῆς ἐλευθερίας του καὶ δέν τὸν ἀφήνουν νὰ ἐνεργήσῃ ἀπερλοπαστος πρὸς ἐκπλήρωσιν τοῦ προορισμοῦ του ἐπὶ τῆς Γῆς. Εἶναι φυσικόν, ἡ ψυχὴ, λόγῳ τῆς ἰδιαζούσης ἐνδιαμέσου θέσεώς της, νὰ ἐπηρεάζῃ

τάς ἀρχάς τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὰ ἄνω καὶ πρὸς τὰ κάτω, οὕτω δὲ νὰ καθίσταται εἴτε ὁ δῆμιος αὐτῶν, εἴτε ὁ λυτρωτῆς : ἀρκεῖ ὁ κατευθύνων νοῦς νὰ τὸ θελήσῃ.

Βιβλιογρ. - Κυριαρχία : Vivekananda 243.-

- Ψυχικά πάθη : Ἑρμῆς If 23 (2), Fabre d'Olivet εἰς Χρυσῶν Ἐπη 146. Ledos 20, 425.-Α. Κομφίς, Μύησις 150.-

- Εὐγενικά πάθη : Sage, Γιδόγκα 55.-

ΠΑΘΗΤΙΚΟΤΗΣ. Βλ. Πάθη

SUZUKI, ZEN 837, 868.

- καὶ μύησις : GUENON Ἐπισκόπ. 209.-

ΠΑΙΓΝΙΑ ΤΥΧΗΡΑ. Πολλοὺς τρόπους ἐφεύρεν ἡ ἀνθρώπινη σύγκρισις καὶ δεισιδαιμονία πρὸς ἀνακάλυψιν τοῦ τυχεροῦ ἐρσιζμοῦ τοῦ λαχοῦ. Αἱ ποικιλῶνται Σολομωνικά γεμουν τοιοῦτων ὑποδείξεων αἱ ὁποῖαι, ὡς εἶναι εὐλογον, εἰς οὐδέν ἀποτελεσμα καταλήγουν.

ΠΑΙΔΟΜΑΝΤΕΙΑ. Μαντεία ἀσκουμένη διὰ χρήσεως παιδῶν, περὶ ἧν ομιλεῖ καὶ ὁ Ἡρόδοτος.

Κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους ἡ πρακτικὴ τῆς Π. ἠσκήθη ὑπὸ τοῦ Καλλιόστρου : Ἀθῶα παιδία ἐκαλοῦντο νὰ συγκεντρώσουν τὸ βλέμμα των ἐπὶ κρυσταλλίνης σφαίρας ἢ φιάλης πλήρους ὕδατος. Ὅ,τι ἔβλεπον ἐκεῖ μέσα τὰ παιδία ἐξελαμβάνετο ὡς ἐμφάνις ἀγγελικῶν πνευμάτων. Τὰ παιδία ταῦτα ἐκαλοῦντο "COLOMBES" (περιστέρα).

ΠΑΪΚ (ALBERT PIKE) γεν. 29.12.1809 BOSTON/H.P.A.

+ 2.4.1891 Οὐάσιγκτον,

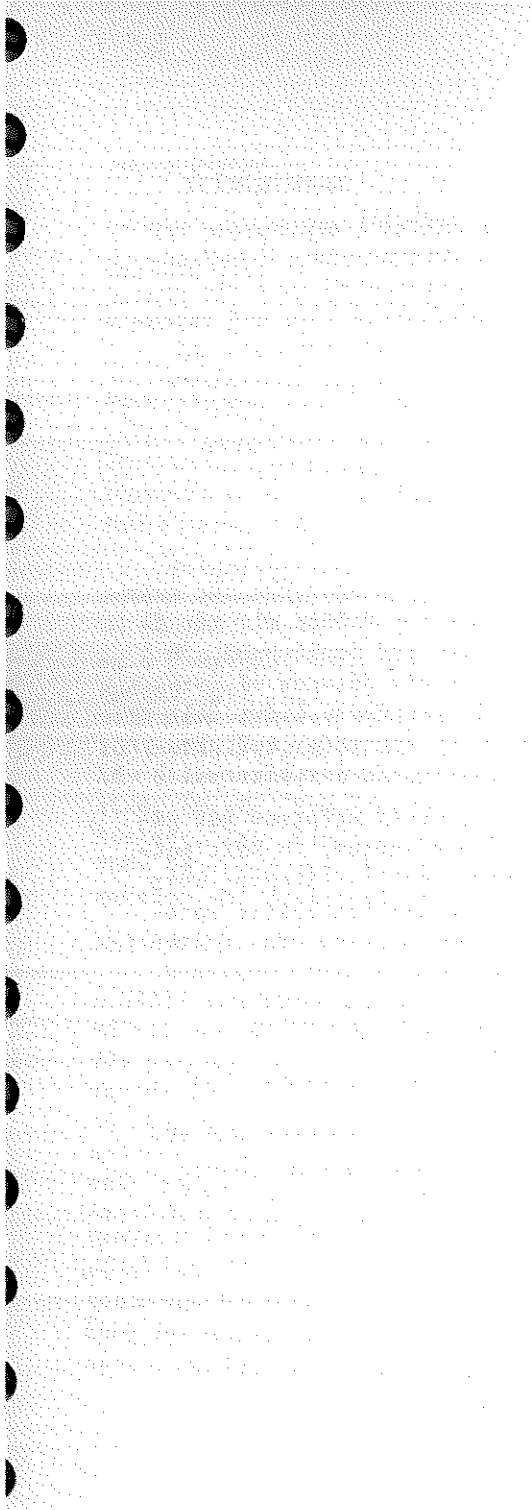
Ἀμερικανὸς στρατηγός, ἐσωτεριστῆς καὶ διάσημος Τέκτων, συντάκτης τῶν σημερινῶν Τυπικῶν τοῦ Α.Α.Σ.Τ. Ὁ Πάϊκ ἀντελήφθη πολὺ πρὸ τῆς Η.Ρ.Β. τὰς πνευματικὰς σχέσεις μεταξὺ τῶν διαφόρων τυπολογικῶν καὶ λατρευτικῶν συστημάτων καὶ προσέβη εἰς τὴν ἀναλυτικὴν ἐκτίμησιν αὐτῶν. Εἰς πλεον τῶν 200 ἔργων του ὁ Πάϊκ ἀπέδειξεν ὅτι ἦτο ἐνήμερος ὄχι μόνον τῶν κλασσικῶν ἔργων τῆς ἀρχαιότητος, ἀλλὰ καὶ τῶν συγγραμμάτων τῶν μεγάλων ἐσωτεριστῶν τοῦ παρελθόντος αἰ.

Τὸ γνωστότερον ἔργον τοῦ Π. εἶναι τὸ "MORALS AND DOGMA" ἀλλ' εἰς τὴν βιβλιογραφίαν τοῦ RAY BAKER HARRIS (1957) περιλαμβάνονται ἐντὸς τῶν 100 σελίδων της, κληθὸς ἄλλων ἔργων τοῦ Π. τοῦλάχιστον ἐξέσου σημαντικῶν.

Ἡ μεγάλη ἀξία τοῦ Π. εἶναι ὅτι διεμόρφωσε τὰ τυπικά τοῦ

Albert Pike

Α.Α.Σ.Τ. εἰς ἓν κλειστὸν σύστημα καὶ τοὺς ἔδωσε λογικὴν σειρὰν ἢ καὶ συνοχὴν. Ἐπίσης εἰς τὸν Π. ὀφείλεται ἡ διάδοσις τοῦ Α.Α.Σ.Τ. εἰς ὅλον τὸν κόσμον καὶ ὅτι κατέστησε τὸν τύπον τοῦτον τὸ σοβαρότερον σύστημα ἀνωτέρων βαθμῶν, εἰς τὸ ὁποῖον σήμερον ἀνήκει ἡ πνευματικὴ ἐπιλογὴ (ELITE) τῶν Τεκτόνων.

- "Ἔργα : *Morals and Dogma of the Aasr*, 1872 (πολλὰ ἀνατυπώσεις καὶ μεταφράσεις. (Εἰς τὴν ἑλλ. οἱ τρεῖς πρῶτοι βαθμοί.
-*Liturgy of the Aasr*, 1878, 4 τόμοι
-*The Magnum Opus* 1857
-*Der Innere Tempel, Herodotom* 1870
-*Das Buch vom Zweiten Tempel*.
-*Geheime Arbeit*, ἄ.χ. καὶ ἄ.τ.
-*The Book of the Words (Sēphar h' Debarim)*
-*The Holy Triad...Jah: Baaß-Reor, O' υἱσιγκτων* 1873.-

ΠΑΛΑΙΟΣ ΤΩΝ ΗΜΕΡΩΝ. (Ἀρχαῖος τῶν ἡμερῶν)

Τίτλος τῶν ὁποῖον ὁ Δανιὴλ εἰς τοὺς ὀραματισμοὺς τοῦ ἀπέδωκεν εἰς τὸν Ἰεχωβά διὰ τὴν σημασίαν ὅτι ἡ ὑπαρξὶς του εἶναι αἰώνια. Ὁ WEBB τὸν ἐχρησιμοποίησεν εἰς τεκτονικὸν ὕμνον.

ΠΑΛΑΜΑΣ (Ἅγιος Γρηγόριος ὁ -) 1296 - 1359

Ὁ ὑποστηρικτὴς καὶ ἀρχηγὸς τῶν Ἑσχαστῶν.

Στηρίζεται εἰς τὴν χριστιανικὴν διδασκαλίαν καθ' ἣν τὸ ἀνθρώπινον σῶμα, ναὸς τοῦ θεοῦ, δέν εἶναι ἡ ἀρχή, οὔτε ἡ βᾶσις τοῦ κακοῦ. Ἐπὶ τοῦ θεματος τούτου ἔχομεν ἐν ἐνδιαφέρον ἔργον του, τὴν "Προσωποποιίαν". Συμπέρασμα αὐτοῦ εἶναι ὅτι τὸ σῶμα, εἶναι τὸ ἕτερον ἀπάραικτον σκέλος - μέ τὴν ψυχὴν - διὰ τὴν ἀνθρωπίνην ὑπόστασιν.

Ὁ Π. ἀντιτίθεται εἰς τὸν ἀντικειμενισμόν τῆς συλλογιστικῆς, ποὺ βλέπει τὸν ἀνθρώπον ὡς μίαν συλλογιστικὴν μηχανήν, ἀντιτίθεται καὶ εἰς τὴν ἔκστασιν τοῦ Νεοπλατωνισμοῦ, ποὺ τρέπον τινὰ ἐξάγει τὸν ἀνθρώπον ἀπὸ τὸν ἀνθρώπον (φυγῆ, ἔκστασις). Θέλει τὸν νοῦν νὰ βαπτίζεται μέσα στὴ καρδιά καὶ νὰ ἀφήνεται εἰς τὴν ὀδήγησιν της. "Πηγὴν ποιῆσαι τὴν σὰρκά τοῦ ἁγιασμοῦ ἀνεξάντλητον". Μόνον τότε ὁ νοῦς ἐπανευρίσκει τὴν οὐσίαν του ἀφοῦ διέληθῃ διὰ τῆς καρδίας καὶ ἀναστρέφεται τὸν θεόν.

Τόσον ὁ Π., ὅσον καὶ ὁ μαθητὴς του Νικ. Καβάσιλας, ὑποστηρίζουν ὅτι ἐκ τῆς Ἀγ. Τριάδος ἐκπηγάζει ἄκτιστον φῶς καὶ

φέρει τὸν μυστικὸν εἰς ἐπαφὴν μὲ τὸν Θεόν, πρῶγμα τοῦ ἀντιπροσωπεύει τὴν ὑψίστην ἐκδήλωσιν τῆς νεοπλατωνικῆς καὶ γνωστικῆς ἐκπορεύσεως μέσα εἰς τὰ σπλάγνα τοῦ Χριστιανισμοῦ.

" Ὁ μέγας Μακάριος, γράφει ὁ Παλαμᾶς, ἐδιδάχθη διὰ τῆς ἐνεργείας τῆς θείας Χάριτος καὶ μᾶς διδάσκει ὅτι τὸ πνεῦμα καὶ ὅλαι αἱ σκέψεις τῆς ψυχῆς, εὐρηνται ἐν τῇ καρδίᾳ, ὡς ὄργανον σωματικοῦ... Ὁμοίως, στὰν ὁ Γρηγόριος ὁ Νύσσης, βεβαιοῦ ὅτι τὸ πνεῦμα δὲν δύναται νὰ ἐνοικῆ, ἐντὸς τοῦ σώματος, ὡς ἀσώματον, δὲν παθεῖ, παρ' ὅλα ταῦτα νὰ παραμένῃ συνδεδεμένον μὲ αὐτό, διότι χρησιμοποιεῖ ἀρρήτως τὴν καρδίαν, ὡς πρῶτον σαρκικὸν ὄργανον". Δεὸν λοιπὸν εἰς τὴν καρδίαν νὰ κατέλθῃ ὁ νοῦς, ἵνα ἐπανέρῃ τὴν εὐστάθειάν του, καὶ οὕτω νὰ ἐποκαταστήσῃ ἐν τῷ ἀνθρώπῳ τὴν ἐσωτερικὴν ἁρμονίαν τὴν ἀπωλοσθεῖσαν διὰ τῆς πτώσεως. Ἐν τῇ ψυχο-φυσιολογικῇ ταύτῃ δρᾶσει, ἡ ἀναπνοὴ καὶ ἡ στάσις τοῦ σώματος παύζουσι σημαντικὸν ρόλον.

Ἴδου ἀκόμη μία περιεκτικὴ χαρακτηριστικὴ τοῦ Παλαμᾶ, συχνὰ ἐπαναλαμβανομένη εἰς τὰ ἔργα του : "Ὅταν ἡ αὐγὴ ἔρχεται νὰ φεγγίξῃ καὶ τὸ ἄστρον τῆς πρωίας ἀνατέλλῃ εἰς τὰς καρδίαν σου, ὅπως εἶπεν ὁ κορυφαῖος τῶν Ἀποστόλων (βλ. β' Ἐπιστολὴ Πέτρου I, 19 : καὶ φωσφόρος ἀνατελεῖ ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν) τότε, συμφώνως πρὸς τὰς λέξεις τοῦ Προφήτου : "ὁ ἀληθὴς ἄνθρωπος ἐξέρχεται διὰ τὸ ἀληθινὸν τοῦ ἔργου" (Ψαλμοὶ 104, 23) καὶ μὲ τὸ φῶς τὸ ὁποῖον τοῦ χρησιμεύει ὡς ὁδὸς, ἀνυψοῦται ἢ ἔχει ἤδη ἀνυψοῦσθαι εἰς τὰς αἰωνίους κορυφάς· ἀρχίζει τότε, ὡς θαῦμα, νὰ καθίσταται ἐπίπτῃ τῶν ὑπερηκόσμων, χωρὶς νὰ ἀποχωρισθῇ τῆς ὑλῆς καὶ ἀπ' ἀρχῆς τὸν συνοδεύει... Διότι δὲν ἀνυψοῦται μὲ τὰ φανταστικὰ πτερά τῆς λογικῆς του, ἀλλὰ πραγματικὰ διὰ τῆς ἀρρήτου ἰσχύος τοῦ Πνεύματος". (Ἐναφ. ὑπὸ J. MEYENDORF, 215).

Σχολιάζων τὴν ἀνωτέρω περιεκτικὴν ὁ J. MEYENDORF ἐπιλέγει : " Αὐτὸ καὶ ὁ Ἅγιοσύνης ἐπιζητεῖ " ἐπαναφέρων τὸν νοῦν εἰς τὴν καρδίαν" εἶναι ἀκριβῶς ὁ Ἐωσφόρος, τὸ ἄστρον τῆς αὐγῆς, καὶ διὰ τῆς ἐλεύσεως τοῦ Χριστοῦ ἀντέλει, εἶναι δηλ. ὁ Νόμος τοῦ Πνεύματος. Ἀποκαλύπτει τότε τὸν ἀληθῆ προσρισμὸν τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις συνίσταται εἰς τὸ νὰ ἡγεμονεύσῃ ἐφ' ὅλης τῆς δημιουργίας, ἐπαναφέρων ταύτην εἰς τὸν Θεόν. Ἀνακαλύπτει

τὸ πραγματικὸν τοῦ "Ἔργον, ἐκεῖνο τὸ ὅποιοι ὁ Δημιουργὸς τοῦ εἶχεν ἐμπιστευθῆ εἰς τὸν Παράδεισον. Τοιοῦτοτρόπως ὁ παλαμικὸς ἠσυχαστῆς λυτροῦται ἀπὸ τινος παθητικῆς ἀντίληψιν τῆς μυστικῆς θεωρίας, διὰ τῆς ὁποίας θὰ ἠφαιζέτο ἡ ἴδεια καὶ προσωπικῆ ἄελα τοῦ ἀνθρώπου. Ἀντιθέτως τὰ "ἔργα" ἀποτελοῦν διὰ τὸν Παλαμᾶν, ὄρον ἀπαράλιτον διὰ τὴν λῆψιν τῆς ὑπερκοσμίου Χάριτος." J. MEYENDORF, ἐνθ. ἀν. σ. 218) (ἴβλ. ἠσυχασμὸς) Βιβλιογρ. Π. Γράβιγγερ, Ὀμιλοῦντες ἑσπερ. 128. Fr. Schuon, Ἐνότης τῶν θρησκειῶν 165, 230, Χειρογρ. J. Meyendorf, Gregoire Palamas, Paris 1959, Ed. Du Seuil.

ΠΑΛΑΜΗΔΗΣ. Διάσημος Ἑλλην Ἀστρολόγος.

ΠΑΛΙ. Ἡ παλαιὰ γλῶσσα τοῦ MAGADHA, ἡ ὁποία προηγήθη τῆς ἐκλεπτυσμένης σανσκριτικῆς. Εἶναι ἡ γλῶσσα τοῦ Βουδδα εἰς τὴν ὁποίαν συνετάγησαν τὰ πρωταρχικὰ κείμενα τοῦ Βουδδισμού. Ἡ γνῶσις τῆς γλῶσσης Πάλι εἶναι ἀναγκαῖα εἰς τὸν ἐπιθυμῶμεν τὴν ἔννοιαν τῶν βουδδιστικῶν κειμένων, διότι ὅσαι μεταφράσεις ἀποδίδουν τὴν προσωπικὴν ἐρμηνείαν τοῦ μεταφραστοῦ αἰ ὁποῖαι εἰς πολλὰ σημαντικὰ σημεῖα ἀντιφάσκου.

Διὰ τοὺς Βουδδιστὰς Πάλι σημαίνει ἱερὸν κείμενον καὶ κατὰ δεύτερον λόγον ἡ γλῶσσα τῶν κειμένων τούτων. Ἡ Πάλι φάσκει νὰ ἦτο ἐν χρήσει ἡδη. Ὑποθέτουσιν ὅτι ἡ διάλεκτος αὕτη ἐχρησιμοποιεῖτο εἰς τὴν Μαγκαδοῦα, ἀρα ὅτι ἦτο ἀρείας προελεύσεως. Ἡ Πάλι ὁμοιάζει πρὸς τὴν σκρ. περὶκου ὅσον ἡ ἰταλικὴ γλῶσσα πρὸς τὴν λατινικὴν.

Βιβλιογρ. Kurt Schmidt, Pali Buddhas Sprache, Konstanz 1951
- Nyanatiloka, Kleine Systematische Pali-Grammatik, Breslau 1911.

- Nyanatiloka, Buddhistisches Wörterbuch, Konstanz 1952

ΠΑΛΙΓΓΕΝΕΣΙΑ (ἀναγέννησις). Ὅρος χρησιμοποιοῦμενος ὑπὸ τῶν Ἀλχημιστῶν διὰ νὰ ὑποδηλώσουν τὴν ἀναγέννησιν ἑνὸς ζῶντος ὀργανισμοῦ (συνήθως φυτοῦ) μετὰ τὴν ἀποξήρανσιν του. Ἡ Π. φάσκει νὰ εἶναι σύμβολον τῆς πνευματικῆς ἀναγέννησεως ἢ καὶ τῆς μετενσαρκώσεως. (RHEA).

ΠΑΛΙΓΓΕΝΕΣΙΣ. Τὸ ἀντίστροφον φαινόμενον τῆς Ὑλοποιήσεως : ἐν ἀντικείμενον κατακαίεται καὶ ἀργότερον ἐκ τῆς τέφρας του ὕλοποιεῖται ἐκ νέου. Τὸ φαινόμενον ἐμελετήθη μετὰξὺ ἄλλων

καὶ ὑπὸ τοῦ καθηγ. BLACHER ἐν Ρίζω.-

ΠΑΛΙΝΔΡΟΜΟΝ. Λέξεις αἱ ὅποσαι δύνανται νὰ ἀναγνωσθῶν πρὸς τὰ ἑμπρὸς καὶ πρὸς τὰ ὀπίσω. Τὰ παλινδρομα καίζουσι εἰς τὸν Συμβολισμόν τῶν γραμμάτων σημαντικὸν ρόλον. Θ Σάτωρ Ἀρέσο.

ΠΑΛΛΑΔΙΣΜΟΣ. Ἐωσφορικὴ καὶ σατανιστικὴ λατρεία μὲ τὴν ὅποσαν ἑκατηγόρησαν τοὺς Ε.Τ. ὅτι ἐπέδιδοντο εἰς ἄκρως μυστικὰς συνελύσεις. Ἐστερημένη φυσικῆ πάσης βάσεως, ἡ κατηγορία αὕτη ἐξαπλωθεῖσα ὑπὸ τῶν ψευδολογιῶν τοῦ Λεβ Ταξελ συνδύει νὰ ἐξαφθοῦν τὰ ἀντιτεκτονικὰ μίση καὶ αἱ διωξεις μέχρι τῆς ἀρχῆς τοῦ β' παγκ. πολέμου.

Ἀντιθέτως ὑψίστατο μία ἀνδρόγυνος Ἐταιρεία (PALLADIUM ORDER) ἐγκαθιδρυθεῖσα κατὰ τὸν Ραγκὸν εἰς Παρίσιον τῷ 1737. Οἱ ἱδρυταὶ ἰσχυρίζοντο ὅτι προῆλθον ἀπὸ τὰς ὀδηγίας τὰς ὁποίας ὁ Πυθαγόρας ἐκόμισεν ἐξ Αἰγύπτου εἰς Ἑλλάδα καὶ ὅτι παρακμάσαν κατὰ τὴν πτώσει τῆς ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας, ἀνασυνεστήθη ἐκ νέου ὑπὸ τοῦ Φενελὸν Ἀρχιεπισκόπου τοῦ Καμπρέι τῷ 1637. Οἱ ἰσχυρισμοὶ οὗτοι εἶναι ἐντελῶς ἀστήρικτοι. Ὁ Φενελὸν ἄλλως τε ἐγεννήθη τῷ 1651. Πάντως ἐπρόκειτο περὶ ἑξαιρετικῶς ἠθικῆς Ἐταιρίας ἀποτελουμένης ἀπὸ δύο βαθμοῦς : 1ον Ἀδελφός, 2ον Ἐταῖρος τοῦ Ὀδυσσεως. Αἱ ἀποκτώσαι τὸν 2ον βαθμὸν γυναῖκες ἐκαλοῦντο Σύντροφοὶ τῆς Πηνελόπης. Τὸ Τάγμα ἐκαλεῖτο καὶ Παλλαδικὸς Τεκτονισμὸς.

ΠΑΛΛΑΝΤΙΝΟ. (EUSAPIA PALLADINO.) 1854 - 1918.

Διάσημος Ἰταλὶς μεσάζουσα κατὰ τὸ τέλος τοῦ παρελθόντος αἰῶνος. Συνηλλάσσετο μὲ τὸ πνεῦμα Τζῶν Κίγκ, τὸ ὅποιον συνειργάζετο καὶ μὲ τὴν Μπλαβάτου. Προερχομένη ἐξ οἰκογενείας πτωχῶν χωρικῶν, ὑπέστη ζωηρὸν κλονισμόν ἀπὸ τὴν δολοφονίαν τοῦ πατρὸς τῆς τὸν ὅποιον ἐξετέλεσαν ἐνώπιόν τῆς. Προσβληθεῖσα ἀπὸ μυστηριώδη ψυχικὴν νόσον, εἶχε τρομακτικὰς ψευδαίσθησεις, κρίσεις σπαστικὰς καὶ προσβολὰς ὑπνοβασίας μέχρι τῆς ἐνηλικιωσεως τῆς. Ἡ πάθησις ἐξηφανίσθη ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἀλλ' ἡ Παλλαντίνου ἀπέκτησε προσδευτικῶς παραδόξους ἰδιότητας. Ὁ καθηγ. DAMIANI τὴν περισυνέλεξε καὶ ἐμελέτησε πρῶτος τὰς ἰκανότητας αὐτάς. Μετ' ὀλίγον ἀπέκτησε διασημότητα. Μεγάλου ἐπιστήμονος ἠρεῦνησαν τὰ μεσαζοντικά τῆς φαινόμενα. Περὶ τὴν ἐμμηνόπαυσιν ὅμως ἔχασε τὰς ἰκανότητας αὐτάς καὶ διὰ νὰ μὴ στερηθῆ τοῦ ἐπιούσιου μετεχειρίσθη χονδροειδεῖς ἀπάτας καὶ τεχνάσματα τὰ ὀ-

ποῦα συνέτεινον νά ἀπωλέσῃ τὴν ἐμπιστοσύνην τῶν ἐπιστημόνων. Οὕτω τὴν 18.12.1909 εἰς τὰς Η.Π.Α. ἀπεκαλύφθη ὑπὸ τιγος φυ-
 χολόγου τοῦ HARVARD ὡς ἐξαπατῶσα τὴν ὀμηγυρὶν, ἅταν ὁ συνο-
 δὸς τῆς συνέλαβεν ἐκ τοῦ μηροῦ τὸ "πνεῦμα" καὶ ἐκεῖνο ἤρχισε
 νά κραυγάζῃ (SPIEGEL 9/67). Κατὰ τὸν καθῆγ. Ἑστερράϊχ ἡ
 διασημότης τῆς παρά ταῦτα παρέμεινεν ἀδιατάρακτος μέχρι τοῦ
 θανάτου τῆς. Οἱ ἐξῆς ἐπιστήμονες ἠσχολήθησαν μὲ τὴν Παλλαντί-
 νο : CHARLES RICHEL (Παρτσιοί), τὸ ζεῦγος CURIE, SCHIAPARELLI,
 (ἀστρονόμος ἐν Μιλάνῳ), Φλαμαριῶν (Παρτσιοί) καὶ HENRI BERGSON
 (Παρτσιοί).

Τὰ πρό τῆς ἀνωτέρας περιόδου φαινόμενα τῆς Π. παραμένουν
 κλασσικοῦ ἐνδιαφέροντος.

Βιβλιογρ. Pr. Österreich, der Okkultismus im Modernen
 Weltbild, Dresden 1921

Max Dessoir, Vom Jenseits der Seele, Στουτγ. 1917 & 1920

Lombroso, Ἐγνωτισμός καὶ Πνευματισμός, 32.-

C. Flammarion, Forces Naturelles, 195.-

ΠΑΝ. Ὁ ἀρχαῖος ἑλλην. θεὸς τῆς Φύσεως, τοῦ Παντός ἢ θεότης
 τῶν ποιμένων, κυνηγῶν, χωρικῶν καὶ κατοικῶν τῆς ἐλευθέρας φύ-
 σεως. Κατὰ τὸν Ὅμηρον υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Ἀρτυμένης. Ἀνε-
 κάλυψε τὸν αὐλὸν (τοῦ Πανός).

Παρά τῷ Κρόδευ ὁ κερασφόρος καὶ ἀίγοπόδαρος θεὸς τῶν
 ποιμένων καὶ τοῦ δάσους.

Βιβλιογρ. Papalardo. - Fabre d'Olivet, 182. - Εὐσέβιος I 150

Parnety. - "Voile d'Isis" 1925, 309. - J. Richerpin, I, 511, 516, 518

ΠΑΝΑΓΙΑ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ. Ἡ περιφημος αὕτη Μητρόπολις ἐκτός τῶν
 ἄλλων, ἔχει διακοσμηθῆ ὑπὸ τῶν μεμνημένων κατασκευαστῶν τῆς
 μέλειαν ἐνδιαφέροντα γλυπτά ἰδίως κατὰ τὴν πρόσοψιν, τὰ ὅποια
 σαφῶς ὁμιλοῦν περὶ ἀλλημερικῶν νόμων καὶ κατεργασιῶν.

Βιβλιογρ. Claude d'Ygé, Assemblée 174. (Par esprit Gobineau
 de Montluisant).

- Fulcanelli. Le Mystère des Cathédrales, Paris 1957, Omnium
 Littéraire, ἰδιαιτέρως σελ. 82.

ΠΑΝΑΚΕΙΑ. Τὸ ἐρημητικὸν μέσον διὰ τοῦ ὁποίου θεραπεύονται ὁ-
 λὰι αἱ νόσοι καὶ παρατείνεται ἡ ζωὴ. Ἔίναι αὕτη αὕτη ἡ φι-
 λσοφικὴ Ἄλθως. (Πρβλ. Ἐλιξήριον, Σπαγειρκα, Πόσιμος Χρυσός).

Βιβλιογρ. Γράβιγγερ, Έρμητ. Φιλοσ. I 140, II 10.
E.L. Levi, Δόγμα 175, Τυπικόν. 174, 176. - Fernety, -
M. Berthelot, Γένεσις τῆς Ἀλχημείας 80.211. -

PANACEA SOCIETY. Ἀγγλική ὀργάνωσις τοῦ 18ου αἰ. περιπέ-
ασα εἰς ὕπνον κατὰ τὸ 1810, μεθ' ὃ ἀνοζωογονηθεῖσα κατὰ τὸ
1916. Ἡ διδασκαλία τῆς στηρίζεται ἐπὶ τῶν προφητειῶν δύο ἐμ-
πνευσμένων γυναικῶν, τῆς JANE LEADE (1623 - 1704) καὶ τῆς
JOHANNA SOUTHCOTT (1750-1814) ὅπως καὶ ἐπὶ τῶν ἀποκαλύψεων
τοῦ GEORGE TURNER (θανόντος τῆ 1821).

Ἡ διδασχὴ τῆς P.S. ἀποκαλύπτεται κατόπιν αὐστηρῶν δοκιμα-
σιῶν, εἰς μικρὸν ἀριθμὸν ἐκλεκτῶν : τὸ τέλος τοῦ κόσμου πλη-
σιάζει / μετὰ τὸ τέρας τῆς "ἐρημώσεως" θὰ ἀποκαλυφθῆ ἓν κιβώ-
τιον, σφραγισμένον καὶ κειρυμένον ὑπὸ τῆς JOHANNA SOUTHCOTT,
τὸ ὁποῖον περιέχει ἀποκαλύψεις ἐξαιρετικῆς σημασίας. Οἱ νεώ-
τεροι μύσται τῆς ὀργανώσεως ἀποδίδουν ἐπίσης μεγάλων σημασί-
αν εἰς τὸ διάγγελμα μιᾶς συγχρόνου μεσημηνῆς, τῆς HELEN EXE-
TER. Πιστεύεται ὅτι οἱ ὁπαδοὶ τῆς ὀργανώσεως ἀνέρχονται εἰς
10,000 καθ' ὅλην τὴν Μεγ. Βρετανίαν.

ΠΑΝ - ΑΜΡΙΤΑ - ΓΙΟΓΚΑ. Ἡ μέθοδος τῆς μεταλλαγῆς τοῦ ἐλιξηρί-
ου τῆς ζωῆς (σικρ. Ἀμρίτα) διὰ τῆς Γιόγκας. Περιγράφεται εἰς τὴν
Χάθα-Γιόγκα-Πραδικία, ἐν ταῦτοις ὄλγον γνωστῆ, διότι εἰς τὴν
ἀγγλ. μτρ. ὑπὸ τοῦ SHRINIVAS JYANGAR (BOMBAY) εἰς τὴν ὅποσαν
ἀναφέρονται οἱ πλείστοι τῶν συγγραφέων, δὲν εἶναι μεταφρασμέ-
νοι οἱ σχετικοὶ στίχοι 84-103 (διότι ἐξωμνήθησαν ὡς ἀνήθικοι).
Ὁ WALTER ἔδωκεν εἰς τὴν διατριβὴν του περὶ Χάθα-Γιόγκας τὴν
λατ. μτρ. Περιγραφή τῶν στίχων ταύτων εἰς τὴν γερμ. ὑπάρχει
εἰς τὸ ἔργον τοῦ RICHARD SCHMIDT : FAKIRE & FAKIRTUM (Βιέννη
περ. 1925).

Βιβλιογρ. Lus de Sayjan, Pan-Amrita-Yoga, Freiburg
Fr Henri Biven, Lebenskunst in Yoga & Magie, Zurίχη 1953
Fr dr J.W. Hauser, Der Yoga als Heilsweg, Στουτγ. 1932
(Πρβλ. Ἀμρίτα, Βαϊρόλι)

ΠΑΝΩΡΑ. Ὁργισμένος ὁ Ζεὺς ἀπὸ τὴν κλοπὴν τοῦ κυρὸς ὑπὸ τοῦ
Προμηθέως, ἀπεφάσισε νὰ ἐκδικηθῆ καὶ αὐτὸν καὶ τοὺς ἀνθρώπους.
Εἰς τοὺς τελευταίους ὁ Κόσμιος τοῦ Ἐλμπου ἐξαπεστείλεν " ἓν
θλιβερὸν δῶρον ἀπὸ τὸ ὁποῖον θὰ εἶναι ὅλοι ἐνθουσιασμένοι εἰς
τὸ βάθος τῆς ψυχῆς των, ἂν καὶ θὰ εἶναι δι' αὐτοὺς μὲν μᾶστιξ."
(Ἡσόδος)

Αυτό τὸ δῶρον εἶναι ἡ γυναῖκα. Ὁ Ζεὺς ἐν προκειμένῳ διεταξε τὸν Ἥφαιστον " νά κατασκευάσῃ τὸ ταχύτερον ἐν σώμα, ἀγαμειγνύων χῶμα καὶ ὕδωρ, νά τοῦ μεταδώσῃ δύναμιν καὶ φωνὴν ἀνθρωπίνην καὶ νά σχηματίσῃ ἐν τέλει μίαν παρθένον γοητευτικῆς ὡραιότητος καὶ ὁμοίαν μὲ τὰς ἀθανάτους θεάς". Ἄλλαι θεότητες προστρέχουν εἰς τὴν βοήθειαν τοῦ Ἥφαιστου, διὰ νά στολίσουν μὲ δῶρα τὴν μέλλουσαν σύντροφον τοῦ ἀνδρός. Ἡ Ἀθηνᾶ καὶ αἱ Χάριτες τῆς δωρίζουν μεγαλοπρεπῆ ἐνδύματα, περιδέραια χρυσᾶ καὶ ἀνοιξιὰτικα λουλούδια. Συγχρόνως ὁμοίως ὁ Ἑρμῆς ἐμπνέει εἰς τὴν γυναῖκα "τὴν τέχνην τοῦ ψεύδους, τοὺς γοητευτικούς λόγους καὶ τὸν ἀστατον χαρακτήρα". Αὐτὸς τέλος τὴν βαπτίζει "Πανδώραν", διότι ὅλοι οἱ θεοὶ τοῦ Ὀλύμπου τῆς εἶχον προσφέρει δῶρα.

Κατὰ τὴν πριγκίπισσαν Καρατζᾶ ὁ μῦθος τῆς Πανδώρας εἶναι ὁμοίος μὲ τὸν τῆς Εὐας. Ὁ Ἥσπεδος παριστᾷ τὴν Π. ὡς παρθένον ὑπερφυσὺς καλλονῆς πλασθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Διὸς χάριν τοῦ ἀνθρώπου. Ἐν μέρει ἡ παραδοσις αὕτη διεστράφη ἀπὸ τὴν ἀρχικὴν τῆς διατύπωσιν διότι ἀναφέρει ὅτι ὁ Ζεὺς ἐφώδισε τὴν Π. μὲ ἀγγεῖον ἐγκλιεῖον ὅλα τὰ δεινὰ ὑπὸ τῶν ὀφίων μαστιζέται ἡ ἀνθρωπότης ἔκτοτε. Ἡ μυθολογικὴ ἀντίληψις κατέστησε δῆλον ὅτι τὰ δεινὰ τῆς ἀνθρωπότητος δὲν προέρχονται ἀπὸ τὰς βουλὰς τοῦ θεοῦ, ἀλλὰ πηγάζουν ἀπὸ τὴν ἀνθρωπίνην ἀτέλειαν. Ἡ ἀρχικὴ διατύπωσις ἦτο ὅτι ἡ Π. προωρίσθη ὡς δῶρον εἰς τὸν ἄνθρωπον ἀμιγῆς παντὸς κακοῦ καὶ ὄχι αἴτια τῶν ἀνθρωπίνων συμφορῶν. Ἡ ἀντίληψις τῆς γυναικείας ἐνοχῆς εἶναι παράλληλος μὲ τὴν θεολογικὴν ἀντίληψιν τοῦ μύθου τῆς Εὐας. Πάντοτε οἱ θεολογούντες κατέστησαν τὴν γυναῖκα, λησμονοῦντες ὅτι αἱ παραδόσεις ἀποδίδουν εἰς τὴν γυναῖκα ἀθωότητα μᾶλλον ἢ κακοβουλῶν.

Ἀπερίσκεπτη ἡ Π. ἤνοιξε τὸ δοχεῖον ἐκ τοῦ ὀφίου ἐξώρμισαν πάντα τὰ δεινὰ. Ὁμοία ἦτο καὶ ἡ ἀπερίσκεπτα τῆς Εὐας. Δὲν ἐφρόντισε νά μάθῃ καὶ νά βεβαιωθῇ ὅτι πράγματι θὰ προσκάλει σοβαρὰς συνεπείας τρώγουσα τὸν ἀπηγορευμένον καρπὸν, ὡς συμβολικῶς διατυπῶνται ἡ διάπραξις τοῦ σφάλματος. Ἡ ἀπαγόρευσις δὲν εἶχε γίνῃ εἰς αὐτήν, εἶχε γίνῃ εἰς τὸν Ἀδάμ πρὶν γεννηθῆ ἡ Εὐα. Ἡ Εὐα ἐπομένως δὲν ἔχει πληρῆ συναίσθησιν τῆς πράξεως εἰς τὴν ὀφίον παρεπληθῆ ὑπὸ τοῦ Ὀφews τοῦ συμβολίζοντος τὴν ἀμφιβολίαν. Ὁ Ἀδάμ δὲν εἶχε καμμία ἀμφιβολίαν ὅτι διεπράττε σφάλμα, ἐπομένως ἔχει καὶ τὴν εὐθύνην τῆς

πράξεως. Ἡ Εὐα ἢ ἄλλως ἢ Π. διεπράξε τὸ σφάλμα ἐξ ἀπεριοκεφίας. Ἐν τούτοις τὸ διεπράξε καὶ ἦτο ἀδύνατον νὰ ἀποβῆναι τὰς συνεπείας του ἢ Ἀνθρωπότητος, ἀλλὰ καίτοι τὸ διεπράξεν ἡ ἀθωότης της σώζεται ἀκεραία.

Ἐδῶ ἐγκρίεται τὸ μέγα ἀπόρρητον. Ἡ ἑλπίς δὲν ἐξῆλθε τοῦ ἀγγελοῦ διότι ἡ Π. ἐπρόφθασε καὶ τὸ ἔκλεισε. Ἡ ἑλπίς εἶναι ἡ ἱερά ἐπαγγελία τῆς Π. ὡς καὶ τῆς Εὐας. Μετὰ τὴν πτώσιν τῆς Εὐας, δίδεται ἐπαγγελία περὶ τοῦ σπέρματος τῆς σωτηρίας. Εἰς τὸ ὅτι διασώζεται ἡ ἀθωότης τῆς γυναικὸς, ὀφειλομένον τὸ μέγα ἀπόρρητον τῆς προσδοκωμένης ἀπαλλαγῆς ἡμῶν ἐκ τῶν μασιέζοντα τὸ γένος μας δεινά. Περὶ τοῦ μεγάλου τούτου ἀπορρήτου γίνεται νῆξις εἰς τὸν Ἰωβ κεφ. 15, ἐδ. 8 καὶ εἰς τὸ βιβλόν τῆς Ἀποκαλύψεως 10, 7. Μόνον ὑποτιθεμένου ὅτι καταστρέφεται ἡ γυναικεία ἀθωότης, μόνον τότε οὐδεμία θὰ ὑπῆρχεν ἑλπίς εἰς τὸν ἄνθρωπον. Εἶναι ἐνδεικτικὴ τῆς ἀληθείας ταύτης ἡ μνελα ὅτι ἡ κιβωτὸς τοῦ Νῶε ἦτο κατεσκευασμένη ἐν ἔσθλου ἀκικίας. Ἡ ἀκικία εἶναι μετὰ ἄλλων καὶ τὸ σῆμα τῆς ἀθωότητος. Τὸ ἄνδομῶχος ἀκικὸν τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς, εἶναι ἡ ἐγγύσις περὶ τῆς σωτηρίας μας, ὅπου ὑπάρχει ἀκικὸς ἐκεῖ καὶ ἑλπίς σωτηρίας. Ὑπάρχον καὶ παραδόσεις ἀσχετοὶ μετὰ τὸ βιβλ. τῆς Γενέσεως, καθ' ἃς ἡ ἀκικία ἀναβλαστάνει ἀπὸ τὸν τάφον τοῦ Χιρᾶμ.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἀγγεῖον τῆς Π. ἦτο ἐκ κερᾶμου καὶ ὑποδηλοῦται ὅτι τὸ κατεσκευάσεν ὁ "ἄρχων τοῦ κόσμου τούτου" ὁ ὀνομαζόμενος συχνὰ Κεραμεύς καὶ ἐνδοτε Δημιουργός. Εἰς τὸ 18ον βιβλ. τοῦ Ἱερεμίου γίνεται ἀρκετὸς λόγος περὶ τούτου. Ἐπίσης νῆξις γίνεται καὶ εἰς τὴν πρὸς Ῥωμ. ἐπιστολὴν (9'21) καὶ εἰς τὴν Ἀποκάλ. (ἡ'27). Ἀξιοσημειώτον δὲ εἶναι ὅτι ὁ Ἰσίδας λέγεται ἀγοράσας μετὰ 30 ἀργύρια τὸν ἀγρὸν τοῦ Κεραμεύς. Πράγματι ἡ ὑπόστασις τοῦ Κεραμεύς εἶναι γνωστὴ εἰς ὅλους τοὺς μυθολογικοὺς τοῦ ἀρχαίου κόσμου, ἐν Παλαιστίνῃ, Αἰγύπτῳ, Ἰνδίας καὶ Ἑλλάδι. Ἡ ἀντίληψις δὲ εἶναι ὅτι τὰ φυσικὸν σῆμα τοῦ ἀνθρώπου, εἶναι ἔργον δυνάμεως ἐχούσης ὀρισμένην ἀρμολογίαν. Εἰς τὰς μυθολογικὰς παραδόσεις ἡ δύναμις αὕτη καλεῖται δημιουργός ἢ κεραμεύς, ἐν ἀντιδιαστολῇ πρὸς τὴν ὑπᾶτην δύναμιν ἣτις καλεῖται ἀρχιτέκτων τοῦ Σήμεροντος. Ἐάν ὁ Κεραμεύς ἐθέτῃ πάντοτε τὰ σχέδια τοῦ Μεγ. Ἀρχιτέκτ. πιστῶς, τότε θὰ εἴμεθα ὅλοι ἐγγεῖα ἄσφογα. Ἀντίστοιχος μετὰ τὸ ἐκ κερᾶμου βαρὺ ἀγγεῖον τῆς Π. εἶναι ἡ μνελα περὶ τοῦ Ἐφᾶ εἰς τὸ ε' κεφ. 5 τοῦ Ζαχαρίου ἐνθα ἡ πτεροῦσα γυνὴ ἀναφέρεται ὡς ἀποσπᾶσα καὶ μακρὴν ῥίψασα τὸ ἀγγεῖον

τό ἐγκλεῖον τὴν ἀσέβειαν. Καὶ ἐκ τῆς ἀντιλήψεως ταύτης συνάγεται ἡ ἀκρίβεια ὅτι εἰς τὰς οὐράνας κατὰγωγῆς (περοφόρους) γυναικίας εἶναι ἀνατεθειμένον τὸ ἔργον τῆς σωτηρίας. Ὄντως βλέπομεν εἰς ὅλας τὰς ἐποχὰς τῆς Ἱστορίας ὅτι ὁσάντις ἡ διαφθορὰ ἐνὸς ἔθνους ἔφθασεν εἰς τὴν γυναικείαν ψυχὴν, ὀλοκλήρον τὸ ἔθνος ἐξωντῶθη. Ἀμα ἡ γυνὴ ἐξαχρῖωθῆ, τότε ἡ κίβωτος τῆς σωτηρίας βυθίζεται.

Βιβλιογρ. J. Richerlin, 38. Πριγκ. Μάρια Καρκατζῆ, Περὶ Πανδώρας ἐν "Ἐρευνα". Πλ. Ἀρακοῦλη 1914, 235.-

ΠΑΝΕΝΘΕΙΣΜΟΣ. Ἡ φιλοσοφικὴ ἀντίληψις ὅτι ὁ θεὸς εἶναι ἡ πρωταρχικὴ βᾶσις πάσης ὑπάρξεως καὶ ὅτι εἰς ὅλα δρᾷ, συνγρόνως ὅμως ὅτι ὑπερέχει ὅλων τῶν ὄντων. Κατ' ἀντίθεσιν διδάσκει ὁ Πανθεϊσμός ὅτι ὁ θεὸς εἶναι διάφορος τοῦ Κόσμου καὶ δρᾷ ὑπὲρ αὐτόν. Ὁ Πανενθεϊσμός ἐδρῆθη ὑπὸ τοῦ Τεκτονοῦ KARL CHR. FR Κράουζε : "Τὰ πάντα εἶναι ἐν θεῷ. Ὁ θεὸς ἀποκαλύπτεται ἐν τῇ κτιστῇ ζωῇ, κινουμένη καὶ εἰμένη ἐν θεῷ, ὅχι ἡμεῖς αὐτοὶ θεοὶ ἀλλ' ἐν καὶ μέσῳ τοῦ θεοῦ."

Ἀκρόμῃ καὶ ὁ Πανψυχισμὸς τῆς φύσεως ὑπὸ τοῦ GUSTAV THEODOR φέχνη ἀνάγεται εἰς τὰς ἀντιλήψεις τοῦ Κράουζε.

ΠΑΝΘΕΙΣΜΟΣ. Διδασκαλῶ παραδεχομένη τὴν παγκοσμιότητα τῆς θείας ἀρχῆς, τὴν ὑπαρξιν τοῦ θεοῦ εἰς ὅλα τὰ πράγματα. Ἡ ταῦτις τοῦ θεοῦ μετὰ τῆς φύσεως. Παρὰ τῷ Γκαῦτε ὁ θεὸς - φύσις, παρὰ τῷ Σπινδζα : DEUS SIVE NATURA. Ὁ ὅρος χηρησιμοποιεῖται σήμερον ὑπὸ διαφόρους ἄλλας σημασίας, ὅπου ἐκάστοτε ἐξαρτᾶται ἐκ τῶν συμφραζομένων. Ὑπὸ τῶν Ἐκκλησιῶν ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸν Ἀθεϊσμόν.

Θεωρητικὸν σύστημα τὸ ὁποῖον ἀπὸ πνευματικῆς μὲν ἀπόψεως ταυτίζει τὸ Σύμπαν μὲ τὸν θεόν, ἀπὸ ὑλιστικῆς δὲ ἀπόψεως τὸν θεόν καὶ τὸ Σύμπαν. Ὁ ὑλιστικὸς Π. κατηγορεῖται καὶ δικαίως ὡς ἀθεϊστικὸς. Ὁ πνευματικὸς ὅμως Π. εἶναι ὅσον παλαιός, ὅσον καὶ ἡ θρησκεία, ἀπετέλει δὲ τὸ σύστημα λατρείας ὅσον εἰς τὰς Ἰνδίας, ὅσον καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Αἴγυπτον.

Τὸ σύστημα δὲν ἐπαύσεν ὑφιστάμενον καὶ σήμερον ὡς φιλοσοφικὴ δοξασία μὲ ἀρχηγὸν ἰδίως τὸν Σπινδζα κατὰ τὸν ὁποῖον ὁ θεὸς καὶ ὁ κόσμος εἶναι ἐν καὶ τὸ αὐτὸ, τὸ θεῖον ὅμως εἶναι ἡ τὰ πάντα περιλαμβάνουσα ζωὴ.

Ἀπὸ μεταφυσικῆς ἀπόψεως ὁ Π. διαιρεῖται εἰς :

1ον Ἰδεαλιστικὸν Πανθεϊσμόν καθ' ὃν τὸ "ἐν καὶ πᾶν" εἶναι ἡ ἐξελισσομένη ἰδέα ἢ πνεῦμα, καὶ 2ον εἰς τὸν βιταλιστικὸν Πανθεϊσμόν ὅστις θεωρεῖ τὴν φύσιν ὡς ζῶσαν ὀντότητα.

Εἰς τὴν Ρώμην τὸ ἔτος 1600 ἐκῆ ἐπὶ τῆς κυρᾶς διὰ τὰς πανθεϊστικὰς τοῦ ἰδέας ὁ φιλόσοφος Τζιορντένο Μπρούνο. Περὶ τὰ τέλη τοῦ 17ου αἰῶνος ὁ Ἰρλανδὸς Τζῶν Τόλαντ συγγραφεὺς θρησκευτικῶν ἔργων ἐξέδωκε τὸ "Πανθεϊστικὸν" ἔργον εἰς τὸ ὁποῖον περιγράφει μὲν συγκεντρωσιν Ἐταιρίας, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ συνεννόησις ἐπὶ φιλοσοφικῶν καὶ ἠθικῶν ζητημάτων διεξήγετο δι' ἐρωταποκρίσεων. Ἐπικρατοῦν καὶ σήμερον ἀμφιβολαὶ ἐπὶ τῆς ὑπάρξεως πράγματι πανθεϊστικῶν Ἐταιριῶν κατὰ τὸ χρονικὸν ἐκεῖνο διάστημα. Ὁ Τόλαντ ἐγν. 1670 - 1722. - Βιβλιογρ. Ρῆσα. Λέσκαρης 665. - Allendy 9. - Kardoc. - L'Esprits 6. - Δ. Γαλανοῦ Γιτά ι. κ. - Voile d' Isis No 30. 428. Βραΐλα, Ἀρμένη; περὶ Ἰδεῶν 184. - Ludwig, Gesch. 99. - Guenon, Homme 82. - Ziegler, M. W. Index. -

Κατὰ τὸν PAPUS ὁ Π. εἶναι τὸ σῆμα τῆς ὁδοῦ τῆς Σοφίας.

ΠΑΝΙΚΟΣ ΤΡΟΜΟΣ. Ἀκατάσχετος φόβος ὀφειλόμενος περισσώτερον εἰς τὴν φαντασίαν παρά εἰς πραγματικὴν αἰτίαν. Συνήθως οὗτος προκαλεῖται ἐκ τῆς ἐμφάνσεως πνευμάτων, φασμάτων καὶ γενικῶς κατοικῶν τοῦ ἀόρατου.

ΠΑΝ - ΚΟΥ. (Κινεζικὸς κοσμολογικὸς μῦθος). Εἰς ἓν ἀπωθεσθὲν ἔργον, ἀναγόμενον εἰς τὴν ἐποχὴν τῶν Τριῶν Βασιλευσιν (IIIOS αἰ. π.Χ.) περιέχεται τὸ ἀκόλουθον κείμενον, διασωθὲν ὑπὸ τῶν Ἐγκυκλόπαιδιστῶν τῆς Κίνας :

"Καθ' ἣν ἐποχὴν ὁ Οὐρανὸς καὶ ἡ Γῆ ἦσαν ἐν χάος, ὁμοιάζον πρὸς ἓν ᾧδον, ἐγεννήθη ἐν αὐτῷ ὁ Πάν-Κοῦ καὶ ἐζήσεν ἐν αὐτῷ ἐπὶ 18.000 χρόνια. Ὅταν δὲ ὁ Οὐρανὸς καὶ ἡ Γῆ συνσπείθησαν, τὰ ἀγὰ στοιχεῖα τοῦ Γιάγκ ἐσχημάτισαν τὸν Οὐρανόν, τὰ χονδροειδέστερα δὲ στοιχεῖα τοῦ Γέν ἀπετέλεσαν τὴν Γῆν. Ὁ δὲ Πάν Κοῦ, ὅστις ἴστατο εἰς τὸ μέσον, μετετρέπετο καθημερινῶς ἐννεακίς, πότε θεὸς εἰς τὸν Οὐρανόν, πότε Ἅγιος ἐπὶ τῆς Γῆς. Ὁ οὐρανὸς καθ' ἡμέραν ὑψοῦτο κατὰ ἓν τσάγκ (περ. 3 μέτρα), ἡ δὲ Γῆ ἐφίγγυτο καθ' ἡμέραν κατὰ ἓν τσάγκ. Τοῦτο ἐγένετο ἐπὶ 18.000 ἔτη, ὅπτε ὁ Οὐρανὸς κατέλαβε τὸ μεγαλύτερον ὕψος, ἡ δὲ Γῆ τὸ

ἀκρότατον βέθος, εἶψ ὁ Πάν-Κού, τὸ ἄκρον μῆκος".

Ὁ Πάν-Κού καλεῖται ἀλλαχοῦ Χάος ἢ καὶ "ὁ ἄνθρωπος τοῦ Χάους" πρᾶγμα ποῦ σημαίνει πιθανῶς ἐκεῖνον ὅστις ἔθεσε τέρμα εἰς τὸ Χάος καὶ ἀπεκατέστησε τὴν τάξιν ἐν τῷ κόσμῳ. Κατὰ τὸν DR CARUS ἡ λέξις δόναται νὰ σημαίνῃ "πρωταρχικὴν ἄβυσσον" (URGRUND). Κατὰ τινὰ ἄλλην ἀφήγησιν ἡ δημιουργία τοῦ ὑλικοῦ σύμπαντος ὑπῆρξεν ἡ συνέπεια τοῦ θανάτου τοῦ Πάν-Κού : " Ἡ ἀνακνοή του μετεσχηματίσθη εἰς ἀνέμους καὶ σύννεφα· ἡ φωνή του ἔγινε βροντή, ὁ ἀριστερός του ὀφθαλμὸς ὁ ἥλιος, ὁ δεξιὸς του ἡ σελήνη· τὰ τέσσαρα μέλη του καὶ τὰ πέντε ἄκρα του ἐσχημάτισαν τὰς τέσσαρας περιοχάς (σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος ;) καὶ τὰ πέντε μεγάλα ὄρη, αἱ φλέβες καὶ οἱ μῦες του τὰ στρώματα τῆς Γῆς, τὸ αἷμα ἐσχημάτισε τὰ γῆνα ρεῦματα ἐξ ὕδατος, ἡ σάρκα του τὸ εἶσφορ, ἡ κόμη καὶ τὸ γέλειον τοὺς ἀστερισμοὺς, τὸ δέρμα του καὶ τὸ τρίχωμα ποῦ τὸ ἐκάλυπτε τὰ δένδρα καὶ τὰ φυτὰ, οἱ ὀδόντες του καὶ τὰ ὀστά τὰ μέταλλα, ὁ μυελὸς του παρήγαγε τοὺς πολυτέλους λίθους, ὁ ἰδρῶς τοῦ σώματός του ἐσχημάτισε τὴν βροχὴν, τὰ δὲ παράσιτα τὰ ὁποῖα ἐκάλυπτον τὸ σῶμα του παρεσθράθησαν ὑπὸ τοῦ ἀνέμου καὶ ἀπετέλεσαν τὸ ἀνθρώπινον γένος". (MAYER, CHINESE READER'S MANUAL, ἀριθ. 558).

Ὡς βλέπομεν ἐπαναλαμβάνεται ὑπὸ κινεζικὴν διατύπωσιν ὁ γνωστὸς μῦθος τοῦ διαμελισμοῦ τοῦ Ἀρχανθρώπου : τοῦ Ἰνδικοῦ Πουροῦσα, τοῦ ἑλληνικοῦ Διονύσου, τοῦ σκανδιναυϊκοῦ γίγαντος Ὑμλρ, τῆς βαβυλωνιακῆς θεᾶς Τιαμάτ, κ.κ.

ΠΑΝΟΡΑΜΙΚΗ ΟΡΑΣΙΣ. Βλ. Ὅρασις συνθετικῆ, καὶ Ἀνάμνησις συνθετικῆ

ΠΑΝΣΟΦΙΑ. Ἀρχικῶς ἡ προσπέθεια τοῦ Θ Κομένιους πρὸς σύνδεσιν ὅλων τῶν Ἐπιστημῶν εἰς μίαν Ἐγκυκλοπαίδειαν, διατυπωθεῖσα εἰς τὰ βιβλία του "PANSOPHIAE PRODRROMUS" καὶ "SCHOLA PANSOPHIAE". Πολλὰ τῶν ἰδεῶν του παρελήφθησαν ἀργότερον ὑπὸ τοῦ Ε.Τ., πολλοὶ δὲ ἀνάγουν τὸν Ε.Τ. εἰς τὸν Κομένιον. Ἐξ ἄλλου συχνά ἀναγνωρίζεται ὁ Κομένιος ὡς Ρ+Σ, ἂν καὶ περὶ τοῦτου δὲν διατρέθενται ἀσφαλῆ τεκμήρια· παρὰ ταῦτα αἱ ἰδέαι τοῦ Κομένιους συμπέκτουσιν πολλαχῶς με τοὺς ἐξωτερικοὺς σκοποὺς τῶν Ρ+Σ.

Τῷ 1925 ὁ HEINRICH Τραϊνκερ προσεπάθησεν ἐπὶ τῆς βάρσεως ταύτης νὰ ἰδρῶσιν μίαν κίνησιν, ἐν τούτοις μόνον μὲν Στοὰ ἐν Βερολίῳ ἔλαβε γένεσιν τὴν ὅποσαν διηγήθουν ὁ ALBIN GRAU (MEISTER PACITIUS). Τῷ 1926 ἡ ἐν Λόγῳ Στοὰ διεκοφθεὶς τὰς ἐργασίας της καὶ τὸ πλεῖστον τῶν μελῶν της ἰδρῶσαν τὴν "FRATERNITAS SATURNI".

Εἰς τὸ πρόγραμμα τῆς Πανσοφικῆς κινήσεως ἦτο καὶ ἡ παρασκευὴ τῆς ἐλευσεως τῆς ἐποχῆς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ ἡ παροχὴ εἰς τὰ μέλη μίᾳ μυστικῆς ὁδοῦ σωτηρίας (ἀποκλειομένης τῆς Μαγείας). Ὑπὸ τοῦ Τραϊνκερ ἐξεδόθησαν τὰ κεκρυμμένα "MYSTISCHER GLOCKENSCHLAG" καὶ "DIE PANSOPHIE DER HERMETISCHEN BRÜDERSCHAFT VOM ROSENKREUTZ" Μόναχον 1923. Περαιτέρω ἐκυκλοφόρησαν δύο περιοδικὰ : " Ἡ Πανσοφία" καὶ τὰ "Φύλλα τοῦ Λωτοῦ" τῶν ὁποίων ὅμως ἡ ἐκδόσις συντόμως ἐσταμάτησε. Τεταρτημια τῶν θεσμῶν εἶχε παραληφθῆ ἀπὸ τοὺς Θ Χρυσοσταύρους καὶ Ροδοσταύρους.

ΠΑΝΣΟΦΙΚΟΝ ΚΟΛΛΕΓΙΟΝ. Μυστικὴ ροδοσταυρικὴ ὁμάς, ἰδρυθεῖσα τῷ 1923 εἰς Μόναχον. Σημαῖνον μέλος ταύτης ἦτο ὁ Τόκτων ἱστορικὸς καὶ βιβλιογράφος DR BERNHARD BEYER (+ 1966). Ἐξέδωσεν αὐτός σειρὰν βιβλίων μετὰ τὴν γενικὴν τίτλον "PANSOPHIA" (ἀπὸ τοῦ 1923 ἐν Μονάχῳ) ἐκ τῶν ὁποίων ἀπόδεικνύσεται ὅτι ἡ κίνησις ἐβασιζέτο κυρίως ἐπὶ τοῦ Ροδοσταυρισμοῦ καὶ ἰδιαιτέρως ἐπὶ τοῦ Ροδοσταυρικοῦ Τάγματος τοῦ ἰδρυθέντος ὑπὸ τοῦ Φράντς Χάρτμανν.

ΠΑΝΤΑΡΒΗΣ. Μυστικὸς λόθος ἀναφερόμενος ὑπὸ τοῦ Φιλοστράτου εἰς τὴν βιογραφίαν του περὶ Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως. Ἔδει νὰ ὑπῆρχεν εἰς Ἰνδίαν καὶ εἶχε τὴν ἰδιότητα νὰ ἔλκη τὸν χρυσὸν ὅπως ὁ μαγνήτης τὸν σίδηρον.

ΠΑΝΤΕΠΟΠΤΗΣ ΟΦΘΑΛΜΟΣ. ἢ Ὁφθαλμὸς τῆς Προνοίας. Εἰς ὀφθαλμὸς εἰκονιζόμενος ἐντὸς ἰσοσκελοῦς τριγώνου, καλυμμένου "Δέλτα", συχνάκις περιβαλλόμενος ὑπὸ ἀκτίνων, ὅστις εἰς πολλὰς Στοὰς τοῦ 1ου βαθμοῦ εἰς τὸν Ε.Τ. λάμπει ὑπὲρ πάντων τῆς θέσεως τοῦ Σεβ. εἰς Ἀνατολήν. Τὸ σῆμαλον τοῦτο ἐκρησιμοποιήθη ἤδη ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων πρὸς δηλωσὴν τοῦ Θεοῦ, ἀργότερον δὲ παρελήφθη ὑπὸ τῆς χριστιανικῆς Ἐκκλησίας μαζί με ἄλλα ἐθνικὰ σῆμαλα. Δέον νὰ ὑπομνησθῆ εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὴν θέαν ἐπαγρυπνισίαν ἐφ' ὧν τῶν μυστηρίων καὶ παύει εἰς τὴν ἐσωτερικὴν διδασκαλίαν τοῦ Ε.Τ. σημαντικὸν ρόλον.

Εἰς τὸν Ε.Τ. ἀναφέρεται ὁ Π.Ο. τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ PRE-STON, τῆ 1772 εἰς τὸ "ILLUSTRATIONS OF MASONRY", ἀλλὰ καὶ πολὺ πρότερον εἰς τὰς Παροιμίας τοῦ Σολομῶντος 15,3 ὅπου γίνε-
ται λόγος περὶ τῆς πανταχοῦ παρουσίας καὶ τῆς ἐγρηγόρευσης
τοῦ Θεοῦ : "Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Θεοῦ παρατηροῦν πρὸς ὅλας τὰς
διευθύνσεις ἐπ' ἀγαθῶν καὶ ἀδίκων".
(Πρβλ. Δέλτα φωτεινῶν, Ὁφθαλμὸς).

ΠΑΝΤΙΤ, Μορφωμένος βραχμάνος, ὡς θὰ ἐλέγωμεν "διδάκτωρ".

Εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἐρμηνεύῃ τὰ ἱερά κείμενα.

ΠΑΠΑΙ ΩΣ ΜΑΓΟΙ, Λέγεται ὅτι ὁ Σὺλβεστρος II, εἶχε κατασκευά-
σει μίαν χρησιμοδοτοῦσαν κεφαλὴν, ὁμοίαν πρὸς τὴν τοῦ
Ἀλβέρτου Μάγνου. Ὁ Θάμᾶς ὁ Ἀκυινάτης συνέτριψε τὴν κεφα-
λὴν αὐτήν, διότι πολλὰ ἔλεγε.

Ἐκτοσ ἀὶ Πάπαι Βενέδικτος IX, Ἰωάννης XX, Γρηγόριος
VII καὶ Γρηγόριος VI θεωροῦνται ὡς μεγάλοι μάγοι. Ὁ ἀρι-
θμὸς τῶν ἐπισκόπων καὶ τῶν κατωτέρων ἱερέων οἱ ὅποιοι ἐπέ-
δόθησαν εἰς τὴν Μαγεῖαν φαίνεται νὰ εἶναι πολὺ μεγάλος.

ΠΑΠΑΣ, Ἡ πέμπτη κλεῖς τοῦ Ταρῶ. Παριστᾶ τὸν Πάπαν τ.ε. τὴν
ὑπέστην πνευματικὴν ἐξουσίαν τὴν γνωστὴν κατὰ τὴν ἐπο-
χὴν ὅπου ἐσχεδιάσθησαν αἱ εἰκόνες (15ος-16ος αἰῶν).
Πρὸ αὐτοῦ γονατίζουσι δύο πρόσωπα, δεχόμενα ἀντιστοίχως τὴν
σοφίαν καὶ τὴν ἀγάπην ὑπὸ τύπον εὐλογίας ἐκ μέρους τοῦ πον-
τίφικου. Ἐκπροσωποῦν τοὺς "μυησίμους" εἴτε κατὰ τὴν μίαν
ἀτραπὸν, εἴτε κατὰ τὴν ἄλλην, διὰ τῆς συνθέσεως τῶν ὁποίων
ἐπιτυγχάνεται ἡ κατάντησις τοῦ τέρματος πάσης μύσεως καὶ
πάσης μυσταγωγίας.

Ὁ Μυσταγωγὸς εἰς τὰ μυστήρια τῆς φύσεως καὶ τοῦ Θεοῦ,
κἀθῆται μεταξὺ τῶν δύο στηλῶν τοῦ Ἱεροῦ. Διὰ τῆς ἀριστερᾶς
κρατεῖ σιγήπυρον καταλήγον εἰς τριπλοῦν σταυρῶν (ἐξουσία ἐ-
πὶ τῶν τριῶν πεδίων τῆς ὑπάρξεως, φυσικοῦ, ψυχικοῦ καὶ πνευ-
ματικοῦ) ἐνῶ διὰ τῆς δεξιᾶς εἴτε εὐλογεῖ τοὺς πιστοὺς, εἴτε
παρουσιάζει τὴν σημασίαν τοῦ νόμου τῆς δυάδος διὰ τῶν δύο
προτεινομένων δακτύλων, εἴτε ἀκόμη ἐκτελεῖ τὸ σημεῖον τῆς
σιγῆς τοῦ Ἀρποκράτου. Ὁ θρόνος του ὑψοῦται ἐπὶ ἐπτὰ βαθ-
μίδων, τὰς ὁποίας οἱ μυσόμενοι δεόν ἀλληλοδιαδόχως νὰ ἀνέλ-
θουν, μέχρις ὅτου φθάσουν εἰς τὸ ἐκπέδον πνευματικότητος

τοῦ Ἱεροφάντου. Ἡ τριπλή τιάρα ἦν φέρει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ἀναφέρεται ἐπίσης εἰς τὴν τριαδικότητα τῆς πνευματικῆς καὶ ἐσωτερικῆς διδασκαλίας ἐπὶ τῶν τριῶν περιοχῶν. Δὲν πρέπει ἐπίσης νὰ παραδῶμεν ὅτι τὸ σχῆμα τοῦ τριαδικοῦ σταυροῦ τοῦ ποντιφικῆς, ἀποδίδει τὴν εἰκόνα τοῦ δένδρου τῶν σεφίρωσ-τῆς Καββάλας. Ὁ PAPUS συσχετίζει τὸν τριπλοῦν σταυρὸν μὲ τὸ τριπλοῦν λιγγάμ τῆς Ἰνδικῆς θεολογίας, τ. ἔ. τὴν εἰσοδοσίαν τῆς δημιουργικῆς δυνάμεως διὰ μέσου τοῦ θεοῦ, τοῦ νοητικοῦ καὶ τοῦ φυσικοῦ κόσμου, καὶ γονιμοποιεῖν ὅλων τῶν μορῶν τῆς παγκοσμίου ζωῆς.

Αἱ δύο στήλαι συμβολίζουν : ἡ δεξιὰ τὸν νόμον τῆς Ἀνάγκης, ἡ ἀριστερά τὴν Ἐλευθερίαν τῆς ὑπακοῆς ἢ ἀνυπακοῆς. Ἰστέ οὗ Πάπας, ὡς ἐναρμονίζουσα ἀρχή, παριστά τὴν Πρόνοιαν. Γράβιγγερ, Ταρῶ 17.-

ΠΑΠΙΣΣΑ. (βλ. Ἱερεία)

ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ (Χρήστος Γ.). Διακεκριμένος διανοητῆς καὶ ἑσωτερικῆς, γε. 3/15 Ἀπριλ. 1898 Λάρναξ Κύπρου + 20 Ἰουν. 1964 Ἀθήναι.

Μετά τὴν ἀποπεράτωσιν τῶν ἐγκυκλιῶν σπουδῶν εἰς Λευκωσίαν ἦλθεν εἰς Ἀθήνας τὸ 1920 πρὸς παρακολούθησιν εἰδικῶν μαθημάτων. Κατ' ἐπάγγελμα δημοσιογράφος. Ἀπὸ νεαρῆς ἡλικίας ἐμυήθη εἰς τὸν Ε.Τ. (Στ. Σκεντέρμης). Τῷ 1939 ὑπῆρξεν ἐκ τῶν ἰδρυτῶν τῆς Στ. Τελειοποιήσεως "Ἑρμῆς ὁ Τρισμύριτος", τῷ δὲ 1959 ἐγένετο συνιδρυτῆς τῆς Στ. "Παλλὰς Ἀθηνῶν". Συνέγραψεν ἐνδιαφερόσασ μελέτας : "Ὁ σκοτεινὸς θάλαμος", Ἀθήναι 1930 " Πῶς νὰ ἐρευνᾷ ὁ μύστης, 1936 "Ὁ Ἀποκρισμοὶς καὶ αἱ θετικαὶ Ἐπιστήμαι" 1938.

Εἰς αὐτὸν ἐπίσης ὀφείλεται ἡ ἐμβριθὴς ἐργασία περὶ Ἀθηνῶν, τὴν ὅποσαν περιληπτικῶς κατεχωρήσαμεν εἰς τὸ παρὸν Λεξικόν.

ΠΑΠΥΣ (ψευδῶν. DR GERARD ANALECT VINCENT ENCAUSSE). γεν. 13. 7.1865 ἐν COROGNA Ἰσπανίας ἐκ πατρὸς Γάλλου καὶ μητρὸς Ἰσπανίδος, + 25.10.1916 Πάρισις (Φυματώσις). Ὁ τάφος τοῦ εὑρίτῃ εἰς τὸ παρισινὸν νεκροταφεῖον τοῦ PERE - LA-CHAISE εἰς τὸ 93ον τμήμα.

Ὁ Πάπας
Ἡ 5ῃ Κλεῖς τοῦ Ταρῶ

PAPUS

(Dr Gérard Encausse)

Εἰς τῶν σημαντικωτέρων ἀποκρυφιστῶν τῆς Γαλλίας καὶ ἀναδιοργανωτῆς τοῦ Μαρτινισμοῦ. Τῷ 1887 συνιδρυτῆς τῆς Β.Ε. ἐν Γαλλίᾳ. Τὸ ψευδώνυμόν του προέρχεται ἀπὸ τὸ Νυχθημέρον τοῦ Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως καὶ σημαίνει τὸν πρῶτον ἄγγελον τῆς 1ης ὥρας, δηλ. τὸ πνεῦμα τῆς ἰατρικῆς.

Τῷ 1908 ἔλαβεν ὁ Παπύς ἐκ μέρους τοῦ Θεοδώρου Θ. Ράϋς ἓνα ἰδρυτικὸν τίτλον πρὸς ἰδρυσιν ἐνὸς ὑπάτου Συμβουλίου τοῦ Τύπου Μέρφισ-Μισραϊμ. Εἰς πολλὰ βιβλία ἀναφέρεται ἔσφαλ- μένωσ ὅτι ὁ Π. ὑπήρξε μαθητῆς τοῦ ELIPHAS LEVI. Οὕτω ἀναγράφεται ὅτι τὴν 11.1.1886 εἶχεν ἀπευθῆναι ὁ Π. μίαν ἐπιστολὴν πρὸν τὸν LEVI (ὅτε δηλ. ὁ πρῶτος ἦτο 21 ἐτῶν) καὶ ἐζήτησε νὰ τεθῆ εἰς ἐπαθεῖν. Ἀλλ' ὁ EL. LEVI ἤδη τῷ 1875 εἶχεν ἀποθάνει. Περαιτέρω οἱ Μαρτινισταὶ ἰσχυρίζονται ὅτι ὁ Παπύς εἶχε δεχθῆ τῷ 1882 ὑπὸ τοῦ HENRI DELAAGE, ὀλίγους μῆνας πρὸ τοῦ θανάτου του, τὴν ἐντολὴν τῆς περαιτέρω διοικήσεως τοῦ μαρτινιστικοῦ Τάγματος. Ὁ ἴδιος ὁ Παπύς ὁ ὁποῖος ἀφῆκε τεράστιον εἰς ὄγκον ἔργον, οὐδαμοῦ κάμνει περὶ τοῦτου λόγον, οὕτως ὥστε δικαίως δυνάμεθα νὰ ἀποδεχθῶμεν τὴν πληροφορίαν ὡς ἓνα θρόνον ταγματικόν, ὅστις ἐσηματίσθη διὰ τὸν σκοπὸν τῆς διαδοχῆς. (MIERS)

Ἀποῦ τὸ 1890 ὁ Π. ἀπεμακρύνθη καὶ πάλιν τῆς Β.Ε., ἰδρυσεν ἰδικὸν του Τάγμα μετὰ τὸν τίτλον "GROUPE INDEPENDANT D'ETUDES ESOTERIQUES" καὶ διάφορα περιοδικά, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ "INITIATION" διεκρίνεται, καὶ ὅποια ἤρχισε καὶ πάλιν τελευτάως νὰ κυκλοφορῆ. Τὰ ἔτη 1901, 1905 καὶ 1906 μετέβη ὁ Π. κατόπιν προσκλήσεως τοῦ Τσάρου εἰς Πετρούπολιν, ἵνα ἐνημερώσῃ αὐτὸν εἰς τὸν Ἀποκρυφισμὸν καὶ διὰ νὰ ἐγκαταστήσῃ μίαν μαρτινιστικὴν Σχολὴν εἰς τὴν ὁποίαν ὁ ἴδιος ὁ Τσάρος θά προέστατο. Τὸ μαρτινιστικὸν Τάγμα διαίκεῖται σήμερον ὑπὸ τοῦ υἱοῦ τοῦ Π. DR PHILLIPPE ENCAUSSE καὶ ὑπὸ τοῦ ROBERT AMBELAIN.

Ἐκ τοῦ πληθους τῶν ἔργων του (260 τίτλοι) καὶ μονογραφικῶν ἀναφερόμεν :

- Ἔργα : Traite Elementaire de la Science Occulte, ν. ἐκδ. 1954
- Traite Elementaire d'Occultisme 1888 κ. ἄ.
- La Reincarnation. - Tarot des Bohemiens. -
- La Cabbale. 1903. - Le Faust de Goethe. - Magie et Hypnose
- L'Illuminisme en France, Martinez de Pasqualy, 1895

- L'Illuminisme en France, L.-Claude de Saint Martin, 1902.
- Traite-Methodique de Science Occulte, 1891
- L'Abc Illustré de l'Occultisme
- Martinezisme, Willermozisme, Martinisme et fm. 1899
- Traite Methodique de Magie Pratique, 1924
- La Science des Nombres. - La Science des Magés κ.ά.π.
- Εἰς τὴν γερμαν. μτφρ. Die Kabbalah, Λειψ. 1910, 1925, Ulm 1962
- Die Grundlagen der altk. Wissensch. Λειψία 1926
- Grúndriss der Synthetischen Physiologie. Λειψία 1921, 1932
- Die Wissensch. Der Magier Λειψία 1896
- Der Gedanke, Sein Mechanismus & Seine Betätigung, 1921
- Βιβλιογρ. Dr Paul. Encausse, Paris, sa vie, son oeuvre, Paris 1932, 1949
- Π. Γράβιγγερ, Βιογραφικὴ μελέτη τοῦ Π. (ἐν Ἐγχειρ. συνθετικῆς Ἀνθρωπογνωσίας)
- P. Chambarel. Paris ἐν "Τεκτονικῷ Δελτίῳ, Σεπτ. 1959
- Gerin, 295, 308, 312.-

ΠΑΡΑ (σικρ. ἐπέκεινα) Πέραν κάθε συλλήψεως, τὸ Ἀπόλυτον.

ΠΑΡΑΒΡΑΜ. Τὸ ἀπόλυτον, τὸ Ἀνεκδήλωτον. Τὸ Π. ὑπερνόηται δύο ὄψεις: ἐκεῖνη τῆς μὴ-ὑπάρξεως καὶ ἐκεῖνη τῆς τελείας ὑπάρξεως. Ἐπέκεινα τοῦ Βράχμα. Ἀντιστοιχεῖ περὶπου πρὸς τὸ Ἐν - Ἰδῶ (βλ.λ.) τῆς Καββάλας, δηλ. τὴν προτέραν κατάστασιν τῶν ὄντων πρὸ τοῦ Βράχμα.

ΠΑΡΑΒΟΛΗ. Μολοῦντι ὁ τρόπος τῆς διὰ Π. διδασκαλίας, ἔλαβε τελεῖαν μορφήν διὰ τοῦ στόματος τοῦ θεοῦ Ναζαρεῶου, ἐν τοῦτοις δὲν ἀποτελεῖ νέον δημιουργήμα, διότι τάσον ἐν τῇ λαογραφίᾳ πάντων τῶν λαῶν, ὅσον καὶ νεῖς τοὺς ἀρχαίους ποιητὰς συχνότατα ἀπαντᾶται. Ὡς παρατηρεῖ ὁ κ. Π. Μικρατσιώτης (λ. Παραβολή, ἐν Μεγ. Ἑλλην. Ἐγκυκλοκ.) τὴν φύσιν τῶν ευαγγελικῶν παραβολῶν, δὲν δυνάμεθα νὰ κατανοήσωμεν ἐπλῶς τῆ βοηθεῖα τῆς ἑλλην. ρητορικῆς, ἀλλὰ μᾶλλον ὑπὸ τῷ φῶς τῶν παραβολῶν τῆς Π.Δ. καὶ τῆς ραββινικῆς φιλολογίας. Ἀνάται δὲ νὰ ὀριεθῆ ὡς διήγησις αὐτοτελῆς, ἐνθα δι' εἰκόνας τινος, διασαφεῖται ἢ ἀποδεικνύεται ἀλήθειά τις μεταφυσικῆ". Ὅσον ἐρηρᾷ τὸν σκοπὸν τῶν παραβολῶν, οὗτος συνταυτίζεται μὲ τὸν ἐν γενεῖ σκοπὸν τῆς ἀλλαγῆς, δηλ. τὴν συγκάλυψιν τῆς βασιτε-

ρας ἀληθείας καὶ ἀπέκρυψεν ἀπὸ τοὺς ἀκαταλλήλους πρὸς μὴ-
σιν.

ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ, (ἑβρ. Παρντές, ἥτοι κήπος). Κατ' ἀρχάς ὁ Π. δὲν
εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν κήπον τῆς Ἐδέμ ἐκ τοῦ ὁποῦ εὐ-
ξεδιώχθη ὁ ἔνθρωπος μετὰ τὸ πρόκατορικὸν ἀμάρτημα. Τὸ νᾶ
εἰσέλθη τις εἰς τὸν Παράδεισον, ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ νᾶ ἐπανει-
σέλθη εἰς τὸν Κήπον, δηλ. νᾶ γίνῃ ὡς ἦτο πρὸ τοῦ "σφάλματος",
νᾶ ξαναγίνῃ ὁ ἄριστος ἄνθρωπος ὅπως προωρίζετο νᾶ μελῆν. Ἀρ-
γότερον ὁ Π. ἐταυτίσθη μὲ τὸν Οὐρανόν.

Εἶναι ἄλλως τε ἐνδιαφέρον νᾶ σημειώσωμεν ὅτι εἰς ὅλας
τὰς παραδόσεις ἡ ἐννοια τοῦ "οὐρανοῦ" εἶναι πολλαπλῆ· ὑπάρ-
χουν τόσοι οὐρανοί, ὅσοι καὶ κληρικὸι κύκλοι, ὁ δὲ ὄψο-
ς οὐρανοῦ εἶναι ὁ τῶν ἀπλανῶν ἀστέρων καὶ τῶν ζωδίων.
Διαιρεῖται εἰς 12 μέρη ἢ θύρας, ὅπως ἡ οὐράνιος Ἱερουσα-
λήμ ἡ περιγραφομένη ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου, "ὡστε εἰς τὴν οὐρά-
νιον Ἱερουσαλήμ ἀνήκει ἡ ἀληθὴς ἀνωτέρα κατάστασις. Αὕτη
εἶναι ἡ διαμονὴ τῶν μακάρων. Ὁ Παρντές εἶναι μὲν βαθμὸς
χαμηλότερα καταστάσεως. Ἀποτελεῖ τρόπον τινα τὸν δι' ὄρομον
πρὸς τὴν οὐράνιον Ἱερουσαλήμ.

Διὰ τὴν ἑβρ. Παράδοσιν ὁ Παρντές εἶναι ὁ κήπος τῆς Ἐ-
δέμ. Διὰ τὸ Ἰσλαμ εἶναι πάντοτε ὁ ἄλ Τζανά, ὁ κήπος.

Ἐπίγειος Π. Τεκτον. Συμβολ. I 89, II 104.-

BERDJAEFF Προορισμ. ἄνθρ. 385.-

Γήϊνος καὶ οὐράνιος. GUENON AUTORITE 93. GR. TRIADE 50

GUENON, Βασιλεὺς τοῦ Κόσμου 31. Γ. ΣΚλιᾶ, Κοσμολ. 21.

VOILE D'ISIS No 27, 238.- EL. LEVI, CABBALE, 219.

ὡς κέντρον τοῦ κόσμου : Τεκτον. Συμβολισμὸς I 110.-

ΠΑΡΑΔΕΣΑ. GUENON, Βασιλεὺς Κόσμου 31

(Πρβλ. Θεολη, Ἐγγυλι)

ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ (LEGENDE). Ἐκ τοῦ λατ. LEGERE, ἀναγιγνώσκω ἢ ἐκ
τοῦ ἑλλ. λέγειν, ὁμιλεῖν.

Εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Μεσαίωνος αἱ ἀφηγήσεις τοῦ βίου
καὶ τῶν μαρτυριῶν τῶν Ἀγίων, αἱ ὁποῖαι κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν
ἑορτῶν τῶν ἀνεγιγνώσκοντο κατὰ τὴν λειτουργίαν. Ἀπὸ τὴν
Ἐκκλησίαν παρελήφθη τὸ εἶδος τοῦτο τοῦ λόγου καὶ ἀπὸ ἄλλας

περιοχές. Ούτω δύναται νά θεωρηθῆ ἡ ἱστορία τοῦ Ε.Τ./ ὅπως τὴν διηγεῖται ὁ ANDERSON εἰς τὸ Σύνταγμα τοῦ 1722, ὡς ἀφηγήσεις (LEGENDE). Ἐπίσης ἡ περὶ Χιρᾶμ παράδοσις τοῦ 3ου βεθμοῦ εἰς τὸν Ε.Τ. δύναται νά θεωρηθῆ ὡς Παράδοσις. Εἰς τὸν Ἐσωτερισμόν αἱ τοιαῦται ἀφηγήσεις ἀνήκουν εἰς τὸν συμβολισμόν καὶ τὴν μυητικὴν ἐργασίαν τοῦ Σωματείου.

TRADITION, (OBERLIEFERUNG.) Ἡ διάδοσις πληροφοριῶν διὰ μέσου τῶν γενεῶν καὶ τῶν αἰώνων ἐπὶ θεμάτων θρησκείας, φιλοσοφίας καὶ Ἐσωτερισμού. Ἡ μακροτέρα ἠμολογημένη Π. ὑπάρχει εἰς τὸν Ἰουδαϊσμόν. Ἡ Ἰουδαϊκὴ Π. εἶναι τριπλῆ ὅπως καὶ ἡ ἀνθρώπινη φύσις καὶ αἱ ἀνάγκαι τῆς : ἱστορικῆς, ἠθικῆς καὶ ἔσωτερικῆς. Ἐκ τοῦ λόγου τούτου καὶ ἡ Βίβλος ἔχει τριπλῆν ἐννοιαν :

1. Ἡ κατὰ γράμμα ἱστορικὴ σημασία ἣτις ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ σῶμα καὶ τὸν πρῶτον τοῦ Ναοῦ.
2. Ἡ διὰ τῆς ἠθικῆς ἐρμηνείας διδομένη ἔννοια, ἀντιστοιχοῦσα πρὸς τὴν ψυχὴν καὶ τὸ "ἱερὸν" τοῦ Ναοῦ.
3. Ἡ δι' ἔσωτερικῆς (μυστικῆς) ἐρμηνείας ἀνευρισκομένη ἔννοια, ἀντιστοιχοῦσα πρὸς τὸ πνεῦμα ἢ πρὸς τὸ "Ἅγιον τῶν Ἁγίων" τοῦ Ναοῦ.

Τὸ ἱστορικὸν περιεχόμενον τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖται ἀπὸ τὰς εἰδησεις περὶ τοῦ βίου τῶν ἀρχαίων Πατριαρχῶν, διεδόθη ὡς μιὰ λαϊκὴ Παράδοσις (θρύλος) ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν.

Ἡ ἠθικὴ ἔννοια ἐθεώρει τὰ πάντα ἀπὸ τῆς σκοπιᾶς τοῦ πρακτικοῦ βίου, ἐνῶ ἡ ἔσωτερικὴ ἐρμηνεία ἐξετείνετο ὑπερθεῶν τοῦ ὄρατου, παροδικοῦ κόσμου καὶ ἀδιαλείπτως ἐκινεῖτο εἰς τὰς σφαίρας τῆς Αἰωνιότητος. Ἡ ἔσωτερικὴ Παράδοσις ἀναπτύσσεται εἰς τὴν Θ. Καββάλαν.

Βιβλιογρ.- Ἡ ἔννοια τῆς Π. Guenon Ἰνδουισμός, I 75.

Γράβιγγερ, Εἰσαγ. Ἰατροσ. 40

- Παράδοσις & Θρησκεία : Guenon Ἰνδουϊσμ. 84

- Παραδοσιακὴ διδασκαλία, Guenon Ἰνδουϊσ. II 128

- Παράδ. & Μῆσις, Γράβ. Βασ. Ομίλια ἑσπ. 56. Guenon,

Regne 283. Ἐπιτόμιον. 56 47. Γράβ. Βερέλια

- 79, 122. Idem, M. Ψ. Θ. 128. D. P. Winter, Mōd. o officielle

- Προφορικῆ, Guenon, Homme 23.- Et medeci nes heretiques.

- Ἀλάθητον τῆς Π. Guenon, Aperçus 48, 282

- Άποκατάστασις μιᾶς δυτικής Π. Guethon, Κρίσις 46
- Παραδοσιακή διδασκ. "ΣΦΙΓΞ" 1936, 27.
- (Πρβλ. Καββάλα, Έσωτερισμός, Πολιτισμός πνευματικός, Μυστήρια, Μήσις, Θεραπευτική)

ΠΑΡΑΚΕΛΣΟΣ (PHILIPPUS AUREOLUS BOMBASTUS VON HOHENHEIM, λεγόμενος PARACELSUS)

γεν. 17.12.1493 MARIA EINSIEDELN / Έλβεττα, 3
+ 23.9.1541 Σαλτσοβούργον (πιθανώς δολοφονηθείς)

Ίατρος, χημικός και θεόσοφος. Άναμορφωτής τῆς Ίατρικῆς. Ἡ κυρία του προσπάθεια ὑπῆρξεν ἡ ἀνακάλυψις τῆς Πανακείας (βλ.λ.) ἢ ἐνός οἰκουμενικοῦ φαρμάκου κατὰ τῶν ἀσθενειῶν· αἱ ἐρευνᾶι του τὸν ὠδήγησαν παρεμπιπτόντως εἰς τὴν ἀνακάλυψιν πολυτῶμων φαρμάκων, μεταξὺ ἄλλων τοῦ ὑδραργύρου κατὰ τῆς συφιλίδος. Μερικαὶ ἐπιτυχεῖς θεραπείαι του τὸν κατέστησαν διάσημον εἰς εὐρυτέρους κύκλους. Οὕτω ὁ δήμαρχος τοῦ BASEL τὸν διώρισε καθηγητὴν τῆς ἐκεῖ ἱατρικῆς σχολῆς.

Ὁ ἄτακτος ὅμως βίος του, δόσις τυχοδιωκτισμοῦ, αἱ πομπώδεις ἐκφράσεις του, ἡ βλαπτικὴ ἐναντίον τῶν συναδελφῶν του ἱατρῶν, ὑπῆρξαν ἐλαττώματα τοῦ καθ' ὅλον τὸν βίον του παρενέβαλον ἐμπόδια εἰς τὴν ἐμπέδωσιν τῆς ἀξίας του. Ἐν τούτοις ὁ Π. ἀνήκει εἰς τοὺς ἀνδρας οἱ ὅποιοι μὲ βαθύνουσαν καὶ γνώσιν ἐδίδαξαν τὴν ἐλευθέραν καὶ βαθυτέραν μελετην τῆς ἐνοργάνου ζωῆς καὶ ἐθεώρησαν τὴν νόσον ὡς ἔμβριον διαδικασίαν, ὑποκειμένην εἰς τοὺς νόμους τοῦ ὀργανισμοῦ. Μεγάλην ἀναγνώρισιν τοῦ ὀφελομένου διὰ τὰς ἐργασίας του ἐπὶ τῆς Φαρμακολογίας καὶ διὰ τὴν συμβολὴν του εἰς τὴν ἀναζωπύρῃσιν τῶν φθισικῶν ἐπιστημῶν ἰδιαίτερος τῆς Χημείας.

Ἡ φυσιογνωμία τοῦ Π. Κατανοήσας τὸν "λαβύρινθον" εἰς ὃν εἶχον περιπλανηθῆ τῆσον οἱ σύγχρονοί του, ὅσον καὶ πολλοὶ ἐκ τῶν παλαιότερων ἱατρῶν, ὡς πρὸς τὰς ἀρχὰς τῆς Θεραπευτικῆς Τέχνης, ἀπεφάσισεν ὅπως ἀνασκεύασθ ἐνεργῶς τὰς πεπαλαιωμένας ἀντιλήψεις, τὰς δεισιδαίμονας πρακτικὰς, τὰς ἐκ προλήψεων πεποιθήσεις καὶ νᾶ γλῆν ὁ Άναμορφωτής τῆς Ίατρικῆς, βασιζόμενος πλεον· ὄχι ἐπὶ μονοκλεύρων καὶ φανταστικῶν διαπιστώσεων, ἀλλὰ νᾶ λάβῃ ὡς ὑπόδειγμα τὴν Φύσιν, τῆσον τὴν ὀρατὴν, ὅσον καὶ τὴν ἀόρατον, ὀδηγούμενος ὑπὸ τοῦ "Φωτός

τῆς φύσεως" καὶ τῆς φωτισμένης διανοίας του.

Δὲν δυνάμεθα ἐδῶ νὰ ἐξάρωμεν δεδοντως, οὔτε καὶ νὰ σκιαγραφήσωμεν τὸ ἔργον τοῦ Παρακέλσου. Ἡ δὲ γεγονὸς πάντως εἶναι ὅτι αἱ καινοτομαὶ τοῦ Χοχενχάιμ, ὑπῆρξαν τῶσον φωτειναί, τῶσον ἀνατρεπτικαί, ὥστε ἀπετύφλωσαν τὸ μέγιστον μέρος τῶν συγχρόνων του ἰατρῶν, οἱ ὅποιοι, ἐν τῇ ἀδυναμίᾳ των νὰ τὸν κατανοήσουν καὶ νὰ ἐγκολπωθοῦν τὴν ἀλήθειαν τῆς διδασκαλίας του, ἐπροτίμησαν νὰ τοῦ ἐπιτεθοῦν με δριμύτητα καὶ διὰ τῆς μεθόδου τῆς εἰρωνίας, τῶν διώξεων καὶ τῶν ραδιουργιῶν, νὰ ἐξασθεύωσιν τὴν αἴγλην τοῦ πρώτου διὰ τὴν Εὐρώπην, ἐπιστημονικῶς ἠδραιωμένου εὐσεπῆματος θεραπευτικῆς. Καὶ ἦτο τοῦτο ἐπόμενον. Διότι τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν ἐνέτειλεν ὁ ἀστὴρ τοῦ Π., ἡ ἐνθουσιᾶς ἀφυπνίζετο ἐκ τοῦ ληθαργίου τῶν προλήψεων τοῦ Μεσαίωνα, τῆς θρησκοληψίας τῆς Ρώμης, τῆς διανοητικῆς ἀνεπαικειας καὶ ἀπέστειλε τὸν ζυγὸν τοῦ σχολαστικισμοῦ, διὰ νὰ θέσῃ τὰς βάσεις μιᾶς νέας φυσικῆς Φιλοσοφίας.

Εἰς μίαν λοιπὸν τοιαύτην ἐποχὴν ἐγκαταλείψεως τῆς παρημασμένης πνευματοκρατίας, εἶχεν ἐμφάνισθῆ ὁ Παράκελσος, ὁ ὁποῖος διὰ τῆς ἰσχυρᾶς του προσωπικότητος καὶ τῆς βαθύτης ἐπιγνώσεως τῆς φύσεως, ἀπετόλμησε νὰ θέσῃ φραγμὸν πρὸ τῆς καταπτώσεως τῶν πνευματικῶν ἀξιῶν καὶ ἀρχῶν. Ἐπεζητήσε νὰ θετικολογήσῃ, ἂν ἐπιτρέπεται ἡ ἔκφρασις, τὸ πνεῦμα καὶ νὰ πνευματοποιήσῃ τὴν ὕλην. Ἐστάθη ὡς μία γέφυρα, ἀποσκοποῦσα τὴν σύνδεσιν τοῦ παλαιοῦ μετὰ τοῦ νέου κόσμου καὶ ἐν πλήρει κατανοήσῃ τῶν ἐπελευσομένων γεγονότων, ἐνέτεινε τὰς προσπάθειάς του, διὰ νὰ ἀποφευχθῆ ἡ τελεα καταβαρῆθρῶσις τοῦ πνεύματος, οἷα ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας ἔχει πλήρως συντελεσθῆ.

Δυστυχῶς ὅμως ἡ ἐπέμβασις τοῦ Π. δὲν ἐπέκρωτο τότε νὰ κυφορήσῃ τὸν ἀναγεννημένον πνευματικὸν κόσμον, ὃν εἶχεν ὀραματισθῆ ὁ μεγαλοφυής. Ἀπέθανε παρατηρωσιμένος, πένθης, καταδιωκόμενος, πλην με τὸ ἀγέρωχον μέτωπόν του ὑψηλῆ καὶ τὸ συνέιδος του ἱκανοποιημένον διότι κατέλειπε τὸν ἀγῶνόν σπύρον τῆς φωτεινῆς του μεγαλοφυίας εἰς τὴν ἀνθρωπότητα. Ἐπέκρωτο νὰ παρέλθουν ἔκτοτε 400 ἔτη, ἔτη περιπλάνησεων τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος, ἀδιαλείπτων ἀναζητήσεων, ἀγῶνων διὰ τὴν κατάντησιν τῆς Ἀληθείας. Ὁ 20ὸς αἰὼν εὐρίσκει τὴν ἀνθρωπότητα κέκορησμένην ὑλοκρατικῶν δοξασιῶν, πανίσχυρον ἴσως ἐνώπιον τῆς ὕλης,

γνωρίζουσαν τὰ μυχιαστάτα μυστικά της καὶ ἐκμεταλλευομένην τὰς ἀνεξαντλήτους ἐνεργείας της, πλὴν σημαντικῶς χωλαίνουσαν ἐνώπιον τοῦ πνεύματος καὶ ἤμισα γνωρίζουσαν τὴν ἰσὺν τοῦ αἰνίγματος τῆς Σφίγγος. Ὁ ἄνθρωπος ἔχει λάβει δευτερευούσαν θέσιν ἐν τῇ ἐρευνῇ, ὅλαι του αἰ ἰκανότητες, οὐδέ τῶν πνευματικῶν ἐξαιρουμένων, θεωροῦνται ὡς μηχανικὰ λειτουργεῖν τῶν μορίων τῆς ὕλης, αἱ δὲ προσπάθειαι του ἐν τῷ συνδολῷ κατατείνουσι πρὸς ἐπέκτασιν κατὰ τὸ πλεῖστον τῆς ὕλης του εὐήμερας, γενικῶς δὲ εἰς βᾶρος τῆς ψυχικῆς του καὶ πνευματικῆς τοιαύτης. Ὁ ἄνθρωπος ὅστις θά ἔπρεπε νὰ εἶναι τὸ μέτρον τοῦ παντός, ἀποτελεῖ εἰς τὴν πραγματικότητά ἐν πρῶτον ξένον μέσα εἰς τὸν κόσμον τοῦ ἐδημιούργησε. Ἐάν κατὰ ταῦτα ἡ ἀναγέννησις εὐρίσκει τὴν ἀνθρωπότητα κουρασμένην ἀπὸ τὴν παρεξηγημένην πνευματοκρατίαν, ὁ 20ὸς αἰὼν μᾶς εὐρίσκει καταπονημένους ἀπὸ τὴν παρεξηγημένην ὑλοκρατίαν. Δύο μεγάλοι σεισμοὶ κλονίζουσι ἐκ βᾶθρων τὴν ταλαίπωρον ἀνθρωπότητα καὶ μετὰ μεγάλης ὀκλήσεως πνευματικῆ ἀναγέννησις ἐκκολλάσσεται κάτω ἀπὸ τὴν τέφραν τῶν ἐρειπίων τὰ ὅποια οἱ δύο μεγάλοι καὶ πρωτοφανεῖς διὰ τὴν Γῆν παγκόσμιοι πόλεμοι συνεσώρευσαν.

Κατεργαζομένη ἀδιαλείπτως ἡ ἀνθρωπότης τὰ πεπρωμένα της, προχωρεῖ νῦν εἰς τὴν διάπλασιν ἐνὸς νέου πολιτισμοῦ χαρακτηριζομένου ἀπὸ τὴν θετικότητα τῆς ἐρεῦνης καὶ ἀπὸ τὴν νοσταλγίαν λυτρώσεως ἀπὸ τῆς ὕλης. Πολλοὶ ὑπῆρξαν οἱ πρόδρομοὶ τῆς νέας ταύτης Ἀναστάσεως καὶ πολλοὶ ἐπροφήτευσαν τὴν ἔλευσιν τοῦ νέου πολιτισμοῦ τοῦ Ὑδροχόου. Μεταξὺ αὐτῶν καταλέγεται ἀναμφιβόλως καὶ ὁ θεόφραστος Χοχενχάϊμ, ὅστις δι' ἀδρῶν γραμμῶν καὶ μετὰ τὸν φωνῆς ἐπαναστάτου καὶ ἀναμορφωτοῦ ἔθεσε τὰς νέας βᾶσεις τῆς Ἐπιπέτης τοῦ Ἀνθρώπου, τὰς ὁποίας τᾶρα μόλις ὤρμασεν ὁ κόσμος διὰ νὰ ἀρχίσῃ νὰ προσέξῃ. "Ὀφελόμεν, λέγει εἰς τὸν πρόλογόν τοῦ ἔργου του "περὶ τῶν αἰτίων τῶν ἀοράτων νόσων", νὰ ἐπεκτείνωμεν τὸ πεδὸν ἐρεῦνης τῶν ὄντων καὶ νὰ γνωρίσωμεν ὅτι ὁ κόσμος καὶ ὅλα ὅσα ἐν τῇ κούκλῃ του βλέπομεν καὶ αὐσθανόμεθα, μόνον τὸ ἥμισυ τοῦ πραγματικοῦ κόσμου ἀντιπροσωπεύουν". Διότι, ὅπισθεν τῆς ἀπτήσεως καὶ ὀρατῆς ὕλης, παρὰ τὸν κόσμον τῶν ἐκδηλώσεων, ἴσχυται μετὰ βαρύνουσιν πραγματικότητά ὁ κόσμος τοῦ πνεύματος, ὁ κόσμος τῶν ἀοράτων ἀρχῶν καὶ αἰτίων, ὅστις κατευθύνει τὴν ἐκδηλώσιν τῶν φαινομένων τὰ ὅποια διὰ τῶν τελειοποιημένων ἐπίστη-

μονικῶν μας μεθόδων ἐρευνῶμεν. Ὁ κόσμος ὅλος τῶν νοητικῶν νόσων τοῦ Σόμπαντος, ὑπῆρξεν ἀνεκαθεν ἀντιγεζμενον μελέτης καὶ ἐνδελεχοῦς θεωρίας ὅλων τῶν μεμνημένων καὶ σσῶν τῶν αἰθῶν, ἀπετέλεσε δὲ θέμα ἐρεῖνης τῶν καλουμένων ἐν Παραδόσεως ἢ παραδοσιακῶν Ἐπιστημῶν.

Αἱ τέσσαρες στήλαι τῆς Ἱατρικῆς. Κατὰ τὸν Π. μία ἐπὶ τῆς Παραδόσεως θεμελιωμένη Ἱατρικῆ, πρέπει νὰ ἔχη βεβήτατα ριζωμένους βάσεις ἐφ' ὅλης τῆς φύσεως καὶ νὰ ἐξετέζη συνθετικῶς τὰς σχέσεις αἱ ὁποῖαι ὑφίστανται μεταξὺ ἀνθρώποι καὶ φύσεως. Διὰ τὴν πλήρη κατάρτισιν τοῦ Ἱατροσόφου ἀπαιτοῦνται συνεπῶς μελέται οὐχὲ μόνον ἐπὶ τῆς κλίνης τοῦ ἀρρώστοι, ὄχι μόνον ἐπὶ τῆς ἀνατομικῆς ἕδρας, ἀκόμη ὀλιγώτερον ἐπὶ τῆς βάσει βιβλίων, ἀλλὰ ἀπὸ ὑψηλοτέρας τινος σκοπιᾶς γενικῆς κατεργασεως, ὅποτε ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ μύστου τῆς Ἱατρικῆς ἐπιστήμης, διαναλγόνται νῆσι καὶ εὐρύτεροι ὀρίζοντες περιβελλογτες αρμονικὰ ὀλοκληρον τὸν κόσμον ἐν τῷ ὅπολι ζῶμεν, ἀναπνέομεν καὶ κινούμεθα ὡς ἄτομα ἐλεύθερα καὶ ταυτοχρόνως ἐξερτάμενα ἀπὸ τοὺς οἰκουμενικοὺς νόμους τῆς παγκοσμίου αἰτιοκρατίας.

Τὰς θεμελιώδεις Ἐπιστήμας ἐπὶ τῶν ὁποίων βασίζεται ἡ Ἱατροσοφία, ἀπεκάλασεν ὁ Π. τὰς τέσσαρας θεμελιώδεις στήλας τῆς Ἱατρικῆς. Εἶναι δὲ αὗται : ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ, ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΑ, ΑΛΧΗΜΕΙΑ καὶ ΑΡΕΤΗ.

Μὲ τὸν ὄρον ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ὁ Π. ἐννοεῖ κατὰ τὸ τελῶδες διὰ-φορον ἀπὸ ἐκεῖνο τοῦ ἐσυνηθίσσαμεν σημερινὸν νὰ ἐννοῶμεν εἰς τὰ Παν/μια. "Ἡ Φιλοσοφία, λέγει ὁ Π., εἶναι σύμπερα ἡ Γνώσις καὶ ἡ Ἐπιστήμη τῶν ὄντων. Τῶσον πλήρως καὶ τελῶδες ὅσον νὰ γνῶριση ὁ Ἱατρός τὸν Μικροκόσμον διὰ μέσου τῆς Μητρὸς τοῦ (φύσεως) ἐξ ἧς προέρχεται. "Ὡστε ἡ φιλοσοφία τοῦ Π. δὲν ἔχει τὸν χαρακτῆρα οὔτε τῆς σχολαστικῆς ἀπεραντολογίας, οὔτε τὸν μεταφυσικὸν τύπον τοῦ ἀγγέλου τῆς Σχολῆς. Ἀλλὰ στήριζομένη εἰς τὴν ἐνορατικὴν γνῶσιν, εἰς τὴν διακόσθησιν τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἐν τινι μέτρῳ εἰς τὴν μυστικὴν θεωρίαν, προβαίνει εἰς τὴν διατύπωσιν κοσμοθεωρίας περιβαλλούσης ὀλοκληρον τὸν κόσμον, τὴν φύσιν καὶ τὸν ἀνθρωπον, συνθετικῶς καὶ ἐφ' ὅλων τῶν πεδίων. Ἐπομένως διὰ τοῦ ὄρου Φιλοσοφία πρέπει νὰ ἀντίλαμβάνομεθα κατὰ παρακλήσιον πρὸς τὴν Ἀπόκριφον Φιλοσοφίαν τοῦ Κορνηλοῦ Ἀγρίππα, τὴν κοσμοθεωρίαν τῶν Νεοπλατωνικῶν καὶ

Paracelsus in jüngeren Lebensjahren
Kpfr. von Wenzel Hollar

Theophrastus Paracelsus

την Γνώσιν τῶν Μυστηρίων.

Ἡ δευτέρα στήλη τῆς Ἱατρικῆς, εἶναι ἡ ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΑ. Διὰ τοῦ ὄρου τούτου ὁ Π. ὑπονοεῖ μᾶλλον τὴν Ἀστροσοφίαν, παρά τὴν οὐράνιον μηχανικὴν, ἀστροφυσικὴν κ.τ.ἄ. τῶν ἀστεροσκοπεύων μας. Ἀναζητεῖ τὰς σχέσεις τὰς ὑφισταμένας μεταξύ Μικροκαὶ Μακροκόσμου, ἐπὶ τοῦ ἀστρικοῦ κεδύου. Ἡ θεραπευτικὴ ἐνέργεια τῶν φαρμάκων δὲν ὀφείλεται ἀμέσως εἰς τὴν δρᾶσιν αὐτῶν ἐπὶ τοῦ αἵματος ἢ τῶν νεύρων, ἀλλ' ἐμμέσως εἰς τὴν ἐνέργειαν αὐτῶν ἐπὶ τοῦ ἀστρικοῦ αὐτῶν σώματος ἐπὶ τοῦ ἀστρικοῦ σώματος τοῦ ἀνθρώπου. Ἐπειδὴ δὲ ὅλα τὰ ὄντα τῆς φύσεως φέρουν τὴν ἀστρικὴν σφραγίδα τοῦ οὐρανοῦ στερεώματος, ἔπειτα ὅτι διὰ τὴν χρῆσιν ἐνδὸς φαρμάκου, πρέπει νὰ τηρηθοῦν ὠρισμένοι κανόνες σχέσιν ἔχοντες μὲ τὴν ἀστρικὴν κατὰστασιν τοῦ οὐρανοῦ καὶ μὲ τὰς ἀστρικὰς σφραγίδας τῶν φαρμάκων, ὅσον καὶ τοῦ ἀσθενοῦς.

Ὡς τρίτην στήλην τῆς Ἱατρικῆς, ἀναγνωρίζει τὴν ΑΛΧΗΜΕΙΑΝ. Εἶναι ἡ ἐπιστήμη τῶν καθάρσεων, μετασχηματισμῶν καὶ μεταουσιώσεων, βοηθεῖα χημικῶν χειρισμῶν. Ἀναζητεῖ τὰς κεκρυμμένας ἀρετὰς τῶν προϊόντων τῆς φύσεως καὶ δι' ἐξελικτικῶν διεργασιῶν ἐξάγει ἐξ αὐτῶν τὰς πεμπτούσας, τὰ ἐλιξήρια, τὰ μαγιστήρια, οὐσίας πολλαπλασιάζουσας ἐνεργοῦς ἀπὸ θεραπευτικῆς ἀπόψεως, ἀπὸ τὰς ἀρχικῶς λαμβανομένας. "Ἡ φύσις, λέγει, εἶναι τὸσον λεπτή εἰς τὰ ὄντα τῆς, ὥστε οὐχὶ ἄνευ ἐνασκήσεως μεγάλῃς ἐπιδεξιότητος δυνάμεθα νὰ κάμωμεν χρῆσιν αὐτῶν. Διότι οὐδὲν πρᾶγμα φέρει εἰς φῶς, τὸ ὁποῖον νὰ εἶναι ἀφ' ἑαυτοῦ τέλειον· μόνον ὁ ἄνθρωπος εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἐπιτελέσῃ τὴν τελείωσιν ταύτην, ἢ δὲ Τέχνην τὴν ὁποῖαν θὰ ἐφαρμόσῃ καλεῖται Ἀλχημεία. (I 381) Διότι ὅπως ἡ φύσις δὲν παρέχει σιδήρον ὑπὸ μορφῇν ἑξοφούς ἢ μετάλλου, καθ' ὅμοιον τρόπον τὸ φάρμακον δεόν νὰ ἐξαχθῇ ἐκ τῶν φυσικῶν προϊόντων διὰ τῆς Τέχνης τῆς Ἀλχημείας. Ὅλα τὰ ὄντα δημιουργοῦνται ὡς πρῶται ὑλαί, μεθ' ὃ ἀκολουθεῖ ὁ Ἡφαίστος ὅστις μετατρέπει αὐτὰ διὰ τῆς τέχνης τῆς Ἀλχημείας. Κατόπιν ἔρχεται ὁ Ἀρχαῖος, ὁ ἐσωτερικὸς Ἡφαίστος, ὅστις προβάλλει εἰς τὴν κυκλοφορίαν καὶ παρασκευὴν τῶν πραγμάτων, ὡς εἶναι ἀνάγκη. (I 511)

Τετάρτη καὶ τελευταία στήλη εἶναι ἡ χαρακτηριζομένη ὑπὸ τοῦ Π. ὡς VIRTUS, τὴν ὁποῖαν οἱ σχολιασταὶ τοῦ ἀποδίδουν

μέ την λξειν Εύσχημοσύνη. Ἡμεῖς προτιμοῦμεν τὸν ὄρον Ἀρετή, ὅστις περιλαμβάνει ταυτοχρόνως τὴν ἱπποκρατικὴν ἔννοιαν τῆς δεοντολογίας καὶ συνάμα τὴν ἔννοιαν τῆς προσωπικῆς ἑκκενότητος καὶ πνευματικῆς ἰσχύος τοῦ ἱατροῦ. Μὲ ἄλλας λξεις πιστευομεν ὅτι ὑπὸ τὸν ὄρον ἀρετῆ νοεῖται ὑπὸ τοῦ Π. ἐν σύνολον ἀσκήσεως τοῦ ἱατροῦ, σωματικῆς, ἠθικῆς, ψυχικῆς καὶ πνευματικῆς πρὸς πραγμάτων ἰσχυρᾶς προσωπικότητος, ψυχικῆς ἰσορροπίας καὶ πνευματικῆς εἰρήνης, διὰ τῶν ὁποίων θὰ ἐπιβληθῆ ἑπὶ τῶν δυσσαρμονιῶν τῶν διαφόρων ἀρχῶν καὶ καταστάσεων τοῦ ἀσθενοῦς. Ἡ ἀσκήσις αὕτη ὁμοιάζει κατὰ πολὺ πρὸς τὴν Ἰνδικὴν Γιόγκα καρρέχει δὲ εἰς τὸν θεραπευτὴν τὰς ἀναγκαίας ἀρετὰς τοῦ μίστου "αἰτινες θὰ παραμελνοῦν κτήμα του μέχρι θανάτου καὶ αἰ ὀποιαι συμπληρώνουν καὶ συντηροῦν τὰς ἄλλας τρεῖς στήλας. (PARAGRANUM) Καὶ ἀλλαχοῦ, κάμνων λόγον περὶ τῆς ἀρετῆς ὡς θεραπευτικοῦ παράγοντος, ἐπιλέγει : "Ἀρετῆ δι' ἡμᾶς εἶναι μὴ οὐρανίος δόναμις, ἥτις δὲν πηγάζει ἀπὸ κανέν φάρμακον, ἀλλ' εἶναι μὴ ἀβρατος θεραπευτικὴ οὐσία. Ὅταν εἰς ἀσθενῆς λαθῆ ἄρ' αὐτοῦ, ἀνευ τῆς χρησιμοποίησεως φαρμάκου, τότε ἐθεροπεθεθῆ μεσῶ τῆς ἀρετῆς καὶ δὴ βοηθεῖα μᾶς οὐρανοῦ, ἀστρικῆς ἢ κ. ἀρετῆς. Ἐκεῖνοι ὅμως οἱ ὀκοῦοι δὲν ἴωνται δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου, δέον νὰ προσφύγουν εἰς τὴν χρησιμοποίησιν φαρμάκων." (= 217)

"Ἐγραφε πολλὰ ἔργα (ἀνέρχονται εἰς 364) ὄλγα μόνον ἐξ αὐτῶν ἐτύπωσε. Μὴ τῶν καλυτέρων ἐκδόσεων τῶν ἔργων τοῦ εἶναι ἢ ὑπὸ τοῦ DR BERNHARD ASCHNER, εἰς 4 τόμους (JENA 1921). "Ἄλλη εἶναι ἢ ὑπὸ τοῦ καθηγ. KARL SUDHOF ἐλθοῦσα εἰς φῶς. Βιβλιογρ. Γράβιγγερ, Ἐρημτ. φιλοσ. I 61, II 206.- Γράβιγγερ, Εἰσαγωγή εἰς Ἱατροσ. 1.- IDEM, Ἀστρολ. I 149.- Εἰς Levi Ἱστορία 275.-Λάσκαρης 669.- B. Aschmer, τὰ ἄπαντα T. I. σ. 1.-Peuckert, Theophr. Paracelsus, Stuttgart 1943 W. Erich Peuckert, Leben, Kunst & Meinungen des Th. Parac. Jena 1928.-Karl Sudhoff, Paracelsus. Λειψία 1936 A. Rosenberg, Der Mythos des 20en Jahrh 251. Gastiglioni, 273.- Gerin 184.- Med. Off. Pt med. Herétiques 68.- Franz Hartmann, The Life of Th. Th. Paracel. Λονδίνον 1887 " " " , Grundriss der Lehren des P. Λειψία 1898. Hans Carl, Hermetische Heilkunde, Sersheim 1957 A. E. Waith, Hermetic, & Alchemical Writings of P. 1894 Von Freudenberg, Paracelsus = Flüdd.

Franz Spunda, Paracelsus.

Gust. Kunze, P. & Die: Reform der Med. Wissenschaft.
G. Bechtel; Paracelse, Paris, 1970. C.A.L.

W. Pagel, Paracelse, Paris 1965, Arthaud

"Voile d'Isis" 1925 475, 1927 192.- St. de Guaita, III 455

J. Castelot, Ch. et Alch. 205.- Ludwig, Geschichte 48.-

Dr Allendy, Paracelse le Medecin Maudit, Paris 1937 Galim

C. Schlegel, P. In seiner Bedeutung f. Uns, Mόναχ. 1907.

F. Strunz, Th, Parac. Λειψία 1903.

Schubert-Sudhoff, P. Forshungen (BD X. Φραγκφ. 1889)

E. Kolbenheyer, Die Kindheit des P. Mόναχ. 1918

Netzhammer, Theoph. Par. Einsiedeln 1901.-

ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ (ORATION). 'Εκτός τῶν λαϊκῶν παρακλήσεων καὶ προσευχῶν πρὸς τοὺς ἄγγλους διὰ τὴν ἴασιν παντοίων ἀσθενειῶν, ἀναφέρονται καὶ τυπολογικαὶ τριαυῖται μὲ σκοπὸν τῶν ἐξορκισμῶν τῶν Ἁ στοιχείων καὶ ἄλλων κατοικῶν τοῦ ἀοράτου κόσμου. Τῶν τοιοῦτων παρακλήσεων γίνεται εὐρεῖα χρῆσις εἰς τὴν Μαγείαν, ἐκάστη δὲ ἡμέρα καὶ κληνῆτης ἔχει τὴν ἰδικὴν του τυπολογικὴν Παράκλησιν.

Βιβλιογρ. Τῆς Κυριακῆς καὶ Ἑλλου, Γράβ. Μ.Ψ.Θ. 443

" Δευτέρας καὶ Σελήνης " 444

" Τρίτης καὶ Ἄρεως " 444

" Τετάρτης καὶ Ἑρμοῦ " 444

" Πέμπτης καὶ Διδος " 445

" Παρασκευῆς καὶ Ἀφροδίτης " 446

" Σαββάτου καὶ Κρόνου " 446

ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΣ, τὸ Ἅγ. Πνεῦμα θεωρούμενον ὡς Παρηγορητῆς. Εἰς τὴν Γνωσιν τοῦ Θ Οὐαλεντίνου ὁ Αἰῶν Π. εἶναι ἐπιφορτισμένος νὰ κατέλθῃ μέχρι τῆς Σοφίας- Ἀχαμῶθ διὰ νὰ τὴν παρηγορήσῃ καὶ τὴν ἐνδυναμώσῃ. Ὁ ἴδιος ὁ Π. ἀνήγγειλεν εἰς τὸν Θ Ἰωακείμ DE FIORE νὰ ἰδρῦσῃ τὴν κερκοδοὺ τῶν χιλίων ἐτῶν.

Ἡ συμβολικὴ τοῦ Π. ἐγένευσεν τὴν διδασκαλίαν πολυαρθμων θεσοδφων, τὴν φορὰν αὐτὴν ὡς τὸ Πνεῦμα τῆς Ἀληθείας καὶ τῆς Σοφίας. (Πρβλ. Πνεῦμα Ἅγιον).

Τὸ Πνεῦμα τοῦτο τοῦ Παρακλήτου θέλει διαδεχθῆ ὡς παρθεὺς τῆς ἀρχῆς τῆς Ἀγάπης.

ΠΑΡΑΛΛΗΛΟΓΡΑΜΜΟΝ, (PARALLELOGRAMME, OBLONG SQUARE). Τετράπλευρον σχῆμα με ἴσας γωνίας ὀρθάς, ἀλλὰ με τὰς δύο πλευράς μικροτέρας τῶν δύο ἄλλων. Αὐτὸ πρέπει νὰ εἶναι τὸ συμβολικὸν σχῆμα μιᾶς τεκτ. Στοᾶς ἢ τοῦλάχιστον τὸ Μωσαϊκὸν δάπεδον τὸ ὁποῖον ὑποτίθεται ὅτι περιστῆ τὴν Στοᾶν. Πολλὰ διεξήχθησαν συζητήσεις ὡς πρὸς τὰς διαστάσεις τοῦ παραλληλογράμμου τοῦτου.

Ὁ MATILA GHICA (LE NOMBRE D'OR) εἶναι τῆς γνώμης ὅτι τὸ ἐν τῇ Στοᾷ Π. πρέπει νὰ ἔχη τὰς ἀναλογίας τῆς χρυσοῦς τομῆς ἢτοι $1 \times 1,618$. "Ἡ Πυθαγόρειος ἐσωτερικὴ Γεωμετρία, γράφει, μετεδόθη ἀπὸ τῆς ἀρχαιότητος μέχρι τοῦ 18ου αἰ. ἀφ' ἑνὸς μὲν ἀπὸ τὰς Συντεχνίας τῶν οἰκοδομῶν, καὶ ἀφ' ἑτέρου ὑπὸ τῆς Μαγείας, τῶν ροδάκων τῶν καθεδρικῶν ναῶν καὶ τοῦ πεντακτένου τῶν Μάγων".

Ὁ W. NAGRODSKI ἐξ ἄλλου φρονεῖ ὅτι τὸ Π. πρέπει νὰ εἶναι ἐν διπλασῶν τετράγωνον. Τέλος ὁ J. BOUCHER εἰς τὴν "Τεϊτονικὴν συμβολικὴν" του κηρύσσεται ὑπὲρ τοῦ Π. τῆς χρυσοῦς τομῆς, τὸ ὁποῖον, λέγει ἀνευρίσκεται καὶ εἰς τὸν ἀκτινοβόλον ἐστέρα, ὡς καὶ εἰς τὸ φωτεινὸν Δέλτα.

Οὕτω μέχρι τῆς στιγμῆς οἱ διάφοροι ἐρμηνεύται τοῦ τεκτονικοῦ αὐτοῦ συμβόλου, δὲν ἔχουν συμφωνήσει ἐπὶ τῶν διαστάσεών του. (Λάσκαρης 669)

ΠΑΡΑΜΑΤΜΑ (τὸ ἀνώτατον "Ατμα). Τὸ ὑπέρτατον πνεῦμα τοῦ Σόμπατος.

ΠΑΡΑΜΑΧΑΣΙΑ, (σφρ.) Τίτλος διὰ τὸν μυστην ὅστις ἤχθη μέχρι τῆς 4ης μύσεως, ὅστις τότε διακρίνεται διὰ μεγάλας γνώσεις καὶ μεγάλην ἀγιωσύνην. Εἶναι ὁ τίτλος τῶν Σανυάσις, τῶν μεγάλων μυστῶν.

Οἱ περισσότεροι ἐκ τῶν Δυτικῶν τοῦ φέρουν σημερον τὸν τίτλον αὐτὸν, τὸν ἔλαβον ἐξ ἰδίαις κρωτοβουλίας (μεταξὺ ἄλλων καὶ ὁ Θ. ΚρολεϿ).

ΠΑΡΑΜΕΛ (ABBÉ PARAMEL). Διάσημος ὑδροσκόπος τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, ὅστις ἐφημέριος ἦν, ἠσχολήθη με τὴν ἀνακάλυψιν ὑδατίνων φλεβῶν εἰς ὅλην τὴν Γαλλίαν διὰ τῆς μοντικῆς ράβδου.

Συμφώνως πρὸς ἐπίσημα στοιχεία κατὰ τὸ 1843 εἶχεν ἀνακαλυφθεῖ εἰς Καχόρην 338 πηγᾶς, καθ' ὅλην του δὲ τὴν 25 ετη σταδιοδρομίαν ἐπρόκεισε τὴν Γαλλίαν μὲ 10.275 πηγᾶς.

ΠΑΡΑΜΙΤΑΣ (σικρ. ἄρεταλ). Αἱ ἄρεταλ αἱ ἀναγκαιαῦσαι διὰ τὴν σωτηρίαν, ἔξ τῶν ἀριθμῶν : Ντάνα, εὐσπλαχνία, Σίλα, ἀγνότης, Ἐάντι, ὑπομονή, Βέρυα, ἐνέργεια, Ντιάνα θεωρεῖα καὶ Πράτζνα, ἡ σοφία.

ΠΑΡΑΝΙΡΒΑΝΑ (ἐπέκεινα τοῦ Νιρβᾶνα). Τὸ ἀνώτερον τοῦ νιρβανικοῦ ἢ ἀτμικοῦ, ἐπέπεδον, εἶναι τὸ πεδῖον τῆς Μονάδος, καλούμενον Ἄνουπαντάκα (ἀγέννητον) καὶ ὑπερθεν πύσης ἀνθρωπίνης συλλήψεως.

ΠΑΡΑΣΟΥ-ΡΑΜΑ. Τὸ ἔκτον @ Ἄβατάρ τοῦ Βιανοῦ. Παρίσταται ὡς βραχμᾶνος ὠπλισμένος διὰ λιθίνου πελέκως τῶν Ὑπερβωρεῶν τὸν ὁποῖον τοῦ εἶχε δώσει ὁ Σίβα. Παρελληγίσθη, καὶ δικαίως, μὲ τὸν θεὸν @φ τῶν Σκανδιναυῶν καὶ πρὸς τὸν Ταράνις τῶν Γαλατῶν.

Ὁ Π.Ρ. ἀναφέρεται ὡς ἦρωσ - θεὸς καταπολεμήσας τοὺς ἐπαναστατήσαντας @ Βάτρυας ἐναντίον τῶν βραχμᾶνων καὶ ἐπιτυχῶν τὴν ἐπικράτησιν τῶν δευτέρων ἐπὶ μίαν περίοδον ἔξ 21 κύκλων.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΙΚΟΤΗΣ. Ἐκεῖνος ὅστις ἀποβλέπει εἰς ἀνωτερότητα ψυχικὴν καὶ πνευματικὴν, ἴδως ὁ ἐπιθυμῶν νὰ γνωρίσῃ τὴν κεκρυμμένην πλεύραν τῶν ὄντων τῶν πραγμάτων τῆς φύσεως, ὀφείλει νὰ ἐκπαιδευθῆ εἰς τὸ νὰ παρατηρῆ, νὰ διαβλέπῃ ὅσθεν τῆς ἐξωτερικῆς φαινομενικότητος τοῦ ὁρατοῦ κόσμου, τὴν κεκρυμμένην ὅσιν τοῦ κόσμου τῶν ἀρχῶν καὶ τῶν νόμων.

Πρὸς τοὺτοις ὁ μύστης ὀφείλει νὰ εἶναι καλὸς ψυχολόγος, νὰ ἐξετάζῃ τὰ φαινόμενα καὶ νὰ εἶναι εἰς θεοῖν νὰ χρησιμοποίῃ τὴν ἰδιότητα τῆς διπλῆς παρατηρητικότητος.

Ἐκ τῆς συνεχοῦς ἐπαφῆς τοῦ μύστου μὲ τοὺς ἀνθρώπους καὶ ὠπλισμένος μὲ τὴν διπλὴν παρατηρητικότητα, πρὸς τὸ φῶς καὶ τὸ σκότος, πρὸς ἀνατολὰς καὶ δυσμᾶς, ἀποκτῆ συνειδησὶν τοῦ περιβάλλοντος αὐτοῦ. Ἀντιλαμβάνεται τὸ μέγεθος τῆς Ἄγνοίας καὶ τὰ αἴτια τῆς κακοδαιμονίας τῆς κοινωνίας. Εὐτυχῆς ἐκεῖνος πού δὲν θὰ σταθῆ ὡς ψυχρὸς θεατῆς πρὸ τοῦ θεᾶ-

ματος τούτου, ἀλλ' ἀντιθέτως θά ἀποφασίσω νά δεχθῆ τήν θεϊαν ἐντολήν καί ὡς πραγματικῶς Ἰππότης θά λάβῃ ἀνά χεῖρας τῶ ἔξ-
φορ δια τῆς δεξιᾶς καί τῶ μύστρον δια τῆς ἀριστερᾶς, διά νά
διαλύσῃ τὰ σκότη καί νά καταγάγῃ νύκτας ἐξουδετερώνοντας τὰ
τέρατα τῆς πλάνης, τῆς ἀμαθειας, τῆς δοκιοισοφίας καί τῆς δια-
σπάσεως τῶν ἀνθρωπίνων ψυχῶν.

Διά νά θριαμβεύσῃ ὅμως καί ἐξέλεθῃ νικητῆς, θά πρέπει νά
γνωρίζῃ καλῶς τῶ περιβάλλον του, νά εἶναι γνώστης τῆς ἰσχύος
τόσον τῶν ἐχθρικών δυνάμεων, ὅσον καί τῶν φίλων, ὑποτακιστῶν
του, νά ἔχῃ πίστιν καί ἐνθουσιασμόν ἐπὶ τῶ Ἔργον καί ἐπὶ τήν
τελικήν νίκην καί νά κατέχῃ τὰ μυστικά ὄπλα καί τὰς ἀπορρη-
τους προσβάσεις δια τῶν ὁποίων θά αἰφνιδιάσῃ τόν ἐχθρόν, θά
τόν τρέψῃ εἰς φυγὴν καί θά ἐγκαταστήσῃ κυρίαρχον ἐπὶ τοῦ ἄ-
χυροῦ τήν βασιλείαν τοῦ Ἀθῆου.

Διά τόν Μύστην πλεον ἢ ἄλλοτε ἢ Γνώσις εἶναι δύναμις, τῶ
νά γνωρίζῃ δὲ τῶ ἔδαφος ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔρχεται νά ἰδῆσῃ τ. ἔ.
τούς ἀνθρώπους, τὰς ἰδέας, τὰς θρησκείας, τὰς δικαστικὰς ἐπιδη-
λώσεις, τὰ ἦθη, τὰς ἀδυναμίας, πάντα ταῦτα ἀποτελοῦν μέτρον
προνοίας καί τῶ ἐχέγγυον τῆς ἐπιτυχίας καί τοῦ θριάμβου.
(Π. Γράβιγγερ, Μ.Ψ.Θ. 13)

ΠΑΡΑΦΡΟΣΥΝΗ. Κατὰ τόν PAPUS (Ἐγχειρῖδ. Συνθετ. Ἀνθρωπογνω-
σίας, σ. 64) εἶναι ἓν τρομακτικόν ὄραμα, μὲν ἀπροσδόκητος
πληροφορία, μὲν ἀπότομος χαρὰ ἢ φόβος, ἔλθουν νά θῶσιν κατὰ
τρόπον ἔντονον εἰς κίνησιν τῶ ἀνακλαστικόν ὄν, ὁδοναται νά συμ-
βῆ ὥστε ἡ δημιουργηθεῖσα ὕψις νά λάβῃ τοιαύτην ἔντασιν ὥστε
σὺμπασα ἡ νευρική δύναμις ἥτις συνδέει τόν ὀργανισμόν μετὰ
τοῦ πνεύματος, νά ἀπορροφηθῆ αἰφνιδίως, ὅποτε τῶ ἀνθρώπιμον
ὄν εἴτε ἀποθνήσκῃ ἢ παραφρονεῖ. Ἡ παραφροσύνη δὲν εἶναι ἄλ-
λο παρά μὲν μόνιμος μέθη· κατὰ τήν Π. πράγματι τῶ ἀνακλαστι-
κόν ὄν λαμβάνει τελειωτικὴν ὑπεροχὴν ἐπὶ τοῦ συνειδητοῦ ὄντος,
καί τοῦτο, εἰάν παραμένῃ χαλαρῶς εἰς σχέσιν μετὰ τοῦ ὀργανι-
μοῦ, δὲν ἐξασκεῖ πλεον οὐδεμίαν ἐπιβολὴν ἐπὶ τῶν κατωτέρων
ψυχικῶν κέντρων. Συνέπεια τῆς ἀποχωρήσεως τοῦ πνεύματος ἀπὸ
τῶν ἀνακλαστικῶν κέντρων, εἶναι ἡ ἀπῆλεια τῆς ἰσορροποῦσης
δυνάμεως, ἡ καταστροφὴ τοῦ κοινοῦ νοῦ, τῆς λογικῆς, τῆς σω-
φροσύνης, ὁ ὀριστικὸς θρίαμβος τῶν ἀνακλαστικῶν ἐπὶ τῆς συνει-
δήσεως.

Τὸ εἶδος τῆς παραφροσύνης θὰ ἐξαρτηθῆ ἐκ τοῦ ἀνακλαστικοῦ κέντρου τὸ ὁποῖον θὰ ἐπιβληθῆ ἐπὶ τῶν ἄλλων. Ἐξ ἑνὸς διαγοητικῶν κέντρον κυριαρχήσῃ, ἢ μεγαλομανία καὶ αἱ ἔμμονοι ἰδέαι θὰ ἐκδηλωθοῦν εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην ὁ παράφρων θὰ ὁμοιάζῃ πρὸς ἓν ὑποκειμενον ἐν ὑποβάσει, ὑφιστάμενον μόνιμον ὑποβολὴν τοιαύτην ὥστε νὰ ἐκμηδενίζωνται πᾶσαι αἱ ἄλλαι ἐντυπώσεις.

Ἐάν τὸ ἀνιμικὸν κέντρον ἐπιβληθῆ, θὰ ἴδωμεν νὰ λαμβάνῃ γένεσιν ἢ ἐκστατική παραφροσύνη με ὅλας τῆς τὰς ποιικιλίας.

Ἐάν τέλος τὸ ἐναστικτῶδες κέντρον ὑπερέχῃ, ἢ ὑποχονδρία καὶ ἢ μελαγχολία θὰ ἐμφανισθοῦν ἐντονώτερον ἀπὸ ὅλας τὰς ἄλλας ἐκδηλώσεις.

"Ὡς σημειώσωμεν ὅτι ὁ ἀπόλυτος ἀποχωρισμὸς σπανίως παρατηρεῖται καὶ ὅτι συχνά ὁ παράφρων μετέρχεται ἀπὸ τῆς μιᾶς περιόδου εἰς τὴν ἄλλην, ἀναλόγως τῶν τυχαίων ἐντυπώσεων ἐπὶ τοῦ ἀνακλαστικοῦ ὄντος. Εἰς παράφρων εἶναι συχνά ἐν ὄν, κατὰ τὸ ἡμῖς, ἂν ὄχι τελείως νεκρὸν.

Ἡ Π. ὡς συγκάλυψις τῶν μεμημένων. Πρὸς συγκάλυψιν τῆς βαθυτέρας τῶν ἰδιότητος, πολλοὶ μύσται παρουσιάζονται ἰδίως εἰς τὴν Ἀνατολήν, εἴτε ὑπὸ τὸ πρῶσχημα ταχυδακτυλουργῶν, εἴτε ὡς ἔμποροι ἵππων, εἴτε ἀκόμη καὶ ὑπὸ τὸ προσωπεῖον τοῦ παράφρονος.

Βιβλιογρ. Papyrus, Συνθετ. Ἀνθρακωγ. 63. Β. ΣΦΙΓΓΟΣ

St. de Guaita, III 572

R. Guenon, Initiation 176. - 183. - Idem, Ἐπισκοπ. 55. -

Lossky 17. -

ΠΑΡΑΦΡΩΝ. Ἡ μηδενική (0) Κλεις τοῦ Ταρῶ.

Ἡ σειρά τῶν φύλλων ἢ κλειδῶν ὀρίζεται εἰς τὰ παλαιότερα Ταρῶ διὰ λατινικοῦ ἀριθμοῦ ἀπὸ τοῦ I - XXI. Μία ὅμως κλεις, ἢ ἐπιγραφομένη "ὁ Παράφρων" ἢ κατ' ἄλλους MAT εἴτε δὲν φέρει κανένα ἀριθμὸν, ἢ τὰς περισσότερας φορές φέρει τὸ Μηδέν (0). Μεγάλη ἠγέρθη ἐκ τοῦτου συζητήσῃς κατὰ πόσον ὁ Παράφρων πρέπει νὰ θεωρηθῆ ὡς ἡ πρώτη, ἢ ὡς ἡ τελευταία τῶν μειζῶνων κλειδῶν. Φρονοῦμεν ὅτι λόγῳ τῆς κυκλικῆς διατάξεως τῶν κλειδῶν ἢ θέσεως τοῦ φύλλου 0 ἐνῆκει τόσον εἰς τὴν ἀρχὴν ὅσον καὶ

εἰς τὸ τέλος ἑνὸς κύκλου ἐκδηλώσεως. Πιστεύομεν δηλ. ὅτι ὁ Παράφρων, συμβολίζων ἀπὸ κοσμολογικῆς πλευρᾶς τὸ Χάος, τὴν κατάστασιν τοῦ "ὄντος πρὸ πάσης ἐκδηλώσεως - τὸ ἀνεψφραστον "Ἐν Σὺφ - εὐρηται ἐν ἀρχῇ " πρὸ πάντων τῶν αἰῶνων" ἐκεῖθεν δὲ ἀπορρέουν ὅλοι οἱ ἄλλοι ἀριθμοί, τ.ε. τὰ κατηγορήματα, αἱ ἰδιότητες καὶ τὰ "μύρια ὄντα"· μετὰ δὲ τὸ τέλος τοῦ κύκλου, εἰς αὐτὰ ἐπανέρχονται καὶ πάλιν, ἵνα ἐπαναρχήσῃ ὁ νέος κύκλος ἐκδηλώσεως.

Ἦστε κοσμολογικῶς ὁ Παράφρων συμβολίζει τὸ ὑποτιθέμενον Μηδέν, ὅπερ πληροῦ τὸ πρωταρχικὸν κενόν, ἐκ τοῦ ὅπου τὰ πάντα ἀπορρέουν, οὐσια ἀκρῶς παθητικὴ καὶ "ἄλογος".

ΠΑΡΑΨΥΧΟΛΟΓΙΑ, Ὀνομασία δοθεῖ-

σα ὑπὸ τοῦ MAX DESSOIR, πρὸς δῆλωσιν τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ ἐπιστημονικοῦ Ἀποκρυφισμοῦ. Εἰς τὴν πράξιν ἐν εἶδος Ψυχολογίας ἡ ὁποία ἀσχολεῖται μὲ τὰς περιοχὰς αἱ ὁποῖαι κεῖνται ἐπέκεινα τῆς κατάστασεως τῆς συνειδήσεως ἐν ἐργηδραεῖ, ὅπως ὁ Ὑπνωτισμὸς, ἡ Ὑπνοβασία, ἡ Ἐκστασις, ἡ Τηλεπάθεια κ.α. Ὑπὸ τοῦ TISCHNER ὀρίζεται ὡς ἡ Ἐπιστήμη τοῦ συνόλου τῶν φαινομένων τῶν ἐκδηλουμένων ὑπὸ μεσαζόντων, χωρὶς οὐδεμίαν μυστικιστικὴν ἀπόχρωσιν. Κατὰ τὸν ἴδιον ἐρευνητὴν πρέπει νὰ θεωρῶνται οἱ Μέσμερ καὶ PUYSEGUR ὡς οἱ πρῶτοι Παραψυχολογοί. Κατὰ τὸν C.C. JUNG ἐν τοῦτοις μέλις ὁ καθ. DR RHINE (H.P.A.). Ὁ θεδωρὸς WEIMANN κατανέμει τὴν Παραψυχολογίαν ὡς ἑξῆς :

1. Ἐρευνα τῶν ἀκτινὸβολιῶν, 2. Ἐκκερμὸς καὶ μαντικὴ ράβδος, 3. Μεσαζοντισμὸς, 4. Ζωικὸς Μαγνητισμὸς, 5. Τηλεπάθεια καὶ διδραεῖς 6. Ἡ ζωὴ τοῦ ὄνειρου, 7 Ὑπνοβασία καὶ

Ὁ Παράφρων
ἔκ τῆς ἐκδοῦ τοῦ Παρώ

Μετωρισμός, 8. Ύπνρβασλα (SOMNAMBULISMUS), 9. Περίοδεα
εἰς τὸ ἀστρικόν, 10. Ἀρσείς ἐξ ἀποστάσεως καὶ Τηλέκινησά,
11. Ὑλοποιήσεις (MATERIALISATION). (Πρβλ. Μεταψυχική)
Βιβλιογρ. Max Dessoir, Jenseits der Seele, 30.-
Pr dr Briesch, Parapsychologie; Ζυρίχη 1943
J. B. Rhine, J. B. Pratt, Parapsychologie
Peter Ringer, Das Weltbild der Parapsychologie, Frbg, 1959
Georg Nugent Merle Tyrrell, Mensch & Welt in D. P. Hamb. 1960
G. Kronert, P & Religion, 1952
Schrenk-Notzing, Grünfragen der P. Στουγγ. 1962
W. Bischoff, Geheimnisse der Seele, φραγκφ. 1953
Hans Bender, Parapsychologie, Bremen 1953
Robert Amadou, Das Zwischenreich, Baden-Baden 1957
Rene Sudre, Μαθήματα Μεταψυχικής εἰς Περιοδικόν
Μ.Ε. Ἐγκυκλοπ. Πυρσοῦ ἀπὸ 21.11.25 κ.εφ.
ΠΑΡΒΑΤΗ. Ἰνδική θεότης, ἡ Σάκτι τοῦ Σίβα, τοῦ ὁποιοῦ εἶ-
ναι σύζυγος. "Ἄλλοτε καλεῖται θεὰ Κάλι.

ΠΑΡΕΓΚΕΦΑΛΙΣ. Ἄνατομ. βλ. Γράβ. Ἀνθρωποσ. 181

Ὁ DR LUYS παρεδέχετο ὅτι ἐν τῇ παρεγκεφαλίδι παρασκευ-
άζεται ἡ νευρική δύναμις. Ἡ θεωρία αὕτη τὴν ἀποκλιν ἀπεδέ-
χθη ὁ PAPUS, ἐξετέθη κρῖτον ὑπὸ τοῦ Παρακέλσου ὅστις παρα-
δέχεται ὡς αἴτια τῶν σπασμῶν γενικῶς, τῶν ἰλλγγων, τῶν ἀ-
ποπληξιῶν κ.κ. τὴν κακὴν λειτουργίαν τῆς Παρεγκεφαλίδος.
(Γράβιγγερ, Νοσολογία III 665)

ΠΑΡΕΡΓΟΝ (PARERAGON). Ἡ μεταλλική Ἀλχημελα ὡς ἐξωτερική ἐ-
πιτέλεις τοῦ Μεγ. Ἔργου. Τὸ Πέρεργον εἶναι τὸ ὑπο-
στήριγμα τοῦ κυρίως Ἔργου (ERAGON) ποῦ πραγματοποιεῖται ἐπὶ
τοῦ ἴδου μας ἑαυτοῦ.

ΠΑΡΒΕΝΙΑ. "Χαρακτηριστικόν σημεῖον, γράφει ὁ EL. LEVI (Ἰστο-
ρὰ 111), τῆς ἐσθελσης εἰς τοὺς Ρωμαίους μύθους ὑπὸ
τοῦ Νουμά, εἶναι ἡ τυπολογική σημασία ποῦ ἐδόθη εἰς τὴν γυ-
ναῖκα, κατὰ τὸ παράδειγμα τῆς αἰγυπτιακῆς μύθους, εἰς τὴν
ἀποκλιν ἐλάτρευετο ἡ Ἴσις. Ὁ Νουμάς μανθάνει ἀπὸ τὴν Ἠγε-
ρλαν πῶς πρέπει νὰ τιμᾶται ἡ μητέρα τῶν θεῶν. Κτίζει πρὸς
τιμὴν τῆς ἐνα σφαιρικῶν Ναδν, ὑπὸ τὸ τέμπλον τοῦ ὁποιοῦ καλ-
εἶ κύρ ἄσβεστον. Τέσσαρες παρθένοι εἶναι ἐπιφορτισμένοι με-
τὴν συντήρησίν του, καλοῦμεναι Ἐστιάδες παρθένοι ἢ Βεστά-
λαι, περιβαλλόμεναι δι' ἐξαιρετικῶν τιμῶν, ἐφ' ὅσον παραμένουν

πιστά εις τὸ καθήκον των καὶ τιμωροῦμαι μὲ παραδειγματικὴν αὐστηρότητα, ὅταν τὸ παραμελήσουν. Ἡ λατρεία τῆς παρθένου ταυτίζεται μὲ τὴν τῆς μητρὸς καὶ ἡ οἰκογένεια εἶναι ἱερὰ ἐφ' ὅσον ἡ παρθενικὴ ἀγνότης ἀναγνωρίζεται καὶ διαλαμβάνει".

ΠΑΡΘΕΝΟΣ. Μυθολογικῶς & Συμβολικῶς.

Τὸ ἕκτον κατὰ σειράν ζῳδιον τοῦτο, ἔλαβε τὸ ὄνομα ἐκ τῆς παρθένου Ἀστράλας, θυγατρὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς θεμίδος, θεᾶ τῆς δικαιοσύνης, ὡς ἡ μήτηρ της, κατῴκει εἰς τὴν γῆν κατὰ τὸν χρυσοῦν Αἰῶνα, ὃν συχνάκις οἱ ποιηταὶ διὰ τοῦτον τὸν λόγον ἀποκαλοῦσι καὶ αἰῶνα τῆς Ἀστράλας, ἐπέστρεψε δὲ πάλιν εἰς τὸν Ὀλυμπόν ἑθὺς ὡς ἡ ἀνθρωπότης ἤρχισε νὰ ἐγκαταστή. Ἀπεικονίζεται κρατοῦσα διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς ζυγὸν καὶ κλάδον φοίνικος, διὰ τῆς ἐτέρας δὲ στάχυν.

Ἀποκρυφολογικῶς τὸ ζῳδιον τῆς Παρθένου ἀναλογεῖ πρὸς τὴν θεᾶν Δημήτραν. Ὁ μῦθος, ὡς γνωστὸν, περὶ Δημητροῦ καὶ Κόρης (Περσεφόνης) ἀπετέλει τὸ θέμα τοῦ θεοῦ ἑράματος ὅπου ἐπέζητο ἐν Θ' Ἐλευσίνι κατὰ τὴν τέλει τῶν περιλήμων Μυστηρίων.

Ἀστρολογικῶς. Ἀπὸ 24 Αὐγούστου ἕως 22 Σεπτεμβρ.

Ἡ Π. ὡς ὑποσκόπος ἢ ὡς οἶκος τοῦ Ἥλιου. Θετικῶς.

Ἀνθρώποι ἡρεμοί, ἐμπιστευόμενοι εὐκόλως εἰς τοὺς ἄλλους, εὐχαριστημένοι, φλοιοὶ τῆς ἀριβείας, τῆς ἀναλίσσεως τῶν ἐπιστημῶν, ἄνθρωποι τοῦ συμφέροντος μὲ φιλοσοφικὴν διάθεσιν, θετικοί, ὀργανωταί, μεθοδικοί, τακτικοί, μεγάλη ἀγάπη πρὸς τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ ζῶα, ὑπομονητικοί, δίκαιοι, μετριόφρονες, ἱκανοὶ διὰ ξένας ὑποθέσεις ἀλλὰ τούναντιον, προκειμένου περὶ προσωπικῶν ζητημάτων λίαν ἀναποφάσιστοι. Ἀντικατοῦν δι' ἀνεξαρτησίαν, τούναντιον ἐπιτηδεδίδατοι ὡς "δεξ. χέρι". Διότι κρατοῦν πλέον παντὸς ἄλλου τὰ ξένα μυστικά, ἐνῆ διαλαλοῦν τὰ ἰδικὰ των. Ὡς ἐκ τῆς φύσεως τοῦ Ἑρμοῦ, παρουσιάζουν δυσνόηστα χαρακτῆρα καὶ εἶναι πολὺ δύσκολον γὰρ γίνουσι νοητοί. Εἶναι ἐπιφυλακτικοί καὶ ψυχροί, ἐν τοῦτοις κατὰ βέβαιον εἶναι πολὺ ἀγαθοί καὶ τίμιοι χαρακτῆρες.

Ἀρνητικῶς. Μέτριος τύπος, ὑπερφίαλος, "μπαζέ", ἐγωϊστῆς, ὀκνηρὸς.

Διανοητικῶς. Τὰ ὑποκειμένα τῆς Π. ἔχουν σαφεῖ, ψυχραίμων, συχνὰ ἀπλοϊκὴν διανοητικότητα, μεγάλως ἠῤῥημένον τὸ εἶσθημα

τῆς δικαιοσύνης, εἶναι δὲ ἐν γένει πολὺ αὐστηρὸς ὡς πρὸς τὰ σφάλματα τῶν ἄλλων. Καὶ τοῦτο διότι πολὺ σκανδῶς ὑποπίπτουν εἰς σφάλματα ἠθικῆς φύσεως - χαρακτήρ τῆς Παρθένου εἶναι ἄλλως τε ἢ ἀγνότης - ὁσάκις ὁμῶς ὑποπέσουν εἰς τοὺς ὄνυχας ἐνός πειρασμοῦ, τότε παρασύρονται μέχρι τῶν ἀκρῶν, διότι γενικῶς εἶναι ἄνθρωποι τῶν ἀκροτήτων. Εἶναι διὰ πᾶσαν ἐργασίαν ἱκανοὶ ἢ ὅποια ἀπαιτεῖ ἀκρίβειαν καὶ μεθοδόν, ἀντὶ ἐμπνεύσεως. Κατὰ τὸ πλεῖστον οἱ ἄνθρ. τῆς Π. ἔχουν ὑλιστικὴν κοσμοθεωρίαν ἣ ὄνται μετὰ δογματισμοῦ μιᾶς θρησκείας τὴν ὅποσαν καὶ ἀκολουθοῦν μετὰ ζήσεως. Ἐνίοτε κυριεῦνται ἀπὸ τὴν ἀκοιρυφιστικὴν κοσμοθεωρίαν τὴν ὅποσαν μετὰ φανατισμοῦ ἀκολουθοῦν.

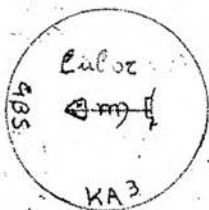
Φυσιολογικῶς. Μετωπὸν ὑψηλόν, κατακόρυφον, ἄπτυχον, εὐχάριστον, τᾶσις πρὸς τριχόπτωσιν ἰδίως εἰς τὰ πλευρικὰ μέρος τοῦ μετώπου, βλεμμα ψυχρὸν, παρατηρητικόν, βαθύ, μετρίου μεγέθους ὄφθαλμοί, κλῆν ἀποπνεόντες σκέψιν, λεπτόν, ὄχι ἄδρὸν πρόσωπον. Μὲ χροιάν μᾶλλον μελαφθῆν, καὶ ἐλαφρῶς ἐρυθράν. Λεπτόν, εὐγενὲς στόμα, προεξέχουσα, μᾶλλον πλατεῖα ρίς. Παράστημα κάπως κοντόχονδρον, κατὰ τὸ ἄλλα συμμετρικόν. Ἐπίδερμις μάτ, μᾶλλον ὠχρά. Βάδισμα ζωηρόν, μεμετρημένον καὶ ἀπλοῦν. Φωνὴ καὶ ὁμίλια λεπτή, εὐχάριστος, πλήρης πραγματικότητος, σχετικῶς ἀσθενῆς.

Γραφολογικῶς. Ὁ γραφικὸς χαρακτήρ παρουσιάζει χαμηλοῦς, συμμαζευμένους, παχεῖς, μᾶλλον πυκνοῦς χαρακτῆρας, σχετικῶς κατακόρυφον κατεψυγμένον τῶν γραμμάτων, μᾶλλον εὐμεγέθη μικρὰ στοιχεῖα, ἄλλα καὶ αἱ οὐραὶ τῶν γραμμάτων παρουσιάζονται κανονικαὶ καὶ ἤρεμοι. Ἀπλότης καὶ ἀκρίβεια εἰς τὴν χάραξιν τῶν γραμμῶν.

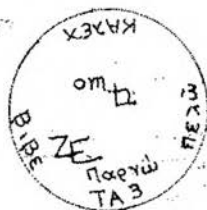
Ἀνατομικῶς καὶ παθολογικῶς. Ὅργανα τὰ ἔντερα, τὸ τυφλόν ἔντερον, ἢ κοιλία. Σπλῆν, τὸ ἀριστερόν σκέλος τοῦ ἥπατος. Ἀσθενεῖαι τῆς κοιλίας, δυσεντερία, διάρροιαί, δυσκοιλίαι, περιτονίτις, καρκίνος τῶν ἐντέρων. Παράσιτοι σκώληκες, ἀσθενεῖαι τοῦ ἥπατος καὶ τῆς χολῆς. Γενικῶς νδσοὶ τοῦ στομάχου καὶ τῶν ἐντέρων. Περαιτέρω νευρικὰ διαταραχὰ τῶν ἰδίων ὀργάνων, ὑποχονδρία, φανατισμὸς καὶ μονομανία ἐπὶ ὑγιεινῶν καὶ διαιτητικῶν παραγγελμάτων.

Μαγικώς : Πνεῦμα, σφραγίς
Παρθένος Γῆ (ADAMAH). Κατά τόν STAN. DE GUAYTA εἶναι τὸ
 ἀστρικόν, ἡ βάσις πάσης ὕλης, ἐξ ἧς ὁ Ὑψιστὸς Δημιουργὸς ἔ-
 πλασε τὸν πρῶτον Ἄνθρωπον. Εἶναι ἡ οἰκουμένη ἔμφυτος Οὐ-
 ορα, κινουμένη κατὰ δύο ἀντιθέτους καὶ παραπληρωματικὰς κιν.

ΠΑΡΘΕΝΟΣ

τη

Πνεῦμα: Χαμαβιήλ

Σφραγίς: Ϝ ν χ η κ Ϝ η

νήσεις, συνέπεια τῆς διπλῆς τῆς πολώσεως, ἐκ τοῦ πόλου τῆς
 ὀλοκληρώσεως πρὸς τὸν πόλον τῆς διαλύσεως καὶ τανάκλιον. Ὑ-
 φίσταται πράγματι δύο ἀντιθέτους ἐνεργείας : τὴν δυνάμιν τῆς
 γονιμοποιοῦ ἐκτινάξεως (κεντροβυξὴ δύναμις) τὴν πραγματοποιοῦν
 ἀρχὴν τῶν γεννήσεων, τὴν διανέμουσαν τὴν ζωὴν, καὶ ἐξ ἑτέρου
 τὴν δυνάμιν τῆς συστατικῆς διαλύσεως τῶν μορφῶν (κεντροβλῶς
 δύναμις) παράγοντος τῆς μεταμορφώσεως, τοῦ θανάτου καὶ τῆς ἀ-
 ποκαταστάσεως τῶν ἀτόμων εἰς τὴν συλλεκτικότητα.

- Παρθένος Μαρία. Ἡ λατρεία τῆς Παρθένου Μαρίας ἐν τῷ Χρι-
 στιανισμῷ, ἀποτελεῖ μίαν τῶν ὑψηλοτέρων ἐνοιῶν τῆς Μεταφυσι-
 κῆς, ὅπως καὶ μίαν τῶν ἀγνοτέρων ἐνορατικῶν συλλήψεων. Ἡ
 θαυμασὰ μορφή ἢ σύμβολον τῆς Παρθένου, δύναται, κατὰ τὸν G.

SAUTON, να θεωρηθῆ ὑπό τριπλῆν ὄφιν : φυσικὴν, μυστικὴν καὶ κοσμικὴν.

Ἐπὶ τοῦ φυσικοῦ πεδίου, εἶναι ἡ Μυριάμ, γυνὴ Ἰουδαία, ἡ ἀνθρωπίνη μητέρα τοῦ Ἰησοῦ ἐκ Ναζαρέτ. Ἐπὶ τοῦ μυστικοῦ πεδίου, εἶναι ἡ Μαρία, ἡ θεὰ Μητήρ. Ἐπὶ τοῦ κοσμικοῦ πεδίου, εἶναι ἡ Μάγνα ἢ Μαία, ἡ Μητήρ-Φύσις, ἡ οἰκουμένη ἢ Μητέρα τοῦ κόσμου. Τὰς τρεῖς ταύτας ὄψεις τῆς Παρθένου, ἀπαντῶμεν εἰς πλῆθος ἄλλων λατρευτῶν καὶ Παραδόσεων. Ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὸν Χριστιανισμόν ἢ μυστικὴν Παρθένος καὶ ἡ κοσμικὴ Παρθένος, εἶχον συνυφανθῆ ἤδη ὑπὸ τοῦ πλεον μυστηριώδους βιβλίου τῆς Κ.Δ., ἐκεῖνου τὸ ὁποῖον ἐγένετο ἀντικείμενον ἰδιαιτέρου σεβασμοῦ ἐπὶ μακρὰς περιόδους : τῆς Ἀποκαλύψεως τοῦ Ἁγ. Ἰωάννου. Ὁ μέγας δραματιστὴς τῆς Πάτμου, ἐχάραξεν ἐν αὐτῷ, μεταξὺ τῶν ἄλλων καταπληκτικῶν συμβολῶν τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆν "γυναῖκα ἐτοίμην νῦν τεκνοποιῆσαι, περιβαλλομένην ὑπὸ τοῦ Ἥλιου, εἰς τοὺς πόδας τῆν Σελήνην καὶ ἐπὶ κεφαλῆς στέμμα ἐκ 12 ἀστέρων". Ἡ ζωδιακὴ αὕτη ἀνταπόκρισις ἀναπτύσσεται καθ' ὅλον τὸ κεφάλαιον, παραλλήλως πρὸς τὴν μυστικὴν ἐρμηνείαν τοῦ ἐμβλήματος. Ἡ Μαρία, ἀνασσα τῆς Γῆς καὶ τοῦ Οὐρανοῦ, ἡ Παρθένος Μητήρ, ἀκτινοβολεῖ ταυτοχρόνως μὲ ὅλην τὴν οὐράνιον αἴγλην τῆν θεῖαν Δόξαν καὶ τὴν περιβάλλει. Διότι ἡ Δόξα τοῦ Θεοῦ (ἡ Σκηνάχ) τῆς Καββάλας εἶναι ἡ Δραστηριότης ὅλου τοῦ Κόσμου.

Βιβλιογρ. Ἀστρολ. Π. Γράβιγγερ, Ἀστρολογία II 153.-

Allan Leo, 42, 44.- Metmann 171.- Astrologische Bibliothek T. XIX. σ. 179, 237, 280, 309.

Μυστικῶς. G. Sauton, Ἡ λατρεία τῆς Παρθένου, ἐν "ΣΦΙΓΕ" 1963. σ. 7.-Voile d'isis 1922.-σ. 363. 1928, 712.

Jaccoliot, Histoire des Vierges, (Σηγλ. 48).- Rahner, 182.

F. Schuon, Sentiers 149, 152.-L. Ziegler, Überlief. 237, 241

Richard Karutz, Maria im fernem Osten.-

ΠΑΡΙΚΣΑΙ. Ἐπιστημονικὸν ἀποκρυφιστικὸν ἔργον τῶν βραχμάνων.

Μεταξὺ τῶν βραχμάνων ὑπῆρχον τρεῖς βαθμοὶ μυσσεως. 1.

Ὁ ὑποψήφιός ἐγένετο κατ' ἐκλογὴν Γκιριχάστα Πουριχάτα ἢ Φακίρης καὶ μετὰ 20 ἔτη Γκουρού. 2. Ὁ ὑποψήφιός ἐγένετο Σαννυάσι ἢ Κοινοβότης καὶ διεμένεν ἐν τῷ Ναψ. 3. Ἐγένετο Σαννυάσι Νιρβανῦ, ἢ γυμνός κοινοβότης. Οἱ τοῦ τρίτου βαθμοῦ ἦσαν ὄρα-

ΠΑΡΜΕΝΙΔΗΣ

τοῦ μόνου ἀπαξ ἀνά πενταεταίαν, ἐμφανιζόμενοι εἰς στήλην φω-
τός τὴν ὅποσαν οἱ ἴδιοι ἐδημιούργουν. (Λάσκωρης 796)

ΠΑΡΜΕΝΙΔΗΣ. Ἐξ Ἑλλάδος τῆς Κάτω Ἰταλίας.

Μετά τὸν Ὀρφέα, Πυθαγόραν καὶ Ἡράκλειτον, ὁ Π. ἀντι-
προσωπεύει τὸν νέον κρῖνον τῆς ἑλληνικῆς θεοσοφικῆς αἰδέσου
τὸν συμπληροῦντα τὸ ὄντολογικὸν πρόβλημα. Εἶναι ὁ πρότερος ὁ-
στις δεικνύει ὡς κέντρον βάρους τὴν ἀνεύρεσιν τῆς Ἀληθείας
διὰ τῆς ἀνθρωπίνης νοήσεως καὶ τοῦ λόγου, καὶ διδάσκει ὅτι
αἱ ἐκ τῶν αἰσθήσεων ἀπορρέουσαι εἰδήσεις μόνον εἰς σφάλματα
δύναται νὰ ὀδηγήσουν τὸν ἐρευνητὴν. Διότι διὰ τῶν αἰσθήσε-
ων ἐξετάζονται τὰ ὑποκειμεναίς συνεχῆ μεταβολὴν φαινόμενα,
ἐνῶ ἡ ἐρευνα τοῦ "ὄντος" ὄντος ἀπαιτεῖ τὴν χρησιμοποίησιν
λεπτοτέρου ὄργανου καὶ ὡς τοιοῦτον διαθέτει ὁ ἄνθρωπος τὸν
νοῦν καὶ τὸν λόγον. Αἱ αἰσθήσεις παρέχουσιν ἡμῖν τὴν Δόξαν,
οὐχὶ δὲ τὴν Ἀληθειαν, τὴν ἀληθῆ καὶ ἀμετάβλητον Γνώσιν.

"Ὅπως ἐν τῷ Σόκρατι ὑπάρχει θεμελιώδης ἐντέλλουσα μεταξὺ
"ὄντος καὶ μὴ ὄντος, μεταξὺ ὄντος καὶ Γένεσθαι, μεταξὺ ἀ-
μεταβλήτου καὶ ἀδιαλείπτως μεταβαλλομένου, οὕτω καὶ ὁ ἄνθρω-
πος διαθέτει διαφορετικὰ ὄργανα πρὸς σύλληψιν τῶν ἐν αὐτοῖς
ἀληθειῶν : αἱ αἰσθήσεις ὑπόκεινται εἰς τὴν ἀπάτην καὶ ἐνδε-
κνυνται μόνον διὰ τὴν ἐρευναν τῶν μεταβλητῶν ἐκδηλώσεων τοῦ
κόσμου, ἐνῶ ὁ λόγος εἶναι ἐκεῖνος ὅστις ἀφευδῆς δύναται νὰ
μᾶς ἀγάγῃ εἰς τὴν θεωρίαν τοῦ "ὄντος" ὄντος.

Τὸ "ὄντως" ὄν τοῦτε ὅπερ τὰ πάντα κληροῦ καὶ τὸ ὅποιον
ὑπὸ τοῦ Π. συμβολίζεται δι' "ὄλοστρωγγύλης σφαίρας" παρουσι-
άζεται ὡς ἔχον οὐσιαστικὴν φύσιν καὶ εἶναι ὁ παράγων ἐκεί-
νος ὅστις πληροῦ τὸν κενὸν χῶρον - τὸ μὴ ὄν ἐν γένει - διὰ
σωματικότητος. Ἡ ἰδέα αὕτη δὲν πρέπει νὰ μᾶς ξενίσῃ διότι
πρέπει νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν ὅτι ὀδωκλήρος ἢ ἀρχαιοφύτης οὐδεμί-
αν ἄλλην πραγματικότητα ἠδύνατο νὰ συλλάβῃ ἀπὸ τὴν οὐσιαστι-
κῆν. Ἡ ἀντιληψὶς περὶ ἐντελῶς αἵθλου πνεύματος, οὐδεμίαν
σχέσιν ἔχοντος πρὸς τὴν σωματικότητα, εἶναι πολὺ μεταγενε-
στέρα καὶ συναντᾶται μόνον ὅταν ἡ φιλοσοφία κινήσῃ νὰ ἐλθῇ
τὰς ἰδέας τῆς ἐκ τῆς φύσεως καὶ ὁρμᾶται ἐκ τοῦ ἀνθρώπου
ἐγκεφάλου. (DR. WOLFGANG SCHULZ, ALTJONISCHE MYSTIK)

Τὸ μόνον εἰς τὸν Π. ἀποδιδόμενον ἔργον εἶναι τὰ περὶ-

φημα "Ἐπι τὰ ὅποια ἐν ἀρχῇ περιλαμβάνουν ἐν εἶδος Προΐμλου, τὸ ὅποιον ἀκολουθεῖ τὸ κυρίως "Περὶ Φύσεως" διδασκτικὸν ποίημα. Ἰδσον ὁ πρόλογος, ὅσον καὶ ἡ εἰσαγωγή τῶν Ἐπῶν εἶναι ἐμπνευσμένα ἀπὸ τὸν ἀρχαῖον ὄρφικόν συμβολισμόν, παρουσιάζουν δὲ χαρακτηριστικὸν τόνον μυστικισμοῦ.

Ὁ Π. παρουσιάζεται φερόμενος με ἀκατάσχετον ταχύτητα ὑπὸ ἄρματος συραμένου ὑπὸ δύο ἵππων πρὸς συνάντησιν τῆς θεᾶς Ἀφροδίτης, ἐν τῷ βασιλεῖ τῷ Φωτός, ἀπὸ τὴν ὅποιαν θέλει ζητήσει τὴν Ἀλήθειαν. Τὸ ὑπέργειον τοῦτο ταξίδιον, συντελεῖται ἀπὸ τοῦ βασιλεῖου τῆς Νυκτός πρὸς τὸ βασίλειον τοῦ Φωτός, ἐκ δυσμῶν πρὸς ἀνατολάς, ἐκ τῆς Γῆς πρὸς τὸν Ἥλιον. Ἡ Πύλη διὰ τῆς ὁποίας ὁ φιλόσοφος ὀφείλει νὰ διέλθῃ, χωρίζει τὴν γῆν ἀπὸ τὸν οὐρανόν καὶ ἀνοίγεται βοηθεῖα εἰδικῶν κλειδῶν τὰς ὁποίας ἡ θεὰ Δίκη τοῦ παραδίδει. Πρὸ τῆς Πύλης ἵσταται ἡ Ἀφροδίτη ἡ ὅποια τοῦ δίδει τὰς πρῶτας συμβουλίας: θέλεις γνωρίσει, τοῦ λέγει, τὴν στρογγύλην Ἀλήθειαν, ὡς καὶ τὰς ἀκατήλας συνηθείας τῶν θνητῶν, οἱ ὅποιοι διὰ τίποτε δὲν ἔχουν βεβαιότητα. Σὺ ὅμως παράμεινον μακρὰν ἀπὸ τὴν ὁδὸν τῶν ἀνθρώπων· μὴ παρασυρθῆς εἰς τὰς σκοτίας ἀτραποῦς τῆς συνηθείας, τῆς τυφλῆς καὶ ἀνευ πρωτοβουλίας πλοτεως, ἐγκατάλειψον τὴν Δόξαν, μὴ θεωρῆς τὰς ὑπὸ τῶν αἰσθήσεων παρεχομένας πληροφορίας ὡς ἀπολύτως ἀληθεῖς, ἀποφυγε τὰς σοφιστίας τῶν συνανθρώπων σου, μὴ ἐμπιστεύσαι εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς σου, τὰ ὅσα καὶ τὴν γλῶσσαν· λάβε τὸν λόγον ὡς μόνον ὀδηγὸν καὶ δι' αὐτοῦ ἀναζήτησε τὴν Ἀλήθειαν.

Ὡς παρατηροῦμεν εὐρισκόμεθα πρὸ παναρχαίων συμβόλων καὶ ἐνώπιον συστήματος ἀποδίδοντος αἴγλην ὄρφικου, πυθαγορείου καὶ ἡρακλειτείου μυστικισμοῦ. Κατὰ πρῶτον τὸ σύμβολον τοῦ ἄρματος, με τοὺς δύο ἵππους: ὁ μελετητῆς τῆς ἑλληνικῆς φιλοσοφίας θὰ ἀναγνωρίσῃ ἀνευ δυσκολίας τὸ ἀνάλογον ἄρμα τοῦ πλατωνικοῦ Φαίδρου, ὡς καὶ τὸ ἄρμα τοῦ Φάνητος - Λόγου τῆς ὄρφικῆς μυθολογίας. Ὅλα αὐτὰ τὰ ἄρματα συμβολίζουν τὸν νοῦν τοῦ ἀνθρώπου καθοδηροῦντα τὰς ψυχικὰς αὐτοῦ ἰδιότητας πρὸς τὴν ἐξέφωσιν διὰ τῆς καθάρσεως καὶ ἀγόμενον ἐν τάχει εἰς τὴν ἐνατένισιν τῆς Ἀληθείας. Ἐτερον σύμβολον εἰς τὴν εἰσαγωγὴν τῶν Ἐπῶν τοῦ Π. εἶναι ἡ Πύλη, ὡς γνωστὸν ἄντρα, σπήλαια καὶ πύλαι ἀνάγονται εἰς τὰς συμβολικὰς παραστάσεις τοῦ ἄρ-

χάλου έσωτερισμοῦ. Πρὸ ἡμῶν ὑπάρχει μία τοιαύτη Πόλη ἀποτελουμένη ἀπὸ δύο τῶν. Τὰ τελευταῖα ταῦτα συμβολίζουν τὰς δύο ἀτραποὺς τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτός, τοῦ φωτός καὶ τοῦ σκοτους. Ἡ πόλη εἶναι κλεισμένη. Κρῖνται ἀκόμη τὸ μυστήριον τῆς. Ἡ θεὰ Δίκη ἀνοίγει αὐτὴν διὰ τῶν κλειδῶν. Αἱ κλειδες αὗται εἶναι, ἐάν παραδεχθῶμεν ὅτι ὁ Π. ἠρῶσθη μέρος τῶν συμβολικῶν του παραστάσεων ἐκ τῶν Ὀρφικῶν, ὁ Ἔρως καὶ ἡ Μῆτις, θεοποιητὲς αἱ ὁποῖαι εἰς μεταγενεστέρως ὀρφικῶς συνθέσεις ἀντιπροσωπεύουν τὸν Φάνητα-Λόγον.

Πρὸ τῆς Πόλης, εἰς τὸν πρόδομον, εὐρίσκεται ἡ θεὰ Ἄφροδίτη - Ἀνάγκη ἢ ὅποια προετοιμάζει τὸν δίκαιον νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ βασίλειον τοῦ φωτός. Παρὰ τοὺς ὀρφικούς, πρὸ τοῦ ἄντρου τῆς μύσεως, εὐρίσκεται κατ'ἀναλογίαν ἡ Ἀδρῶστεια, εἰς τὸ μέσον ἢ Νῦξ καὶ ἐπέκεινα τῆς πόλης εἰς τὸ αὐτὸν ὁ Φάνης - Ἔρως, ὁ υἱὸς τῆς Ἀφροδίτης, τὸν ὁποῖον αὕτη πρῶτον μεταξὺ τῶν ἄλλων θεῶν ἐγέννησε - κατὰ λέξιν διανοήθη, "μητρῶστο". Ἐκεῖ εὐρίσκεται ἡ Ἀλήθεια. Εὐρισκόμεθα ἐνταῦθα πρὸ τῆς περὶ Λόγου διδασκαλίας, ὡς τοῦ μόνου Ἰπποκράτους καὶ ὡς τῆς μόνης ὁδοῦ τῆς ὀδηγούσης τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν πρὸς τὴν Ἀλήθειαν.

Ὁ Σιμπλίκιος, ὅστις ἐσχολάσασθε τὸ Προῖμιον τῶν Ἐπιπν, ἐξηγεῖ τὸν "Λόγον" τοῦ Παρμενίδου, τὸν ὁποῖον ἡ θεὰ ὑποδεικνύει αὐτῷ ὡς μόνον ὀδηγὸν διὰ τὴν ἀνεύρεσιν τῆς ἀτραποῦ πρὸς τὴν Ἀλήθειαν, διὰ τῶν λέξεων "λογικὴ" "κρίσις" παραλαμβάνοντες δὲ τὴν ἐξωτερικὴν ταύτην διδασκαλίαν οἱ νεώτεροι φιλόσοφοι ἐδημιούργησαν ἕνα πραγματικὸν λαβύρινθον ὡς πρὸς τὸ γνωσιολογικὸν σύστημα τοῦ μεγάλου Ἐλεάτου καὶ κατέληξαν νὰ διακηρύξουν ὅτι ὁ Π. εἶναι σκοτεινότερος καὶ αὐτοῦ τοῦ Ἡράκλειτου. Εἰς τὸ σφάλμα τοῦτο δὲν ὑπέπεσε ὁ W. SCHULZ ὅστις δίδει τὴν δεξουσάν κεντρικὴν σημασίαν εἰς τὰς περὶ Λόγου νῦξεις τοῦ Π. καὶ διὰ μακρῶν χειρίζεται τὸ ζήτημα.

Ἀντιθέσεις κυβερνῶσι τὸν δημιουργημένον κόσμον : θερμὸν καὶ ψυχρὸν, φῶς καὶ σκοτός, ἑλαφρὸν καὶ βαρῆ. Ἡ δημιουργία συντελεστέα δυνάμει δύο, ἐπίσης ἀντιθέτων πρωταρχικῶν ὁσίων· ἐκ τοῦ αἰθερώδους, ἑλαφοῦ, φωτεινοῦ Πυρός καὶ ἐκ τῆς πυκνῆς, βαρείας, σκοτεινῆς Μάζης τῆς θηλειᾶς - παθητικῆς Οὐρίας καλουμένης Γῆς. Δι' ἀναμίξεως τῶν δύο τούτων πρωταρχικῶν

οὐσίῳν, λαμβάνουν γένεσιν νῆαι πάλιν καταστάσεις : πεπυκνω-
μένον κύρ εἶναι ὁ ἄήρ, πεπυκνωμένος ἄήρ ὑδωρ, πεπυκνωμένον
ὑδωρ Γῆ.

Τὸ Πᾶν εἶναι πλήρες φωτὸς καὶ συγχρόνως πλήρες ἀσάτου
σκοτούς. Ἀμφότερα κρατοῦν τὴν ἰσορροπίαν, ἴσα πρὸς ἄλληλα.
Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Παντός ἴσταται ἀκλόνητος ἡ θεότης, τὰ πάντα
διευθύνουσα. Τὸ ὄνομά της εἶναι Ἀνάγκη, Δικαιοσύνη ἢ Ἀ-
φροδίτη. Πρῶτον ἐξ ὅλων τῶν θεῶν γεννᾷ τὸν Ἐρωτα. Χάρις
εἰς αὐτὸν τελνοῦν πρὸς τὴν γένεσιν ἡ Γῆ, ὁ Ἥλιος, ἡ Σελή-
νη, ὀδύκλιρος ὁ Αἰθήρ, ὁ οὐράνιος Γαλαξίας καὶ ὁ ἐξώτερος.
Ὀλυμπος καὶ οἱ ἀστέρες.

Καὶ ὅταν ἡ Γῆ ἀπὸ ἀλλαγῆ τῶν δεσμῶν τοῦ Ἀέρος, ἐκαμῆν
ἡ θεότης ὥστε ἐκ τῶν ἰδίων στοιχείων ἐξ ὧν καὶ ὁ Κόσμος ἀ-
ποτελεῖται, νὰ λάβουν γένεσιν τὰ διάφορα ὄντα, κατὰ σειρᾶν
καὶ ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς ἡλιακῆς θερμότητος ἐβλάστησαν ἐκ
τῆς Γῆς πρῶτον τὰ φυτὰ, κατόπιν τὰ ζῶα καὶ τέλος ὁ ἄνθρωπος.
Οἱ ἄνθρωποι ἐγεννήθησαν ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ Ἥλιου καὶ
ἀπ' εὐθείας εἰς δύο διακεκριμένα γένη.

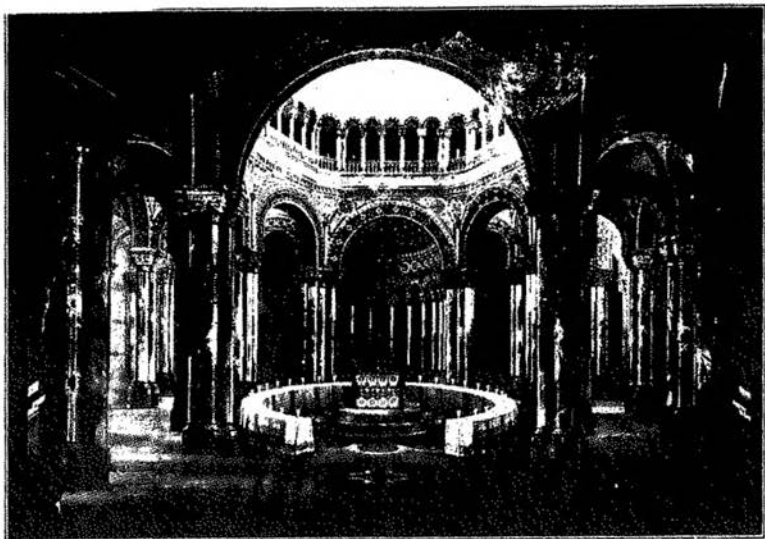
Ἡ ψυχὴ εἶναι τῆς αὐτῆς συστάσεως πρὸς τὸ σῶμα καὶ πρὸς
τὸν Κόσμον : καὶ αὕτη ἀποτελεῖται ἐκ πυρός καὶ γῆς. Ἐδρεῖ-
ει ἔντός τοῦ στήθους καὶ κατευθύνει ὀδύκλιρον πρὸ σῶμα. Τὸ
πῦμα ἀπὸ τοῦ ὀπολου τὰ πυρῶδη συστατικά τῆς ψυχῆς ἀπέκτη-
σαν, γινώσκει μόνον τὸ σκοτός, τὸ ψῦχος, τὴν σιγὴν.

Δυσκόλον εἶναι νὰ φθάσῃ τις μέχρι τῆς θεότητος, οὐχ
ὅμως καὶ ἀκατόρθωτον. Ἡ τελευταία αὕτη, ἡ ὀποια ἐγέννησε
τὸν Ἐρωτα καὶ μετεφύτευσεν εἰς τὸ φῶς τὴν ἰκανότητα νὰ δια-
περᾷ δημιουργικῶς τὸ σκοτός καὶ νὰ τὸ διαμορφώσῃ, εἶναι φε-
λη τοῦ ἀνθρώπου. Εὐτυχῆς ὁ ἄνθρωπος ὅστις κατορθώνει διὰ τῆς
μεγάλης του ἐπιθυμίας νὰ ὑπερβῇ τὸ κατώφλιον καὶ νὰ εἰσελθῇ
εἰς τὸ ἀνάκτορον τῆς θεᾶς ἐκεῖνης καὶ ἐκ τοῦ αἰώνου σὸ-
ματος ταύτης τῷ ἐπιτραπῆ νὰ ἐκμάθῃ τὴν φύσιν τῶν ὄντων καὶ
τῶν θεῶν. Ἡ ἀρχαία πυθαγόρειος ἐξελικτικὴ τραχὺ ἐπαναλαμ-
βάνεται : φυτὸν, ζῶον, ἄνθρωπος, Δαίμων, θεός. Τὸ ὅμως συνε-
τέλεσεν καὶ συντελεῖ εἰς τὴν δημιουργίαν καὶ συντήρησιν τοῦ
κόσμου καὶ τῶν ἐπ' αὐτοῦ ὄντων ; Ἡ ἀπάντησις εἶναι ἡ κοινὴ
δι' ὅλα τὰ συστήματα : Ὁ ΕΡΩΣ. Πρὸ τοῦ Π. γνωρίζομεν μίαν
Ἡοιδεῖον καὶ μίαν ὀρφικὴν κοσμογονίαν. Εἰς ἀμφοτέρας πρῶ-

τεύοντα ρόλον παίζει ο "Ερως - Λόγος. "Ήδη ὁ Σίμπλικιος παρατήρησεν ὅτι ἡ εἰκὼν τῆς "στρογγύλης σφαιρᾶς" ἦν χρησιμοποιοῦν ὁ Π. διὰ τὴν παραστήσασιν τῆς "Ὀν - Ἀληθείαν, ἀντιστοιχεῖ προφανῶς πρὸς τὴν ἀργυροῦν ὡδὴν τῆς ὀρφικῆς Παραδόσεως. Ὁλικλαρον δὲ τὸ Σὺμπαν, ὡς καὶ ἡ Γῆ ἔχουν ἐκείνης τῆς αὐτῆς σχῆμα. Ὁ "Ερως τῶν ὀρφικῶν εἶναι ταυτῶσημος πρὸς τὸν ἐξῆχος ὠραῖον φάνηται, τὸν υἱὸν τοῦ Αἰθέρος. Εἶναι οὗτος τὸ πρῶτον παράγωγον τοῦ κοσμοῦ ὡσὺ.

Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ἀνάγεται καὶ ἡ σκοτεινὴ ἐκείνη φράσις τοῦ Προϋμίου, εἰς τὴν ὁποῖαν ἡ θεὰ συμβουλεύει τὸν Π. νὰ μὴ ἐμπιστευθῆται εἰς τὴν γλῶσσαν, ἀλλ' εἰς τὸν Λόγον. Φρονοῦμεν ὅτι ἐνταῦθα περιλαμβάνεται μὲν ἐξωτερικὴ ἀλλὰ συγχρόνως καὶ μὲν ἐσωτερικὴ ἀλήθεια. Ἐξωτερικῶς διδάσκεται νὰ ἀποφεύγωμεν τὰ σφαιρικὰ ἐπιχειρήματα, οὐδὲ νὰ θεωρῶμεν αὐτὰ ὡς ἀποδεικτικὰ τῆς ἀληθείας τεκμήρια ἀλλὰ νὰ στρέψωμεν τὴν προσοχὴν μας εἰς τὰ ὑπὸ τῆς λογικῆς καὶ τῆς ἀνθρωπίνης μας διανοήσεως ἐξαχθμένα διδάγματα. Πλὴν ὅμως ταῦτα δὲν δύνανται νὰ ἀπηγγείλουν εἰμὴ εἰς τὴν μόρφωσιν ἀπλῶς καὶ μόνον "δόξης" δηλ. ἀνθρωπίνης γνώσεως. Πόθεν λοιπὸν ὁ ἄνθρ. θὰ ἀρυσθῆ τὴν ἀμετέβλητον καὶ σταθερὰν Ἀληθείαν; Τοῦτο μᾶς τὸ διδάσκει ὁ Π. διὰ τῆς ἐσωτερικῆς κατανοήσεως τῆς ἀνωτέρου φράσεως τῶν Ἐπῶν του: ὑπὸ τοῦ Λόγου. Γνώστης τῆς διπλῆς καὶ διφυσῆς οὐσίας τοῦ Λόγου, ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τοῦ θεοῦ Παντός, υἱοῦ τοῦ Ἑρμοῦ, ἁληθοῦς καὶ ψευδοῦς, ὁ Π. διαστέλλει τὰς δύο ταύτας ἰδιότητας καὶ καλεῖ τὴν πρώτην Ἀληθείαν καὶ τὴν δευτέραν Δόξαν. Εἰς τὴν τελευταίαν ἀνάγονται αἱ λέξεις, τὰ ὄνοματά, τὰ ἀποκρήματα τῆς γλώσσης τῶν ἀνθρώπων. Ἡ πρώτη ὅμως ἰδιότης, ὁ θεῖος Λόγος, εἶναι αὐτῆ αὐτῆ ἡ Ἀλήθεια, τὸ "ὄντως ὄν". Κατὰ ταῦτα ὁ Π. διατελεῖ ἐν πλήρει συμφωνίᾳ μὲ τὴν μυστικὴν διδασκαλίαν τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος. Τὸ ἀληθές εἶναι λεῖον καὶ θεῖον καὶ κατοικεῖ ἄνω παρὰ τοῖς θεοῖς, ἐνῶ τὸ ψεῦδες εἶναι τραχὺ καὶ χαμηλόν, μυσθῶδες καὶ ἀναληθές. (Πλάτωνος, Κρατύλος, κεφ. 26)

Καθοδηγούμενος λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος εἰς τὰς πράξεις καὶ τὰς κινήσεις του ὑπὸ τοῦ χαμηλοῦ καὶ τραχέος, θέλει καταλήξει εἰς ἐσφαλμένα καὶ ἀναληθῆ συμπεράσματα. Φωτιζόμενος ὅμως ὑπὸ τοῦ ὑψηλοῦ καὶ θεοῦ Λόγου, ἄγεται πρὸς τὸν θρόνον τῆς Ἀληθείας καὶ μανθάνει ἐκ τοῦ ἰδίου στόματος τῆς θεότητος πῶς εἶναι ὁ

Der Taufstempel in der Bamberger Inszenierung. Aufnahme von Stamm & Ulrich,
Holzphotografen, Bamberg.

Θεός Λόγος - "Ερως, τὰ αἷτια καὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Σύμπαντος.
Βιβλιογρ. Π. Γράβιγγερ, 'Αρχ.-έλλην. 'Ανθρωποσοφία, Τ.Ι. 41)

Diels-Kranz, Fragmente der Vorsokratiker -
Karl Reinhardt, Parmenides & die Gesch. der Griechischen
Philosophie, Bonn 1916

Wolfgang Schultz, Studien Z. Antiken Kultur, Τεύχος 2 & 3
Αιτjονιστική Μυστική, Λειψία 1907

Capelle, Vorsokratiker, 158.- Comperz I, 137.- Bumet,
Aurore 195.- 'Ιστορία τῶν 'Επιστημῶν I 170.

ΠΑΡΟΝ. 'Ο μύστης ἐνδιαφέρεται κυρίως ἢ μᾶλλον ἀποκλειστικῶς
διὰ τὸ παρὸν (διὰ τὸν παρὸντα βίον) οὔτε διὰ τὸ παρελ-
θὸν, οὔτε διὰ τὸ μέλλον. "Ἐχει ἔλθει ἐδῶ διὰ νὰ ἐπιτελέσῃ
ἓνα σκοπὸν· πᾶσα παρέκκλισις εἰς τὸ παρελθὸν καὶ εἰς τὸ μέλ-
λον εἶναι σκοτάλη πολυτέμου χρόνου. (Σαλν-Μαρτέν, 'Υπόσχη-
μα 282)

ΠΑΡΟΝΤΑΡ (Ζένδ.) 'Ο ἀλέκτωρ (βλ. λ.) τὸ ζῶον τοῦ εὐαγγελίζε-
ται τὸ τέρας τῆς νυκτός.

ΠΑΡΟΥΣΙΑ (PRESENCE). 'Η δευτέρα ἔλευσις τοῦ Χριστοῦ. 'Η Π.
θέλει συμπέσει μετὴν ἐγκαθίδρυσιν τῆς βασιλείας τοῦ
Χριστοῦ ἐν τῇ οὐρανῷ 'Ιερουσαλὴμ "κτελεθούσης ἐπὶ τῆς Γῆς".
Θέλει προηγηθῆ τῶν ἐσχάτων καιρῶν. (Π'βλ: Σεινιά) GUENON,
INITIATION 153.

ΠΑΡΣΙΦΑΛ. 'Ο ἦρωσ τοῦ ὁμνύμου ἔπος τοῦ Βόλφραμ φὸν "Εσ-
σεμπαχ. 'Ο μῦθος ἔχει τὰς ρίζας του ἐπὶ τινὰς κελτικῶν
παραμυθιοῦ, τοῦ ὁποῦ ο ἦρωσ μεγαλῶνει κοντὰ στὴ μητέρα του
ἐν ἀπομονώσει, τὴν ἐγκαταλείπει καὶ ἐκδικεῖται μετ' ἀφελῆ τρῶ-
πον τὸν φονευθέντα πατέρα του. Τὸ παραμῦθον τοῦτο συνεδέθη
κατὰ τὸν 12ον αἰ μετὴν περὶ τὸ Γκράαλ παραδόσιν. 'Ο ἴδιος ὁ
"Εσσεμπαχ παραδέχεται ὅτι ὁ μῦθος εἶναι ἀραβικῆς προελεύσε-
ως. 'Ο GUJOT DE PROVENCE φαίνεται ὅτι τὸν ἀνεκάλυφεν εἰς χει-
ρόγραφον εἰς τὸ Τολέδον. 'Ἐπὶ τοῦ μῦθου τοῦτου στηριχθεὶς ὁ
RICHARD WAGNER συνέθεσε τὸ ὁμνύμον του μελόδραμα, τὸ ὁποῦ-
ον περικλεῖει μυσταγωγικὰς ἀληθείας, ἂν καὶ ὀλίγον συγκεχυ-
μένας.

Πάρσιφαλ, μελόδραμα, Βάσει τοῦ θρύλου τοῦ 12ου αἰῶνος

ἐκ τοῦ κύκλου τῶν ἱπποτῶν τῆς στρογγύλης τραπέζης καὶ τοῦ βασιλέως Ἀρθούρου, ὁ Ρ. Βάγκνερ ἔγραψε καὶ συνέθεσε τὸ ὁμο-
νυμον μουσικόδραμα, τὸ ὁποῖον περικλεῖται πολλὰ μυστικὰ στοι-
χεῖα ὡς συνδεδεμένον μὲ τὴν παράδοσιν τοῦ Ἀγίου Θ Γερβάλ.

Ἡ ὑπόθεσις τοῦ ἔργου ἐν περιλήψει. Ὁ Τιτουρὸς εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ ὅπου εἶχε περιέλθει τὸ Ἅγιον Πιτήριον (Γερβάλ) εἰς τὸ ὁποῖον εἶχε ρεῦσει τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ, καθὼς καὶ ἡ Ἰερά Λόγχη διὰ τῆς ὀποίας ἐκινήθη ἡ πλευρὰ τοῦ Σωτήρος, ἴδρυσεν Τάγμα πρὸς φύλαξιν τῶν κειμηλίων τούτων, ἐπὶ κεφαλῆς δὲ τοῦ Τάγματος τούτου ὤρισεν τὸν υἱὸν τοῦ Ἀμφόρταν, ὑποπροσώμενον νὰ τηρῇ ἀγγελῶν. Ὁ σατανικὸς ὅμως Κλιγγορ, τὸ πνεῦμα τοῦ κακοῦ, ἀπέστειλε τὴν ὠραίαν Κούντρυ, ἡ ὅποια παρέσυρε τὸν Ἀμφόρταν εἰς σαρκικὴν ἡδονήν, ἀπεκοιμήθη δὲ ἐν τέλει εἰς τὰς ἀγγελίας τῆς.

Ὁ Κλιγγορ, ἐπιφελήθεις τοῦ ὕπνου του, ἤρπασε τὴν Ἰεράν Λόγχην καὶ ἐτραυμάτισε δι' αὐτῆς τὸν Ἀμφόρταν, ἡ πλήγῃ τοῦ ὅπου θά παραμείνῃ ἀνοικτῇ, μέχρις ὅτου ἡ Λόγχη ἐπανέλθῃ εἰς τὴν κατοχὴν του. Ἀλλὰ διὰ τὴν ἀνάγκησιν αὐτῆς, συρράνωσεν πρὸς πάλαιον χρησμόν, χρειάζεται νῆος ἀφελῆς καὶ ἀγνός, ὡς τοιοῦτος δὲ ὁ Πάρσιφαλ μεταβαίνει εἰς συνάντησιν τοῦ Κλιγγορ. Ἐκεῖνος, ἀφοῦ ἄλλως δὲν ἠδυνήθη νὰ τὸν ἀπομακρύνῃ, στέλλει πρὸς αὐτὸν ὠραίαν γυναῖκα, ἐν τέλει δὲ καὶ τὴν Κούντρυ, μὲ τὰ ἀκαταμάχητα θέλητρά της, ἀλλ' ὁ Πάρσιφαλ τὰς ἀποκρούει καὶ ἐμμένει εἰς τὴν ἀγγελίαν του, ἀφαιρεῖ τέλος τὴν Ἰεράν Λόγχην ἀπὸ τὸν Κλιγγορ καὶ θεραπεύει τὸν Ἀμφόρταν, ἐνῶ ἡ δαιμονικὴ Κούντρυ, ὡς μετανουῶσα Μαγδαληνῇ, κλύνει τοὺς πόδας του καὶ τοὺς ἀπογγέλλει μὲ τὴν πλουσίαν κήμην της. Τέλος ὁ Πάρσιφαλ ἀνακηρύσσεται Βασιλεὺς-Ἱεροφάντης τοῦ Γερβάλ καὶ ἐπιπέλει τὰ ἱερά τοῦ καθήκοντα ἀνυψῶν τὸ ἱερόν ποτήριον, ἐπὶ τοῦ ὅπου ἔρχεται ἕξ οὐρανοῦ καὶ καθῆται λευκὴ περιστερὰ εἰς ἐνδειξὴν τῆς ἐπιτευχθεύσης συνδιαλλαγῆς μὲ τὸν Οὐρανόν. Προσθετὴ ἀναγνωρίζεται ὡς ὁ Λυτρωτῆς.

Ἡ ἐσωτερικὴ ἔννοια τοῦ ἔργου. Εὐθύς ἐξ ἀρχῆς διαπιστοῦ-
μεν ὅτι, ἐν συγκρίσει πρὸς τὰ δύο ἄλλα μυσταγωγικὰ θεατρικὰ ἔργα, τὸν Θ Μαγεμένον αὐλὸν τοῦ Μότσαρτ καὶ τὸν Θ Φάουστ τοῦ Γκαῖτε, ὁ Πάρσιφαλ τοῦ Βάγκνερ ὑπερκαοντίζει τὸ πλαστὸν τῆς Λυτρώσεως καὶ ἐμφανίζει τὸν ἄνθρωπον ὄχι ἀπλῶς λυτρωμένον,

ἀλλὰ καθιστάμενον λυτρωτὴν καὶ τῶν ἄλλων.

Ὡς γνωστὸν ὁ Βάγκνερ ὑπῆρξεν ὄχι μόνον ὁ μουσικοσυνθέτης, ἀλλὰ καὶ ὁ συντάκτης ποιητῆς τῶν μουσικοδραμάτων του. Θὰ πρέπει λοιπὸν εἰς τὸ περιεχόμενον τῆς δημιουργίας του νὰ ἀναζητήσωμεν τὴν κοσμοθεωρίαν καὶ τὴν λυτρωτικὴν διδασκαλίαν τοῦ μεγάλου μουσουργοῦ.

Ἐνωρὶς ἐτέθη τὸ ἐρώτημα κατὰ πόσον ἡ κοσμοθεωρία αὕτη τοῦ Βάγκνερ εἶναι συμφωνοῦς πρὸς τὴν ὀρθόδοξον χριστιανικὴν ἀποκαλύψιν, ἢ μήπως ἐχρησιμοποίησε τὸ χριστιανικὸν ἔνδυμα πρὸς συγκάλυψιν ἰδίων θρησκευτικῶν καὶ μυητικῶν ἀντιλήψεων. Ἐὰν λάβωμεν ὑπὸ σημειώσιν πρῶτον ὅτι παραλλήλως πρὸς τὰ χριστιανικὰ σύμβολα, ἐδανέλωσθη καὶ δρυϊδικὰ, μεσαιωνικὰ καὶ ἱπποτικὰ στοιχεῖα, δευτέρον ὅτι οὐδέποτε ὑπῆρξε λάτρης τοῦ χριστιανικοῦ φορμαλισμοῦ καὶ τοῦ ἱερατείου εἰδικώτερον, ἀπὸδειξίς ἡ ἀπλή, ἐθνικὴ θὰ ἐλέγγωμεν τὰ φη τοῦ εἰς τὸ Μπαῦρδὺτ ἀνευ ἱερατείου, ἀνευ χριστιανικοῦ σταυροῦ καὶ μετὴν ἀπόκρουσιν τοῦ ἐμβατηρίου τοῦ Ζζγκφριντ - καὶ τρίτον αὐτῆ αὕτη ἡ ἀλληλογραφία του ἐν προκειμένῳ, δυνάμεθα νὰ συμπεράνωμεν ὅτι ὁ Βάγκνερ ἠθέλησε νὰ κηρύξῃ μᾶλλον μίαν ἰδίαν θρησκείαν στηριζομένην ἐπὶ τοῦ χριστιανικοῦ ἐσωτερισμοῦ, δηλ. ἐπὶ τῆς οἰκουμενικῆς μυσταγωγίας, ἐπενδεδυμένης κάλυμμα χριστιανικόν.

Εἰς τοῦτο τὸν ἐβασήθησεν ὁ μῦθος τοῦ Γκράαλ, τὸ ἀπόκρυφον Εὐαγγέλιον τοῦ Νικοδήμου, ἡ φιλοσοφία τοῦ Σόπεγγάουερ καὶ τοῦ Φόϋερμαχ. Κατὰ τὴν τελευταίαν περιόδον τοῦ βίου του, ἐποχῆ κατὰ τὴν ὁποίαν συνέθεσε τὸν Πάρσιφαλ, ἐκφράζεται μὲ ἐπιμονὴν κατὰ τοῦ χριστιανικοῦ ἀσκητισμοῦ καὶ ἀδιαλείπτως βεβαιώνει μὲ ἀκαμπτον ἐνεργητικότητά ὅτι ὁ θεὸς δὲν εἶναι θεὸς ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τῆς ἀποκαλύψεως ἀλλ' ὅτι δὲν εἶναι παρὰ τὸ ὁμοίωμα τοῦ ἀνθρώπου οἷον ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ ἐξιδανικεύσεν εἰς τὸ ἔπακρον. Δὲν πρόκειται ἐπομένως περὶ ἀντικειμενικῆς πραγματικότητος, παρὰ μόνον περὶ ὑποκειμενικῆς ὑποθέσεως. (LACHAT-LETI)

Τὸ γεγονός ὅμως ὅτι ὁ Βάγκνερ δὲν φαίνεται οὐδαμῶς συστηματικῶς μυηθεὶς καὶ ὅτι τὸ σύνολον τῶν θρησκευτικῶν του πεποιθήσεων πηγάζει μᾶλλον ἐξ ἰδίων ἀντιλήψεων ἐπηρεασμένων ἐν πολλοῖς ἀπὸ τὴν ἐξωτερικὴν φιλοσοφίαν τοῦ Σόπενγκάουερ κ.ἄ.,

παρέχει ἡ κοσμοθεωρία του ἓν κράμα συγκρητισμοῦ διὰ ποικίλων χριστιανικῶν καὶ ἔθνικῶν στοιχείων καὶ οὕτω ἐξηγεῖται ἡ σχετική ἀσάφεια τῆς φιλοσοφίας του.

Παρά τὰ ἀσθενῆ αὐτὰ σημεῖα, τὸ κήρυγμα τοῦ Πάρσιφαλ δὲν παύει νὰ εἶναι εἰς μεγαλειώδης ὕμνος διὰ τὸν Ἄνθρωπον καὶ διὰ τὰς ἀπεράντους δυνατότητας αὐτοῦ. Τὴν ἀξίαν τὰς τῆν ἀνεγνώριζε πρῶτος ὁ Βάγκνερ ὁ ὁποῖος ἐθεώρει τὸ ἔργον του ὡς ἀνώτερον σκηνιακὸν ἑροούργημα (BOHNENWEIß FESTSPIEL) καὶ ὤρισε διὰ τῆς διαθήκης του ὅπως κλιζεται μέχρι τοῦ 1914 μόνον εἰς τὸ ὑπ' αὐτοῦ καθιερωμένον θέατρον τοῦ Μπαύργουτ.

Δὲν θὰ προσπαθῶμεν ἐνταῦθα νὰ ἀναλύσωμεν τὴν ἐσωτερικὴν σημασίαν τῶν κεντρικῶν συμβόλων τοῦ δράματος ὡς ἡ ἑρμῆ κούλιξ τοῦ Γκράαλ (βλ. λ.) τὸ αἷμα τοῦ Κυρλου, ἡ ἑρμῆ Λόγγη, τὸ σῦμβολον τοῦ σταυροῦ τὸ ὁποῖον χαράσσει ὁ Ἰερατὶαλ διὰ τῆς λόγγης, ἡ λευκὴ περιστέρα, ὁ κύκνος τὸν ὁποῖον ὁ Π. ἐν τῇ ἀθωότητι του φανεύει κ.ά. Παραπέμπομεν πρὸς ταῦτα εἰς τὰ σχετικὰ λήματα τοῦ Λεξικοῦ.

Θὰ περιορισθῶμεν ἐδῶ νὰ παρουσιάσωμεν μὲν σύνθεσιν τῶν βαγκνερικῶν πεποιθήσεων ὅπως αὐταὶ ἀποδίδονται εἰς τὸν Π. λαμβάνοντες ὡς ὁδηγὸν τὴν ἔξοχον ἐργασίαν τοῦ Ν. Λοββαρι (Ἡ ἑρησικεῖα τοῦ Βάγκνερ, Ἀθήναι 1928, σ. 50...)

Ὁ βίος εἶναι κατὰ τὸν Βάγκνερ ὁδὸν καὶ θλίψις, ἡ δὲ ὑπαρξις ἀθλιότης καὶ πόνος. Πρῶτη εἰκὼν τῆς ἐσωτερικῆς ταύτης ἐρειπίσεως εἶναι ὁ Ἀμφόρτας. Ἀλλὰ καὶ ὁ Γκούρνερμαντς, ὁ πιστὸς τοῦ ὑπηρέτης καὶ ἀδελφῆρον τὸ Τέγμα τῶν ἑκποσῶν τοῦ Γκράαλ καὶ αὐτῆ ἡ Κούντερν καὶ ὁ μάγος Κλένγκσορ ὑποφέρουν καὶ βασανίζονται ὑπὸ τὸ βάρος τῆς ἁμαρτίας" ὅχι τὸσον τῆς σωματικῆς, ὅσον καὶ κυρίως τῆς ψυχικῆς καὶ πνευματικῆς.

Ἀμέσως ἐν ἀρχῇ βλέπομεν τὸν Ἀμφόρταν θανασιμῶς πάσχοντα καὶ ἐκπέμποντα στεναγμούς. Ἐν συνεχείᾳ τὸ ἔργον μᾶς παρουσιάζει τὸν θανασιμῶς πληγμένον καὶ καταπίπτοντα κύκνον. Ὀλοκλήρως ἡ φύσις στενάζει ὑπὸ τὸν νόμον τοῦ παροδικοῦ καὶ ἐφήμερου καὶ ἀπὸ τὴν ἀνάγκην τοῦ θανάτου. Καὶ αὐταὶ αἱ νεκρῶδες ποῦ παριστάνουν τὰ ἄνθη εἰς τὴν 2αν πράξιν, εἰκόνας ἀνθρώπου ζωῆς καὶ σφυζούσης δυναμῆς, ὡθόμεναι ὑπὸ ἀνεκλήρωτου πόνου, ἀναστενάζουν : " Ἀλοζμονον. Πόσον βαθεῖς εἶναι ὁ πόνος" διότι

γνωρίζουν ότι πρέπει να μαρτυρούν και να αποθάνουν.

Ἄλλ' ὁ Βέγγινερ δὲν περιορίζεται εἰς τὸ νὰ μᾶς δεῖξῃ τὴν ἕθλιαν καὶ ἐλευσινὴν ὄψιν τοῦ κόσμου. Προχωρεῖ περαιτέρω, εἰσδύει βαθύτερον καὶ ἀποκαλύπτει ὅτι ἡ πηγὴ ὅλης αὐτῆς τῆς ἀθλιότητος τοῦ κόσμου, ὅλου τοῦ πόνου τῆς ζωῆς, εἶναι ἡ "ἁμαρτία" τὴν ὅποιαν παριστᾷ ὑπὸ τὴν παχυλωτάτην τῆς μορφῆς ὡς ἄγριον πόνον πρὸς ἡδονὴν καὶ ὑλικὴν ἀπόλαυσιν. Ὅδῶν ἄλλων καὶ πόνος καὶ δυστυχία εἶναι ὁ βίος· πηγὴ δὲ τῆς καταστάσεως ταύτης καὶ αἴτια εἶναι ἡ ἁμαρτία. Ἄλλ' ὅμως ὁ Βέγγινερ δὲν εἶναι ἀπαθὴς τῆς ἀπαισιοδοξίας, ἡ ὅποια παραδέχεται ὅτι ἡ κατάστασις αὕτη εἶναι ἀδύνατον νὰ μεταβληθῇ· διότι οὕτω πιστεύει ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἐκ φύσεως ὄν διεφθαρμένον, οὕτω νομίζει ὅτι ἀπωλέσθη ἄνευ ἐλπίδος σωτηρίας διὰ τῆς ἁμαρτίας. Καὶ εἰς αὐτὴν ἀκόμη τῆν Κοίντην, οὐχὶ σπανίως κατανικνῶνται τὰ ἀχαλ-γώτα πάθη τῆς ὑπὸ ἀγαθῶν ὁρμῶν. Εἶναι πρόσθυμη νὰ βοηθῆσῃ, νὰ ἐνακουφίσῃ καὶ νὰ ὑπηρετήσῃ τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην. Συμπονεῖ πᾶν ὅ,τι πάσχει καὶ μεταβαίνει δραματικῶς εἰς Ἀραβίαν διὰ νὰ εὕρῃ τὸ βάλασμον τὸ ὅποιον πιστεύεται ὅτι καταπραΰνει τοὺς πόνους τῶν ὑπ' αὐτῆς παραπληθέντων. Τέλος παρατηροῦμεν ὅτι εἰς τὸ καιρὸν δὲν προβαίνει εὐχαριστικῶς καὶ ὅτι ἡ ψυχὴ τῆς ἀνθίσταται εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ ἔργου τοῦ διαφθορέως, τὸ ὅποιον ἀσχεῖ. Δυναμέθα ἐπομένως νὰ εἴπωμεν ὅτι ἡ κοσμοθεωρία τοῦ Β. φέρει χαρακτῆρα ἠθικόν, διότι πιστεύει ὅτι ὁ κόσμος καὶ τὰ ἐν αὐτῷ συμβαλλόντα δὲν ἀφελόνται εἰς σιδηρᾶν τινα ἀναγκαιότητα, ἀλλ' εἰς ἐνασχῆν, εἰς τὴν πτώσιν καὶ τὴν ἁμαρτίαν τοῦ ἀνθρώπου.

Ἐντεῦθεν συνάγεται ὅτι ὁ βαθύτατος τόνος ἐν τῇ ἀνθρ. ψυχῇ εἶναι ὁ πόνος πρὸς ἀπολύτρωσιν.

Ἄλλὰ διὰ τίνων μέσων φθάνει ὁ ἄνθρ. εἰς τὴν ἀπολύτρωσιν ταύτην; Τοῦτο εἶναι τὸ πρόβλημα τὸ ὅποιον ἡ Β. καλεῖ νὰ λύσῃ ὁ Β. εἰς τὸν Π. τὸ πρόβλημα τὸ ὅποιον πρὸ παντὸς ἄλλου ἀπασχόλησεν αὐτόν.

"Ὡς ἴδωμεν πρῶτον ποῖα ἀπολυτρωτικὰ μέσα ἀποκρίνονται κατὰ τὸν Β. ὡς ἐσφαλμένα καὶ μὴ ὀδηγοῦντα εἰς τὸν σκοπὸν. Τὰ μέσα ταῦτα εἶναι πρῶτον ἡ στέρησις, ἡ ἀποχή, ὁ ἀσκητισμὸς. Τὰ μέσα αὐτὰ ἐφαρμόζουσιν οἱ ἱερεῖς τοῦ Γκράαλ μετὰ τὴν πτώσιν εἰς τὸ ἁμάρτημα καὶ διὰ τοῦτο τῆνονται ἐν ἀκελπισίᾳ καὶ ἀναμῆνουν τὸν Λυτρωτὴν. Χαρακτηριστικόν εἶναι ὅτι ὁ Π. δὲν ἐμφα-

νέζεται ὡς ἀσκητῆς ὅπως ἐκεῖνοι. Σαφῶς εἰσὸς δεικνύει ὁ ποιητῆς ὅτι οὔτε τὸ Νιρβάνα τῆς βουδδιστικῆς θεολογίας εἶναι ἱκανὸν νὰ κατωϊγάσῃ τὸν πόθον ἐκεῖνον. Οὔτε ὁ ὕπνος, οὔτε ὁ θάνατος παρέχουν τὴν ἀπολύτρωσιν. "Ἴσως ὅμως θὰ ἠδύνατο νὰ ἀπολυτρώσῃ ἡμᾶς τὸ ἀντιθέτον τῆς ἀσκήσεως, δηλ. τῆς καταφάσεως τῆς ζωῆς, αἱ ἀπολαύσεις τῶν αἰσθήσεων ;

Αἱ φράσεις τὰς ὁποίας μεταχειρίζεται ὁ Π. ἐποτεινόμενος εἰς τὴν Κούντρυ, ἡ ὅποια προσπαθεῖ νὰ τὸν σαγήνευσῇ διὰ τῶν θελητήρων της, δίδουν τὴν ἀπάντησιν : "Τὴν δόξασον πᾶς θὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὸν πόνον σου, δὲν παρέχει ἡ πηγὴ ἐπὶ τὴν ἀποκῆσαν αὐτός ὁ πόνος ἐκπηγάζει (δηλ. ἡ ἀπόλαυσις). Τὴν σωτήριαν δὲν θὰ τὴν ἔχῃς ποτέ, εἴαν δὲν στειρεύσῃ ἡ πηγὴ ἐκεῖνη".

Μήπως τότε αἱ μυστικαὶ δυνάμεις τῆς φύσεως ; Τὰ μαγικὰ της μέσα ; Μήπως τοῦλάχιστον αὐτὰ θὰ ἠδύνατο νὰ ἐνεργήσουν διὰ τὴν ἀπολύτρωσιν καὶ νὰ ἀπαλλάξουν τὸν ἀνθρώπον ἐπὶ τὰ δεινὰ τὰ ἰλικὰ καὶ ἠθικὰ ; Ὁ Β. δίδει συντόμως ἄλλὰ σαφέως τὴν ἀπάντησιν. Τὸ μαγικὸν λουτρόν τὸ ὁποῖον λαμβάνει ὁ Ἀμφόρτας ἐν τῇ ἱερᾷ λίμνῃ δὲν εἶναι ἱκανὸν μηδὲ καὶ προσωρινῆν πράυνσιν νὰ ἐπιφέρῃ, τὰ δὲ βάλαμα τῆς Ἀραβίας πᾶς κομίζει ἡ Κούντρυ, εἰς οὐδὲν καὶ αὐτὰ ἰσχύουν. "Ἄλλως τε εἰς τὸ θὰ ἄφθλει ἡ πράυνσις ἐκεῖ ὅπου μόνον θεραπειᾶς ὑπάρχει ἀνάγκη ;

Τέλος καὶ αὕτη ἡ μετάνοια δὲν ἀρκεῖ διὰ νὰ ἀπολυτρώσῃ τὸν ἀνθρώπον. Εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ ἔργου περιγράφει ὁ Β. τὸ μέσον τοῦτο τῆς μετανόας καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ ἀπορρέοντα ἀποτελέσματα. Ὁ Γκοσνερμαντς λέγει περὶ τῆς Κούντρυ ὅτι διὰ τῶν ἔργων της πρὸς ἐπούλωσιν τῶν δεινῶν τῶν ἱπποτῶν ἀσκεῖ μετάνοιαν, ἐξυηρητοῦσα οὕτω τὸσον τοὺς ἱππότες ὅσον καὶ αὐτὴν τὴν ἰδίαν. Ἄλλ' ὅτι λέγει ὁ γέρον ἱππότης περὶ τῆς δυνάμεως τῶν ἔργων τούτων, δὲν ἐκφράζει τὴν γνώμην τοῦ Β. Τὰ ἔργα τῆς μετανόας, οὐδὲν ὄφελος προσπορίζουν εἰς αὐτὴν διότι εἰς τὴν Ζαν πρᾶξις εὐρίσκεται καὶ πάλιν ὑποχείριος τοῦ Κλονγκσορ καὶ ἐπιτελεῖ ἔργα πειρασμοῦ. Ἐποσης οὔτε ὁ Π. τυγχάνει τῆς σωτηρίας διὰ τῆς μετανόας του διὰ τὸν θάνατον τοῦ κύνου, οὔτε ὁ Ἀμφόρτας.

Ἐν συνόψει λοιπὸν οὔτε ὁ ἀσκητισμὸς, οὔτε ὁ θάνατος, οὔτε αἱ ἀπολαύσεις, οὔτε αἱ μυστικαὶ δυνάμεις τῆς φύσεως, οὔτε ἡ δι' ἔργων μετάνοια, εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἐπιφέρουν τὴν λύτρωσιν

καὶ νὰ ὀδηγήσουν εἰς τὴν συνδιαλλαγὴν καὶ τὴν σωτηρίαν. Διὰ τοῦ ὅμως τρόπου εἶναι τοῦτο δυνατὸν ; Ὁ ποιητὴς εἶναι στερεῶς πεπεισμένος ὅτι ἀπολυτρωτικὴν δύναμιν κέκτηται μόνον ἀπολυτρωτικὸν ἔργον ἀντικειμενικόν, ἔκτος τοῦ ἀνθρώπου τελούμενον. Ἡ διδασκαλία τοῦ θούδδα περὶ τῆς δι' ἡμῶν αὐτῶν λυτρώσεως δὲν εἶναι ὀρθή. Ἡ ἀπολυτρώσις δέον νὰ μεταδοθῇ εἰς τοὺς ἀνθρώπους δι' ἀνθρώπων. Οἱ ἄνθρωποι οὗτοι εἶναι οἱ ἐπίδοται, προσωρισμένοι πρὸς τοῦτο ὑπὸ τοῦ θεοῦ, οἱ ὅποιοι διὰ τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀγάπης ἤχησαν εἰς τὴν ὑπερτάτην Σοφίαν.

Ὁ Π. βαπτίζων τὴν Κοῦντρυ, λέγει πρὸς αὐτὴν : "Πίστευε εἰς τὸν Λυτρωτὴν". Οἱ φάλμοι κατὰ τὴν ἀποκάλυψιν τοῦ Γκράαλ, κορυφοῦνται εἰς τὸν στίχον : "Μακάριοι διὰ τῆς πίστεως" εἰς τὸν ὅποιον ἀπαντᾷ τὸ δεύτερον ἡμιχόριον "Μακάριοι διὰ τῆς Ἀγάπης". Ὅθεν ἡ προσοικεθωσις τῆς σωτηρίας εἶναι δυνατὴ διὰ τῆς Ἀγάπης, διὰ τῆς "δι' ἀγάπης ἐνεργουμένης πίστεως" τοῦ Ἀποστόλου Παύλου.

Ὁ ἄνθρωπος ὅστις εἶναι ὁ μεσίτης τῆς σωτηρίας, εἶναι ὁ Π. ὁ ὅποιος διὰ τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀγάπης, ἀνάγεται εἰς τὴν Γνώσιν, ὁ ὅποιος ἐκκινεῖ ὡς ἀφελῆς καὶ ἀγνὸς καὶ ὑπιστάμενος ἐπιτυχῶς τὰς δοκιμασίας τοῦ ἐπιβάλλει τὸ "πνεῦμα τοῦ κακοῦ" κατορθώνει νὰ ἀπολυτρώσῃ ἑαυτὸν καὶ νὰ καταστήτῃ ἐν συνχερῇ ὁ φορεὺς τῆς ἀπολυτρώσεως τῶν ἄλλων. Θὰ ἐλέγγωμεν μετὰ τοῦ Ταοῖσμου τοῦ Λάο Τσέ ὅτι εὖς τὴν πρώτην βαθμίδα ἔχομεν τὸν κοινὸν ἀλλ' ἐπιδεικτικὸν μῆσεως ἄνθρωπον. Εἰς τὴν δευτέραν βαθμίδα τὸν κανονικὸν τὸν ἀληθῆ ἄνθρωπον, τὸν Ἰησοῦν, καὶ εἰς τὴν τρίτην τὸν ὑπερβατικὸν ταιοῦτον, τὸν Χριστόν. Καὶ εἰς τὰς τρεῖς περιπτώσεις πρόκειται περὶ τοῦ ὑποδειγματικοῦ ἀνθρώπου, ὅστις κεῖται ἀκριβῶς εἰς τὸ μέσον τῆς Μεγάλης Τριάδος τῆς Ἄκω Ἀνατολῆς, μετὰ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς, συνδέων τὰ δύο ταῦτα ἄκρα, ὁ οἰκουμενικὸς Μεσίτης τῆς Φύσεως καὶ τῆς Ἀνθρωπότητος.

Ὁ ἐκλεκτὸς λοιπὸν τοῦ θεοῦ, ὁ κατὰ κλήρον καὶ προσωρισμὸν Σωτὴρ ἀπὸ τῆς ἀμαρτίας, δοκιμάζεται δεινῶς ἵνα οὕτω παρασκευασθῇ διὰ τὸ ἔργον του. Ἀλλὰ κατὰ τοῦτον τρόπον ἐκπληροῦ αὐτὸ ; Κατὰ τίνα τρόπον καθίστάται ἕκωνδς ὅπως ἀπολυτρώσῃ τὸν κόσμον ; Ἡ ἀπάντησις εἰς τὸ ἐρώτημα τοῦτο ὑπῆρξε τὸ Μέγα

Ἀποδρῆτον τῆς μῆσεως καὶ δικάως ἀποσχόλησε τὸν θ. κατὰ τὴν σύμφωνον τοῦ κατ' ἔξοχὴν ἀπολυτρωτικοῦ τοῦ ἔργου, τοῦ Πάριφαλ.

"Ἦδη ὁ Ἀμφόρτας, πρὶν ἢ ἐμφανιοθῆ ὁ Π., εἶχεν ἀκούσει καθ' ὕπνον ἐκ τοῦ ἱεροῦ τὴν φωνήν : "Διὰ τῆς συμπαθείας θῶ γινώσκω ὁ ἀφελῆς καὶ ἀγνός. "Ἐλπίζε ἐπ' αὐτόν, εἶναι ὁ Ἐκλεκτός μου". Εἶναι λοιπὸν ὁ Λυτρωτῆς τὸ μὲν ἀφελῆς "ὡς τὰ παιδία", τὸ δὲ ἀγνός. "Ὅταν ὁ Γκορνεμαντς ἐρωτᾷ τὸν Π. περὶ τοῦ πατρὸς του καὶ περὶ αὐτοῦ τοῦ ἴδλου, περὶ τῆς ἀμαρτίας τοῦ διεπραξε φονεῶν τὸν ἀθῶον καὶ ἱερὸν κύνον καὶ περὶ τοῦ τρόπου κατὰ τὸν ὁποῖον ἤλθεν μέχρι τοῦ Μονταλβάτ, ἀπαντᾷ διαρκῶς ὅτι δὲν γινώσκει. Εἶναι λοιπὸν ἀποξενωμένος τῆς ἐγκοσμίου πραγματικότητος, ἐλευθέρως ἀπὸ πάντα γήινων δεσμῶν, ἐλευθέρως εἰς τὴν σκέψιν καὶ ἀπὸ τῶν παντοίων ὑλικῶν προβλημάτων, τὰ ὅποια περιβάλλουν τὸν ἄνθρωπον, ἀφελὲς τέκνον τῆς φύσεως. Ἄλλ' ὁ ἀφελῆς οὗτος, ἀνάγκη νὰ εἶναι συγχρόνως καὶ ἀγνός, καὶ τοιοῦτος πράγματι εἶναι ὁ Π. Εἶναι ἐκ φύσεως καθαρὸς διότι οὐδὲν γινώσκει. Ἄγνοεῖ καὶ αὐτὴν τὴν Ἀγάπην. Τὴν ἀγνότητα δὲ αὐτὴν τὴν διατηρεῖ καὶ ἀπέναντι τῶν πειρασμῶν τῆς ζωῆς, τοὺς ὁποίους ἐπιβαλλέει ἡ Κούντρα. Ἡ καθαρότης ὅμως αὐτῆ δὲν σήμαίνει ἀσητισμὸν, ὡς παρὰ τοῖς μοναχοῖς, ἀλλὰ συνίσταται εἰς τὴν ἐκ τῶν κατωτέρων ὁρμῶν ἐλευθέρωσιν τῆς καρδίας, εἰς τὴν ἀπὸ ὑλικῆς ἐπιθυμίας ἀπαλλαγὴν, εἰς τὴν παντοίῃ εὐνοίαν τῶν πειρασμῶν.

Ὡς ὅμως διετήρησεν ὁ θ. τὴν ἀγνότητα ταύτην καὶ πῶς ἐκαλλιέργησεν αὐτήν, ὥστε νὰ ἀποβάλῃ αὐτὴ διαρκῶς τολαιότητα; Τοῦτο κατέστη δυνατόν διὰ τῆς Γνώσεως, τὴν ὁποίαν παρέχει ἡ συμπάθεια ἐνώπιον τῆς δυστυχίας καὶ τοῦ πόνου. Αὐτὸς οὗτος ὁ Σωτὴρ ἐπέτελεσε τὴν ἀπολύτρωσιν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ διὰ τῆς δυνάμεως τῆς συμπαθείας. "Μὲ τὴν δύναμιν τῆς συμπαθείας μετέβαλεν ὁ Κύριος ἢ Γκράαλ τὸν ἄρτον καὶ τὸν οἶνον τοῦ μυστικοῦ Δελπνοῦ εἰς αἷμα τὸ ὁποῖον ἔχουσε καὶ εἰς τὸ σῶμα τὸ ὁποῖον προσέφερε".

Διὰ τῆς συμπαθείας μαθαίνει ὁ Π. ὅτι ὁ βίος εἶναι ὁδὸς καὶ δυστυχία. "Ἐπειτα ὅτι ἡ βαθυτάτη αἰτία τῆς δυστυχίας ταύτης εἶναι ἡ ἀμαρτία, γεννηθεῖσα ἐκ τοῦ ἀμαρτωλοῦ πῶθου. Δὲν κέκτηται ὅμως ἐκ φύσεως ὁ ἦρως ἡμῶν τὴν συμπάθειαν ταύτην. πρέπει νὰ τὴν διδαχθῆ διὰ τῶν δεσπεμασιῶν.

Τὸ εἶδος τοῦτο τῆς συμπαθείας γεννᾶται ἐν τῇ ψυχῇ του, ἀφ' ἧς στιγμῆς τὸν ἠσπάσθη ἡ Κούντρου. Τώρα ἐννοεῖ ἀίφνης ὅτι αἵτλια τῆς δυστυχίας τοῦ βασιλέως τοῦ Γκράαλ δὲν εἶναι ἡ πληγή, ἀλλ' ἡ ἀμαρτία. Τοῦτο συγκρατεῖ αὐτὸν ἀπὸ τοῦ νὰ ἐπαναλάβῃ καὶ αὐτὸς τὸ σφάλμα τοῦ Ἀμφόρτα, τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς τοῦ ὁποῦ ἀφῆρεσε διὰ τοῦ ἀμαρτωλοῦ τῆς φιλήματος. Ὁ ὑψιστος καὶ τελευταῖος βαθμὸς τῆς συμπαθείας ταύτης, εἶναι ἡ συμπάθεια πρὸς αὐτὸν τοῦτον τὸν Σωτήρα, ὅστις ἔχει περικέσει εἰς ἀνοσίας χεῖρας. "Ἀκοῦω τοῦ Σωτήρος τὸν θρήνον διὰ τὴν μόλυνσιν τοῦ Ἱεροῦ. Λύτρωσέ με, ψιθυρίζει, ἀπὸ τὰς ἐνόχους χεῖρας. Αὐτὰ φωνάζει μέσα εἰς τὴν ψυχὴν του ὁ θρήνος τοῦ Θεοῦ".

Ἡ ὑψίστη καὶ ἱερωτάτη αὐτῆ συμπάθεια, ὁ οἶκτος οὗτος διὰ τὸν Θεόν, ἐλευθερῶνει τὸν Π. ἀπὸ κάθε ταπεινὸν πῶθον. Καὶ ὅταν ἡ Κούντρου ἐκθέτει εἰς αὐτὸν τοὺς ἐσωτερικοὺς τῆς ἀγῶνας, τὴν ἀπελπισίαν τῆς, τὸν πρὸς ἀπολύτρωσιν πῶθον τῆς, καταλαμβάνεται ἀπὸ συμπάθειαν καὶ οἶκτον πρὸς αὐτήν. "Ἐστᾶλην, τῆς λέγει, καὶ διὰ τὴν σωτηρίαν σου, ἂν ἐλευθερωθῆς ἀπὸ τὸν πῶθον". Ἐπαναλαμβάνεται δηλ. τὸ ἀρχαῖον μνητικὸν ρητόν : Γνώσις εἶναι δύναμις καὶ Λύτρωσις.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω συνάγεται ὅτι ὁ Β. δὲν κηρύττει νῆαν θρησκείαν διὰ τὸν δυτικὸν κόσμον, ἀλλ' αὐτὴν τὴν χριστιανικήν, ἀπηλλαγμένην ὅμως ὅλων ἐκεῖνων τὰ ὅποια κατὰ τὴν γνώμην του ἐμποδίζουσι τὴν πλήρη αὐτῆς ἐνέργειαν. Ὁ Χριστιανισμὸς αὐτοῦ εἶναι ἐλεύθερος πάσης τυπολατρίας καὶ ὀψίμου παραδόσεως καὶ οὐδεμίαν ἔχει οὐσίαν πρὸς τὰς ἱστορικῶς γεννηθεῖσας μορφὰς αὐτοῦ, αἱ ὅποια περιορίζουσι καὶ δεσμεύουσι αὐτὸν, ὡς πιστεύει. Εἰς τὴν ἀπολύτρωσιν ὁδηγεῖται ὁ ἀνθρωπος διὰ τῶν σεσωσμένων ἱποτῶν τοῦ Γκράαλ, τῆς νοούσης συμπαθείας ἀγνώων ἀνθρώπων. Τοὺς ἄλλους εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἀπολυτρώσῃ μόνον ὁ λυτρωθεὶς Ἀνθρωπος, ὁ Ἅγιος Καδὸς, ὁ ὑπερβατικὸς Ἀνθρωπος.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω συνάγεται ὅτι ὁ Β. παρὰ τὴν φαινόμενικήν ἑτεροδοξίαν του "εἶναι βαθύτατα πεπεισμένος ὅτι ἡ θρησκεία καὶ δη ὡς τὴν ἀντιλαμβάνεται, εἶναι τὸ ὑψίστον ἐν τοῖς ἀνθρώποις, καὶ ὅτι εἶναι τι ἀναγκαῖον καὶ ἀπαραίτητον, ὅτι εἶναι ἡ μὲν δὲν δύναμις ἥτις καθιστᾷ τὸν βίον ἀξιὸν νὰ τὸν ζῆ

κάνεις, καθ'αγιάζουσα αὐτὸν διὰ τῶν ὑψίστων ἀξιών καὶ τῶν εὐγενεστάτων ἰδανικῶν". (Λούβαρις)

Βιβλιογρ. - Ν. Λούβαρι, Ἡ θρησκεία τοῦ Βάγκνερ, Ἀθήναι 1928, Ζητιάης. Περιοδικόν "Ἀπόλλων", Ἀθήναι 1905, τ.θ. (ἐνθα διεξοδική περιγραφή τοῦ ἔργου καὶ δύο ὑπερλίαν εἰκ. ἐκ τοῦ μελοδράματος) Wolfram von Eschenbach, Parsifal. Giuseppe Leti-Louis Lachat, L'Esoterisme a la Scene, La Flute Enchantee, Parsifal. Faust, Lyon ἄ.χ. Derain totus Peralte, L'Esoterisme de Parsifal, Paris 1914. Perrin Emile Demmorsier, Parsifal, Paris 1914. 9 Otto Rahm, Kreuzweg Gegen den Graal, Στουτγ. 1965.

ΠΑΡΣΟΙ. Ὄνομα διδόμενον εἰς τοὺς νεωτέρους Πέρσας, τοὺς λατρεύοντας τὸ πῦρ διεσπαρμένους μέχρι τῶν Ἰνδιῶν. Λέγονται ἐπίσης καὶ Γουέβροι.

ΠΑΡΣΙΣΜΟΣ. Βλ. Μαζδεϊσμός.

ΠΑΣΙΑ. Συμβολικόν σχοινίον τὸ ὅποσον ὁ Σίβα ἀνυψῶναι διὰ τῆς δεξιᾶς χειρὸς, παρουσιάζον σχηματικῶς ὁμοιότητα πρὸς τὸ ὕψιστον τῶν πυρ-γραμμῶν, ποὺ συμβολίζει τὰς "δύο ὁδοὺς τῆς μυσείσεως". Συμβολίζει ἐπίσης τὴν στενὴν πύλιν διὰ τῆς ὁποίας οἱ ἐπιδεκτικαὶ μυσείσεως δύνανται νὰ εἰσελθοῦν εἰς τὸν Ναόν. Τὸ Πασά εἶναι ἐπίσης ἀνάλογον πρὸς τὸν "δεσμὸν Ἀντικ" τῆν Αἴγυπτῶν καὶ ἀποδίδει τὸ γράμμα Β τῆς Ἀνατολῆς, τὸ ὅποσον ἐρημώσεν ὡς σημεῖον "ἀναγνώσεως" μεταξὺ τῶν μεμνημένων.

(A. GEDALGE; RHEA)

ΠΑΣΚΑΛ (BLAISE PASCAL). 1623 - 1662. Γάλλος φιλόσοφος, ἀπολογητής καὶ φυσικομαθηματικός, γεν. ἐν Κλερμόν Φερράν. Κατόπιν ἐπαφῶν του με τοὺς Ἰανсениστὰς καὶ τοὺς Ἰησοῦιτὰς, ἐπεδίωξε νὰ εὕρῃ τὴν ἁλοὶν τοῦ προβλήματος τοῦ "Ὀντος-Θεοῦ" διαφέρον ἀπὸ τὴν ἑδομένην ὑπὸ τοῦ Χριστιανισμοῦ. Κατὰ τὴν νύκτα τῆς 22 πρὸς τὴν 23 Νοεμβρίου 1654 ἐδοκίμασε μίαν ἐκστεινὴν περὶ τῆς ὁποίας ὀλίγα ἐγνώσθησαν. Ὀκτῶ ἔτη μετὰ τὸν θάνατόν του, τῷ 1670 ἐξεδόθησαν αἱ "Στοχασμοί" του ὑπὸ ἐπιτροπῆς Ἰανсениστῶν ἡ ὅποια ἐπέφερε πολλὰς ἀλλοιώσεις εἰς τὰς σημειώσεις του.

ΠΑΣΚΑΛ (TH. PASCAL). Γάλλος σύγχρονος θεόσοφος, συγγραφεὺς διαφόρων ἐνδιαφερόντων βιβλίων, μεταξὺ τῶν ὁποίων τὸ ΑΒΓ τῆς Θεοσοφίας, Περὶ τῶν ἐπὶ ἀρχῶν τοῦ ἀνθρώπου, καὶ τῆς Ἀρ-

χαλας Σοφίας διὰ μέσου τῶν αἰώνων, περὶ τῆς ἐξελέξεως τοῦ ἀνθρώπου, περὶ τῶν νόμων τοῦ Πατρωμένου.

ΠΑΣΚΟΥΑΛΥ. Βλ. Μαρτινέζ ντέ Πασκουέλυ

ΠΑΣΤ - ΜΑΣΤΕΡ (ἀγγλ.) = ὑπάρχεις διδάσκαλος.

Εἰς τὸν ἀγγλ. Ε.Τ. τιμητικὸς βαθμὸς διὰ διατελεσαντὰς κατὰ τὸ παρελθόν σεβασμούς Διδασκάλους. Ἐνδοτε ἐπίσης ὡς ἰδιαίτερος τιμητικὸς βαθμὸς, διὰ μέλη τὰ ὅποια δὲν ὑπῆρξαν Σεβ. Ὁ βαθμὸς ἔχει ἴδιον τυπικὸν καὶ ἴδια σημεῖα ἀναγνώρισεως.

Ἐπίσης ὁ 5ος βαθμὸς εἰς τὸ ἀμερικανικὸν σύστημα τῆς Βασιλ. Ἀφΐδος, ἔχει τὴν ἴδιαν ἐπωνυμίαν.

Οἱ Γάλλοι ἔχουν δοκίμιους σχετικούς. Ἀποκαλοῦν MAITRE PASSE τὸν τιμητικὸν βαθμὸν τοῦ ἀγγλ. καὶ ἀμερικ. Τύπου, καὶ ANCIEN MAITRE τὸν χρηματισαντα Σεβ. μιᾶς Στοῦξ. Εἰς τὸν Α.Α. Σ.Τ. τὸν ὁποῖον ἀκολουθεῖ ὁ ἑλλ. Ε.Τ. ὁ βαθμὸς τοῦ Πάστ-Μάστερ δὲν ὑπάρχει.

ΠΑΣΧΑ (ἐορτή). (βλ. "Ἐξοδ. 12,13"). Ὄνομα τῆς ἐορτῆς ἐν ναφ ἣ ὅποια ἐτελεῖτο κατὰ τὴν 1ην Πανσεληνον τοῦ ἔαρος (14 Νισαῖν κατὰ τὸ ἑβρ. ἡμερολόγιον). Διὰ τὴν ἐγκαθίδρυσιν τῆς θείας κοινωνίας ὁ Χριστὸς ἐστήριξθη ἐπὶ τοῦ ἔθιμου τοῦ Πάσχα τῶν Ἑβραίων.

Βιβλιογρ. Rhea, Easha, Paqa. -D. S. IV. 125. -Rahner 118. - Berthelot, 271.

ΠΑΣΤΟΦΟΡΟΙ. Κατὰ τὴν Κράτα Ρεπόα Ἱερεῖς τῆς Αἰγύπτου ἀποτελοῦντες ἱερόν σωματεῖον καὶ ἔχοντες ὡς ἔργον τὴν κατὰ τὰς πομπὰς περιφορὰν τῶν "Παστῶν" δηλ. τῶν ξοάνων τῶν θεῶν. Ὁ ἀρχηγὸς τῶν κατὰ τὸν Ἀπουληῖον (Μεταμορφ. ΙΑ") ἐκαλεῖτο Γραμματεὺς. Οἱ Π. περιφέροντο ἐπίσης συλλέγοντες δωρεὰς διὰ τοὺς ναοὺς ἢ εἶχον σημαντικὸν μέρος εἰς τὰ τελοῦμενα Μυστηρια. Διδέμενον εἰς ἰδιαίτερα πλησίον τοῦ ναοῦ οἰκῆματα καλοῦμενα "παστοφορία".

ΠΑΤΑΝΤΖΑΛΑ. Ἐν τῶν ἑξ. συστημάτων φιλοσοφίας τῶν Ἰνδῶν, συνθηεστατα ἀποκαλουμένη Γιόγκα τοῦ Πατάντζαλι, ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ Ρτσι ὅστις συνέταξε τὸ κείμενον (Σούτρας). Ἡ Π. εἶναι ἡ ἐπιστήμη τῆς πνευματοποιήσεως εἰς τοὺς στίχους της

ἐκτίθεται ἡ ὁδὸς καὶ αἱ προοπτικαὶ τοῦ πρέπει νὰ καταβληθοῦν πρὸς ἀνάπτυξιν τοῦ Ἐγὼ καὶ κατάληξιν εἰς τὴν Ἐνωσιν μετὰ τοῦ Θεοῦ, δι' ἀποχωρισμοῦ ἀπὸ τῆς ὕλης, Πρακτικῆ. Λαμβάνουσα ἡ Π. ὡς σημεῖον ἐκκινήσεως τὴν ἐξελίξιν τοῦ συγκεκριμένου κόσμου, τὴν διδασκομένην ὑπὸ τοῦ συστήματος Σάνκχα, ἐγκατέθεσε τὴν ἰδέαν τοῦ μοναδικοῦ Πουρούσα, τοῦ Ἰσβάρα, τοῦ Κυρίου τοῦ Κόσμου ἐν ἐξελίξει. Ἡ ὁδὸς τῆς σωτηρίας διὰ τὰ Ἐγὼ (τὰ πολυάριθμα Πουρούσας τῆς Σάνκχα) βασίζεται ἀκριβῶς ἐπὶ τῆς ἐνώσεως τῶν μετὰ τοῦ ὑπάτου Πουρούσα ἔξου καὶ ἡ ἀνεγκλιότης τῶν ὑπερανθρώπων προσπαθειῶν τῶν περιγγραφομένων ὑπὸ τοῦ ἱδρυτοῦ τῆς φιλοσοφίας Γιόγκα Πανταντζάλι. (RHEA, AUVARD-SCHULTZ)

ΠΑΤΑΝΤΖΑΛΙ (PATANJALI). Συντάκτης τῶν Γιόγκα-Σούτρων, περὶ τὸ 200 π.Χ. Ἡ ὀνταπλῆ ἀτραπὸς τοῦ Π. εἶναι τὸ γενικὸν διάγραμμα τῆς Γιόγκα ἐν γένει. Εἰς τὴν Μπαγιαβάτ Γκιτά ἐν ταῦτοις κάθε κεφάλαιον εἶναι ἀπιερωμένον εἰς ἓν ζεύγος Γιόγκα, οὕτω εἰς τὴν Ράτζα Γιόγκα, τὴν Γκιάνα Γ. τὴν Κρόμα Γ., τὴν Μπάκτι Γ., τὴν Μάντρα Γιόγκα κ.ο.κ. Ὑπὸ τῆν δυτικῶν Ἀνατολιστῶν μεταφέρεται ἡ ζωὴ τοῦ Π., ἀντιθέτως πρὸς τοὺς ἀνατολικούς, εἰς τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 700 - 600 π.Χ. Ἐν ταῦτοις ὁ Π. ὑπῆρξε σύγχρονος τοῦ Πανόλι.

Βιβλιογρ. Ursula von Mangold, "So Spricht das Yoga-Sutra des Pantanjali, Μόναχ. 1957. K.G. Schmidt, Die Wissenschaft der Seele.- Alice Bailey, Der Yoga Pfad. Swami Prabhavananda Christopher Isherwood, Gottes Erkenntnis Durch Yoga.- (Βλ. Γιόγκα). Wood; E. S. 19.- Vivekananda 470.

ΠΑΤΑΡΙΝΟΙ. Μέλη μιᾶς νεο-μανιχαϊκῆς αἰρέσεως τῶν Βαλκανίων (3ος αἰῶν). Μετὰ τῶν Βογομύλων συνδέονται στενῶς με τοὺς Καθαρεῖλους.

ΠΑΤΕΡ ΗΜΩΝ. Ἑκδοσῆς Κυριακῆ προσευχῆ (ORATIO DOMINICA) (Ματθ. 6, 9-13 & Λουκ. 11, 2-4). Εἶναι δύσκολον νὰ παραβεχθῆμεν ὅτι ἡ συντεταγμένη διατύπωσις παρὰ τῷ Λουκᾷ εἶναι καὶ ἡ παλαιότερα, ἀλλ' ἐκ τῶν ὑστερῶν προσετέθη ἡ λεγομένη Δοξολογία "Ὅτι σοῦ ἐστίν ἡ βασιλεῖα..." πρὸς χρῆσιν τῶν ἱερῶν.

Αἱ ἐν τῇ προσευχῇ περιλαμβανόμεναι 7 εὐχαῖ, περιέχουσι μὲ ἀπλᾶς λέξεις τὰς βασικὰς σκέψεις τοῦ Εὐαγγελίου. Πολλοὶ ἔχει ἐπιμάρτησει ἡ γνώμη ὅτι διὰ τῆς ἀπαγγελίας τῆς προσευχῆς

ταύτης, επιτυγχάνονται ασυνήθεις και θαυματούργοι έργεια ως θεραπεΐαι και θεϊκά προαγγέλαι. Οποιαδήποτε και αν είναι η προδευσις τῆς προσευχῆς ταύτης, εὐκόλως ἀναγνωρίζεται ἡ ὑψηλὴ τῆς ἀξία. Συνήθως τὸ Πάτερ ἡμῶν διαχωρίζεται εἰς δύο μέρη, ἐν ἑξωτερικόν καὶ ἐν ἐσωτερικόν. Ἐνῷ τὸ πρῶτον μέρος προσορίζεται γενικῶς δι' ὅλον τὸν κόσμον, τὸ δεύτερον προσορίζεται διὰ τοὺς ἱερεῖς. Τὸ ἑξωτερικόν τμήμα περιλαμβάνει τὴν ἀποκάλυψιν τῶν δυνάμεων αἱ ὁποῖαι ἐνεργοῦν εἰς τοὺς τρεῖς κόσμους καὶ τὴν ἀνάλυσιν τῶν μέσων ἐνεργείας των. Τὸ ἐσωτερικόν τμήμα συνδέει διὰ τῆς ἀποκαλύψεως τῶν μυστηρίων τοῦ Μεγ. Ἀπορρήτου, τὰς ἐν λόγῳ δυνάμεις πρὸς τὴν ἀρχὴν των. Εἶναι σύνθεσις τῆς διδασκαλίας τοῦ πρώτου μέρους.

Ὁ Ἐλιφάς Λευὶ εἰς τὸ Δόγμα του γράφει : " Ἡ ἀποκάλυψις εἶναι τὸ βιβλίον τῆς Γνώσεως ἢ ἡ μυστικὴ διδασκαλία τῶν πρώτων Χριστιανῶν, μὴ διδασχὴ τῆς ἀπόλας ἢ κλειδί ὑπάρχει εἰς ἓνα μυστικὸν στίχον τοῦ Πάτερ ἡμῶν, τὸν ὁποῖον ἡ VULGATA δὲν μεταφράζει καὶ εἰς τὸν ἑλληνικόν τύπον - τὸν διατηρήσαντα τὰς παραδόσεις τοῦ Ἁγ. Ἰωάννου - μόνον ὑπὸ τῶν ἱερῶν ἐπιτρέπεται νὰ προσφερθῇ. Ὁ κατὰ πάντα καβαλαστικὸς οὗτος στίχος ὑπάρχει εἰς τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Ματθαίου (6, 13) ὅπου ἔχει ἐπὶ λέξει : " Ὅτι σου ἐστὶν ἡ βασιλεία καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν". Οἱ διακηρυχόμενοι μετέφρασαν τὸν στίχον τοῦτον καὶ διετήρησαν αὐτὸν εἰς τὴν Κ. Δ., χωρὶς ὅμως ν' ἀντιληφθοῦν τὴν βαθεῖαν, θαυμασίαν σημασίαν του, ἢ ὁποία θὰ τοὺς ἀπεκάλυπεν ὅλα τὰ μυστήρια τῆς Ἀποκαλύψεως".

ὑπάρχουν ἐκτὸς τούτου καὶ πολυάριθμοι ἄλλαι ἀπόκρυφοι ἑρμηνεῖαι τοῦ Π. ἡμῶν. Κατὰ τὸν R. STEINER πρὸς τὸ ἄνθρωπος, ἐμβαθύνων εἰς τὴν προσευχὴν ταύτην, νὰ λάβῃ συνείδησιν τῆς ἐπιτακτικῆς του συστάσεως, κατὰ ταῦτα δεῖ τὸ Πάτερ ἡμῶν, εἶναι ἡ ἔκφρασις τῆς πνευματικῆς θεωρίας τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. " Ὁ Μέγας Μυστής, ὁ ἰδρυτῆς τοῦ Χριστιανισμοῦ, εἶχε πρὸ ὀφθαλμῶν, ὅταν ἐδίδασκε τὴν προσευχὴν ταύτην, τὴν ἑπταμέρειαν τοῦ ἀνθρώπου. Διὰ τοῦτο ὁ ἀμύητος δὲν δύναται νὰ ἀντιληφθῇ τὴν προσευχὴν. " Κατὰ τὸν ἴδιον Στάϊνερ αἱ ἀναλογαὶ τῶν ἑπτὰ εὐχῶν εἶναι αἱ ἑξῆς :

1η εὐχὴ (περὶ τοῦ ὄνματος τοῦ Θεοῦ) ἀναφέρεται εἰς τὸν ἄνθρωπον - πνεῦμα ("Ἄτμᾶ, τὸν μέλος)

2α εὐχή (βα σιλεσα τοῦ Θεοῦ) ἀνταποκρίνεται εἰς τὸ ζήτη-
κόν πνεῦμα (Βοῦδδι, 6ον μέλος)

3η εὐχή (τὸ θελημα τοῦ Θεοῦ) ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ Μάνας,
5ον μέλος.

4η εὐχή (ὁ ἐπιλοβίσιος ἄρτος) ἀναφέρεται εἰς τὸ φυσικόν σῶ-
μα (στούλα σάρικρα, 1ον μέλος)

5η εὐχή (τὰ ὠφελήματα, τὰ χρῆη) ἀνάγεται εἰς τὸ αἰθερι-
κόν σῶμα (λέγκα σαρίκρα, 2ον μέλος)

6η εὐχή (ὁ πειρασμός) ἀναφέρεται εἰς τὸ ἀστρικόν σῶμα
(κάμαροῦπα, 3ον μέλος)

7η εὐχή (τὸ πονηρὸν) ἀναφέρεται εἰς τὸ Ἐγῶ (κατώτερον
Μάνας, 4ον μέλος).

Υπάρχουν ἀκόμη καὶ πολλαὶ ἄλλαι ἐρμηνεῖαι ἐπιδιδρυφαὶ καὶ
ἐσωτερικαί, ἐκάστη τῶν ὁποίων διατείνεται περὶ τῆς ὀρθότητος
τῆς ἐξηγήσεως. Τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1968 ἀπεφάσισεν ἡ εὐαγγελι-
κῆ - λουθηριανῆ ἐκκλησία καὶ ἡ ρωμαιοκαθολικὴ ἐκκλησία, νὰ ἐ-
νοποιήσουν τὰς διαφορετικὰς διατυπώσεις τῶν κειμένων τοῦ Πα-
τέρ ἡμῶν.

Βιβλιογρ. Leopold Ziegler, Menschwerdung, Olten 1948

2 Τόμοι (Διεξοδικὴ ἀνάλυσις τοῦ Πατέρ ἡμῶν).

Dr Rudolf Steiner, Das Vater Unser

Helmut Thielicke, das Gebet, das die Welt Umspannt, Γτ. 1961

Abd-Ru-Shin, Die 10 Gebote & das Vater Unser, Στουτγ. ἄ. χ.

Papue, Grundlagen Der Okk. Wissenschaft, Λειψία 1926

Friedr. Rittelmeyer, Das Vater Unser, Μόναχ. 1920.

Fr. Schuon, Sentiers 154.-Γράβιγγερ, Πολιτισμός.

Περικείμεται ἑνὸς προσκυνητοῦ 118. Γράβιγγερ, Μ.Ψ.Θ. 441.

ΠΑΤΗΡ. Τὸ πρῶτον πρόσωπον τῆς Ἁγ. Τριάδος. Κατὰ τὴν Θεοσοφί-
αν, ὁ α' Ἄδων, ὁ ζωῆς χορηγός.

Ἑρμητισμός. Τὸ ὄνομα τοῦτο δεῖται εἴτε εἰς τὴν Λέθον ἀ-
χθεῖσαν εἰς ἐρῶθρωσιν, ἢ εἰς τὸ θεῖον τῶν Σοφῶν τὸ τελευταῖ-
ον τοῦτο καλεῖται αὐτῷ ἐνεκα τοῦ ὅτι ἐκτελεῖ χρῆη ἄρρενος κα-
τὰ τὴν γένεσιν τοῦ ἐρμητικοῦ τέκνου, καὶ διδοι ἀποτελεῖ τὴν
ἀρχὴν καὶ οὕτως εἰπεῖν τὸν Πατέρα τῆς Βαφῆς τῶν Σοφῶν. Λέγου-
σιν ὁμοίως ὅτι πατήρ του εἶναι ὁ Ἥλιος καὶ μητὴρ του ἡ Σελή-
νη, ὑπονοοῦντες τὴν οὐσίαν τῆς Λέθου των. (PERNETY)

Βιβλιογρ. TANON 51, Κοττέα, Ἀουάλλητον Ἐγκ. 13.-

ΠΑΤΜΟΣ. Μία ἐκ τῶν νήσων τῆς Δωδεκανήσου. Ἐκ τῆς νήσου ὑ-
πάρχει ἐν μοναστηρίῳ λεγόμενον τῆς Ἀποκαλύψεως τοῦ
Ἁγ. Ἰωάννου, ἐκεῖ δὲ ἐπιδεικνύεται ἐν σπήλαιον ὅπου κατὰ
τὸν θρύλον ὁ Ἰωάννης, ἐξορισθεὶς ὑπὸ τοῦ Δομητιανοῦ, ἔσχε
τὴν ἐκένυσειν τῆς Ἀποκαλύψεως τῆς Κ.Δ. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ
Βικτ. Οὐγγῶ ἐκλαμβάνεται ἡ Π. καὶ συμβολικῶς διὰ καθῆ εἶδους
ἀποκάλυψιν : "Κάθε ἄνθρωπος φέρει ἐν αὐτῷ τὴν Πάτμον του".
"Ἐκτοτε εἰς διαφόρους ἀποκρῖθους Ὁργανώσεις ἔλαβεν ἡ Πάτμος
διαλεκτικὴν σημασίαν.

Οὕτω εἰς τὸ Θ. Λεκτόριουμ Ροζικρουταϊάνουμ σημαίνει :

"Αὐτοεκλεγεῖσα μόνωσις δηλ. μία κατάστασις οὐδετέρου νοεῶς
ἀναμονῆς τῆς ἡμέρας τοῦ Κυρίου". Ὁ ὅρος χρησιμοποιεῖται ἐ-
πίσης ὑπὸ τῶν Ἀνθροπισταῶν, ὡς καὶ ὑπὸ τῆς ΘΕΒΔΑΡ οἱ ὁπαῖ-
οι βλέπουν τὴν Πάτμον ὡς τὸ πνευματικόν των Κέντρον. Μεταξὺ
τῶν μαθητῶν τοῦ Θ Μπό Γίν Ρῶ, ἀριθμὸς τις ἀνήκει εἰς μίαν λεί-
αν μυστικὴν Ε.Τ. φέρουσαν τὸ ὄνομα Πάτμος, τῆς ὁποίας ὁ Μέγ.
Διδ. ἔχει ὡς μυστικὸν ὄνομα τὸ Θ Μαγιστέφ. Ἐχει τὴν ἔδραν
τῆς εἰς ἐν προάστειον τῶν Παρισίων.

Βιβλιογρ L.R. Conradi, Die Offenbarung Jesu.-

" " " , Der Seher, von Patmos:

J.J.Neufeld, Mit dem Herrn auf Patmos, 1963

ΠΑΤΡΙΑΡΧΑΙ. Οἱ δώδεκα Πατριάρχαι τῆς Βίβλου ἐτέθησαν συχνὰ
εἰς παραλληλισμὸν πρὸς τὰ 12 σημεῖα τοῦ Ζωδιακοῦ κύκλου.
(HEL.MERLE, LE SYMBOLISME DES XII P. ἐν "ETUDES TRADITION-
NELLES" 1963 No 377.-

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΑ. Ἡ ἐποχὴ ἐπικρατήσεως τοῦ πατρὸς, ἡ ἐποχὴ τοῦ
Ὁσείδου. Ἀντίθ. Μητριαρχία, ἐποχὴ τῆς μητρός, τῆς Ἰ-
σιδος.

Παρά τῷ Ο.Τ.Ο. ἡ δευτέρα ἐποχὴ, μετὰ τὴν μητριαρχίαν
καὶ πρὸ τῆς Θ Νέας Ἐποχῆς. Ἡ δευτέρα βαθμὶς τῆς ἐξελξεως
καὶ ἡ ἐκτέλεισις τοῦ θανάτου ὡς παράγοντος λυτρώσεως.

ΠΑΥΛΙΚΙΑΝΟΙ. Ἡ νεο-μανιχαϊκὴ αἵρεσις τῶν Παυλικιανῶν ἐνε-
φανίσθη κατὰ πρῶτον εἰς Μ. Ἀσίαν (εἰς Συρίαν καὶ Ἀρ-
μενίαν) μεθ' ὅ, ἐκδιωχθεῖσα ὑπὸ τῶν βυζαντινῶν ἀρχῶν, ἐγκατέ-
στάθη εἰς τὴν Βουλγαρίαν ὅπου ἔσχεν ἀναμφιβόλως ἐπίδρασιν ἐ-
πὶ τῶν Θ Βογομίλων καὶ τῶν Θ Παταρίων. Οἱ νεώτεροι συγγρα-

φεῖς βλέπουν κατὰ πρόβλημα τούς Π. παρὰ τούς Μανιχαίους, ὡς προδρόμους τῶν Ἑ Καθαρέων. Οἱ Π. ἐτίμων ἰδιαιτέρως τῶν Ἀποστόλων Παύλου (ἔξ οὗ καὶ τὸ ὄνομά των) ἦσαν ὁμως θυερχικά πιστεύοντες εἰς τὴν αἰωνιότητα τῶν τοῦ Καλοῦ, ὅσον καὶ τοῦ Κακοῦ, ἀπέριπτον τὴν λατρεῖαν τῆς Μαρίας ἣτις εἶχαν ἐπιπῶς χρησίμευσει ὡς δαυλος διὰ τὴν ἐνορκωσίν τοῦ Χριστοῦ. Ὁ τελευταῖος ἄλλως τε οὐδέποτε ἐχρησιμοποίησε σῶμα ὡς τὸ ἰδικόν μας· εἶχε σῶμα αἰθέριον καὶ δέν ἀπέθανεν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ. Ὁπως οἱ Καθαρεῖοι, οἱ Π. δέν ἀνεγνώριζαν τὸ Βάπτισμα, οὔτε τὴν Εὐχαριστεῖαν καὶ δέν εἶχον ἱερατεῖον.
(MASSON RUNCIMAN 30.) Πρβλ. Αἰρέσεις

ΠΑΥΛΟΣ (ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν). Εἰς ἓν βιβλίον του περὶ τοῦ Ἀποστ. Παύλου, ὁ ἐνταφής περὶ τὴν Νεοπλατωνικὴν φιλοσοφίαν (μεταφραστικῆς εἰς τὴν γαλλ. τῶν Ἐννεάδων τοῦ Πλωτίνου) ABBE ALTA σχολιάζει τὰς ἐπιστολάς τοῦ Παύλου ὅπου ὁ ἀναγνώστης οὐκ ἔνευ ἐκπλήξεως διαπιστώνει ὅτι ἡ διδασκαλία αὐτοῦ δέν ἀπέχει πάλυ ἀπὸ τῆν ἀλεξανδρινὴν Γνώσιν τοῦ Πλωτίνου, καὶ ὅτι ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν δύναται νὰ καταταγῆ μεταξὺ τῶν μεγάλων μυστῶν τοῦ Ἐθνισμοῦ.

Βιβλιογρ. Abbe Alta. Le Christianisme en l'an-51. -

Saint Paul. Paris 1928, - Chacornac, - Δέρβος, I 194. -

Brethier I 361. - Durant III 670. - Boulanger, Orphée, 85. -

- Κριτικὴ Rosenberg 75. -

ΠΕ. Τὸ 17ον γράμμα τοῦ ἑβραϊκοῦ ἀλφαβήτου σημαῖνον εἰς τὴν φοινικικὴν τὸ στόμα. Κατὰ τὸν ALLENDY περιστῶς ἐνηρημένην λυχνίαν. Ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὴν 17ην κλειδα τοῦ Ταρῶ (ὁ Ἀστὴρ) καὶ ἔχει ἀριθμητικὴν ἀξίαν 80. -

Βιβλιογρ. Allendy, 397. - Εἰ. Πενί, Κλειδες Σολομ. 77. -

Πε: Τὸ 17ον γράμμα τοῦ ἑβρ.
ἀλφαβήτου

ΠΕΔΙΑ (PLAN, EBENE). Αἱ διάφοροι περιοχαί, βαθμίδες, σφαῖραι ἢ κόσμοι κατὰ τὰς διδασκαλίας τοῦ Ἀποκρυφισμοῦ καὶ κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τῶν ἀνατολικῶν θρησκειῶν. Κάθε πεδλον κέκτηται ἰδίας νομοτελείας, δρᾷ ὅμως βάσει ἱεραρχικοῦ συστήματος ἐπὶ τῶν ἄλλων πεδλων.

Τὰ Π. δὲν διατάσσονται ἐν τῷ χώρῳ παραλλήλως ἢ ἑπαλλήλως, ἀλλὰ ὑπάρχουν συγχρόνως. Ὁ ἄνθρωπος ἀνήκει διὰ τῶν συστατικῶν του ἀρχῶν συγχρόνως εἰς ὅλα τὰ πεδλα, ἔστω καὶ ἂν ὁ συνήθης ἄνθρωπος ἐδράζει στερεῶς ἐπὶ τοῦ φυσικοῦ πεδλου. Κατὰ τὴν Η.Ρ.Β. τὸ Π. "εἶναι μία περιοχὴ ἢ ἡ ἐπέκτασις μιᾶς καταστάσεως συνειδησεως, ἢ ἡ ἱκανότης ἀντιλήψεως μιᾶς ὀριζμένης ὁμάδος αἰσθητηρίων, ἢ ἡ δραστηριότης μιᾶς ὀριζμένης δυνάμεως καὶ τέλος ἀκόμη ἢ κατὰστασις τῆς ὕλης, ἢ τις ἀντιστοιχεῖ πρὸς μίαν τῶν ἀναφερθεισῶν δυνατοτήτων. "Κατὰ τὴν θεοσοφίαν καλοῦνται οὕτω αἱ διάφοροι καταστάσεις τῆς "ὕλης" καθ' ἅποτελοῦν ἐν ἡλιακῶν σύστημα. Παραδέχεται τὴν ὑπαρξίν 7 πεδλων:

Θεῖος κόσμος καὶ πεδλα	"Ἀντι Ἀνοσιπαντάκια	
Πνευματικὸς κόσμος 3 πεδλα	"Ἄτμα Βοῦδδι Ἀνώτ.νοητικὸν	Θέλησις Ἐμφυτος σοφία Ἀνώτ.μανάς (γνώσις ἀφρημένη.)
"Ἀντικείμεν. Κόσμος 3 πεδλα	Κατώτερον νοητικὸν Ἄστρικὸν Φυσικὸν	Διάνοια συγκεκριμ. Συγκίνησις Ἀρᾶσις

Τὰ πεδλα διεισδύουν τὰ μὲν ἐντὸς τῶν δέ, ὑπερέχοντα τὰ πυκνότερα κατ' ἔκτασιν. Κάθε πεδλον ὑποδιαιρεῖται εἰς 7 ὑποπεδλα. Τὸ 1ον ὑποπεδλον τοῦ φυσικοῦ πεδλου εἶναι ἀτομικόν, τὰ ἄλλα εἶναι μοριακῆς συστάσεως· ἴδου τὰ ὀνόματα τῶν ὑποπεδλων τούτων: στερεόν, ὑγρὸν, ἀερῶδες, αἰθερικόν, ὑπεραἰθερικόν, ὑποατομικόν, ἀτομικόν.

(Ἦβλ. Κόσμος (ἀρχαί), Φυσικόν, αἰθερικόν, ἄστρικόν, νοητικόν)

Βιβλιογρ. V. Reynaud ἐν Rhœa. - Les âbeater, L'Homme 6.-

H. Durville, Fantôme des Vivants 375. - Allendy 225.-

Miers, Lexikon des Geheimwissens. ὅπου παρέχεται ἐνδιαφέρων πλῆαξ τῶν πεδλων (5) εἰς τὰς διαφόρους παραδόσεις.

ΠΕΙΡΑ. Ἡ ἐμπειρία ἢ ὅποια στηρίζεται ἐπὶ τῆς ἀντιλήψεως γεγονότων ἢ ἀκριβέστερον ἐπὶ τῆς συνθέσεως τῶν τοιοῦτων ἀντιλήψεων. Ὅπως ὁ Ἀριστοτέλης ἐξηγεῖ : πολλὰ ἀνεμνήσεις (ἀντιληφθέντων γεγονότων) ἀποτελοῦν τὴν μίαν πεῖραν. Ὅπως ἡ Πείρα οὐδέποτε δύναται νὰ στηριχθῇ ἐπὶ μέρους βιωμάτων, οὐτὼ καὶ ὁ σοβαρὸς Ἀποκρυφισμὸς δὲν δύναται γὰ πηγᾶν ἐπὶ ἐπιμέρους βιώματα. Κατ' ἀντίθεσιν πρὸς μίαν ἄσαν διαδοδομένην πρόληψιν, ἡ Π. οὐδέμιναν σχέσιν ἔχει μετὰ τὴν ἡλικίαν τοῦ ἀνθρώπου.

ΠΕΙΡΑΜΑΤΑ. Κατὰ τὴν σημερινὴν ἐποχὴν μεγάλη ἐπιθεβαιωτικὴ ἀξία περὶ τῆς ἀληθείας καὶ πραγματικότητος, ἐποδίδεται εἰς τὸ πείραμα. Ἐφ' ὅσον διὰ τοῦ πειράματος ἐπιβεβαιωθῇ μίαν θεωρίαν, πιστεῖται ὅτι καὶ ἡ θεωρία αὕτη εἶναι ἀληθής. Τοῦτο ἰσχύει κυρίως διὰ τὰς φυσικὰς ἐπιστήμας εἰς τὰς ὁποίας καταλέγονται καὶ ἡ Παραψυχολογία, ἡ Μεταψυχικὴ, ἡ Μαγεία, ἡ Ἀστρολογία, ὁ Μαγνητισμὸς καὶ ὁ Ὑπνωτισμὸς. Γενικῶς τὰ τελευτάα αὐτὰ πειράματα δὲν ἐγκρίνονται ὑπὸ τῆς Ηυσταγωγίας καὶ θεωροῦνται ὡς ἄκρως ἐπικίνδυνα διὰ τὴν σωματικὴν καὶ ψυχικὴν ὑγείαν τοῦ ὑποκειμένου καὶ τοῦ πειραματιστοῦ. Ἀκόμη καὶ τὰ "ἄθῳα" ὑπνωτιστικὰ καὶ πειράματα ὑποβολῆς, δὲν ἐξαιροῦνται τοῦ κινδύνου τούτου.

Παραλλήλως ὅμως, διὰ τῆς δεσμεύσεώς μας εἰς τὸ ἔργον τοῦ πειράματος, ἀλλὰ ἰκανότητες τοῦ ἀνθρώπινου πνεύματος, ὡς ἡ διαίσθησις, ἡ ἐμπνευσις καὶ ἡ ἐνόρασις, σημαντικῶς πολυτιμώτεραι τῶν αἰσθησέων μας, τίθενται εἰς ἴσσοσαν μόρην καὶ ἐκφυλίζονται. Πῶσαι καὶ πῶσαι μεγάλα ἀνακαλύψεις δὲν ὄφελονται "εἰς τὴν τύχην" δηλ. εἰς τὴν μεγαλοφυᾶ διαίσθησιν, τὴν ρυμοτόμον ἐμπνευσιν καὶ δημιουργὸν φαντασίαν τῶν ἐρευρητῶν των; Τίς οἶδε πῶσαι πειράματα θὰ εἶχον γίνεαι ἐπὶ ματαίῳ μέχρι σήμερον διὰ τῶν πειραματικῶν καθορισμῶν τῶν ἐνεργητικῶν ἀρχῶν τῆς θερμοδυναμικῆς, ἐὰν αἱ αὐθόρμητοι καὶ μεγαλοφυεῖς ἐμπνεύσεις τοῦ ROBERT MAYER καὶ τοῦ CARNOT δὲν εἶχον, μερολαβῆσαι...

"Ἄλλως τε ἢ ἐκ τοῦ πειράματος ἀπορρέουσα βεβαιότης εἶναι σχετικὴ. Ἀκόμη καὶ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας ἐν ἐπιστημονικῶς ἐπληθευμένον καὶ πειραματικῶς ἀποδεδειγμένον γεγονόσι, δὲν ἀποτελεῖ βεβαιότητα δι' ὅλον τὸν κόσμον. Ὁ GUSTAV LEBON λέγει ἐν δικαίῳ : Μόναί αἱ ἐντυπώσεις καὶ ἔλαχιστα τὰ πείραμα, εἰ-

ναι τὸ σύνθημα στοιχεῖον τῶν ἐπιστημονικῶν καὶ λοιπῶν πεποιθήσεών μας. Αἱ πλέον κλειστικαὶ ἀποδείξεις οὐδέποτε ἀπέτελεσαν ἄμεσον ἀποδεικτικὸν στοιχεῖον, ἦταν τυχρὸν προσέκρουσαν ἐπὶ ἰδεῶν ἀπὸ μακροῦ παραδεδογμένων". Ἐάν δὲν εἶχεν οὕτως, δὲν θὰ ὑπῆρχεν ἡ μακρὰ σειρά τῶν λεγομένων "μαρτύρων τῆς Ἐπιστήμης" μεταξύ τῶν ὁπῶν καταλέγεται καὶ ὁ Παράκελσος. Καὶ ἐκεῖνος ἀπέδειξε πειραματικῶς τὰς θεωρίας του, ἔτι περισσώτερον εἶχεν ὡς ἄξιωμα ὅτι πρέπει νὰ προηγηθῆται ἡ πείρα καὶ νὰ ἀκολουθῆ ἡ θεωρία, πρόβηθαι εἰς θαυματουργοὺς θεραπεύσεις, ἔσωσεν ἐκ τοῦ βεβαίου θανάτου πολλοὺς ἐκ τῶν συγχρόνων του· τί ἐπέτυχεν ; Μήπως δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου ἔπεισε τοὺς συγχρόνους του νὰ ἐμβαθύνουν εἰς τὴν νέαν θεραπευτικὴν του ;

Φαίνεται λοιπὸν ὅτι ἡ συνήθεια εἶναι τὸ κυριώτερον ἐλάττηριον τῶν πνευματικῶν μας ἀποφάσεων, ὅπερ προκαλεῖ τὴν πεσόθησιν. Ἐάν οἱ καιροὶ δὲν ἔχουν ὠριμάσει τὰς συνήθειάς μας εἰς τὸ νὰ ἴδωμεν ἐν πᾶσι συντελοῦμενον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας, δύναται τοῦτο νὰ ἐπαναληφθῆ ἀπειράκις χωρὶς οὐδέποτε νὰ τοῦ δώσωμεν τὴν ἀπαιτουμένην σημασίαν, οὔτε καὶ νὰ τὸ προσέξωμεν. Π. Γράβιγγερ, Εἰσαγωγή Ἰατρῶν. 18

ΠΕΛΑΓΙΑΝΙΣΜΟΣ. Διδακτικὰ διαδοθεῖσα κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 15ου αἰ. ὑπὸ τοῦ ρητόρου Πελαγίου πρὸς καταπολέμησιν τῆς μεγάλης θύσεως τοῦ Ἁγ. Αὐγουστίνου περὶ τῆς θελας Χάριτος. Κατὰ τὸν Πελαγιὸν ἡ Χάρις ἐθεωρεῖτο ὡς δῶρον ἀνάξιον διὰ τὸν ἄνθρωπον καὶ μὴ ἀπαραίτητον διὰ τὴν σωτηρίαν του. Ὁ ἄνθρ. δύναται διὰ τῶν ἰδίων του δυνάμεων νὰ ἀποφύγῃ τὸ ἁμάρτημα. (TANON 23)

ΠΕΛΑΝΤΑΝ (Ἀδριανός). γεν. 1859 Λυών, + 1918 NEUILLY

"Ἐγραφε πολλὰ ἔργα μετὰ σὺν ἀκτινοβόλον καὶ βέβητος σκέψεως. Δυστυχῶς τὸ ἐπιδεικτικὸν του ὑψὸς καὶ ἡ θεατρικὴ του ἡθοποιία τὸν ἠδύνησαν, ἂν καὶ τὸ ἔργον τοῦ ἀξίζει προσεκτικῆς μελέτης.

"Ἐργα : La vie supreme (1884). - La Decadence Latine

(1885-1907) Les dévotés d'Avignon (1922)

Βιβλιογρ. E. Dantine, L'Œuvre et la Pensée de Peladan Paris, 1953, Deruy.- Gerin 293.- Papus, Magie 617.- Papus, Tarot 302.-

ΠΕΛΑΝΤΑΝ (JOSEPHIN PELADAN). 1850 - 1915. -

Ίδρυτής διασημῶν σχολῆς διὰ τὴν Καθόλου καὶ τὴν Μαγείαν. Διδάσχος τοῦ ἀδελφοῦ του DR Ἀδριανοῦ Πελάνταν, ὅστις τοῦ ἀφῆκε μεγάλην ἐρμητικὴν βιβλιοθήκην. Ὁ Π. ὑπεστήριξε τὸν Σταν. ντε Γκαϊτά τῷ 1888 εἰς τὴν ἰδρυσιν τοῦ καθολικοῦ τάγματος τοῦ Ρ+Σ ἐν Παρισίοις, τῷ 1890 ἄνωξ ἀπεσπείθη ἐξ αὐτοῦ, διὰ τὴν ἀνάληψιν ὡς ἀνώτατος ἱεράρχης τὴν διεθύνουσιν τοῦ τρίτου Τάγματος τοῦ καθολικοῦ Ρ+Σ καὶ τὴν ἀναλαβὴν μελίστα τὸν τίτλον τοῦ "Σάρ" (ἐπίσης Σάρ Μερντάν, κατὰ τινὰ ἀσοβριον βασιλεῖα, εἰς τὸν ὁποῖον ἀφιέρωσε τὴν τραγωδίαν τοῦ "Βαθυλῶν"). Ἀπέθανε τῷ 1915 σχεδόν λησμονημένος καὶ ἀγνωστός. Μεταξὺ τῶν ἔργων του ὑπάρχει καὶ μὲν διατριβὴ "περὶ χρωμάτων" καὶ ἐν ἐγχειρίδιον "τῶν ἀντινομῶν". Τὸ κορυφωμα τῆς ἐσωτερικῆς του δραστηριότητος ἤγγισεν ὁ Π. καὶ μελίστα τὸ ὑπέβη, ὅταν τὴν 15.5.1890 ἐν ὄνματι τῶν Ροδοσπαθῶν καὶ μετ' ὑπερβολῆς θάρρους ἐζήτησεν ἀπὸ τὴν δημοσιότητα καὶ ἀπὸ τὸν ἀρχιεπίσκοπον καρδινάλιον τῶν Παρισίων γὰ ὑποταγοῦν εἰς αὐτόν καὶ ἀπέστειλεν εἰς τὴν κυρίαν Ρδοσχιαντ ἕνα ἀφορισμὸν εἰς τὸ σκῆτι τῆς :

Ἔργα : Comment on Devient Artiste (Esthétique) 1894
 Amphitheatre des sciences Mortes. - Le Livre du Sceptre
 1895. - Traite des antinomies, 1907. - La Science, La Religion et la conscience, 1895. - L'Occulte Catholique, 1896. - L'Art Idealiste et Mystique, 1894.
 Εἰς τὴν γερμαν. Finis Latomorum, Μόναχ. 1923
 Einweihung des Weibes, Μόναχ. 1886. - Wie man magier wird 1894.

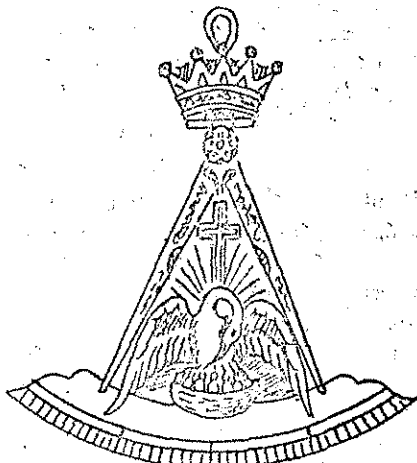
ΠΕΛΑΣΓΙΚΗ ΘΡΗΣΚΕΙΑ. Οἱ Πελασγοὶ ἦσαν οἱ ἀρχαιότεροί, ἂν μὴ οἱ Ἰθαγενεῖς κάτοικοι τῆς Ἑλλάδος. Ὁ Θουκυδίδης ὀρθῶς ἰσχυρίζεται ὅτι οἱ Πελασγοὶ καὶ οἱ Ἕλληες ἀποτελοῦν τὸ αὐτὸ ἔθνος. Εἰς τὴν Ἰλιάδα ἀναφέρεται ὅτι ὁ Ἀχιλλεὺς ἠγεῖτο Πελασγῶν Ἑλλήνων. Οἱ Ἀρκάδες ἐπίσης ὑπῆρξαν οἱ πρῶτοι ἐγκαθιδρυθέντες εἰς Πελοπόννησον Πελασγοὶ μετὰ τὸν βασιλεῖα τῶν Ἀρκάδων, ὅστις ἦτο αὐτόχθων, ὡς ἀναφέρει ὁ Ἡρόδοτος.

Αἱ ἑλληνικαὶ παραδόσεις ἀναφέρουσι ἐξ ἄλλου ὅτι ὁ Πελασγὸς ἦτο υἱὸς τοῦ Διὸς οἱ δὲ ἀπόγονοί του ἐκαλοῦντο Προσέληνοι ὡς γεννηθέντες πρὸ τῆς Σελήνης. Εἶναι προφανές ὅτι ἡ θρησκεία τῶν Πελασγῶν δὲν ἦτο ὁμοία μετὰ τὴν τῶν Ἑλλήνων κατὰ τοὺς

ιστορικούς χρόνους, καίτοι ἡ τελευταία αὐτὴ προέρχεται ἀπὸ τὴν πρώτην καὶ ἔχει συμπληρωθῆ ἄσφαλως. Ὁ CREUZER φρονεῖ ὅτι οἱ Πελασγοὶ ἦσαν λαὸς ἱερέων ἢ λαὸς κυβερνώμενος ἀπὸ ἱερεῖς. Ἡ θρησκεία των ἦτο ὀλιγώτερον ποιητικὴ καὶ ὀλιγώτερον μυθικὴ, ἀλλὰ καὶ περισσότερον ἀφηρημένη τῆς θρησκείας τῶν Ἑλλήνων τῶν πρώτων ιστορικῶν χρόνων. (Λάσκαρης 671)

ΠΕΛΕΚΑΝΟΣ. Εἶναι τὸ σῶμα τῆς ἀγάπης καὶ τῆς αὐτοθυσίας.

Ὁ Π. παρέρχεται πάντοτε καθ' ἡν στιγμήν διανοίγει διὰ τοῦ ῥάμφους του τὴν καρδίαν του διὰ νὰ διαθρήψῃ διὰ τοῦ αἵματός του τὰ νεογνά του (τὰ ὅποια εἶναι πότε τρεῖς, πότε πέντε καὶ πότε ἑπτὰ). Λαμβάνεται συχνά ὡς ἔμβλημα τοῦ Χριστοῦ, ἰδιαίτερος εἰς τὸν 18ον βαθμὸν τοῦ Ε.Τ. σικκινοῦ τύπου· διαβλέπουσιν ἐν αὐτῷ τὸ σῶμα τοῦ Μ.Α.Τ.Σ. διατρέφοντος τὸν κόσμον διὰ τῆς αὐσίας του. Δυνάμεθα νὰ τὸν ἴδωμεν ὑπεράνω τῶν Ἑσταυρωμένων τῶν Χριστιανῶν, ὅπως καὶ κάτωθεν τοῦ Ρόδου καὶ Σταυροῦ καὶ τοῦ διαβήτου στήριζοντος τὰς αἰχμὰς του ἐπὶ τεταρτοκυκλίου, ὑποβασιάζοντος τὴν φιλίαν του εἰς τὸ κῶσμημα τῶν Ἰπποτῶν Ροδοσταύρων. Παριστᾷ περαιτέρω τὸν καλοῦσιν ἄνθρωπον, τὸν ἐνσαρκιώνοντα τὴν καλωσύνην, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν Ἄετὸν, ὅστις συμβολίζει τὴν Σοφίαν καὶ τὸν σοφὸν ἐν γένει ἄνθρωπον. Π. καὶ Ἄετς μαζὶ συμβολίζουν τὴν τελείαν Ἀγάπην καὶ Σοφίαν. Ὁ Π. εἶναι συνεπῶς τὸ σῶμα τῆς αὐτοθυσίας, τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εὐσπλαχνίας.

Der Pelikan über dem Nest
im Abzeichen des 18. Grades (AASR)

ΠΕΜΠΤΟΥΣΙΑ (QUINTA ESSENTIA, ἡ Βάλσαμον).

"Ἡ Πεμπτούσα εἶναι μὲν οὐσία ἢ ὁποῖα ἐξάγεται σωματικῶς (δηλ. δι' ὑλικῶν μεθόδων, διὰ χημικῶν κατεργασιῶν) ἀπὸ ὅλα τὰ φυτὰ καὶ ὄρυκτά" λέγει ὁ Παρθέλιος. "Ἡ Π. εἶναι ἡ φύσις, ἡ δύναμις, ἡ ἀρετὴ καὶ τὸ φάρμακον, ἅτινα περιλαμβάνονται ἐντὸς τῶν ὄντων ἀνευ ἀξιώτητος ἢ ξένης τινὸς προσμείξεως. Εἶναι ἐν πνεῦμα προσομοιάζον τῷ ζωτικῷ πνεύματι (LEBENSGEIST). Ἡ διαφορὰ ἐν προκειμένῳ συνίσταται εἰς τὸ ὅτι τὸ ζωτικὸν πνεῦμα τοῦ ὄντος παραμένει, ἐνῶ τὸ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι θνητόν. Ὡς ἐκ τούτου συνάγεται ὅτι ἐκ τῆς ἀνθρώπινης σαρκὸς καὶ τοῦ αἵματος οὐδεμίαν πεμπτούσαν δύναμινα νὰ ἐξαχθῆ, διότι τὸ ζωτικὸν πνεῦμα θνήσκει, ἡ δὲ ζωὴ ἐδρεύει ἐν τῇ ψυχῇ καὶ οὐκ ἐν τῷ σώματι. Καὶ τὰ ζῶα ὡσαύτως χάνουσι τὸ ζωτικὸν των πνεῦμα καὶ διὰ τοῦτο δέν δύνανται νὰ προσφέρουσι Π. Δέν δύναται λοιπὸν νὰ ἐξαχθῆ αὕτη ἐκ τῶν αἰσθητικῶν ὄντων, ὅπως ἐξάγεται ἐκ τῶν μὴ αἰσθητικῶν". (III 21)

Χαρακτηριστικὴ ἐν προκειμένῳ καὶ ἀξιοσημελιώτος εἶναι ἡ ἀκόλουθος φράσις τοῦ Hohenheim (Παρθέλιου) σχετικῶς μὲ τὴν ἐσωτέραν φύσιν τῆς Π., ὅπου βεβαίως ὅτι αὕτη δέν εἶναι πέμπτη τις φύσις, κειμένη ὑπεράνω τῶν στοιχείων, οὔτε καὶ πέμπτον τι στοιχεῖον, ἀλλ' ἰδιότης καὶ τῶν τεσσάρων στοιχείων. "Ὅλαί αἱ Π. ἔχουσι τὴν φύσιν τῶν στοιχείων. Ἡ Π. τοῦ χρυσοῦ εἶναι ὡς τὸ πῦρ ἢ Π. τοῦ ἀργύρου εἶναι ὡς τὸ ὕδωρ, ἡ Π. τοῦ μολύβδου εἶναι ὡς ἡ γῆ, ἡ Π. τοῦ ὑδραργύρου εἶναι ὡς ὁ ἀήρ". (III 222)

"Ἡ Π. θεραπεύει ὅλας τὰς ἀσθενείας, τοῦτο δὲ ἐπιτελεῖται διὰ τῆς ἰδιαιτέρας τῆς ἰδιότητος καὶ διὰ τῆς μεγάλης τῆς ἀγνότητος. Δι' αὐτῆς γίνονται περισσώτερον ἀπὸ φάρμακα καὶ ἐπιτυγχάνεται ἀλλοίωσις καὶ ἐξαγνισμὸς τοῦ σώματος. (III 22). Οὕτω διὰ τῆς Π. εἰς παραλυτικὴς θεραπεύεται ἐντὸς 4 ἡμερῶν, ὁ ὁποῖος ἄλλως μέχρι τοῦ θανάτου του θα παρέμενε παράλυτος. Μία πληγὴ θεραπεύεται τελείως ἐντὸς 24 ὡρῶν, ἡ ὁποῖα διὰ τῶν συνήθων μέσων, οὔτε εἰς 24 ἡμέρας δέν θα ἐθεραπεύετο! (III 2)

Αὐτὸς ὡς ἄνω ἀπαριθμοῦμεναι ἰδιότητες τῆς Π. μᾶς κάμνουν νὰ πιστεύσωμεν ὅτι πρόκειται περὶ οὐσίας συγγενοῦς πρὸς τὴν φιλοσοφικὴν λείαν, ἢ Πανάκειαν.

Βιβλιογρ. Π. Γράβιγγερ, Ἑρμητ. Φιλοσ. II 75, 93-95, 97, 100.

Idem, II 133, 134.- St. de Guaita, Χρυσοποιία 6.-

Dr Vergnes, Σκαγειρικὴ Βερακ. 4.- Pemetz.- Allendy, 118.-

Idem, Parac. 100.- B. Aschner, Parac. Werke, I Liv, 384

III 2, 6, 21, 23, 25.- (Πρβλ. Τέλεσμα, Μαγικὸς Παρ. Αἰθήρ).

ΠΕΝΘΙΜΟΙ ΤΕΛΕΤΑΙ. Αἱ Π.Τ. τῶν Ε.Τ. εἰς μνήμην τῶν ἀπελθόντων "εἰς τὴν Αἰώνιαν Ἀνατολήν" ἀδ. αἱ τελοῦμεναι βάσει εἰδικοῦ Τυπικοῦ, δὲν ἀποβλέπουσι ἀπλῶς εἰς τὴν εἶναι "μνημοσύνου" πρὸς ἐπιδήλωσιν τιμῆς εἰς μνήμην τῶν νεκρῶν καὶ ἔξαρσιν τῶν ἀρετῶν τῶν πρὸς μῆμειν, δὲν ἔχουσι δηλ. ἀπλῶς ἠθικὸν σκοπὸν. Ὅπως ἄρθρῳς γράφει ὁ ἀδ. Ἀντ. Ἀδριανόπουλος, τὸ Τυπικὸν περιλαμβάνει διατυπώσεις καὶ συμβολικὰς ἀληγορίας αἰτινες ἐν τῇ μεγαλοπρεπῇ ἀπλοτητί τῶν πολλὰ σημαίνουν. Ἐν δόξαγμα εἶναι αὐτῶν εἶναι ἢ πίστις εἰς τὴν ἀθανάσιαν τῆς ψυχῆς ἐπὶ τῆς ὁποίας στηρίζεται ὁ Α.Α.Σ.Τ. Ἡ ἀθανάτος ψυχὴ τῶν πεφωτισμένων ἀπολαμβάνει εἰρήνης καὶ γαῖας ὧν ἐγένετο ἄξια διὰ τῶν ἐνδελεχῶν αὐτῆς σπουδῶν καὶ ἀσκήσεων πρὸς ἀνακάλυψιν τοῦ φωτός καὶ τῆς ἀληθείας καὶ ἐξυπέρθεσιν τοῦ δικαίου. "Ὁ θάνατος, λέγει τὸ Τυπικόν, εἶναι μετὰ βραχίον εἰς τὴν αἰώνιαν ζωὴν καὶ πᾶς ἄνθρωπος συνετῶς ζήσας, δὲν πρέπει νὰ φοβῆται αὐτόν".

Βιβλιογρ. Α. Ἀδριανόπουλος, ΤΣ εἶναι τεκκον. 124.-

ΠΕΝΤΑΓΡΑΜΜΟΝ. Πεντάκτινος Ἀστήρ, Πεντάγραμμα.

Τὸ διὰ μᾶς κλειστῆς γραμμῆς χαρασσόμενον πεντάγωνον ὑπὸ μορφήν ἀστερός ἢ ἀπλῶς ὡς γεωμετρικὸν πεντάγωνον. Ἡ καταγωγὴ τοῦ γνωστοῦ τούτου συμβόλου χάνεται εἰς τὰ βῆθη τῶν αἰώνων. Μεταξὺ τῶν μυστηριωδῶν ἀριθμῶν καὶ εἰκόνων τῶν Πυθαγορείων, ἀπαντᾶται ὡς σῆμα τῆς Ὑγείας, ἀσφαλῶς σωματικῆς, ψυχικῆς καὶ πνευματικῆς.

Ἀπὸ τᾶς σχολᾶς τῶν φιλοσόφων μετεφέρθη εἰς τὴν ἀνηθήνη ζωὴν. Συχνὰ ἀνευρίσκομεν τὸ Π. ἀποτυπωμένον ἐπὶ ἑλλ. νομισμάτων. Μεγάλην σημασίαν ἀπέκτησεν εἰς τὰς διαφόρους Γνωστι-

κῆς Σχολῆς, ὡς σύμβολον τῆς Πεντάδος, ἐμφανίζεται δὲ ἐπὶ τῶν φυλακτικῶν τύπου Θ' Ἀβραεῶς.

Κατὰ τὸν Μεσαίωνα ἐχρησιμοποιήθη εὐρέως, παράλληλα πρὸ τοῦ μαγικοῦ τύπου καὶ πρέπει νὰ ἦσκει κυριαρχῶν ἐπὶ τῶν στοιχειακῶν πνευμάτων (πρβλ. τὴν ἐπίκλησιν τοῦ Φλόουστ εἰς τὸ ὁμώνυμον ἰδρώμα τοῦ Γκαῖτε).

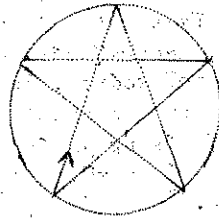
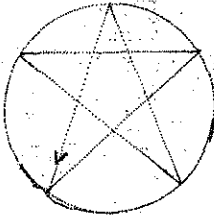
Συχνὰ ἐπίσης ὑπῆρξε τὸ ἔμβλημα μυστικῶν Ἑταρειῶν. Ἐπίσης ἐχρησιμοποιήθη πρὸς ἐξουδετέρωσιν μαγανειῶν ἐκ μέρους μάγισσῶν. Εἰς τοὺς Πυθαγόρειους ἐγράφητο ἐπὶ τῶν πόντε ἀκτιῶν τοῦ Π. ἡ λέξις ΥΓΕΙΑ.

Εἰς τὸν Ε.Τ. ὁ πεντάκτινος ἀστὴρ. (βλ. λ. Ἀστὴρ) περιβάλλεται ὑπὸ φλογῶν καὶ καλεῖται διὰ τοῦτο "Ἀκτινοβόλος Ἀστὴρ". Εἰς τὸν ἑσωτερισμόν τὸ Π. εἶναι τὸ σύμβολον τοῦ Μικροκόσμου, τ. ἔ. τοῦ ἀνθρώπου ἀλλὰ καὶ τοῦ ἑνσφαινωθέντος Λόγου. Περὶ τοῦ συμβολισμοῦ καὶ τῆς χρήσεως τοῦ Π. κἀμνεὶ διεξοδικήν μνείαν ὁ ΕΛ. LEVI εἰς τὸ Δόγμα καὶ Τυπικὸν του. Βιβλιογρ.

(Πρβλ. Πεντάφα, Πεντάκτινος Ἀστὴρ, Ἀκτινοβόλος Ἀστὴρ, Πεντάς)

ΠΕΝΤΑΓΡΑΜΜΟΥ ΤΥΠΙΚΟΝ. Τὸ Μέγα καὶ τὸ Μικρὸν. Ἐν μαγικῶν τυπικῶν χρησιμοποιούμενον εἰς τὴν Θ' "Χρυσὴν Χαραυγὴν", τῶσον δι' ἐπίκλησαις, ὅσον καὶ δι' ἐξορκισμοῦς (ἀναλόγως τῆς πορῆς χαράξεως τῶν γραμμῶν τοῦ Πενταγράμμου). Τὸ Μικρὸν Τυπικὸν περιγράφεται λεπτομερῶς εἰς τὸ ἔργον τοῦ DR H. BIRVEN : LEBENSKUNST IN YOGA UND MAGIE (Ζυρὶχη 1957) καὶ εἰς τὸ ἔργον τοῦ FRA PEREGREGIUS : "TATTWA, HELLENEN, ASTRALWELLEN" (Βερολ. 1959). Ὁ DR BIRVEN προτείνει, εἰς ταύς ἀνευ προκαταλήψεως σκεπτικιστάς νὰ ἐφαρμόσουν ἐπὶ τι χρονικὸν διάστημα τὸ Τ. τοῦ Π. "διὰ νὰ ἀποκτήσουν τὴν βεβαιότητα περὶ τῆς ἀξίας τῆς μαγικῆς δράσεως σκέψεως διὰ τὴν ἐξελίξιν τῆς ἀνθρωπίνης προσωπικότητος".

Παραλλήλως πρὸς τὸ Τ. τοῦ Π. ὑπάρχει καὶ Τυπικὸν τοῦ Ἐξαγράμμου.

Α. Διὰ τὴν ἐπίκλησιν

Β. Διὰ τὸν ἐξορκισμόν

ΚΕΙΜΕΝΟΝ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΤΥΠΙΚΟΥ ΤΟΥ ΠΕΝΤΑΓΡΑΜΜΟΥ

1. Φέρε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου καὶ εἶπε : Αἴθε (ὅτι σοῦ ἐστίν)
2. Ἦλξε τὸ στήθος καὶ εἶπε : MALCHUT (ἡ βασιλεῖα)
3. Ἦλξε τὸν δεξιὸν ὦμον καὶ εἶπε : GEBURAH (καὶ ἡ Δύναμις)
4. Ἦλξε τὸν ἀριστερὸν ὦμον καὶ εἶπε : VA GEDULAH (καὶ ἡ Δόξα)
5. Σταύρωσον ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ στήθους :
LE OLAM, AMEN (εἰς τοὺς αἰῶνας
τῶν αἰῶνων, Ἄμην)
6. Στρέψε πρὸς Ἀνατολὰς, κάμε ἐν πεντάγραμμον καὶ εἶπε :
Γιεχωβά
7. Στρέψε πρὸς τὸν Νότον, κάμε ἐν πεντάγρ. καὶ εἶπε :
Ἄδωνάϊ
8. Στρέψε πρὸς Δυσμὰς, κάμε ἐν πεντάγραμμον καὶ εἶπε :
Ἐχλέ
9. Στρέψε πρὸς Βορρᾶν, κάμε ἐν πεντάγραμμον καὶ εἶπε :
Ἄγλα
10. Ἐκτεινον τοὺς βραχίονας ὑπὸ μορφήν σταυροῦ καὶ εἶπε :
Πρὸ ἐμοῦ Ραφαήλ
11. Ὅπισθεν ἐμοῦ Γαβριήλ
12. Πρὸς τὰ δεξιὰ μου Μιχαήλ,
13. Πρὸς τὰ ἀριστερὰ μου Ἄουριήλ
14. Διότι κέριξ ἐμοῦ ἀκτινοβολεῖ τὸ Πεντάγραμμον
15. Καὶ ἐν τῇ στήλῃ ἴσταται ὁ Ἑξάκτινος ἀστὴρ
- 16-20. Ἐπανάλαβε τὸν καρβαλ.σταυρὸν ὡς 1-5. (MIERS)

ΠΕΝΤΑΚΤΙΝΟΣ (ἢ ΠΕΝΤΑΓΡΑΜΜΟΝ). Ἄστηρ με πέντε ἀκτίνες. Σύμβολον τῆς ζωῆς, ἐν τῇ ἐξελικτικῇ της πορείᾳ ὅταν ἡ μὲν αἰχμή κεῖται πρὸς τὰ ἄνω. Ὅταν αὕτη εἶναι ἐστραμμένη πρὸς τὰ κάτω, παριστᾷ τὴν ζωὴν ἐν ἐξελίξει καὶ ὑπενθυμίζει τὴν κεφαλὴν τοῦ τράγου, ἐκλαμβανομένου ὡς διαβολικοῦ συμβόλου. Ὁ πεντάκτινος ἐφαρμόζεται περισσότερο εἰς τὸν ἀνθρώπον καὶ ὑποφωτᾷ τὴν ὑπεροχὴν τῆς κεφαλῆς ἐπὶ τῶν 4 ἄκρων, ὅπως ὁ Αἰθέρ ὑπερῆχει τῶν 4 στοιχείων. Χαρασσομένος ὁ Π. διὰ μιᾶς κινήσεως, ἔδει νὰ ἔχη ἰδιαιτέραν μαγικὴν ἰσχὺν ἐπὶ τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων. Ὁ διεξοδικώτερος συμβολισμὸς τοῦ Π. περιλαμβάνεται εἰς τὴν μελέτην τοῦ θ' Ἀκτινοβόλου Ἄστερος. (ALLENDY, RHEA) (Πρβλ. Ἀκτινοβόλος Ἄστηρ, Πεντάγραμμα, Πεντάγραμμον, Πεντάς) Π. Γράβιγγερ, Μ.Ψ.Θ. 164.

ΠΕΝΤΑΛΦΑ. Ὁ Πεντάκτινος ἄστηρ ἢ ἀκτινοβόλος ἄστηρ τῶν Τεκτόνων. Ἐκλήθη οὕτω διότι ὑπενθυμίζει διὰ τοῦ σχήματός του πέντε κεφαλαῖα Α. Δὲν πρέπει νὰ συγχέηται μετὰ τὴν σφραγίδα τοῦ Σολομώντος ἢ τῶν θ' Ἐξάκτινον ἄστερα.

ΠΕΝΤΑΣ. Σδοτημα διαιρούμενον ἀναγκαστὸς εἰς πέντε συστάτικα στοιχεῖα. Ἡ Πεντάς εἶναι ὁ νόμος τῆς ζωῆς καὶ τῆς ὕλης αἱ ὁποῖαι δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ὑπάρξουν ἀνεξαρτήτως ἀλλήλων. Εἶναι ὁ ἀριθμὸς τῶν Ἰνδικῶν στοιχείων (Μαχαβουτάνι, Τανμάρτας) καὶ τῶν ζωτικῶν λειτουργιῶν (πάντα μᾶνα). Ἀλλὰ 5 εἶναι κατ' ἐξοχὴν ὁ ἀριθμὸς τοῦ ἀνθρώπου ὅστις περιλαμβάνει ἐν ἑαυτῷ τὴν ζωὴν ὅλων τῶν λοιπῶν βασιλείων. Τέλος εἶναι ὁ ἀριθμὸς τῆς φυλῆς καὶ ὑποφυλῆς μας. Ἡ Πεντάς, κατὰ τοὺς Πυθαγόρειους συμβολίζει τὸν γάμον, διότι ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς εἶναι ἔνωσις τοῦ πρώτου ἀρτίου μετὰ τὸν πρῶτον περιττὸν ἀριθμὸν. Καὶ ὁ μὲν περιττός (ὁ 3) ἀνταποκρίνεται πρὸς τὸ ἄρρον στοιχεῖον, ὁ δὲ ἄρτιος (2) πρὸς τὸ θῆλυ, ἀποτελεῖ δὲ τοῦτο τὸ πρῶτον παράδειγμα τῆς ἐφαρμογῆς τῶν ἀριθμῶν εἰς τὸ νὰ παρουσιάσουν κατ' ἀναλογίαν "τάς ἔξεις καὶ τὰ πάθη" τῶν μαρῶν εἰς τὴν φύσιν.

Βιβλιογρ.-Π. Γράβιγγερ, Κοσμολογία 59. Ghyska 76.-

O. Wirth, II 118.-Λάσκωρης 672.-D. S. IV 163-169.-

"Voile d'isis" No 28, 316, 319.-Allendy.- Star, Etres 155.-

Ἰαμβλίχδου, Θεολογ.-ἀριθμ. 30.-Pemetz, Diction 326.-

ΠΕΝΤΑΤΕΥΧΟΣ. Τὰ πέντε πρῶτα βιβλία τῆς Π.Δ., τὰ ἀποδιδόμενα εἰς τὸν Μωϋσῆν : Γένεσις, Ἔξοδος, Λευϊτικόν, Ἀριθμοὶ Δευτερονόμιον.

ΠΕΝΤΕ. Ἀρχικῶς ὁ συμβολικὸς ἀριθμὸς διὰ τὴν βαβυλωνιακὴν θεότητα Ἰσθάρ. Ὁ ἀριθμὸς τοῦ Θ Πεντακτίνου ἀστέρος. Πέντε αἰσθησεις ἔχει ὁ ἄνθρωπος κατὰ τὴν κοινὴν παραδοχὴν. Υπάρχουν πέντε δυνάμεις τῆς ψυχῆς : ἡ ζωογόνους, ἡ ἐπιθυμία, ἡ αἰσθητικὴ, ἡ διεγερτικὴ καὶ ἡ νοητικὴ. Πέντε ὁμάδας μορφῶν ἔχει ἡ φύσις : Ἄνθρωποι, τετράποδα, πτηνὰ, ἰχθεῖς καὶ ἕρπετά.

Μεγάλην δυνάμιν πρέπει νὰ ἔχῃ ὁ ἀριθμὸς 5 ἐπὶ ἐξίλαστηρίων πράξεων, διότι ἐκ τῶν ἱερῶν πραγμάτων ἀπμθεῖ τὰ κακά, ἐκ τῶν φυσικῶν πραγμάτων τὰ δηλητηρία. Ὁ 5 θεωρεῖται ἐπίσης ὑπὸ τινῶν ὡς ὁ ἀριθμὸς τοῦ σταυροῦ (τὸ 5ον εἶναι τὸ σημεῖον τομῆς τῶν δύο γραμμῶν) ἀντιστοιχῶς πρὸς τὰς πέντε πληγὰς τοῦ Ἰησοῦ. Ὑπὸ τῶν ἔθνικῶν εἶχεν ἀφιέρωθῆ ὁ ἀριθμὸς 5 εἰς τὸν Ἑρμῆν.

Βιβλιογρ. El. Levi, Δόγμα καὶ Τυπικόν.
Franz Carl Endres, Mystik & Magie der Zahlen, Zurίχη 1961
Cheiro, Buch der Zahlen, Freiburg.-Miers.-Haase, Πυθαγόρειος ἀρμονικὴ συμβολικὴ, 97.- Pagon, B' 38.-
Maxwell B6.- Λάσκωρης 672.-

ΠΕΝΤΕΜΥΧΟΣ ἢ ΕΠΤΑΜΥΧΟΣ. Ὁ τίτλος ἔργου τοῦ Φερεκύδου τοῦ Σόφρου (γεν. περ. 600-597) τοῦ πιθανοῦ διδασκάλου τοῦ Πυθαγόρου, περὶ Θεογονίας ἢ Θεοκρασίας. (Π. Γράβιγγερ, Θεογνωσία 139).

ΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑ. Ὡς συμβολικὸς ἀριθμὸς στενῶς συνδεδεμένος μετὰ τὸν 49 ὡς τὸ ἄθροισμα τοῦ 49 + 1.
Εἰς τὴν Καθββάλαν εἶναι γνωστά αἱ 50 θῦραι τῆς Σοφίας, αἱ ὁποῖαι ὅμως παριστοῦν ἠθελημένην συγκάλυψιν, διότι εἰς τὴν πραγματικότητά πρέπει νὰ εἶναι 49 θῦραι. Αἱ θῦραι αὗται παριστοῦν τὰ διάφορα ἐπίπεδα τοῦ ὄντος καὶ εἶναι αἱ θῦραι τῆς Ζωῆς καὶ αἱ θῦραι τῆς Γνώσεως, ἥτοι οἱ βαθμοὶ τῆς ἀποκρύφου Σοφίας. Αἱ 49 (ἢ 50) θῦραι ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὰς 7 πόδας, εἰς τὰς 7 θόλους κατὰ τὴν μῆσιν εἰς τὰ μεθραϊκὰ Μυ-

στήρια. Αἱ ἐπτά κύρια θῦραι ἀντιστοιχοῦν ὁμοίως πρὸς τὰς ἑπτὰ κατωτέρας Σεφιδῶθ καὶ ἀποκαλοῦνται ἑνδοτε αἱ θῦραι τῆς Μκινάχ δηλ. τῆς νοήσεως.

ΠΕΠΛΟΣ. Ὁ πέπλος τῶν ἱερειῶν καὶ θεαινῶν ἔχει μυστικὴν σημασίαν διότι καλύπτει καὶ προφυλάσσει τὸ ὀπίθεν μέρος τῆς κεφαλῆς (παρεγκεφαλῆς) ἀπὸ τυχόν κινηθῶν ἐνεργειῶν. Βιβλιογρ. Fabre d'Olivet, Vers Dorees 231. - L. Ziegler, Überlieferung, "Schleier".

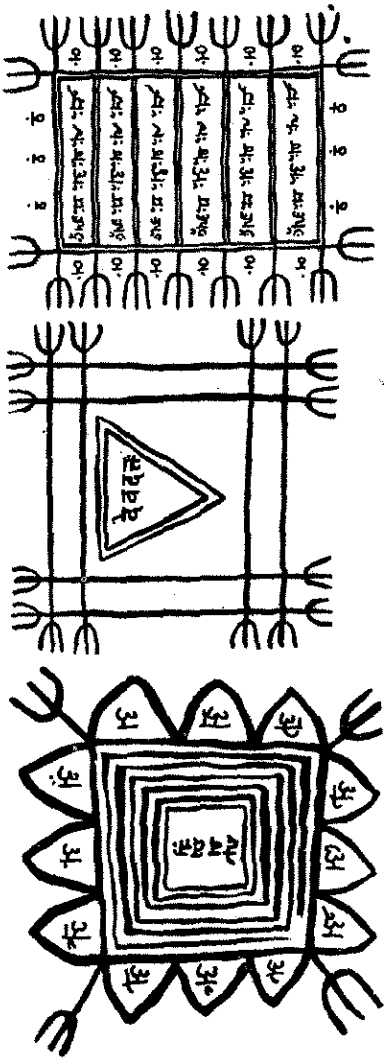
ΠΕΠΡΩΜΕΝΟΝ. Τὸ Πεπρωμένον εἶναι ἡ συνέπειτα τῶν ἐνθουσιῶν πράξεων, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ & Μοιραῖον τὸ ὁποῖον εἶναι ἀποτέλεσμα ἀστρικῶν νόμων μὴ γνωστῶν εἰς αὐτόν. Οὗτω πεπρωμένον εἶναι ὁ πότης νᾶ γίνῃ ἀλκοολικός, καὶ μοιραῖον ὁ καλλιτέχνης νᾶ διακριθῇ λόγῳ καταλλήλων συναστεριασμῶν.

ΠΕΡΑΤΑΙ. Γνωστικὴ αἵρεσις συγγενῆς πρὸς τοὺς Θ' Ὀρίτας. Καὶ οὗτοι ἐταυτίζον τὸν Χριστὸν πρὸς τὸν ἀληθῆ καὶ τέλειον Ὄφιν. Ἀρχηγὸς τῆς περατικῆς αἵρέσεως ἀναφέρονται ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Εὐφράτης ὁ περατικός καὶ Κέλβης ὁ Καρυστίος. Παρεδίδοντο ὅτι πᾶν τὸ γεννητὸν εἶναι καὶ φθαρτὸν, μόνον δὲ οἱ γνωστικοὶ διὰ τῆς Γνώσεως δύνανται νᾶ ὑπερκεκλιώσῃ, νᾶ περάσωσι (ἐξ οὗ καὶ τὸ ὄνομά των) τὴν φθορὰν. Κατὰ τὸν ἴδιον ἐκκλησιαστικὸν συγγραφέα (Ἰησοῦ. Ε' 13, 15) ἡ διδασκαλία των ἐβασίλειτο ἐπὶ τῆς Χαλδαϊκῆς ἀστρολογικῆς καὶ πυθαγορείου παραδόσεως: "Καταφανῆς συμπᾶσιν γεγένηται ἡ τῶν Περαιτῶν αἵρεσις ἀπὸ τῆς τῶν ἀστρολόγων μεθρημοσμένη τοῖς ὀνόμασι μόνις".

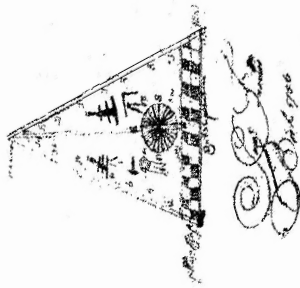
ΠΕΡΓΑΜΗΝΗ. Διὰ τὴν κατασκευὴν φυλακτικῶν καὶ περιεπτῶν χρησιμοποιοῦται ὑπὸ τῶν μάγων περγαμηνὴ καταλλήλως παρεσκευασμένη καὶ καθιερωμένη ἐπὶ τῆς ὀποίας χαρασσονται οἱ μαγικοὶ τύποι καὶ αἱ σφραγίδες. Βιβλιογρ. Papyrus, Magie 352. - Papalardo, Pergam).

ΠΕΡΕΓΚΡΙΝΟΥΣ. Μέρλιν. Ψευδώνυμον τοῦ DR HERBERT ὁ ὄριτας. Τὸ ταγματικὸν τοῦ ὄνομα εἰς τὸ Θ Ο.Τ.Ο.

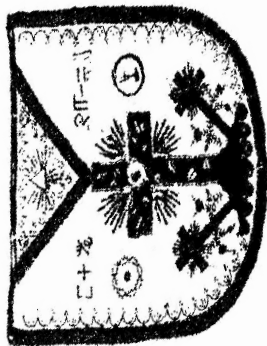
ΠΕΡΙΑΜΜΑ. Βλ. Περιεπτῶν

Ολογόγραμμα ή τικόν οδοστήμα έννεπρόχρησασχεδόν
 αυτόματιως έναντίον του δρόκουτος και του πνεύματος
 του κακού. Προτιγονοι φυλαξι, Ίνδοι, Θιβετανοί και
 άλλή λαοί πλησίον μας έν χώρω και χρόνω κατα-
 σευάζον φυλακτήρια και θετικα ή άρνητικα έμβλήματα
 τα όποια άντιστοιχουν έκαστοτε εις τα μεγάλα
 συμπλέγματα της άνθρωπίνης φυλης, εις τους μεγάλους
 φόβους και, έπιθυμίας της "Ανθρωπότητος. Εις την
 είκονα τρία Ινδικά Γιάντρας, διαδοχικώς τό πρώτον
 "προφυλακτικόν", τό δεύτερον "έλεγκτικής γεννήσεων"
 ή τό ν "έχουός της όμιλλας".

Нерцонна джастон № 106
Хейбергс. ДАНБЕКА, 1721

Нерцонна джастон № 106
Хейбергс. ДАНБЕКА, 1721

ΠΕΡΙΑΠΤΩΝ (AMULETTE). Ἐνῶ τὰ θ' φυλακτῆρια μᾶς ἔχουν κληρονομηθῆ κατὰ τὸ πλεῖστον ὑπὸ τῆς λαϊκῆς παραδόσεως, τὰ Περλαπτα διεβιβάρθησαν ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν ὑπὸ μεμημένων καὶ ἐμπερῶν μάγων, τῶν ὁποίων τὰς γνώσεις καὶ τὰς δυνάμεις δὲν δυνάμεθα ἐν τῶν προτέρων νὰ θεώσωμεν ἐν ἀμυβόλῃ. Παραδέχονται οὗτοι ὅτι ἐν Περλαπτον κατασκευαζόμενον ἐπὶ τῇ βάσει τῶν κανόνων τῆς ἀποκρύφου φιλοσοφίας, ἀποτελεῖ εἰς τὸ ἕξῃς μίαν ἀκτινοβόλον ἐστῖαν καὶ ἓνα ἡλιον ζωτικότητος. Πράγματι ὁ τρόπος κατασκευῆς τῶν περιάπτων, αἱ ἐπεμβαίνουσαι κατὰ τὴν καθιέρωσιν ὑπερβατικὰς δυνάμεις τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῆς φύσεως, ἢ ἐπίσημος τελετουργία τῆς καθιερώσεως, αἱ κοσμικαὶ ἀντιστοιχεῖαι τῶν ὁποίων γίνεται χρῆσις καὶ τέλος ὁ παρὰ τὴν "πίστις" τοῦ χειριστοῦ καὶ τοῦ πᾶσχοντος, πάντα ταῦτα εἶναι συντελεστὰ δυνάμικα καὶ ἀκτινοβόλοι, οἱ ὁποῖοι ἀσφαλῶς δὲν στεροῦνται ἀποτελεσματικότητος.

Ἐν Περλαπτον, συντεθειμένον καὶ καθιερωμένον μὲ ἐπίγνωσιν τοῦ ἐπιδιωκομένου σκοποῦ καὶ μὲ ἀνιδιοτέλειαν, συγκέντρωνει ἐν ἑαυτῷ ὅ,τι εὐγενέστερον καὶ τιμιώτερον ἔχει νὰ προσφέρῃ ὁ ἄνθρωπος καὶ ἡ φύσις πρὸς καταπολέμησιν τῆς νόσου καὶ τοῦ θανάτου, τῆς ἀποσυνθέσεως καὶ τῆς σήψεως. Ἡ γνώσις τῆς ἐπιστήμης τῶν περιάπτων, ἀποτελεῖ τὴν οὐρανίαν τῆς περὶ δονήσεων Ἐπιστήμης.

Περίαπτων ὑπάρχουν πολλὰ εἴδη. Ἐχομεν κατὰ πρῶτον τὰ Περλαπτα τῆς ἐπτάδος (τῶν πλανητῶν), εἶτα τῆς δωδεκάδος (τῶν ζωδίων) καὶ τέλος τὰ Περλαπτα τῶν ἡμιδεκανῶν 72 τὸν ἀριθμόν. Τὰ τελευταῖα ταῦτα εὐρίσκονται εἰς ἀντιστοιχείαν μὲ τὰ 72 ὀνόματα τῆς θεότητος κατὰ τὴν Καθβάλαν, καὶ μὲ ἰσορρομῶς πνευματικῆς ὀντότητος (GENIUS) δι' ἐπικλήσεως τῶν ὁποίων παρῆχεται ἀρωγὴ εἰς ὅλας τὰς περιστάσεις τοῦ βίου. Τὰ Περλαπτα καλοῦνται ἐπίσης καὶ θ' Τελέσματα (TALISMAN) καὶ θ' Ἐμβλήματα (PENTACLES).
Βιβλιογρ. Π. Γράβιγγερ, Ἐπιστ. Δονήσεων 198,
Φαρμάκωσις III 161.
Εἰς τὸ παρὸν Λεξικὸν εὐρηνται καταχωρισμένα εἰς τὰ οἰκεία ἄρθρα τῶν πλανητῶν καὶ ζωδίων. EL. LEVI, Κλεῦδες

Σολομ. 15..-Vigile d' Isis 1922, 376.- Castiglioni 88.-
 Chocho & Ode. 32.- M. Riviere, Amulet. 9, 233, 359.- St. de
 Guaita III 393.- Contenau 232.-.- Eliz. Villiers, Amulet-
 te, Talismane & Andere geheime Dinge, 1927, Βολ.-
 Jewish Encycl. I. I.- Seligmann, die Heil- & Schutz -
 Mitteln, Stuttg. 1927.- Rodkinson, Hist. of Amulets, Charms
 and Talismans, N.Y. 1893.- Idem, Ursprung & Entwicklung
 des Phylacterien- Ritus bei den Indem, Pressbourg 1883.-

ΠΕΡΙΖΩΜΑ (TABLIER, SCHURZ, APRON). Σχεδόν εις όλκληραν τὸν
 κόσμον ἢ τυπολογικῆ ἀμφέσεις τοῦ E. T. Εἰς τινες γαλλ.
 Στ. ἐν ταῦτοις χρησιμοποιεῖται ἀντ' αὐτοῦ ἐν εἶδος περιλαι-
 μίου (SCHARPE) τὸ Π. εἶναι τὸ ἔμβλημα τῆς ἐργασίας. Εἰς τὰ
 περισσότερα κράτη τὸ Π. εἰς τοὺς ἱερωτικὸς βαθμοὺς εἶναι
 λευκὸν (μαθητοῦ, ἐταίρου) ἐνῷ τὰ Π. τῶν ἀνωτέρων βαθμῶν καὶ
 ἰδίως τῶν ἀξιωματικῶν εἶναι ἐγχρωμα καὶ κεντημένα με διαφό-
 ρους συμβολικὰς παραστάσεις, σχετικὰς με τὸν βαθμὸν. Εἰς ἕν
 παλαιῶν ἀγγλ. τυπικὸν ἀναγράφεται: "τὸ Π. εἶναι σῶμα
 τῆς ἀθωότητος, ἀρχαιότερον τοῦ χρυσοῦ δέματος καὶ τοῦ ρωμα-
 ῖκοῦ ἀετοῦ, ἡμισητικώτερον ἀπὸ τὰ ἀστρα καὶ τὰς ταινίας τῆς
 τάγματος τῆς περικνημίδος, εἴτε οἰουδὴποτε ἄλλου ἀγγλικοῦ
 ὑπὸ τὸν ἥλιον". τὸ ἕκ δέματος Π. θεωρεῖται ὡς ἐν τῶν μνησι-
 κωτέρων ἐμβλημάτων τῶν μνητικῶν ὀργανώσεων. Εἰς τὸν πο-
 τοῦ οἱ μαθηταί, κατὰ τὴν ἐργασίας, ἀποτελεῖται ἐκ δέματος
 ἀμνοῦ καὶ ἔχει τὴν μορφήν ὁ Ἀβάνορος (τετραγώνου τοῦ ὁπο-
 οῦ ὑπέρικειται τριγωνικὸν ἐπικάλυμμα).

Εἰς τὸν ἀγροτικὸν Τεκτονισμὸν (FORESTIER) τῶν ζυλοκόπων
 καὶ ἀνθρακῶν (βλ. λ.) τὸ Π. ἀποτελεῖτο ἀπὸ δέρμα νοκκινωπῶν
 (ROUSSE) ποῦ εἶχεν ὑποστῆ δέφιν με ταινίαν με ὄσο θυλάκια,
 "διὰ τὰ ἐργαλεῖα καὶ τὴν ταμπανιέραν".
 (RAGON, TUILLEUR GENERAL). Φαίνεται ὅτι ἡ χρησιμοποίησις Π.
 ἔχει ὡς καταγωγὴν τὴν λατρείαν τοῦ ἀμβόλου τοῦτου ὡς ἐμβλη-
 ματος τῆς ἐργασίας καὶ τῆς ἀπολυτρώσεως.

Ὡς ἐκ τῆς μορφῆς τοῦ Π. τοῦ α' βαθμοῦ δυνάμεθα νὰ εἴπω-
 μεν ὅτι ἀποτελεῖται ἐκ τετραγώνου βάσεως, ὑπεράνω τῆς ὁποίας
 εἶναι τοποθετημένον τρίγωνον. τὸ τετράγωνον συμβολίζει τὸ ἐ-
 δραῖον τῆς Γῆς, ἐνῷ τὸ τρίγωνον τὸν Οὐρανόν. Ὡστε δυνάμεθα

νά εἴπωμεν ὅτι παριστᾷ τὸν ὑλικὸν καὶ πνευματικὸν ἄνθρωπον, ἐν συνεργασίᾳ δὲ τῶν δύο τοῦτων ἰδιότητων, συμβαλλίζεται ὁ τέλειος Ἄνθρωπος. Διότι μόνον διὰ τῆς ἀπολύτου ἁρμονίας καὶ ἰσορροπίας τῶν δύο τοῦτων, δύνανται νά ἐπιτευχθοῦν τέλεια Ἔργα.

Οὐσιώδες ἀκόμη ἀπὸ συμβολικῆς ἀπόψεως εἶναι ὅτι εἰς τὸ περιζῶμα τοῦ Μαθ. ἐγγράφεται εἰς πεντάκτινος ἀστὴρ, μὴ ἐμφανῆς εἰσέτι, πλην ἀποτελῶν τρόπον τινα τὸ σχέδιον ἐργασίας καὶ τὸν σκοπὸν πρὸς ὃν κατατείνει ὁ ἀπαξ' μνηθεὶς Τεκτων. Δέον νά ἀνακαλύψῃ τὸν Ἀκτινοβόλον Ἀστέρα καὶ νά καταστή αὐτὸς ὁ ἴδιος τοιοῦτος.

Τελευταῖος, ἂν καὶ ὄχι μικρότερας σημασίας, εἶναι ὁ συμβολισμὸς τοῦ μέρους ἐπὶ τοῦ ὅπου φέρεται τὸ Π. Περιβάλλον τῆν ὄσφιν, χωρίζει τὸ ἀνθρώπινον σῶμα εἰς δύο διακεκριμένα μέρη. Τὸ ἄνω μέρος, ὅπερ γενικῶς θεωρεῖται ὡς τὸ πνευματικόν, καὶ τὸ κάτω, τὸ ταπεινὸν μέρος. Καλύπτον τὸ κτώτερον μέρος τοῦ ἀνθρώπινου σώματος, ἀναδεικνύει τὸ εὐγενές καὶ πνευματικὸν αὐτοῦ μέρος. Κατανικῶν πάντοτε τὸ κακὸν καὶ πρακτικῶς ἐξασκῶν τὸ καλόν, τὸ τεκτονικὸν Π. διδάσκει συνεχῶς τὸν Τεκτονα νά ἐφαρμόζῃ ἐν τῇ πράξει ὅσα διὰ τοῦ συμβολισμοῦ του διδάσκει καὶ ὁδηγεῖ τὸν ἀκολουθοῦντα τὰ διδάγματα αὐτοῦ εἰς μίαν ζωὴν ἀνωτέραν καὶ εὐγενεστέραν.
Βιβλιογρ. Α. Geddes, Rhea. - O. Wirth, I 126, II 59. - Iphof II 50. - "Πυθαγόρας - Γνώμων" Ἰούν. Ἰούλ. 1939. - Λάσκαρης 673.

ΠΕΡΙΗΛΙΟΝ. Εἰς τὴν Ἀστρολογίαν (ὅπως καὶ εἰς τὴν Ἀστρονομίαν) τὸ σημεῖον ἐκεῖνο τῆς τροχιᾶς ἐνὸς πλανήτου ἢ κομήτου, τὸ δόκον κεῖται πλησιέστερον πρὸς τὴν ἑστίαν τῆς τροχιᾶς τοῦ Ἥλιου. Τὸ ἀντίθετον καλεῖται Ἀφῆλιον. Ἀφῆτερα δὲ καλοῦνται Ἀφῆδες.

ΠΕΡΙΛΑΙΜΙΟΝ (CORDON, COLLAR). Ἡ ταινία, ἡ διακριτικὴ ἐνὸς Τάγματος. Εἰς τὸν Ε.Τ. ἡ ὑπὸ τῶν ἀξιωματικῶν τῆς Στοᾶς περὶ τὸν τράχηλον φερομένη πλατεῖα ταινία, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐξαρτῶνται τὰ ἐμβλήματα τοῦ ἀξιώματος. Εἰς τοὺς ἀνωτέρους βαθμοὺς ἀκόμη ἐν τμήμα τῆς τυπολογικῆς ἀμφίεσεως. Ἡ ἐν λήγῃ ταινία

είναι διαφοροτρόπως κεχρωσμένη (ἀναλογως τῶν βαθμῶν καὶ τῶν λειτουργημάτων) καὶ κατὰ τὸ πλεῖστον πεποικιλμένη διὰ διαφορῶν ἑμβλημάτων καὶ συμβόλων. Διὰ τῶν χρώματισμῶν αὐτῶν τὸ Π. φαίνεται νὰ τελεῖ εἰς στενὴν σχέσιν μετὰ τὴν Ἀστρολογίαν καὶ τὸν Ἑρμητισμὸν. Τὸ Π. συγγενεθεὶ πρὸς τὴν ἑσπερὴν ζῶνην τῶν Βραχμῶν. RHEA, Λάσκορης 674.-

ΠΕΡΙΟΔΕΙΑΙ. (VOYAGES, CIRCUMAMBULATIONS, REISEN).

Συμβολικὸν συστατικὸν τῶν ἀρχαίων Μυστηρίων, ὡς καὶ τοῦ Ε.Τ. Νοεῖται δι' αὐτῶν ἡ πορεία ἐκ τοῦ σκοτους πρὸς τὸ φῶς, μέσῳ ἐνδιαμέσων σταθμῶν, π.χ. μέσῳ τῶν στοιχείων τοῦ Ἐμπειδοκλέους. Ὁ ἀριθμὸς τῶν συμβ. περιοδοιῶν κατὰ τὰς ἑποχὰς ὁ δοκιμὸς περιφέρεται ἐν τῇ Στοῦ, διαφέρει εἰς τοὺς διαφόρους βαθμοὺς καὶ μερικῶς εἰς τὰ διάφορα συστήματα. Κατὰ τὰς περιοδοίας ἐκτελοῦνται ὑπὸ μέρει δοκιμασίαι, ὅπως τῆς ἐπιμονῆς, τῆς ὑπομονῆς καὶ τοῦ θέρους.

Αἱ συμβολικαὶ Π. εἶναι ἐν τῶν οὐσιωδεστέρων θεμάτων τοῦ πλεῖστον τῶν μυητικῶν τυπικῶν. Πολλὰ μυητικὰ ἔργα ἔχουν ὡς βάσιν τὰ μυθικὰ αὐτὰ ταξίδια. Ἀναφερόμεν :

- Τὴν ἀναζήτησιν τοῦ Γιβόραλ (13ος αἰῶν)
- Τὸ ὄνειρον τοῦ Πολυφύλου (F. COLONNA 1499)
- Τὴν θεζαν Κωμωδίαν τοῦ Δάντου
- Τὸ ταξίδιον τῶν πριγκίπων FORTUNÉS DE BERGALD DE VERVILLE (1608) κ.ἄ

Αἱ περιοδοεῖαι τοῦ Νεοφύτου. Ἀναφερόμεν ὁ AUGUST WOLFSTIEG ἐπὶ τοῦ προκειμένου, γράφει : " Αἱ συμβολικαὶ περιηγήσεις, ὅπως τὰ προσκυνημάτων εἰς τὰς Ἁγ. Τόπους, ἐπέδρασαν πάντοτε καὶ προεκάλεσαν αἴσθησιν ἐπὶ τῶν θυγῶν. Διὰ τοῦτ' αὐταὶ ἀποτελοῦν καναρχαίαν συνήθειαν καὶ πολὺ πρὶν ἀποδειχθῆ ἱστορικῶς ἢ ὑπαρξίς των, εἶχον ἤδη μακρὰν προϊστορίαν. Ὑπῆρχον πρὸ τοῦ Μεγ. Ἀλεξάνδρου, εἰς τὴν εἰγυπτιακὴν θρησκείαν, εἰς τὰ Ἐλευσίνια Μυστήρια καὶ ὑφίστανται ἔτι τῆς ὑπάρξεως των ἤδη εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἀσσυροβαβυλωνιακὴν ἀστρικὴν θρησκείαν, εἰς τὸν Παρισιδμόν, τὸν Μιθραϊσμόν, δι' αὐτοῦ δὲ διεδόθη τὸ ἔθιμον εἰς τὸν Εὐρωπαϊκὸν Μεσαίωνα, ἀπὸ τοῦ σκοποῦ καὶ ἐφεξῆς δὲν ἔπαυσε νὰ ὑπάρχῃ. Συμβολικῶς αἱ περιοδοεῖαι αὐταὶ ἀνεφέροντο εἰς τὸ καθάρως μυστικὸν βίωμα τῆς περιφορᾶς τῆς ψυχῆς ἀνά τοὺς οὐρανοὺς, κατερχομένης ἐξ αὐτοῦ κατὰ πρῶ-

τον διά νά ἐνοσηρωθῆ καὶ εἶτα μετὰ θάνατον - εἰς τὰ Μυστη-
ρια ἤδη ἀπὸ τῆς στιγμῆς τῆς μύησεως - ἐπανερχομένης δι' ὀ-
λων τῶν σταθμῶν τοῦ βασιλεῦς τοῦ φωτός, μέχρι τῆς πνευμα-
τικῆς τῆς πατρὸς, κατὰ τοὺς Γνωστικούς, μέχρι τῆς θέας
τοῦ Ἐγός. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἔχομεν νά διακρίνωμεν δύο
συγκεκριμένας ἀντιλήψεις : τὴν αἰγυπτο-ἰουδαίο-ἐλληνιστικὴν
τοῦ Γνωστικισμοῦ, περὶ τῆς ὁποίας ὁ Ἀπουλήϊος ἔδωκεν ἐπαρ-
κῆ περιγραφὴν, καὶ τὴν τῆς Μιθραϊκῆς θρησκείας. Εἰς ἀμφοτέ-
ρας τὰς ἀντιλήψεις "δαίμονες" παύσονται σημαντικῶν ῥόδων. Ἀμ-
φοτέρας τὰς παραστάσεις συνέζησεν, ὡς φαίνεται, ὁ Προειδω-
νιος (σῦντινος ἢ θεολογία εἶχεν ἐπηρέασθῆ ἀπὸ ἀνατολικῆς πη-
γᾶς) μετὰ τὰς πλατωνικὰς διδασκαλίας περὶ τῶν πεπρωμένων τῆς
ψυχῆς. Τὴν θέσιν αὐτὴν παρέλαβεν ὁ Κέλσος, ὅσον καὶ ὁ Νεο-
πλατωνισμὸς, ὁ δὲ ἐκπρόσωπος αὐτοῦ Πορφύριος, περιγράφει
εἰς τὴν θεολογίαν του, τοὺς ἀστέρας οἱ ὅποιοι ἐθεωροῦντο ὡς
αἱ πόλαι τῶν ψυχῶν. Οὕτω ὁ Ἥλιος ἐπεμβαίνει κατὰ τὴν ἀνοδὸν,
ἢ δὲ Σελήνη κατὰ τὴν κάθοδον τῆς ψυχῆς. Κάθε βαθμὸς ἐκ τῶν
ἑπτὰ, διὰ μέσου τῶν ὁποίων ἡ ψυχὴ περιοδεύει, ὑπέκεινται εἰς
ἓνα τῶν ἑπτὰ "Ἀρχόντων", ἕκαστος τῶν ὁποίων παρεμβαλλεῖ
προσκόματα εἰς αὐτὴν κατὰ τὴν περαιτέρω ἀνοδὸν της. Μόνον
διὰ τῆς γνώσεως τῶν καταλλήλων "λεξείων" (λεξεῖς διαβάσεως)
τὰς ὁποίας ὁ μύστης τοῦ Μίθρα ὑποτίθεται ὅτι κατεῖχε, πα-
ρελκετο εἰς τὴν ψυχὴν ἢ δυνατότης νά συνεχίσῃ τὸ ταξιδιὸν
της. Μόλις διὰ τῆς εἰσόδου της εἰς τὴν τελευταίαν πόλιν, εἶ-
χεν ἡ ψυχὴ ὑπερσηκίσει τὸν "φραγμὸν τοῦ Κακοῦ" καὶ μετεῖ-
χε τοῦ φωτός τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Πατρὸς.

"Κατὰ τὴν τέλει ἐπομένως τῶν περιοδοειῶν δὲν ἐπρόκει-
το περὶ εἰδούς τρόπον τινα διαφωτίσεως (λογικῆς ἢ ὠφελιμι-
στικῆς) ἀλλὰ περὶ βιώσεως κατὰ καθαρῶς συμβολικῶν - μυστι-
κῶν - ἠθικῶν τρόπον τῶν λειτουργιῶν καὶ νόμων τῆς φύσεως,
περὶ ζήτησεως καὶ εὐρέσεως πραγματικοῦ φωτισμοῦ, καὶ ἀποκα-
λύψεως.

"Ἀτελευτήτοι περιφορὰ καὶ λιτανεῖαι, ὡς ἡ κατὰ τὴν θὴν
ἡμέραν τοῦ ἑορτασμοῦ τῶν Ἐλευσινίων, τελουμένη πρὸς τιμὴν
τοῦ Ἰάκχου κατὰ μῆκος τῆς "ἑρᾶς ὁδοῦ" μεταξὺ Ἀθηνῶν καὶ
Ἐλευσίνος καὶ ἡ περιοδεῖα τῶν Ἐποπτῶν διὰ τῶν ἐντὸς τοῦ Ἰ-
εροῦ ἐγκατεστημένων παραπλανητικῶν ἐμποδίων, τοῦ ἀπετέλου

σείραν τρομακτικῶν δοκιμασιῶν ἀντεπρόσωπυόν ἱεραρχίμους περιόδεας. Ἀλλὰ καὶ ὁ μύστης τῶν Γνωστικῶν Μυστηρίων, ἦτο ὑποχρεωμένος κατὰ τὴν τελετὴν τῆς μυθισώς του, νὰ ἐκτελέσῃ διαφόρους οὐρανίους περιόδεας, ἡ δὲ καθολικὴ ἐκκλησία παρέλαβεν ἐξ αὐτῶν κατὰ τινα τρόπον τὸ ἔθιμον, τελοῦσα τόσον σήμερον, ὅσον καὶ καθ' ὄλον τὸν Μεσαίωνα "ἕρας λιπανεας".

Ἀνάλογον θέσιν ὑποστηρίζει καὶ ὁ RAGON. Κατὰ πελαγία Τυπικά, αἱ περιόδεαι τοῦ δοκίμου δὲν ἐτελοῦντο ἐντός τοῦ Ναοῦ, ἀλλ' εἰς ὑπογείους στοάς καὶ διαδρόμους. Μετὰ τὸ πέρας τῶν ἐν λόγῳ περιόδειῶν παρουσιάζετο πρὸ ἑσταμένων τῶν ὑποψηφίων ἡ ἐξῆς περιγραφή: "Ὅστις ὑπέστη τὰς δοκιμασίας, μόνος καὶ ἀφ᾽ ἑωσ, θά ἔχη κατανικήσει τὸν θάνατον καὶ θά δικαιούται νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸς κόλπους τῆς γῆς, ἕνα γόνυ μέτοχος τῶν ἀποκαλύψεων τῶν Μεγάλων Μυστηρίων".

Τέλος ὁ JULES BOUCHER, παρέχει ἰδίως εἰς τὰ 4 στοιχεῖα, περαιτέρω ἀντιστοιχίας: "Ἀκόμη καὶ τὰ παλαιότερα Τυπικά τοῦ Ε.Τ., περιλαμβάνουν τὸν καθαρμὸν διὰ τῶν 4 στοιχείων, πιθανῶς εἰς ἀνάμνησιν ἑνὸς τοτεμικοῦ συμβόλου τῆς ἐξολέσεως τῆς ζωῆς μετὰ τὴν βόθθειαν καὶ ὑπὸ τῶν πρωταρχικῶν ποσῶν στοιχειῶν ὄντοτήτων. Τὸ πρῶτον στοιχεῖον εἶναι ἡ Γῆ, ὁ ὑποχθόνιος κόσμος, ἐν τῷ ὅπολι ἀναπτύσσονται τὰ σπέρματα. Συμβολίζεται διὰ τοῦ Σκ. θαλ. ἐν τῷ ὅπολι ὁ δοκίμος ἐγκλιέται. Ἡ πρώτη περιόδεα θέτει αὐτὸν εἰς ἐπαφὴν μετὰ τοῦ Ἄερος, ἡ δευτέρα μετὰ τὸ ὕδωρ καὶ ἡ τρίτη μετὰ τὸ Πῦρ".

Βιβλιογρ. Λάσκαρης 674.- R. Guenon, Dante 35.- Idem,

L'homme et devenir 155.- Idem, Gr. Triade 58, 59.-

Idem, esot. chrétien 52.- O. R. A. Μαθήμ. Συμβολ. τ. XIII.-

Π. Γράβιγγερ, Δονήσεις 154.- O. Wirth, I 119, 122.-

Leadbeater, Κερκυρ. ζωή 204.- August Wolfstieg, Werden & Wesen der Freimaurerei, Βολ. 1922, I-I σ. 126.-

J. M. Ragon, cours philosophique et Interpretatif, 1841, 90

Jules Boucher, Symbolique Macconnique, Paris 1948.-

ΠΕΡΙΟΔΟΙ (Κόκκοι). Νοοῦνται κλειστοὶ κόκκοι ζωῆς τῆς Γῆς ἢ

τοῦ Κόσμου. Κατὰ τὴν βουδδιστικὴν ἀντίληψιν ὑπάρχουν 4 κοσμικοὶ κόκκοι. Κάθε κόκκος εἶναι συγχρόνως ἡ ἀρχὴ τοῦ τελευταίου καὶ ὁ 4ος εἶναι πάλιν τὸ σημεῖον συνενώσεως μετὰ τοῦ πρώτου. Ὄποτε ὁ κόσμος ζῆ ἐν μέσῳ 4 διαφόρων περιόδων, χωρὶς

ἴδιον τέλος ἢ ἀρχήν. Ἡ "Ἀντιπαρ θ.Ε. ἀνεβίβασε τὸν ἀριθμὸν τῶν περιόδων τοῦ βουδδισμού εἰς ἑπτὰ, εἰς δὲ τὸ Λευκτερίαιον Ροζικρούτσιάνου ἀναγνωρίζονται 12 τοιαῦται κοσμικαὶ περιόδοι. Πρακτικὴν σημασίαν ἐννοεῖται διὰ τὸν ἄνθρωπον ἡ διδασκαλία αὕτη οὐδέ τιαν ἔχει, καθ' ὅσον οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον τιμῆμα μιᾶς τοιαύτης περιόδου προλαμβάνει νὰ ζῆσθ.

Βιβλιογρ. Heindel 605. - Castellet, Synthese: 143. -
Papus, Magie 96. - Allenby, εἰς ἀριθμ. 7, 102, 174. -
Berthelot 69, 366. - Chochod, Occ. 119, 124, 297. -
Guthrie, Orpheu 127. - (Πρβλ. Κύκλοι).

ΠΕΡΙ ΠΛΑΝΩΜΕΝΟΥ ΙΟΥΔΑΙΟΥ. Πρῶτον μυθικὸν τὸ ὅποιον κατὰ τὴν λαϊκὴν παράδοσιν, περιφέρεται ἀνά τὸν κόσμον αἰωνίως, μὴ εὐρίσκον ἀνάπαυσιν, καταδικασμένον εἰς τὴν ἀδιάκοπον περιπλάνησιν καὶ ἀνάμενον τὴν λύτρωσίν του. Ἡ παράδοσις αὕτη, ἣτις ἔλκει τὴν ἀρχὴν τῆς ἐκ Κων/πόλεως ἀπὸ τοῦ 4ου μ.Χ. αἰ., ἔχει ὡς ἀκολούθως : Ὅτε ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὄδεσθον πρὸς τὸν τόπον τοῦ μαρτυρίου, διήλθε πρὸ τοῦ καταστήματος τοῦ Ἑβραίου Ἀχασβήρου, οἱ ὀδηγοῦντες τὸν Χριστὸν στρατιώται, παρεκάλεσαν τὸν Ἑβραῖον ὅπως ἐπιτρέψῃ εἰς τὸν Ἰησοῦν νὰ ἀναπαύσῃ ἐπ' ὀλίγον εἰς τὸ κατάστημά του. Ὁ Ἀχασβήρος ἤρνησθ καὶ εἶπεν εἰς τὸν Χριστὸν : "Βάδιζε, βάδιζε" καὶ ὁ Χριστὸς ἀπήντησε : "Βάδιζε καὶ σὺ, καὶ νὰ διατρέξῃς ὅλην τὴν Γῆν, χωρὶς νὰ σταθῆς πουθενά, μέχρις ὅτου ἐγὼ ἐπιτρέψω ἀπὸ τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν εἰς τὴν Γῆν". Ὑπάρχουν ἐν τούτοις καὶ πολλὰ ἄλλα διατυπώσεις τοῦ θρύλλου. Ἡ ἀνωτέρω ἀναφερθεῖσα ὑπάρχει εἰς βιβλίον τὸ ὅποιον ἔγραψε κατὰ τὸν 17ον αἰ Γερμανὸς τις συγγραφεὺς μὲ τὸν τίτλον "Ὁ αἰώνιος Ἰουδαῖος! Μὲ τὴν παράδοσιν τοῦ Π. Ἰ. ἠσχολήθησαν πολλοὶ συγγραφεῖς, ὁ δὲ Ριχάρδος Βάγκνερ συνέθεσε ἴδιον μελοδράμα ὑπὸ τὸν τίτλον : Ὁ Ἰπτάμενος Ὀλλανδός, ὅπου ἐξυμνεῖται ἡ λυτρωτικὴ δύναμις τῆς Ἀγάπης τῆς γυναικὸς (Σέντας). - (Λεξ. Ἠλίου)

ΠΕΡΙ ΠΝΕΥΜΑ (PERISPRIT). Συμφώνως πρὸς τὴν κνευματιστικὴν θεωρίαν, τὸ περιπνευμα εἶναι ἡμι-ἄλικόν στοιχεῖον περιβάλλον συμμετρικῶς τὸ σῶμα τῶν ἀνθρώπων. Τοῦτο ἐξακρλουθεῖ νὰ διατηρῇ τὸ σχῆμα του, ἔστω καὶ μετὰ τὴν ἀποκοπὴν ὠρισμένου μέλους τοῦ σώματος. Οὕτως ἐξηγοῦνται οἱ κῶνοι εἰς τὸ μέρος τῶν ἀποκοπέντων ἄκρων, πολὺ μετὰ τὴν ἐγγέλρησιν ἢ τὸ ἀτύχημα.

Αυτοίδητες αι όποσαι αποδίδονται υπό των πνευματιστών, τδ κάμνουν να μοιζήθ προς την άστραθερικην άρχην του άνθρώπου κατά τους θεασδφους. Το περιπνευμα κάλζει πρωτεδοντα ρδλον κατά τδ πνευματιστικά φαινόμενα, ίδως κατά τδς έμφανσεις κατοίκων του άοράτου.

Βιβλιογρ. Allan Kardec, Livre des Esprits 40.- L. Denis, Aprés la Mort, 280.- Idem, Christianisme 408.- Star, Etre 95 G. Delanne ame Immortelle 161. 211.-

ΠΕΡΙΣ. (Ζενδ.) θήλειαι θεδτητες (ντέθς) έξαιρέτικδ κάλους και άγαθοποιδ. (άνάλογοι προς τδς γύμφας).

Είς την άραβικην και περσικην παρδδοσιν, είναι θήλεια, άλλά και άρρενα πνεύματα, άγαθοεργά, γεννηθέντα υπό των πεπρωκδτων άγγέλων. Τά άρρενα Πέρις είναι άνεγνώρισμένα διά την έξαιρέσαν κάλονην των και την κάλωσύνην των άπέναντι των άνθρώπων. Τά πνεύματα ταύτα υπενθυμίζουιν έν πολλοίς τδ "στοιχειακά" του Μεσαίωνος. θεωρούνται ως οι άδρατοι πατέρες των σοφών τής Γής.-

ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ. Ως γνωστών τδ βρέθος Ζεθς, προς άποφυγήν των έπιβουλήν του πατρός του Κρόνου, είχε κρυβή υπό τής μητρός του Ρέας είς έν άντρον τής "Ιδης, τήν δέ διατροφήν του είχεν ανάλαβει κατά τους μέν η αίξ Αμάλθεια, κατά τους δε περιστεραλ αι όπολαι επέτων υπεράνω του Όκεανού και του έκδιμιζον τήν Αμβροσαν. Ο Ζεθς, όπως όλοι οι Ολύμπιοι είναι άθάνατος. Η συντήρησις τής άθανασίας του παύτης γίνεται από τδ πτηνά τής Αφροδίτης τδ όποια άναζητούν τήν άμβροσαν είς τδν Όκεανόν που παριστά τδ πρωταρχικά ύδατα (τήν θάλασσαν έν γάλακτος των θεδών) έν των όπολων έξήλαθεν άλλως τε και η Αφροδίτη.

Ο Νωε έξαπολδει μίαν περίστεραν από τήν κιβωτόν του πριν έμφανισθ τδ ούράνιον τόξον.

Όταν ο Ίωάννης ο Βαπτιστής, ένδεδυμένος με τδν χιτώνα του κριού, προσφέρει είς τδν Ίησοϋν τδ βάπτισμα του ύδατος, η περιστερά του Αγ. Πνεύματος, έπαμένη υπεράνω των ύδάτων (ο Παραγυάνα των Ινδών) κατέρχεται έπί του Υλοϋ. "Εκτοτε η χριστιανική είκονογραφία άποδέχεται τήν περίστεραν ως τδ σύμ-

βολον τοῦ Ἁγ. Πνεύματος, ὑπόστασις ἢ ὁποῖα, διὰ τινὰς θεολόγους, διατηρεῖ δυνάμει μὲν θηλυκότητα. (MIERS)

Εἰς τὴν συμβολικὴν, εἰκῶν συχνὰ ἐμφανιζομένη πληθεῖν τοῦ Ἄετος καὶ τοῦ Πελεκάνου. Μῆα περισσότερὰ περιλαμβάνεται εἰς τὰ ἐμβλήματα τόσοσν τῆς FRATERNITAS ROSICRUCIANA ANTIQUA (Ο.Τ.Ο. τῆς Ζυρλχης) ὥσον καὶ εἰς τὴν Μητροπολιν τῆς Ψυχῆς (Ἄμδρν). Τὸ τελευταῖον τοῦτο ἐμβλημα εἶναι ἀπομίμησησ ἀπολιζέ ἐνός ὑάλωτοῦ τοῦ ἐπισκοπικοῦ παρεκκλησίου τοῦ Τσρνναλ/Βέλγιον ἀπὸ τὸν 12ον αἰ. Κατὰ τὰς λειτουργίας τοῦ Ἄμδρν εἰς θῆλυς διάκονος, περιβεβλημένος με λευκὸν χιτῶνα καὶ με ἐμφάνιου πνεύματος, καλεῖται COLOMBE (περιστερὰ). Ἡ λειτουργία τῆς COLOMBE εἶναι ἡ ἀφή τῶν τριῶν φάτων τῆς Σεκινάχ.

Κατὰ τὰς ἱερούργιασ τοῦ Αἰγυπτιακοῦ τεκτον. Γάγματος τοῦ Καλλιόστρο, ἐχρησιμοποιεῖτο ἐπίσης ἐν ἀγνὸν παιδρον, καλοῦμενον COLOMBE, καὶ τὸ ὁποῖον εἶχεν ὡς λειτουργία μὲν ἀ διακρίση ψυχικῆς ἐντός φιάλης πλήρους ὑδάτος τὰς ἐμφάνσεις τῶν ἀγγέλων. (Βλ. Καλλιόστρο)

- κοσμολαγ. (JONAH). Ὁ Σταν. ντὲ Θακῖτὰ ὀνομάζει "περιστερὰν" τὴν δυνάμιν τῆς γονιμοποιοῦ ἐκτινάξεως (κεντρώουα δυνάμιν), τὴν πραγματοποιεῖν ἀρχὴν τῶν γεννήσεων, τὴν διανέμουσαν τὴν ζῆν, ὡς παρακληρωματικὴν δὲ δυνάμιν ἢ κίνησιν ἐκλαμβάνει τὸν "κῶρακα" (HOREB) ὅστις συμβολίζει τὴν δυνάμιν τῆς συστατικῆς διαλύσεως τῶν μορφῶν, τὴν κεντρομόλον δυνάμιν, παράγοντα τῆς μεταμορφώσεως, τοῦ θανάτου καὶ τῆς ἀποκαταστάσεως τῶν ἀτόμων εἰς τὴν συλλεκτικότητα. Κατὰ ταῦτα ἡ παγκόσμιος ὑπόστασις (SUBSTANCE) ποῦ εἶναι τὸ ἀστρικόν, δέχεται δίδυμον ἐπήρειαν : ἡ ἀρχὴ περισσότερὰ τὴν καλίστῃ γόνιμον, πλαστικὴν καὶ διαμορφωτικὴν ἀντιθέτως ἡ ἀρχὴ κῶραε διαβιβάζει εἰς αὐτὴν μὲν συμπιεστικὴν καὶ διαβρωτικὴν δυνάμιν. Ἐκ τούτων ἀπορρέουσιν αἱ δύο ἰδιότητες τοῦ ἀστρικοῦ φωτός : ἡ μὲα τελεῖν νὰ πτητικοποιήσῃ τὸ σταθερόν, ἡ ἄλλη νὰ σταθεροποιήσῃ τὸ πτητικόν.

Βιβλιογρ. Γράβιγγερ, Μ.Ψ.Θ. 73.- Ragon, Cours 32.
Λεσκαρης 676. Pemetz, J. Val. Andree, Noces Chimiques
31. Κοττέα, Ἀσθλ. Ἐγκόλπ. 62.- Τυπικὸν 28ου, 20, 47.-

ΠΕΡΙΣΤΗΘΙΟΝ. (RATIONAL, BREAST PLATE)

(Βλ. Ἐπιστήθιον)

ΠΕΡΙΣΤΥΛΙΟΝ (CHAPITRE, KAPITEL). - Έκ τοῦ λατ. CAPITULUM, ἴσον μικρᾷ κεφαλῇ. Εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν γλῶσσαν ἡ συγκέντρωσις ἢ συνέλευσις τῶν μοναχῶν τῶν ἀνηκόντων εἰς ἑν. μοναστήριον. Ἐν συνεχείᾳ ἐπέσης ἡ συγκέντρωσις θρησκευτικῶν ἢ κοσμικῶν Ταγμάτων καὶ ἀδελφοτήτων, οἱ ὅποιοι συνηγιγνόντο καθ' ἡμέραν διὰ τὴν ἀναγνώσασιν ἐν "κεφάλαιον" (KAPITEL) ἐκ τῆς Βιβλίου.

Ἀργότερον παρελήφθη ὁ ὅρος ὑπὸ τῶν Ναϊτῶν καὶ ἐκεῖθεν ὑπὸ τῶν ἀνωτέρων βαθμῶν τοῦ Ε.Τ. (ἐπὶ παραδειγματι ὁ 18ος βαθμὸς τοῦ Α.Σ.Τ. καλεῖται KAPITEL, εἰς τὴν ἑλλ. Περιστεύλιον.) καὶ οἱ Ναοὶ τοῦ Ο.Ρ.Α. διετήρησαν τὴν ἰδίαν ὀνομασίαν διὰ τὰς Στοὰς των.

ΠΕΡΙΣΤΥΛΙΑΚΟΙ ΒΑΘΜΟΙ. - (KAPITELGRADE). -

Εἰς τὸν Ε.Τ. κατὰ τὸ σῆμα τῆς Θ Μεγ. Ἐθν. Ἰ.τ. τῆς Γερμανίας, καλοῦνται οὕτω οἱ βαθμοὶ 6 - 9 οἱ ὅποιοι συνοδριάζουσι ἄχι εἰς Στοὰς, ἀλλ' εἰς Περιστεύλια. Οἱ Π.Β. διδάσκουσι (κατὰ τὰ κείμενα τῆς G.L.L.) 1ον τὴν ἀποκάλυψιν τοῦ κειρομεινοῦ, 2. τὴν ἐπισημογὴν τῶν γνώσεων καὶ 3. τὴν ἀποδοχὴν τῆς κληρονομίας. Εἰς τὸν Α.Α.Σ.Τ. ὡς καὶ εἰς τὸ Θ Ἀνθράπινον Δελταῖον ἀποκαλοῦνται οὕτω οἱ βαθμοὶ 15-18, ἐνῶ εἰς τὸν Ἀγγλ. Ε.Τ. ὁ βαθμὸς τῆς Βασ. Ἀψίδος (ROYAL ARCH).

ΠΕΡΝΕΤΥ (Ἀντών. Ἰωσήφ DOM PERNETY). γεν. 1716 ἐν ROANNE/Γαλλ. + 1802 VALENCE.

Βενεδικτίνος μοναχός, ἐξησχίθη εἰς τὸν Ἑρμητισμὸν κατὰ τὴν διαμονὴν του εἰς τὸ ἀββαεῖον τοῦ SAINT GERMAIN DES PRES. Ἀνεκάλυψε τὰ ἔργα τοῦ ἐπέσης μοναχοῦ LENGLET DUFRESNOY δημοσιευθέντα τῷ 1742. Κατὰ τὸ 1757 ἐτόπωσε μετὰ τὴν σειρὰν του τὸ "Μυσθοερμητικὸν Λεξικόν" καὶ ἕτερον ἔργον περὶ τῶν ἑλλήν. καὶ ρωμαϊκῶν μῦθων, τοῦς ὁποίους ἐξηγεῖ μετὰ βίας τὸν Ἑρμητισμὸν. Μεθ' οὗ συνῶδευσε τὸν BOUGAINVILLE εἰς τὴν ἐξερευνητικῶν νήσων Μαλουίνων. Τῷ 1765 ἐγκατέλειψε τὸν μοναχικὸν βίον καὶ ἐγκατεστάθη εἰς Ἀβινιὸν ὅπου διέδωσε τὸν Ἑρμητικὸν του τύπον εἰς τὴν τεκτον. Στοὰν; "Οἱ ὅποιοι τῆς Ἀρετῆς". Διωκόμενος ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας κατέφυγεν ἐπὶ τινα χρόνον εἰς Γερμανίαν, προσληφθεὶς ὡς βιβλιοθηκῆριος τοῦ Μεγ. Φρειδερίκου. Ἐκεῖ ἀπα-

λώς ἐτέθη εἰς ἐπαφὴν μὲ τοὺς Τέκτονας τῆς Ναϊτικῆς Αὐστρηᾶς τηρήσεως. Θαυμαστῆς τοῦ Θ Σβέντεμποργκ ἠκολούθησε τὴν διδασκαλίαν του καὶ μετέφρασε εἰς τὴν γαλλικὴν ἔργατου. Ἐπιστρέψας εἰς Γαλλίαν ἴδρυσε μετὰ τοῦ κόμιστος GRABJANKA τὸν παρατεκτονικὸν καὶ ἑρμητικὸν τύπον τῶν "Φωτισμένων τῆς Ἀβινιόν".

Φωτισμένος καὶ ὀραματιστῆς ὁ Περνετό ἐπέδωθη εἰς ἔργαστηριακὰς ἐρεῦνας πρὸς ἀνακάλυψιν τοῦ Ἐλιξηρίου τῆς Μακροζωίας. Ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 86 ἐτῶν. Ὁ μητρικὸς τύπος τοῦ ἴδρυσεν ἐξηφανίσθη, ἀλλ' ὁ ὑπ' αὐτοῦ συντάχθεὶς βαθμὸς τοῦ "Ἰπότου τοῦ Ἥλίου" ἐνεσωματώθη εἰς τὸν Α.Α.Σ.Τ. καὶ ἀποτελεεῖ μέχρι σήμερον τὸν 28ον βαθμὸν. (MASSON)

ΠΕΡΟΥΒΙΑ. - (Περου, "Ἰνκας). "Εἶναι κερλεργὸς ἡ στένῃ σχέσις ἢ ὑφισταμένη μετὰ τῆς λατρείας τοῦ ἀρχαίου λαοῦ τοῦ Περου, τῶν "Ἰνκας (βλ. λ.) καὶ τῆς λατρείας ἄλλων λαῶν τοῦ ἀνατολικοῦ ἡμισφαιρίου, οἱ ὅποιοι ἐν τοῖσιν εἰς οὐδεμίαν ἐπαφὴν εἶχον ἔλθει μὲ τοὺς πρῶτους κατοίκους τῆς νέας ἡπείρου. Τοῦτο, κατὰ τὸν Ν. Λάσκορην, ἀποδεικνύει τὴν ἵσχυρὴν τῆς καταποντισθεύσης Ἀτλαντίδος, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐνδότητα τῶν θρησκειαῶν. Ἡ αὐτοκρατορία τῶν "Ἰνκας διακρίνεται ἀπὸ τὸν μεγάλον πολιτικὸν τῆς προκολομβιανῆς Ἀμερικῆς, τὸν καταστραφέντα μὲ τὴν ἰσπανικὴν εἰσβολήν. Ἡ αὐτοκρατορία αὕτη εἶχεν ἴδιον κοινωνικὸν σύστημα στηριζόμενον ἐπὶ θρησκευτικῆς παραδόσεως. Ἰδιωτικὴ ἰδιοκτησία δὲν ὑπῆρχε διότι τὰ πάντα ἀνήκον εἰς τὸν "Ἰνκα, τὸν ἡγεμόνα ὑπερτάτην ἐνσάρκωσιν τοῦ θεοῦ ἐπὶ τῆς Γῆς. Ὁ λαὸς κατενέμετο εἰς τάξεις, ἐκάστη τῶν ὁποίων εἶχεν ἰδιαίτερον ἀρχηγόν, οἷσις ἦτο σύγχρονος καὶ δικαστῆς. Ὁ "Ἰνκα παρεχώρει τὰς γαλας εἰς τοὺς ἀρχηγοὺς τῶν οἰκογενειῶν, οἷτινες τὰς ἐκαλλιεργουν καταβάλλοντες πόρον εἰς εἶδος ἐκ τῶν προϊόντων των. Ἡ θρησκεία των ἦτο ἡ λατρεία τοῦ Ἥλιου, τοῦ ὁποίου υἱὸς ἦτο ὁ "Ἰνκα, ἐνῶ ἡ σύζυγός του ἐθεωρεῖτο θυγάτηρ τῆς Σελήνης. Ἀντικείμενα λατρείας των "Ἰνκας ἦσαν ἔκτος ὁ πλανήτης Ἀφροδίτη ὁ ἄστερισμός των Πλειάδων, ὁ κεραυνός.

Οἱ ἱερεῖς ἦσαν τὴν Μαγεῖαν. Ἐπὶ κεφαλῆς των εὐρέσκετο ὁ Μέγας Ἀρχιερεὺς, συγγενῆς πάντοτε τοῦ "Ἰνκα. Οὐδέποτε

ἔτρωγε κρέας καὶ ἔπινε μόνον οἶνον. Ὀλοκληρον τὸ ἱερατεῖον ἐπεδέχδετο εἰς τὴν μαντικὴν. Οἱ ἱερεῖς περιήρχοντο εἰς ἔκστασιν βοήθεια ναρκωτικῶν φυτῶν.

Ἐπῆρχεν ἐπίσης καὶ μὲν τάξεις γυναικῶν ἱερωμένων, αἱ ὁποῖαι ἔκαλοῦντο "Παρθένοι τοῦ Ἥλιου". Αἱ Ἐστιάδες αὐταὶ ἐφύλαττον τὸ ἱερόν Πῦρ τὸ ὁποῖον ἔκαιε πάντοτε καὶ ἀπὸ τὸ ὁποῖον μετεδέχδετο εἰς ὑπνομένην ἡμέραν τοῦ ἔτους εἰς ἄλλους ναοὺς. Τὸ πῦρ τοῦτο ἀνενοῦτο εἰς τελετὴν ὑπενθυμιζούσαν τὴν συγχρονὸν μας τελετὴν τοῦ φωτός εἰς τὸν Ναόν τῆς Ἀνεστάσεως τῶν Ἱεροσολύμων. Τὸ πῦρ αὐτὸ ἐλαμβάνετο ἀπὸ τὸν ἥλιον βοήθεια ἑνὸς κατόπτρου. Ἐὰν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς τελετῆς ὁ οὐρανὸς ἦτο νεφροσκεπής, τὸ ἱερόν πῦρ παρήγετο μὲ τὴν τριβὴν δύο ξύλων. Οἱ ἀρχαῖοι οὗτοι Περουβιανοὶ ἐπίστειον εἰς ἕνδος παραδείσου διὰ τοὺς καλοὺς καὶ μὲν κόλασιν διὰ τοὺς κακοὺς. Ἡ ὁδηγοῦσα εἰς τὸ βασιλεῖον τοῦ Ἄδου ὁδὸς κατέληγεν εἰς μέγαν ποταμὸν, τὸν ὁποῖον ἔπρεπε νὰ διαβοῦν.

Τὰ ἀνωτέρω ἐξετέθησαν διὰ νὰ καταδειχθῇ ἡ κοινὴ καταγωγὴ τῶν θρησκευτικῶν πεποιθήσεων ὅλων τῶν λαῶν τῶν οἰκούντων τὴν ὑδρόγειον. Εἰς τὸ Μεξικόν, τὸ Περσὶ, τὴν Κίνα, τὴν Βαβυλώνα, τὰς Ἰνδίας, τὴν Ἑλλάδα, τὴν Αἴγυπτον παρατηρεῖται ταυτῆς παραδόσεως θρησκευτικῆς. Καὶ τοῦτο δεῖον νὰ ἀποδοθῇ ἀφ' ἑνὸς εἰς τὸ ἐνιαῖον τῆς μεταφυσικῆς ἀληθείας, καὶ ἀφ' ἑτέρου στοιχεῖον ὑπὲρ τῆς ὑπάρξεως τῆς Ἀτλαντίδος τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι αἰφνιδίως διεσκορπίσθησαν, καταπαρέντες εἰς ἄλλα σημεῖα τῆς Γῆς.

Βιβλιογρ. - Λάσκαρης 676. Πρβλ. "Ἴνκας

ΠΕΡΣΑΙ ΜΑΓΟΙ. Ὁ Ἡρόδοτος τοὺς θεωρεῖ ὡς μὲν μηδικὴν φυλὴν, συγχῶν ἀσφαλῶς τὴν καταγωγὴν των μὲ τὸ κῆριον ἔξωμά των. Διὰ νὰ ἀντιληφθῶμεν τὸ τελευταῖον, πρέπει νὰ ἐνατροβῶμεν εἰς τὴν ἐτυμολογίαν τῆς λέξεως MAGAR εἰς τὴν περσικὴν διάλεκτον. Οἱ φιλόλογοι ἐμδχθησαν πολὺ διὰ νὰ συμψηφίσουν ἐπὶ τῆς ρίζης ταύτης. Ὁ Λουκιανὸς φαίνεται πλημῆδως περισσώτερον πρὸς τὴν ἀλήθειαν, ἀναγνωρίζων αὐτοὺς, "ὡς μὲν τάξιν προφητῶν καὶ ἀνθρώπων ἀφιερωμένων εἰς τοὺς θεοὺς". Πλίνιος ὁ πρεσβύτερος λέγει ὅτι ἦσαν μάντιες καὶ κυρίως ἱετροί,

διδάξαντες τὴν τέχνην τῆς χρήσεως τῶν μαγικῶν βοτάνων. Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεὺς (Στρωματ. I 357) βεβαίως ὅτι οἱ Μάγοι ἐκέκτηντο μυστικὰς τινας γνώσεις. Τέλος ὁ Πλίνιος (HIST. NAT. XXV 13) διατείνεται ὅτι τόσο οὗτος ὡς ὁ Πυθαγόρας, ὅσον καὶ ὁ Δημοκρίτος ἐμαθήτευσαν παρὰ τῆ ὀχολῆ τῶν Μάγων καὶ μάλιστα ὅτι ὁ Μέγας Γοβρύας ἐδίδαξε καὶ αὐτὸν τὸν Σωκράτην.

Οἱ Μάγοι συνεπῶς δὲν ἀπετέλουν μίαν φυλὴν, ἀλλὰ μάλλον ἓν εἶδος ἱερατείου, μιᾶς τάξεως ἱερέων. Εἶχον ὡς κύριον λειτουργήματα τὴν θεραπευτικὴν καὶ τὴν μαντικὴν. Τὸ ὄνομά των, τὸ ὁποῖον σημαίνει "τὰ οὐράνια ἀγαθὰ" δεικνύει ὅτι αἱ ἐνασχολήσεις των ἦσαν συνυφασμένα μετὰ τὴν λατρείαν.

Ὁ Πλίνιος, ὁ Διογένης Λαέρτιος καὶ ὁ Πορφύριος, ἀνεγράψαν ὑπισμένως πληροφορίας σχετικὰς μετὰ τὸν βίον τῶν Μάγων (δὲν ἐφθνευσαν ζῶα καὶ ἦσκουν τὴν ἀκρεοφαγίαν). "Οἱ Μάγοι, λέγει ὁ Διογένης Λαέρτιος, ἐπιδίδονται εἰς τὴν μαντικὴν καὶ τὴν τέχνην τῶν προρρήσεων, διατείνονται ὅτι ἐμφανίζονται εἰς αὐτοὺς οἱ θεοὶ καὶ παραδέχονται τὸν ἄερα πλήρη πνευματικῶν ὄντων. Διὰ τῆς ἀσκήσεως ὁ Ζωροάστρης, ἐπιτυγχάνει τὴν ἀποκάλυψιν τῆς Σοφίας".

Συνεπῶς συγχύσεως τῆς ὑπερφυσικῆς δυνάμεως τῶν Μάγων, κατέληξε νὰ θεωρῆται τὸ ὄνομα ὡς συνώνυμον τοῦ γόητος καὶ θαυματουργοῦ. Ὅπως βεβαίως ὁ Φιλίστρατος, ἡ ἱκανότης τῶν συνίστατο μετὰ ἄλλων νὰ ὑποῦνται κατὰ δύο πῆχεις ὑπέρνω τοῦ ἐδάφους, νὰ θεραπεύουν πάσας τὰς ἀσθενείας καὶ νὰ εἰσδύουν εἰς τὰ μυστήρια τῶν θεῶν. Γινώσκουν τὸ πῶς νὰ τίθενται εἰς ἐπικοινωνίαν μετὰ τὰς πνευματικὰς δυνάμεις, νὰ τὰς ἐπικαλοῦνται καὶ ἐν ἀνάγκῃ νὰ τὰς καθυποτάσσουσιν. Πρὸς δὲ εἶναι ἐντριβεῖς εἰς τὴν γνώσιν τῶν μυστηριωδῶν δεσμῶν οἱ ὁποῖοι συνδέουσιν τοὺς ἀστέρας μετὰ τὰ γῆινα ὄντα. Τόσον οἱ Χαλδαῖοι Μάγοι, ὅσον καὶ οἱ Πέρσαι, ἀπολάθουσιν τῆς ἰδέας ἐκτιμήσεως, ἀπὸ πλευρᾶς σοφίας καὶ γνώσεως. Οἱ τελευταῖοι ἀναρριχῶνται εἰς τὰς κορυφὰς τῶν ὄρεων διὰ νὰ προσφέρουν θυσίας εἰς τοὺς θεοὺς. (Ἡρόδ. I 131) Ἀποστρέφονται τὴν κρεοφαγίαν, τὰς ἡδονὰς τῆς σαρκός, τὴν μέθην καὶ πάντα τὰ ἐλαττώματα τῶν κοινῶν ἀνθρώπων. Ἀφιερῶνουν τὰς νύκτας των εἰς τὴν θεωρίαν τοῦ οὐρανοῦ, τὴν δὲ ἡμέραν ἐπιδίδονται εἰς τὴν ἐπι-

αττημην, τήν φιλοσόφωσαν καὶ τήν μαγεῶσαν.

Κατὰ τήν Ἀλεξανδρινήν περίοδον, οἱ Προφήται καὶ Μάγοι τῆς Ἀνατολῆς, παύουν ῥόλον Μυσταγωγῶν, μέχρι τοῦ σημείου νὰ εἶναι διδάσκαλοι καθ' ὅλην τήν ἔκτασιν τῆς ῥωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας καὶ μετὰ σεβασμοῦ νὰ ἀναφέρεται τὸ ὄνομα των, ὡς Διδασκάλων τῆς θείας Σοφίας. Ἡ βαθεῖα των γνώσεις περὶ τῶν ὁμωμένων μυστικῶν, ὡς καὶ ἐπὶ τῆς βοτανικῆς, τῆς φυσικῆς, τῆς Ὀρυκτολόγιας, ἐπὶ τῶν νόμων τοῦ πνεύματος, τῆς Ψυχολογίας, τῆς Θεραπευτικῆς κ. κ. παρουσιάζουν αὐτοὺς ὡς ἀνταρῆλους ἱεροφάντας τῶν Αἰγυπτίων ἱερέων. — (E. DANTINE, ἐν "INCONNUES" Ἑλβετίας, Νο 6)

ΠΕΡΣΕΥΣ. Ἦρωσ τοῦ ἀρχαίου Ἄργου, μυθολογοῦμενος ὡς υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Δανάης, τῆς θυγατρὸς τοῦ βασιλέως τοῦ Ἄργου Ἀκρίτου. Κάποιος χρησμός εἶχεν εἰδοποιήσει τὸν Ἀκρίτου ὅτι τοῦ ἦτο πεπρωμένον νὰ φονευσθῇ ἀπὸ υἱὸν τῆς Δανάης καὶ διὰ τὴν ἀποφυγὴν τὴν μόρταν του, τὴν ἔκλεισεν εἰς σκοτεινὸν ὑπόγειον μὲ τὰς χεῖρας ἀπὸ ἀρετχάλκον. Ὁ Ζεὺς ὅμως ὑπὸ μορφήν χρυσῆς βροχῆς εἰσέδυσσε διὰ τῆς ἀροφῆς καὶ κατέστη ἐκ τῆς Δανάης πατήρ τοῦ Περσεῦς. Μόλις ἐπληροφόρηθη ὁ Ἀκρίτος ὅτι ἡ Δανάη εἶχε γενῆσαι υἱόν, ἔκλεισε μητέρα καὶ υἱόν εἰς ἓν κιβώτιον καὶ τοὺς ἔρριψεν εἰς τὴν θάλασσαν. Τὸ κιβώτιον ὅμως ἐξώκειλεν εἰς τὴν νῆσον Σάριφον, ὅπου τὸ ἀνεῦρεν ὁ ἄλιεὺς Δελτις καὶ παρέδωκεν αὐτὸ μὲ τὸ περιεχόμενον του εἰς τὸν βασιλέα τῆς νῆσου Πολυδέκτην. Ὅταν ὅμως ἀργότερον ὁ Πολυδέκτης ἐρωτήσθῃ τὴν Δανάην καὶ δὲν τοῦ ἦτο εὐχάριστος ἡ παρουσία τοῦ Περσεῦς, ὤρμιου πλέον ἄνδρος, τὸν ἔστειλε νὰ φέρῃ τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδοῦσης, μιᾶς τῶν Γοργῶν. Καθιστοῦμενος ἀπὸ τὸν Ἐρμῆν καὶ τὴν Ἀθηνᾶν, ὁ Περσεὺς μετέβη καὶ συνήγαγε πρῶτον τὰς Γραίας, τὰς ἀδελφὰς τῶν Γοργῶν, ἀπὸ τὰς οὐκίας ἀπέσπασε τὸν μονάδικόν (κοινόν) ὀδόντα των καὶ τὸν μονάδικόν (κοινόν) ὀφθαλμὸν των, μὲ τὴν δὴλωσιν ὅτι δὲν θὰ τοὺς ἀπέδιδε παρὰ μόνον ἀφοῦ πρηγομένως τὸν ὠδήγουν νὰ εὕρῃ τὰς Νημφας ποὺ εἶχον εἰς τὴν κατοχὴν των τὰ πτερωτὰ πέδιλα, τὸ μαγικὸν διαδήκι καὶ τὴν περικεφαλαίαν τοῦ Ἄδου ἢ ὀποῖα καθίστα ἀδράττον ἐκείνον ποὺ τὴν ἐφόρει.

Ὅταν πράγματι εὗρε τὰς Νημφας καὶ ἐφωδίσθη μὲ ὅλα αὐτὰ,

καὶ ἐπὶ πλεον μὲ μίαν δρεπανοειδῆ μάχαιραν τοῦ τοῦ ἔδωσεν ὁ Ἑρμῆς καὶ μὲ ἓνα καθρέπτην τοῦ τοῦ ἔδωσεν ἡ Ἀθηνᾶ, ἐπέταξεν εἰς τοὺς αἰθέρας καὶ ἔφθασεν εἰς τὸ μέρος ὅπου διέμενον αἱ Γοργόνες. Τὰς εὔρε κοιμημένας, ἀπέκοψε δὲ τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδούσης βλέπων πάντοτε πρὸς τὴν εἰκόνα της μέσα εἰς τὸν καθρέπτην, διότι καὶ ἐν μόνον βλέμμα ἂν ἔρριπτε πρὸς τὸ ἴδιον τέρας, θὰ ἀπελιθύνετο αὐθώρας. Ἐχῶσε τὴν κεφαλὴν της εἰς τὸ μαγικὸν δισκίον καὶ ἐτόραπῃ εἰς φυγὴν καταδικωμένος ἀπὸ τὰς ἄλλας Γοργόνας τοῦ ἐν τῷ μεταξὺ εἶχον ἀφυπνισθῆ. Δὲν κατώρθωσαν ὅμως νὰ τὸν βλάψουν, διότι χάρις εἰς τὴν περικεφαλαίαν ἦτο ἀθάρατος.

Κατὰ τὴν εἰς Σερίφον ἐπάνοδόν του, εὔρε τὴν μητέρα του καὶ τὸν Δίκτυν εἰς ἓνα ναὸν, ὅπου εἶχον καταφύγει ὡς ἰκέται, διὰ νὰ σωθοῦν ἀπὸ τὴν μανίαν ἐναντίαν τῶν τοῦ Πολυδέκτου (λόγῃ τῆς ἀνήσεως τῆς Δανάης νὰ ὑπόκωψῃ εἰς τὰς ἐρωτικὰς του ὀρέξεις). Ἐξαλλος ὁ Π. κατηύθυνθη πρὸς τὰ ἀνάκτορα καὶ μὲ τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδούσης, ἀπέκλωσε τὸν Πολυδέκτην μὲ ὄλουσεν τοὺς φιλοξενουμένους, ἀντ' αὐτοῦ δὲ ἐγκατέστησεν ὡς βασιλεῖα τῆς χῶρας τὸν Δίκτυν. Μετὰ ταῦτα ὁ Π. παρέδωκε τὰ μὲν πτερωτὰ πῆδιλα καὶ τὴν περικεφαλαίαν εἰς τὸν Ἑρμῆν, ὅστις τὰ ἐπέστρεφεν εἰς τὰς Νόμφας καὶ τὸν Ἄδην, τὴν δὲ κεφαλὴν τῆς Γοργόνας εἰς τὴν Ἀθηνᾶν, ἣτις τὴν προσήρμοσεν εἰς τὸ κέντρον τῆς ἀσπίδος της ἢ τοῦ θώρακός της. Ἀκολουθῶν παρέλαβε τὴν μητέρα καὶ τὴν οὐζυγὸν του καὶ ἦλθεν εἰς τὸ Ἄργος.

Ὁ πάππος τοῦ Ἀκρίσιου, μνήμων πάντοτε τοῦ παλαιοῦ χρησμοῦ, κατέφυγεν εἰς τὴν Λάρισαν, τὴν χῶραν τῶν Πελασγῶν, ὅπου ὅμως τὸν ἠκολούθησε καὶ ὁ Π. προσπαθῶν νὰ τὸν πείσῃ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸ Ἄργος. Ὅταν ὅμως ὁ βασιλεὺς τῆς Λάρισας διωργάνωσεν ἀγῶνας πρὸς τιμὴν τοῦ ἐπισήμου ξένου τοῦ Ἀκρίσιου, ὁ Π. ὅστις ἔλαβε μέρος εἰς αὐτούς, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ ἔγινεν ἡ αἰτία νὰ ἐκκληρωθῇ ὁ χρησμός, διότι ὁ δίκαιος τὸν ὁποῖον ἔρριψε ἔξεφυγε καὶ ἐτραυμάτισε τὸν πάππον του εἰς τὸν πῆδα, τὸ τραῦμα δὲ αὐτὸ ἐπέφερε καὶ τὸν θάνατόν του. Κατὰ μίαν τῶν παραδόσεων ὁ Π. παρέμεινεν εἰς τὸ Ἄργος, προστίθεται δὲ χαρακτηριστικῶς ὅτι ἀντέδρασεν ἀποτελεσματικῶς εἰς τὴν εἰσαγωγὴν τῶν βακχικῶν ὀργῶν. (Παυσ. II 20,4)

Βιβλιογρ.- Λεξικὸν Ἑλλοῦ ἐν λ. Περσεύς.
 Μυθολογία, τ. II, 437.- El Hartland, The Legend of Perseus,
 1894. 96.- K. Heilmann, Perseus und Andromeda. (1851).
 Fedde, De Perseo et Andromeda (1893).

ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ.- Βλ. Ἐλευσίνια Μυστήρια
 Βιβλιογρ. H. Durville, Ἀρχαὶ Μυθολογίαι, 105.
 Fernety, Proserpine - Leadbeater Ἀρχ. Μυστ. 156.-
 "Voile d'Istis" No 43, 484.- Guthrie, 151, 173, 186, 200, 235,
 253.- J. Richerlin, I 55, II 32.- V. Magnien, Myst. D'Eleusis, 77.-

ΠΕΡΥΤ ΣΟΥ (φωσφόν. ALBERT SCHULZ) 1873 - 1953.

Θεόσοφος καὶ ἐσωτερικοῦ συγγραφεύς.

Ἔργα : Die Kette des Grossen Wollens.
 Der Verkehr mit Wesen Höheren Welten, Βρλ. 1919.
 Die Heilkräfte des Logos Βρλ. 1919.
 Geheimlehre des Ägyptischen Totenbuches, Lorch 1931.
 Atlantis, Schicksal der Menschheit, Lorch 1932.
 I N R I, Über den Wirklichen Ursprung des Christentums,
 Βρλ. 1921.-

ΠΕΤΑΛΛΟΝ. Λαογραφικῶς. Ἐθεωρήθη, κατὰ πρῶτον, λόγῳ τῆς ἁμοιβ-
 τήτος του πρὸς ἡμισέληνον, τὸ σύμβολον τῆς Ἰατῆος, ὡς
 ἐξόχως εὐνοϊκόν. Οἱ Ῥωμαῖοι ἐκάρφονον πέταλλα ἐπὶ τῶν τοίχων
 διὰ τὴν προφυλάξιν κατὰ τῶν ἐπιδημιῶν (χολέρας, κανθάρους)
 καὶ κατὰ τοιοῦτον τρόπον ὥστε τὰ ἄκρα τοῦ Π. νὰ στρέφονται
 πρὸς τὰ ἄνω. Τὸ αὐτὸ ἔθιμον ἀπαντᾷται εἰς ὀδοκλήρον σχεδὸν
 τὸν κόσμον. Ἡ ἐξήγησις τῆς τοποθετήσεως ταύτης, εἶναι ὅτι,
 εἰάν συνέβαινε τὸ ἀντίθετον, θὰ ἦδύνατο ἡ τύχη νὰ ἐγκυβῆ πρὸς
 τὰ κάτω. Κατὰ τινὰ ἄλλην ἐκδοχὴν εἶναι ὅτι κατ' αὐτὸν τὸν τρό-
 πον ἡ ἀτυχία περιορίζεται εἰς ἓνα κύκλον καὶ αὐ δαιμονίως
 ἐπὶ τῆς δέν δύναται νὰ ἐξέλθῃ ἐξ αὐτοῦ καὶ εἶναι ὑποχρε-
 ωμέναι νὰ περιστρέφονται διηγουμένως ὡς ἐν κύκλῳ. Εἰς τὴν Κίον
 θεωρεῖται τὸ Π. ὡς ἐξαιρετικῶς εὐνοϊκὸν ἀντικείμενον. Ἀσχημ
 καὶ εἰς τὸ Βερολίον συναντᾷ τις ὄχι μόνον εἰς παλαιᾶς οἰκί-
 ας, ἀλλὰ καὶ εἰς νεωτέρας, Πέταλλα ἢ τεμάχια Π. εὐρεθέντα καθ'
 ὁδόν, κερρωμένα ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τῆς κυρίας θύρας ἢ ἐπὶ τῶν
 τοίχων.

Εἰς τοὺς Κινέζους ὑπάρχει ἡ πρόβλεψις λόγῳ τοῦ ὅτι τὸ Π. ὁμοιάζει πρὸ τῶν ἱερῶν ὄφιν Ναγκέντρα. Ἀλλὰ καὶ ἐναντίον τῆς Βασκανίας θεωρεῖται ἀποτελεσματικὸν τὸ Π. διότι εἶναι κατασκευασμένον ἐκ σιδήρου, ἐνδὸς μετάλλου τὸ ὅποσον ἐξασκεῖ κυριαρχίαν ἐπὶ τοῦ κακοῦ ματιοῦ. (EL. VILLIERS, 120-122)

ΠΕΤΕΡΣΕΝ (DR C.H. PETERSEN). - + περ. 1957 BENDENSTORF παρὰ τῷ Ἀμβούργῳ.

Διάδοχος τοῦ Β. Κρόλεϋ ὡς Μέγ. Διδ. τοῦ Ο.Γ.Ο. καὶ τῶν συναφῶν ὀργανώσεων (Παρεκκλησίον, θέλημα). Ὁ Π. ἠθέλησε νὰ πειραματισθῆ μετὰ τῆς συζύγου του μετὰ τὸ μαγικὸν Τυπικὸν τοῦ Ἀμπραμελέν καὶ ὠδηγήθησαν ἀμφότεροι εἰς τὸν θάνατον δι' αὐτοκτονίας. Εἰς μὲν προσφώνησιν τοῦ περιόδ. "EX ORIENTE LUX" (No 35, Μάϊ 1957) γράφεται : "Χαῖρε διότι ὑπερσελίσεις τῶν πόνων. Τοῦτο δὲν εἶχες μέχρι τοῦδε ζῆσαι : Ἐγένεσο θιάς ἀπὸ ἑνα γήϊνον ἄνθρωπον". Ὁ Π. ὑπῆρξεν ὁ κληρονόμος τῆς γνησίας ἀτήλης τοῦ Κρόλεϋ, ἡ ὅποια ἐν συνεχεῖα μετεφέρθη εἰς Ἑλβετίαν, εἰς τὸ STEIN.

Ἔργα : Die Lehren des Meisters Theion.

Das Gesetz des Starken, εἰς τὸ περιόδ. "Mensch und Kosmos" No 8, 1954.-

ΠΕΤΕΤΕΝ (DR PETETIN). - Γάλλος ἰατρός ἀσχοληθεὶς περὶ τὰ τέ-

λη τοῦ 18ου αἰ. μετὰ τὰ φαινόμενα τῆς ὑπνοβασίας καὶ ἐξετέλεσεν ἐνδιαφέροντα πειράματα κρυπταισθησίας. Τὰ ἐν τῇ μαγνητικῇ ὑπνώσει εὐρισκόμενα ὑποκειμένα διεγλύγνωσκον τὸ ἀκριβές περιεχόμενον ἀντικειμένων καλυπτομένων ἐντὸς τῆς χειρὸς ἢ ἐντὸς φακέλλων. Τὰ ὑποκειμένα εἶχον κεκλεισμένους τοὺς ὀφθαλμούς καὶ διεγλύγνωσκον τὰ ἀντικείμενα εὐθὺς ὡς ἡ χεὶρ ἢ ὁ φακέλλος ἐτοποθετεῖτο ἐπὶ τῆς καρδίας των. Βιβλιογραφ. Ludwig, Geschichte 89. H. Durville, Cours.

ΠΕΥΘΑ (λατ. ECHINOCACTUS WILLIAMSI). Μικροσωμὸς κάκτος μετὰ ναρκωτικὰς ἰδιότητας. Περιέχει ἀλαλοειδῆ, ἐκ τῶν ὁποίων τινὰ ἐνεργοῦν ὑπνωτικῶς καὶ ναρκωτικῶς. Ἀπαντᾷ εἰς τὰς ἐρήμους τοῦ Μεξικῶ καὶ εἰς τὸ RIO GRANDE. Ἡ ἐν αὐτῷ περιεχομένη Μεσακάλνη προκαλεῖ ἐνδιαφέροντα ἐγχρωμα ὀράματα, ἀ-

κουστικάς ψευδαισθήσεις καὶ τὴν ἀδυναμίαν τοῦ ἐστρικοῦ σώματος. Δι' ὁμοιοπαθητικούς σκοπούς χορηγεῖται (μὲ ἐπιφυλάξεις) τὸ βῆμμα τοῦ παραγώγου ANHALONIUM LEWINII. - (Πββλ. Ἀρβύαι) Βιβλιογρ. Aldous Huxley, Die Pforten der Wahrnehmung, 1954
Dr Rouhier, La Plante qui fait les Yeux émerveillés, le Peyotl, Paris:1927.
Frichet, Plantes Magiques 43.

ΠΕΥΡΕΦΙΤ. (ROGER PEYREFITTE).- γεν. 1907

Διάσημος σύγχρονος Γάλλος συγγραφεύς, ὅστις διὰ τοῦ κληρονομικοῦ του μυθιοτορηματός "Τὰ τέκνα τοῦ φωτός" (Κάρλαρούη 1962) κατέσκηψε γνωστός ἐν σχέσει μὲ τὰς γνώσεις του περὶ τοῦ διεθνoῦς E.T. Χωρὶς νὰ εἶναι ὁ ἴδιος Τεκτων ἔγραψεν ὁ Π. ἐν ἐμπεριστατωμένον ἔργον περὶ τοῦ E.T., ὅπου ἀνατρεφονται πολλὰ ἐσωτερικὰ σημεῖα, τὰ ὁποῖα δὲν περιέχονται ἀκόμη καὶ εἰς τὰ ὑπὸ τῶν τεκτωνων συνταχθέντα.

ΠΕΨΙΣ (DIGESTIO).- Μία τῶν φάσεων τοῦ ἀλχημ. Μ. "Ε.

Εἶναι βραδεῖα τις ἐφήσις βοηθεῖα θερμότητος ὑγρῆς καὶ ὑριμαντικῆς (MATURANTE) ἣτις προσβάλλει τὴν ὕλην, τὴν διαίρει καὶ ἐξάλλει τὰς ἐνεργασίας ἀρχάς. Ἐπιτελεῖται ἐντὸς ἐρμητικῶς κλειστοῦ δοχείου. Ὑποδιαίρεται ὑπὸ τῶν φιλοσόφων εἰς 9 ἄλλας πράξεις, ἐκ τῶν ὁποίων δύο εἶναι αἱ κυριώτεραι, ἡ διάλυσις καὶ ἡ σήψις.

ΠΗΛΟΣ.- (LIMBUS, LEHM) Ἑρμητ.- Φιλόσοφοι τινες ἀπεκάλασαν

τοιουτοτρόπως τὴν ὕλην τοῦ Μ. "Ε., πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐξηπάτησε μερικούς ψευδο-χημικούς, ἐπιδοθέντας εἰς τὴν καιεργασίαν αὐτοῦ τούτου τοῦ πηλοῦ, πρὸς ἐξαγωγήν τῆς φιλοσ. ὕλης. Ἐν τούτοις ὁ φιλαλήθης μᾶς διδάσκει ὅτι τὸ ὄνομα Πηλός δεδονά ἀποδίδεται μόνον εἰς τὴν ἐν τῇ φάσει τῆς Ζυμώσεως εὐρισκομένην ὕλην.

Καὶ ὁ Παράκελσος ποιεῖται συχνάκις μνησθῆναι περὶ τοῦ LIMBUS τὸν ὁποῖον θεωρεῖ ὡς τὸ σπέρμα τοῦ Μακροκόσμου καὶ αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Διακρίνει L. MAJOR καὶ L. MINOR δηλ. οὐράνιον καὶ γῆϊνον πηλόν.

Βιβλιογρ. Paracelsus, Boue.-Paracelsus, I 189, II 224, 261, IV, 427, 444, 459.

ΠΙΓΓΑΛΑ (σικρ. έρυθρόφαιον). Τό Νάντι ποδ κείται δεξιά του μυελού, έν συμμετρικά προς τό θ "Ιντα. Άμφότερα έντι-προσωπεδουν την διπλήν πάλωσιν του νευρικού ρεύματος.- TANDON 497.-

ΠΙΚΟ ΝΤΕ ΛΑ ΜΙΡΑΝΤΟΛΑ.- (Βλ. Μιραντόλα)

ΠΙΝΑΞ ΧΑΡΑΞΕΩΣ (PLANCHE A TRACER, REISSBRETT, TRACING BOARD).

Είς τάς πλείστας δικαιοδοσίας του Ε.Τ. είναι σύμβολον ίσοδύναμον προς τον Τάπητα έργασίας ή τον "Πίνακα έργασίας", διότι επί του Πίνακος Χαράξεως, όπως καί επί του Τάπητος είναι σχεδιασμένα συμβολικά παραστάσεις ποδ χρησιμεύουν διά την εκπαιδευσιν των Τεκτόνων. Αρχικώς ο Π.Χ. έοχέ-διάζετο επί του δαπέδου της Στ. με κίμωναν πρό της έναρξεως των εργασιών καί κατά τό κλείσιμον αυτών έσβύνατο δι' έ-νας ύψάσματος. Σήμερον ο Π.Χ. αποτελείται από πλασίον τό όποσον περιέχει μόνιμον άπεικόνισιν των έμβλημάτων καί συμ-βόλων του βαθμού καί τοποθετείται είς τό μέσον του τεκτ. Έργαστηρίου, αφαιρούμενον κατά τό πέρας των εργασιών. Έ-καστος βαθμός έχει ίδιον Πίνακα Χ. περιέχοντα τά σύμβολα του βαθμού είς όν άνήκει. Αποτελεεί δε ο Π.Χ. έν των κομη-μάτων του Ναυ. (Π.ρ.β.λ. Τάπη)

ΠΙΠΑΛΑ (σικρ.) Τό Δένδρον της γνώσεως του καλού καί του κα-κού, είς την Ινδικήν παράδοσιν.

ΠΙΟΥΛΕ.- Πατόν παρασκευαζόμενον εκ σπερμάτων Όλολικουί, έ-νας μαγικού φυτού, του όποιου ή βοτανική καταγωγή δεν έχει είσέτι διασαφηνισθή. Χρησιμοποιείται υπό των Ινδιάνων του Μεξικου προκαλεί έντονον υποβλητικότητα καί έλαφράν ύ-πνωσιν, ίσως δε καί ψευδαισθησεις.

ΠΙΠΕΡ (MADAME PIPER).- Μεσάζουσα μελετηθεΐσα υπό των καθηγ. HODGSON καί HYSLOP του Παν/μου της Ν. Υ.ο.

Αι έρευναί των κατεγράφησαν είς τον ΧVΙον Τόμον των Πρακτι-κών της Άμερικ. Έταιρίας Ψυχικών Έρευνών. Τό όδηγόν "πνεύ-μα" της Κας Πίπερ ώνόμαζετο PHINNIT. Ο SAGE έγραψεν ίδιας-τερον έργον περς της Κας Πίπερ.

ΠΙΣΤΙΣ.— Ἀπὸ θρησκευτικῆς ἐπίψεως μὴ ἐσωτερικῆ βεβαιότητος πηγάζουσα, οὐχ ἐκ τῶν παρόδων τῆς ἐπιστημονικῆς ἐμπειρίας, ἀλλ' ἐξ ἀμέσου αὐτογνωστικῆς καὶ αὐτοεμπειρικῆς ἡτις ἐναφύεται εἰς τὴν προσωπικὴν σχέσιν τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸ ὑπεραισθητόν, ὑπεργήϊνον καὶ ἀπεριόριστον. Διὰ τοῦτο ἡ Πίστις οὐδὲν ἄλλο εἶναι ὡς αὐτὴν καὶ ἐαυτὴν τὴν θρησκείαν, ἀφοῦ παράγεται βάσει τῶν ἰδίων ψυχολογικῶν ἀξιωματικῶν με αὐτὴν. Ἡ βεβαιότης ὅμως ἐκεῖνη περὶ μίαν σχέσιν μεταξὺ ἀνθρώπου καὶ θεοῦ δὲν θά ἦδύνατο νὰ προσληθῆ καὶ νὰ ἐπιδράσῃ ἐπὶ τῆς θελήσεως καὶ τῶν συλλήψεων τοῦ πιστοῦ, εἴαν ἡ αὐτοεμπειρία, ἐπὶ τῆς ὁποίας βασίζεται, ἐν ἧτο ταυτοχρόνως καὶ μὴ θελα ἀποκάλυψις. Ὡστε Πίστις καὶ Ἀποκάλυψις εἶναι δύο ἀλληλένδετοι ἔννοιαι, μὴ δυνάμεναι νὰ νοηθῶν ἢ μὴ ἀπὸ τὴν ἄλλην κερχωρισμένως. Ἐάν ἡ Π. ἀνάγεται εἰς ἀντικείμενον τῆς Παραδόσεως, τότε ἡ Π. τοῦ πιστευόντος δὲν βασίζεται ἐπὶ τῆς ἐσωτερικῆς αὐτοεμπειρίας, ἀλλὰ κατ' ἀρχὰς ἐπὶ τῆς διατήρησεως, με πλήρη ἐπιστοσύνην, τῆς παραδιδόμενης ἀληθείας. Ἐξ ἄλλου αἱ ἐρμηνεύσαι τῆς ἐννοίας "Πίστις" διαφέρουν κατὰ πολὺ καὶ εἶναι τόσο πολυάριθμοι ὅσον καὶ αἱ σχολαὶ καὶ τὰ ἄρθρα πρὸτεως.

Ὁ Ε. L. LEVI εἰς τὸ τυπικόν του γράφει : "Τὸ νὰ διατυπώωμεν συλλογισμὸς περὶ τῆς Π., ἰσοδυναμεῖ με τὸ νὰ κατασπέρψωμεν τὴν πίστιν. Διάνοια καὶ Πίστις ἀποκλείουν ἑλληλάς. Πιστευόμεν εἰς κάτι τοῦ δὲν γνωρίζομεν, περὶ τοῦ ὁποίου ὅμως ἡ νόησις ἐπιθυμεῖ νὰ ἔχῃ οὕτω. Περιγράφειν καὶ διαγράφειν τὸ ἀντικείμενον τῆς Π. ἰσοδυναμεῖ ὡς ἐκ τοῦτου με τὸ διατυπῶναι τὸ Ἄγνωστον. Τὰ σύμβολα τῆς πίστεως εἶναι οἱ μαθηματικὰς τύποι τῆς ἀγνωστῆς μας καὶ τοῦ πῶθου γνώσεως τοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ Οὐγὸς ντὲ Σαλὺν Βικτώρ, ἕνας φίλος τοῦ Ἀγ. Βερνάρδου διεκρίνε δοξασίαν, πίστιν καὶ γνῶσιν. Ἐποποθεῖται συνεπῶς τὴν πίστιν ὑπεράνω τῆς δοξασίας, κάτωθεν ὅμως τῆς γνώσεως. Ἡ δοξασία, ἔλεγε, δὲν ἀποκλείει τὴν δυνατότητα τοῦ ἐντιθέτου. Ἡ πίστις ἀποκλείει τὴν δυνατότητα ταύτην, δὲν γνωρίζει ὅμως πῶς εἶναι αὕτη ἀκριβῶς καὶ στηρίζεται ἐπὶ τῆς ἀσθενείας ἄλλων, τῶν ὁποίων αἱ διδασκαλαί, τοῦ πρέπει νὰ γίνουσι πιστευτά, μεταβιβάζονται δι' ἀκοῆς. Ἡ Γνώσις ἀντιθέτως γινώσκει τὸ ἀντικείμενον ὅπως εἶναι εἰς τὴν πραγματικότητα. Ὡστε ἡ Γνώσις

παραστῆ ἓνα ἀνώτερον βαθμὸν ἀσφαλείας ἀπὸ τὴν ἀπλὴν Πίστιν. Ἡ κατωτέρα βαθμὶς τῆς πίστεως εἶναι ἐκεῖνη κατὰ τὴν ὁποῖαν ὁ πιστευὸν πιστεύει εἰς ἐκεῖνο τὸ ὅποιον πρέπει νὰ πιστεύῃ, χωρὶς πρὸς τοῦτο νὰ διαθέτῃ λογικὴν τινα βῆσιν καὶ ἔρεισμα. Πόσοι ἄνθρωποι οἱ ὅποιοι γονατίζουν καὶ προσεύχονται πρὸ τῶν εἰκόνων τοῦ Ἁγ. Βερνάρδου καὶ τοῦ Οὐγου' ντὲ Λαζὸν Βικτώρ θὰ καταλαμβάνοντο ὑπὸ δέους ἐὰν ἐγνώριζον τὴν διδασκαλίαν τῶν ὅτι ἡ Πίστις παρέχει μικροτέραν ἀσφάλειαν ἀπὸ τὴν Γνωσιν (MIEARS)

- Ἡ δυνάμεις ἰδιότης τοῦ πνεύματος. - Εἶναι τὸ χαρακτηρηστικὸν τοῦ προηγμένου μύστου, διότι ἡ πίστις του αὕτη πηγάζει ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε ἀποκαλύψεων τῶν ὁποῶν ἐγένετο κοινῶς καὶ αἱ ὁποῖαι τοῦ δίδουν τὴν σταθερὰν πεποιθῆσιν περὶ ὑπάρξεως ἀνωτέρας τινος ὑποστάσεως ἐν αὐτῷ, ἡ ὁποῖα τὸν καθοδηγεῖ πρὸς τὴν ἀπολύτρωσιν, ἔχει πλήρη πεποιθῆσιν εἰς τὸν Θεὸν κατὰ τὴν ἀποκαλύψεω, ὅστις εἰς τὸ ἐξῆς θέλει τὸν ὁδηγήσῃ βῆμα πρὸς βῆμα εἰς τὴν ἀποκάλυψιν τῆς Ἀληθείας.

Ἄλλὰ τὸσον ἡ πίστις, ὅσον καὶ τὸ αἶσθημα λατρείας πρὸς τὰς ἀνωτέρας αὐτοῦ δυνάμεις, τὸν ὁδηγεῖ ἀπὸ βαθμίδος εἰς βαθμίδα, εἰς τὴν πίστιν περὶ ὑπάρξεως ἀνωτέρας ἱεραρχίας πνευματικῶν δυνάμεων, αἱ ὁποῖαι μεταξὺ τῶν ἄλλων τῶν προσωρισμῶν ἔχουν καὶ νὰ κατευθύνουν τὰ βήματα τῆς ἀνθρωπότητος. Ἡ θεὸς αὕτη ἱεραρχία, φυσικὸν εἶναι νὰ ἔχη τὴν σύνθεσιν τῆς εἰς μίαν πνευματικὴν Ὀντότητα ἀνωτέραν πάσης συλλήψεως καὶ ἀνωτέραν πάσης διανοητικῆς κατανοήσεως : εἶναι ὁ Θεὸς τῶν ἐξ ἀποκαλύψεως θρησκειῶν.

- Πίστις εἰς τὸν Θεόν. - καὶ τὴν ἀθανάσιον τῆς ψυχῆς. - Πᾶν μυστικὸν Ἰάγμα, ὡς ἰδεολογικὸν καὶ θεϊστικὸν σηματοῦον, ἐρεῖδεται ἀκριβῶς ἐπὶ τῶν δύο τούτων δογμάτων καὶ ὅλη του ἡ διδασκαλία καὶ ἀγωγή τὴν ὁποῖαν παρέχει, προϋποθέτουν τὸσον τὴν ὑπαρξιν ἀθανάτου ψυχῆς ἐν τῷ ἀνθρώπῳ, ὅσον καὶ πνευματικῆς ἱεραρχίας ἐξελικνουμένης μέχρις τῆς ὑπέτης τοῦ Θεοῦ Ἀρχῆς. Εἰς τὴν ἀπόδειξιν τῆς ὑπάρξεως τῶν ἀρχῶν τούτων ἄγεται διὰ τῆς μύσεως, διὰ τῆς προσωπικῆς ἐνός ἐκάστου ἐργασίας καὶ μέσῳ βαθυτάτων διαλογισμῶν, ἐνοράσεων καὶ ἀποκαλύψε-

ΠΙΣΤΙΣ

ων. Ἡ πεποιθήσις ἄρα καὶ ἡ παραδοχὴ τῶν ἀληθειῶν τούτων, εἶναι προῖδον μικρᾶς μητηκῆς ἐργασίας, τελουμένης τόσον ἐν τῷ μητηκῷ Ναφ, ὅσον καὶ κυρίως ἐν τῷ ἐσωτερικῷ Ναφ ἐνὸς ἐκάστου ἐξ ἡμῶν. Γνωρίζομεν παραλλήλως ὅτι ἡ ἐξωτερικὴ φιλοσοφία, παρ' ὅλας τὰς ἀδύνατους διανοητικὰς προσπάθειάς της, μόνον ὑποθέσεις ἐν προκείμενῳ διετύπωσε καὶ ἐνέσχε εἰς ὅλας ἀντιφατικὰ συμπεράσματα κατέληξε.

Πῶς λοιπὸν εἶναι δυνατόν νὰ ἀπαιτησωμεν ἀπὸ τῶν ἀμνητον, ἔστω καὶ εἰδικῶς ἐγκύφαντα εἰς τὴν μελέτην τοῦ ζητήματος, νὰ ἔχη τῶν προτέρων καὶ πρὸ τῆς μῆσεως του καταλήξῃ εἰς τελικὰ συμπεράσματα ;

Ἡ πίστις εἰς τὴν ὑπαρξιν τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς ψυχῆς, δέν εἶναι θέμα φιλοσοφικόν ἢ ἐπιστημονικόν, ἀλλὰ ζήτημα ἐσωτερικῆς ἐνοράσεως καὶ θελοῦ φωτισμοῦ. Ἐρωτώμενος λοιπὸν ὁ ὑποψήφιος περὶ τῶν ἐν προκείμενῳ ἀπόψεών του, δέν μὲν εἶναι εὐλικρινῆς καὶ σέβεται τὸν ἑαυτὸν του, δέν ἠμπορεῖ παρὰ νὰ ἀπαντήσῃ μαζὶ μὲ τὸν Φάουστ :

Ποῦτος δε. θά δυστάσῃ νὰ τὸν ὀνομάσῃ

Καὶ νὰ ὁμολογήσῃ : Πιστεύω εἰς Αὐτόν ;

Καὶ ποῦτος ἐν συναίσθησει, ποῦτος ἠθελε τολμήσῃ

Νὰ εἶπῃ : Δέν πιστεύω εἰς Αὐτόν ;

Ἐκεῖνος πού τὰ πάντα περιβάλλει, ὁ πάντα συγκρατῶν,

Δέν συγκρατεῖ καὶ περιβάλλει, ἐσέ, κι' ἐμέ, κι' Αὐτόν ;

Ἐάν δέ ἐρωτώμενος ἐπιπολαῶς καὶ μὴ γνωρίζων τί λέγει, ἀποκριθῆν μὲ ξηρὸν ΝΑΙ : σημαίνει ὅτι εἶναι βέβαιος περὶ ἐκεῖνου τοῦ ὁποῦον πιστεύει, ἢ διότι "ἔτσι τὸ ἐδιδάχθη" ;

Γνωρίζομεν ὅτι ὁ χάρακτῆρ τῶν ὁποῦον θέλει νὰ διαμορφώσῃ ἡ Μυσταγωγία, εἶναι ἀντικρὺς ἀντίθετος ἐκεῖνου τοῦ τὰ πιστεύει ὅλα ὡς ὀρθά, διότι "ἔτσι τὰ παραδέχεται ὅλος ὁ κόσμος".

Λαμβανομένου λοιπὸν τούτου ὑπ' ὄψιν καὶ ὅτι ἐκάστον τοῦ ἡ Μυσταγωγία ζητεῖ ἀπὸ τοὺς ὑποψηφίους ὁπαδοὺς της εἶναι κυρίως ἡ ἐλευθερία σκέψεως, ἡ καλὴ διάθεσις πρὸς ἔρευναν καὶ ἡ καλὴ πίστις, δέν εὐρίσκομεν ἀπαραίτητον ὅπως ὁ ὑποψήφιος, ἢ ὁ μυσθόμενος εἰς τὰ Μυστήρια, νὰ ζητηται ὅπως ἔχη ἐν τῶν προτέρων ἀποδεχθῆ τὰς μητηκὰς ἀρχάς, ἀλλὰ κυρίως ὅπως μὴ ἐ-

χη ἐρριζωμένους ἀντιθέτους ἀπόψεις καὶ νὰ ἔχῃ τὴν προδιάθεσιν νὰ εἶναι ἀποδεχθῆ. Τὰς μυητικὰς ἀρχὰς πρέπει νὰ ἔχουν καὶ νὰ εἶναι ἀφοσιωμένοι εἰς αὐτάς οἱ ἰσθύνοντες τὰς μυητικὰς ὀργανώσεις, οἱ εὐρισκόμενοι εἰς τὴν κορυφὴν τῆς μυητικῆς ἱεραρχίας, καθὼς καὶ οἱ παλαιότεροι μεμνημένοι. Οἱ νέοι, πολλῶν δὲ μᾶλλον οἱ ὑποψήφιοι πρὸς μῆσιν εἰσέτι ἀμύητοι, δύνανται νὰ ἔχουν τὰς ἰδέας των, ἰδέα ὅσον ἀφορᾷ τὰ ζητήματα τοῦ Θεοῦ. (Ἄντ. Ἀδριανόπουλος, Τὸ εἶναι Τεκτονισμὸς, σ. 87)

Χειριζόμενοι ἀντιθέτως τὸ ζήτημα, ὑπάρχει κίνδυνος νὰ ἀποκλεισθῶν τῆς μύησης τὰ σοβαρότερα πνεύματα καὶ ἀντιθέτως νὰ ἀποδεχόμεθα ὡς καταλλήλους πρὸς μῆσιν ἀνθρώπους δηλώσαντας ἑλαφρῶ τῇ συνειδήσει ὅτι πιστεύουν εἰς τὴν ὑπαρξίν Θεοῦ.

- Πίστις - Σοφία. "Ὀψιμον ἔργον τῆς Γνωστικῆς περιόδου ἀπὸ τῶν 3ον αἰ., ἀνακαλυφθὲν ὑπὸ τοῦ Ἀγγλοῦ DR ASKEW καὶ δημοσιευθὲν τῷ 1851. Διεσώθη μόνον εἰς τὴν κοπτικὴν μτφρ καὶ περιγράφει, τὰς περιπετείας τῆς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ πεισοδης Σοφίας, παρουσιάζει δὲ μεγάλην συγγένειαν ὡς πρὸς τὴν διδασκαλίαν περὶ ἀμαρτήματος, μετανοίας καὶ πίστεως πρὸς τὴν χριστιανικὴν ἐκκλησιαστικὴν ἀντίληψιν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰς ἄλλας γνωστικὰς αἰρέσεις. Ἀποδίδεται συχνὰ εἰς τὸν αἰρεσι-ἀρχὴν Οὐαλεντίνον.

Εἶναι γενικῶς λείαν στρυφνὸν καὶ σκοτεινὸν μάταλως δὲ θὰ ἀναζητήσῃ τις ἐν αὐτῷ συστηματικὴν γνωστικὴν διδασκαλίαν δυναμένην νὰ ἀποσαφήνισῃ τὰς ὑπὸ τῶν Πατέρων διδομένας πληροφορίας περὶ Γνώσεως.

Δώδεκα ἔτη μετὰ τὴν Ἀνάστασιν, ὁ Ἰησοῦς ἀπαντᾷ εἰς τὰς ἐρωτήσεις τὰς ὁποίας ὑποβάλλουν οἱ μαθηταὶ καὶ αἱ μαθήτριαί του (Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, ὑποβάλλει 39 ἐρωτήσεις ἐπὶ τοῦ συνόλου τῶν 46), τοὺς διηγεῖται τὸν περίπλοκον τοῦ δια τοῦ κόσμου τῶν Αἰώνων καὶ τῶν Ἀρχόντων καὶ πῶς συνήνηται τὴν Πίστιν-Σοφίαν, ἡ ὅποια, θῆμα τοῦ μίσους τῶν 12 Ἀρχόντων παρεκλανθήθη διὰ σαφεροῦ φωτός καὶ ἐνεκλείσθη εἰς τὴν ὕλην. Ὁ Ἰησοῦς περιγράφει περαιτέρω τοὺς διαφόρους κόσμους οἱ ὁποῖοι ἐκτείνονται ἀπὸ τῆς ἀγνῆς θεότητος μέχρι τοῦ ἡμετέρου ὑποσηληναίου κόσμου. Ὀμιλεῖ περὶ τοῦ Λόγου καὶ τῶν Ἀπατόρων οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦν τὸ πρῶτον μυστήριον. 24 ἄλλα μυστή-

ρια ακολουθούν, τὰ ὅποια εἶναι ἀκόμη υψηλότερον τοῦ Μεγάλου Θησαυροῦ τοῦ Φωτός με τούς 12 σωτήρας τῶν καὶ τούς 9 φάλακας τῶν τριῶν θυρῶν. Ἀπεὶρως χαμηλότερον εὑρηται ὁ "κόπος τῶν δικαίων", ὅστις ἡγεμονεῖται ὑπὸ 6 μεγάλων ἡγεμόνων : Ἰεσοῦ, ὁ φύλαξ τοῦ Μεγ. Φωτός, οἱ δύο μεγάλοι Ἀρχηγοί, ὁ Μελχισεδέκ καὶ ὁ μέγας Σαβαώθ, Κατόπιν φθάνομεν εἰς τὸν κύκλον τοῦ μεγάλου καὶ ἀγαθοῦ Ἰαῶ, τοῦ μικροῦ Ἰαῶ καὶ τοῦ μικροῦ Σαβαώθ οἱ ὅποιοι περιβάλλουν τὴν Παρθένον τοῦ Φωτός. Ἡ Παρθένος εἶναι ἐπιφορτισμένη με τὴν κρῖον τῶν ψυχῶν. "Ἐφράγξει τὰς ἀγνάς ψυχάς, ἐπιστρέφει τὰς ἀναθάρτους εἰς τὸν γῆινον κῆμον καὶ ρίπτει εἰς τὰ σκόδη τὰ ἐξώτερα τοὺς ἐγκληματίσαντες.

Κάτωθεν τῶν διαφόρων τούτων περιχώων τοῦ κόσμου τοῦ Φωτός, εὑρηται ὁ Κερασμός, ὁ κόσμος τῆς Δύσεως καὶ τοῦ 13ου Αἰῶνος. Ἐδῶ διαμένουν ὁ Μέγας Ἀδρατος ἢ Προπάτωρ καὶ ἡ Βαρβελώ. Ἀκόμη κατωτέρω εἶναι ἐγκατεστημένοι οἱ 12 Αἰῶνες οἱ ὅποιοι εὑρηται εἰς ἐνδιάμεσον θέσιν, διότι ἀπ' αὐτῶν καὶ ἐφεξῆς ἡ ὕλη μελγνυται με τὸ φῶς. Τέλος ἀκολουθεῖ ἡ σφαίρα τῆς εἰμαρμένης καὶ ἐκτείνεται ἀπὸ τούς 12 Αἰῶνας μέχρι τοῦ γῆινου κόσμου. Κέντηται δύο πύλας, διὰ τῶν ὁποίων αἱ ψυχὰς εἰσέρχονται καὶ ἐξέρχονται κατ' ἀπομίμησιν τῶν δύο ἡλιοστασιακῶν πυλῶν τῶν Πυθαγορείων.

Αἱ ὅλων αὐτῶν τῶν θυρῶν καὶ τῶν κύκλων αἱ ψυχὰς τῶν "πνευματικῶν" δεόν νά διέλθουν διὰ νά ἀναρροχηθῶσιν μέχρις ὅτου φθάσουν τὴν φωτεινὴν τῶν ἀρχῶν. Τρεῖς βάπτισματα, ἢ μᾶλλον τρεῖς μυστεῖς εἶναι ἀναγκαῖαι διὰ νά φθάσουν αἱ ψυχὰς εἰς τὸ φῶς : εἶναι τὸ βάπτισμα τοῦ ὕδατος, τοῦ πυρός καὶ τοῦ Ἁγ. Πνεύματος. - (MASSON)

ΠΙΣΤΙΣ - ΕΛΠΙΣ - ΑΓΑΠΗ. Τὸ τρίπτυχον ἐφ' οὗ βασίζεται ἡ χριστιανικὴ πίστις κατὰ Κορινθ. Ι, 13, 13 Ὑπὸ τὴν ἰδέαν μορφῆν ἢ ὑπὸ διαφορετικὴν ὄψιν ἢ ἐσωτερικὴν κεντρικὴν θέσιν ὅλων σχεδῶν τῶν ἐσωτερικῶν κοσμοθεωριῶν. Εἰς τὸν Ε.Τ. τῶν κυανῶν βαθμῶν, διαγράφεται τὸ ἴδιον τρίπτυχον με τὴν "Ἰσοφίαν, Κάλλος καὶ Ἰσχύον" παρὰ τῷ Χάλν Μαρτέν με τὸ "Ἐλευθερίαν, Ἰσοφίαν, Ἀδελφότης", εἰς τὸν Α.Α.Σ.Τ. (18ος βαθμῶς) με Πέστιν, Ἑλλεδα καὶ Εὐσπλαχνίαν" κ.ο.κ.

Εἰς τὰ συστήματα τῶν ἀνωτέρων βαθμῶν τοῦ Ε.Τ. διατρέχει ἡ τριάς αὕτη διὰ μέσου ἄλλης τῆς ἐσωτερικῆς διδασκαλίας: κυανοῦς οὐρανός ὡς συμβολικόν χρῶμα τῆς Πίστης, πρᾶσινον ὡς ἐπικρατοῦν χρῶμα εἰς τοὺς βαθμοὺς τοῦ Ἁγ. Ἀνδρέου, ὡς καὶ εἰς τοὺς βαθμοὺς τῆς Τελειοποιήσεως καὶ τέλος ἐρυθρὸν εἰς ὅλα τὰ περιεχόμενα τοῦ Ε.Τ. τῶν ὀκτώων ἢ κορωνίς τῆς συνεδριάσεως εἶναι ἡ Ἀγάπη, ἥτοι ἡ ἀδελφικὴ συνουσία.

Κατὰ τὰς ἐρμηνείας τοῦ Ἀνδρέου Διδ. τῆς Μεγ. Ἐθν. Στ. τῆς Γερμανίας (G.L.L.) ἀναφέρεται σαφῶς: "Πίστις, Ἐλπίς, Ἀγάπη, αἱ τρεῖς αὗται ἀρεταὶ αἱ αἰωνίως παραμένουσαι, ἡ θαυμασιῆ αὕτη τριάς ἐπὶ τῆς ὀκτώος ἐδρεῦει ἡ βοήθειά της καὶ ἡ σωτηρία μας, περιβάλλον ἡμᾶς εἰς τὸ Ἐργαστήριον μας τοῦτο. Ἡ Ἀγάπη ἡμᾶς ὀμιλεῖ διὰ τῶν ἐρυθρῶν παραπετασμάτων τῶν τοίχων μας, ἡ Ἐλπίς διὰ τοῦ πρασίνου τῶν στηλῶν μας αἱ ὀκτώαι στηρίζουν τὸ οἰκοδόμημα, καὶ ἀποφεύγουν τὴν κατακρήμνισίν του." Οὐκισθὲν ὅμως τῆς θύρας κρᾶπεται τὸ Ἱερόν τὸ ὀκτώον προσπαθοῦμεν διὰ τῆς Πίστεως νὰ συλλάβωμεν, δεδομένου ὅτι ἀποκρύπτεται τοῦτο ἀπὸ τῆς ἀμέσου παρατηρήσεως ἡμῶν, διὰ μιᾶς πίστεως ἥτις καθίσταται ἰσχυρότερα διὰ τῆς σταθεροῦς τῶν δύο στηλῶν. Ὑπεράνω ἄλλων ἐκτείνεται εἰς οὐρανός με φωτεινὴν (κυανῆν) ἀνταγείαν..."

Βιβλιογρ. Otto Hieber, Der Grad des Andreas Meisters, Βρλ. 1911: σ. 181. Λάσκαρης 679.- Fr. Schuon, Ἐνότης 152.- "Voile d'Isis" 1918, 603.- Leisegang, Gnosis 291. 310.- Paracelsus, I 23a; 237, 246, II 504, IV 207; 211, 292.- Ailendy, Paracelse 87, 127.- St. de Guaita I 11 403. "Etudes Tradit". 1953. 344. - Α. Ἀδριανόπ. "Ἄνθρ" 64.- Euenon, Es. Chretien 63.- Λοῦβαρις, Νουστ. Περιπλ. 107.- Otto, Le Sacré, Paris 1949.- Payot. M. Eliade, Heilige & Profanes, Hamburg, 1947. Rowohlt.- G.W. Hegel. Glauben & Wissen 1962.- H. Gollwitzer, Denken & Glauben, Στουτγ. 1965 K. Lowith, Wissen, Glaube & Skepsis, 1962. H. Rust. Glaube & Denken im Wandel der Zeiten, 1965, - Πίστις-Σοφία: Masson.- Koslin, Das Gnostische System Des Buches Pistis-Sophia; εἰς τὰ "Theologische Jahrbucher" Tubingen 1854.- Hamack, Ueber das Gnostische Buch P.-S.- Λειψία 1891.- Karl Schmidt, Gnostische Schriften in: Kortischer Sprache, Λειψία 1892.- Amelinau, Pistis Sophia, Paris 1895.- Hans Leisegang, Die Gnosis, Βρλ. Kröner

υπάρχει διεξοδική περιληψίς τοῦ ἔργου)
Fichte, Destin de l'Homme 141. → M. Riviere, Hist. 190. -

ΠΙΣΤΟΡΙΟΣ (PISTORIUS). Περισυνέλεξε ὅλα τὰ ἐπὶ τῆς Καθάρσεως
δημοσιευθέντα ἔργα. (FRANCK, KABBALA, Βρλ 1922, 12. -)

ΠΙΤΑΚΑ. Ἰνδική λέξις σημαίνουσα "κάλαθον". Με τὴν λέξιν ταύ-
την χαρακτηρίζονται τὰ διάφορα τμήματα τῶν Γραφῶν Πάλι,
τῆς Βουδδιστικῆς Βιβλίου ἀποτελουμένης ἐκ 116 Τόμων καὶ διηρημέ-
νης εἰς τρία Πιτάκα (Τρίπιτάκα).

ΠΙΤΑΡΑΣ (σρκ. οἱ Πατέρες, ἄλλως οἱ Πρόγονοι)

ΠΙΤΡ ΕΙΣ. (σρκ. οἱ Πατέρες). Οἱ Πίτρες εἶναι οἱ ἄμεσοι πρό-
γονοὶ τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τιμὴν τῶν ὀφείλων τελοῦνται αἱ θυ-
σολαὶ πρὸς τιμὴν τῶν νεκρῶν. Οἱ μεγάλοι Πίτρες ἢ Σεληνιακοὶ
Π. (ΒαρισάδΠουράνα) εἶναι καρποὶ τῆς σεληνιακῆς ἀλάσου. Ἀπο-
τελοῦν τὴν δωδεκάτην δημιουργικὴν Ἱεραρχίαν. Εἶναι οἱ Κόριοι
τῶν μαρῶν ἐπὶ τῆς γῆινης ἀλάσου. Ὀλοκληρὸς ἢ ἐξελιξίς κατευ-
θύνεται παρ' αὐτῶν. Παρέσχον τὰς σιὰς τῶν (τσάγιας) διὰ νὰ
σχηματίσουν τὸ πρῶτον σῶμα τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ πρώτη αὐτῆ μορφή
ἐπενδυθεῖσα κατόπιν ὑπὸ πυκνοτέρας ὑλης, κατέστη τὸ αἰθερικὸν
σῶμα.

Τὸ ὄνομα τῶν Πίτρεις δίδεται ἀκόμη εἰς τοὺς Ἄγνισβάτας
Π., πατέρας τῶν Ντέβας, μελῶν τῆς ἐνδεκάτης δημιουργικῆς Ἱε-
ραρχίας, ἧτις παρέσχον εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὰς ἐνδιαμέσους ἀρ-
χάς. - (V. REYNAUD, RHEA)

Ἄσαν μυστικὴ Ἰνδικὴ αἵρεσις, ὁμοία πρὸς τὴν LAGHANA SHASTRA
χρησιμοποιοῦσα τύπους καὶ μαγικὰς ἐπικλήσεις.

ΠΙΤΡΙ ΝΤΕΒΑΣ ἢ Π. ΝΤΕΒΑΤΑΣ. Ὁ τίτλος οὗτος ἀποδίδεται εἰς
τοὺς Πίτρες Μπαρισάδ (D.S. II 90) καὶ εἰς τοὺς Ἄγνισβά-
τα Πίτρες.

ΠΙΤΡΙ - ΠΥΑΝΑ. (σρκ. ἡ ὁδὸς τῶν προγόνων)

Ἡ πορεία τῆς ἀποσαρκώσεως ψυχῆς, ἀντίστοιχος πρὸς τὴν
"πόλιν τῶν θνητῶν" τῆς ἑλλ. παραδόσεως.

ΠΛΑΓΓΩΝ (κοιλία). Μέθοδος τῆς ἀποκρίθου θεραπευτικῆς (Ία-
τροσοφίας) στηριζομένη ἐπὶ τοῦ νόμου τῆς συμπαθείας.
Μία βουλήτικη ἐνέργεια, φυσικὴ ἢ ψυχικὴ, ἀκουσμένη ἐπὶ τῆς
εἰκόνας (ὁμοιώματος) ἑνὸς ἀτόμου, ἢ ἐπὶ τμήματος τοῦ σώμα-
τος αὐτοῦ εὐρεθέντος ἐπὶ μακρὸν εἰς ἐπαφὴν μετ' αὐτοῦ, μετα-
φέρεται ἐκ συμπαθείας ἐπὶ τοῦ ὑλικοῦ σώματος ἢ ἐπὶ τῆς ψυχῆς
τοῦ ὑποκειμένου : εἶναι ἡ ἀρχὴ τῆς Μαγγανείας (ENVOUTEMENT)
προκειμένου περὶ κακοβούλου ἐνεργείας. Ἄλλ' ὅπως εἶναι γνω-
στὸν, αἱ φυσικαὶ δυνάμεις καὶ οἱ νόμοι εἰς οὓς ὑπακούουν,
δὲν εἶναι αὐτὰ καθ' ἑαυτὰς, οὔτε ἀγαθὰ, οὔτε κακὰ· ἡ ἀν-
θρωπίνῃ πρόθεσις καὶ ὁ σκοπὸς, σφραγίζει αὐτὰ διὰ τοῦ χαρα-
κτηρισμοῦ τοῦ καλοῦ ἢ τοῦ κακοῦ. Οὕτω καὶ ἡ πρακτικὴ τῆς
Μαγγανείας, ἡ ὅποια ὡς τοιαύτη ἀποτελεῖ τὴν πλῆθον βδελυρᾶν
καὶ ἀπεχθῆ ἐφαρμογὴν τῆς ἀνθρ, βουλήσεως καὶ τῶν ὑπερβατι-
κῶν δυνάμεων τῆς φύσεως, εἰς τὰς χεῖρας ἡθικοῦ καὶ ἀλτροῦ-
στοῦ θεραπευτοῦ εἶναι πολῦτιμον ὄργανον πρὸς ἀνακαθορισιν
τῆς ἀνθρωπότητος ἀπὸ τῶν δεινῶν τῆς ἀσθενείας.

Ὁ μέγας Παράκελσος διέγνωσε τὴν ἀλήθειαν ταύτην, ἐπα-
νελλημένως δὲ εἰς τὰ ἔργα του ἐπανερχεται καὶ δίδει σαφεῖς
καὶ λεπτομερεῖς πληροφορίας ἐν προκειμένῳ.
"Θέλεις νὰ ἀπαλλάξης, λέγει, ἓνα ἄνθρωπον ἀπὸ τὰς ἀσθενείας
τοῦ καὶ νὰ τὸν θεραπεύσῃς ; Λάβε τὴν εἰκόνα του καὶ δῶσε εἰς
αὐτὴν φάρμακα, καμὲ εἰς αὐτὴν ἐπαλλελεφεῖς, καὶ ἐν γένει πρᾶ-
ξε εἰς αὐτὴν ὅ,τι θὰ ἔπραττες εἰάν εἶχες ἐνώπιόν σου τὸν πά-
σχοντα". (DE IMAGINIBUS, T. IV, 327-347)

Ἡ συμπαθητικὴ θεραπευτικὴ στηρίζεται ἐπὶ τῆς ἀκολούθου
μεθόδου : πλάσσεται ἐξ εὐπλαστοῦ ὑλης (κηρός, πηλός) ἓν κα-
τὰ τὸ δυνατόν πιστὸν ὁμοίωμα τοῦ ἀσθενοῦς ἢ σχεδιάζεται ἡ
εἰκὼν αὐτοῦ. Ἐντὸς τοῦ ὁμοιώματος τούτου εἰσάγονται μέρη
ἐκ τοῦ σώματος τοῦ ἀσθενοῦς, ὡς αἷμα, ὄνυχες, τρίχες, σβε-
λος. Μεθ' ὃ ἡ εἰκὼν ἐπενδύεται διὰ τεμαχίων ὑψίστου πρᾶερ-
χομένου, ἐξ ἐνδυμάτων εἰς ἄμεσον ἐπαφὴν εὐρεθέντων μετὰ τοῦ
σώματος τοῦ ἀσθενοῦς. Ἀκολουθεῖ ἐπίσημος τελετικὴ καθιέρω-
σις τῆς πλαγγῶνος (βάπτισις) μεθ' ὃ πιστεύεται ὅτι ἔχει ἐπι-
τευχθῆ στενὸς ὑπερφυσικὸς δεσμὸς μετὰ τοῦ ὁμοιώματος καὶ ἀσθε-
νοῦς. Εἰς τὸ ἐξῆς πᾶσα θεραπευτικὴ ἐνέργεια γινομένη ἐπὶ τοῦ
ὁμοιώματος, μεταφέρεται ἐπὶ τοῦ ἀσθενοῦς, ἔστω καὶ ἐκ σημαν-

τικῆς ἀποστάσεως.

Βιβλιογρ. Π. Γράβιγγερ, Μ.Ψ.Θ. 387.- IDEM, Φαρμακός. III 177.
(Πρβλ. Ὁμοῶμα)

ΠΛΑΝΑΙ. Πολλὰ ἀπόκρυφοὶ πληροφόροι βασίζονται ὅπως ἀκουσῶς ἐπὶ πλανῶν. Μόνον μὲ μακρὰν πεῖραν, κατόπιν αὐτογνώσεως καὶ αὐτοκριτικῆς, δύνανται αὐταὶ νὰ απομακρυνθοῦν. Ἀκόμη καὶ ἡ Η.Ρ.Β., ὅπως γράφει ὁ G. MEYRINK, δὲν εἶχε τελειῶς ἀπαλλαγῆ αὐτῶν. "Ὅποιος γνωρίζει κατὰ βάθος τὴν ἔσπορὴν τῆς Η.Ρ.Β., αὐτὸς γνωρίζει ὅτι αὕτη σοβαρῶς ἠδύνατό νὰ διαφουσηθῆ, ὅταν ἐπὶ λέξει ἔγραφε: "Εἶναι φοβερὸν νὰ μοῦ ἐμφανίζεσθαι εἰς Μαχάτμα, τὸν ὁποῖον ἐξελάμβανον ὡς ἀληθῆ Διδασκαλον, ἐνῶ ἀργότερον πρὸς μεγάλην μου ἀπελπισίαν ἔπρεπε ν' ἀντιληφθῆ ὅτι ἦτο εἰς Δαίμων καὶ ὑπεκρίνετο τὸν Διδ. ὑπὸ τῷ προσωπεῖον του".

(Ἀναφῆρ. ὑπὸ τοῦ LAARSS, ELIPHAS LEVI, σ. 11)

ΠΛΑΝΗΤΑΙ. Τὰ οὐράνια σῶματα τὰ ὁποῖα περιστρέφονται εἰς κυκλικῶς-ἐλλειπτικῶς τροχιὰς περὶ τοῦ Ἥλιου. Οἱ Π. εἶναι σκότεινὰ σῶματα, τὰ ὁποῖα δέχονται τὸ φῶς ἐκ τοῦ Ἥλιου (ἐτεροφῶτα) καὶ οὕτω γίνονται ὀρατά. Καὶ ἡ Γῆ εἶναι εἰς πλανήτης. Οἱ διὰ γυνοῦ ὀφθαλμοῦ ὀρατοὶ Π. Ἑρμῆς, Ἀφροδίτη, Ἄρης, Ζεὺς καὶ Κρόνος, ἦσαν ἤδη γνωστοὶ εἰς τὴν ἀρχαιότητα. Ὁ Οὐρανὸς ἀνεκαλύφθη μάλιστα τῷ 1871 ὑπὸ τοῦ Χέρσελ διὰ τοῦ τηλεσκοπίου, οἱ δὲ Ποσειδῶν μάλιστα τῷ 1846 καὶ ὁ Πλούτων τῷ 1930.

Ἐκτὸς τῶν θ τούτων μεγάλων πλανητῶν, περιλαμβανομένης καὶ τῆς Γῆς, κινοῦνται μετὰξὺ τῶν τροχιῶν τοῦ Ἄρειος καὶ τοῦ Διδὸς μέγας ἀριθμὸς μικρῶν πλανητῶν (πλανηταειδεῖς). Ἡδὴ κατὰ τὴν ἀρχαιότητα διήρουν τοὺς πλανήτας (χωρὶς τὴν Γῆν) εἰς ἀνωτέρους καὶ κατωτέρους, ἐν σχέσει πρὸς τὴν φαινομενικὴν θέσιν τῶν ὡς πρὸς τὸν Ἥλιον καὶ ἀπενάλου κατωτέρους ἐκείνους καὶ ἐμφανίζονται πλησόν τοῦ Ἥλιου καὶ ἀνωτέρους ἐκείνους οἱ ὁποῖοι, ἀκόμη καὶ κατὰ τὰς προκεχωρημένας νυκτερινὰς ὥρας δυσκόλως διακρίνονται εἰς τὸν οὐρανόν. Κατὰ ταῦτα εἰς τοὺς κατωτέρους καταλέγονται μόνον ὁ Ἑρμῆς καὶ ἡ Ἀφροδίτη, ὅλοι δὲ οἱ λοιποὶ εἰς τοὺς ἀνωτέρους. Οἱ κατώτεροι πλανῆται δύνανται νὰ συνέλθουν εἰς ἀνωτέραν ἢ κατωτέραν "σύνθετον" οὐ-

δέποτε όμως εις "διάμετρον", ενώ οι άνωτεροι Π. μόνον εις ανωτέραν σφουδον, αλλά και εις διάμετρον μέ τον Ήλιον.

Εις την Αστρολογίαν άναγνωρίζονται ειτε 7, ειτε 9 η και 12 Πλανήται, όπου ο Ήλιος και η Σελήνη, κατά παλαιάν παράδοσιν καταλέγονται μεταξύ των Πλανητών.

Διά να άχθοϋν μέχρι του άριθμου 12, προστίθενται εις την Αστρολογίαν διάφοροι άλλοι μη παραδοσιακοί Π., οι λεγόμενοι Απόκρυφοί Πλανήται. Ως τοιοϋται άναγνωρίζονται ο Ήφαιστος και το Χάος (η Σαρκούρ). Η άρσθησις τότε λαμβάνει την ακόλουθον όψιν :

Οι Πλανήται και τά σύμβολα αυτών

Ήλιος	☉	Ούρανός	♆ η ☊
Έρμής	♁	Πασειδών	♁
Άφροδίτη	♀	Ήφαιστος	♁
Γη	♁	Πλούτων	♁ η ♇
Σελήνη	☾	Χάος (η Σαρκούρ)	♁
Άρης	♁		
Ζεύς	♁		
Κρόνος	♁		

Κατά την αντίληψιν ένίων Αστρολόγων ο Ήφαιστος είναι δορυφόρος της Άφροδίτης και ο Πλούτων δορυφόρος του Έρμου. Κατ' άλλους νεωτέρους Αστρολόγους, ο Ήφαιστος, ο πλούτων και το Χάος (Σαρκούρ) κινούνται επέκεινα της τροχιάς του Πασειδώνος.

Όποτε η νεωτέρα Αστρολογία άναγνωρίζει 9 κυρίως πλανήτας : τον Πλούτωνα, τον Πασειδώννα, τον Ούρανόν, τον Κρόνον, τον Δία, τον Άρη, την Άφροδίτην και τον Έρμήν, ως και τά δύο "φώτα" τον Ήλιον και την Σελήνην. Οι άρχαίοι

οι ἀνεγνώριζον μόνον 7 πλανήτας συνολικῶς : Κρόνον, Δία, Ἄρην, Ἥλιον, Ἀφροδίτην, Ἑρμῆν καὶ Σελήνην. Ἐξ αὐτῶν τὰ δύο "φῶτα" τὸν Ἥλιον καὶ Σελήνην, ἐθεώρουν ὡς πλανήτας. Οἱ 7 οὗτοι Π. εἶχον κατανεμηθῆ μεταξὺ τῶν ζωδιακῶν ἐστερισμῶν, κατὰ τρόπον ὥστε νὰ δίδεται εἰς ἕκαστον τῶν "φῶτων" τὸ προβέδισμα ἐφ' ἑνὸς ζωδιακοῦ σημείου, εἰς τοὺς ὑπολόπους δὲ 5 πλανήτας ἢ κυριαρχία ἐπὶ δύο διαφορετικῶν σημείων ἐπὶ τῶν ὀριζων οὗτοι ἐνήργουν πότε κατὰ τρόπον ἐνεργητικόν, καὶ πότε παθητικῶς.

Ἡ νεώτερα ἀνακάλυψις τοῦ Πλούτωνος, τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τοῦ Οὐρανοῦ, ἔν μετέβαλε κατ' οὐδέν τὰ παλαιὰ δεδομένα διότι τὸ πειράμα καὶ ἡ παρατήρησις ἀπέδειξαν ὅτι οἱ τρεῖς πλανῆται, ἀποτελοῦν μέρος μιᾶς νέας σειρᾶς ἐκ πάντε πλανητῶν καὶ ὅτι ἐνεργοῦν κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον ὡς οἱ προγενεστέρως γνωστοί, ἀλλὰ μόνον ἐπὶ τινος ἀνωτέρου ἐπιπέδου πραγματώσεως. Οὕτω κατέληξαν οἱ νεώτεροι Ἀστρολόγοι νὰ ὑπαγάγουν ἕνα ἕκαστον τῶν νεωτέρων πλανητῶν εἰς ἕν ζῳδιον, παραλλήλως πρὸς τοὺς παλαιούς πλανήτας. Οὕτω τὸν Ποσειδῶνα ὑψήγαγον εἰς τὸ ζῳδιον τὸ προηγουμένως εὐρισκόμενον ὑπὸ τὴν παθητικὴν ἐπίδρασιν τοῦ Διός, τὸν δὲ Οὐρανὸν ὑπὸ τὴν ἐνεργὸν ἐπίδρασιν τοῦ Κρόνου, Διὰ τὴν Πλούτωνα αἱ ἐρευναι δὲν ἔχουν εἰσέτι περατωθῆ, θεωρεῖται ὅμως ὡς ἀνωτέρα διατονικὴ (ὀκτάβα) τῆς Ἀφροδίτης (;). Ὁ Ποσειδῶν, κατὰ ταῦτα τοῦ σημειοδοτεῖ τὸν μυθικιστῆν, εἶναι πράγματι ἡ παθητικὴ ὄψις τοῦ Διός, ὅστις ὑποποιτᾷ τὸν θαυματουργὸν καὶ τὸν μέγαν ἱερέα, ὁ δὲ Οὐρανός, ὅστις σημειοδοτεῖ τὸν Ἀποκρυφιστῆν, ὡς ἐνεργὸς καὶ ἐξυψωμένη ὄψις τοῦ Κρόνου, ὑποποιτᾷ τὴν σφραγίδα συγχρόνως τοῦ ἱερέως, τοῦ ἐλευθέρως σκεπτομένου καὶ τοῦ Μάγου.

Ὅσον ἀφορᾷ τὰς ἐπίδράσεις τῶν οὐρανῶν τούτων σωμάτων, δυνάμεθα νὰ τὰς καθορίσωμεν ὡς ἑξῆς :

Ποσειδῶν ♁. - Ἡ ἐπίδρασις του ἀναγνωρίζεται ὡς θερμὴ καὶ ὑγρὴ, κυβερνᾷ τὸ μυστικόν καὶ συγκινητικόν τοῦ χαρακτήρος. Προσπατα εἰς τὰς ἀποθμούς μεταβολάς, εἰς τὰς ροπὰς ἐνθουσιασμοῦ. Παρέχει τὴν ἐνδρασίαν, τὴν αἰσθητικὴν μεγαλοφυΐαν, τὸ δῶρον τῆς προφητείας, εὐνοεῖ τὰς κληρονομίας καὶ τὰ φῶρα τῆς θαλάσσης.

SUN

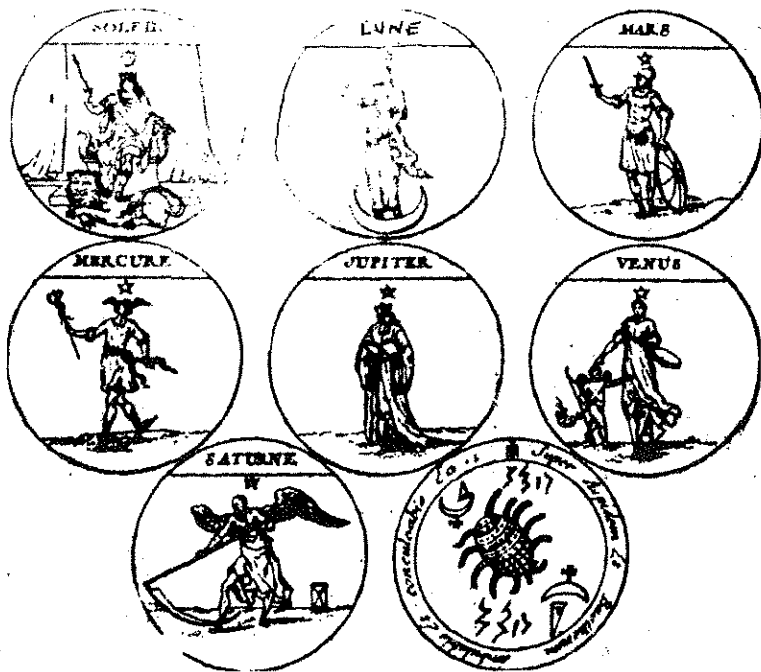

MOON

MARS

Αὐτοὶ οἱ τρεῖς παλαιοὶ χαραγμένοι πίνακες, δεικνύ-
ουν πῶς ἕκαστος πλανήτης συνεδέετο μὲ κάποιον ψυχολογικὸν
χαρακτῆρα μὲ καταφανῆ συχνότητα ἐμφανίσεως. Οὕτω ὁ ἥλιος πάν-
τοτε ἦτο συνυφασμένος μὲ τὴν ζωὴν, θερμότητα κλπ ἐνῶ ἡ Σελη-
νη συνεδέετο πάντοτε μὲ ὑλικά πράγματα, γονιμότητα, φαντασίαν
τὸ ὑποσυνειδήτον, τὰ ὄνειρα, τὰ ἔνστικτα, ὁ Ἄρης μὲ τὴν
βάρβαρον δύναμιν, ἐπιθετικὰς καὶ σαδιστικὰς ὁρᾶσεις καὶ μὲ
τὴν ἐπιθυμίαν διὰ τὴν κατάκτησιν καὶ τὸ πάθος.-

198.— Τὰ σημεῖα τοῦ ζωδιακοῦ δὲν ἐπαρκοῦν ἀφ' ἑαυτῶν ἵνα ὁ ἀστρολόγος καταστρώσῃ τὸν "χάρτην τοῦ τοῦ οὐρανοῦ" ἤτοι τὸ ὠροσκοπίον. Πρέπει ἀκόμη νὰ ὑπολογίσῃ τὴν θέσιν τῶν πλανητῶν τὴν στιγμὴν τῆς γεννήσεως τοῦ προσώπου ἢ τοῦ γεγονότος διὰ τὸ ὁποῖον κατασκευάζει τὸ οὐράνιον θέμα. Ἡ ἀνωτέρω εἰκῶν, ληφθεῖσα ἀπὸ τῶν "Μικρῶν Ἀλβέρτου" ποῦ παριστᾷ ἀστρολογικὰ φυλακτήρια (TALISMAN) διὰ τὰς ἐπτὰ ἡμέρας τῆς ἑβδομάδος, φυσικᾶ δὲν ἀναφέρει τοὺς νέους πλανήτας Οὐρανόν, Ποσειδῶνα καὶ Πλούτωνα, οἱ ὁποῖοι δὲν ἦσαν τότε γνωστοί.

Περὶ τὰ τῶν 7 πλανητῶν

Οὐρανός ♃ Ἡ ἐπίδρασις του εἶναι ψυχρά καὶ ξηρά, κυβερνᾷ τὴν ἐπιστημονικὴν καὶ ἐρευνητικὴν πλευρὰν τοῦ νοητικοῦ. Προδιαθέτει τοὺς Ἀποκριφιστάς, Ψυχιστάς, Μαγνητιστάς καὶ γενικῶς τοὺς ἐφευρέτας. Παρέχει πρωτοτυπία ἀπὸ διανοητικῆς ἀπόψεως. Κυβερνᾷ τὸν ἐγκεφαλον καὶ τὴν νευρικὴν δομὴν.

Κρόνος ♄ Ἡ ἐπίδρασις του εἶναι ψυχρά καὶ ξηρά, κυβερνᾷ κάθε τι ποὺ εἶναι σκοτεινόν καὶ μέλαν, προκαλεῖ δυσκόλεια, ἐμπόδια καὶ κινδύνους· εἶναι ὁ πλανήτης τοῦ μοιραίου. Εἶναι πλανήτης ἄγονος καλεῖται δὲ ὁ μελῶν δυσμενῆς ἢ μεγάλῃ ἀτυχία. Κυβερνᾷ τὰ ὄστα, τὰ ὀρυκτά, τὴν γῆν καὶ τὴν ἀνοήν.

Ζεὺς ♅ Ἡ ἐπίδρασις του εἶναι θερμὴ καὶ ὑγρὰ. Κυβερνᾷ κάθε τι τὸ πλούσιον καὶ εὐγενές, προκαλεῖ τὴν χαρὰν, τὸν πλοῦτον καὶ τὰς τιμὰς· εἶναι πλανήτης γόνιμος καὶ καθιστᾷ νεάζοντας, σφραγας, φλόγους τῆς ὁμονοίας, δίδει τὴν ἀσφάν καὶ ἡρεμὸν εὐσέβειαν. Κυβερνᾷ τὸ αἷμα, τὰς φλέβας καὶ τοὺς πνεύμονας, ὡς αἰσθητήριον δὲ τὴν σφρησιν.

Ἄρης ♁ Ἡ ἐπίδρασις του εἶναι θερμὴ καὶ ξηρά, κυβερνᾷ τὴν δρᾶσιν, τὴν ὀρμὴν, ἐξωθεῖ πρὸς τὴν ὀργὴν, τὴν ἐπιμονὴν μέχρις ἰσχυρογνωμοσύνης, προκαλεῖ διαμάχας, διαπληκτισμοὺς, τραυματισμοὺς. Εἶναι πλανήτης ἄγονος. Προξοταται τῆς χολῆς καὶ τῆς γενετησίου ὀρμῆς εἰς τὸν ἄνδρα, ὅπως καὶ τὸ αἰσθητήριον τῆς ἀφῆς.

Ἄφροδίτη ♆ Ἡ ἐπίδρασις της εἶναι θερμὴ καὶ ὑγρὰ, κυβερνᾷ πᾶν ὅ,τι εἶναι ὑπαίσιον καὶ ἀξιαγάπητον, προξοταται τῆς χαρᾶς, τῶν ἀπολαύσεων, τῶν ἐρώτων καὶ τῶν παθῶν. Καθιστᾷ ἀξιαγάπητον καὶ συμπαθῆ, καλλιτέχνην καὶ ποιητὴν. Εἶναι πλανήτης γόνιμος. Ἐξουσιάζει τὸν λάρυγγα, τὴν κοιλίαν καὶ τὴν γενετησίου ὀρμὴν τῶν γυναικῶν. Αἰσθητήριον ἢ γεῦσις.

Ἑρμῆς ♄ Ἡ ἐπίδρασις του εἶναι εὐμεταβλητὸς καὶ προσαρμύζεται πρὸς τοὺς ἄλλους πλανήτας ἢ ζῶδια μετὰ τῶν ὁποίων εὐφρῆται εἰς σχέσιν· θερμὸς μετὰ τῶν θερμῶν καὶ ψυχρὸς μετὰ ψυχρῶν. Προξοταται τῆς νοημοσύνης, τῆς ἐπιστήμης καὶ τοῦ ἔμπορου. Κάνει τοὺς ἐπιστήμονας, τοὺς ρήτορας, τοὺς συγγραφεῖς, τοὺς ἐφευρέτας. Κυβερνᾷ τὰ νεῦρα, τὰ μέλη καὶ τὴν γλῶσσαν. Ὡς αἰσθητήριον ὁ Λόγος.

Ἡλιος ☉ Ἡ ἐπίδρασίς του εἶναι θερμὴ καὶ ξηρὰ, κατὰ τρόπον ἡμιώτερον ἀπὸ τὸν Ἄρη. Κυβερνᾷ κάθε τι τὸ ὑψηλόν, τὸ ἰσχυρόν, τὸ εὐγενές καὶ μεγαλοπρεπές. Προΐσταται τῶν τιμῶν, τῶν ἀξιών, τῆς διασημότητος, καθιστᾷ δὲ τὸ ἄτομον εὐθὺ, δίκαιον, εὐσυνελθιτόν, ἀλλὰ πάντοτε ματαιόδοξον. Κυβερνᾷ τὴν καρδίαν, τὰς ἀρτηρίας, τοὺς ὀφθαλμούς. Αἰσθητήριον ἢ ἀντιληψίς.

Σελήνη ☾ Ἡ ἐπίδρασίς της εἶναι ψυχρὰ καὶ ὑγρὰ. Κυβερνᾷ κάθε τι τὸ σχετιζόμενον μὲ τὴν οὐρανὸν καὶ τὴν φαντασίαν. Προΐσταται τῶν ταξιδίων, τῆς μεταβολῆς καὶ τῆς δημοτικότητος. Καθιστᾷ τὸ ἄτομον ὀνειροπόλον, ἀσταθές, ἰδιορρυθμόν καὶ προδιαθέτει εἰς μεσαζοντισμόν. Κυβερνᾷ τὸν ἐγκέφαλον, τὸν στόμαχόν, τὰ ἔντερα καὶ ἔχει ὡς αἰσθητήριον τὴν ὄρασιν.

Υπολείπεται νὰ προθέσωμεν ὅτι ἀπὸ ἐσωτερικῆς πλευρῆς ὁ Ἡλιος ἀντιπροσωπεύει τὸ Ἐγὼ καὶ τὴν ἐξυψωμένην φύσιν τοῦ ἀνθρώπου, ἡ Σελήνη παριστᾷ τὴν ψυχὴν μὲ τὸ ἀστρικόν σῶμα καὶ ὑποδεικνύει μὲ τὰς ὕψεις της μὲ τοὺς ἄλλους ἀστέρους τὰς ἀποκαθηθείσας ἰδιότητες κατὰ τὴν προγενεστέραν ἱστορίαν της. Ἡ δὲ Γῆ παριστᾷ διὰ τοῦ τόπου τοῦ ζωδιακοῦ ὅστις ἀνατέλλει κατὰ τὴν στιγμήν τῆς γεννήσεως (Ἄροσιόπος) τὸ σῶμα καὶ τὸ περωμένον τῆς ψυχῆς.

Σημειωτέον ὅτι ἡ ἰδιότης τοῦ ἀνεγράφη ὡς ἰδιότροπος διὰ κάθε πλανήτην. ἀλλοιοῦται συχνὰ ἀναλόγως τοῦ ζωδιακοῦ σημείου εἰς ὃ εὐρίσκεται. Ὁμοίως μεταβάλλει ὁ πλανήτης τὴν ἐπίδρασιν τοῦ ζωδίου, κατ' ἀνάλογον τρόπον, ἐπιβάλλων τὴν ἰδίαν του ἐπίδρασιν.

Ἐκ τῆς διελεύσεως ταύτης τῶν διαφόρων πλανητῶν διὰ μέσου τῶν 12 ζωδιακῶν ἀστερισμῶν, ὁ Ἀστρολόγος συναγεί τὰ συμπεράσματά του καὶ τὰς προγνώσεις του. — (TAMOS, RHEA)

Πλανῆται ἡμερησιοί. Κατὰ τὸν Δίωνα Κάσσιον (Ἕλληνας ἱστορικός, γεν. περ. 160 π.χ. ἐν Νικαίᾳ) καλοῦνται ἡμερησιοί πλανῆται οἱ κατὰ τοὺς Βαβυλωνίους εἰς κάθε ἡμέραν τῆς ἐβδομάδος ἀφιερωμένοι πλανῆται. Συμφώνως πρὸς τὴν λεγομένην χαλδαϊκὴν σειρᾶν, εἶχον οἱ Βαβυλώνιοι ἀφιερῶσει εἰς κάθε ὥραν τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτός ἕνα συγκεκριμένον πλανήτην. Ἐκεῖνος ὁ πλανήτης ὅστις ἐξουσίαζε τὴν 1ην ὥραν τῆς ἡμέρας, ἦτο ὁ ἡμε-

ρησιος πλανήτης καὶ ἐξουσιαστής τῆς ἡμέρας ὀλοκλήρου, καὶ ἡ ἡμέρα αὕτη ἐκαλεῖτο ἐκ τοῦ ὀνόματός τοῦ πλανῆτου τούτου. Ἐάν ἡ πρώτη ὥρα ἦτο π.χ. τοῦ Σαββάτου (ἡμ. Κρόνου) τότε θὰ ἔπρεπε ἀναγκαστικῶς κατὰ τὴν χαλδαϊκὴν σειρὰν ἡ ἐπομένη ἡμέρα νὰ ἀρχίζῃ μὲ τὸν ἥλιον καὶ νὰ εἶναι Κυριακή. Ἐπειδὴ ἦσαν 7 οἱ πλανῆται καὶ ὁ 24 (αἱ ὥραι τοῦ ἡμερονυκτείου) δὲν διαιρεῖται ἀκριβῶς διὰ 7, μετατίθεται ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ὁ πλανῆτης τῆς α' ὥρας κατὰ τρεῖς θῆσεις. Οὕτω ἐάν ἡ α' ἡμέρα ἀρχίζῃ μὲ τὸν ἥλιον, ἡ β' δὲν ἀρχίζει μὲ τὴν Ἀφροδίτην (κατὰ τὴν συνηθῆ πλανητικὴν σειρὰν) ἀλλὰ μὲ τὴν Σελήνην.

- Πλανήτης πρωτεύων. Λέγεται ὁ πλανῆτης ἐκεῖνος ἐν τινι θέματι ὅστις κατέχει ἐξαιρετικὴν θέσιν, ἐξ ἐπόψεως ἰσχύος καὶ ἐντάσεως. Ὁ προσδιορισμὸς αὐτοῦ γίνεται ἐπὶ τῶν θέσει ὀρισμένων κανόνων. Οὕτω ὁ πλανῆτης ὁ εὐριοκόμενος εἰς ἓνα τῶν γωνιωδῶν οἰκῶν (X, I, VII, IV) καὶ ὅσῳ τὸ δυνατόν πλησιέστερον πρὸς τὴν ἀκμὴν τούτων, τόσοον προεξάρχουσαν θέσιν ἐν τῷ ὀροσκοπίῳ κατέχει. Περαιτέρω προτιμήσεις δίδεται εἰς τὸν πλανῆτην ὅστις σχηματίζει τὰς ἰσχυροτέρας γωνίας μετὰ τῶν ἄλλων, καὶ μετὰ τῶν ἀκμῶν τῶν ἄλλων οἰκῶν. Ἡ ἀξία τοῦ πρωτεύοντος πλανῆτου ὡς ἀτομικοῦ ἐρμηνευτικοῦ στοιχείου εἶναι μεγάλη καὶ πρέπει νὰ τοῦ ἀποδίδεται μεγάλη σημασία. Βιβλιογρ. Π. Γράβιγγερ, Ἀστρολογία T. I, 35, 81, 113, 123. - T. III, Ὀριαῖον ὀροσκοπίον. - Ἐρμῆς Τρισμ. I. 347, II 21(6) Ἀνατομικαὶ ἀντιστ. Π. Γράβ. Ἀστρολ. T. IV 100. Νοσογόνοι τάσεις. - " " " 114

Frh. Von Klöckler, Die Astromedizinische Bedeutung der Planeten ἐν "Sterne & Mensch" Αὐγ. 1925. -

Dr Schwab, Stämenmächte & Mensch, 1923, σ. 76

Otto Von Bressendörff, Sinn & Ursprung der Planeten Symbole, Βηλ. Η, Bardsdorf. - K. Brandler-Praecht, Astrologische Bibliothek. Surya, Astrologie Z. Selbst Unterricht. -

(βλ. τὰ ἐπὶ μέρους λήμματα πῶν Πλανητῶν)

ΠΛΑΝΗΤΙΚΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ. Οἱ κυρίαρχοι ἢ ἐξουσιαστοὶ τῶν πλανητῶν.

Ὅπως ἡ Γῆ μας κέκτηται ὀλοκλήρου ἱεραρχίας γηίνων πλανητικῶν πνευμάτων, ἀπὸ τοῦ ἀνωτέρου μέχρι τοῦ κατωτέρου ἐπιπέδου, οὕτω ἔχει τοιαῦτα καὶ κάθε ἄλλος πλανῆτης. Εἰς τὸν ἀποκρυφισμὸν ἀνταποκρίνεται ὁ ὅρος αὐτός μόνον ἐπὶ τῶν ἐπιτά

άνωτάτων άγγελων, οί όποιοι άντιστοιχοϋν προς τους έπτά χρι-
στιανικούς αρχαγγέλους. Τα όνόματα και οι σφραγίδες των έπτά
πλανητικών πνευμάτων κατεχωρήθησαν εις τους έπτά μέρους πλα-
νήτας του παρόντος Λεξικού.

ΠΛΑΝΗΤΙΚΑ ΣΥΜΒΟΛΑ. Αι συμβολικά παραστάσεις δια τους πλα-
νήτας αι χρησιμοποιούμεναι τόσον εις την Αστρονομίαν, όσον και εις την Αστρολογίαν.

Τά σύμβολα ταϋτα αναλύονται εις τέσσαρα βασικά σχήματα :

- ή άρχή
- ο αιώνιος κύκλος, τό πνεϋμα
- + Μορφή ή Ύλη
- ∩ Νόησις ή Νοϋς.

Συνεπώς έρμηνεύονται τά σύμβολα των πλανητών ως εξής :

Ήλιος	○	έκδεδηλωμένον πνεϋμα
Σελήνη	☾	νόησις
Άφροδίτη	♀	Ή ύλη νικωμένη υπό του πνεύματος
Άρης	♂	Τό πνεϋμα νικώμενον υπό της ύλης
Ζεύς	♃	Ή ύλη νικωμένη υπό του Νοϋ
Κρόνος	♄	Ο νοϋς νικώμενος υπό της ύλης
Έρμής	♅	Σύνθεσις ήλλου, σελήνης και στοιχειών δηλ. ύλη και πνεϋμα νικούνται υπό του νοϋ.

Κατά τους πρώτους χριστιανικούς αιώνας και εις τους έλ-
ληνικούς πατέρας τά όνόματα των πλανητών αναγράφονται :
Ο Κρόνος καλεϊται Φαίνων, ο Ζεύς Φαέθων, ο Άρης πύρρειος
ο Ήλιος Ήλιος, ο Έρμής Στελβων, και η Σελήνη Σελήνη.

Εις τον Πάπυρον του Λουγδούνου η Άφροδίτη συμβολ δια
ο δε Έρμής δια ♅ (μονόγραμμα του χριστου).

Εις άλλους κώδικας :

Ο Κρόνος	Κρ, Κς, Νς, ν, η, ζ
Ο Ζεύς	Ζσ, ζφ, ζ, ζ
Ο Άρης	φρ, φ, ο

Ἡ Ἀφροδίτη

Ἡ Ἑρμῆς (Σταλβων)

Τέλος οἱ Βαβυλώνιοι ἐσυμβόλιζον :

Τὸν ἥλιον διὰ

τὴν Σελήνην "

καὶ τὴν Ἀφροδίτην διὰ * εἶτε εἶτε εἶτε ὡς ἀκτινοβόλον ἀστὲρα.

ΠΛΑΝΙΣΚΑΜΠΥ (Δαυΐδ DE PLANYS CAMPY) 1589-1644.-

Διάσημος ἐρμητιστής καὶ χειρουργός τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας Λουδοβίκου XIII.-

Βιβλιογρ. Π. Γράβιγγερ, Εἰσαγωγή εἰς Ἱατροσ. 11.-

ΠΛΑΝΣΕΤ (γαλλ. PLANCHETTE).- = μικρά σανίς

Διάταξις χρησιμοποιουμένη εἰς τὸν Πνευματισμὸν διὰ τὴν αὐτόματον γραφήν. Ἀποτελεῖται ἐκ τριγωνικῆς ἢ καρδιοσχημοῦ σανίδος κινουμένης ἐλευθέρως ἐπὶ τριῶν σφαιρῶν εἰς τὰ ἄκρα. Εἰς τὸ μέσον τῆς ἐπιφανείας ὑπάρχει ὀπή ἐν τῇ ὁποίᾳ στερεώ-νεται ἓνα μολύβι. Ὁ Μεσαζών, ἢ ἄλλα πρόσωπα τοποθετοῦν τὴν παλάμην ἐπὶ τῆς Π. ὅποτε αὐτὴ ἀρχίζει νὰ κινῆται καὶ νὰ γρά-φῃ τὰς μεσαζοντικὰς ἐπικοινωνίας.

ΠΛΑΝΣΥ (COLLIN DE PLANCY).- Πολυγράφος Γάλλος δαιμονολόγος,

συγγραφέας πολύτιμα ἔργα περὶ τοῦ ὑποχθονίου κόσμου τῶν πνευμάτων καὶ τῶν ἐνεργειῶν των.

Ἔργα :Dictionnaire Infernal, Paris 1826, 4 τόμοι.

-Le Diable Peint par Lui Meme, Paris 1819.

-Realite de la Magie et des Apparitions, Paris 1819.-

-Dictionnaire Critique des Reliques et des Images Mira- culaires, Paris 1816. καὶ 1821, 3 τόμοι.

-Histoire des Vampires, Paris 1820.

ΠΛΑΣΤΙΚΟΣ ΔΙΑΜΕΣΟΣ.- (MEDIATEUR PLASTIQUE, PLASTIKSEELÉ).-

Γενικὴ ὀνομασία διὰ τὸ ἀστρικόν σῶμα (Λίγκα Σαρλερ) ἐν τῇ συνθέσει τοῦ ἀνθρώπου. Ἐκλήθη οὕτω λόγῳ τῆς ἰδιότητος

του νά λαμβάνη οίανδήποτε μορφήν ἀναλόγως πρὸς τὴν ἐναγκαλιαν εἰκόνα ἣτις τᾷ ἐπιβάλλεται ὑπὸ τοῦ ἀστρικοῦ φωτός, συλλαμβάνεται ὑπὸ τοῦ πνεύματος τοῦ μεσάζοντος ἢ ὑπὸ τῶν περισταμένων εἰς τὴν πνευματιστικὴν συνεδρίαν καὶ οὕτω προκαλεῖται ἡ ὑλοποίησις.

ΠΛΑΤΩΝ. - 428 - 348 π.Χ. Ὁ μέγιστος Ἕλλην φιλόσοφος καὶ μεμνημένος εἰς τὰ ἀρχαῖα μυστήρια. Μαθητὴς τοῦ Σωκράτους καὶ διδάσκαλος τοῦ Ἀριστοτέλους.

Δὲν θὰ ἀπηγηθῶμεν ἐδῶ τὸν βίον τοῦ Πλάτωνος, ἐκδήμη δὲ ὀλιγώτερον δὲν θὰ ἐπιχειρήσωμεν νά ἀναλύσωμεν τὴν φιλοσοφίαν του. Θὰ προσελκύσῃ μόνον τὴν προσοχὴν μας ἡ ἐσωτερικὴ του διδασκαλία (Ὅσα μᾶς διεβιβάσθη μέσῳ τοῦ Ἀριστοτέλους) καὶ ἡ ἐπίδρασις ἣν ἔσχεν ἐπὶ τῶν ἐθνικῶν γνάσεων, Ἰουδαϊκῶν, χριστιανικῶν καὶ μουσουλμανικῶν.

Ὡς κύριον σκοπὸν τοῦ ἀνθρώπου, ὁ Πλάτων θέτει τὴν τελειοποίησιν του διὰ τῆς φιλοσοφίας. Ὁ κυριώτερος σκοπὸς τῆς φιλοσοφίας εἶναι ἡ καθάρσις ἢ ὅποια ταυτίζεται μετὰ τὴν ἀπαλλαγὴν (λύσιν) τῆς ψυχῆς ἀπὸ τοῦ σώματος. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἀπαλλαγὴ αὕτη λαμβάνει χώραν καὶ κατὰ τὸν θάνατον ἕνεκεν τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι ὀρθῶς φιλοσοφοῦσι, δὲν ἐπιβιώνου ἄλλο τι ἀπὸ τῆν ἐπίτευξιν μιᾶς καταστάσεως ἀναλόγου πρὸς τὸν θάνατον" (Φαίδ. 64α). Ἡ φράσις αὕτη συχνά παρενοήθη καὶ ἔδωκε λαβὴν εἰς παραδόξους ἀντιλήψεις εἰς ἀνήθικα καὶ ἀντιφυσικὰ σοφίσματα.

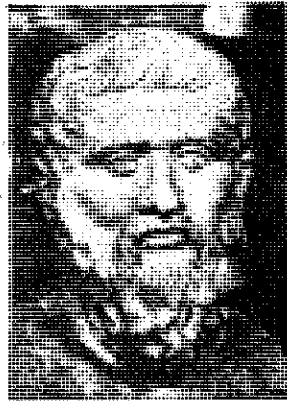
Ἡ βαθυτέρα σημασία τῆς ἀνωτέρω ταυτίσεως μεταξὺ φιλοσοφίας καὶ θανάτου, στηρίζεται ἐπὶ τῆς λύσεως τῆς ψυχῆς ἀπὸ τοῦ σώματος, εἰς τὴν ἀπελευθέρωσιν δηλ. αὐτῆς ἀπὸ τῶν δεσμῶν τοῦ ὑλικοῦ σώματος, ὅποτε ἐλευθέρᾳ αὕτη ἀντίπτεται πρὸς τὸν κόσμον τῶν ἰδεῶν ἐξ οὗ ἀντλεῖ τὴν γνῶσιν καὶ τὴν ἀκρατον εὐφροσύνην. Καὶ ὅταν ἡ λύσις αὕτη ἐπιτευχθῇ ἐκουσῶς, βραδύως καὶ βοηθεῖα μακρᾶς ἀσκήσεως, τότε λαμβάνει χώραν ἡ καλουμένη ἐκστασις, κατὰ τὴν ὅποσαν τὸ σῶμα ἐξακολουθεῖ νά ζῆ. Ὅταν ὁμως ἡ ἐν λόγῳ διάσπαισις τελεσθῇ ἀκουσῶς διὰ τοῦ φαινομένου τοῦ θανάτου, ἡ ἀκόμη χειρότερον ἐκουσῶς διὰ τῆς αὐτοκτονίας, καθὼς ἄλλο τοῦτο προκαλεῖ θῆσιν καὶ λύτρωσιν τῆς ψυχῆς, καθότι οὐδὲν πρὸς τοῦτο κατεβλήθη προσπάθεια, εἰς τὴν τελευταίαν μά-

λιστα περιπτωσιν, ἡ βία καὶ ἀναγκαστικὴ ἔξοδος τῆς ψυχῆς ἀπὸ τοῦ σώματος, δεσμεύει τὴν πρώτην ὀλιθερῶς μετὰ τῶν γήινων πραγμάτων.

Ἡ καθάρσις λοιπὸν εἶναι ἔργον τῆς κλιῶς νοσομένης φιλοσοφίας, διαιρεῖται δὲ εἰς τρεῖς βαθμοὺς αἰτίνες καὶ ἀποτελοῦν τὴν σωκρατικὴν μέθοδον εὐρέσεως τῆς ἀληθείας. Ἡ πρώτη βαθμὸς εἶναι ὁ "Ἐλεγχος, ἡ δευτέρα ἡ μαυευτικὴ καὶ ἡ τρίτη ἡ προτροπὴ.

Διὰ τοῦ ἐλέγχου ἐπιτελεῖται ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ἡ ἀφύπνισις τοῦ νοῦ ὡς πρὸς τὴν ἀγνοίαν, τὴν δοκίσησοφίαν, τὴν ἔπαρσιν ὑπὸ τῶν ὀποίων κἀτέχεται καὶ αἱ ὀποῖαι δὲν τοῦ ἐπιτρέπουν νὰ διέλθῃ τὴν ὁδὸν τῆς ἀληθείας.

Εἶναι τὸ σημεῖον ἐκκινήσεως πάσης ὑγιεοῦς φιλοσοφίας καὶ τὸ ἐχέγγυον πάσης ἀπολυτρώσεως, διότι ἐφ' ὅσον ὁ ἀνθρώπος πιστεύει ὅτι "τὰ γνωρίζει ὅλα", ὅτι ὁ πολιτισμὸς τῆς Γῆς ἀντιπροσωπεύει τὴν ἀκρατον ἠθικὴν, ἢ ἐφ' ὅσον δὲν ἀποδέδει σὺδεμέναν ἄξιαν εἰς τὰς ἐννοίας ἀληθεία, ἐλευθερία, ἀδελφότης, ἀγάπη, ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς εἶναι καταδικασμένος νὰ ἄγεται καὶ νὰ φέρεται ὑπὸ τῶν παθῶν, τῆς ἀγνοίας καὶ τῆς ἀδυναμίας. Εἰς τοιοῦτος χαρακτήρ εἶναι ἀνέκκαμος νὰ γνωρίσῃ τὴν ἀλήθειαν.

Ἡ φιλοσοφία ἐπομένως, ὡς συνεχῶς τονίζει εἰς νεώτερος μελετητῆς τῆς σωκρατικῆς παραδόσεως, ὁ Ἄντ. Χαλᾶς, ὡς στόχον ἔχει τὴν ὑγείαν, τὴν ἀρμονίαν, τὴν Ἐπιστήμην. Τοῦτο δὲ ἐπιτυγχάνεται διὰ τῆς τοξικῆς τοῦ Ἀπολλωνος, ἥτοι διὰ τῆς καθάρσεως. Διὰ τοῦ θανάτου τοῦ ἐν ἡμῖν ἐνοικοῦντος Πρθωνος, τοῦ τέρατος πάσης μόλυνσεως, ἀταξίας καὶ ἀπροσῶνης. Τοῦτο

ὑπαινέσεται ὁ Πλάτων διὰ τοῦ θανάτου".

Ἡ μαυευτική μέθοδος ἀποσκοπεῖ νά γνωρίσῃ εἰς τόν δοκιμον μίαν κλεῖδα ἐρεῦνης καί συγχρόνως νά καταλήξῃ εἰς τήν γνῶσιν τοῦ ἑαυτοῦ του, ὅποτε κατ' ἀναλογίαν θά δύναται νά ἀχθῆ εἰς τήν γνῶσιν τοῦ θεοῦ κόσμου. Ὄστε ἡ μαυευτική ἀποβλέπει εἰς τήν καλήν καί ὀρθήν ἐφαρμογήν τοῦ δεικτικοῦ ρήματος "ΓΝΩΣΙ ΣΑΥΤΟΝ". Ἡ θεία αὕτη προτροπή δέν διακηρύττει βεβαίως ὅτι πρέπει νά γνωρίσωμεν ἐπακριβῶς καί ἀποικλειστικῶς τὸ σῶμα ἡμῶν, αὐδέ μόνον τὰ πάθη καί τὰς ἀτελείας ἡμῶν. Ἡ ὅλη ἀξία τοῦ ρητοῦ περιλαμβάνεται εἰς τὸ μέγα ἀέλωμα τῆς ἀναλογίας, τῆς συγγενείας ὅπως θά εἶπῃ ἀργότερον ὁ Προειδώνης, εἰς τήν ἐκτίμησιν ὀλοκλήρου τοῦ Σόμπαντος ὡς ἐνός ὅλου, ἔνθα τὸ μεγαλύτερον εἶναι ἀνάλογον πρὸς τὸ μικρότερον, τὸ δὲ μικρότερον εὐρηται εἰς στενήν συγγένειαν καί συμπέθειαν πρὸς τὸ μεγαλύτερον. Τιοιουτοτρόπως, ὁ ἄνθρωπος, ἀπὸ γνῶσεως τῆν φύσιν τῆς ὀντότητός του, εὐκόλως θά δύναται νά ἀναχθῆ εἰς τήν γνῶσιν τοῦ Σόμπαντος καί αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ.

Εἰς τόν "Ἀλκιβιάδην" τοῦ Πλάτωνος, ἔνθα ἀναλύεται ἡ ἀπολλώνειος προτροπή, γίνεται χρῆσις τῆς μαυευτικῆς μεθόδου πρὸς ἀπόδειξιν ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἀποτελεῖται ἀπὸ τὸ σῶμα τὸ ὀποῖον ὡς ὄργανον εὐρίσκεται πάντοτε ὑπὸ τὰς διαταγὰς τῆς ψυχῆς, καί ἀπὸ τῆν Ψυχῆν ἡ ὅποια εἶναι ἡ κυρίαρχος, ἡ κινουῦσα καί χρησιμοποιοῦσα τὸ σῶμα κατὰ βούλησιν ἀρχῆς. Ἡ Ψυχὴ αὕτη ἀναλύεται ἐν τῷ Τιμαίῳ εἰς τρεῖς μέρη : εἰς τὸ λογικόν μέρος, ὅπερ ὁ δημιουργὸς ἐτοποθέτησεν εἰς τήν κεφαλὴν, εἰς τὸ θυμικόν ὅπερ ἐδρεύει εἰς τὸ στήθος καί εἰς τὸ ἐπιθυμητικόν ὅπερ ἔχει ὡς ἔδραν τήν κοιλίαν.

Ἡ προτροπικὴ τέλος ἢ Ἐρωτικὴ μέθοδος ἀποβλέπει εἰς τὸ νά τελεσθῆ εἰς τήν ψυχὴν τοῦ δοκιμοῦ ἡ πλήρης αὐτοῦ ἐργασίαι πρὸς τήν νοεράν αὐτοῦ ὑπόστασιν καί νά δημιουργηθῆ ὁ Ἐρως πρὸς τήν Ἐπιστήμην, τήν Ἀρετήν, τὸ Κέλλος καί τὸ Ἄγαθόν. Τὴν τελειοποίησιν καί τήν ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τῶν ὄνυχας τῆς δυστυχίας προτίθεται ἡ Προτροπικὴ. Ἐάν ὁ Ἐλεγχὸς μᾶς ἀποκαλύπτει τήν ἀμάθειαν καί τήν δοκιμοσφύραν καί μᾶς ἔθετ' εἰς τήν πραγματικὴν γνῶσιν τοῦ ἑαυτοῦ μας· εἴν ἡ μαυευτικὴ μᾶς ἀποκαλύπτει ὅτι ἀποτελούμεθα ἀπὸ τὸ ὄργανον καί ἀπὸ τήν κυρίαρχον ψυχὴν τήν κινουῦσαν καί χρησιμοποιοῦσαν ὡς ἐργαλεῖον τὸ

σώμα· ἡ προτρεπτικῆ, εἶναι ἡ ἐπιτελοῦσα τὴν σύνδεσιν τῆς ψυχῆς μετὰ τὸ πνεῦμα. Αὕτη δηλ. εἶναι ἐκελευη ἡ τις μᾶς ἀποκαλύπτει τὴν οὐσίαν τοῦ Νοῦ, ὡς ταυτοσῆμου μετὰ τὸν Ἀπόλλωνα. Διδότι ὁ ἐν ἡμῖν ὑπολανθάνων Νοῦς, ἀποκαλύπτεται διὰ τῆς προτρεπτικῆς εἰς τὴν ἐπίγνωσιν αὐτοῦ ὑπὸ τῆς Ψυχῆς, ἡ ὅποια μετὰ τὴν σειράν της, ἀρχίζει βαθμιαίως νὰ ὑποτάσσεται εἰς τὰ κλειδοσώματα καὶ ὑποδεξείεις αὐτοῦ.

"Ὅποτε διὰ τῆς προτρεπτικῆς, βοηθεῖα τοῦ Ἔρωτος, ἀφινύεται ἡ ψυχὴ εἰς τὴν ἐπίγνωσιν τοῦ Νοῦ. Γίνεται μετὰ ἄλλας λέξεις ἢ πλήρης καὶ τελειοτάτη διερμηνεύσις καὶ ἐξάντησις τῆς πλήρους σημασίας ἐννοίας τοῦ δελφικοῦ ἐπιγράμματος. Διδότι τότε γνωρίζει τις τὸν ἑαυτὸν του πλήρως ὅταν κατανοήσῃ ὅτι ἔχει ἐντὸς αὐτοῦ τὸν Νοῦν, τὸν Ἀπόλλωνα, τὸν Θεόν Λόγον. Ἀντιλαμβάνεται ὅτι μέσα του ἐνοικεῖ ὁ Θεὸς τοῦ Φωτὸς, ὁ Σωτήρ, ὁ Κύριος". (Ἄντ. Χαλᾶ, Σατυρικὰ Γυμνάσματα, σ. 228-232)

Αὕτη ἐν συνόψει εἶναι ἡ περιφρημος ἐρωτικὴ μέθοδος τὴν ὅποσαν ὁ Σωκράτης διετελενετο ὅτι ἀποικλειστικῶς ἐγνωρίζε καὶ τὴν ὅποσαν τοῦ εἶχε διδάξει ὑπὸ τύπον ἀποκαλύψεως μετὰ σοφὴν ἕρεσιαν ἐκ Μαντινέας, ὀνόματι Διοτίμα. Ἡ γυνὴ αὕτη συμβολίζει τὴν Γυναῖκα, ταύτέστι τὴν μητρικὴν ἀρχὴν τῆς Ἀγάπης, τοῦ Ἔρωτος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν ἄνδρα, ἀντιπροσωπεύοντα τὴν θετικὴν ἀρχὴν τῆς Σοφίας. Ἡ Σοφία ὅμως, ἄνευ τῆς γονιμοῦ ἐκδηλώσεως τῆς Ἀγάπης, παραμένει ἄγονος καὶ οὐδέποτε δύναται νὰ πτεροφυήσῃ ἐὰν δέν μεσολαβήσῃ ὁ Ἔρως. Νομίζομεν κατὰ ταῦτα ὅτι ἡ Διοτίμα συμβολίζει ἐν τῷ "Συμποσίῳ" τὴν αἰβόλαν Μητέρα, τλκτουσάν τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, τὴν Σοφίαν, τὸν Λόγον.

Ἄλλὰ τί ἄρα γε ἐννοεῖ διὰ τοῦ πτεροφόρου Θεοῦ ὁ Σωκράτης; Οἱ ἀληθεῖς μύσται ἔχουν ἐπίγνωσιν τοῦ βῆθους καὶ τοῦ ἀπεράντου τῆς σημασίας τοῦ "συμβόλου" ταύτου. Εἰς τὴν ὀντότητα Ἔρωτος ὁ Σωκράτης καὶ μετὰ αὐτὸν ὁ Πλάτων δίδει κολοσιαίαν σημασίαν καὶ βαρῦτητα. Εἶναι τὸ μέγα ὑπομόδιον περὶ τὸ ὅποιον ζυγίζεται ὁλόκληρον τὸ Σόμπαν. Ἴδου πῶς ὁ Πλάτων ἐκθετεῖ τὸ πρᾶγμα θέτων εἰς συνδιάθεσιν τὸν Σωκράτην μετὰ τῆς Διοτίμας :

- Τί λοιπόν, ὦ Διοτίμα, εἶναι ὁ Ἔρως, ἀφοῦ, ὅπως μοῦ λέ-

γεις, οὔτε θνητός, οὔτε ἀθάνατος εἶναι ;

- Κεῖται ἀκριβῶς μεταξύ θνητοῦ καὶ ἀθανάτου, ὡς Σώκρατες. Δαίμων μέγας εἶναι :

- Τίνα δὲ δύναμιν ἔχει ;

- Ἐρμηνεύει καὶ διαβιβάζει εἰς τοὺς θεοὺς τὰ κατ' ἐνθρώπων καὶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὰ κατὰ τῶν θεῶν, ἐν μέσῳ δὲ ἀφοτέρων ὡν συμπληρῶναι τὸ κενόν, εἰς τρόπον ὥστε τὸ σῶμα συνδέεται πρὸς ἑαυτὸ τοιουτοτρόπως. Διὰ τοῦτο καὶ ἡ μαντικὴ πᾶσα χωρεῖ δι' αὐτοῦ καὶ τῶν ἱερέων ἢ Τέχνη περὶ τὰ ἀφωρῶντα τὰς θύσας καὶ τὰς ἱεροτελεστίας καὶ τὰς ἐπιβάδας καὶ τὴν μαντείαν πᾶσαν καὶ τὴν γοητείαν. Διότι θεὸς μὲ ἀνθρώπων δὲν ἐρχεται εἰς συνάφειαν, ἀλλὰ διὰ τοῦτο τελεῖται πᾶσα σχεΐσις. Καὶ ὁ μὲν περὶ τὰ τοιαῦτα σοφός, δαιμόνιος ἀνὴρ, ὁ δὲ περὶ ἄλλο τι σοφὸς ὡν, βάνουσος. Καὶ εἶναι οἱ τοιοῦτοι δαίμονες πολλῶν εἰδῶν, εἰς δὲ ἕξ αὐτῶν εἶναι καὶ ὁ Ἔρως. (Συμπόσ.)

Εἰς τὸν ἀποκαλυπτικὸν τοῦτον διάλογον, ἐμφαίνεται σαφῶς τὸ μυστηριῶν τῆς ὄντοτης τοῦ Ἔρωτος καὶ τοῦ ῥόλου ὃν παίζει ἐν τῇ λειτουργίᾳ τῶν τριῶν κόσμων τοῦ σῶπαντος : τοῦ γῆινου, τοῦ οὐρανοῦ καὶ τοῦ θεοῦ. Ἐὰν νῦν ἀνατρέξωμεν εἰς τὴν ἑλλ. μυθολογίαν καὶ παρακολουθήσωμεν τὴν δρᾶσιν τοῦ μυθολογικοῦ Ἔρωτος εἰς τὰς πράξεις τῶν τῶ θεῶν καὶ ἀνθρώπων, θελοῦμεν τότε ἀντιληφθῆ ἀκόμη μὲν πόρᾳ ὅτι αἱ ἑλληνικαὶ παραδόσεις δὲν συνετάχθησαν ὑπὸ συνήθων ἀνθρώπων, ἀλλ' ὑπὸ μεμημένων ἀνδρῶν, ἐκάστη δὲ φράσις τῶν περικλεεῖ καὶ ἐν μυστηρίῳ τὸ ὁποῖον κάθε προητοίμασμένος μύστης δύναται γὰ ἀποκαλύψῃ.

Ἐπὶ τῶν ἰδίων μυστηριακῶν δεδομένων βασίζεται ὁλοκληρὸς ὁ μῦθος περὶ τοῦ Ἄρματος τῆς Ψυχῆς, τὸν ὁποῖον ἀναπτύσσει ὁ Πλάτων εἰς τὸν διάλογον τοῦ "Φαῖδρος" (246 Α κ. εἶρ.)

Ἡ Ψυχὴ, λέγεται ἐκεῖ, ὁμοιάζει πρὸς πτερωτῶν ἄρμα μὲ ἐξευγμένους ἵππους καὶ ἐν αὐτῇ καθημένον ἥνολοχον. Ἐξ ἡ ψυχῆ ἀνήκη εἰς ἕνα θεόν, τότε οἱ ἵπποι εἶναι ἐξέχου γένους, ὁμοειδεῖς καὶ σύρουσι τὸ ἄρμα μετ' ἀσφαλείας καὶ εὐκολίας διὰ μέσου τῶν ἀνωτέρων ἄστρων τοῦ οὐρανοῦ τὰς ὁποίας διατρέχουσι οἱ ἀθάνατοι. Ὁ εἰς ἀκολουθεῖ τὸν ἄλλον ἀνευ διαμάρχειας καὶ κατὰ σειρᾶν προτεραιότητος, καὶ ὁ μὲν Ζεὺς, μέγας ἡγεμῶν εἰς τὸν οὐρανόν, παρεδεται κανονίζων τὰ πάντα καὶ φρονιζῶν δι' αὐτὰ τὸν ἀκολουθεῖ δὲ στρατεύμα θεῶν καὶ δαιμόνων διηρημένον

εἰς ἔνδεκα τάγματα : διότι μὴν ἡ Ἔσθια παραμένει ἐντός τοῦ οἴκου τῶν ἀθανάτων. Ἀρχόντες δὲ τῶν ἄλλων ταγμάτων, οἱ λοιποὶ ἔνδεκα θεοί, προηγούνται κατὰ τὴν ὑπέρθευσαν σειράν. Αἱ μὲν ψυχαὶ αἱ καταστάσασαι ἀθάνατοι, ὅταν φθάσουν εἰς τὸ ἀκρότατον σημεῖον τοῦ οὐρανοῦ, ὑπερβάσασαι τὸν οὐράνιον θόλον, στέκονται ἐπάνω εἰς αὐτόν, ἐκεῖ δὲ εὐρισκόμενοι περιάγονται ὑπὸ τῆς περιφορᾶς, ἐνῷ θεωροῦσι τὸ ἔξω τοῦ οὐρανοῦ Ἴθυπαν.

Ἄλλως ὅμως συμβαίνει διὰ τὴν κοινὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν. Ὁ εἰς ἓκ τῶν ἵππων εἶναι κειθηνίος καὶ σύνετος, ἐνῷ ὁ ἕτερος εἶναι ἀτίθασος καὶ ἄγριος. Ὅσῳκις τὸ ἄρμα συναντᾷ ἐμπόδιον, ὁ ἀτίθασος ἵππος ἐπωφελεῖται διὰ τὸ νὰ ἐμποδίσῃ τὰς κινήσεις τοῦ κειθηνίου κέλητος καὶ ἀντιοτῆ εἰς τὸν ἡνίοχον του. Ὅταν τὸ ἄρμα φθάσῃ εἰς τὸ σημεῖον ἔνθα πρέπει νὰ παρακολουθήσῃ τοὺς θεοὺς ἐπὶ τῆς ἀντιθέτου κυρτῆς πλευρᾶς τοῦ οὐρανοῦ θόλου, ὁ ἀτίθασος ἵππος ἐπιφέρει σύγχυσιν εἰς τὸ ζεύγμα. Ἐὰν εἶναι ἰσοχυρῆτερος τὸ ἄρμα δὲν θά δυνηθῆ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν πορείαν του καὶ νὰ φθάσῃ εἰς τοὺς θεοὺς, ἐὰν τὸναντίον εἶναι ἀσθενέστερος θά καταβληθῆ ὑπὸ τοῦ ἀγῆστοῦ ἵππου καὶ τὸ ἄρμα θά δυνηθῆ νὰ διεισδύσῃ, χωρὶς ἐμπόδια, εἰς τὸν ὑπεραισθητὸν κόσμον. Πολλῶκις λοιπὸν συμβαίνει ὥστε ἡ ψυχὴ νὰ μὴ δύναται νὰ ὑψωθῆ χωρὶς ἀγῶνας εἰς τὸ βασίλειον τοῦ θεοῦ. Μερικαὶ ψυχαὶ ὑψοῦνται πολὺ ὑψηλὰ εἰς τὴν τοιαύτην ἐνατένισιν, ἐνῷ ἄλλαι παραμένουν χαμηλότερα. Ἡ ψυχὴ ἡ ὅποια ἀντίκρουσε τὸν ὑπεραισθητὸν κόσμον, μένει ἀσθικτὸς μέχρι τοῦ ἐσπόμενου γύρου, ἐνῷ ἐκελενὴ ἡ ὅποια δὲν εἶδε τίποτε ἐξ αἰτίας τοῦ θυμοειδοῦς κέλητος, ἀφελεῖ νὰ ἐπαρχύσῃ ἀμέσως νέον γύρον. Οἱ γῦροι οὗτοι συμβολίζουν τὰς διαδοχικὰς ὑπάρξεις τῆς ψυχῆς. Εἰς γῦρος σημαίνει τὴν ζωὴν τῆς ψυχῆς μέσα εἰς μίαν ἀτομικότητα.

Ἐν τῷ ἐπιβλητικῷ τούτῳ μύθῳ ἐγκλείεται ὁλοκληρὸς ἡ γνωσιολογία τοῦ Πλάτωνος : ὁ ἡνίοχος συμβολίζει τὸ λογικὸν μέρος τῆς ψυχῆς, οἱ δύο ἵπποι τὸ θυμικόν, τὸ ὁποῖον, ὅσον ἡ ψυχὴ εἶναι θειοτέρα, τόσον εἶναι καὶ ὁμοιογενέστερον καὶ τὸ ἄρμα αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ, τὸ ἐπιθυμητικὸν τῆς ψυχῆς. Ὅσον τὸ λογικὸν μέρος εἶναι κεκαθαρμένον καὶ ὅσον ἡ ὁμοιομορφία τοῦ θυμικοῦ εἶναι πληρεστέρα, τόσον τὸ ἄρμα ἀνάγεται πρὸς τὰς

αύρατους περιοχάς τοῦ κόσμου τῶν ἰδεῶν καὶ ἐπιτρέπει εἰς τὸν ἠνλοχογ νά συλλάβῃ τὴν ἀλήθειαν. Δι' αὐτὸ ἀκριβῶς μόνῃ ἡ τοῦ φιλοσόφου διάνοια ἔχει πτερά· διότι, διὰ τῆς μνήμης, καθ' ὅσον δύναται, εἶναι προσηλωμένος εἰς ἐκεῖνας τὰς οὐσίας εἰς τὰς ὁποίας ὁ Ἰδιος ὁ θεὸς ὀφείλει τὴν θειότητά του. Ἐκεῖνος δὲ ὁ ἀνὴρ ποῦ δύναται νά μεταχειρισθῆ ὀρθῶς τὰς ἀναμνήσεις ταύτας, μυσούμενος ὅλοσιν εἰς τὰ μυστήρια τῆς τελειότητος, μόνος αὐτὸς γίνεται ἀληθῶς τέλειος· ἀπομακρυνόμενος δὲ τῶν ἀνθρωπίνων ἀσχολιῶν καὶ πλησιάζων πρὸς τὸ θεῖον, ἐνῶ νοουθετεῖται μὲν ὑπὸ τῶν πολλῶν ὡς ἐκτὸς ἐαυτοῦ, ἐνθουσιάζει ὅμως, χωρὶς νά φαίνεται, τοῦς πολλοῦς.

Ἡ ἀνάμνησις κατὰ ταῦτα, εἶναι ὁ ἐνδιάμεσος σπῆνιμος τῆς γνώσεως. Τούναντιον, πᾶν ὅ,τι διὰ τῶν αἰσθήσεων ἀντιλαμβανόμεθα, γεννᾶται καὶ ἀποθνήσκει. Τὸ φθαρτὸν τοῦτο καὶ μεταβλητὸν γίνεταί αἴτια νά ἐξαπατώμεθα ὑπὸ τῶν αἰσθήσεων· ἀλλ' ὅταν ἡ λογικὴ ἡμῶν διανόησις παρατηρῆ τὸ βᾶθος τῶν πραγμάτων, μᾶς ἀποκαλύπτεται τὸ ἐντὸς ἡμῶν ὑπάρχον αἰώνιον στοιχεῖον. Οὕτω αἱ αἰσθήσεις δὲν δύναται νά μᾶς ἀποκαλύψουν τὸ αἰώνιον ὄν. Τείνουσιν νά μᾶς παραπλανήσουν ἐάν παρασχωμεν εἰς αὐτὰς ἀπεριόριστον ἐμπιστοσύνην, ἀλλὰ παύσουσιν νά μᾶς ἐξαπατοῦν ἐφ' ὅσον ταῖς ἀντιτάσωμεν τὴν διασκοπτομένην ἀπ' εὐθελας ἀντιληψίν καὶ ὑποβάλλωμεν τὰς μαρτυρίας των ὑπὸ τὸν ἔλεγχον τῆς ἀπ' εὐθελας ταύτης ἀντιληψεως". (R. STEINER, Ὁ Χριστιανισμὸς ὡς μυστηριακὴ ἐκδήλωσις, κ. III, ἐν περιόδ. "Πυθαγόρει" № 127, σ. 191).

Ὁ Πλάτων στηρίζει ὀλοκληρον τὴν γνώσιν καὶ ἠθικὴν ἐπὶ τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς ψυχῆς ἀπὸ τοῦ σώμα. Ὁ μὴ ὑπαικούων εἰμὴ εἰς ὅ,τι ἐπιτάσσει τὸ σῶμα του, δὲν εἶναι ἠθικός καὶ κατ' ἀκολουθίαν δὲν δύναται νά γνωρίσῃ τὴν Ἀλήθειαν. Ὅταν ὅμως ἡ ψυχὴ διευθύνεται ὑπὸ τῶν λογικῶν δυναμικότητων τῆς, τότε δύναται νά ἀνεύρῃ τὴν αἰώνιον ἀλήθειαν. Διότι ἡ ψυχὴ εἶναι συγγενῆς τοῦ Αἰώνιου ὄντος καὶ σύχρ τοῦ ἐφημέρου καὶ τοῦ ἀπατηλοῦ. Διὰ ταῦτα ὁ Ἐκκράτης ἀπαφάνεται : "Ὅταν ἡ ψυχὴ διερευνᾷ τὰ ὄντα αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ, μεταβαίνει κατ' εὐθελας πρὸς ἄμωμον, τὸ αἰώνιον, τὸ ἀθάνατον καὶ ἀναλωτὸν ὄν καὶ, ὡς ἐκ τῆς συγγενείας τῆς με αὐτῆ, εὐθὺς ὡς συγγεντρωθῆ ἐν αὐτῇ, τότε ἀκαλλῶσεται τῆς πρότερας τῆς κλάνης καὶ διατελεῖ πλεον ἄελοπε ἀναλλοῶτος, ἀφοῦ ἐνοῦται με τὸ ἀναλλοῶτον ὄν.

Ἡ ψυχικὴ αὕτη κατάστασις καλεῖται φρόνησις (φορῆς νόησις). Συνεπῶς ποιοῦσθαι οὐσα ἡ ψυχὴ, ἀπερχεται πρὸς τὸ ὁμοῖόν τῆς, τὸ μὴ ἔχον ὑπὸ τὸν ὄψον σχῆμα, τὸ θεῖον, ἀθάνατον καὶ φρόνημον. Ὁν, φθίνουσα δὲ πρὸς αὐτὸ καθίσταται ἰκανὴ νὰ γίνῃ εὐδαίμων, καθότι ἔχει ἀπαλλαγὴν τῆς πλάνης, τῆς ἀμαθειας, τοῦ φόβου, τῶν ἀμέτρων ἐπιθυμιῶν καὶ τῶν ἄλλων ἀνθρωπίνων ἐλαττωμάτων, διαβίῳ δὲ τοῦ λοιποῦ, ὅπως λέγουσιν οἱ μεμημένοι, τῇ ἀληθείᾳ μετὰ τῶν θεῶν". (Φαίδ. 79 D κ.ε.φ.)

Εἰς τὸν φαῖδρον ἀποκαλύπτεται ἡ ὁδὸς τῆς Ἀπολυτρώσεως καὶ τῆς Ἐνώσεως κατὰ τὴν μυστικιστικὴν διδασκαλίαν τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος. Εἶναι δυνατὸν, λέγεται ἐκεῖ, εἰς τὸν ἀνθρώπου τὸν ἀπαλλαγέντα τῶν παθῶν, τὸν τελόντα διὰ τῆς ὑπὸ τοῦ θεοῦ Ἐρωτος ἀναδαυλιζομένης νοσταλγίας, πρὸς τοὺς κόσμους τοῦ ἀνεσπέρου φωτός καὶ τοῦ ζῶντος ἐν διαρκεῖ θεωρίᾳ, νὰ ἀχθῆ εἰς τὸν ὑπὸ τοῦ θεοῦ προκαλούμενον θεῖον ἐνθουσιασμόν, εἰς τὴν θεῖαν μανίαν καὶ ἔκστασιν. Διὰ τῆς ἐνώσεως ταύτης μετὰ τοῦ θεοῦ πληροῦται ἡ ψυχὴ δι' ἀκράτου ἀληθείας, ἀποκτᾷ τὴν ὑψίστην εὐδαιμονίαν καὶ μακαριότητα. Ἀπέναντι τῆς ἀνθρωπίνης σωφροσύνης καὶ λογικῆς, προτιμῶνται εἶναι ἡ ἐκ θεοῦ προερχομένη μανία αὕτη.

Ἐπάρχουν τεσσάρων εἰδῶν μανίαι, κατ' ἀνάλογον πρὸς τοὺς τέσσαρας θεοὺς οἵτινες τὰς ἐμπνεδουν. Πρῶτη εἶναι ἡ μαντικὴ μανία ἢ ὁ ἐνθουσιασμός ἐμπνεόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος. Τὴν θεῖαν ταύτην μανίαν τὴν δοκιμάζουσι αἱ ἱέρειαι τῆς Δωδώνης καὶ ἡ Πυθία τῶν Δελφῶν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν οἰωνιστικὴν, ἢ ὅποια τελεῖται ὑπ' ἀνθρώπων φρονίμων μὲν διὰ τῆς παρατηρήσεως, οὐχ ὅμως ἐμπνευσμένων.

Ἡ δευτέρα μανία εἶναι ἡ μυστικὴ ἢ τελεστικὴ ἐμπνεομένη ὑπὸ τοῦ θεοῦ Διονύσου. Κατὰ ταύτην διὰ καθαρῶν κ.α. ἐξαγνιστικῶν τελετῶν ἐπιτυγχάνεται ὥστε ὁ ὑπ' αὐτῆς καταληφθεὶς νὰ προφητεῖ τὰ μέσα καθάρσεως καὶ ἀπαλλαγῆς ἑαυτοῦ καὶ τῶν ἄλλων, ἀπὸ πάσης φθσεως μιασμάτων. Τρίτη εἶναι ἡ ὑπὸ τῶν Μουσῶν προερχομένη ἐμπνευσις καὶ μανία (ποιητικὴ μανία) ἢ ὅποια καταλαβοῦσα ἀγνήν καὶ παρθενικὴν ψυχὴν τὴν ἐξεγείρει καὶ τὴν ἐκβαλκεῖ εἰς τὸ νὰ ἐξυμνῇ δι' ὧδῶν καὶ ἄλλων ποιητικῶν εἰδῶν τὰ ἄπειρα κατορθώματα τῶν καλαίων ἢ

ρών, διὰ τῶν ὁρατῶν ἐκπαιδεύει τοὺς μεταγενεστέρους. Τετάρτη τέλος εἶναι ἡ Ἐρωτική μαρὰ ἐμπνευσμένη ὑπὸ τοῦ Ἐρωτος ἢ τῆς Ἀφροδίτης, ἡ ὁρατὰ εἶναι ἡ ἀρίστη, διότι εἶναι ἐκεῖνη ἣτις ἐπαναφέρει τὴν ἀνθρωπ. παρθένον ψυχὴν εἰς ἑνωσὶν μετὰ τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς χαρίζει τὴν λυτρώσιν. - (Φαῖδρος)

Ἡ ἐπίδρασις τοῦ @ Ὀρφισμοῦ καὶ τοῦ @ Πυθαγορισμοῦ ἐπὶ τοῦ Πλάτωνος εἶναι πλεον ἢ γνῶσθῃ.

Τὸ θέμα τῆς πτώσεως, ἐνέπνευσεν εἰς τὸν Φιλόσοφον ἀλημονήτους σελίδας. Εἶναι μᾶλλον βέβαιον ὅτι ὁ Πλάτων εἶχε μνησθῆ εἰς τὰ Μυσήρια. Ἡ πλατωνική ἐννοια τοῦ Δημιουργοῦ, Ἀρχιτέκτονος καὶ διαμορφωτοῦ τοῦ Κόσμου ἐκκινουῦντος ἐξ ἀόμορφου, προὔπαρχούσης Ὑλης, ἐγένετο θέμα ἐπανειλημμένων συζητήσεων ἐκ μέρους τῶν Νεοπλατωνικῶν, Γνωστικῶν καὶ τῆς νεωτέρας προεκτάσεως των : τοῦ κριτονικοῦ Ἰλλουμινισμοῦ.

Ὁ ἄρρητος καὶ ἀπερως καλὸς Θεὸς δὲν εἶναι ὁ Δημιουργὸς τοῦ κόσμου τούτου, ὅπου τὰ Καλὸν εἶναι στενῶς συνυφεσμένον μετὰ τὸ Κακόν. Ὁ Δημιουργὸς εἶναι Θεὸς κατώτερος καὶ κατὰ τινὰ τρόπον πεπεσομένος, εἶναι ἐκεῖνος ὅστις διαπλέττει αὐτὸν ἐπὶ τῇ βᾶσει ἐκεῖνου καὶ ἠδύνατο νὰ ἴδῃ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ ἐνῶτερον σχέδιον. Ἡ δράσις του ὅμως παρακωλύεται ἀδιαλείπτως ἐπὶ τὴν κακὴν καὶ σχετικὴν φύσιν τῆς Ὑλης. Ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν Δημιουργὸν τῶν Γνωστικῶν, ὁ Δημιουργὸς τοῦ Πλάτωνος δὲν εἶναι κακός· εἶναι ἀπλῶς περιωρισμένης εἰς τὴν δύναμιν του.

Ἡ διδασκαλία τῆς ἀνακηλύσεως τῶν ψυχῶν μετεπήδησεν ὁμοίως εἰς τὴν Γνωσιν καὶ τὴν Καβάλαν (καὶ ὁ Φίλων Ἀλεξανδρεὺς τὴν ἀπεδέχετο). Ἔοχεν ὁμοίως ἐπίδρασιν ἐπὶ τινῶν χριστιανῶν Θεοσόφων. Ὁ χριστιανικὸς σχολαστικισμὸς ἀφελει ὁμοίως πολλὰ εἰς τὸν Πλατωνισμὸν. Ὁ Ἰωάννης Σκῆτος Ἐριγένης καὶ ὁ Ἅγιος Ἀνσελμος, ὅπως καὶ πρὸ αὐτῶν ὁ Ἅγ. Ἀμβρόσιος καὶ ὁ Ἅγ. Αὐγουστῖνος, ἦσαν πεπεισμένοι πλατωνικοί.

Εἰς τοὺς Ἐσωτεριστὰς συνιστᾶται ὅπως ἰδιαιτέρως ἢ μελέτη τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος, ἴδω τῶν Τριμαίου, τοῦ Συμποσίου, τοῦ Φαῖδρου, τοῦ Κρατύλου, τοῦ Φαῖδωνος, τῆς Πολιτείας καὶ τῶν Νόμων.

- Περὶ Μονάδος, Π. Γράβιγγερ, Θεογνωστὰ 35

- Περὶ Τριάδος " " 145

- θεωρία π.φυχῆς καὶ ἰδεῶν, GOMPERZ II 312
- Ὡς ἐσωτεριστῆς, κατὰ Σταίνερ, ΣΦΙΓΣ 1964, 163
- Ἡ πυθαγόρειος ἀρμονικὴ τοῦ Τιμαίου, DR HAASE
"Ἡ πυθαγ.ἀρμον.,συμβολικὴ" Β. ΣΦΙΓΤΟΣ
- Π. καὶ Πυθαγορισμός, BRUNET 320
- Πλατωνικὴ διαλεκτικὴ, BREHIER I 88
- Προφορικὴ διδασκαλία τοῦ Πλ. BREHIER I 107
- Βιβλιογρ. Hegel, Die Philosophie Platons.-
Guthrie, Greece et Leurs Dieux 365, -Ludwig, Gésch, 7, 8.-
Λάσκαρης 680.- Π.Γράβγγερ, Ἀρχ. ἑλλ. ἀνθρῶπος. II --
Grolset, 643. Franck, Kabbala; Ἡρλ. 1922, 189.-
Gomperz II 197, 514. -Durant II 519. -Brehier I 77.-

ΠΛΑΤΩΝΙΚΟΝ ΕΤΟΣ. Ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὴν διάρκειαν τῆς περιφορᾶς τοῦ γηίνου ἄξονος περὶ ἓν δεδομένον κέντρον (Ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὴν μετάπτωσιν τῶν ἰσημερινῶν σημείων). Ἡ περιφορὰ αὕτη τελεῖται καθά 25 868 ἔτη καὶ ὀδηγεῖ εἰς μόνιμον μεταθέσιν τοῦ ἑαρινοῦ σημείου μεταξὺ τῶν ἀπλανῶν ἀστέρων. Εἰς τοὺς παλαιούς πολιτισμούς εἶχε τὸ ἑαρινὸν σημεῖον μεγάλην σημασίαν. Οὕτω εἰς τοὺς Πέρσας ἐτιμῶντο κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς Πανσελήνου κατὰ τὸ ἑαρ οἱ Δίδυμοι θεοί, καὶ ἐστέφετο παρά τοῖς Αἰγυπτίοις ὁ Ταῦρος Ἄπις. Εἰς τοὺς Ἰουδαίους εἶχεν ἀνάλογον σημασίαν ὁ ἄμνος τοῦ Πάσχα, εἰς δέ τοὺς Χριστιανούς ἔχει καὶ σήμερον ἀκρόμη.

Μεταθέσεις τοῦ ἑαρινοῦ σημείου εἰς τὸ Πλ. ἔτος

Ἑαρινὸν σημεῖον εἰς τὸν ἀστερισμὸν	Κατὰ τὸν χρόνον ἀπὸ ἕως	Ἐποχὴ
Καρκίνος	8000 π.Χ. - 6000 π.Χ.	Ἰνδία
Δίδυμοι	6000 - 4000	Περσὶα
Ταῦρος	4000 - 2000	Αἴγυπτος
Κριός	2000 - Μηδέν	Ἰουδαῖοι
Ἰχθεῖς	Μηδέν - 2000 μ.Χ.	Χριστιανός
Υδροχόος	2000 μ.Χ. - 4000 μ.Χ.	;

ΠΛΕΓΜΑ. Καλεῖται εἰς τὴν Ἀνατομικὴν Πλέγμα ἡ συσπειρωσις ἀριθμοῦ νεύρων ἐξαρτωμένων ἐκ τοῦ ἐγκεφαλονωτιαίου συστήματος καὶ ἰδίως τοῦ συμπαθητικοῦ τῶν ὀφθαλμῶν ἢ ὄψις ὑ-

πενθυρίζει πλέγματα. Μετάξω τῶν μεγάλων συμπαθητικῶν πλεγμάτων τοῦ ἀνθ. σώματος, τὸ ἡλιακὸν πλέγμα, κερμενον ἐν τῆς κοιλίας εἶναι ἐξαιρετικὰ σημαντικόν διὰ τὸν Ἑσωτερισμὸν. Τὰ Π. ἀντιστοιχοῦν πρὸς ἀστρικά κέντρα (Θ Τασίρας). ἄλλως τε τὸ συμπαθητικὸν σύστημα φαίνεται ἀνταποκρινόμενον εἰς τὴν στάθμην συνειδήσεως τοῦ ἀστρικοῦ κέντρου, ἥτις πρὸς τὸ παρὸν καὶ διὰ τὴν πλειονότητα τῶν ἀνθρώπων, εὐρηται εἰς τὴν κατάστασιν τοῦ ἀσυνειδήτου. (Πρβλ. Τασίρας, Τρόχος, Ἄνθη φωτοῦ. Βιβλιογρ. Paris, Ἄποκρ. Ἐπ. Ψυχισμός 29, 33. - Paris, Magia 47. - E. Levi, Dogme 120.

ΠΑΘΩΝ (Γεώργιος ἢ Γερμανός). - γεν. περ. 1360 + 1452

Μεγίστη πνευματικὴ καὶ θρησκευτικὴ προσωπικότης τῆς παγκοσμίου Ἱστορίας, καὶ ἡ μεγίστη πνευματικὴ καὶ πολιτικὴ προσωπικότης τῆς διουσίας Ἑλλην. Μεσαιωνικῆς Αυτοκρατορίας. Ἐλευθεριάζων θεολόγος, ἰδιότυπος θεουργὸς φιλόσοφος. Ποῦ ὁ Πλήθων, πρὶν ἐπιδοθῆ εἰς τὴν Ἀνατολικὴν θεοσοφίαν, ἐκαιδέσθη τὴν φιλοσοφίαν τῶν Νεοπλατωνικῶν, εἶναι ἀδελφόν. Ἄλλὰ πιθανόν εἰς τὴν Κων/πολιν, μέγα κέντρον τῆς ἑλλην. Παραδόσεως, πρὶν μεταβῆ εἰς Ἀδριανούπολιν, ἤκουσε μαθήματα πλατωνικῆς φιλοσοφίας, τὰ ὅποια συνέδεσε μετὰ τινων δογματῶν τῆς Νέας Πλατωνικῆς σχολῆς καὶ τῆς Γνώσεως, ἰσχυρῶς ἐπηρεασθεὶς καὶ ἀπὸ τὴν θρησκείαν τοῦ Ζωροάστρου.

Ὁ Πλήθων δὲν ἠρέσθη μόνον εἰς τὸ παράτολμον σχέδιον τῆς παλινορθώσεως τοῦ Πλατωνισμοῦ. Ἐπεχείρησε καὶ τὴν πρακτικὴν ἐφαρμογὴν τῆς πλατωνικῆς φιλοσοφίας, μεταρρυθμισμένης κατὰ τὰ δόγματα τῶν Νεοπλατωνικῶν, καὶ κατὰ τὰς προσωπικὰς του περὶ νόμου καὶ βίου θεωρίας. Κατὰ τὸ 1427, ἔχων πλήρη συνείδησιν τῆς φιλοσοφικῆς του ἱκανότητος μετέβη καὶ ἐγκατεστάθη εἰς Μυστράν τῆς Λακωνίας. Ἐκεῖ, μακρὰν τῆς τουρκικῆς λαλοίας καὶ ἐν σχετικῇ ἡσυχίᾳ, ἤλπιζε νὰ ἐφαρμόσῃ τὰς περὶ πολιτείας καὶ ἄλλας θεωρίας του. Ὁ ἐκεῖ δεσπότης τῆς Πελοποννήσου θρόνος ὁ Β' ὁ Παλαιολόγος, τὸν περιέβαλε μετὰ πολλὴν ἐκτίμησιν. Μεταβὰς εἰς Ἴταλιαν, καθίσταται ὁ κύριος σύντελεστής τῆς ἐν Φλωρεντίᾳ ἰδρύσεως τῆς Πλατωνικῆς Ἀκαδημίας καὶ τῆς ἀναθέσεως εἰς τὸν Μαρσίλιον Φικκίνον τῆς μεταφράσεως τῶν ἀρχαίων Ἑλληνῶν συγγραμμάτων.

Πόθος του Πλήθωνος ήτο να επανιδρύση εις την Έλλάδα την αρχαίαν θρησκείαν των προγόνων, την λατρείαν του Διός της Αθηνάς, της Αφροδίτης και των άλλων της αρχαιότητας θεών. Αρματιζέτο δηλαδή ο,τι και πρό αυτού, ο έπλοης μεταγαλοφυής Αυτοκράτωρ Ιουλιανός επεδίωξε. Ο Πλήθων, κατ'οίκει εν τῷ Πληθωνίῳ άντρω, όπερ είχε φροντίσει να επιμεληθῆι να παρασκευάσῃ εύαρμόστως προς τās αρχαίαις έλλ. παραδόσεις. Είδωλα και ξάνα, τά μόνα ατινα είχαν διασωθῆι εκ τῆς μανίας των φανατικῶν μοναχῶν, σύμβολα και έμβλήματα αρχαίς, βωμοί, θυμέλαι, θύρσοι, γλαυκες, ούδέν εκ τῶν κλασσικῶν έμβλημάτων έλειπε εκ του άντρου του Πλήθωνός. Ουσίαι ούτος απεσύρετο εις τό άντρον, επεθύμει να έχῃ πάσας ταύτας τās μυστικῆς ψυχαγωγίας, ατινες έτερπον τό πνεύμα αυτού. Εκεί επικοινωνει νοερώς μετά των αρχαίων θεών.

Έκ των έργων του σχεδόν τό πᾶν κατεστράφη. Ελάχιστα αποσπάσματα από τους " Νόμους " του διεσώθησαν.

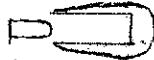
Βιβλιογρ.- Λεξικόν Ηλίου, Francois Masai, Pléthon et le Platonisme de Mistra, Paris 1956. "Belles Lettres"

Π. Γράβιγγερ, Θεάγωναλα 107.-

ΠΛΗΡΕΣ & ΚΕΝΟΝ. Είς εκ των πολλῶν τρόπων γραφικῆς παραστάσεως τῆς αντίνομίας μεταξύ ενεργοῦ - παθητικοῦ, αρρενος - θῆλεος, έλεως - απώσεως κ.κ.

Τό θετικόν παρλοταται διά του πλήρους και τό άρνητικόν

διά του κενού :

Ὡστε δι'ένός πλήρους και δι'ένός κενού, εἴμεθα εις θεσιν να λάβωμεν άντληθῆιν των πρώτων ιδιοτήτων τῆς παγκοσμίου Δυναμείας. Τό άνωτέρω σύμβολόν άπαντάται εις την παρτάσειν τῆς κεφαλῆς και τῆς ούρας του ούροβάρου όψεως.

ΠΛΗΡΩΜΑ (λατ. PLENUM).- Όρος χρησιμοποιούμενος υπό των

Γνωστικῶν προς υποδήλωσιν του συνόλου του ένοποιημένου Σύμπαντος, όπου οι Αιώνες είναι αι είδικαι όψεις τῆς μεγάλης ταύτης ένότητας. Αλλά και προγενεστέρως, από του Ιου αι. κ. έφ. η λέξις "πλήρωμα" έλαβε κάπως "τεχνικῆν" σημασίαν (βλ. Ιωάν. α'16 - Προς Έφεσο. α'23) σημαίνει δέ την "τελειωσιν τῆς ούσιαις" και ούχι άριθμητικόν σύνολον, όπως

κατέληξεν εἰς τοὺς Γνωστικούς.

Εἰς τὸν Ἑρμῆν τὸν Τρισμέγιστον (CH XVI 3, IX 7, XII 15) συναντᾶται ἡ ἔκφρασις διὰ τὸν κόσμον "τὸ πλήρωμα τοῦ κοσμοῦ".

ΠΛΟΥΡΑΛΙΣΜΟΣ - Ἡ ὑπαρξίς καὶ ἀναγνώρισις πολλοῦτος ἰδεῶν καὶ ἀντιλήψεων. Ὁ MULLER-FREIENFELS ὀρίζει τὸν Ε.Τ. ὡς πλουραλισμὸν, διότι "παρέχει κατανόησιν εἰς τὴν ποικιλίαν καὶ ποικιλομορφίαν τῶν πραγμάτων". Ἡ διακρίτωσις ὅμως αὕτη εἶναι μᾶλλον θεωρητικῆς φύσεως, διότι αἱ ομάδες τοῦ συνήθους Ε.Τ. ἔχουν ἀξίωσιν ἐπὶ τῆς μοναδικότητος τῶν ἰδεῶν των, θεωροῦν δηλ. τὴ ἐκάστοτε αὐστημάτων ὡς τὸ μόνον γνήσιον καὶ συχνά τηρεῖται σιγή ἀπὸ τὰ μέλη περὶ τοῦ ὅτι ὑπάρχουν πολλὰ καὶ ποικίλα Ε.Τ. συστήματα. Εἰς τοὺς ἐσωτερικῶς προσηγορευμένους τέκτονάς, οἱ ὅποιοι ἐκκινοῦν ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τῆς Ἀνοχῆς, θεωρεῖται ὁ Π. ὡς αὐτόνοητος.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ - 46 - 120 μ.Χ. Ἕλλην φιλοσοφὸς καὶ ἱερεὺς ἐκ Χαλκωνίδας. Μεμνημένος καὶ πνευματικῆς μαθητῆς τοῦ Πλάτωνος. Διαδρόμωσεν ἰδιαιτέραν ψυχολογίαν ἢ ὅποια ἀπέτελεσε μίαν τῶν βῆσεων τῆς πνευματοκρατικῆς θεωρίας καὶ ἡ ὅποια παρελήφθη ὑπὸ τοῦ Θ. Ἀμόρι καὶ μερικῶς ὑπὸ τοῦ Θ. O.R.A. Εἰς τὸν Πλούταρχον τονίζεται ἰδιαιτέρως ἡ διδασκαλία περὶ Νοῦ. Οἱ τρεῖς ἐσχατολογικοὶ μῦθοι, οἱ ὅποιοι ἀναφέρονται εἰς τὰ "Ἡθικά" του, περιέχουν ἐξαιρετικὰ μητικὰ στοιχεῖα, ἰκανὰ διὰ νὰ μᾶς κᾶμουν νὰ τιμῶμεν τὸν "διδάσκαλον ἐκεῖνον τῆς ὑψηλῆς ἠθικῆς, τὸν συγγραφεῖα μεστὸν χάριτος, γοητείας καὶ σοφίας" (Εὐνάπιος). Διὰ νὰ κρινώμεν ἐπαξίως τοὺς τίτλους τοῦ Π. δεόν ν' ἀναμνησθῶμεν ὅτι κατὰ τὴν νεότητά του εἶχε μνηθῆ εἰς τὰ Μυστήρια τῆς Αἰγύπτου καὶ τῆς Ἑλλάδος· ὅτι διαρκούσης τῆς παραμονῆς του εἰς Ρώμην, ἐγένετο δεκτὸς εἰς τὸ Πυθαγορικὸν Τάγμα, καὶ ὅτι κατὰ τὴν γηραιάν του ἡλικίαν, ἐπωμίσθη ἐπιτυχῶς τὰ ὑψηλὰ λειτουργήματα τοῦ Ἀρχιερέως τοῦ Ναοῦ τῶν Δελφῶν. Ὑπὸ τὴν σκιάν τοῦ περικλοῦς τούτου Ναοῦ, συνέταξε τὰς περιύσσώτερας πραγματείας ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν ζητημάτων, τῶν ὁποίων τὰ κοῤῥτιμα μυστικῶς οὐδὲν ἀπέλασαν ἀπὸ τὴν ἀξίαν των.

Βιβλιογρ. J. Mallinger Τὰ ἐσωτερικὰ ἀπόρρητα εἰς τὸν Πλούταρχον, Ἀθήναι, 1961, Β. ΣΦΙΓΓΟΣ.- Π. Γράβιτς, Συμβολαὶ εἰς τὴν ἀρχ. ἑλλ. Ἀνθρωποσοφίαν I, 20 ...- Croiset, 915-927. Brehier 1323. Durant III 563.-

ΠΛΟΥΤΩΝ. - ἡ "Αδης: Ὁ θεὸς τοῦ ὑποχθονίου κόσμου τῶν ψυχῶν.

Ὁ ἐξώτερος τῶν 10 μεγάλων πλανητῶν τοῦ ἡλιακοῦ μας συστήματος, ὅστις ἀνεκαλύφθη μόλις τῷ 1930. - (Πρβλ. Πλανῆται, καὶ Πλανῆται ἀποκρύφτοι)

Βιβλιογρ. Fritz z Brunhubner, Pluto, Der Planet Unserer Zeit, Βρλ.

J. Richerpin I 431. Εὐσέβιος I 206. - "Voile d'Isis" 43, 482.

Π. Γράβιγγερ, Ἐγχειρ. Ἀστρολ. I 92, II 114. -

(Πρβλ. "Αδης)

ΠΛΥΣΙΣ. - Ἑρμητικῶς. - Διὰ τοῦ ὅρου τούτου ἀλληγοροῦται ἡ ἐν σήψει τῆς οὐσίας καθαρῶς αὐτῆς διὰ συνεχοῦς καὶ ἀμεταβλήτου φιλοσ. Πυρὸς τοῦ δευτέρου βαθμοῦ, μέχρι τῆς τελείας λευκώσεως αὐτῆς, δεδομένου ὅτι διὰ τῆς λείξεως "ὔδατα" οἱ φιλόσοφοι ὑπονοοῦν τὴν ἀκτινοβολίαν τοῦ πυρὸς αὐτῶν. Ἡ Πλύσις ὀνομάζεται ἀλλαχοῦ καὶ λευκωσις ἢ λευκανσις τοῦ Ὀρειχάλκου τῶν Σοφῶν διὰ τῶν ὑδάτων τοῦ Ἰορδάνου, πρὸς ἀφαίρεσιν τῆς λέπρας αὐτοῦ. Τὰ ὔδατα ταῦτα οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἀπὸ τὸν Ὑδράργυρον, ὅστις καθάρει τὰ πάντα κάλλιον παντός ἄλλου ὑγροῦ. Τοῦτο ἔκαμε τοὺς φιλοσόφους νὰ λέγουν συχνάκις ὅτι "οἱ χημικοὶ πλύνουσι καὶ λευκαίνουν διὰ τῶν ὑδάτων, ἐνῶ ἡμεῖς λευκαίνομεν διὰ τοῦ πυρὸς".

Οἱ παλαιοὶ ἀλληγοροῦσαν τὴν ἐργασίαν τῆς Πλύσεως διὰ τῆς Σαλαμάνδρας, ἣτις, λέγουσι, τρέφεται διὰ τοῦ πυρὸς καὶ διὰ τοῦ ἀκαύστου ἁέλου, τὸ ὅποῦον καθάρεται καὶ λευκαίνεται διὰ τοῦ πυρὸς χωρὶς νὰ καῖ. (PERNETY)

ΠΛΩΤΙΝΟΣ. - (205-270 μ.Χ.) Ἀναμφιβόλως ὁ διασημότερος νεοπλατωνικὸς φιλόσοφος τῆς Ἀλεξανδρείας. Δύναται νὰ θεωρηθῆ ὡς ὁ κυριώως ἰδρυτὴς τοῦ Νεοπλατωνισμοῦ (παρὰ ἄλλω πρὸς τὸν Ἀμμώνιον Σακκάον). Σχεδὸν του ὑπῆρξε νὰ ἐδρῶσθ μίαν θρησκείαν μὲ βάσιν τὴν νοητικὴν ἀφαίρεσιν (ABSTRACTION) δηλ. μίαν θρησκείαν εἰς τὴν ὅποσαν θὰ συνεφώνουν ὅλοι οἱ διανοούμενοι ἄνθρωποι. Δὲν ἔγραψε μὲν βιβλία, ἀλλ' αἱ διαλέξεις του ποὺ ἔδωσεν εἰς Ρώμην, συνεκεντρώθησαν καὶ ἐδημοσιεύθησαν μετὰ τὸν θάνατόν του ὑπὸ τοῦ μαθητοῦ του Πορφύρου, εἰς 54 ἔργα τὰ ὅποια ἀπεκάλεσεν Ἐννεάδας. Ἡ διδασκαλία τοῦ Π. στηρίζεται ἐπὶ ἐκείνης τοῦ Πυθαγόρου καὶ συμπληρωματικῶς ἐ-

πρὸ τῆς τοῦ Πλάτωνος. Ἡ διδασκαλία του περὶ πύσεως καὶ λυ-
τρώσεως, εἶναι ἀληθῆς μυστικῆ θεοσοφίας. Διὰ τῆς ἀσκήσεως καὶ
τοῦ διαλογισμοῦ δύνανται ὁ ἄνθρωπος νὰ ἀναχθῆ μέχρι τῆς Πραγ-
ματικότητος καὶ νὰ ἐνωθῆ μετὰ τοῦ ὑπέρου Ἀγαθοῦ, τῆς Μονά-
δος.-

Βιβλιογρ. Masson, Diction. Initiatique. - Ludwig, Gesch. 17.-

"Voile d'Isis" No 3, 241. - Mehlis, Plotin 17 -

A. Franck, Die Kabbala. Βρλ. 1922, 210. - Franz Hartmann,

Am Seuil du Sanctuaire, σ. 2, θ. Ε. No 165. Π. Γράβιγγερ.-

Νεοπλατωνισμός, ἐν "Πραγματ. Μελέται" Τ.ΙΙ. σ. 24.

Vezzani 84. - Brehier J 329. - Durant III 700.-

Abbe Alta Lés Enneades, 1928-1927, 3 τόμοι, Paris

"ΣΦΙΓΞ" 1963, 89, 161.-

P.M.C.V.- Σύντημοις τοῦ λατ. ἐμβλήματος : PERME COECI VIDENT,
= δι' ἐμοῦ καὶ οἱ τυφλοὶ βλέπουσι, τοῦ Τάγματος τῶν #
Φωτισμένων.

ΠΝΕΥΜΑ (ἐλλ. πνοή).- Ἡ πνοή ζωῆς, τὸ ἐμφυχοῦν πνεῦμα. Εἰς
τὴν θεολογίαν ἡ λέξις Π. ἔχει πολλαπλὴν σημασίαν. 1. Ἡ
προσωπικὴ δύναμις τοῦ Θεοῦ, ἡ ἐκ τῶν ἑσῶ καθοριζοῦσα τὴν ζω-
ήν. 2. Τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου τὸ ἀποῦν ἐπλάσθη κατ' εἰκόνα
τοῦ Θεοῦ. 3. Εἰς τίνα χωρὰ τῆς Ἀγ. Γραφῆς χρησιμοποιεῖται
ὁ ὄρος Πνεῦμα ἐν τῇ ἐννοίᾳ ἀσωμάτων ὀντοτήτων. Ὡς γνωσιολο-
γικὴ ἐννοία ὁ ὄρος Πνεῦμα περιλαμβάνει τὰς ἰδέας, ἐννοίας,
ρημασίας τῶσον εἰς τὰ ἔργα τέχνης (ἀντικειμενικὸν Π.) ὅπως καὶ
συνειδητῶς εἰς τὰ ἐπὶ μέρους πρόσωπα (ὑποκειμενικὸν Π.)

Μεταφυσικῶς εἶναι τὸ Π. ἡ ζωσα θεία ἀρχή, ἐν ἀντιθέσει
πρὸς τὴν ὕλην. Εἰς τὸν ἑσωτερισμόν ἐνεκα ἐλλειψεως ἐνιαίας
χρησιμοποίησεως τοῦ ὄρου, ἔδωσε λαβὴν εἰς πολλαπλὰς συγχύσεις.
Κατὰ τὸ πλεῖστον τὸ Π. συγχέεται μὲ τὴν Ψυχὴν.

Εἰς τὴν θεοσοφίαν χρησιμοποιεῖται ὁ ὄρος Π. (ἀγγλ. SPIRIT)
ἀποκλειστικῶς δι' ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὴν "Παγκόσμιον Συνέδρησιν",
ἐνῶ ὁ ὄρος Ψυχὴ δι' ὅ,τι ἀναφέρεται εἰς τὸ ἀνθρώπινον ἢ ζωῶδες

Κάμα - Μανὰς καὶ ἰσχύει ὡς ζωσα ψυχῆ. Τὸ Π. εἶναι ἄνευ μορ-
φῆς καὶ ἄῤυλον· διὰ τοῦτο οἱ θεόσοφοι ἀπορρίπτουν τὸν ὄρον Π.
διὰ τὰ φαινόμενα καὶ ἀποκαλοῦσι ταῦτα προῖόν τῶν "κελυθῶν"

ἀγγλ. SHELLIS, γαλλ. ECORCES, γερμ. HOLLEN).

Ἐάν παραδεχθῶμεν τὸ Π. ὡς τὸ ἀνώτατον συστατικόν τοῦ ἀνθρώπου, ὡς τὸν θεῖον σπινθήρα καὶ ἐδρεύει ἐν ἡμῖν, τότε ἴσo-δυναμεῖ ὁ ὅρος πρὸς τὸ "Ἄτμα ἢ Ἄτμα - Βοῦδδι τῆς Θεοσοφίας. Τὸ πνεῦμα, ἀρχὴ μόνιμος, πρέπει νὰ διαστέλλεται ἀπὸ τὴν Ψυχὴν, ποὺ εἶναι ἀρχὴ ψυχικῆ, ἀστρική καὶ φθαρτῆ. Οἱ Ἑβραῖοι διακρίνουσιν οὕτω τὸ Νεοσάμαχ ἢ Ρουάχ ἀπὸ τὸ Νεφές, οἱ Ἕλληνες τὸν Νοῦν ἀπὸ τὴν Ψυχὴν. Οἱ Χριστιανοὶ ἐσάγγχυσαν τοὺς δύο τοῦτους ὅρους καὶ ἀπεκάλεσαν Ψυχὴν τὴν ἀθάνατον ἀρχὴν τοῦ ἀνθρώπου.

Οἱ Πνευματισταὶ ἀποκαλοῦν "πνεύματα" τὰς ὀντότητας αἱ ὁποῖαι ἐκδηλοῦνται κατὰ τὰς ἐπικλήσεις των· αὐταὶ εἶναι κατὰ κανόνα "στοιχειώδη πνεύματα".-

- Ἐρμητικῶς, - Διὰ τοῦ ὅρου τοῦτου οἱ φιλοσοφοὶ δὲν ἐνοοῦσιν αὐλον τινα οὐσίαν, ἀλλὰ τὴν ἐξαιρετικῶς μεμερισμένην, ἐλαφρὰν καὶ διεισοδυτικὴν οὐσίαν ἐκελευμένην ἥτις εἶναι διακεχυμένη εἰς ἅπαντα τὰ μικτὰ. Ὁμοίως διὰ τῆς λέξεως Πνεῦμα διακρίνουσι οἰκουμενικὴν τινα ἀρχὴν, πυρῶδη, διεισοδυτικὴν καὶ διανεμημένην εἰς ὅλον τὸ Σόμπαν, τὸ ὁποῖον αὕτη ζωογονεῖ ἀπάστως : τὴν καλοῦν καὶ Ἀρχαῖον τῆς Φύσεως. Διὰ τοῦ ἴδῆου ὀνόματος οἱ ἐρμητικοὶ ἀποκαλοῦσι τὸν Ὑδράργυρον, λέγουσιν τῆς πητικότητος αὐτοῦ, ὡς καὶ τὴν ὕλην των ἀχθεῖσαν εἰς τὴν φάσιν τῆς λευκώσεως. Συνήθως ὅμως προσθέτουσι καὶ χαρακτηριστικόν τὸ ἐπίθετον εἰς τὴν ἀρχικὴν λέξιν Πνεῦμα, καὶ οὕτω λέγουσιν :

Πητικὸν Π., Π. τῆς ζωῆς, Π. τῶν Σοφῶν, ἐξαχνωμένον Π., Π. τοῦ χρυσοῦ κ.κ. ὑπνοοῦντες πάντοτε τὸν φιλοσοφικὸν ὕδραργυρον. Παγκόσμιον Π. καλοῦσι τὸ ἐν τῷ ἀέρι διακεχυμένον Νέτρον, τὸ ἐμποτιζόμενον διὰ τῶν δυνάμεων τῶν ἀστέρων καὶ τὸ ὁποῖον ἀναζωογονοῦμενον ὑπὸ τοῦ πυρός τῆς φύσεως, καθιστᾷ ἐκδηλοῦσιν τὰς ἐνεργείας του, ἐφ' ὅλου τοῦ ὑποσηληναίου κόσμου. Φυτικὸν Π. τέλος καλεῖται συχνάκις τὸ φιλοσοφικὸν θεῖον. - (PERNETY)

ΠΝΕΥΜΑ (GENIE). - Ἀπόκρυφος ὀντότης ἐπαγρυπνοῦσα ἐπὶ τινος ἀνθρώπου ἢ τοῦπου. Τὰ πνεύματα ταῦτα εἶναι ἀγαθοποιὰ καὶ κακοποιὰ. -

ΠΝΕΥΜΑ ΟΑΗΤΟΝ. - (SPIRITUS FAMILIARIS). Τὸ οἰκογενειακὸν πνεῦμα. Εἰς τὸν Πνευματισμὸν τὸ ἐγκαθιδρυμένον πνεῦμα τοῦ ὄμου τὸ ὅποιον καθοδηγεῖ τὰς ἐργασίας.

Βιβλιογρ. - Σαλν Μαρτέν, Ὑποδύρημα 35. - Leisegang, Gnosis. - Idem, Pneuma Hagion. - E. L. Levi, Science des Esprits, 124. - Idem, Clef des Gr. Myst. 395. - Nouy, Dest. 130. A. Ἀδριανὸς - πούλος, Ἄνθρ. 123. Papyrus Ἀπ. Ἐπ. 89. 90. - Leadbeater, Echoes 230. - L. Denis Synth. 24. - Denis, Apres la. Mort 304. Allan Kardec, Livre des Esprits.

- Ἐδρα τοῦ Π. GUENON INITIATION 196.

- Πνεῦμα καὶ Ὑλη, GOVINDA 86. -

- Ἀγωγή καὶ ἐξυγλάναις τοῦ Π. Ἄντ. Ἀδριανὸς. Ἄνθρ. 147

- Τὸ Π. προὔφηξε τῆς ὑλης ; Τὸ 50 χρόνια τοῦ Προμηθ.

- Πλάτης τῶν ἀγγέλων εἰς Π. LOMBROSO, Ὑπν. & Πνευματισμ.

- Ἀγαθὰ καὶ πονηρά, Παγκοσμ. Μυθολ. 147, LE SAGE 13, 27, 43.

- Ἐπικοινωνία μετὰ τῶν Π. Σαλν Μαρτέν, Ὑποδύρ. 34, 142. -

- Θερυβοποιὰ Π. DARC 166. -

- Ἅγιον Π. LEISEGANG GNOSIS. LOSSKY, 153. - Ἰωάν. ἐν Κρονστάνδης 29. -

- Θεοσοφία (3ος Λόγος) TANON 65. - Κοττέα, ἀσύλλητο 61. -

ΠΝΕΥΜΑΤΑ. - Εἰς τὴν πνευματιστικὴν διδασκαλίαν ὁ ὅρος δηλοῦ τὰς ψυχὰς τῶν ἀποαρνηθέντων (νεκρῶν), αἱ ὅποια, ὑπὸ τινος προὔποθδσεῖς προσπάθοῦν νὰ ἔλθουν εἰς ἐπικοινωνίαν μετὰ τῶν ζώντων.

Κατὰ τὴν ἀποκρυφον φιλοσοφίαν δηλοῦνται αἱ ὀντότητες, αἱ ὅποια ζωογονοῦν τὰ διάφορα πεδία τοῦ Σύμπαντος. Ἀναφέρεται μία σαφὴς ταξινομησις καὶ ἱεράρχησις τῶν Π. εἰς τὰ ἔργα τῆς Ἀλεξανδρινῆς περιόδου καὶ εἰς τὰ νεώτερα ἔργα τοῦ Ἀλβέρτου Μάγνου, τοῦ Ἀγγρίππα φὸν Νέτερχάιμ καὶ τοῦ Παρακελ- σου. Ἡ πρώτη μεγάλη κατανομή τῶν Π. συνίσταται εἰς τὴν διάκρισιν αὐτῶν ἀφ' ἑνὸς εἰς ἐνσυνεδήτα καὶ ἀθάνατα ὄντα, καὶ ἀφ' ἑτέρου εἰς ἀσυνεδήτα καὶ θνητά. Ἀμφότεραι αἱ κατηγορίαι αὐταὶ ἦσαν γνωσταὶ εἰς ὅλους τοὺς Ἀποκρυφιστάς, πλην πολλὰκις ἐπῆλθε σύγχυσις.

Ὅντω ὁ Παρακελσος χρησιμοποιεῖ ἄνευ διακρίσεως τοὺς ὅρους Στοιχειακὸν καὶ Λαζμων διὰ τὰ ἀσυνεδήτα ὄντα, διὰ τὰ πνεύματα τῶν στοιχείων, ἐνῶ τὸν ὅρον Πνεύματα ἢ Ψυχὰς μεταχειρίζε-

ται πρὸς δὴλωσιν τῶν ἐνσυνειδητῶν ὄντων.
Τὸ ἐπισημῶδες τῆς διακρίσεως ταύτης ὡδήγησε μερικοὺς συγγραφεῖς τοῦ Πνευματισμοῦ εἰς πολλαπλὰς πλάνους.

Εἰς τὸ Θ Λεκτόρθιον Ραζικρουτσιάνου (Ἀποκάλυψις τῆς Νέας Ἐποχῆς, σ. 33) ἀποκαλοῦνται Πνεύματα οἱ μυστικοὶ Διδάσκαλοι : " Μία μεγάλη Ἱεραρχία ἀνθρωπίνων Πνευμάτων, ἀγνωτέρας, ἀγνωτέρας, θειοτέρας οὐσίας... "

Βιβλιογρ. Paracelsus, IV 303, 357, 734, 739, 745, 749, 751. -
Cardinal Joh. Bona, de Discretione Spirituum, Paris 1673
μτφρ. εἰς γαλλ. Traite du Discernement des Esprits, 1676
μτφρ. εἰς Γερμ. Tractat V. D. Unterscheidung D. Geister
Cölln 1713. -

Th. Kirchmaier, De Hominibus Apparenter Mortuis, Vitemb. 1681
Jo. Faustius, De Spectris, Arg. 1666.

M. Joh. Mich. Schwimmer, Diss. De Spectris, Rudolst. 1689
Du Lude's, Treatise of Spirits, London 1723. -

J. Ferriar, Theorie of Apparitions, 1813. Λονδίνον.

- Πνεύματα τῆς Φύσεως. Τὰς κάτωθι διασαφηνίσεις παρέχει ὁ LEADBEATER ἐν προκειμένῳ : Τὰ Π. τῆς Φύσεως πολλοὶ συγγραφεῖς κατέταξαν μεταξύ τῶν στοιχειακῶν καὶ εἶναι πράγματι πνεύματα τῶν στοιχείων, ἢ ἴσως ἀκριβέστερον τὰ ζῆα μὲς ἀνωτέρας βαθμίδος ἐξελλξεως. Οὕτω ὑπάρχουσιν πνεύματα τῆς γῆς, τοῦ ὕδατος, τοῦ ἀέρος καὶ τοῦ πυρὸς, πάντα ταῦτα τελείως καθωρισμένοι ἀστρικά νοήμονες ὄντοτητες, ἐκάστη τῶν ὀκτώ κατοικεῖ καὶ δρᾷ εἰς τὸ οἶκεόν περιβάλλον της. Θὰ ἠδύνατο νὰ θεωρηθοῦν ὡς ἐν εἶδος ἀστρική ἀνθρωπότητα, ἀλλ' οὐδὲν τούτων κερκίται διαρκῆ ἀτομικότητα, δυναμένην νὰ μετενσαρκωθῆ.

Ἐπάρχουσιν ἐξ αὐτῶν πολυάριθμοι ὑποδιαίρεσεις ἢ φυλαὶ καὶ τὰ ἄτομα τῶν φυλῶν τούτων διαφέρουσι μεταξύ τῶν κατὰ τὸ ἦθος καὶ τὴν ἀντίληψιν, ὡς καὶ τὰ ἀνθρώπινα ὄντα. Ἡ μεγάλη πλειονότης φαίνεται ἀποφεύγουσα τὴν μετὰ τῶν ἀνθρώπων συνάφειαν. Ἐν τούτοις ὑπάρχουν πολυάριθμα παραδειγματα πνευμάτων συνδεθέντων διὰ φιλικὰς με ἀνθρώπινα ὄντα καὶ βοηθήσαντα τὸ κατὰ δύναμιν ταῦτα. Ἡ εὐμενὴς ὁμως στάσις εἶναι σπάνιωτάτη καὶ γενικῶς ὅταν τὰ πνεύματα ταῦτα εὐρίσκωνται

ἐν ἐπαφῇ μὲ τὸν ἄνθρωπον, δεικνύονται μᾶλλον ἀδιέφορα, ἢ καταλαμβάνονται ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ τὸν ἐξαπατήσωσι ἢ νὰ κάξουν εἰς βάρος του.

Ὁ μεσαιωνικὸς ἀποκρυφισμὸς ἀπεκάλεσε τὰ πνεύματα τῆς γῆς χθόνια ἢ χθονοδαίμονας, τὰ πνεύματα τοῦ ἀέρος ζυλφίδα, τὰ πνεύματα τοῦ ὕδατος Νηρηΐδας καὶ τὰ πνεύματα τοῦ πυρός (ἢ αἰθέρος) Σαλαμάνδρας. Τὰ πρῶτα καθορίζουσι μὲν μόνον ποι- κιλίαν, τὰ δεύτερα τὰξιν ὀλοκληρον. Ταῦτα προσλαμβάνουσι πολ- λὰς καὶ ποικίλας μορφάς, ἀλλ' ἐμφανίζονται, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖ- στον, ὑπὸ ἀνθρωπίνην μορφήν. Ὅπως πάντες οἱ κάτοικοι τοῦ ἀστρικοῦ πεδίου, δύνανται νὰ λαμβάνουν κατὰ βόλησιν πᾶσας τὰς ὄψεις, ἀλλ' ἔχουσι ἀναμφιβόλως μορφάς αἰτινες εἶναι ἰδιά- ζουσαι ἢ τῆς προτιμῆσεώς των. Εἶναι συνήθως ἐόρατα εἰς τὴν φυσικὴν ὄρασιν ἀλλὰ δύνανται νὰ γίνουσι ὄρατά, ὑλοποιούμενα. Βιβλιογρ. C. W. Leadbeater, Le Plan Astral. - Besant, L'Homme et ses Corps. Π. Γράβιγγερ, Κοσμολογία 33. - (βλ. καὶ "Στοιχειακὰ")

ΠΝΕΥΜΑΤΑ ΨΕΥΔΟΜΕΝΑ. - Τὰς παράπλανητικὰς παρεμβάσεις πνευμα- τῶν κατὰ τὰς πνευματιστικὰς συνέδρους τὰς ἀποδέδουσι οἱ πνευματισταὶ εἰς τὴν παρεμβολὴν ψευδομένων πνευμάτων, ἄρα χαμηλῆς ἐξελξεως ὄντοσῶν, συνηθέστατα "στοιχειακῶν". - KIESEWITTER, Μαγεῖα τῶν Ἑβραίων, ἐν "Πραγματεῖαι καὶ Μελε- ται" τῆς Β. ΣΦΙΓΓΟΣ, Τ. III.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΑΙ. - Ὁ DILTHEY (1833-1911) διεκρίνε με- ταξὺ Π.Ε. καὶ Φυσικῶν Ἐπιστημῶν. Αἱ Πνευματικαὶ Ἐπι- στῆμαι ἐρευνοῦν τὸ πνευματικὸν εἶναι τῶν ἀνθρώπων καὶ τὰ ἔργα των ἐν λογικῇ συσχέσει. Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ παρόντος αἰ. ὁ STEINER ἐπέδωξε νὰ εἰσαγάγῃ τὸν ὄρον τοῦτον ἀντὶ τοῦ ὄρου Ἀποκρυφισμὸς, χωρὶς ἢ προσπάθεια νὰ καρποφορήσῃ πέραν τῶν κύκλων τῆς Ἀνθρωποσοφίας. "Ἄλλως τε καὶ ὁ ἴδιος, μετὰ τὴν ἀποχώρησίν του ἐκ τῆς Θ.Ε., μετεχειρίσθη πρὸς τοῦτο μόνον τὸν ὄρον ἢ Ἀνθρωποσοφία. Εἰς τὸ Ἰσλάμ θεωροῦνται αἱ ἐδόμεναι Ἐπιστῆμαι ὡς "πνευματικαὶ" : Γραμματικὴ, Σδνταξις, Λογικὴ, Μεταφυσικὴ, Φιλολογία, Τροπικὴ, Στυλιστικὴ, Ρητορικὴ, Γεωμε- τρία καὶ Ἀστρονομία. Ἐξ αὐτῶν φαίνεται ἠντλησεν ὁ ἀγγλ. Ε. Τ. "τὰς 10 θεμελιώδεις ἐπιστῆμας τοῦ Τέκτονος". (MIERS)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗ. Θεραπεία διά τοῦ πνεύματος ἢ τῆς πύρωσης, ὅπως ἠοκήθη ὑπό τοῦ Χριστοῦ καί τῶν Ἀποστόλων. Ἡ Π.Θ. ἀσκεῖται ὑπό ἀτόμων ὡς καί ὑπό ὀλοκληρῶν ὀργανώσεων, ἔστω καί ὑπό συγκεκριμένην μορφήν. Εἰς τήν τέλευταίαν κατηγορίαν καταλέγονται αἱ θεραπευτικά ὑπηρεσία τοῦ Θ' Ἀμάρκ (Σύνδος τῆς Παρηγορίας, Μητροπολις τῆς Ψυχῆς) τοῦ Θ Λεκτόριου καί τῆς Θ Κοινότητος τῶν Ροδοσταύρων (κέντροις HEINDEL). Ἀλλά καί εἰς τήν Θ Ἀνθρωποσφαιραν τοῦ STEINER παρατηροῦνται ἀνάλογοι κατευθύνσεις. Τελικῶς ὑπάρχει καί μία διακλάδιος τῆς Νέας πνευματικῆς σκέψεως (NEUGEIST) ἡ ὅποια ἀποκαλεῖται "Νέα Θεραπεία" (NEUHEIL).

Τήν καταγωγήν τῆς ἔλκει ἡ Π.Θ. (ἐπίσης ἐξ ἀποστάσεως Θεραπεία) ἀπό τῆς θεωρίας τοῦ Θ Μέσμερ καί τῆς κ. BAKER-EDDY. Ὡς παράδειγμα τῆς Π.Θ. θά ἀναφέρωμὲν τήν μέθοδον τῆν χρησιμοποιομένην ὑπό τῆς κινήσεως HEINDEL. Κάθε ἐβδομάδα, ὅταν ἡ Σελήνη εἰσέρχεται εἰς ἐν γωνιώδες ζωδιακόν σημεῖον, συγκεντροῦνται οἱ συνεργάται εἰς τὸ κεντρικόν κέντρον τοῦ MOUNT ECCLESIA παρὰ τῆς OCEANSIDE τῆς Καλιφορνίας, ἵνα διά τῆς προσευχῆς συγκεντρώσουν πνευματικὴν ἱαματικὴν δύναμιν. Οἱ λεγόμενοι ἀρχαιότεροι ἀδελφοί καί ἐκεῖνοι ποῦ ὑπό τῆν καθοδήγησιν τῶν ἐργάζονται ὡς ἄδρατοι βοηθοί, χρησιμοποιοῦν τήν δύναμιν ταύτην πρὸς ἱασιν καί ἐνδυναμώσιν τῶν ἀσθενῶν, κατὰ προτίμησιν βεβαίως ἐκείνων οἱ ὅποιοι ἐνεγράφησαν εἰς τὸν κύκλον. Συμφώνως πρὸς τῆς κατὰ μῆνα ἐκιδιδόμενας διδασχῆς τῆς Ροδοσταυρικῆς κοινότητος ἐν DARMSTADT, πρέπει νά εὐρυσκωνταί τὰ μέλη καθ' ἑξῆς ἡμέρας κατὰ τήν 18 1/2 ὥραν Μ.Ε.Ω. εἰς ἐνα τόπον ὅπου ἀνευ διαταραχῆς νά δύνανται νά ὑποβάλλωνται εἰς χαλάρωσιν καί εἰς συγκέντρωσιν ἐπὶ τῆς ἱαματικῆς ὑπηρεσίας. Ἐπὶ νεραλῆς τῆς κινήσεως ταύτης ἐν Γερμανίᾳ ἱσταται ὁ DR SCHMIDT ἐν Φραγκφούρτη.

Περὶ τῆς Π.Θ. καί ἐξ ἀποστάσεως Θεραπείας, ὑπάρχει πληθὺς ἔργων, μεταξὺ τῶν ὁποίων μερικὰ εἶναι θετικὰ - ἱατρικὰ δοκίμια, ἄλλα ὅμως στεροῦνται σοβαρότητος. (MIERS)
 Βιβλιογρ. Π. Γράβιγγερ, Μ.Ψ.Θ. 387.-
 G.W. Day, Die Wasser Zu Damascus
 Willy Schrödter, Präsenz Wirkung, Vom Wesen der Heilung Durch Kontakt, Ulm 1959
 Hans Dieter Reimer, Metaphysisches Heilen, Stuttgart. 1966

K. Trampler, Lebensneuerung durch den Geist. Μόν. 1956
Felix Riemkasten, Heilung durch den Geist
Alice Bailey, Esoterisches Heilen, Dorch
Otto Albert Isbert, Heilkraft in Yoga, Μόναχον.
Stegan Zweig, Die Heilung durch den Geist. Λειψ. 1932
(Πραγματεύεται περί Mesmer, Baker-Eddy & Freud).
Harry Edwards, Geistheilung, Freiburg
Rud. Zimmer, Am Lebensquell, Das Geheimnis der Heilkraft
Dr Masahm Taniguchi, Die Geistige Heilkraft in Uns

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΠΕΔΙΟΝ. Παρά τῆ ALICE BAILEY παραλλήλως πρὸς τοὺς
θεοσοφικοὺς ἄρους "ἀτομικὸν ἢ τρίτον κόσμικὸν-αἰθερικὸν
πεδῶν" ἡ ὀνομασία τοῦ 5ου πεδῶν. Πρβλ. Ἀρχαί τοῦ κόσμου
καὶ ἀνθρώπου. Παρά τῆ HEINDEL "ὁ κόσμος τοῦ θεοῦ πνεύματος".

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΣΩΜΑ. Κατὰ τὴν A. BESANT τὸ 4ον σῶμα ἐκ τῶν 8
Ἀρχῶν τοῦ ἀνθρώπου.
"Θά ἔπρεπε μᾶλλον τὸ Βούδδι νὰ ἀποκαλέσωμεν Πνεῦμα παρά τὸ
Μάνας. Ἡ ἀφύπνισις τῆς συνειδήσεως εἰς τὸ Π.Ι., τὸ ἀμέσως
ἀνώτερον κείμενον σῶμα ἀπὸ τὸ Αἰτιατὸν σῶμα, ἀποτελεῖ τὸ υ-
φιστόν σημεῖον τῆς ἀνθρ. ἐξελέξεως, τὸ τέρμα τῆς περιστροφῆς
τοῦ τροχοῦ τῶν γεννήσεων καὶ θανάτου". (A. BESANT). Κατὰ τὸν
Ἀνάγντα καλεῖται Μαγυακδσα, ἥτοι σῶμα τῆς μακροβιότητος.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ. - (ἡ "Ἄτμα).

Παρά τῆ R. STEINER ἡ 7η ἀρχὴ τοῦ ἀνθρώπου. Παρά τῆ
HEINDEL μεταγράφεται ὡς "θεῖον πνεῦμα". Κατὰ τὸν STEINER τὸ-
λος ὁ Π.Α. εἶναι ἡ πνευματικὴ ἀλήθεια ἡ ὅποια ζῆ ἐν τῆ πνευ-
ματικῷ σῶματι (δηλ. εἰς τὸ πνευματικὸν περιβλήμα) τὸ ὁποῖον
διατρέφεται ὑπὸ ἐνοράσεων.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ. Μῆα τῶν πολλῶν ἐπωνυμιῶν δι' ἐν συγκεκρι-
μένον πεδῶν. Διὰ τὸν RUDOLF STEINER ὁ ὅρος δηλοῖ τὸ τρί-
τον πεδῶν. Διὰ τὸν MAX HEINDEL καλεῖται "νοητικὸς κόσμος"
(GEDANKENWELT) ἐνῶ παρά τῆ A. BAILEY "νοητικὸν πεδῶν", "μα-
γασικὸν πεδῶν" ἢ καὶ "κοσμικὸν-ροικὸν πεδῶν". Ὁ Π.Κ. ἔχει
ὕφανθῆ, κατὰ τὸν STEINER ἄπὸ "πνευματικὴν οὐσίαν" (GEISTSTOFF)

καὶ εἶναι ὁ φορέας τῶν σκέψεων. Εἶναι ἡ περιοχὴ τῶν πνευματικῶν πρωτοτύπων ἰδεῶν, αἱ ὁποῖαι ἐδῶ ἐμφανίζονται ὡς δρώσαι, κατεργαζόμεναι ὀντότητες. Ἐὰν ὁ ψυχικὸς κόσμος διανυθῆ ὑπὸ εἰκότων, τότε αἱ πρωτότυποι εἰκόνες τοῦ πνευματικοῦ κόσμου, γίνονται αἰσθηταὶ ὡς ἡχητικαὶ καὶ ἀκουστικαὶ ἐντυπώσεις. Ὁ Π.Κ. διαίρεῖται τόσον παρὰ τῷ STEINER, ὅσον καὶ παρὰ τῷ HEINDEL εἰς 7 περιοχάς. Ὁ πρῶτος διακρίνει ἀκόμη ἐν κατώτερον καὶ ἐν ἀνώτερον Ντεβαχάν, ἐνῶ ὁ HEINDEL ἀποκαλεῖ αὐτάς περιοχάς τῶν ἀφηρημένων καὶ συγκεκριμένων σκέψεων.- (MIERS)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΤΗΣ.- (SPIRITUALITE).- Ἡ βασιλεῖα τοῦ ἀνωτέρου ὄντος ἦτοι τῆς συνειδήσεως ἐν τῷ ἀνθρώπῳ. Ἡ Π. ταυτίζεται πρὸς τὴν Γίβγκα, τὴν μετὰ τοῦ θεοῦ ἔνωσιν, δηλ. τὴν ἔνωσιν τοῦ Ἐγὼ ἡμῶν μετὰ τοῦ παγκοσμίου Ἐγὼ (SOI) διὰ μέσου τοῦ πέπλου ὑλῆς ποῦ τὰ διαχωρίζει. Εἶναι ἡ ἔννοια τῆς ἐνότητος ὅλων τῶν συνειδήσεων εἰς μίαν θελαν ομάδα, ἔννοια τὴν ὅποσαν ἀποκτῶμεν χάρις εἰς τὸ ἐν ἡμῖν ὑπάρχον Ἐγὼ.- (SCHULZ, RHEA)

Ὁ R. GUENON ἐπανειλημμένως εἰς τὰ ἔργα του ὁμιλεῖ περὶ "Πνευματικότητος" τὴν ὅποσαν ἀποκαλεῖ ἀληθῆ καὶ καθάραν πνευματικότητα, ἀρνούμενος νὰ ἀποδώσῃ εἰς τὸν ὄρον τοῦτον ὅ,τι οἱ νεώτεροι δι' αὐτοῦ ἐννοοῦν, ὅπως ἡ καλλιέργεια τῶν πειραματικῶν ἐπιστημῶν μὲ σκοπὸν τὰς πρακτικὰς ἐφαρμογὰς εἶναι αὐταὶ ἐπιδεικτικαὶ νὰ προσφέρουν. "Ἡ ἀπώλεια, λέγει, ἢ ἡ λήθη τῆς ἀληθοῦς πνευματικότητος, κατέστησε δυνατὰς τὰς ἀκολουθούσας δύο πλάνας ποῦ μόνον φαινομενικῶς ἀντιτίθενται πρὸς ἀλλήλας, καὶ εἶναι ἀντιθέτως πολὺ σχετικαὶ καὶ παραπληρωματικαὶ : ὁ Ὀρθολογισμὸς καὶ ὁ Συναίσθηματισμὸς. Ἀφ' ἧς στιγμῆς ἀπαρνηθῆ, ἢ ἀγνοήσῃ πᾶσαν γνῶσιν καθαρῶς πνευματικὴν, ὅπως ἐγένετο ἀπὸ τοῦ καρτεαίου καὶ ἐπέκεινα, καταλήγει ἀφ' ἑνὸς εἰς τὸν Θετικισμὸν, εἰς τὸν Ἀγνωστικισμὸν καὶ εἰς ὅλας τὰς παραπλανήσεις τῶν ἐπιστημονιζόντων καὶ ἀφ' ἑτέρου εἰς ὅλας τὰς συγχρόνους θεωρίας αἱ ὁποῖαι, μὴ ἀρνούμεναι εἰς ὅλα ὅσα ἡ λογικὴ δύναται νὰ τοῦς παράσχῃ, ἀναζητοῦν κάτι ἄλλο ἄλλὰ τὸ ζητοῦν ἀπὸ τῆς πλευρᾶς τοῦ αἰσθηματος καὶ τοῦ ἐνστικτοῦ, δηλ. κάτω τῆς λογικῆς καὶ καταλή-

γουν νά διακρίνουν, ὅπως ὁ Γουίλλιαμ Τζαίμς, εἰς τὸ ὑποσυνείδητον τὸ μέσον δι' οὗ δύνανται ὁ ἄνθρωπος νά ἔλθῃ εἰς ἐπικοινωνίαν μετὰ τοῦ Θεοῦ. Νομίζομεν ὅτι πρέπει πρὸ παντός νά ἀναστήλωθῃ ἡ ἀληθὴς πνευματικότης καὶ μᾶλλον μετὰ αὐτὴν ἡ ἐννοία τῆς διδασκαλίας (DOCTRINE) καὶ τῆς Παραδόσεως. Εἶναι ἡ ἐσχάτη στιγμή διὰ νά ἀποδειχθῇ ὅτι μέσα εἰς τὴν θρησκείαν ὑπάρχει κάτι ἄλλο ἀπὸ μίαν ἀπλὴν συναισθηματικὴν εὐφροσύνην καὶ ἄλλο ἀπὸ ἠθικά παραγγέλματα, ἢ φράσεις παρηγορίας πρὸς χριστιανῶν ἐξησθενιασμένων ὑπὸ τοῦ πόνου πνευμάτων, ὅτι ἐν τῇ θρησκείᾳ δυνάμεθα νά εὐρωμεν τὴν "στερεάν τροφήν" περὶ ἧς ὁμιλεῖ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος. Ἡ ἀναμόρφωσις τῆς νεωτέρας νοστορίας, μετὰ ὅλα τὰ παρακολουθήματά της ἡ ἀναστήλωσις τῆς ἀληθοῦς πνευματικότητος καὶ τῆς δογματικῆς Παραδόσεως, εἶναι ἀσφαλῶς ἔργον εὐρύτερον· εἶναι ὅμως τοῦτο λόγος νά μὴ τὸ ἀνελάβωμεν; Νομίζομεν ἀντιθέτως ὅτι ἐν τοιαύτῳ ἔργῳ ἀποτελεῖ τὸ σοβαρὸτερον καὶ ὑψηλότερον σκοπὸν εἰς τὸν ὁποῖον εἴς ἔμπροσθεν νά ἐπιδοθῇ μίᾳ κοινωνίᾳ". (Π. Γράβιγγερ, Χριστιαν. Ἐσωτερισμὸς, σ. 57.- "ΣΦΙΓΞ" 1937, 49.-

ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΣ.— Ἀνεκαθεν, ἀκόμη καὶ κατὰ τὴν Ἀρχαιότητα, ἐπεκαλέσθησαν οἱ ἄνθρωποι τοὺς νεκροὺς (Νεκρομαντεία). Ἀλλ' ἡ σύγχρονος πνευματιατικὴ κίνησις ἐγεννήθη τῷ 1847 ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ὅπου αἱ δύο ἀδελφαὶ Φόξ ἐν Ἀμερικῇ, παρουσίασαν περὶ ἑργὰ φαινόμενα. Βάσει τῶν φαινομένων τούτων καὶ κατόπιν ἐπικοινωνίας μετὰ τῶν "πνευμάτων" ἰδρῶθη μίᾳ φιλοσοφία, ἀποκτιήσασα μεγάλην διάδοσιν ἰδίως μετὰ τοὺς δύο παγκοσμίους πολέμους.

Ὅτε κατὰ κανόνα νοεῖται ὑπὸ τὸν ὄρον Πνευματισμὸς, ἡ ἐπικλήσις πνευμάτων θανόντων, αἱ ἐρωτήσεις πρὸς αὐτὰ, ἡ κίνησις τραπεζῶν κ.ἄ. Τὰ φαινόμενα ἐν τούτοις ταῦτα εἶναι ἀπλῶς δευτερευούσης σημασίας, καὶ δὲν ἀποτελοῦν τὸ κύριον περιεχόμενον τοῦ ὄρου. Ὁ Π. περιλαμβάνει μᾶλλον τὸ σύνολον τῶν ἐκδηλώσεων, ἐμφανίσεων, διδαγμάτων καὶ πράξεων αἱ ὁποῖαι δημιουργοῦνται ἐκ τῆς ἐπικοινωνίας ἢ γενικῶς ἐπαφῆς μεταξὺ ζώντων καὶ νεκρῶν. Κατὰ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Π. τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου ἐπιζεῖ μετὰ θάνατον καὶ δύνανται νά ἐκδηλωθῇ εἰς τοὺς ζῶντας διὰ διαφόρων μέσων.

Ὁ νεώτερος Π. ἐνεφανίσθη ὡς ἐλέχθη τῷ 1847 παρά τῆς οἰκογενείας τοῦ κτηματῆρος JOHN FOX εἰς Η. Π. Α. Εἰς γελτων τῆς οἰκογενείας FOX συνέλαβε τὴν ἰδέαν νὰ ἀποδώσῃ τοὺς εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ τελευταίου ἀκουομένους κρότους ὡς ἀλφαβητικὰ συνθήματα καὶ οὕτω ἐπληροφόρηθη ὅτι κάποιος CHARLES RYAN, ποὺ εἶχεν ἀποθάνει ἐκεῖ μέσα, ἐζήτησε νὰ ἐπικοινωνήσῃ καὶ νὰ ἀνακοινώσῃ ὅτι εἶχε δολοφονηθῆ πρὸ καιροῦ εἰς τὴν ἐν λόγῳ οἰκίαν. Τὰ λείψανά του πρέπει νὰ εἶναι ἐνταφιασμένα εἰς τὸ ὑπόγειον. Ἀφοῦ ἀνέσκαψαν εἰς τὸ ὑποδειχθέν μέρος, ἀνεκάλυψαν τρεῖσιν καὶ μίαν γνάθον ἐκ τοῦ σκελετοῦ.

Κατὰ τὸν TISCHNER τὸ πρῶτον μέντιουμ ἐν Εὐρώπῃ, ἦτο μίαν κυρία HAYDEN, ἣ ὅμοια διέδωσεν εἰς Ἀγγλίαν τὴν ἐνάσκησιν τοῦ Πνευματισμοῦ.

Ἡ ἐπακριβής ἐπαλήθευσις τῆς γνησιότητος τῶν πνευματιστικῶν φαινομένων ὑπῆρξε ἴσως δύσκολος, διότι μέγας ἀριθμὸς ἀπαταινῶν μεσαζόντων ἐνεφανίσθη, οἱ ὅποιοι, διὰ λόγους ὑλικῶν ἀπολαυῶν, ἔπραξαν τὸ πᾶν διὰ νὰ παρουσιάσουν φαινόμενα. Διὰ τοῦτο ὁ ἀριθμὸς τῶν γνησίων γεγονότων εἶναι μικρότερος ἀπὸ ὅσον νομίζεται.

Ὁ FRANZ HARTMANN (ἐν "LOTUSBLÜTEN, 1894, σ. 852) κατανέμει τοὺς πνευματιστάς εἰς τρεῖς κατηγορίας :

α) Οἱ τελείως ἐν ἀγνοίᾳ διατελοῦντες, εἰς τοὺς ὁποίους καταλέγονται καὶ πλῆθος "διανοουμένων" καὶ "πεπαιδευμένων" οἱ ὅποιοι θέλουν νὰ πιστεύουν ὅτι ὅλα τὰ πνευματιστικὰ φαινόμενα εἶναι ἀπάτη καὶ ταχυδακτυλοῦργα. Οὗτοι νομίζουν ὅτι γνωρίζουν καλλίτερον ὅλων καὶ δι' αὐτούς ἕνας μόνος τρόπος ὑπάρχει διὰ νὰ μεταπειθοῦν ἀπὸ τὴν δυσπιστίαν των : χειροπιαστά γεγονότα. Τότε ὅμως κατὰ κανόνα περιπίπτουσι εἰς τὴν πλάνην τῆς δευτέρας κατηγορίας,

β) Οὗτοι εἶναι ἡ τάξις τῶν πνευματιστῶν οἱ ὅποιοι ἔχουν πεισθῆ περὶ τῆς πραγματικότητος τῶν φαινομένων, ἀλλ' ἀγνοοῦν τὴν πραγματικὴν αἰτίαν αὐτῶν· ἀποδίδουν γενικῶς τὰ πάντα εἰς τὰ πνεύματα τῶν νεκρῶν καὶ περιπίπτουσι ευκόλως εἰς τὴν εὐπιστίαν καὶ τὴν δεισιδαιμονίαν.

γ) Ἡ τρίτη τάξις εἶναι οἱ ὁπαδοὶ τῶν ἀποκρῦφων ἐπιστημῶν.

Ούτε καταφρονοῦν, ἀλλ' οὔτε καὶ ὑπερεκτιμοῦν τὸν Π., δὲν εἶναι οὔτε ἄπιστοι, οὔτε ὅμως καὶ εὐπιστοι. Ἐχουν ἐκμάθη τοὺς νόμους βάσει τῶν ὁποίων τοιαῦτα φαινόμενα ἐκδηλοῦνται καὶ δύνανται νὰ τὰ ἐκτιμήσουν ἀναλόγως τῆς ἀληθοῦς ἀξίας των. Ο Π. (SPIRITISME) οὐδέποτε σχεστὸν ἔχει μὲ τὴν Πνευματοκρατίαν (SPIRITUALISME) ὅστις εἶναι φιλοσοφικὴ σχολή. Οἱ Ἄγγλοι συγγέουν συχνὰ τοὺς δύο τοῦτους ὅρους.

Περὶ ἐνὸς πνευματιστικοῦ φαινομένου γίνεται λόγος καὶ εἰς τὴν Βίβλον : εἰς 1ον Σαμουὴλ 28, διατάσσει ὁ βασιλεὺς Σαούλ τὴν μνῆτιδα τοῦ Ἐνδώρ (κατὰ τὴν σημερινὴν ὀμιλοῦσαν μίαν μεσάζουσαν) νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν ψυχὴν τοῦ προτινὸς ἀποβιώσαντος Σαμουὴλ, διὰ νὰ τὸ ἐρωτήσῃ περὶ τῆς γνώμης του σχετικῶς μὲ τὸν προπαρασκευαζόμενον πόλεμον ἐναντὶον τῶν Φιλισταινῶν. Εἰς τὸ ἐρώτημα :

"Τὸ βλέπεις", τὸ μνῆτιουμ ἀπαντᾷ : "Ἐλέγω θεοὺς νὰ ἐνδρῶνται ἐκ τῆς γῆς". Ἀλλ' ἤδη ἀπὸ τοῦ 14ου στίχου ἀποκαλύπτεται ὅτι δὲν πρόκειται περὶ θεῶν, ἀλλὰ περὶ τῆς σκιάς τοῦ Ἰδίου Σαμουὴλ. "Ἀνέρχεται εἰς γηραῖδός ἀνθρώπος περιβεβλημένος μὲ ἱερατικὸν μανδύαν. Τότε ἀντελήφθη ὁ Σαούλ ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τοῦ Σαμουὴλ. Ὁφθαλμοφανῶς πρὸς εἰς τὴν θέσιν αὐτὴν ἢ χρησιμοποιοῦμένη ἐβρ. λέξις "Ἐλογίζμ" νὰ μὴ μεταφρασθῇ διὰ τῆς λέξεως "θέσις" ἀλλὰ "πνεύματα" εἶναι δὲ πιθανὸν ἢ Πύθια τοῦ Ἐνδώρ ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ μεταξὺ πνευμάτων καὶ θεῶν, ἢ καὶ δὲν ἐσκέφθη ἂν περὶ τῆς διαφορᾶς. (MIERS)

- Ἡ διδασκαλία τοῦ Π. τῷ 1889 ἐν διεθνῶς πνευματιστικῶν συνέδριον συνέταξε διακήρυξιν ἣτις παραμένει ὡς καταστατικὸς χάρτης καὶ ἐγένε ἀποδεκτὴ ὑπὸ τοῦ πλεοστού τῶν πνευματιστῶν ὅλου τοῦ κόσμου. Ἰδοὺ αἱ οὐσιώδεις ἀρχαί : Ὁ ἄνθρωπος συνίσταται ἐκ τριῶν ἀρχῶν :

1. Ἐν ὑλικῶν σῶμα, ὑποστήριγμα καὶ μέσον δράσεως τῶν δύο ἄλλων ἀρχῶν.
2. Τὸ πνεῦμα, αἴτιον τῆς συνειδήσεως, τῆς νοήσεως καὶ τῆς θελήσεως.
3. Μεταξὺ τῶν δύο τούτων ἀντιθετῶν ἀρχῶν, τὸ πνεῦμα (PERISPRIT) ἢ ροῦϊκὸς σάνδεσμος συνδέων τὸ πνεῦμα μετὰ

τοῦ σώματος καὶ συνοδεῶν τὸ πνεῦμα μετὰ τὸν γήϊνον θάνατον, καὶ χραιομεῶν αὐτῷ ὡς νέον σῶμα.

Περαιτέρω ἡ ἀνθρ. ψυχὴ τείνει πρὸς ἀτελεῦτητον τελειοποίησιν. Τὸ μέσον τῆς πραγματοποιήσεως τῆς βελτιώσεως ταύτης, εἶναι αἱ διαδοχικαὶ ἐνσαρκώσεις. Ἡ ψυχὴ, ἀνοδευομένη ὑπὸ τοῦ περιπνεύματος τῆς μετενσαρκῶνται τῆσας φορὰς ὅσον εἶναι ἀναγκαῖον διὰ τὴν προοδὸν τῆς. Μεταξὺ ἐκάστης ἐνσαρκώσεως διαμένει εἰς τὰ μεσοπλανητικὰ διαστήματα καὶ δύνανται νὰ τεθῆ εἰς ἐπαφὴν (ἐπικοινωνίαν) με' ὅσους τὴν ἐπικαλοῦνται.

Κατὰ τὴν στιγμήν τοῦ θανάτου, τὸ περιπνεῦμα ἀποκαταλαμβάνει προοδευτικῶς ἐκ τοῦ ὑλικοῦ σώματος τὸ ὅποιον ἐγκαταλείπει ὡς ἐν ἄχρηστον ἐφεξῆς ἔνδυμα. Ὅταν ὁ δεσμός ὅστις συνέδεε τὸ περιπνεῦμα με' τὸ σῶμα διακοπῆ ὀριστικῶς, ὁ ἀνθρώπος εἶναι νεκρὸς διὰ τοὺς κατοίκους τῆς γῆς. Μόλις γεννᾶται δι' ἐκεῖνους τοῦ διαστήματος.

Ἐκδηλώσεις τῶν πνευμάτων. "Κατὰ τὰς πρώτας στιγμὰς τοῦ διαχωρισμοῦ τούτου, τὸ πνεῦμα δὲν ἔχει ἀντίληψιν τῆς νέας καταστάσεως καὶ εὐρίσκειται, διατελεῖ εἰς μίαν κατ'εὐστάσιον ἀναταραχῆς, δὲν πιστεύει ὅτι ἔχει ἀποθάνει καὶ μόνον προοδευτικῶς (συχνά μετὰ πάροδον ἡμερῶν ἐνδοτε καὶ μηνῶν ὀλοκλήρων) λαμβάνει συνείδησιν τῆς νέας του καταστάσεως. Βλέπει τότε νὰ περιβάλλεται ἀπὸ τοῦς συγγενεῖς του, ἀπὸ τοῦς φίλους του, ἀπὸ ὅλους ὅσους ἐνόμιζεν ὡς ἀποθανόντας καὶ οἱ ὅποιοι τῶρα εἶναι οἱ μόνοι ζῶντες δι' αὐτόν. Οἱ ἐπιζῶντες ἐπὶ τῆς γῆς εἶναι τῶρα νεκροὶ διὰ τοὺς νέους του ὀφθαλμούς. Περουικισμένος διὰ τοῦ περιπνεύματος του, με' ὄργανα λεπτοφρέστερα ἀπὸ ἐκεῖνα τῆς ἐνσαρκώσεώς του, βλέπει τὴν οἰκογενεῖάν του τῆς γῆς ἢ τοὺς φίλους του, ἐπιζητεῖ νὰ τοὺς δελεῖ ὅτι εὐρήται ἀκόμη πληροὶ αὐτῶν καὶ διὰ νὰ ἐπιτύχῃ ταῦτο ἐνεργεῖ διὰ τοῦ περιπνεύματος του ἐπὶ τῶν ὑλικῶν ἀντικειμένων τὰ ὅποια τοὺς περιβάλλουν.

"Δὲν δύναται νὰ τοὺς ἐμφανισθῆ ὅπως εἶναι, χωρὶς ἐκεῖνοι νὰ συμπεθέξουν, συνδέοντες τὸ μαγνητικόν των ρευστόν (τὸ εἶσθετι ἐν ἐνσαρκώσει περιπνευμάτων) μετὰ τοῦ ἴδιου των περιπνεύματος. Διὰ τοῦτο εἶναι ὑποχρεωμένον νὰ ἐνεργῆ ἐ-

πρὸ τῆς ὕλης. Ἐκεῖθεν αἱ κρούσεις ἐκείναι, αἱ κρούσεις τῶν ἐκπύλων, τὰ "ἀνεξήγητα" ἐκεῖνα φαινόμενα, τὰ ὅποια ἐποδίδονται μηχανικῶς εἰς τὴν θερμότητα, τὸ ψῦχος ἢ τὰς μετεωρολογικὰς μεταβολὰς.

"Εἰς τὴν νέαν του κατάστασιν τὸ πνεῦμα προσδεύει κατὰ πρῶτον ἀπὸ ὅλα ὅσα βλέπει, ἐν συνεχείᾳ ἀπὸ τὰς διδασκαλίας τῶν ἄλλων πνευμάτων καὶ τέλος ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῶν καλῶν σκέψεων καὶ τῶν προσευχῶν τῶν συγγενῶν του καὶ παρέμειναν ἐπὶ τῆς Γῆς.

"Ὅτε ὁ ὄρατος κόσμος ἀποτελεῖται ἀπὸ πνεύματα κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον προωθευμένα, ἀγαθὰ ἢ πονηρά, σοφὰ ἢ ἄσοφα, διαθρόντα ρευστὰ πλεον ἢ ἔλαττον ἰσχυρὰ διὰ μέσου τῶν ὀπλων δύνανται νὰ ἔλθουν εἰς ἐπικοινωνίαν με τοὺς ζῶντας.

" Διὰ νὰ ἐπικοινωνήσῃ ἐν πνεῦμα δεόν νὰ διαθέσῃ τὸ περιπνευμα ἐνός ζῶντος καὶ τὰ ὑλικά του ὄργανα.

Συνδέον τὸ ἴδιον του περιπνευμα με ἐκεῖνο τοῦ μεσάζοντος (μέντιουμ) τὸ πνεῦμα δύναται νὰ μεταχειρισθῇ ὑλικά ἀντικείμενα, συνήθως ἐπιπλα, τραπέζας, καθίσματα κ.α. τὰ ὅποια θέτει εἰς κίνησιν.

"Ἐνδοτε τὸ πνεῦμα ἐνεργεῖ ἀμέσως ἐπὶ τοῦ κοιμημένου μεσάζοντος καὶ χρησιμοποιεῖ τὰ ὑλικά αὐτοῦ ὄργανα διὰ νὰ ἐκδηλωθῇ. Εἰς τὰς περιπτώσεις αὐτὰς βλέπομεν τὸ μεσάζον νὰ ἀλλάσῃ ἔκφρασιν, ἢ ὑφῆ τῆς φωνῆς του μεταβάλλεται, διότι ἐν πνεῦμα ὁμιλεῖ διὰ αὐτοῦ χρησιμοποιοῦν τὸν λάρυγγα καὶ τὰ ὄργανα τοῦ μέντιουμ. Ἐνδοτε ἐπίσης τὸ πνεῦμα δύναται νὰ ἐμφανισθῇ εἰς τοὺς ζῶντας, συγκεντροῦν περὶ αὐτὸ ὕλην. Τέλος τὸ πνεῦμα δύναται νὰ ὑλοποιηθῇ καὶ νὰ ἀφήσῃ ὄρατὰ ἔγγραφα τῆς παρουσίας του. Ὑλικά ἀντικείμενα προσκομίζονται διὰ μέσου τῶν τοίχων, γραπτὰ κείμενα προβάλλονται ἐπὶ κερμάτων ἢ ἐπὶ χάρτου, καὶ πλήθος ἄλλων τοιοῦτων φαινομένων παράγονται".

Βιβλιογρ. - Γενικά : Τὰ βιβλία τοῦ ΦΘ' Ἀλλέν Κερντέν, τοῦ Λεών @. Ντενί, τοῦ Gabriel Delan, Ἄσκιαῦφ κ.α. π. J. Lantier, L'Aventure du Spiritisme, Paris 1974, C.A.L./ Gastiglioni, Incantation et Magie, Paris 1951, Payot, Serin, Ricard, Histoire de l'Occultisme, Paris

El. Lévi, Histoire de la Magie (ἑλλ. μτφρ. σ. 238, 382)

" " , Science des Esprits 262, 280.

- Ορισμός.- R. Guenon, Erreur Spirite, 7.
- Ιστορία R. Guenon, Erreur, 17.- Σ. Δοντιᾶ, Ἐγκυκλιῶδες - Πνευματισμός 17.- Denis, Christianisme et Spiritisme 398.
- Διάκρισις ἀπὸ τῆς μύθσεως.- Γράβιγγερ, Ἱατροσόφια I 386
- Θεωρία : L. Denis, Christianisme et Spir. 303. 349
- Φαινόμενα: C. Flammarion, Forces Nat. Incon. 544.- L. Denis Apres La Mort: 201.- Guenon Erreur 93.-
- Ἐχολαί : Guenon Erreur 125.-
- Π. καὶ Μαγεία : Castiglioni 320
- Π. καὶ Νεκρομαντεία, Guenon Erreur 54
- Ἠθικὴ : L. Denis, Christian. et. Spirit. 293, 353
R. Guenon, Erreur 275
- Π. καὶ Θεραπευτικὴ, Büttner, 212.
- Κίνδυνοι : "Revue Spirite, Μαρτ. 1923. 137.- L. Denis, Apres La Mort 250.- R. Guenon, Erreur 384
- Κριτικὴ: Σπ. Δοντιᾶς, Ἐγκυκλ. καὶ Πνευματισμός
Max Dessoir, Jenseits der Seele, Στουργ. 1931
R. Guenon, Erreur Spirite, Paris 1952, 384
- Παλαιὰ βιβλία : Th. Kirchmaier, De Hominibus Apparenter Mortuis, Vitemb. 1681.

Albert de st Jacques, Lumiere aux Vivants par l'Experience des Morts, Ou Diverses Apparitions des Ames du Purgatoire de Notre Siecle, Lyon 1695

- Histoire d'Une Femme Decedee Depuis 5 Ans, Laquelle Est Revenue Trouver son Mari et Parler a Lui Au Fauburg st Michel, Le Mardi 11 dec. 1618. Paris 1618
ἀνατυπωσέν εἰς τὸν Ἴον Τόμον του Lenglet du Fresnoy.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΤΗΣ .- (SPIRITE).- Ὁ ἀποδεχόμενος τὴν θεωρίαν τοῦ Πνευματισμοῦ καὶ ἐπιδιδόμενος εἰς ἐπικλήσεις πνευματικῶν τεθνεώτων. "Ἄν καὶ ὑπῆρξαν πολλοὶ μορφωμένοι πνευματισταί, ἐν ταῦτοις ἡ συνήθης πνευματικὴ καὶ διανοητικὴ στάθμη αὐτῶν εἶναι ἐμφανῶς μετρία.-

ΠΝΕΥΜΑΤΟΓΡΑΦΙΑ.- Βλ. "Άμεσος Γραφή

ΠΝΕΥΜΑΤΟΓΟΝΙΑ.- Ὅρος συνώνυμος μετὴν θ' Ἀνθρωπογονία (βλ. λ.) ἢ Γένεσιν τῶν Ἐγῶ.
(Πρβλ. Ἐγῶ, Ἀνθρωπογονία, Γζγαντες, Γεννητόρες)

ΠΝΕΥΜΑ ΤΟΚΡΑΤΙΑ.- (SPIRITUALISMUS)

ἐκ τοῦ λατ. SPIRITUS, Πνοή : Πνεῦμα
 Φιλοσοφική σχολή συγγενῆς πρὸς τὴν Ἰδεαλισμὸν, ἐξηγου-
 σα τὴν πραγματικότητα ὡς πνεῦμα ἄγνόν, ἀντιτετολχῶς, τὰ σωμα-
 τικά γεγονότα ὡς μορφὰς ἐκδηλώσεως τοῦ πνεύματος. Εἶναι ἀκρι-
 βῶς ἡ ἀντίθεσις πρὸς τὸν Ὑλισμὸν.

Λελανθασμένως ἀποδίδεται μὲ τὸν ὄρον Πνευματοκρατία
 (SPIRITUALISM) τῶσον εἰς Ἀγγλίαν, ὅσον συχνὰ καὶ εἰς Γερμα-
 νίαν., ὁ ἄλλος ὄρος "Πνευματισμὸς", ὁ ὁποῖος διαφέρει τοῦ
 SPIRITUALISM. Ὡς ὀρθῶς λέγει ὁ FR. HARTMANN :
 "Ἡ Πνευματοκρατία διαφέρει τοῦ Πνευματισμοῦ, καθότι ἡ πρώτη
 ἔχει σχέσηιν μὲ τὰ ζῶντα πράγματα, ἐνῶ ὁ δεύτερος μὲ τὰ νεκρά.
 Εἰς τὴν Πνευματοκρατίαν ἀνάγεται καὶ ἡ Πνευματικότης δηλ.
 ἡ ἐξῆψωσις τῆς ψυχῆς καὶ ἡ ἀνωτέρευσις τοῦ πνεύματος".

Βιβλιογρ. Dr Wilhelm Martin, Brucken V, B. Natur Zur
 Geisterwelt.

Dr Wilhelm Martin, Gott, Welt, Lebenssinn.-

ΠΝΕΥΜΑΤΟΛΟΓΙΑ.- Ἡ Ἐπιστήμη ἡ ἀσχολουμένη μὲ τὰ πλάσης ὁυσε-
 ως Πνεύματα.

ΠΝΕΥΜΑΤΟΦΩΝΙΑ.- Βλ. Ἄμεσος Ὀμιλία

ΠΝΙΓΑΛΙΩΝ.- Βλ. Ἐπιλάτης

ΠΝΟΗ.- Ὅρος σβστοιχὸς πρὸς τὸ "πνεῦμα" καὶ πολλὰκις χρησι-
 μοποιούμενος ἀντ' αὐτοῦ. Ἐκ τῶν πρώτων στίχων τῆς Γενέ-
 σεως δυνάμεθα νὰ ἀναπολήσωμεν τὰ διαδοχικά στάδια τῆς δημι-
 ουργικῆς δράσεως τοῦ Θεοῦ : ἐν ἀρχῇ ἡ Σκῆψις, ἐξ αὐτῆς ἡ Πνοή,
 ἐκ τῆς πνοῆς ὁ Λόγος, ἐκ τοῦ Λόγου τὸ Φῶς, ἐκ τούτου ὁ ἀήρ,
 ἐκ τοῦ ἀέρος τὸ ὕδωρ καὶ ἐκ τούτου ἡ στερεὰ ὕλη. Ἡ μετάβα-
 σις τῆς Σκῆψεως εἰς τὸν Λόγον γίνεται διὰ μεσολαβήσεως τῆς
 θείας Πνοῆς, τοῦ πνεύματος (Ρουάχ) "καὶ πνεῦμα Θεοῦ ἐσθέρετο
 ἐπὶ τῶν ὕδατων". Εἰς πολλὰς γλώσσας ἡ πνοή, ἀκόμη καὶ ὁ ἀνε-
 μος, ἔχουν πνευματικὴν σημασίαν, SPIRITUS, Ἄτμαν, ΑΤΕΜ, DEM,
 ΠΝΕΥΜΑ.-

ΠΟΕ.- (EDGAR ALLAN POÉ).- γεν. 19.1.1809 BOSTON, † 7.10.1849

BALTIMORE. - Αμερικανός μυθιστοριογράφος, ποιητής και δοκιμιογράφος. Από μικρᾶς ἡλικίας (3 ἐτῶν) ἔμεινε ὀρφανός. Υιοθετήθη ἀπὸ πλουσίους πολίτας τοῦ RICHMOND, ὑπὸ τῶν ἄλλων, τοὺς ἠκολούθησεν εἰς Λονδὸνον ὅπου ἐπὶ 5 ἔτη ἔτυχε τῶν πρώτων σπουδῶν. Ἐπιστρέψας εἰς Η.Π.Α. ἠκολούθησέ σπουδὰς εἰς τὸ Παν/μιον τῆς Βιργινίας, μεθ' ὃ εἰσῆχθη τῷ 1830 εἰς τὴν στρατιωτικὴν σχολὴν τοῦ WEST POINT, ὅπου τὸ ἐπόμενον ἔτος ἐξεδιώχθη δι' ἀπειθαρχίαν. Μετὰ ταῦτα ἐγκατεστάθη εἰς Ν.Υ. ὅπου ἐπέδωθη εἰς τὴν δημοσιογραφίαν καὶ τὴν συγγραφὴν. Τῷ 1836 ἐνυμφεθῆ τὴν 14 ετῆ ἑξαδέλφην τοῦ Βιργινίαν CLEMM. Δύο ἔτη μετὰ τὸν θάνατον τῆς Βιργινίας, ὑπέκυψεν εἰς μίαν κρίσιν τρεμῶδους παραληρημάτων καὶ ἀπέθανεν εἰς τὸ WASHINGTON HOSPITAL τῆς Βαλτιμόρης.

Ἡ περιέργεια τοῦ EDGAR Πόε δὲν περιορίζεται εἰς τὸν ὁρατὸν κόσμον· ἠθέλε νὰ ἐξερευνήσῃ τὸ ἀόρατον Σόμπαν. Ἐπηρεασθεὶς ἀπὸ τὰς ἀποκαλύψεις τοῦ Θ Σβέντεμποργκ καὶ τῶν μαγνητιστῶν, ἐστράφη εἰς τὴν ἔρυναν τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς. Τὰ συμπεράσματά του εἶναι εἰς ἄκρον ἀνορθόδοξα καὶ παραπειστικά. Ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ εἶναι πολλοστήμιτριον τῆς προσωπικότητος τοῦ Κόσμου καὶ δύναται νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν ἀγνωστον περιόχην διὰ τῆς ψευδαίσθησας (βοηθεῖα ναρκοτικῶν) διὰ τῆς λιπθυμίας, διὰ τῆς παραφροσύνης καὶ τέλος διὰ τοῦ θανάτου, ἀπὸ τῶν ὁποῦν οἱ ζῶντες δύνανται νὰ ὑποκλέψουν τὸ μυστικόν του διὰ τοῦ μαγνητισμοῦ. Ὅσον διὰ τὸν Θεόν, οὗτος εἶναι ἡ τελειότης τῆς ὑλῆς, δηλ. ὁ ἠλεκτρισμὸς ἢ τὸ μαγνητικόν ρευστόν :

Τὸ ποίημά του EUREKA παρουσιάζει καὶ διευκρινίζει τὰς ἀνησυχίας τοῦ ποιητοῦ. Ὁσαύτως τὸ δοκίμιόν του LA REVELATION MAGNETIQUE. (Ἔργον μετφρ. εἰς τὴν γαλλ. ὑπὸ τοῦ BAU-DELAIRE) ἐπηρεάσε βασιμῶς τοὺς συγγραφεῖς Ἀντρέγιεφ καὶ Ντοστογιέφσκυ ἐν Ρωσίᾳ, τὸν Ὁσκαρ Οὐάιλντ ἐν Ἀγγλίᾳ τὸν Ρέικε ἐν Γερμανίᾳ καὶ τὸν Κέφκα ἐν Τσεχοσλοβακίᾳ. - Βιβλιογρ. Βοναπαρτε (πριγκ. Μαρία): Edgar Poe (3 τόμοι) Paris 1963. - Denoel

J. Boll, Poesie du Cauchemar, Neuchatel 1945

J. Caban, Edgar Poe: par lui même, Paris, 1960, Le Seuil.

El. Lovi, Grand Arcane 111. - Papus, Magie 184. -

ΠΟΙΗΣΙΣ. - Ἡ ποίησις εἶναι, ὅπως ἡ λέξις τῶ λέγει, δημιουργία, καὶ ἔχει ἀπλῆ αἰσθητικὴ περιγραφὴ φυσικῶν καὶ συναισθηματικῶν καταστάσεων. Ὁ ἐμπνευσμένος ποιητὴς, ὅπως καὶ ὁ ζωγράφος καὶ ὁ μουσικὸς, διεισδίδει διὰ τῆς λεπτῆς του ψυχῆς εἰς τοὺς νόμους τοῦ υπεραισθητοῦ καὶ τοὺς ἀπεδίδει δι' ἀλληγορικῶν καὶ συμβόλων.

Ὁ ποιητὴς εἶναι ρυμοτόμος φύσις προφητεύουσα τὰς μελλοντικὰς ἀξίας. Εἰς τὴν ἀρχαιότητα οἱ ποιηταὶ θεωροῦντο "θεῶν ἀνδρες" δηλ. ἐμπνεσμένοι ὑπὸ τοῦ θεοῦ. Ἡ σημερινὴ ποίησις εὐρηται ἐν τελείᾳ παράκμῃ.

(Πρὸςβλ. Τέχνη, Αἰσθητικὴ)

ΠΟΙΜΑΝΔΡΟΣ ἢ ΠΟΙΜΑΝΔΡΗΣ. - Ὁ τίτλος τοῦ πρώτου λόγου τοῦ Ἑρμοῦ τοῦ Τριμογίστου, ἐνθα πραγματεύεται τὴν Ὀυτογονίαν. Κατ' αὐτὸν ἐμφανίζεται εἰς τὸν Ἑρμῆν ὁ Ποιμάνδρης καὶ συνίσταται ὡς ἡ προσωποποίηση τοῦ θεοῦ Νοῦ· εἶναι, λέγει, ἡ θεὰ σκέψις καὶ τὸ θεῖον φῶς. Τοῦ ἀποκαλύπτει ἐν συνεχείᾳ τὴν Γένεσιν τοῦ Κόσμου καὶ τῶν ψυχῶν. Ὁ περὶφημος αὐτὸς διάλογος, ὅπως καὶ ὅλοι οἱ φιλοσοφικοὶ-θεοσοφικοὶ λόγοι τοῦ Ἑρμοῦ μετεφφράσθησαν εἰς τὴν νεοελληνικὴν καὶ ἐδημοσιεύθησαν ὑπὸ τῆς Βιβλιοθ. τῆς Σφίγγος.

Βιβλιογρ. Π. Γράβιγγερ, Ἑρμῆς ὁ Τριμογίστος, Ἀθήναι 1966
 "ΣΦΙΓΞ" 1962, 103.- L. Menard, Hermes Trismegiste -
 J. Festugiere, Revelation d'Hermes Trism. 3 τόμοι, Paris
 " , Hermes Trismeg. Paris. Belles Lettres. -

ΠΟΙΜΗΝ. Συμβολ. Μία τῶν ἀρχαιοτέρων καὶ προσφιλεστέρων εἰς τοὺς Χριστιανούς ἀλληγορικῶν παραστάσεων ἦτο ἡ τοῦ "καλοῦ ποιμένος". Ὁ Χριστὸς ἐν τῇ Κ.Δ. πολλακίς παρτάταται ὡς καλὸς ποιμὴν καὶ αὐτὸς ὁ Σωτὴρ λέγει : "Ἐγὼ εἶμι ὁ ποιμὴν ὁ καλός". Οὕτω οἱ παλαιοὶ Χριστιανοὶ ἐνημεροῦντο νὰ εἰκονοκρίσωσι τὸν Χριστὸν ὡς ποιμένα, φέροντά ἐπὶ τῶν ἄλων τῶ ἀπολωλὸς πρόβατον (τὸν ἄνθρωπον) ὁ ὁποῖος ἀκούει τῆς φωνῆς τοῦ Κυρίου καὶ ἀκολουθεῖ αὐτόν, καὶ ἄλλοτε τρέχοντα πρὸς τὰ κληθέντα τῆς εὐθείας ὁδοῦ καὶ ἐγκαταλείψαντα τὴν πόλιν τῶν προβάτων. Κατὰ τὸν LEVI, ἡ ὅλη παράστασις ὑπενθυμίζει τὸ "Ἄλεφ.

- Ποιμὴν τοῦ Ἑρμῆ.- Παλαιοχριστιανικὸν ἔργον ἀποδιδόμενον

εἰς τὸν Ἑρμᾶν καὶ φέροντα τὸν τίτλον "ποιμῆν".

Ὁ Ἑρμᾶς, ἦτο χριστιανὸς, καταγόμενος ἐκ Ρώμης, ἀκμάσας κατὰ τὸν 1ον μ.Χ. αἰῶνα. Μνημονεύεται ὑπὸ τοῦ Ἀπ. Παύλου (Ρωμ. ΙΣΤ, 14). Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα εἶναι ὁ συγγραφεὺς τοῦ "Ποιμένος", ἴσως ἐκτενοῦς ἔργου συγκαταλεγμένου μεταξὺ τῶν ἔργων τῶν ἀποστολικῶν Πατέρων. Τὸ ἔργον τοῦτο, μᾶλλον προφητικόν, περιέχει 5 ὁράσεις, 12 ἐντολὰς καὶ 10 παραβολὰς, τὰς ὁποίας ἔλαβεν ὁ Ἑρμᾶς βαδίζων ἐκ Ρώμης εἰς Κοῤῥυμας, μικρὰν πόλιν τῆς Καμπανίας, τὸ πρῶτον ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας, ἣτις παρουσιάσθη εἰς αὐτὴν ὑπὸ μορφήν γραίας γυναικὸς, τὸ δευτέρον δὲ ὑπὸ ἐνὸς ἀγγέλου, ὅστις παρουσιάσθη εἰς αὐτὸν ὑπὸ μορφήν ποιμένου. Ὁ συγγραφεὺς διὰ τοῦ ἔργου του θέλει νὰ ἀντιδράσῃ ἀποτελεσματικῶς κατὰ τῆς κοινωνικῆς ἐκλύσεως, ἣ ὅποια παρατηρεῖτο τότε μεταξὺ τῶν Χριστιανῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης. Κατὰ τὸν Κλήμεντα τὸν Ἀλεξανδρεῖα ὁ "Ποιμῆν" ἐθεωρεῖτο ὡς κανονικὸν βιβλίον, ὑπερβαλλόντως δὲ ἐξετιμᾶτο ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἐκκλησίᾳ.

ΠΟΙΜΝΙΟΝ. - Λογογράφ. Πρὸς φύλαξιν τῶν ποιμνίων καὶ διατήρησιν αὐτῶν ἐν ὑγείᾳ οἱ χωρικοὶ ὅλου τοῦ κόσμου χρησιμοποιοῦν διαφόρους μαγικὰς λέξεις καὶ σχήματα, τὰ ὁποῖα εἰς τὴν Γαλλίαν καλοῦνται γενικῶς "GARDES".

ΠΟΙΣΤΗΣ & ΠΟΣΟΤΗΣ. - Ἡ ἐποχὴ μας χαρακτηρίζεται ὡς "βασιλευα τῆς ποσότητος" καὶ δικαίως διότι τὸ πᾶν ἀποβλέπει εἰς τὴν ἐκτίμησιν ποσοτικῶν ἀξιών, τὸ "ποῖον" ἔχει δώσει τὸ προβάδισμα εἰς τὸ "ποσόν", τὸ "εἶδος" τῶν ἀρχαίων εἰς τὴν ὕλην. Ἡ κατάστασις αὕτη ἀναγνωρίζεται ὡς "χαώδης". (R. GUENON, LE REGNE DE LA QUANTITE)

ΠΟΛΕΜΟΣ (καὶ ΕΙΡΗΝΗ). - Διὰ τὸν Παράκελσον εἰς μέγαν πόλεμον, ὅστις ἐπισφραγίζεται διὰ τῆς μεγαλειτέρας θυσίας τοῦ ἀνθρώπου, διὰ τοῦ νόμου τοῦ αἵματος, δὲν ἔλκει τὰ αἴτια ἀπὸ τοῦ ὑλικοῦ πεδίου, οὐδὲ κἂν ἀπὸ τοῦ ἀστρικοῦ, ἀπὸ τοῦ ὅπου οὐ τὸσαι καὶ τὸσαι ἄλλαι ἐκδηλώσεις ἔλκουσιν τὴν προελεύσιν, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ νόμου τοῦ ἀνωτέρου πνευματικοῦ πεδίου, οἱ ὁποῖοι διὰ σταθεροῦ βήματος, μὴ ὀπισθοχωροῦντος πρὸ οὐ-

δενός έμποδίου, κατασυντρέβουν άφ' ενός τās παλαιάς πλάκας καί άπό τής άλλης πλευράς προετοιμάζουν τόν άνθρωπον διά τήν δημιουργίαν νέων, σταθεροτέρων, σφωτέρων καί δικαιοτέρων. (Βιβλίον τής φιλοσοφίας τοῦ ουρανίου στερεώματος, κεφ. I.)

Δυναμέθα νά εἴπωμεν, μετά τοῦ H. GUENON (SYMBOLISME DE LA CROIX, 72) ὅτι ὁ οὐσιώδης λόγος ὑπάρξεως ενός πολέμου, ὑπό οἰανδήποτε ἄποψιν, εἶναι νά καταπαύσῃ μίαν ἀταξίαν καί νά ἀποκαταστήσῃ τήν τάξιν. Εἶναι, μέ άλλας λέξεις ἢ ἐνοουσιολογίας μίαν πολλότητα, διά τῶν μέσων τά ὁποῖα ἀνήκουν εἰς αὐτήν ταύτην τήν πολλότητα. Μόνον ὑπό τās προϋποθέσεις αὐτάς, καί μόνον αὐτάς, ὁ πόλεμος δύναται νά θεωρηθῆ ὡς νόμιμος. Ἡ νέα αὕτη ἀποκατάστασις τῶν πραγμάτων τοῦ κόσμου, ἐμφανίζεται ἐξωτερικῶς ὡς καταστροφή. Ἐκ πάσης ὁμως καταστροφῆς, ἀνάγεννάται κάτι νέον, εἰς νέον κόσμον. Ὅποτε τελικῶς ὁ σκοπὸς τοῦ πολέμου εἶναι ἡ ἀποκατάστασις τής Εἰρήνης.

Ὁ Μωάμεθ διέστειλε τόν "μικρὸν ἱερὸν πόλεμον", μέ τόν ὁποῖον ἐννοοῦσε τοὺς συνήθεις πολέμους, ἀπὸ τόν "μέγαν ἱερὸν πόλεμον", ἦτοι τόν ἀγῶνα τόν ὁποῖον διέξάγει ὁ ἄνθρωπος ἐναντιὸν τῶν ἐνδός τοῦ ἴδίου τοῦ ἑαυτοῦ ἐχθρῶν, δηλ. ὅλων ἐκείνων τῶν στοιχείων τὰ ὁποῖα ἀντιτάσσονται πρὸς τήν τάξιν καί τήν ἐνότητα.

ΠΟΛΙΚΟΙ (POLAIRES). - Κατὰ τὸ θῆρος τοῦ 1908, εἰς DAGNAIA, πλησίον τής Ρώμης, εἰς Ἰταλίαν, ὁ MARIO FILLE, ἐγνώρισεν ἕνα ἐρημίτην ὅστις ἔχει εἰς μίαν μεμονωμένην καλύβην ἐν μέσω τῶν βουνῶν τοῦ VITERBAIS, καί ὁ ὁποῖος ὠνομαζέτο Πάτερ Ἰουλιανός.

Ὁ MARIO FILLE ἐπεσκέφθη ἔκτοτε ἐπανειλημμένως τόν ἐρημίτην καί τοῦ παρέσχε ψυχικὴν ὑποστήριξιν. Τὸ φθινόπωρον, κατὰ τήν στιγμήν τοῦ ἀπόχαιρετισμοῦ, ὁ Πάτερ Ἰουλιανός παρέδωκεν εἰς τόν φίλον του ἐν κείμενον κάλειδοτατον, λέγων : "Αἱ σελίδες αὐταί περιέχουν μίαν μαντικὴν μέθοδον, στηριζομένην ἐπὶ ἰδιαζούσης ἀριθμητικῆς. Ἴδου πῶς θά τήν χρησιμοποιήσῃς". Καί τοῦ ἐξήγησε τόν τρόπον ὑπολογισμοῦ. Μετά προέθεσε : " Κράτησε τὸ μυστικὸν μόνον διὰ σέ, μέχρις ὅτου ἐ-

ξουσιοδοτηθῆς νά τῷ ἐμπιστευθῆς καί εἰς ἄλλους".

Μερικά ἔτη ἀργότερον, εἰς τήν Αἴγυπτον, ὁ MARIO FILLE ἐγνώρισεν ἕνα συμπατριώτην του ὀνόματι ACCOMANI, ἔλαβε δέ ἐν ὕπνῳ τήν ἐντολήν νά κοινοποιήσῃ εἰς αὐτόν τῷ μυστικῷ τοῦ Πάτερ Ἰουλιανοῦ. Ἀμφότεροι ἐπεδόθησαν εἰς διαφόρους δοκιμάς καί αἱ ἀπαντήσεις ποῦ ἐλάμβανον ἦσαν καταπληροσούσης σαφηνείας. Τότε ἐπεδύωξαν νά ἀνακαλύψουν, βῆθελα τῆς ἰδέας μαντικῆς μεθόδου, τῆ ἴχνη τοῦ Πατρὸς Ἰουλιανοῦ. Ἐλαβον τήν ἀπάντησιν ὅτι ὁ ἐρημίτης εἶχεν ἀναχωρήσει πρὸς τὰ Ἱμαλάια, χωρὶς ἐπίδοξα ἐπιτροφῆς. Διὰ τῆς ἰδέας μεθόδου ἐπιληροφορήθησαν ὅτι ὁ Ἰουλιανὸς ἦτο ἐντεταλμένος τῆς Ἁγ. Λευκῆς Στοᾶς καί ὅτι ἀπὸ τῷ θιβέτ κατευθύνει τήν ἐξέλιξιν τῆς ἀνθρωπότητος καί ὅτι κατὰ τήν ἐποχὴν ἐκεῖνην ἐνήργει διὰ τήν ἐγκατάστασιν ἐπὶ τῆς Γῆς τοῦ Ἁγ. Πνεύματος ὑπὸ τῷ σημεῖον τοῦ σταυροῦ καί τοῦ ρόδου.

Ἐν συνεχείᾳ, καί πάντοτε χρησιμοποιοῦντες τὸν χρησμόν, ὁ FILLE καί ὁ ACCOMANI ἔλαβον τήν ἐντολήν νά ἀνασουτήσουν τήν Ἀδελφότητα τῶν Πολικῶν, τῆς ὁποίας τὰ μέλη εἶχον κατὰ τὸν 15ον αἰ. διαλυθῆ ἀπὸ μῖστος πρὸς τῷ ἀληθινῷ φῶς. Ἐγκατεστάθησαν, κατόπιν τούτου εἰς τήν Μονμάρτην τῶν Παρισίων, ὅπου ἐκ συμπτώσεως ἢ τῆ θείᾳ ἐπινεύσει ἐγνώρισαν τὸν δημόσιογράφον ἀποκρυφιστὴν FERNAND DIVOIRE. Ὁ τελευταῖος συστήσασθαι ἐπιτροπὴν ἐρευνῶν μὲ τὸν JEAN MARQUES RIVIERE - τὸν γνωστὸν ἐσωτεριστὴν συγγραφεὴ καί μελλοντικὸν Ἐθνικοσοσιαλιστὴν, κ.ἄ.

Οἱ "ἄδρατοι διδάσκαλοι" ἔδωσαν εἰς τὸν ACCOMANI τὸ ἱερῶνυμον ZAM BOTHIVA. Ὁ τελευταῖος ἐξέδωκεν ἐν βιβλίον μὲ τὸν τίτλον "ASIA MYSTERIOSA" εἰς τὸν ἐκδοτικὸν οἶκον BORBON AINE. Συγχρόνως ἐγκατέστησάν ἐν Ἱερὸν εἰς τήν ὁδὸν JUNOT 36, ὅπου ἐτελοῦντο τύποι καθ' ὑπόδειξιν τῶν "πνευματικῶν ὀδηγῶν". Εἰς τοὺτους ἐλάμβανον μέρος καί γυναῖκες. Ἡ ἀριθμητικὴ καθάρεια ἀπλοποιήθη καί εἰδικῶς μεσάζοντα ομίλουν ἀπ' εὐθείας. Διὰ τῆς ὁδοῦ ταύτης οἱ Πολικοὶ ἐπιληροφορήθησαν ὅτι ἦσαν οἱ θεματοφύλακες τῆς βορείου Παραδόσεως, ἧτις πηγάζει ἐκ τῆς "Θεοῦ".

(Ἐπενθυμιζομεν ὅτι αἱ μυστικαὶ Ἐταιρίαι αἱ ὁποῖαι ἔπασαν τὸν Ἐθνικοσοσιαλισμὸν παρεδέχοντο τήν ἰδέαν προέλευσιν).

"Οι καιροί πλησιάζουν," έβραβεωνον οι χρημοί. "Πύρινοι ραβδοί θα κλάσθουν μερικά κράτη τής Εύρωπης και θα χρειασθῆ μετά ταῦτα νά τά ανοικοδομησῆτε ἐπὶ ἀδελφικῶν βάσεων. Αὕτη εἶναι ἡ ἀποστολή τῶν Πολιτικῶν".

Μετ' οὗ πολὺ ὅμως ἡ Ἀδελφότης τῶν Πολιτικῶν διηρέθη καὶ ἐξηντηλήθη. Ἡ ΖΑΜ ΒΟΤΗΙΝΑ ἀπεκλείσθη τῆς ὁμάδος ὑπὸ συνθήκας λεπτάς : ὁ χρημοὶς τῶν διετάξε νά ἐπιδοθῆ εἰς τὴν ἀνακάλυψιν, πλησίον τοῦ ΜΟΝΤΣΕΓΟΥΡ, τῶν θησαυρῶν τῶν Θ' Ἀλβιγῶν. Προέβη εἰς ἐράνους, ἀλλ' αἱ ἀνασκαφαὶ ὑπῆρξαν ἀπογοητευτικαί. Οἱ χρημοδοταὶ ἔθεσαν ἐν ἀμφιβάλλῃ τὴν ἀγνότητά τῶν προσόδων καὶ ὁ ἀρμόδιος ἐπιταγολογὸς ἐξέδωκεν καταδικαστικὴν ἀπόφασιν.

Ἡ διεθυσταὶς τῶν Πολιτικῶν ἀνετέθη ἐν συνεχείᾳ εἰς κάποιον ἀδελφόν ΟΔΙΝ ὅστις ἐνδιεφέρετο ἐδαιτέρως διὰ τὴν ἀνατολήν τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἰδρυχοῦ. Ἦτο πεπρωμένον νά σώσῃ τὴν Γαλλίαν τῷ 1934. Δὲν τὴ ἐπραξάν ὅμως, οὔτε τότε, οὔτε μερικὰ ἔτη ἀργότερον...

Βιβλιογρ. Ζαμ Βοθίνα, *Asia Mysteriosa*, Paris 1930, Dorbon P.-Ceyraud, *Les Societes Secretes des Paris*, 1938, Emile Paul R.-Euechon, ἄρθρον εἰς τὰς "Etudes Traditionnelles" φεβρ. 1931.

ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ. Ὁ τέταρτος βαθμὸς μύσεως τῶν Πυθαγορείων, καὶ τελευταῖος. Μόνον μετὰ τὴν ὀλοκλήρωσιν τῆς μυητικῆς ἀγωγῆς, ὁ μύστης πλέον ἠδύνατο νά ἐπιδοθῆ εἰς τὴν πολιτικὴν. Πράγματι ἡ πολιτικὴ εἶναι ἡ πολυπλοκωτέρα καὶ πλεῖστας ἀπογοητεύσεις ἐγκυμονοῦσα τέχνη, διότι οἱ πολλῖται ἔχουσιν μόνον ἐγωϊστικὰς καὶ ὑλόφρονας τάσεις, ἡ δὲ μᾶζα εἶναι κωφὴ καὶ τυφλὴ εἰς τὴν ἀπλὴν ἐκκλήσιν πρὸς τὸ καθῆκον καὶ τὴν ἀρετὴν.

Ἡ πολιτικὴ ἐμελέτα μετὰ φωτισμένης προσοχῆς τὰς ἀρχὰς μᾶς ὀρθῆς διακυβερνήσεως τῶν λαῶν. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Διδασκάλου, οἱ μεγάλοι Νομοθέται τοῦ Τάγματος ὅπως ὁ Ζάλευκος καὶ ὁ Χαρώνδας, διετύπωσαν καὶ ἐφήρμοσαν ἐνδιαφέροντας νόμους ἐπὶ τοῦ κοινωνικοῦ πεδίου.

Ἰδοθὲν μὲν συντομωτάτη περιληψίς τῶν ἀρχῶν τῶν :
Οἱ θεοὶ εἶναι τὸ θεμελιον κῆρας αὐθεντίας· ἡ κυβέρνησις, οἱ νόμοι, ἡ δικαιοσύνη, ἀπορρέουν ἐξ αὐτῶν. Ἡ ἀναγνώρισις τῆς ἱεραρχίας εἶναι ἡ βᾶσις ταύτης τῆς κοινωνικῆς τάξεως. Πρέπει

συνεπῶς νά ὑπακούωμεν εἰς τοὺς νόμους καὶ νά ἀγωνιζόμεθα κατὰ τῆς παρανομίας. Ἰδιαιτέρως φροντίς πρέπει νά δίδεται εἰς τὴν κοινωνικὴν ἀγωγὴν τῆς νεότητος. Οἱ ἡγεμόνες καὶ οἱ κυβερνήται πρέπει νά εἶναι ἀμερόληπτοι καὶ ἀξιοκρεβεῖς, νά συμπεριφέρονται ὡς πατέρας πρὸς τοὺς διοικουμένους. Πρέπει νά τηρῶνται τὰ θεσμίια ὡς πρὸς τὴν λατρείαν τῶν προγόνων, τὸ σεβασμὸν τῶν γόνων, τὸ πνεῦμα τῆς οἰκογενείας, ἡ ἀσκησις τῆς φιλοξενίας, ἡ μετριοφροσύνη καὶ ὁ αὐτοσεβασμὸς. Οὕτω ἡ κοινωνία θά εἶναι εὐτυχὴς καὶ θά εὐηρεθῇ. Πρέπει νά ἀποπλῆξῃ τοὺς καταστροφεῖς τῆς ἐθνικῆς ἰδέας, τοὺς σκεπτικιστάς καὶ σοφιστάς, τῶν ὁποίων αἱ ἐνέργειαι προεκάλεσαν τὸν ἀφανισμόν τῶν ἀθάστων πολιτισμῶν.

Ἡ εὐτυχία ἄλλων ἐπιτυγχάνεται διὰ προσανατολισμῶν τῶν ἐπιθυμιῶν καὶ παθῶν τῆς νεότητος πρὸς ἰδανικά εὐγενῆ καὶ ἀφιλοκερδῆ. Διὰ συμπύσεως τῆς αὐξήσεως τῶν περιουσιῶν, διὰ σώφρονος κατανομῆς τῶν βαρῶν, δι' ἀναπτύξεως τῆς συνεργασίας ἄλλων τῶν τάξεων τῆς πολιτείας. Μερικαὶ πόλεις ἐγνώρισαν ὑπέμετρον πλοῦτον καὶ χλιδὴν. Μεθ' οὗ ἐκάρθησαν ὑπὸ τὸν ζυγὸν τῆς ἡδονῆς καὶ τῆς μαλθακότητος. Πρὸς ἀποφυγὴν τῆς καταστροφῆς ὡς περιωρλωσμεν τὴν κατὰπτωσιν τῶν ἡθῶν καὶ τῶν θεσμῶν. Οὕτω θά ἐξασφαλισθῇ ἡ εὐδαιμονία τῆς πολιτείας.

Βιβλιογρ. J. Mallinger , Οἱ βαθμοὶ μύθσεως τῶν Πυθαγορεῶν ἐν "ΣΦΙΓΞ" 1952, 384.-

ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ, - Ἀπόρροια καὶ καρπὸς τῆς πνευματικῆς ὑποστάσεως τοῦ ἀνθρώπου, εἶναι ὁ Πολιτισμὸς.

Ὁ Πολιτισμὸς δημιουργεῖ ἀπέραντον πλῆθος ἰδεῶν, πράξεων, ἔργων, καταστάσεων, μορφῶν, ἅπερ συνεχῶνται πρὸς ἀλληλα διὰ τῆς ἐνότητος τῆς Δημιουργίας. Ἐν τῇ Δημιουργίᾳ ταύτῃ, οἱ φορεῖς τῶν μορφῶν καὶ ὁδεῶν ἐκεῖνων, λαοὶ, κοινωνικαὶ καὶ πνευματικαὶ κοινότητες, προσωπικότητες, εἶναι παροδικὰ σημεῖα μεταβάσεως τῆς ἀληθοῦς πραγματικότητος τοῦ Πολιτισμοῦ. (Ν. Λοσβαρις). Αἱ μορφαὶ ἔρχονται καὶ παρέρχονται ἐκτελοῦσαι καὶ πραγματοποιοῦσαι τὸν σκοπὸν τῆς ἐλευσεως τῶν ἐπὶ τῆς Γῆς, ὅστις εἶναι ἀφ' ἐνός ἡ δημιουργία ἰσχυρῶς καὶ ἀφθάρτου προσωπικότητος καὶ ἀφ' ἑτέρου ἡ προώθησις τοῦ Πολιτισμοῦ πρὸς γενικὸν ὄφελος τῶν ἀνθρώπων καὶ ἡ δίκαια δοαὶς τῶν ἀγαθῶν τοῦ πνεύματος ἅτινα εἶναι ἡ ἐλευθερία καὶ

ἡ εὐδαιμονία.

Ἄπλοῦ φορεῖς τοῦ Π. εἶναι τὰ ἄτομα. Ταῦτα διὰ τῶν ἀτομικῶν των πνευματικῶν συλλήψεων ἢ τῶν ὑλικῶν των πραγματώσεων, συμβάλλουν ἐνεργῶς καὶ συγκεκριμένως εἰς τὴν πρόδοσιν τῆς ἐποχῆς των, ἐπιδρῶντα ἐπὶ τῆς διαμορφώσεως καὶ τοῦ περιεχομένου τῆς φυχῆς τῶν ἀτόμων.

Ὁ πλήρης Π. συμπύκνεται μὲ τὴν ἰδέαν τοῦ Ἀνθρωπισμοῦ τ. ἔ. τῆς πλήρους, ἀρμονικῆς καὶ τελείας ἀναπτύξεως ὅλων τῶν ἀνθρωπίνων προδιαθέσεων καὶ δυνατοτήτων. Ἡ πραγματοποίησις τοῦ ἰδανικοῦ τούτου ἰσοδυναμεῖ πρὸς πλήρη κυριαρχίαν τοῦ πνευματικοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ παντός, ὅ, τι εἶναι ἀπλῶς φυσικόν καὶ ὑλικόν, εἶναι ἀνμφισβήτητον ὅτι ὁ Π. μόνον ἐπὶ τοῦ ἔδερους τῆς φύσεως δύναται νὰ γεννηθῇ καὶ ἀναπτυχθῇ. Ὑπερακοντίζει ὁμως καὶ ὑπερβάλλει τὴν φύσιν διὰ τῆς δράσεως τοῦ ἀνθρώπινου πνεύματος. Ἡ ἱστορία τοῦ πνεύματος τούτου, εἶναι οὐσιωδῶς διάφορος τῆς ἱστορίας τῆς φύσεως, διότι ἡ πρώτη συνίσταται εἰς τὴν ἐκθεσιν τῶν νοητικῶν καὶ βολητικῶν κατορθωμάτων αὐτοῦ διὰ τῆς φύσεως μετὰ τῆς φύσεως καὶ ὑπὲρ τὴν φύσιν.

Πλὴν ὅμως τότε μόνον τὰ δημιουργήματα, πνευματικὰ ἢ ὑλικὰ, τοῦ ἀνθρώπου συμβάλλουν εἰς τὴν πρόδοσιν καὶ τὸν Ἀνθρωπισμόν, ὅταν καθοδηγοῦνται ὑπὸ τῶν ἀμεταβλήτων καὶ ἀναλλοίωτων νόμων τῆς πνευματικῆς δημιουργίας. Ἐκλαμβάνοντες ταύτην ὡς ἀλάθητον καὶ ἀφευδῆ ἐκπαιδευτὴν καὶ ἐπιζόμενοι νὰ βλέπωμεν ὀπισθεν τῶν φαινομενικότητων, τοὺς αἰώνιους νόμους τῆς δημιουργίας, εἶναι ὡς βὰ συνεργαζόμεθα εἰς τὸ Ἔργον τοῦ δημιουργοῦ καὶ νὰ συντελώμεν εἰς τὴν ἐπισπευσίν τῆς παγκοσμίου Ἀποκαταστάσεως τῶν Νόμων τῆς Ἀγάπης καὶ τῆς Σοφίας.

Εἶναι ἀληθές ὅτι κατὰ τὴν μακρὰν ἐξέλιξιν τῆς Ἀνθρωπότητος παρατηροῦμεν συνήθως ταλαντώσεις καὶ ὑποτροπὰς, μεταπτώσεις εἰς κατώτερα ἐπίπεδα τοῦ Π. εἶναι ὁ φυσικὸς νόμος τῆς ἐναλλαγῆς τῶν δυνάμεων. Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ ἀποκαρδιώμεθα: ὁ ἄνθρωπος βαδίζει σκυφτός, ὑπὸ τὸ βῆρος τῶν τεραστίων εὐθυνῶν τὰς ὁποίας ἔχει ἐπωμισθῆ διὰ τὴν τελικὴν ἐπικράτησιν τοῦ πνεύματος τοῦ Ἀνθρωπισμοῦ, τῆς Δικαιοσύνης καὶ τῆς Ἀληθείας μετὰ τῶν ὁμοίων του.

Εἶναι ἐπόμενον ἐνίοτε νὰ κάμπτεται, νὰ σκοντάπτῃ καὶ ἀκόμη νὰ πύκτῃ. Ἀλλὰ τὸ θαῦμα πάντοτε συντελεῖται: ἔσασε ἐνεγεῖρεται καὶ συνεχίζει τὴν ἐκπολιτιστικὴν πορείαν του, μὲ τὸ μέτωπον ὑψηλὰ, ἀτενίζων τὸ ἀνεσπερον φῶς τῆς ἀληθείας καὶ ἀντλῶν νέας δυνάμεις ἐκ τοῦ Πατρὸς του. Διὰ τοῦτο ἡ κάμψις

τοῦ Π. ἂν καὶ οὐχὶ συνεχῶς εὐθεῖα γραμμῇ, τέλνει ἀδιαλείπτως πρὸς τὰ ἄνω καὶ ὁ ἄνθρωπος συνεχῶς ἐξελεῖσται.

Ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ διαπαιδαγωγηθῇ εἰς τὸ νὰ σέβεται τὸν Π. Πρέπει νὰ συνηθίσῃ νὰ θεῖται μετὰ θαυμασμοῦ τὸ τερμαστικὸν εἰς ὄγκον καὶ εἰς σημασίαν φαινόμενον τοῦτο τῆς ἐξελίξεως τοῦ ἀνθρώπου, ἄνευ τοῦ ὁποῦ θὰ παρέμενε τὸ ἀνθρώπινον γένος ὅ,τι ἦτο κατὰ τὴν ἡμῶν τοῦ πολιτισμοῦ. Καὶ ποῖος θὰ ἐτόλμα νὰ θεωρήσῃ τὸν εαυτὸν του ἰσχυρὸν καὶ σοφόν, χωρὶς νὰ παραδεχθῇ ὅτι τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς σοφίας του τὸ ὀφείλει εἰς τὴν πείραν τῶν χίλιετηρέδων καὶ εἰς τὴν σοφίαν ἐκατομμυρίων πνευμάτων τὰ ὁποῖα διήλθον διὰ τῆς Γῆς, τὸν ἐγανιμοποίησαν καὶ τὸν ἐξύψωσαν ὡς ἀχειράριθμοι ἀόρατοι χεῖρες πρὸς τὴν σφαίραν τῶν πνευματικῶν πραγματώσεων.

Κατὰ ταῦτα ὁ Π. διαίρεται εἰδικώτερον εἰς ὕλικόν καὶ πνευματικόν Πολιτισμόν. Ὁ ὕλικός Π. εἶναι τὸ σύνολον τῶν κρυσπαιθῶν καὶ ἐπιτεύξεων τοῦ ἀνθρώπου, διὰ τῶν ὁποῶν αὐτός ἦτο τάσσει τὰς ὕλικὰς φυσικὰς δυνάμεις, χρησιμοποιῶν αὐτάς πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν ὕλικῶν ἀναγκῶν του καὶ οὕτω ἐπιτυγχάνει νὰ ζῇ ἀνεπίσως, ἄνευ κινδύνων καὶ μεταπτώσεων. Ἡ φύσις, ὑπὸ τὸ στενὸν τοῦτο κρῖσμα εἶναι ἓν εἶδος κατοικίδιου ζώου, τὸ ὁποῖον, ἀφοῦ τιθασευθῇ, χρησιμοποιεῖται ἀδικακῶς, κάποτε μάλιστα καὶ βαναύσως, πρὸς ἐξασφάλισιν τῶν δικαίων ἢ ἀδίκων, ἡθικῶν ἢ ἀνηθικῶν, συντελεστικῶν προσόδου ἢ μη ἐπιθυμιῶν τοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ πνευματικὸς Π. ἐξ ἀντιθέτου, συναρμολογεῖ τὰ ἀνώτερα χαρακτηριστικὰ τοῦ ἀνθρώπου, νοῦν καὶ ἠθικὸν φρόνημα, λόγον καὶ θρησκευτικὴν πίστην, αἰσθημα τοῦ ὕψους καὶ φρόνησιν, μέτρον ἐλευθερίας καὶ ἐξαρτήσεως, εἰς μέθοδον ἀγωγῆς ἀνωτέρας τοῦ ἀνθρώπινου γένους. Ὁ πνευματικὸς Π. ἐδράζεται ἐπὶ τῆς φυσικῆς πραγματικότητος καὶ κατευθύνεται ὡς πρὸς ὑψιστον ἰδανικόν, εἰς τὴν κατὰ τὴν τοῦ ἀπλῶς κατὰ φύσιν, τοῦ πνευματικοῦ, τοῦ ἐν τῇ ὑψηλοτέρᾳ ἐννοίᾳ ἀνθρώπινου. Ἡ ἀληθὴς πρόοδος τοῦ ἀνθρώπου σχετίζεται μὲ τὴν πραγματικὴν ἐξέλιξιν τῶν πνευματικῶν ἀξιών καὶ μὲ τὴν ἐπέκτασιν τῆς ἐλευθερίας του, ὅχι δὲ μὲ τὴν τελειοποίησιν ἢ τὸν πολλαπλασιασμόν τῶν ἐργασιῶν του καὶ τὴν ἀθροῖαν ἐκμετάλλευσιν τῶν πόρων τῆς φύσεως δι' ἐγωιστικοῦ σκοποῦς, ἐπὶ τῇ τέλει αὐξήσεως τῆς ὕλικῆς του εὐμαρείας. Ἡ καλοπέρασις, ἡ εὐκολοηνηζομένη, ἡ εὐμάρεια δὲν φαίνεται νὰ εἶναι καὶ τόσον συντελεστικὰ εἰς τὴν πνευματικὴν ἐξέλιξιν, τὸ αὐτὸ δὲ δύναται δυστυχῶς νὰ λεχθῇ

καὶ διὰ τὴν ὑπὲρ τὸ μέτρον δυσπραγίαν, διὰ τὴν στέρησιν τῶν μέσων διαβιώσεως. Οὐτε ἡ ἀφθονία, ἀλλ' οὔτε καὶ ἡ στέρησις ἀφίηκον τὸν ἄνθρωπον ἀπερλόπιστον διὰ τὰ ἀκαλοσθήματα τῶν δρόμων του καὶ τὰ ἐπιτύχη τοῦ σκοποῦ του ἐκ τῆς γῆς, ὁ ὀπίσθιος εἶναι ἡ ἀνάκτησις τῆς ἑλευθερίας του, ἥτις ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὴν γνῶσιν τῆν ἰσχύον καὶ τὴν ἠθικὴν τελειοποίησιν.

Βιβλιογρ. Π. Γράβιγγερ, Πολιτισμὸς καὶ μητρικὴ ἀγωγή. Durant I 15. Sauer, Philosophie der Zukunft 85.
Noüy, Dest. 121. Leikowsky, Etamite.
- Ἑλληνισμὸς καὶ πνευματ. Π. Γράβ. Πολιτισμὸς 28, 31. Picon II 554.

- Νέος καὶ παλιός Π. - R. Guenon, Initiation 81.
R. Guenon, Orient et Occident 83. -

- Οἱ 4 παράγοντες τοῦ Π. Durant I 66, 89, 92.

- Ἡ πνευματ. κατάστ. τῆς ἐποχῆς μας. Picon II 599.

- Κρίσις τοῦ συγchr. Π. Guenon, Κρίσις 3, 137, 154, 156.

L. Ziegler, Überlieferung 9. Picon II 527.

A. Carrel, Reflexions 46, 283.

- Κίνδυνος ἐκ τοῦ σήμερ. Π. Guenon, Orient 104

- Ὁ σύγχρονος ὕμνος. Π. S age, Yoga 1.

- Ἐνδοθὴς τῶν ἀνατολ. Π. Guenon, Ἰνδουϊσμὸς - I 65

- Ὁ κλασικισμὸς ἑλληνορωματικὸς Π. " I 22

- Ἡ σύγχρονος πνευματ. ἀναρχία, Γράβιγγερ, Πολιτισμ. 22.

ΠΟΛΛΑΠΛΑΣΙΑΣΜΟΣ. - (MULTIPLICATION). - Ἑρμητικῶς. Ἡ φιλοσοφικὴ Λέσθος πολλαπλασιάζεται ἔχει μόνον κατὰ ποσότητα, ἀλλὰ κυρίως καὶ προπαντὸς κατὰ ἰκανότητα μεταστοιχειώσεως, διὰ πᾶσι καὶ κατεργασίας μετὰ τοῦ δεκαπλάσιου εἰς βάρους κερτανοῦ φιλοσοφ. ὑδραργύρου. Ἡ διεργασία αὕτη προϋποθέτει ἐκπανάληψιν ἐξ ἀρχῆς τοῦ Μ. Ἔργου δι' ἐγκλίσεως ἐντός τοῦ ὡοῦ μιᾶς οὐσίας ἥτις εἶναι βέβαιος ἐξηρημένον εἰς τὴν δευτέραν δυνάμιν. Ἐν τῇ παρασκευῇ τῆς οὐσίας ταύτης, τὰ φαινόμενα ἥλιος καὶ Σελήνη ἀντικαθίστανται δι' ἴσης ποσότητος ἐλιξηρίου, τὸ ὁποῖον προτιθέμεθα νὰ πολλαπλασιάσωμεν. Τὰ χρώματα ἐμφανίζονται κατὰ τὴν ἰδίαν ἀναλοσίων σειράν· ἀλλ' αἱ φάσεις διαδέχονται ἤδη ἀλλήλας ταχύτερον. Ὅταν ὅλη ἡ οὐσία σταθεροποιηθῇ εἰς τὴν ἐρυθρίωσιν, ἡ Λέσθος ἔχει μόνον· εἶχει δεκαπλασιασθῆ κατ' ὄγκον, ἀλλὰ καὶ κατὰ μεταστοιχειωτικὴν ἰκανότητα, δευτέρος ὅμοιος πολλαπλασιασμὸς ἐκατονταπλασιασθῆ τὰς ἰκανότη-

τας κ.ο.κ. τῆς ἀναλογίας οὐσας ὡς ἐξ ἧς: 10, 100, 1000, 10 000 κ.κ.

"Ἄλλοι φιλοσόφοι πολλαπλασιάζουσι τὴν Ἄβθον πολὺ ἀπλοῦστερον προβάλλοντες τὴν ἀρχικῶς ληφθεῖσαν ἐπὶ κοινοῦ χρυσοῦ ἐν τετηκεῖα καταστάσει, τὸν ὀποῖον καὶ ἀνάγει εἰς τὴν ἰδίαν αὐτῆς φύσιν.

Βιβλιογρ. Guaita, Χρυσοποιεῖα 10. Γράβιγγερ, Ἑρμητικὴ φιλοσοφία I 128.
P. ermetz, Multiplic. Cyliani 49. La Breton, Clers 163.
J. Evola, Tradition Hermetique 192.

ΠΟΛΛΟΤΗΣ.—Κατὰ τὰς Οὐπανισάδ, ἐάν ἡ ἐνότης εἶναι τὸ κατ' ἐξοχήν πραγματικὸν καὶ ἀληθές, ἡ ἀντίθετος Πολλότης δὲν εἶναι ἀναληθής καὶ φανταστικὴ. Ὁ κόσμος, μὲ ἄλλας λέξεις δὲν εἶναι μῦθευμα τῆς σκέψεως. Ἡ ἐνότης εἶναι ἡ αἰώνια ἀλήθεια τῶν πραγμάτων, ἡ πολλότης ὁμωσείναι ἐν πάλυγιον τῆς ἐνότητος. Ἡ ἐννοία τῆς Μονάδος καλεῖται ἐπίσης "Ἐβντα" ἐνῶ ἡ ἐννοία τῆς Πολλότητος καλεῖται "Ἄβλντα" δηλ. ἄγνωστα. Ἐν τοῖτοις ἡ πολλότης τότε μόνον καθίσταται ψευδαίσθησις καὶ φαντασία, ὅταν μελετηθῇ καὶ ἐρευνηθῇ ἐκτός τῆς αἰώνιας τῆς ἐνότητος.

(AUROBINDO, UPANISHADES 532).

ΠΟΛΟΣ (Κούτμπ).— Συμβολικὸν καὶ οὐσιαστικὸν ὄνωμα τοῦ Ἰγὰ του πνευματικοῦ Κέντρου, ἐκ τοῦ ὀποῖου κατευθύνονται ὅλα αἱ ἐπὶ μέρους ἐνέργειαι, αἱ ὁποῖαι καθοδηγοῦσι τὴν πνευματικὴν ἐξέλιξιν τῆς ἀνθρωπότητος. Ἐπ' αὐτοῦ τοῦ γεγονότος ἡ Καββάλα λέγει: "Ἡ σκηνὴ τῆς ἀγιωσύνης τοῦ Ἰεχωβά, ἡ διαμονὴ τῆς Σεκινάχ, εἶναι τὰ "Ἄγια τῶν Ἁγίων", τὸ μέρος ποὺ ἀποτελεῖ τὴν "καρδίαν τοῦ Ναοῦ", ὃ ὀποῖος εἶναι αὐτὸς τὸ Κέντρον τῆς Σιών (Ἱερουσαλήμ) καθὼς καὶ ἡ Ἄγια Σιών εἶναι τὸ Κέντρον τῆς χώρας τοῦ Ἰσραὴλ καὶ καθὼς ἡ Γῆ τοῦ Ἰσραὴλ εἶναι τὸ Κέντρον τοῦ Κόσμου". Με τὸν ἴδιον ἀκριβῶς τρόπον, ὃ Δάντης παρουσιάζει τὴν Ἱερουσαλήμ ὡς τὸν "πνευματικὸν πόλον". Μόλις ὅμως ἀπομακρυνθῶμεν ἀπὸ τὴν Ἰουδαϊκὴν ἄψιν, τὸ πρῶγμα τοῦτο ἔχει καθαρῶς συμβολικὴν σημασίαν μὴ προσδιορίζον πλέον τὸπον ὑπὲρ τὴν στενὴν σημασίαν τῆς λέξεως, διότι ὅλα τὰ δευτεροῦντα κέντρα τὰ ὁποῖα συνειστέθησαν μετὰ τὴν προϋπόθεσιν τῆς προσαρμογῆς αὐτῶν εἰς τὴν πρωταρχικὴν Παράδοσιν, εἶναι εἰκόνας τοῦ ἀνωτάτου πνευματι-

κοῦ Κέντρου. Εἰς τὸν Ε.Τ. τὸ σφαιροειδές πῶλον τοῦ Πόλου παρίσταται διὰ πυραμιδοειδοῦς κυβικοῦ λίθου, ἐπιπέτης κορυφῆς τοῦ ὅπου-
ου ἴσταται ἐν ἰσορροπία πέλευς.

Βιβλιογρ. R. Guenon, Βασιλ. Κόσμου 45.- Ἰδὲν, Οἰκὸδο-
μικὸς καὶ Γεωτὸν. Συμβολισμὸς, II 8.-
(Πρβλ. Ὅρος, Βασιλεὺς Κόσμου, Ὀμφαλὸς, Κέντρον, Μερὸς, Δελ-
φοί, Μοντασαλάτ).

ΠΟΛΤΕΡΓΚΑΙΣΤ. (POLTERGEIST).- Ὁ γερμανικὸς αὐτὸς ὄρος ἔχει
καταστῆ διεθνῆς καὶ δηλοῦ τὸ σύνολον τῶν παραφυσικῶν
φαινομένων τὰ ὅποια παράγονται εἰς τὰ λεγόμενα "στοιχειωμέ-
να σπέρτια".

ΠΡΑΥΘΕΙΣΜΟΣ.- Διδασκαλῶ παραδεχόμενῃ πολλοὺς ἰσοτιμους θε-
οὺς, χωρὶς τὴν ὑπάρξειν ἐνὸς ἐνιαλοῦ ἀβωτέρου ὄντος. Τολ-
οῦτον τι ὅμως σὺδαμοῦ συμβαίνει, ἴσως μόνον εἰς τὴν φαντασί-
αν τῶν νεωτέρων "σφωῶν" οἱ ὅποιοι ἀδυνατοῦντες νὰ εἰσέλθουν
εἰς τὸ βαθῶ νόημα τῶν μυστηρίων περιορίζονται εἰς τὴν ἐπιφά-
νειαν καὶ νομίζουσι ὅτι τὰ ἀρχαῖα μυστήρια καὶ θρησκείαι ἐλά-
τρευον κτῆσματα καὶ ἀγάλματα ὡς θεοῦς. Ὅπως σαφῶς λέγει ὁ
FABRE D'OLIVET (Εἰς Χρυσῶ ἔπη σ. 9) ὁ πολυθεῖσμος δὲν εἶχε
τὴν μορφὴν τὴν ὅποσαν ἀπέκτησε δι' ἡμᾶς, δηλ. μὴ εἰδωλολα-
τρεῖα χονδροειδοῦς καὶ ἀβήθικος, ἢ μὴ λατρεῖα ἐμπνευομένη ὑ-
πὸ τοῦ καταχθονοῦ ἀντικαίου, μὲ σκοπὸν νὰ δελεασθῇ καὶ παρα-
σύρῃ τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὴν καταστροφὴν ἐπρόκειτο περὶ ἐ-
ξειδικεύσεως τοῦ παγκοσμίου ὄντος, περὶ προσωποποιήσεως τῶν
κατηγορημάτων καὶ ἰδιοτήτων του. Πρὸ τοῦ Μωυσέως, οὐδεὶς ἐκ
τῶν θεοκρατικῶν νομοθετῶν ἐσκέφθη νὰ παρουσιάσῃ πρὸς λατρεῖ-
αν τοῦ λαοῦ τὸν Ὑπατον Θεόν, τὸν μοναδικόν καὶ ἀγέννητον ἐν
ὄλῃ τῇ ἀπορρομετρήτῃ του παγκοσμιότητι. Οἱ Ἰνδοὶ βράχμῶνες,
δὲν ἐπέτρεπον καὶ σήμερον ἀκόμη δὲν ἐπιτρέπουσι νὰ προσφέρουσι
τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, τῆς Ἀρχῆς τοῦ Παντός. Ἀρκοῦνται νὰ δια-
λογίζωνται περὶ τῆς οὐσίας του ἐν σιγῇ καὶ νὰ προσφέρουσι θυ-
σίαν εἰς τὰς πλέον λεπτοῦφεῖς ἀπορροίας του, οἱ Κινεζοὶ σο-
φοὶ συμπεριφέρονται κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον ἔναντι τῆς Πρώτης
Αἰτίας, τὴν ὅποσαν οὔτε ὀνομάζουσι, οὔτε προσδιορίζουσι. Οἱ ὀ-
παδοὶ τοῦ Ζωροάστρου, οἱ ὅποιοι παραδέχονται ὅτι ἐκ τῆς ἰδέ-
ας ἀνεκφράστου Πηγῆς ἀπορρέουσι αἱ δύο παγκόσμιαι ἀρχαὶ τοῦ
ἀγαθοῦ καὶ τοῦ κακοῦ, ἀρκοῦνται νὰ τὴν προσδιορίζουσι ὑπὸ τὸ

ὄνομα τῆς Αἰωνιότητος. Καὶ οἱ Αἰγύπτιοι, ἔξισου περιφρημαί διὰ τὴν σφάντων, τὴν ἔκτασιν τῶν γνώσεων καὶ τὴν πολυμορφίαν τῶν θεῶν συμβόλων των, ἐπέμωσαν διὰ τῆς σιγῆς τῶν πρωταρχικῶν θεῶν, τὴν πηγὴν τῶν πάντων (Πορφυρ π. "Ἀμ. του τῶν νυμφῶν, 126). Οὐδέποτε ἔμεινον περὶ αὐτοῦ θεωροῦντες αὐτῶν ὡς ἀπροσπέλαστον εἰς πᾶσαν ἀνθρωπίνην ἔρευναν. Ὁ δὲ Ὀρφεὺς πρῶτος συντάκτης τῆς λαμπρᾶς ἐλλην. μυθολογίας, ὁ ὁποῖος φαίνεται νὰ ἐξήγγειλε τὴν Ψυχὴν τοῦ Κόσμου ὡς τὸν δημιουργὸν αὐτοῦ τούτου τοῦ Θεοῦ ἐκ τῆς ἀπολας οὗτος ἐξεπαρεύθη, ἔλεγεν ἀπεριφράστως: "Αὐτὸν δ' οὐχ ὄραω, περὶ γὰρ νέφος ἐσθῆρικται" δηλ. Οὐδέως βλέπω τὸ "Ὀν ἐκεῖνο, διότι περιβάλλεται ὑπὸ νεφέλης".

Ὁ Μωυσῆς, ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος ὅστις διετύπωσεν ὡς ἕνα τὴν ἐνότητά τῆς θεότητος καὶ ἐκδιναλόγησεν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἦτο μέχρι τότε συγκεκριμένον ὑπὸ τὴν σκιά τῶν φυσιοστηρικῶν θρησκειῶν, ἐκεῖνα ἐφ' ἃν ὅλα τὰ ἄλλα ἐβασίζοντο, ἦσαν ἡ ἐνότης τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ ἀμειωγένεια τῆς φύσεως. εἶναι ἀληθές ὅτι ὁ Μωυσῆς προβαλὼν εἰς τὴν κοινοποίησιν ταύτην, δὲν ἐπέτρεψεν αὐτῇ κανένα ὀρισμὸν, πύδεμειαν σκέψιν, οὔτε ἐπὶ τῆς οὐσίας, οὔτε ἐπὶ τῆς φύσεως τοῦ μοναδικοῦ τούτου "Ὀν". Πρῶτα αὐτοῦ, εἰς ὅλον τὸν τότε γνωστὸν κόσμον, καὶ μετ' αὐτὸν, μέχρι τῆς διαδόσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἡ θεότης ἐθεωρήθη ὑπὸ τῶν θεοσόφων ὄλων τῶν ἐθνῶν, ὑπὸ δύο ἐπιφθεῖς: πρῶτον ὡς μοναδική, δευτερόν ὡς ἄπειρος ὡς μοναδικῆ προορισμένη, ὑπὸ τὴν σφραγίδα τῆς σιγῆς εἰς τὸν διαλογισμὸν καὶ εἰς τὴν θεωρίαν τῶν σοφῶν ὡς ἄπειρος, ἀφιερωμένη εἰς τὴν εὐλάβειαν καὶ τὴν ἐπικλήσιν τοῦ λαοῦ".

ΠΟΛΩΣΙΣ (POLARITE). - Ἡ ὑπερβίς δύο σημείων μὲ διαφορετικὸν δυναμικόν εἰς ἓν κλειστὸν σύστημα ἐξισορροπεῖται ἡ πόλωσις μετὰ τινα χρόνον καὶ ἐπαναλουθεῖ κατάστασις ἰσορροπίας. Ἡ γνῶσις τῶν φυσικῶν τούτων σχέσεων, διευκολύνει τὴν κατανόησιν πολλῶν ἀποκρῶτων φαινομένων. Ἡ Π. τῶν χειρῶν κατὰ τὴν μαγνητίσιν, ἡ ὁποία συχνά ἀναφέρεται εἰς τὴν βιβλιογραφίαν καὶ ἐπολες ἀναμένεται ὡς φυσικὸν ἐπακόλουθον, τίθεται ἐν ἀμφιβόλῳ ὑπὸ τοῦ "Ὁσβαλντ & Βέρτ (L: IMPOSITION DES MAINS, LAVAL 1963).

Ὁ ὑπέρτερος νόμοιμτῆς μαγικῆς δυνάμεως εἶναι ὁ νόμος τῆς πολώσεως (νόμος τῆς δυάδος) καὶ ἡ ἰσορροπία τῶν ἀντιθέτων (νόμος τῆς τριάδος). Πράγματι τὸ ἀστρικὸν φῶς, ὡς δι-

φυής ούρα, συνεχώς ταλαντευομένη μεταξύ τῶν δύο ἄκρων πάλιν τῆς φύσεως, μεταξύ τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ὕλης, εἶναι ὁ ἐνδιάμεσος ὄρος, ὁ κελκος ὁ συνδέων τὰς δύο ταύτας ἀκρότητας ἄνευ τοῦ συνδέσμου τούτου, οὐδέμια ἐπαφή θά ἦδύνατο νά λάβῃ χώραν οὐδέμια γένεσις, οὐδέμια πραγμάτωσις. Εἶναι ὁ ΕΡΩΞ, ὁ μέγας δαίμων, τῆς πλάτωνικῆς φιλοσοφίας, ὁ συνδέων τοὺς θεοὺς μετὰ τῶν ἀνθρώπων. Ἡ ψυχικὴ αὐτῆ καὶ ἐρμαφρόδιτος κατάστασις, εἶναι τὸ προῖδον ἰσορροπίας, τὸ οὐδέτερον ἀποτέλεσμα τῆς πάλης μεταξύ τῶν δύο ἐστερνόντων πάλιν τῆς ζωῆς.

Βιβλιογρ. Π. Γράβιγγερ. Μ.Ψ.Θ. 69.- St. De Guaïta, FII 260
Heinrich Bleüdingcr, Polarität als Weltgesetz. Στουτ. 1946
Walter Hueck. Die Welt als Polarität & Rhythmus, Μόναχον,
Piper Verlag.

Mac Kenty (E.) La Polarité dans l'Univers, Paris 1908.
(Πρβλ. Μαγνητισμός, Δυὰς, Ἀντιθέτα).

ΠΟΜΑ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ.- Εἰς τὴν Ἀνθρωποσοφίαν δηλοῦται διὰ τοῦ ὄρου ἡ λεγομένη "δοκιμασία διὰ τοῦ ἄερος" δηλ. ἡ τρίτη δοκιμασία τῆς μύησης. "Μανθάνει τις τὰ μυστικά διὰ νά μή ὁμιλῇ καὶ νά σινῆ". Κατὰ ταῦτα πρόκειται περὶ ἐνὸς πνευματικοῦ πόντου τῆς λήθης, διὰ τοῦ ὅπου παλαιὰ κλάνα ἐγκαταλείπονται, ἀλλὰ καὶ περὶ ἐνὸς ποτοῦ τῆς ἀναμνήσεως, τὸ ὅπου παρέχει τὴν ἀνωτέραν σοφίαν. Εἰς τὸ Θ-Λεκτόριον ἔχει παραληρηθῆ ἡ ἔννοια τοῦ Π.τ.Α. ὑπὸ ἄλλην ὅμως σημασίαν. Ὅλοι οἱ περσεργοὶ οἱ ὅπου ἤθελον διὰ τῆς κατασκοπείας, ἐμάρθη τὴ "μυστικά" τοῦ Τάγματος, ἀπειλοῦνται μετὰ τὸ Π.τ.Α., τὸ ὅπου μετὰ ἀναγκαστικῶς τοὺς κάμνει νά τὴ λησμονήσουν.

ΠΟΜΠΟΝΑΤΣΙ (PIETRO POMPONAZZI).- Ἰταλὸς ἀστρολόγος (γεν. Μόναχου 1462 + Βολώνια 1524) καθηγ. τῆς φιλοσοφίας εἰς Πάδουαν, Φερράραν, καὶ Βολώνιαν. Εἰς τὰ ἔργα του διατυπώνει τὴν πεποιθῆσιν ὅτι ὁ ἀστρικός κόσμος διοικεῖ τὴν ὑπάρχον μᾶς. Δι' αὐτοῦ δύνανται νά ἐξηγηθῶσιν ὅλα τὰ θαύματα τῶν ἀνθρώπων. Ἐπισης ἐξηγεῖ τὰ θαύματα τῆς ἀρχαιότητος καὶ τοῦ νεωτέρου κόσμου, τὰς μαγικὰς ἐπηρεὰς καὶ τὴν δαιμονολογίαν μετὰ ἐπιχειρήματα ἀνθρώπινα. Διὰ τὸν Π. ὁ θεὸς κάμνει θαύματα. ἀλλ' ἐξέσους καὶ οἱ ἀστέρες καὶ οἱ ἀνθρώποι. Ἐτέθη οὕτω εἰς ἀντιθέσιν πρὸς τὴν ἐκκλησίαν καὶ τοὺς δαιμονολόγους τῆς ἐποχῆς. Καὶ μετὰ τὸν Θ Ποστὸλ διεξήγαγε πολεμικὴν, ἐπέκτησεν ὅμως διακεκρ-

μένους υποστηρικτές όπως τον MONTAIGNE, τον GUI RATIN και τον NAUDÉ, ὅστις ἔγραψε κατὰ τὸν 17ον αἰῶνα τὴν "ὑπεράσπισιν μεγάλων ἀνδρῶν κατηγορηθέντων ἐπὶ μαγείᾳ". (GERIN 190).

Ἔργα: Pet. Romponnatus, De Naturalium Effectum Causis, 5. de Incantationibus... Basiliae 1556, 1567.

(γαλλ. μῦθ.) Les Causes des Merveilles de la Nature, Ou les Enchantements, Paris 1929, H. Busson.

Romponazzi, Opera Omnia, Bologna 1645.

ΠΟΝΟΣ. - Ὁ πόνος δὲν εἶναι τὸ κακόν, ἀλλὰ μόνον τὸ ἐπακόλουθον τῆς ἀντιθέσεώς του πρὸς τὸ Καλόν, εἶναι ὁ καρπὸς τοῦ ἐγεννήθη ἐξ αὐτῆς τῆς ἀντιθέσεως. Εἶναι σφάλμα συγχέεται ἢ αἰτία μετὰ τὸ ἀποτέλεσμα. ὁ πόνος εἶναι τὸ παράγωγον τοῦ κακοῦ, τὸ ὅποσον δὲν εἶναι παρὰ ἢ ἀπουσία καὶ ἄρνησις τοῦ καλοῦ. Ὁ Πόνος ὅμως ἔχει πραγματικὴν ὑπαρξιν καὶ ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι ὑπάρχει, περιέχει τὸ καλόν. Διὰ τοῦ Π. πράγματι τὸ ὄν εἰδοποιεῖται περὶ τῆς στερήσεως τοῦ καλοῦ τὴν ὀποσον δὲν ἀντιλαμβάνεται καὶ ἀισθάνεται τὸν πόνον τῆς ἀποστερήσεως ταύτης ἀποφασίζει τότε νὰ ἐπανεβρῆ τὸ ἀγαθόν, τὸ ἐπιμαλεῖται τὸ ἐπιθυμεῖ, τὸ θέλει. Μόνον κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἡμπορεῖ τις νὰ διαφύγῃ τὸ κακόν. Οὕτω τὸ κακόν - τὸ ὅποσον κατ' αὐτὴν δὲν ὑπάρχει, δὲν γεννᾷ τίποτε, παρὰ μόνον τὴν προϋπόθεσιν νὰ γεννηθῇ τὸ καλόν. Ἐξ διακρινόμεν προσεκτικὰ τὰ δύο εἶδη κακοῦ τὰ ὅποια ἡ ἀνθρωπίνη γλῶσσα συγχέει: τὸ οὐσιώδες κακόν (αἰτία) οὐδεμίαν πραγματικὴν ὑπαρξιν ἔχει καὶ μόνον ὡς ἄρνησις τοῦ καλοῦ δύναται νὰ ὀρισθῇ τὸ κακόν ἐκδήλωσις (ἀποτέλεσμα) τοῦ εἶναι ὁ πόνος, εἶναι μὲν πραγματικότης τῆς ὀποσον παραγινώσκωμεν τὴν οὐσιώδη ὄσιν καὶ κατὰ τοῦ ὀποσον ματαίως παραπονισόμεθα. διότι ὁ πόνος αὐτὸς δύναται νὰ μᾶς ὀδηγήσῃ πρὸς τὸ Καλόν. - (L. GASTIN, Μελέτη περὶ Κακοῦ, 19. Β. ΣΦΙΓΓΟΣ). -

ΠΟΝΤΙΦΗΣ. - (PONTIFEX). - Αἱ διδόμεναι "ἱστορικαὶ" ἐξηγήσεις τοῦ ὄρου εἶναι σαφῶς πενιχραὶ. Ἐσωτερικῶς εἶναι τὸ πρόσωπον τὸ συνδέον "διὰ γεφύρας" τὴν γῆν μετὰ τοῦ οὐρανοῦ, ὁ πνευματικὸς ἡγέτης ἑνὸς λαοῦ.

Βιβλιογρ. Λάσκάρης 683. - Guenon, Gr. Triade 122. (Περὶ Γέφυρας, Οὐράλιον Ἰδεῖον).

ΠΟΡΤΑ (Ίωάν. Βαπτιστής DE LA PORTA) (1538-1615). Έγεννήθη εἰς Νεάπολιν τῆς Ἰταλίας, ἐξ εὐγενοῦς καὶ πλουσίας οἰκογενείας. Ἡ καταγωγή του αὐτῆ τὸν ἐβοήθησε νὰ ἐξελιχθῆ ῥαγδαίως καὶ νὰ ἐπισκεφθῆ, ὀλοκληρὸν τὴν Ἰταλίαν, τὴν Γαλλίαν καὶ Ἰσπανίαν, πρὸς δὲ νὰ τεθῆ εἰς ἐπαφὴν μὲ διασημοὺς ἄνδρας τῆς ἐποχῆς του.

Ἀπὸ τῆς νεωτέρας του ἡλικίας ἐνδιεφέρθη ζωηρῶς διὰ τὰς ἀκοιμήτους ἐπιστήμας, μέχρι τοῦ σημείου ὥστε ἤδη εἰς ἡλικίαν 15 ἐτῶν ἐδημοσίευσε τὸ πρῶτον του βιβλίον περὶ "Φυσικῆς Μαγείας". Ὁ νεαρὸς Ντέλλα Πόρτα, διέμενε μαζὶ μὲ τὸν ἀδελφόν του VICENZO, ἐνθουσιᾶδη ἀρχαιολόγον εἰς μίαν ἐξοχικὴν ἑκαυλίαν πλησίον τῆς Νεαπόλεως. Ἡ οἰκία αὐτῆ κατέστη μετ' οὗ πολὺ τὸ κέντρον συζητημάτων πλειάδος νέων ἐπιστημόνων, ὃ δὲ Πόρτα συνέστησεν ἐναν κῆλον ἐρεῦνης ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν "Κόμιλος τῶν Μυστικῶν".

Τὸ σπουδαιότερον τῶν ἔργων του ὑπῆρξεν ἀναμφιβόλως ἡ "MAGIA NATURALIS" τῆς ὁποίας ἡ πρώτη ἐκδοσις ἀνεγνώσθη κατὰ κόρον καὶ μετεφράσθη εἰς τὴν λατινικὴν, γαλλικὴν, γερμανικὴν, ἄλλανδικὴν καὶ ἀραβικὴν. Ἡ δευτέρα ἐκδοσις, εἰς 20 τόμους, ἐκυκλοφόρησε τῷ 1589. Τὸ πρῶτον μέρος περιλαμβάνει σύνοψιν τῆς φιλοσοφίας τοῦ Ἀγγρίπια καὶ συγχρόνως περιγραφὴν μεταξὺ πολλῶν ἄλλων τοῦ τηλεσκοπίου καὶ τοῦ σκοτεινοῦ θαλάμου (συσκευῆς προβολῆς εἰκόνων). Ὀλοκληρὸν βιβλίον εἶναι ἀφιερωμένον εἰς τὴν Ἀλχημίαν, ὅπου ὁ συγγραφεὺς θεβαιοῦ ἐξ ἀρχῆς ὅτι δὲν ἐπιδεῖ εἰς τὴν μεταστοιχειώσιν τῶν μετᾶλλον καὶ φιλοσοφικὴν λείαν. Μερικαὶ σελίδες τοῦ ὀγδοῦ βιβλίου, ἀξιόλογα ἰδιαιτέρου ἐνδιαφέροντος. Εἰς τοῦτο πραγματεύεται περὶ τῆς τεχνητῆς ὑπνώσεως καὶ τῆς ὑποβολῆς, μὲ πειράματα καὶ λεπτομερείας. Ἡ σημασία τοῦ ἔργου τοῦτου τοῦ PORTA ἔγκειται ἐξ τῆς ἐπιστημονικῆς θὰ ἐλεῖν σαφῆνειαν καὶ σοβαρότητα. Εἶναι πράγματι ὁ πρῶτος συγγραφεὺς ὃ ὁποῖος προσεπάθησεν νὰ ἀποκαλύψῃ εἰς τὸν πολὺν κόσμον σειρὰν γεγονότων τὰ ὁποῖα μέχρι τότε ἐθεωροῦντο ὡς εἰς ἄκρον ἀπόρητα. Εἰς τὸ ἀνωτέρω κλασσικόν του ἔργον διατυποῦται ἡ πεποίθησις τοῦ συγγραφέως ὅτι ὠρισμένα ἔμβια ὄντα καὶ μερικὰ πράγματα ἔλκονται φυσικῶς καὶ ἀμοιβαίως. "Ἄν καὶ τὸ κεδλὸν τῶν ἐρευνῶν του ὑπῆρξε μᾶλλον ἐκλεκτικόν, τοῦ ὀφελόμεν ἐν τοῖτοις πρωτοτύποις μελέτας περὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ, περὶ τῆς χρήσεως ἀμφικύρτων καὶ ἀμφικόλων φακῶν, περὶ τῆς ἀποστάξεως, περὶ τῶν πυροτεχνημάτων, περὶ τῆς φυσιολογικῆς κ.ἄ.

"Εργα. = Magia Naturalis, S. De Miraculis Rerum Naturalium. Libri IV. Νεάπολις 1558, Λουγδ. 1651.

(ἀγγλ.) Natural Magic, Λονδ. 1658.

(γαλλ.) La Magie Naturelle, En IV Livres, Paris 1650

- De Humana Physionomia, Lb. IV, Hanov. 1593, Rothom 1650.

- Physionomia Coelestis, Lb. VI, Arg. 1606, Venet. 1652

(μτφρ. γερμ. φραγκ. 1601).

(μτφρ. ιταλ. Venet. 1652

Βιβλιογρ. Castiglioni, 274. Gerin 211. Ludwig, Gesch 42.

ΠΟΡΤΟΚΑΛΛΟΧΡΟΥΝ ("Ηλιος, Λέων). - Είναι τό δεύτερον πανικόν χρώμα. Κατά τόν DR ASBOGA είναι τό χρώμα τῆς συνιμοποιήσεως καί συντηρήσεως τῆς ζωῆς. Ἐνεργεῖ τονωτικῶς ἐπὶ τοῦ ὄργανισμοῦ, ἀλλ' ὄχι τόσον έντονα ὡς τό ἐρυθρόν. Τονώνει τήν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος καί ενεργεῖ εὐνοικῶς ἐπὶ τοῦ ἐγκεφάλου, τοῦ νωτιαίου μυελοῦ, τῆς καρδίας, τῶν ὀφθαλμῶν καί τῶν κινητικῶν νεύρων.

ΠΟΡΦΥΡΙΟΣ. Νεοπλατωνικός φιλόσοφος 232-304 μ.Χ. "Άριστος μαθητής τοῦ Πλωτίνου, ὅστις μὲ προσοχήν συνέλεξε τὰς διδασκαλίας τοῦ Διδασκάλου του, διατάξας αὐτάς εἰς ἕξ ὁμάδας, περιλαμβανουσῶν ἐκάστης ἀνά 9 βιβλία (ἐξ οὗ καί Ἐνεκίδες ἀπεκλήθησαν). Ὁ Π. ἀκολουθεῖ πιστῶς τήν διδασκαλίαν τοῦ Πλωτίνου, προσθέτων μόνον στοιχεῖα τινά ἐκ τῆς ἀρχ. ἑλλ. μυθολογίας καί ἐκ τῶν ἄλλων ἀνατολικῶν θρησκειῶν, προσδίδας οὕτω εἰς τὰ ἔργα του ἰσχυρότερον χαρακτήρα θεολογικοῦ μυστικισμοῦ. Ἀπέναντι τῶν ψυχικῶν ἐκδηλώσεων ὀρθοῦται μετὰ τινος κριτικοῦ πνεύματος καί προσπαθεῖ νά ἐξυψώσῃ τήν έννοίαν τῆς Θεουργίας ἀπὸ τοῦ χαμηλοῦ ἐπιπέδου τῆς δεισιδαιμονίας εἰς ἡ τήν εἶχον ρίψει οἱ ἀμύητοι σύγχρονοί του.

Ἐκ τῶν ἀποκαλυπτικῶν συγγραμμάτων του τρεῖς μόνον διεσώθησαν:

1. Περὶ τοῦ "Αντροῦ τῶν νεφῶν τῆς Ὀδυσσεύς, ἔνθα μετ' ἐξαιρετικῆς συμβολικῆς δεινότητος ἀποκαλύπτεται ἡ προέλευσις καί ἡ ὅλη σταδιοδρομία τῆς ψυχῆς.

2. Ἄφορμα εἰς τὰ νοητά, ὅπου περιλαμβάνονται τὰ ἑσωτερικά δόγματα τῆς πλατωνικῆς φιλοσοφίας καί τῶν προὔπαρξάντων Μυστηρίων.

3. Περὶ Ἀποχῆς τῶν ἐμφύχων, ὅπου μεταξὺ κλήθους ἑσωτερικῶν διδασμάτων ἐκ τῶν κυριωτέρων ἑσωτερικῶν κινήσεων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ὑποστηρίζεται ἡ φυτοφαγία, ὡς θρεπτικὴ δόξα τοῦ ποθοῦντος τὴν μῆσιν ἀνθρώπου.

"Ὁ Πορφύριος εἶναι ἓνα μεγάλο πνεῦμα, εἶχεν ὁμολογήσει ὁ πολέμιός του Ἀγ. Αὐγουστίνος. Εἶναι ὁ σοφώτερος τῶν ἐχθρῶν μας". (CITE DE DIEU, Βιβλ. Χ, 9 & 32, Βιβλ. XII; 19-20 καὶ Βιβλ. XIX 22-23).

Βιβλιογρ. Π. Γρέβιγγερ, Συμβολαὶ ἀρχ. ἑλλ. Ἀνθρ. II 29. "ΣΦΙΓΧ" 1963, 89. - 1962, 52, 246-348. Ludwig, Gesch. 19. Papyrus, Magie 146, 433. Fr Hartmann, Au Seuil du Sanctuaire σ. 9, (C.E. 165). Brehier I 344.

ΠΟΡΦΥΡΟΥΝ. - Τὸ ἰδιάζον χρῶμα μερικῶν ἀγγλ. ἀνωτέρων βαθμῶν τοῦ Ε.Τ. καὶ τῶν ἀμφιέσεων. Εἶναι σύμβολον τῆς ἀδελφικῆς ἐνώσεως διότι ἀποτελοῦμενον ἀπὸ σύνθεσιν τοῦ κυανοῦ τῶν συμβολίζει τὸν στενὸν δεσμόν ὅστις πρέπει νὰ ὑπάρχῃ πάντοτε μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν μερῶν τοῦ τεκτονικοῦ συστήματος.

Εἰς τὴν ἑσπερο-λατινικὴν Ἐκκλησίαν συμβολίζεται διὰ τοῦ χροῦματος αὐτοῦ τὸ θεῖον, εἰς τοὺς ἀρχ. Ἰουδαίους ἦτο τὸ βασιλικὸν χρῶμα.

ΠΟΣΕΙΔΩΝ. - Μυθολογικῶς. - Υἱὸς τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ρέας, ὁ Ποσειδῶν ἐσώθη ὑπὸ τῆς μητρὸς του ἐκ τῆς τύχης ἣν ἐπεθύλασεν ὁ πατήρ του εἰς τὰ πρεσβύτερα τέκνα του. Ὄταν ὁ Ζεὺς ἐγέννηθη ἀργότερον καὶ ἀπεφάσισε νὰ ἐκθρονίσῃ τὸν Κρόνον, ὁ Ποσειδῶν συνεμάχησε μετ' αὐτοῦ καὶ συνετέλεσε πρὸς ταῦτα. ὡς δεῦγμα εὐγνωμοσύνης διὰ ταῦτα ἀνηγορεύθη μετὰ ταῦτα ὡς ὁ κυρίαρχος τοῦ ὑγροῦ στοιχείου. Ἐπειδὴ δὲ εἰς τὴν ἀρχαιότητα ἀνεγνωρίζετο ὡς μοναδικὴ αἴτια τῶν σεισμῶν καὶ τῶν καθιζήσεων τοῦ ἕδαφους τὸ ὕδωρ, ἐκαλεῖτο ὁ Ποσειδῶν "ἐνοσχοῦν", ὁ σειῶν τὴν γῆν.

Ἡ θέσις του ἐν τῇ Ὀλύμπῳ ἦτο ἡ δευτέρα κατὰ σειρὰν μετὰ τὸν ἔξουσιαστὴν τοῦ Οὐρανοῦ, τὸν Δία. Καταχρῶμενος ὅμως τῆς μεγάλῃς του ταύτης δυνάμεως, συνωμότησέ κἀποτε μετ' αὐτῶν Ἡραν καὶ τὸν Ἀπόλλωνα, ὅπως ἐμβάλλου τῆς ἀρχῆς τὸν Δία. Ἀντιληφθεὶς ὅμως οὗτος ἐγκαίρως τὴν συνομοσίαν, τὸν μὲν Ἄπολλωνα κατεδίκασεν ὅπως βόσκῃ τὰς βοῦς τοῦ Ἀδμήτου, τὸν δὲ

Ποσειδῶνά τās τοῦ Λαομέδοντος καλῶν διέταξε νά κτεροῦ τὰ τέλ-
χη τῆς τρώας. Ὑπό τὴν ἰδιότητα τοῦ θεοῦ οἰκοδομοῦ, ὁ Π. κατοικήσασεν ἐπι-
σης τās χαλκίδας Πύλας καθ' ἑαυτὸν τὸν Τάρταρον ἀπὸ τὸν Ἄλυμπον.

Ἡ τραμερὰ τοῦ ὄψις, ἡ ἰσχὺς καὶ τὸ εὐέξαπτον τοῦ χαρα-
κτῆρος προεκάλουν μᾶλλον αἰσθημα φόβου παρά ἀγάπην καὶ λα-
τρείαν ἐκ μέρους τῶν ἀνθρώπων. Ἐν τοῦτοις, μετὰ τὴν κατα-
στολήν τῶν θυμῶν τοῦ ἦτο καλῶς καὶ συνεπάθει τās δυστυχίας
τῶν ἀνθρώπων, διασώζων τὸν ναυαγῶν, ἐξάγων διὰ τῆς τριαλῆς
τὰ ἐξωκεκλιαντὰ πλοῦα, ἐπαναφέρων τοὺς πλημμυρήσαντας ποταμ-
μούς εἰς τὴν ἀρχικὴν τῶν κοίτην.

Παρά τὴν αὐστηράν του ὄψιν δὲν δυνάμεθα νά τὸν θεωρήσω-
μεν ὡς μοχθηρὸν θεόν, σειρὰ δὲ ὀλοβόληρος ἐκ τῶν ἐρώτων τοῦ
δύναται νά ἐπιβεβαιώσῃ τοῦτο. Πρὶν ὅμως ἀρχίσωμεν τὴν ἐκθε-
σιν τῶν ἐρωτικῶν τοῦ περιπετεῶν, δεόν ν' ἀναφέρωμεν τὸ ση-
μαντικὸν γεγονός ὅτι ἄνευ τῆς μεσολαβήσεως γυναικὸς ἐγέν-
νησε μόνος τὴν Κυμοκοβλειαν ἣν καὶ ἔδωκεν εἰς γάμον μετὰ τὸν
Βριάρεων. Ἀλλ' ἡ ἐπίσημος σῶζυγος αὐτοῦ ἐγένετο ἡ Ἀμφιτρύ-
τη, μία τῶν Νηρηίδων. Ταύτην ἰδὼν ποτὲ χορεύουσαν εἰς τὴν
Νάξον μετὰ τās ἄλλας νύμφας καὶ ἐρασθεὶς τοῦ κάλλους τῆς, ἐ-
πεχέρησε νά συννευρεθῆ μετ' αὐτῆς. Ἀλλ' ἐκελὴν δὲν ἐδέχετο
λέγουσα ὅτι κρέπει πρῶτον νά γίνῃ νύμφη σῶζυγος τοῦ αὐτοῦ. Τοῦ-
το καὶ ἐγένετο καὶ μεσολαβοῦντος ἑνὸς δελφίνου ἀπὸ τῆς ἡλίου ὁ
Π. τῆς εὐνῆς τῆς. Ἐκ τοῦ γάμου τούτου ἔλαβε γενεαὶν ὁ Τρι-
των, κατὰ τὸ ἄνω ἡμισυ μετὰ ἀνθρωπίνην μορφήν, κατὰ δὲ τὸ ε-
τερον ἡμισυ μετὰ μορφήν κήτους.

Προστρέχων καὶ εἰς ἄλλας μεταμορφώσεις γίνεται πάντοτε
κύριος εἰς τās ἐρωτικὰς του περιπετείας. Ὑπό τὴν μορφήν
ταύρου ἀπέκτησε τὴν εὐμένειαν μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Λίδ-
λου. Ὑπό τὴν μορφήν τοῦ ποταμοῦ Ἄμπαλου, κατέκτησε τὴν Ἰο-
φιρομήδειαν. Ὑπό τὴν μορφήν ἑνὸς κριαῦ τὴν Βισαλλίδα. Ὑπό
τὸ σχῆμα Ἴπκου τὴν Δήμητρα, ὡς πτηνὸν, ἠπάτησε τὴν Μεδου-
σάν κακῶς δελφῶν τὴν Μελαυνθῶ. Ἐκ τῶν πολυαρσῶν τούτων
σχέσεω ἐγεννήθησαν πολλὰ τέκνα ἐν οἷς ὁ φολόνιξ, ἡ Ἰά, ὁ
Πρωτεύς, ὁ Γλαῦκος, ὁ Ἐφιᾶλτης, ὁ Ὠτος κ. ἄ. π.

Διὰ τῆς τριαλῆς του, ἡ ὁποία ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ σκῆπ-
τρον τοῦ Διὸς, ἐπιτελεῖ ὅλα τὰ δυνατὰ θαύματα. Ἐν Ἀθήναις
ἐμυθολογεῖτο ὅτι ὁ Π. διεκδικῶν ἀπὸ τὴν Ἀθηναίων τὴν προση-
γορίαν τῶν Ἀθηναίων, ἐξήγαγεν ἀπὸ τῆς γῆς δι' ἑνὸς κτυπήματος
τῆς τριαλῆς του φρικιῶντα Ἴπκον. Πρῶτος δὲ λέγεται ἔξευξεν
εἰς τὸν Κολωνὸν τῆς Ἀττικῆς Ἴπκου, καὶ ἐδέξατο τὴν χρῆσι-

μάρτυρά των. Καὶ ὁ μῦθος τοῦ Ἀρεῶνος, τοῦ Θαυμαστοῦ κέλητος τοῦ Ἀδρήστου, σχετίζεται μετὰ τὴν ἰδέαν ἰδέαν. Κατὰ τινα ἀρκαδικὸν μῦθον, ἡ Δημήτηρ, θελούσα νὰ διαφύγῃ τὴν καταδωξὴν τοῦ Π. μετεμορφώθη εἰς φορβάδα. Ἀλλ' ὁ θεὸς ἀντίληφθεὶς τοῦτο, λαμβάνει τὴν μορφήν ἵππου καὶ ἐνοῦται μετ' αὐτῆς. Ἐν τῆς ἐνώσεως αὐτῆς γεννᾶται μὲν θυγάτηρ, τῆς ὀνομασθῆς ὁ Πausanias δὲν θέλει νὰ μᾶς ἀποκαλύψῃ τὸ μυστηριώδες ὄνομα καὶ ὁ κέλης Ἀρεῶν.

Ὁ Π. εἶναι ὁ κυρίαρχος γενικῶς τοῦ ἕγροῦ στοιχείου ὑπὸ τὰς διαφόρους ἐκδηλώσεις του. Τοῦτο δὲ καὶ συμβολίζει, κατὰ τινα ἐξωτερικὴν ἐρμηνείαν, ἡ Τριαιὴ του. Παριστᾶ δηλ. διὰ τῶν τριῶν ἀκίδων τῆς τᾶ ἀλμυρᾶ ὕδατα τῆς θαλάσσης, τὰ γλυκῆ τῶν ποταμῶν καὶ τὰ μέσα τῶν λιμνῶν. Ἐκτὸς ὅμως τοῦ ἕγροῦ στοιχείου, ὁ Π. ἡγεμονεῖ καὶ τινῶν τῆς ξηρᾶς τμημάτων, τὰ ὁποῖα ἐθεωροῦντο ὡς ἕροσ τόποι τοῦ θεοῦ. Τοιαύτη π.χ. ἦτο ἡ νῆσος Αἴγια ἢ κειμένη πρὸ τῆς Εὐβοίας, ἡ νῆσος Καλαῦρεια, ἢ κειμένη παρὰ τὴν Κρήτην, ἡ Πυθία δηλ. οἱ Δελφοί, ἡ Ὀρχητὸς πόλις τῆς Βοιωτίας, ὡς καὶ ὁ ἱσθμὸς τῆς Κορίνθου ὅπου ἐτελοῦντο πρὸς τιμὴν του κατὰ τετραετία τὰ Ἰσθμια.

Κατὰ τὸν Πρόκλον, εἰς τὰ σχόλια τῶν Ἐργῶν καὶ Ἡμερῶν τοῦ Ἡαίωδου, λέρεθ' ἡμέρα τοῦ Π. ἦτο ἡ ὀγδόη τοῦ μεληνιακοῦ μηνός. Ἰερὰ ζῶα αὐτοῦ ἦσαν ἡ νῆσσα ὡς ἐνδαιτυμένη εἰς τὰ ὕδατα (Ἀθηναῖος) ἐκ δὲ τῶν τετραπῶδων ὁ ἵππος. Ἀνάλογος διαφορά πρὸς τὴν μετὰ τῆς Ἀθηνᾶς, ἀναφέρεται ὑπὸ τῶν μυθογράφων ἢ φιλονικία μεταξὺ Π. καὶ Ἡρας διὰ τὴν ἀπόκτησιν τῶν Μυκηθῶν, καὶ μετὰ τοῦ Ἥλιου διὰ τὴν Κόρινθον.

- Ἀλληγορικῶς καὶ συμβολικῶς. - Ὅπως ὁ πλάνητης Οὐρανός, ἀναγνωρίζεται ἐσωτερικῶς ὡς μὲν ἀνώτερος διατονικὴ τοῦ Ἐρμού εὔτη καὶ ὁ Π. θεωρεῖται ὡς ἀνώτερος ἀντιπρόσωπος τῆς Ἀφροδίτης. Παριστᾶ ἐπομένως ἕνα ἀνώτερον ἔρωτα, ἐν ὑψηλότερον ἰδεῶδες κάλλους. Ἐἶναι κατὰ τοῦτο ἀντίθετος τοῦ Οὐρανοῦ, ὅτι στερεῖται ὀξυτερικῆς καὶ αὐστηρότητος, ἀλλὰ τὰ πάντα εἶναι παρ' αὐτῷ διαβατικὰ, ἀσταθῆ, καμπῶα καὶ δυσδιάκριτα. Τὸ μυστήριον τοῦ Π. περιβάλλεται κατὰ τὸν HANS WOLF ὑπὸ ἀχλὺς ἢ ὀποια σὺδέποτε θέλει διαλυθῆ.

Ὁ Ποσειδῶν κατέχει ἐν τῇ δημιουργικῇ σειρά τοῦ Διὸς (τοῦ τριμορφου) τὴν δευτέραν καὶ μεσαῖαν βαθμίδα:

Τρεῖς γὰρ τ' ἐκ Κρόνου εἰμέν ἀδελφοί οὓς τέκετο Ρέα
Ζεὺς καὶ ἐγώ, τρίτατος δ' Ἀΐδης, ἀνέροισιν ἀνάσσειν.

λέγει, ὁ Ἰάγος ὁ Ποσειδῶν ἐν τῷ D. 187 τῆς Ἰλιάδος. Ὁ πρῶτος εἶναι ὁ κατ' ἐσχῆν δημιουργὸς θεός, ὁ κυρίως Ζεὺς ὁ κυρίαρχος τοῦ νοεροῦ σύμπαντος, δευτέρος εἶναξ ὁ ἐνάλιος Ζεὺς ἢ Ποσειδῶν, ὁ ἐξουσιάζων τὴν μέσην διακόσμησιν καὶ τὴν πλαστικότητα, τρίτος δὲ ὁ καταχθόνιος Ζεὺς, ὁ Πλούτων ἢ Ἄδης. "Καὶ τὰ μὲν ἀκρότατα ὁ πρῶτος σώζει καὶ δημιουργεῖ καὶ ζωοποιεῖ, ὁ δὲ δευτέρος τὰ δεύτερα, ὁ δὲ τρίτος τὰ τρίτα. Δι' ὃ καὶ ἀρπάζειν λέγεται τὴν Κόρην αὐτός, ἵνα μετ' αὐτῆς τὰ πέρατα ψυχῶσθαι τῶν ὄλων." (Πρόκλος ἐν Κρατύλῳ, κεφ. 148). Καὶ κατωτέρω: "Ὅτι ὁ Ποσειδῶν ἐστὶν νοερός θεός δημιουργικός καὶ τὰς κατισῦσας ψυχὰς εἰς γένεσιν ὑποδεχόμενος Ἄδης δὲ νοερός θεός δημιουργικός τὰς ψυχὰς ὄλων ἀπὸ τῆς γένεσεως. Τῆς γὰρ ὅλης ἡμῶν περιόδου τριχῆ διηρημένης, εἴτε τὴν πρὸ τῆς γένεσεως Διαικὴν ζωὴν, εἴτε τὴν ἐν γένεσει Ποσειδωνιακὴν καὶ εἰς τὴν μετὰ τὴν γένεσιν Πλουτωνιακὴν. Εἰκότως δ' ὁ Πλούτων κατὰ τὸν νοῦν χαρακτηριζόμενος, ἐπιστρέφει τὰ τέλη ταῖς ἀρχαῖς, κύκλον ἀναρχον καὶ ἀτελεύτητον ἀποτελῶν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ κείνης δημιουργίας τῶν τε σωμάτων καὶ ἀπλῶς πασῶν περιόδων, τοῦτο ἀνελάσων, ἐξ ἀέρος, οἷον τὰς τῶν ψυχῶν τῶν ἀστρώων τε καὶ τῶν περὶ τὴν γένεσιν ἀνελάξεως τῶν κινήσεων, τ. τ. τ. Οὐκοῦν ὁ Ζεὺς ἐπιτροπεύει τὴν ζωὴν τῶν πρὸ τῆς γένεσεως τῶν ψυχῶν" (Αὐτόθι 152).

Κυριώτερον σύμβολον τοῦ θεοῦ εἶναι ἡ Τριαινα. Δι' αὐτῆς ἀνεγείρει τὰ κύματα καὶ σείει τὴν γῆν. Εἶναι αὕτη ὅ,τι ἀκριβῶς ὁ τριαιχμος κεραυνός εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἀδελφοῦ του, τοῦ θεοῦ τοῦ οὐρανοῦ Διός, καὶ ὁ τρικέφαλος Κέρβερος τοῦ ὑπογείου ἀδελφοῦ τοῦ Πλούτωνος, Ἄδου ἢ Ἄιδωνέως. Ἐκαστος τῶν θεῶν τούτων ἔχει επομένως ὡς σύμβολον καὶ σκήπτρον ἐν τριαδικῶν σύμβολον. "Ὅτι τριχῶς τὸ Ποσειδῶν ὄνομα ἀναβλυταὶ νῦν, καὶ γὰρ τριαιναοῦχος ὁ Ποσειδῶν καὶ οἱ Τριτῶνες καὶ ἡ Ἀμφιτρίτη οἰκεῖα τοῦ θεοῦ τούτου..." προσθέτει ὁ Πρόκλος. Ἄλλως τε ἐκ τοῦ σχήματός της παρίσταται σαφῶς ὡς σύμβολον τῆς τριάδος. Ἐν τῇ ἀπλουστερα της μορφῆς ἀποτελεῖται ἐν τριῶν πυραμιδοειδῶν ὀδόντων, ὑπερκειμένων ἐπὶ ἑλληνικοῦ ἢ λατινικοῦ Ταῦ.

Ὁ EL. LEVI, περιγράφων καὶ ἐρμηνεύων εἰς τὸ "Δόγμα καὶ Τυπικόν τῆς Ὑψηλῆς Μαγείας τὴν ὑπὸ τοῦ Παρακέλτου χρησιμοποιοῦσάν τριαιναν πρὸς θεραπείαν τῶν ἀποκρύφων ἀσθενείων λέγει ἐν κατακλεῖδι: "Ἠθέλησαμεν νὰ δώσωμεν ἰδιαιτέρως τὴν ἐρμηνείαν τῆς εἰκόνης ταύτης, διότι εἶναι μεγίστης σημασίας

ας και παριστῆ τὸ μέτρον τῆς μεγαλειτέρας γνώσεως ἐπὶ τοῦ πεδίου τοῦ Ἀπακρυφισμοῦ, Μετὰ τὴν ἐξήγησιν αὐτῆν θὰ κατανοήσῃ ὁ Ἀναγνώστης, διατι εἰς τῇ ἐξελλεξει τοῦ ἔργου ἡμῶν, προσκλινομένη καὶ πάντοτε μετὰ τοῦ ἐκ παραδόσεως σεβασμοῦ τῶν ἀληθῶν μυστικῶν πρὸς τοῦ θεοῦ Παρακλῆσου".

Ὁ δὲ ἐρμητικιστὴς PERNETY, ὡς ἐξῆς ἐρμηνεύει τὸ μυστικὸν τῆς τριαλνῆς, ἐν τῷ Μυθοερμητικῷ Λεξικῷ του: "Ὁ ἐρμητικὸς φιλόσοφος λέγειν ὅτι ἡ Τριαίνα τοῦ Ποσειδῶνος εἶναι τὸ σύμβολον τῆν τριῶν ἀρχῶν τοῦ ἔργου, αἱ ὁποῖαι εὐρηται ἐν συνδέσμῳ εἰς τὸν Ὑδράργυρον τῶν Σοφῶν ἀπὸ αὐτῆς τῆς γεννήσεώς του. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον ὁ μῦθος λέγει ὅτι ὁ Ἑρμῆς ἐκλεψεν ἀπὸ τῆς γεννήσεώς του τὴν τριαίναν μαζὶ μετὰ τὰ ἔργα εἰς τοῦ Ἥρακλου, τὰ βέλη τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τὴν ζώνην τῆς Ἄφροδιτις".

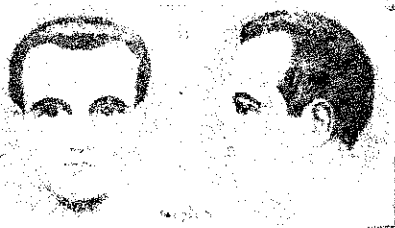
Ἀστρολογικῶς: Ὡς πρωτεύον πλανήτης: Περὶ τοῦ πλανήτου Ποσειδῶνος, ἀνακαλυφθέντος μόλις πρὸς 100 περ. ἐτῶν δὲ δυναμέθα μετὰ βεβαιότητος τόποτε νὰ εἰπωμεν περὶ τῶν ἀστρολογικῶν του χαρακτήρων. Τὰ σημεῖα εἰς τὰ ὁποῖα συμφωνοῦν κατὰ τὸ πλεῖστον οἱ νεώτεροι ἐρευνηταὶ εἶναι ὅτι δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἡ ἀρχὴ τῆς ἐκλεπτόσεως, τῆς ζυμώσεως, ὅποτε ἐπὶ ἀσθενοῦς θέσεως καὶ παθητικῆς ἀκτινοβολίας ἀντιπροσωπεύεται ἡ ἀρχὴ τῆς διασπάσεως ἀποσυνθέσεως καὶ περιπλοκῆς.

Θετικῶς.- Ἐμπνευσις, μεγάλα ψυχικὰ δυνάμεις, μεγάλη εὐαισθησία εἰς τὰ ρεῖματα καὶ ἐκφραζας τοῦ ὑπεραισθητοῦ κόσμου, μεσαζοντισμὸς, καλλιτεχνικὴ διάθεσις, ἰδιοφυΐα ἐπὶ διαφορωδῶν ροπῶν, ἔμπνευσις.

Ἀρνητικῶς.- Φαντασιώσεις παραφροσῆνη, μανία, περιπλοκαὶ τόσον ἀπὸ πνευματικῆς, ὅσον καὶ ἀπὸ ἐρωτικῆς ἀπόψεως, μανία πρὸς τὸ ψεῦδος, ἐπάροεις, ὑστερία. Συχνὰ συγχέονται τὰ ὄρια τοῦ χύρου καὶ τῆς πραγματικότητος.

Φυσιολογικῶς.- Εὐρύ, ἰδίως εἰς τὰ πλάγια, καὶ ὑψηλόν

Ὁ φυσιολογικὸς τύπος τοῦ Ποσειδῶνος

μέτωπον, αίνιγματικός, φανταστικός ὄφθαλμός, λεπτὸν πλαστικὸν μέσον τμήμα τοῦ προσώπου, πρὸς τὰ ὄπλα κλεινοῦσα κόμη, μαλακὴ καὶ λεῖα, εὐκόλως μεταβαλλομένη ἐπίδερμις, ἐπὶ γενικῶς ὠρειδοῦς προσώπου.

Ψυχολογικῶς: Μετὰ παντός εἰς ἐπαθὴν κείμενος, ἄνευ ὀρέων, ἀγαπῶν τὴν ἰδεολογίαν, μεσαζοντικός, ἀρεσκόμενος εἰς τὴν ψυχολογίαν καὶ καλλιτεχνίαν. Μεσαζόντες, ὑποβάται, εὐαίσθητοι τύποι πρὸς ἀνωτέρας δονήσεις, ἀναμορφωταὶ καὶ διδασκάλου.

- Θεραπευτικῶς. Ὀργανά: Νεῦρα καὶ νευρικὰ κέντρα. Παθολογικῶς: Ληθαργία, Νάρκωσις τοῦ ἐγκεφάλου, Ὑπνοβασία. Ψευδαισθήσει μορφινομανία, κοκαΐνομανία, μυστικὰ εἰδήματα, αὐταπάτη, ψευδομανία, νευρώσεις.

Βιβλιογρ. Π. Γράβιγγερ, Ἐγγλ. Ἀστρολ. II 105.-
J. Richopin, 367. Guthrie, Grecs at leurs Dieux 113.
Permoty, Neptune, Trident. "Voile d'Isis" No 43, 482.
Rosenberg, 45.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΙΟΣ.- Κατὰ τὸν Ἴων μ.Χ. αἰῶνα παριστάμεθα ἐνώπιον πραγματικῆς ἀναζωογονήσεως καὶ ἀφυπνισμοῦ ἀποπνεύοντος τὸ βαθεῖ μυσταγωγικὸν πνεῦμα ὅχι μόνον μιᾶς χρονικῆς περιόδου, ἀλλὰ πάσης τῆς μέχρις ἐμφανίσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀποκαλυφθείσης ἀληθείας ὡλον τῶν προσωπρατικῶν καὶ μερικῶς τῶν μετασωκρατικῶν θεσφῶν.

Ψυχὴ τῆς ἀναγεννήσεως ταύτης εἶναι ἡ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον γνωστὴ ἰσχυρὰ φυσιογνωμία τοῦ ἕξ Ἰλαμεῖας τῆς Συρίας Ποσειδωνίου (130-50 π.Χ.). Λέγομεν δε τοῦτο διότι εἴμεθα πεπεισμένοι ὅτι οἱ σύγχρονοι ἐρευνηταὶ πολὺ ἀσαφῆ εἰκόνα καὶ ἀτελεστάτην συνελθσιν ἔχουν περὶ τοῦ ἐξόχου φιλοσόφου τοῦ - του τῆς ἑλληνιστικῆς περιόδου.

Ὁ Π. ἀναγόμενος κατὰ τὴν ἱστορίαν τῆς φιλοσοφίας εἰς τὴν καλούμενην Μέσην Στοάν, τῆς ὁποίας ἰδρυτῆς ὑπῆρξεν ὁ Παναίτιος, διακρίνεται διὰ τὸ πολυσχιδές τῆς γνώσεώς του καὶ διὰ τὸ πλῆθος τῶν συγγραμμάτων του, πρῶγμα τὸ ὁποῖον ἔκαμε τοὺς συγχρόνους του νὰ τὸν ἀποκαλέσων "ὁ Ἀθητῆς". Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ διδασκάλου του Παναίτιου, ὁ Π. ἐπέδωθη εἰς μακρὰ ταξίδια χάριν σκουδῶν. Ἐπεσκέφθη τὴν Ἰσπανίαν, Ἄφρικην, Γαλιαν, Αἴγυρον Σικελίαν καὶ τὰς ἀνατολικὰς ἀκτὰς τῆς Ἀδριατικῆς. Τέλος ἐγκατεστάθη εἰς Ρόδον ὡς διδάσκαλος τῆς

Στοᾶς ὅπου συνεκέντρωσε πολλοὺς μαθητὰς περὶ αὐτὸν μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὸν Κικέρωνα ὅστις μέλιστα τὸν ἀποκαλεῖ "φίλον" του.

Ἐκ τῶν πολυαριθμῶν βιβλίων του σώζονται μόνον οἱ τίτλοι μετὰ τῶν ἐξεταζομένων θεμάτων καὶ μέρους ἀποσπασμάτων. Εἶχε συγγράφει ἕν ἔργον ἐκ 19 τουλάχιστον βιβλίων μετὰ τὸν γενικὸν τίτλον "Περὶ Θεῶν", τρεῖς βιβλία περὶ Μαντικῆς καὶ πλῆθος ἄλλων ἐπὶ ἐπιστημονικῶν καὶ καθαρῶς φυσικῶν θεμάτων. Ἡ εἰς τὰ ἀποσπάσματα διαφαινομένη Μεταφυσικὴ τοῦ Π. εἶναι ἡ τελειότερα καὶ πληρεστέρα διαμόρφωσις τῆς στωικῆς φιλοσοφίας.

Συγγένεια - Συμπέθεια. Κεντρικὴ διδασκαλία τοῦ Π. εἶναι ἡ ἀναλογία, ἥ, ὡς ἐλεγεν, ἡ συγγένεια καὶ ἡ συμπέθεια ἢ ὑπάρχουσα μεταξὺ Θεοῦ, Κόσμου καὶ ἀνθρώπου. "Θεὸς καὶ Κόσμος ἀποτελοῦν ἕν ἑνιαῖον ὅλον, τὸ δὲ Σῶμα διαθδεταί καὶ ἐμφύχουται ὑπὸ τοῦ Πυρός, ὅπερ συνέχει ὡς δύναμις, ὡς πνεῦμα τὰ ὄντα, διαμορφῶναι καὶ ζωογονεῖ ὡς διαμορφῶνουσα ψυχὴ τὰ φυτὰ, τὰ ζῶα καὶ τὸν ἄνθρωπον, ἐμπεριέχον ἕν ἑαυτῷ τὰ σπέρματα ὅλων τῶν πλασμάτων. Τὸ Πῦρ τοῦτο εἶναι συγχρόνως θεῖον καὶ λογικόν, ὁ Λόγος τοῦ Παντός. Ἐντεῦθεν ἔπεται ὅτι ἡ φύσις καὶ τὰ ἐν αὐτῇ ὄντα εἶναι λογικά, τελολογικῶς διατεταγμένα καὶ ῥέποντα πρὸς σκοπούς. Κατὰ ταῦτα ὁ Κόσμος συνίσταται ἐξ ὧν καὶ ὁ ἄνθρωπος στοιχείων, ἐν αὐτῷ δὲ κυριαρχεῖ ὁ αὐτὸς φυσικὸς Νόμος καὶ ἡ αὐτὴ θεοὶ βούλησις, ἢ ὅπερ ἀδελφεὶ καὶ τὸν ἄνθρωπον. Μικρόκομος-Μικροκόσμος, φύσις, θεὸς καὶ ἄνθρωπος, εἶναι διὰ τὸν Π. σχετικὰ πρὸς ἀλλήλας ἕνωσιαι. Ἐκ τῆς συγγενείας καὶ συμπεθείας ταύτης τοῦ Δημιουργοῦ πρὸς τὰ πλάσματα ἐκπηγάξει αὐτομάτως ἡ ἔρχεα ἀντίληψις περὶ τοῦ δυνατοῦ τῆς Γνώσεως. "Τὰ ὅμοια τῶν ὁμοίων εἶναι γνωριστικά". Μελετῶν συνεπῶς ὁ ἄνθρωπος τὴν φύσιν καὶ προσπαθῶν νὰ εὕρῃ τοὺς νόμους ὑφ' ὧν αὐτὴ διεκτεταί, ἐρευνᾷ ταυτοχρόνως καὶ τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτὸν του. Διδότι οἱ νόμοι οἱ ἰσχύοντες διὰ τὸν κόσμον, ἰσχύουν καὶ διὰ τὸν ἄνθρωπον καὶ τὰ πάντα.

Ἡ ἐδραιοτέρα ἠθικὴ τὴν ὁποίαν ὁ ἄνθρωπος δύναται νὰ ἐφαρμόσῃ πρὸς τελειοποίησιν του εἶναι ἡ ἐκ τῆς μελέτης τῆς φύσεως ἀπορρέουσα καὶ πρὸς αὐτὴν συμφωνοῦσα. Διὰ τοῦτο "τὸ κατὰ φύσιν ζῆν" εἶναι τὸ κυριώτερον μέλημα τοῦ φιλοσόφου. Οἱ νόμοι τῆς φύσεως, μακρὰν ἀπὸ τοῦ νὰ ἀντιτάσσονται εἰς τὴν ἀγωγὴν τοῦ πνεύματος, ὑποστηρίζουσι ἀντιθέτως αὐτὸ εἰς τὴν

ἐκδήλωσιν τῶν δυναμικοτήτων του καὶ συνετελοῦσι παντοιοτρόπως εἰς τὴν διατήρησιν αὐτοῦ ἐν δράσει. " Πᾶν ὃ, τι υπαγορεύεται ὑπὸ τοῦ φυσικοῦ Νόμου ἐν σχέσει πρὸς τὸν ἄνθρωπον, πληροῦσθε σκοπὸν διὰ τὴν ὑπαρξίν του, διὰ τὴν πρόσδον καὶ παραγωγὴν του καὶ δέον νὰ ἀπολαμβάνῃ σεβασμοῦ ἐκ μέρους τῶν ἀνθρώπων".

· Φυσικὴ καὶ μυστικὴ φιλοσοφία. Ἡ φυσικὴ φιλοσοφία τῶν Στωϊκῶν ἐν γένει καὶ τοῦ Ποσειδωνίου ἰδιαιτέρως, ἔλκει τὴν κατάγωγὴν της ἐκ τῆς ἀρχαίας ὀρφικῆς διδασκαλίας, ἐκ τῆς πυθαγορικῆς τοιαύτης, ἐκ τοῦ Ἡρακλεῖτου, τοῦ Ἐμπειδοκλέους καὶ αὐτοῦ τοῦ Δημοκρίτου. " Ἦς μᾶς ἐπιτραπῆ ἐν προκειμένῳ νὰ ἀρυσθῶμεν σκέψεις τινὰς ἐκ τῆς " Ἱστορίας τῆς Φιλοσοφίας" τοῦ καθηγ. Ν. Λούβαρι:

· " Ἡ γένεσις τοῦ Κόσμου εἶναι παραγωγὴ αὐτοῦ τελεσιουργουμένη ἀπὸ τῶν δύο πρωταρχικῶν ἀρχῶν τοῦ εἶναι, τῆς παθητικῆς καὶ τῆς ἐνεργουῦ, ἐκ τῆς (πρωταρχικῆς) Ὑλῆς καὶ τοῦ ἐπ' αὐτῆς ἐνεργοῦντος Θεοῦ Λόγου. Ἀμφότερα ταῦτα θεωροῦσιν οἱ Στωϊκοὶ ἀρρήκτως συνδεδεμένα πρὸς ἀλλήλα καὶ σωματικά. Ἄλλ' ἢ ποιοῦσα ἀρχὴ εἶναι πυροειδὲς πνεῦμα, τὸ ὅπουον διεισδύει ἐν ὅλῳ τῶν μορίων τοῦ κόσμου καὶ συνῆκει αὐτά. Εἶναι ἡ ψυχὴ τοῦ Κόσμου, ὁ Λόγος τοῦ Παντός, ὁ Ζεὺς, ὁ Θεός. Διὰ τῆς θεότητος ταύτης, διεισοσμήθησαν πάντα ταῦτα ἐν τῷ κόσμῳ. Αὐτὴ εἶναι ἡ εἰμαρμένη, ἡ Πρόνοια, ὁ φυσικὸς Νόμος. Καὶ εἰμαρμένη εἶναι ἐπειδὴ συνέδρασε πάντα τὰ ἐν τῷ Κόσμῳ, δι' αὐστηρᾶς νομοτελείας, κατ' αἴτιον καὶ αἰτιατόν. Πρόνοια δὲ ἐπειδὴ διέταξεν αὐτὰ μετ' ἀγαθότητος καὶ ἀγάπης, ἡ ὅποια ἐπιτρέπει εἰς τὸν ἄνθρωπον νὰ τρέφῃ ἀπερίδριστον ἐμπιστοσύνην πρὸς αὐτήν. Φυσικὸς Νόμος εἶναι, ἐπειδὴ ἀναγκάζει τὰ τε ἐν οὐρανῷ καὶ τῆς γῆς νὰ ἀκολουθοῦσι τὴν προδιαγεγραμμένην εἰς αὐτὰ ὁδόν. Ὁ Κόσμος ὅμως δὲν εἶναι αἰώνιος. Μετὰ πάροδον ἐκάστης κοσμικῆς περιόδου διαλύεται δι' ἐκπύρωσιν διὰ νὰ ἀνεπτυχθῆ ἐκ νέου τῆ ἐνεργεία τοῦ σπερματικοῦ Λόγου καὶ διὰ νέας πυκνώσεως τοῦ Πυρός". (Ι.σ. 109).

· Ἐπὶ τῶν γενικῶν τούτων ἀρχῶν στηρίζεται ὁ Π. διὰ νὰ συμπληρώσῃ τὰς μεταφυσικὰς καὶ ἀπολυτρωτικὰς διδασκαλίας τῶν προκατόχων του. Τὸ ἐνδιαφέρον του προσελκύει κατ' ἔξοχὴν ὁ τρόπος γνώσεως τῆς Ἀληθείας καὶ ἐπιδίδεται εἰς τὴν μελέτην τοῦ φαινομένου τοῦ αἰφνιδοῦ ἐκείνου φωτισμοῦ τοῦ πνεύματος

διὰ τοῦ ὁποῦ οὗ ἄνθρωπινος Νοῦς ἀτελῶς ἐκδηλος ἐν τῇ πλειονότητι τῶν ἄνθρώπων, ἐναρμονίζεται πρὸς τὸν θεῖον Λόγον.

" Πρὸς ἐξήγησιν τοῦ φαινομένου τούτου, ὁ Π. προστρέχει εἰς τὸν ἀρχ. ἑλλ. μυστικισμόν, ὅπου ἦτο γνωστὸν καὶ συχνὸν τὸ βέβαιον τῆς αἰφνιδίως ταύτης μεταστροφῆς καὶ ἠθικῆς ἀφυγκίσεως. Παρ' αὐτοῦ παραλαμβάνει τὴν παράστασιν τοῦ ἀγαθοῦ δαίμονος, τοῦ ἐν ἡμῖν θεοῦ, τοῦ ἀνωτάτου συστατικοῦ τῆς ἀνθρωπίνης ὑποστάσεως, ὅπερ ἐν τῇ συνήθει καταστάσει τοῦ ἀνθρώπου καθιερθεῖ καὶ τὸ ὁποῖον ἀφυγκιζόμενον μεταβάλλει ἄρδην αὐτὴν καὶ ἀνυψώνει αὐτὴν εἰς τὴν τέξιν τοῦ θεοῦ. Ὁ ἐκδηλωθεὶς οὗτος δαίμων, ἀποβαίνει ἐρεθῆς συστατικὸν στοιχεῖον τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς, οὕτως ὥστε ὁ ἄνθρωπος γίνεται τρισυδάτατος, ἀποτελούμενος ἐκ σώματος, ψυχῆς καὶ πνεύματος. Τὸ τελευταῖον τοῦτο συστατικόν, δηλ. ὁ δαίμων, εἶναι ὁ κείριος ἄνθρωπος ὁ ἐσωτερικὸς καὶ ἀληθῆς. Καταχόμενος, ἐξ ἄλλου θειοτέρου κόσμου, αἰσθάνεται ἑαυτὸν δεσμῖον ἐν τῷ σώματι καὶ ῥέπει πρὸς τὴν αἰώνιαν πατρίδα ἐξ ἧς ἐξεπήγασεν. Σκοπὸς τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἡ ὑποταγὴ εἰς τὸν ἐν ἡμῖν δαίμονα τοῦτον, διὰ τῆς ὁποίας συντελεῖται ἡ θέωσις ἡμῶν. Ἡ γνώσις ἡμῶν αὐτῶν, ἡ αὐτογνωσία, ὁμοῦ μετὰ τῆς ἀληθοῦς γνώσεως τῆς φύσεως καὶ τάξεως τοῦ παντός, ἐπιφέρει τὴν αἰφνιδίαν ἐκέρσην μεταστροφῆν τοῦ ἀνθρώπου, τῆς ὁποίας ἀποτέλεσμα εἶναι ἡ θανάτωσις τῶν κατωτέρων ἡμῶν ὁρμῶν καὶ ὁ πρὸς τὸν λόγον τοῦ παντός ἀνάλογος βίος, ὁ θεωρητικὸς βίος τοῦ Ἀριστοτέλους, ἡ θεωρία τῶν ἰδεῶν τοῦ Πλάτωνος, ἣτις καταντᾷ παρὰ τῷ Ποσειδωνίῳ εἰς ἑκτάσιν. Κατὰ ταύτην θεώμεθα τὸ θεῖον διὰ τοῦ ἐν ἡμῖν θεοῦ, τὸν Λόγον τοῦ παντός διὰ τοῦ ἐν ἡμῖν λόγου, δυνάμει τοῦ νόμου τῆς συγγενείας καὶ συμπαθείας. Διὰ τῆς θεωρίας ταύτης ἀπαλλάσσεται τὸ πνεῦμα τῶν δεσμῶν τοῦ σώματος καὶ ἀνυψοῦται μέχρι τῆς ἀληθοῦς αὐτοῦ πατρίδος ἐν τῷ οὐρανῷ. Ἐκεῖθεν ὁμοῦ συναποκομίζει, ἐπιστρέφον ἐπὶ τῆς Γῆς, τὰς ἠθικὰς ἐκέρσεις δυνάμεις, αἵτινες εἶναι ἀναγκαῖαι ἵνα ὁ ἄνθρωπος, δυνηθῆ ἢ ὑποτάξῃ τὴν βούλησιν αὐτοῦ εἰς τὴν θεῖαν βούλησιν. Διότι κέκτηται πλέον τὴν ὀρθὴν γνῶσιν ἑαυτοῦ καὶ τὴν ὀρθὴν ἀγάπην πρὸς ἑαυτὸν". (Ν. Λούβαρι, Ἰστ. φιλ. I, 119).-

Θεωρία τῆς Γνώσεως.-Ψυχὴ καὶ πνεῦμα. Ἡ γνωσιολογία τοῦ Π. στηρίζεται πλήρως ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τῆς συγγενείας ἢ συμφυΐας

μεταξύ ανθρώπου και κόσμου, της έπαφής έπιτελουμένης διά του καθολικού έκείνου μεσάζοντος, του θεού πνεύματος ή αίθερας. Όπως και ο Ηράκλειτος, παραδέχεται ότι ή περιβάουσα ήμās άτμόσφαιρα είναι λογική και σίθητική (λογικόν τε όν και φρενήρες). Τήν θεάν ταύτην λογικήν ύσλαν εισάγομεν εις τόν οργανισμόν ήμών διά τής άναπνοής, είναι δε έκείνη ήτις και κατά τόν Ηράκλειτον άποτελεεί δι' ήμās τό κριτήριον τής αληθείας. Ο περιβάλλων ήμās άήρ, είναι πεποτισμένος διά έλλόγου τινός μυστηριώδους ρευστού, τό όποτον ενισθδει εις τόν ανθρώπινον οργανισμόν και παρέχει τόν γνωστικόν συνδεσμον μεταξύ μικρο- και μακροκόσμου. Τόν θεόν τουτου αίθερα οι παλαιότεροι συνταύτισαν με τόν Δία.

Έκ μιās παραγράφου του Τερτυλιανού (DE ANIMA, κ. 14) μαθαίνομεν τήν διαίρεσιν των ψυχικών ικανοτήτων κατά τους στοιχούς και ιδιαίτέρως κατά τόν Ποσειδώνιον. " Παρά τισι - Στωϊκοίς, λέγει, καταμερίζεται ή ψυχή εις δώδεκα και άκόμη εις 15 τμήματα. Δύο άκόμη μέρη προσδίδει εις αύτήν ο Π., οστις έκκινών εκ δύο μερών, ήτοι εκ του ήγεμονικού άφ' ένός και εκ του λογικού άφ' έτέρου, δημιουργεί έλυσον εκ 17 μερών ". Η όνομασία των 17 τούτων μερών παρά Π. δεν έγνωσθη, αναφέρεται όμως υπό του Γαληνού ότι ως έδραν αύτών παρεδέχετο τήν καρδίαν.

Η γένεσις των ψυχών λαμβάνει χώραν ως εξής: Ο "Ηλιος ένσπερει τόν νοϋν, διότι οϋτος είναι ή πηγή παντός νοητού και άποτελεεί αύτόν τουτον τόν Νοϋν του Κόσμου. Τόν σπόρον αυτόν δέχεται ή Σελήνη, αντιπροσωπεύουσα τήν θηλειαν αρχήν και δίδει γένεσιν εις τās ψυχάς. Η Σελήνη, τήσον εις τήν είδικήν ταύτην περιπτωσιν, όσον και γενικώς εις τήν λειτουργίαν του Κόσμου, έχει διάμεσον ρόλον, ανάλογον πρός τόν τής ψυχής έν τῷ ανθρώπινω όντι, μεταξύ Νοϋ και σώματος. Όπως όμως τά οργανικά σώματα, δεν είναι είμή μίγματα των στοιχειών, τοιούτοτρόπως και οι ψυχαι είναι μίγματα άέρος και αίθερος. Αλλ' όπως ούδεμία ζωή, τοιούτοτρόπως και ούδεμία ψυχή δύναται να λάβη γένεσιν άνευ τής άκτινοβολίας των άστέρων. Τοιοϋτος είναι ο ρόλος του Ηλίου και τής Σελήνης. Είναι οι δύο πόλοι τρόπον τινα μεταξύ των όποιων διαμετρώνται και εναλλάσσονται οι δυναμικαι ενέργειαι οι έχουσαι σχέση με τήν γήν. Όπως πράγματι ύπάρχει μία κυκλοφορία έν τῷ σώματι, οϋτω υφίσταται και μία ανάλογος κυκλοφορία με κέντρον τόν

"Ἡλιον ἐν τῷ κόσμῳ, ἡ κυκλοφορία ἐκελευη τὴν ὁποῖαν ὁ Ἑρᾶ - κλειτος πρὸ πολλοῦ εἶχεν ἀνακοινῶσαι διὰ τοῦ "ἄνω κάτω". Τὸ κέντρον τῆς κυκλοφορίας ταύτης εἴπαμεν εἶναι ὁ ἥλιος. Θύτος ἔλκει μὲν πρὸς αὐτόν τὴν ὕλην, ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω καὶ διανέμει τὴν οὐρανὸν ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω, ἀποπέλῳ τὸν αἰὼν δεσμον μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς, καὶ ἀντιπροσωπεύων αὐτὸν τοῦτον τὸν δημιουργὸν τοῦ κόσμου". Οὕτω γὰρ οὐρανὸν καὶ γῆν ἀεὶ ὁ δημιουργὸς, λέγω δὴ ὁ ἥλιος, τὴν μὲν οὐρανὸν κατὰ γωνίαν, τὴν δὲ ὕλην ἀνάγων, καὶ περὶ αὐτόν καὶ εἰς αὐτόν τὰ πάντα ἔλκων καὶ ἀπὸ ἐαυτοῦ πάντα διδοὺς πᾶσι". (Κλεομήδους).

Περὶ μαντικῆς. Ὡς πειραματικῆν, τρόπον τινα ἀποδειξὶν τῶν ἐνωτέρω φιλοσοφημάτων, ὁ Π. λαμβάνει ὡς βᾶσιν τὴν Μαντικὴν εἰς ἣν ἀποδέδει μεγίστην σημασίαν καὶ περὶ τῆς ὁποίας τρεῖς βιβλία εἶχε συγγράψει. Ἐκκεκινῶν ἐκ τοῦ ἀνωτέρω μνημονευθέντος δόγματος τῶν πυθαγορείων περὶ συγγενείας καὶ συμπυκνῆς τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς μετὰ τοῦ τὰ πάντα διαθετόντος καὶ ζωογονοῦντος θεοῦ αἰθέρος, ἐκ τῆς ἀναλογίας περαιτέρω μεταξὺ μικροκόσμου καὶ μακροκόσμου, δικαιολογεῖ τὴν ὑπάρξειν τῆς τε Ἀστρολογίας καὶ τῶν μαντικῶν ἐν γένει ἐπιστήμῶν, τῶν προγνωστικῶν ὄντων καὶ τοῦ χαρίσματος τῆς προφητείας. Ἐν ἔργῳ γόρραθεναι κατὰ τὴν συνήθη κατάστασιν τοῦ ἀνθρώπου, αἱ ψυχαὶ ἡμῶν εὐρίσκονται δεσμευμέναι ὑπὸ τῶν σμμάτων καὶ τῶν σωματικῶν ἀναγκῶν οὕτως ὥστε νὰ διακόπεται ἡ στενὴ ἐπαφή αὐτῶν μετὰ τῶν θεῶν ὑποστάσεων. Ἐάν ὅμως ἡ ψυχὴ ἀπαλλαγῇ τῶν δεσμῶν τοῦ σώματος ἀπὸ τῶν ἀσυνειδήτων ὁρμῶν καὶ παθῶν, ὅπως τοῦτο συμβαίνει ἐπὶ τῶν ἐνθουσιαζομένων προφητῶν καὶ ἐπὶ τῶν κενεθαρμομένων ἀνθρώπων κατὰ τὴν περίοδον τοῦ ὕπνου, ὡς καὶ ἐπὶ τῶν ἐτοιμοθανάτων, τότε ἀφουκίζεται ἐν αὐτῇ ἡ φυσικὴ καὶ ἔμρτος προφητικὴ ἰκανότης, ἡ ὁποία θεοθεν ἔχει τὴν ῥίζαν.

Ἐπειδὴ περαιτέρω τὸ πνεῦμα, πρὶν ἐνσαρκωθῆ, προὑπῆρχε καὶ πειρεβάλλετο ὑπὸ ἀκείρας πνευματικῶν ὑποστάσεων, ἐπεταί ὅτι, μόλις ἀπαλλαγῇ τῶν σωματικῶν δεσμῶν, εἴτε διὰ τῆς πρόβουσης καθάρσεως, εἴτε διὰ τοῦ ὕπνου, εἴτε διὰ τοῦ φυσικοῦ θανάτου, ἀποκτᾷ ἐλευθερίαν κινήσεως καὶ διακρίνεται πάντα τὰ ἐν τῷ ἀοράτῳ κόσμῳ συμβαίνοντα. Ἡ μαντικὴ δύναμις εἶναι ἐκ φύσεως κτήμα τῆς ψυχῆς (σύμφυτος) κατὰ γενικὸν ὅμως κῆρυκα παρᾶμνει ἄγνωστος καὶ ἀνεκδήλωτος. Διὰ νὰ ἐπιτευχθῇ ἡ ἀνάπτυξις

καὶ ἐκδήλωσις τῆς ὑπερβατικῆς ταύτης ἰκανότητος, πρέπει ἡ ψυχὴ νὰ καταστῇ ἀγνή εἴτε δι' ἀπαλλαγῆς τοῦ συνειδητοῦ μέρους αὐτῆς ἀπὸ τοῦ ἀσυνειδήτου, εἴτε δι' ἀποκτήσεως ἐκ μέρους τῆς σωματικῆς ἡμῶν ἀρχῆς ἰδιαιτέρας τινος "κράσεως". Διότι ἡ ἐκστατικὴ ἐκείνη κατάστασις, τῆς ὀποίας ἡ φύσις δέν εἶναι ἀπλή τις καὶ τυχαία νοσηρὰ κατάστασις, ἀλλ' εἶδος τι ριζικῆς "μεταβολῆς" τοῦ εἶναι, καὶ ἡ ὀποία καλεῖται "Ἐνθουσιασμός" ἐφαρτᾶται ἐκ τῆς σωματικῆς ἰδιοσυγκρασίας ἡ ὀποία πάλιν βοηθεῖα διαφόρων ἀναθυμιάσεων προερχομένων ἐκ τῆς γῆς, δύναται νὰ ἐπηρεασθῇ. Διότι, ὅπως ὑπάρχουν δι' αἰθέρων εἰδῶν γήινοι πηγαι, ἐκ τῶν ὀποίων ἄλλαι προκαλοῦσι θεραπείας, ἄλλαι καὶ αὐτὸν τὸν θάνατον, ἄλλαι εἶναι ἱαματικά καὶ ἄλλαι δηλητηριώδεις, τοιοῦτοτρόπως εἶναι δυνατόν νὰ ὑπάρχουν καὶ ἀναθυμιάσεις αἰθέρων ἰκανῶν νὰ προκαλέσων καὶ νὰ διεγείρουν τὰς μαντικὰς ἰκανότητας.

Τὸ ἕνετρον καὶ δὴ τὸ προφητικόν τοιοῦτο, ἦτο διὰ τὸν Π. μὲν φυσικὴ ἐκδήλωσις τῶν φυσικῶν νόμων: ὡς τοιοῦτο ἀποτελεῖ εἶδος τι συνηχίσεως τῆς ψυχῆς μετὰ τῆς παγκοσμίου Ψυχῆς. Κατὰ τρεῖς τρόπος δύναται οἱ θνητοὶ νὰ δεχθῶν κατ' ὄναρ ἀνωτέρας ἀποκαλύψεις:

- 1) Ἡ ψυχὴ αὐτῆ εὐτη, λόγω τῆς συγγενείας αὐτῆς μετὰ τοῦ θεοῦ, τίθεται εἰς κοινωνίαν μετ' αὐτοῦ καὶ ὀραματίζεται τὰ παρελθόντα ἢ τὰ παρόντα.
- 2) Διὰ κοσμικῶν πνευματικῶν ὄντοτήτων, αἱ ὀποῖαι πληροῦσι τὸν αἶθέρα καὶ διακρίνουσιν ὀξύτερον τοῦ ἀνθρώπου τὸ μέλλον.
- 3) Οἱ ἔθιοι θεοὶ τέλος κοινωνοῦσι μετὰ τοῦ ὑπνώττοντος καὶ γνωρίζουσιν αὐτῷ κατ' ὄνους θελήσεις τῶν ἢ τὰ συμβησόμενα. Ἡ τελευταία αὕτη περιπτώσις ἐξηγεῖ τὰς προφητείας, διότι οἱ θεοὶ, διευθύνοντες τοὺς κόσμους διὰ τῆς προνοίας, εἶναι εἰς θέσιν νὰ γνωρίζουν τὸ ἀπώτερον μέλλον: ὁ τοῦτο νὰ διαβιβάζουν εἰς τοὺς προφήτας καὶ τοὺς θεοπνεύστους μάντις.

Ἐξατολογικαὶ θεωρίαι. Περὶ τῶν πεπρωμένων τῆς ψυχῆς καὶ τῆς μετὰ θάνατον σταδιοδρομίας της, εἶναι φυσικόν ὁ Π. νὰ ἐνδισφραθῇ, τοῦτο δὲ εὐκόλως δύναται νὰ γίνῃ παραδεκτόν, εἰάν ἀναφέρωμεν ὅτι μετὰ τῶν ἔργων τοῦ ὑπῆρχε καὶ ἐν μὲ τὸν τέλειον "Περὶ ἠρώων καὶ δαιμόνων". Ἐκτός ὁμῶς τοῦτου,

συγγραφείς μεταγενέστεροι αὐτοῦ, ὡς ὁ Κικέρων, Ἄντιοχος ὁ Ἰσικλωνίτης, Πλούταρχος κ.ἄ. συχνά ὁμιλοῦσιν εἰς τὰ ἔργα των περὶ τῶν ἐσχατολογικῶν θεωριῶν αἱ ὁποῖαι κατὰ τοὺς κριτικούς δέον νὰ ἀποδοθῶν εἰς τὸν Ποσειδώνιον. Τὸ ὅμως ἀκριβῶς ἐδίδασκεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ὅποσον διέρκειαν ἐπιβιώσεως μετὰ τὴν ἀποσάρκωσιν παρεδέχετο, τίνι τρόπῳ ἀπεδέκχυνε τὸ βάσιμον τῶν πεποιθήσεών του, κατὰ πόσον παρεδέχετο προσωπικὴν ἐπιβίωσιν, εἴαν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς μεταθανάτου ζωῆς αἱ ψυχὰς διεβίουν ὑπὸ καλλιτέρας τῶν γήινων συνθήκας ἢ τυχὸν ὑπεβάλλοντο εἰς καθαρτικὰς δοκιμασίας: εἶναι ταῦτα ζητήματα περὶ τῶν ὁποίων οὐδεμίαν τελικὴν πληροφορίαν μᾶς παρέχει ἡ ἔρευνα. Τὸ κοινῶς ὅμως παραδεδογμένον εἶναι ὅτι ὁ Π. ὑπῆρξεν ἡ πηγὴ ὅλων σχεδὸν τῶν μεταγενεστέρων ἐσχατολογίων. Ἰννευρίσκει τις τὰ ἔχνη αὐτοῦ παρὰ τῷ Κικέρωνι, εἰς τὸ " Ἐνύπνιον τοῦ Σικελωνίου", παρὰ τῷ Πλουτάρχῳ ἐν τῷ ἔργῳ του "Περὶ τοῦ ἐμφαινομένου πρυσώπου τῷ κύκλῳ τῆς Σελήνης", παρὰ τῷ Σενέκᾳ εἰς τὸν " Περὶ παρηγορητικῶν πρὸς τὴν Μαρκελλαν", παρὰ τῷ Βεργίλιῳ ἀκόμη ἐν τῷ βμ βιβλίῳ τῆς Ἰννεϊάδος κ.κ.

Ἐάν παραδεχθῶμεν τὴν ἐπίδρασιν ταύτην, δυνάμεθα νὰ συνοψώσωμεν, ὑπὸ τύπον πάντοτε ὑποθέσεως, ὡς ἐξῆς τὰς γενικὰς γραμμὰς τῆς Ποσειδωνίου ἐσχατολογίας:

Ἡ ψυχὴ, μετὰ τὸν ἀποχωρισμὸν τῆς ἀπὸ τοῦ σώματος, ἀνάγεται ἐν εἶδει ἀερῶδους καὶ συνάμα πυρῶδους εἰδῶλου πρὸς τὴν περιοχὴν τῆς Σελήνης, εἰς τὴν μεθόριον μεταξύ ἀέρος, καὶ αἰθέρος, ἐνθα ἐγκαθίσταται εἰς τὸν τόπον τῆς φυσικῆς τῆς Ἰσορροπίας. Διότι κατὰ τινὰ περικοπήν τοῦ Σέξτου, αἱ ἀνθρώπινα ψυχὰ ἐλκίσουσι τὴν καταγωγὴν των ἐκ τοῦ Ἠλίου, κατερχόμεναι δὲ ἐξ αὐτοῦ διέρχονται μέσῳ τῆς Σελήνης καὶ τέλος ἐνσαρκοῦνται ἐπὶ τῆς Γῆς. Μετὰ τὸν θάνατον τηρεῖται ἡ ἀνάστροφος παρελτα, ἡ δὲ ψυχὴ, ἐγκαταλελειυσα τὴν γῆινον περιοχὴν, μεταβάλλει κατὰστασιν καὶ ἀναλόγως τῆς ἀγνότητος αὐτῆς

μεταβαίνει προσωρινῶς εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Σελήνης, ἢ εἰς ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις καθάρσεως, ἐγκαθίσταται εἰς τὰς περιοχὰς τοῦ Ἠλίου. Ἡ θεωρία αὕτη ἐπαναλαμβάνεται καὶ εἰς ἐνσάρκωσιν, διέρχεται ἀναλόγως σταθμούς: Λίθηρ, Ἡλιος, Σελήνη, Γῆ, ἐνθα ὁ μὲν Λίθηρ ἀντιπροσωπεύει τὸν Λόγον ἢ τὴν ψυχὴν τοῦ Κόσμου, ὁ Ἡλιος τὴν Φαντασίαν, ἡ Σελήνη τὸ πάθος ἢ

Ἡλιακὸν ἄρχην τῆς καθημερινῆς ἢ δὲ τῆς τῆν ἀρκουα καὶ τὴν λημοσύνην.
Ὁ Ἰάμβλιχος ἀποκαλεῖ τὸν ὑπὲρ τὴν Σελήνην μέχρις Ἥλιου χῶ-
ρον Ἄδην, παρὰ τῷ ὅποιον διαμένουσιν αἱ κεκαθαρμένοι ψυχὰς,
τὴν δὲ σεληνιακὴν κατάστασιν καλεῖ Περσεφόνην.

Κατὰ πῶσον αἱ διαδοχικαὶ αὗται διελεύσεις τῆς ψυχῆς ἀ-
πὸ τοῦ Ἥλιου μέσθ' τῆς Σελήνης πρὸς τὴν Γῆν, ἀντιπροσωπεύουν
μετάθεσιν κατὰ χῶρον, δὲν εἶναι εὐκόλον νὰ διαπιστώσωμεν κλιε-
νομεν μᾶλλον πρὸς τὴν ὑπόθεσιν ὅτι κρδκείται ἐπιλύσι περὶ δια-
βαθμύσεως καταστάσεων, καὶ οὐχὶ περὶ πλανητικῶν σώματων.

Εἶναι ἐπομένως φυσικὸν νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι καθ' ὅσον τρό-
πον αἱ ψυχὰς κατέρχονται ἀπὸ τῆς ἡλιακῆς καταστάσεως, μέσθ'
τῆς σεληνιακῆς, διὰ νὰ ἐνσαρκωθῶσιν εἰς τὴν γῆν, καθ' ὅμοιον
τρόπον δεόν τελικῶς νὰ ἐκἀνέλθουν μέσθ' τῶν ἰδίων βαθμύδων εἰς
τὴν πρωταρχικὴν πηγὴν των. Ἡ ἡλιακὴ κατάστασις δεδει γένεσιν
εἰς τὸν Νοῦν, ὅστις ἐκτοξευόμενος πρὸς τὴν σεληνιακὴν περιο-
χὴν, ἐνοῦται μετὰ τοῦ ὑλικοῦ σώματος, εἰς τὴν γῆν περι-
οχὴν. Κατὰ ταῦτα ὑπάρχει διπλῆ γένεσις τοῦ ἀνθρώπου: ἡ πρώτη
λαμβάνει χῶρον ἐν τῇ σεληνιακῇ περιοχῇ κατὰ τὴν ἔνωσιν τοῦ
Νοῦ μετὰ τῆς ψυχῆς, ἡ δὲ δευτέρα ἐπὶ τῆς γῆς κατὰ τὴν ἔνωσιν
τοῦ ζεύγους Νοῦ-Ψυχῆ μετὰ τοῦ ὑλικοῦ σώματος. Καθ' ὅμοιον τρό-
πον δεόν νὰ ὑπάρχη καὶ διπλοῦς θάνατος τοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ πρῶτος λαμβάνει χῶρον κατὰ τὸν ἀποχωρισμὸν τῶν ἀσράτων συ-
στατικῶν ἀπὸ τοῦ σώματος ἐπὶ τῆς Γῆς. Ὁ δευτερός θάνατος,
λαμβάνει χῶρον ἐν τῇ περιοχῇ τῆς Σελήνης διὰ τοῦ ἀποχωρισμοῦ
τοῦ Νοῦ ἀπὸ τῆς Ψυχῆς.

Περὶ τῶν λεπτομερειῶν τῆς τριακτῆς διδασκαλίας καὶ ἐπὶ
τῶν συνεπειῶν τῶν διαδοχικῶν τούτων θανάτων, δὲν διεσώθη ἀτυ-
χῶς τίποτε τὸ ἱκανοποιητικὸν καὶ δυνάμενον νὰ δώσῃ λαβὴν εἰς
ἀνασύνθεσιν μιᾶς σαφοῦς ἐσχατολογικῆς θεωρίας.

Ἀπολύτρωσις. Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀνωτέρω θεωριῶν καὶ βο-
ηθοῦμενοι πάντοτε ὑπὸ τῶν σχετικῶν περιοχῶν σχετικῶν τῷ Πά-
σειδοντι ἀρχαίων συγγραφέων, δυνάμεθα νὰ προσπαθῶμεν νὰ ἀνα-
συνθέσωμεν ἐν γενικαῖς γραμμαῖς τὴν ἀπολυτρωτικὴν διδασκαλίαν
τοῦ Π.

Βάσις αὐτῆς εἶναι ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἀνασυντάσσεται ἐκ δύο ἀν-
τιθέτων πρὸς ἀλλήλας φύσεων: ἐκ τῆς λογικῆς καὶ τῆς ἁλόγου,
ἐκ τοῦ νοητοῦ καὶ τοῦ λημοσύ, ἐκ τοῦ πνευματικοῦ καὶ τοῦ ὁμι-

ματικού. Έναποικείται εἰς αὐτόν νά ἐκλέξη τήν παρεῶν του, ἐπὶ τῇ βᾶσει τῶν διδαγμάτων τὰ ὅποια ἡ φύσις τῷ ὑποδείκνυει. Ἐάν κλιθῆ πρός τὰ πάθη τοῦ σώματος θέλει καταστῆ κτηνώδης καὶ θηριώδης. Ἐάν ἀκολουθήσῃ τὸν λόγον καὶ τὰς προτροπὰς τοῦ ἐν ἡμῖν Δαίμονος - Νοῦ, θέλει ἀπαλλαγῆ τοῦ κακοδαίμονος βίου, τοῦ πλήρους διαφθορῶν καὶ δυστυχίας καὶ θέλει καταστῆ φίλος τῶν θεῶν ἀκολουθῶν τὴν ἀτραπὸν τῆς ἀποθεώσεως.

Μία περικοπή τοῦ Γαληνοῦ, ἀναφερομένη εἰς τὴν λυτρωτικὴν διδασκαλίαν τοῦ Π., εἶναι πλήρης εὐνοφίας τῆς ὅλης θεωρίας: "Τὸ δὴ τῶν παθῶν αἴτιον, τούτεστι τῆς ἀνομολογίας καὶ τοῦ κακοδαίμονος βίου, τὸ μὴ κατὰ πᾶν ἐπισθαι τῷ ἐν αὐτοῖς δαίμονι, συγγενῇ τε ὄντι καὶ τὴν ὁμοίαν φύσιν ἔχοντι, τῷ τὸν ὅλον κόσμον διασκοῦντι, τῷ δὲ χεῖροσι καὶ ζῶσθεσι ποτὲ συνεκκλινοντάς φέρεσθαι." (Γαληνοῦ, περὶ τῶν ἀρεσκόντων τῷ Ἴπποκράτει καὶ Πλάτωνι, V, 6, 469).

Αὐτὰς καθ' ἑαυτὰς αἱ φυσικαὶ δυνάμεις δὲν εἶναι καὶ οὐδὲ ἐπιβραδυντικαὶ τῆς ἀνθρωπίνης ἐξελξεως. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἐκεῖνος ὅστις διὰ τοῦ "κακοδαίμονος βίου" ὃν διέγει δημιουργεῖ τῆς ἀνομολογίας, δηλ. τὴν ἀταξίαν καὶ δυσαρμονίαν ἐν τῇ ἐσωτερικῇ τοῦ κόσμου τάξει καὶ ἰδίως μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῶν συντηρητικῶν ἢ δημιουργικῶν νόμων τῆς φύσεως. Τὸ "ὁμολογούμενος τῇ φύσει ζῆν" καὶ ὁ μυστηριώδης νόμος τῆς συγγενείας, λαμβάνουσι ἐνταῦθα τὴν ἀπωτέραν τῶν ἐφαρμογῶν καὶ ἀντιπρὸς - πεύουσι τὴν εὐρυτέραν ἠθικὴν διδασκαλίαν, ἧτις καὶ μένη εἶναι εἰς θέσιν νά καθοδηγῆ τὴν ἀνθρωπίνην προσωπικότητα.

Διὰ τοῦ φυσικοῦ βίου ἀποκτᾷ ὁ ἄνθρωπος ἐμπιστοσύνην πρὸς τὴν φύσιν καὶ ἀντικαθίσταται τὴν ὑπ' αὐτῆς ἀπειδίως παρεχομένην ὑποδεξείας πρὸς τελευτώσιν καὶ ἀπελευθερώσιν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν ταπεινῶν ὀρμῶν καὶ τῆς ἀνηθικότητος. Ὅσον περισσύτερον τὸ ἀνθρώπινον γένος ζῆ βίον φυσικόν, τόσον αἱ ἀτέλεια, τὰ ἐλαττώματα καὶ ἡ δυστυχία ἐξαφανίζονται ἀπὸ τῆς γῆϊνης ἐπιφανείας καὶ τόσον ὁ ἄνθρωπος πληροῦ τὸν προορισμὸν του ὡς λογικοῦ καὶ θείας προελεύσεως ὄντος. Κατ' οὐδένα λόγον καὶ εἰς οὐδέμιν περιπτώσιν δύναται νά νερθῆ ἡ φύσις ὡς ἐνοπεύρουσα πλεονάνας εἰς τὸν ἀδύνατον ἄνθρωπον μὲ σκοπὸν νά τὸν καθυστερήσῃ τῆς ἐξελικτικῆς του σταδιοδρομίας. Εἶναι ταύναντιον ὁ καλῶτερος ὁδηγός, ὁ τιμαλφέστερος διδάσκαλος τὸν ὅποιον ἔσχε ποτὲ ὁ ἄνθρωπος· ἄρκει νά προσέξῃ καὶ ἀναγνωρίσῃ τὴν ἀξίαν

τῶν προτροπῶν του καὶ νὰ μνηθῆ εἰς τὴν ἀναλογικὴν του γλῶσσαν.

Ὁ ἕτερος νόμος, ὁ οἰκουμενικὸς Νόμος τῆς Συγγενείας, μεταξὺ ἀνθρώπου, κοινωνίας καὶ σύμπαντος, εἶναι ἐκεῖνός οὗτος κατατοπίζει τὸν ἄνθρωπον ὡς πρὸς τὰ καθήκοντα ἀπέναντι αὐτοῦ τοῦ ἴδιου, τῶν ἄλλων ἀνθρώπων καὶ τῆς φύσεως ἐν γένει, καὶ δεῖ τὴν κλεῦδα κατανοήσεως τοῦ θεμελιώδους νόμου τῆς παγοσμου ἀδελφότητος καὶ ἀγάπης. Διότι, μὲ ἀνήθικος πρᾶξις, ἔχει μοιραζαν ἀντανάγκασιν ἐπὶ τῆς ψυχῆς τοῦ κόσμου καὶ δεῖ αὐτῆς πρὸς ὀλοκληρον τὴν οἰκογένειαν, τὸ ἔθνος καὶ, αὐτὴν τὴν ἀνθρώπινην. Διὰ τοῦτο ὁ νόμος τῆς ἀδελφότητος καὶ ἀγάπης εἶναι ὁ κατ' ἐξοχὴν ἀπολυτρωτικὸς παράγων, διότι πᾶσα ἀγαθὴ πρᾶξις ἀπέναντι τοῦ πληθόνος μας, συντελεῖ ὄχι μόνον εἰς τὴν βελτίωσιν τοῦ ἀτόμου ἐκεῖνου, ἀλλ' ἡμῶν αὐτῶν καὶ αὐτῆς τῆς ἀνθρωπότητος. Διὰ τοῦ ἴδιου νόμου ἡ Ἀνθρώπινη καὶ νὰ ὑποβλέπη αὐτήν, ἡ δὲ ἰδέα τῆς ἀδελφότητος καὶ νὰ εἶναι μὲ ἀφηρημένη ἔννοια ἢ μὲ οὐτοπία, ἀποκτᾷ δὲ ἀναμφέλεκτον καὶ πραγματικὴν ὑπόστασιν, ἐνώπιον τῆς ὁποίας ὁ ἀνθιστάμενος καὶ ἀντιδρῶν κέπρωται νὰ εἶναι τὸ πρῶτον θῦμα συμπαροσφῶν μεθ' ἑαυτοῦ πρὸς τὴν δυστυχῆ ὀλοκληρον τὴν ἀνθρώπινον οἰκογένειαν.

Βιβλιογρ. Π. Γράβιγγερ, Συμβολαί, εἰς ἀρχ. ἑλλ. Ἀνθρωποσοφίαν, II, 16. K. Reinhardt, Posidonios, Μόναχον 1921.
Jdom, Kosmos & Sympathie, Μόναχ. 1926. A. F. Ludwig, Geschichte d. ökk. Forschung, J. 1922. σ. 11.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΙΣ.— Τὸ τμήμα τῆς Ἀτλαντικῆς ἠπείρου τὸ εἶχον καταποντισθῆ κατὰ τὸν τελευταῖον ἐν τῶν τεσσαρῶν κατακλυσμῶν περὶ τὸ 9564 π.Χ. Τὸ ὄνομα τῆς ἐκτάσεως ταύτης μᾶς παρεδόθη ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος. (Πρβλ. "Ἠπειροί, Ἀτλαντὶς, Κατακλυσμός). Βιβλιογρ. Scott-Elliott, Histoire de l'Atlantide.—

ΠΟΣΙΜΟΣ ΧΡΥΣΟΣ.— (λατ. AURUM POTABILE, ἢ AOUR POTABILE= πόσιμον φῶς (βλ. Ἄσθος τῶν Σοφῶν). "Ὅρος ἀλχημικὸς τοῦ μέσου πρὸς παράτασιν τοῦ βίου.
(βλ. Ἐλιξήριον τῆς ζωῆς, Ἄσθος τῶν σοφῶν, Χρυσός).

ΠΟΣΤΕΛ, (GUILLAUME POSTEL). γεν. 1510 Νορμανδία + 1581.—Γάλλος μύστης. Ἐταξίδευσε κατ' ἐντολὴν τοῦ φραγκίσκου Ιου εἰς Ἀνατολὴν πρὸς ἀναζήτησιν χειρογράφων. Ἐκεῖ ἐξέμαθε τὴν ἐβ-

ραϊκήν, τὴν ἄρμενικὴν καὶ τὴν ἀραβικὴν. Ἐκανελεθῶν διωρεσθη καθηγητῆς τῶν ἀνατολικῶν γλωσσῶν εἰς Πάρισους. Ἐγένετο ἀντικείμενον διώξεων ἐκ μέρους τοῦ κλήρου καὶ παρεδόθη εἰς τὴν Ἱερὰν Ἐξέτασιν, ἀπὸ τὴν ὅποσαν ἠλευθερώθη ὑπὸ τῶν ἀνατολικῶν ἀδελφῶν του. Τὸ ἔργον του "CLAVIS ABSCONDITORUM" (κλεῖς εἰς τὰ ἀπόρητα καὶ λησιμονημένα πράγματα) τὸν κατέστησε διάσημον. Ὁ EL. LEVI τρέφει δι' αὐτὸν μεγάλην ἐκτίμησιν καὶ ὀμιλεῖ συχνὰ εἰς τὰ ἔργα του περὶ αὐτοῦ.

Τῷ 1544 προσχειρίσθη εἰς Ἱερὰ, ἄλλω ὅμως ἀντιθέσεως πρὸς τὸν Ἰγνάτιον ὁ Λογιόλα ἐφυλακίσθη εἰς Πάμην, ἀπὸ ὅπου διέφυγε, ἀναλαβὴν τὴν ἑδραν του εἰς τὴν Σορβὸνν. Ἀπέθανε εἰς μοναστήριον.

Φαίνεται ὅτι τῷ 1547 ὁ Π. ἐδέχθη τὸν φωτισμόν. Πράγματι, κατὰ τὸ ἔτος αὐτὸ συνήνησε τὴν "μητέρα Ἰωάνναν εἰς Βενετιαν." Ἔλαβε τότε τὴν ἀποκάλυψιν τῆς διπλῆς ἀνδρογύνου του φθσεως, ἄρρενος καὶ θηλεως.

Ἡ ψυχὴ κατὰ τὸν Ποστέλ εἶναι χωρισμένη εἰς δύο ἡμίσει, ἄρρεν καὶ θῆλυ, τὸ ANIMUS καὶ τὸ ANIMA, τῶν ὁποσων αἱ ἀνταστοχοὶ ἑδρα εἶναι ὁ ἐγκέφαλος καὶ ἡ καρδία. Ὁ Χριστὸς ἐξησφάλισε τὴν σωτηρίαν μόνον εἰς τὸ ἄρρεν ἡμῶν τῆς ψυχῆς. Τὸ θῆλυ μέρος ἀναμένει ἀκομή τὴν ἐξαγορὰν ἐκ μέρους μιᾶς Παρθένου, ἐκλεκτῆς τοῦ θεοῦ, ἡ παρθένος αὕτη ἦτο ἡ "Μήτηρ Ἰωάννα" ἣτις προσέφερε τὴν φῶτισιν εἰς τὸν Ποστέλ. Πλὴν ὅμως ἀπέθανε πρὶν ἐπιτελέσθαι τὴν ἀποστολήν του. Ἀργότερον ὁ Π. ἀκηρηθῆ ὠρισμένος τῶν βεβαιώσεων αὐτῶν, τῶν ἄλλως αἰρετικῶν, ἐν σχέσει μὲ τὴν Ἰωάνναν. - (MASSON).

Βιβλιογρ. Εἰς Levi, Ἱστορία 270. - Idem, Clef des Grands Mysteres 321. Brehier I 556. Papus, Tarot 301.

A. Franck, Kabbala 12. Dan. Rostout, G. Postel, Apotre de la Concorde au Monde, Paris 1931, Mortain.

Ἔργα: G. Postel, La Vierge Venitienne, Traduit de l'

Italian par Henri Morard, Paris 1928.

-Abraham Patriarchae Liber Jozirah ex Hebraeo Versus et Commentariis Illustratus a Gulielmo Postel, Paris 1552.

(Ἐπῆρξεν ὁ πρῶτος μεταφραστῆς τοῦ Σεφέρ Γιεζιράχ εἰς τὴν γαλλικὴν γλῶσσαν).

POST TENEBRAS LUX. (Μετὰ τὸ σκότος τὸ φῶς). Ἀνάλογον γυναικῶν πρὸς τὸ ♂. ORDO AB CHAO

Βιβλιογρ. Guonon, 'Επισκοπ.σ. 270. Λάσκορης 744.
Γράβιγγερ, Οίκοδ. καὶ Τεκτον. Συμβολισμός I 62.

ΠΟΤΑΜΟΣ. 'Ερμητικώς: Πολλάκις οὐ ἀρχ. σοφοί, οὐ ἐφευρόντες τὰς μύθους, ἀλληγόρησαν, διὰ τῶν ποταμῶν τὸν Ὑδράργυρον ἢ Ὑδωρ αὐτῶν. Ὁ Αχελῷος, υἱὸς κατὰ τοὺς ποιητὰς τοῦ Ἥλιου καὶ τῆς Γῆς, διέφθειρε πᾶσαν γῆν διὰ τῆς ὀποίας διήρχето. Ὁ Ἡρακλῆς τὸν ἐδέσμευσε. Ὁ ποταμὸς οὗτος συμβολίζει τὸν φιλαν. Ὑδράργυρον τοῦ ὀκοῦ τὰ πνεύματα διαβιβρώσκουσι καὶ διαλύσουσι πᾶν ὅ, τι εἰσάγεται ἐν αὐτῷ. Ὁ φιλόσοφος, ὡς ἄλλος Ἡρακλῆς, τὸν δευροθεῖ, ἦτοι σταθεροποιεῖ καὶ συμπτικῶναι τὰ πνεύματα αὐτοῦ συμφῶνως τῷ Ἔργῳ καὶ τῇ Τέχνῃ. Διὰ τοῦ μέσου τούτου ἀποσπᾶ ἐξ αὐτοῦ ἐν κέρας, τὸ κέρας τῆς Ἀφροδίτας ἦτοι παρασκευάζει τὴν Ἄφρον.

Ὁ Αχέρων, ὁ πρῶτος ποταμὸς ὅστις παρουσιάζεται εἰς τὰς σκιάς, τὰς καταρχομένης εἰς τὸ βασίλειον τοῦ Ἄδου. εἶναι ἡ πρώτη σῆψις τῆς ὑλῆς πρὸ τῆς τελείας αὐτῆς διαλύσεως. Τὰ ὕδατα τοῦ ποταμοῦ ἦσαν πικρὰ, δόσσαμα καὶ ἄραν κακῆς γεύσεως. Τὰ ὕδατα τῶν φιλοσόφων εἶναι ὡσαύτως πικρὰ, δόσσαμον καὶ δηλητηριώδεις.

Ὁ Ιορδάνης, ἔχει καὶ αὐτὸς τὴν ἰδίαν σημασίαν. Ἐπειδὴ ὁ διαλυτικὸς Ὑδράργυρος τῶν σοφῶν πρέπει νὰ ἐκπλύνῃ ἐπτάκις τὸ δυσδιάλυτον σῶμα διὰ νὰ τὸ καθάρσῃ, ὅπως ἀναφέρει ἡ Γραφή ὅτι ὁ Ναχαμᾶν ἐκλύθη ἐπτάκις εἰς τὰ ὕδατα τοῦ Ἰορδάνου διὰ νὰ θεραπευθῇ ἀπὸ τὴν λέπραν.

Ὁ Νεῖλος ἐθεωρεῖτο διὰ τοὺς ἰδίους λόγους ἰερός, κατὰ τὸν PERNETY τὸ ὕδωρ εἶναι ἡ βᾶσις, ἡ ἀρχὴ καὶ ὁ παράγων τοῦ Ἔργου. Διὰ τοῦ πυρός αὐτοῦ καὶ διὰ τῆς ἐνεργείας του ἐπὶ τοῦ τελείου σώματος, ὁ ἀνάγει εἰς τὴν πρώτην κατάστασιν, ἔδωκε λαβὴν εἰς τὴν δημιουργίαν ἄλων ἐκεῖνων τῶν μύθων οἵτινες σχετίζονται μὲ τὴν λατρείαν καὶ τὸν σεβασμὸν τοῦ ὕδατος, (PERNETY, MYTHOHERME, METIQUE).

βιβλιογρ. Dolosowato, 'Ονόματα τοῦ Ἄδου ἐν τῷ Μαζδεϊσμῷ Allendy 106. Voile à Isis No 27, 237.

Εὐφρότης. - Τεκτον. Ἐγκυκλ. II 89.

ΠΟΤΕ (ἑαρινὸς DU POTET). - Γάλλος ἰατρὸς ἀσχοληθεὶς συστηματικῶς μὲ τὴν ἔρευναν τοῦ ζωικοῦ μαγνητισμοῦ καὶ διαπιστώ-

σας τήν ἐξ ἀποστάσεως ἐνέργειαν τοῦ "μαγνητικοῦ ρευστοῦ". Εἰς δύο ἔργα του. "EXPERIENCES PUBLIQUES κ.τ.λ. (1820) καὶ " LA MAGIE DEVOILEE" ἀναφέρει περιπτώσεις μαγνητισμοῦ ὑποκειμένων ἐν ἀγνοίᾳ των μέσῳ κεικλισμένων θυρῶν. Τὰ πειράματά του ἐξεῖρη τήθησαν εἰς πρακτικὰ ὑπογραφήντα καὶ ἐπιβεβαιωθέντα ὑπὸ πολλῶν ἄλλων ἰατρῶν:

"Εργα: Dupotet, Manuel de l'Etudiant Magnetiseur, 1868

-Traite Complet de Magnetisme Animal, Paris 1930.

-Experiences sur le Magnetisme Animal, Faibles, n. l'Hotel

-Neu a. Paris 1827. Die Entschleierte Magie, Altmann.

ΠΟΥΑΣΟΝ (ALBERT POISSON). - 1869-1894. Νεώτερος ἀλχημιστής τοῦ παρελθόντος αἵματος τοῦ κύκλου τῶν Γάλλων ἀποκρυφιστῶν, διακρινόμενος διὰ τὴν μεθοδικότητα καὶ σαφήνειαν τῆς σκέψεως του. Τὸ βασικὸν ἔργον του "THEORIES ET SYMBOLES DES ALCHIMISTES" ἐκδόθην τὸ πρῶτον τὸ 1891, ἐπανεξεδόθη τὸ 1969 εἰς δευτέραν ἐκδόσιν εἰς Παρισίους, ὑπὸ τοῦ οἴκου "EDITION TRADITIONNELLES". Περιέχει, ἐκτὸς τοῦ γλαφυροῦ του κειμένου 15 πίνακας καὶ 42 εἰκόνας τὰς ὁποίας ὁ συγγραφεὺς δοκιμῶς σχολιάζει. Ἐπίσης εἰς τὸ γαλλ. περιοδικὸν "INITIATION" (Ἰούλι 1900), ἐδημοσιεύθη ἡ ἀλληλογραφία τοῦ Π. μετὰ τινος ἄλλου ἀλχημιστοῦ μετὸν τίτλον "INITIATION ALCHIMIQUE" πλήρης διαφωτισεῶν τοῦ ἀνωτέρου ἔργου.

ΠΟΥΚΕΡΤ (PR DR-ERICH PEUCKERT). - Γνωστὸς γερμανὸς λαογράφος, καὶ συγγραφεὺς. Ἀνέλαβε τὸ 1960 πειράματα ἐπὶ τοῦ ὕδατος του αὐτοῦ μετὰ τὰς λεγομένας "ἀλοειφᾶς μαγισσῶν" καὶ ἐσημείωσε τὰ δι' αὐτῶν προκατασμένα ὄνειρα, τὰ ὅποια συνέπιπτον ἀκριβῶς μετὰ τὰς περιγραφὰς τῶν μεσαιωνικῶν μαγισσῶν. Ἀνεμειχθῆ ὡς ἐμπειρογνώμων εἰς τὴν δόκιμην ἐναντίον τοῦ ἐκδότου τοῦ βου καὶ τοῦ βιβλίου τοῦ Μυσοῦ καὶ ἐχαρακτήρισε τὸ βιβλίον ὡς ἓν κατάλοιπον τῆς "μαγικῆς λαϊκῆς νοοτροπίας", ὅπου ἐμφανίζεται ἀπλῶς ἡ δεισιδαιμονία τῶν ἀνθρώπων.

"Εργα: Geheimkulte, Leben Künste & Meinungen des Paracelsus Von Hohenheim, Στουγ. 1943

- Schlessische Sagen, Jona 1924

- Der Alchimist Sein Weib

- Die Rosenkroutzer, Jona 1928

- Pansophie, Versuch Z. Gosch. der Weissen & Schwarzer Magie, Berol. 1956
- Astrologie, Στούτγ. 1960

ΠΟΥΡΑΚΑ. - (σικρ. είσπνοή). - 'Η είσπνοή του άέρος κατά τάς άσκήσεις τής Γιόγκια.

ΠΟΥΡΑΝΑΙ (σικρ. άρχαῖος). 'Αρχαῖα Ινδικά κείμενα τά όποια έρχονται, από πλευράς σπουδαιότητος, άμέσως μετά τας Βέδας καί έν τών όποιων περιήλθον μέχρις ήμών 80 κείμενα. άριθμός έξ αύτών άποδίδεται είς τόν Βυάδα, τόν ύποτιθειον σγγραφεία τής Μαχαβαράτα. Μεταξύ τών Πουρανών δυνάμεθα να έπισημάνωμεν τήν Μπαγκαβάτ Πουράνα, τήν "Αγνυ Π, τήν Μαβισθα Π καί τήν Βισουΰ Π.

Τά ποιήματα ταῦτα άπτονται θεμάτων τής δημιουργίας πθοράς καί άναγεννήσεως του Κόσμου, ώς έπίσης καί γενεαλογίας, καί πράξεις θεών, ήρώων καί ήγεμόνων.

Έκ τών Πουρανών, άλλαι μέν ύπεραμύνονται τής λατρείας του Βράχμα, άλλαι του Βισουΰ καί άλλαι του Σίβα. Γενικώς περιέχόμενον των κρίνεται ύπό τών νεωτέρων μελετητών ώς "αρετικόν", έναντι τών όρθοδοξων. Νομίζομεν έν τούτοις ότι α διακρίσεις είναι έξωτερικαί είς τό βάθος δέ έπικρατεῖ άξιόπρόσεκτος ένόησις. Παρατηρητέον έπίσης ότι ο Βράχμας τών ουρανών; δέν είναι τό ούδέτερον Βράχμαν του Ρίγι Βέδα. κ. άρχαϊκών κειμένων, άλλ' ο προσωπικός δημιουργός, όστις μαζί μέ τόν Βισουΰ καί τόν Σίβα άποτελοῦν τήν Ινδικήν Τριτάη, τν Τριμόρτι.

Βιβλιογρ. Π. Γράβιγγερ, Κοσμολογία 190, 191. Δ. Παλανού, Γιτά, σγ'. - Vozzani 279. Bradon 122. Durant I 524.

ΠΟΥΡΒΑ ΜΙΜΑΝΣΑ. - " άπλώς Μομάνσα (βλ. λ.).

* Έν τών έξ φιλοσοφικών συστημάτων (☉ Δαρσάνας) τών 'Ινδιών.-

ΠΟΥΡΙΤΑΝΙΣΜΟΣ. - 'Αγγλική αίρεσις διαμαρτυρομένων μεγάλης άσπρηότητος άρχών ήτις άργότερον συνεχωνέθη μέ τόν Πρεσβυτεριανισμόν, όστις δέν είναι άλλο άπό ένα ύπερμετρον καλβινισμόν. 'Αποκροσών ο Π. κάθε είδος ήδονής, παραδέχεται μό-

νον τὸ καθῆκον τὸ βασιζόμενον ἐπὶ τῆς ΘΣβλίου.

ΠΟΥΡΟΥΚΕΡ (DR HOBART LORENZ VON PURUCKER) γεν. 15.1.1874 SUF -

FERN (H.Π.Α.) ÷ 27.9. 1942 IADVINA (H.Π.Α.). Διηγήθη τὴν νεότητά του εἰς Γενεύην, Ρώμην καὶ Στρασβοῦργον, Ἐμπούδασεν ἐκτός τῶν εὐρωπαϊκῶν γλωσσῶν, ἑβραϊκὴν, σάνσκριτικὴν, ἀρχ. ἀγγλικὴν. Ἦλθεν εἰς ἡλικίαν 18 ἐτῶν εἰς Η.Π.Α. ἐγνωρίσθη τῷ 1894 εἰς τὸ Σάν Διέγο μετὸν WILLIAM M. ΤΖΩΠΕΖ, τὸν ἡγήτορα τῆς Θ.Ε. (ὡς διὰ δοχὸν τῆς Η.Ρ.Β.). Τῷ 1895 ἐπέστρεψεν εἰς Γενεύην, ὅπου συνήνητησε τὴν Αἰκατερόλην TINGLEY, ὅταν αὕτη ἀνέλαβε τὸ ποῦτον τῆς παγκόσμιον ταξίδιον. Ἀπὸ τὸ 1903 δρᾷ εἰς τὸ POINT LOMA (H.Π.Α.) εἰς τὴν διεθνή ἑδραν τῆς Θ.Ε.

Ἀπὸ τοῦ 11.7.1929 διὰδοχος τῆς TINGLEY, ὡς πρῶτος τῆς Θ.Ε. Τῷ 1930 ἐπέδθη εἰς τὴν δημιουργίαν μιᾶς διεθνοῦς θεοσοφικῆς ἀδελφικῆς κινήσεως μετὰ σκοπὸν τὴν συνένωσιν εἰς ἓν κέντρον τῶν ἁπειραρίσμων, ἐν διαμάχῃ εὐρισκομένων θεοσοφικῶν Ἐταιριῶν. Ἐν συναρτήσει πρὸς τοῦτο ἐκάλεσεν ὁ Π. τὴν Ἄννι Μπέζαντ καὶ τὸν Κέρ. Λεντμπήτερ εἰς τὸ POINT LOMA ἐπ' εὐχαιρίαι τῆς 100ῆς ἐπετελοῦ τῶν γενεθλίων τῆς Η.Ρ.Β. Ἐν ἀρχῇ ἡ Μπέζαντ ἐπέκλιμασε μετ' ἐνθουσιασμὸν τὸ σχέδιον τοῦ Π. καὶ ἐπρότεινε μάλιστα τὴν συνεργασίαν τῆς διὰ μίαν ἐπανέκδοσιν τῶν ἔργων τῆς Μπλαβάσκου. Ὅταν ὅμως ἐν συνεχείᾳ ὁ Π. προβάτεινε συγκεκριμένα ἔργα, ἐθεώρησε ταῦτα ἡ BESANT ὡς μίαν αἰχμὴν ἐναντίον τῆς καὶ τοῦ Λεντμπήτερ καὶ ἠναντιώθη. Ἔργα: Theosophisches Wörterbuch, Στουτγ. 1949

- Goldene Regel der Esoterik
  - Lebensfragen im Lichte Esoterischer Weisheit
  - Die Esoterische Tradition
  - Theosophy and Modern Science 1929
  - Occult Glossary 1933
  - The Masters and the Path of occultism, Pasadena
- Βιβλιογρ. Arthur L. Conger, Dialogues of Go-Purucker,

Pasadena.-

ΠΟΥΡΟΥΣΑ (σικρ. ὁ ἀνὴρ, τὸ ἄρρεν). Εἰς τὸν Ἰνδουϊσμὸν Π.εζ-
καὶ ὁ οἰκουμενικὸς καὶ πρωπαρχικὸς Ἄνθρωπος, ἡ κνευμα-
τικὴ ἀρχή, ἡ ἐνεργοῦσα ἐπὶ τῆς Πρακτικῆς κἀμναι ὥστε νὰ με-
τελθῇ ἢ πρωταρχικῆ Ἔθσις ἀπὸ τὴν ἄμορφον κατάστασιν εἰς τὴν

μορφικήν ἐκδήλωσιν. Ἡ δυαδικότης μεταξὺ Πουρούσα καὶ Πρακρίτη ἀνταποκρίνεται πρὸς τὴν ἔννοιαν τῆς Οὐσίας καὶ Ὑποστάσεως, τῆς μορφῆς καὶ τῆς ὕλης. Π. εἶναι ἡ ἐνέργεια, ἡ μεταρυσική ἀρχὴ τῆς ὑπάρξεως καὶ τῆς ἐκδηλώσεως, ἡ ἄρρη καὶ δημιουργὸς ἀρχή. Εἰς τὸν ἄνθρωπον ὁ Π. ἀντιπροσωπεύει τὸ Πνεῦμα, τὴν Μονάδα. Ὁ ὅρος Π. ἀντιστοιχεῖ εἰς τὴν φιλοσοφίαν Σάνκυα πρὸς τὸ Πασυάντι καὶ εἰς τοὺς Βεδαντίνους πρὸς τὸ Βέδχ.

Κατὰ τὴν Σάνκυα, ὁ δημιουργημένος Κόσμος προέρχεται ἐκ τοῦ πρωταρχικοῦ ζεύγους: Ὁ Πουρούσα (πνεῦμα πολὺ διαφορετικὸ τοῦ πρωταρχικοῦ καὶ ἀρχαῖκοῦ Πουρούσα (τοῦ ἀνθρώπου) εἶναι ἄρρη ἀρχή, ἀδρανὴς καὶ ἐαυτήν ἢ ὅποια διὰ τῆς παρουσίας της (καταλυτικῶς θὰ ἐλέγγωμεν) προκαλεῖ τὴν ἐκδήλωσιν τῆς Πρακρίτη (Φύσεως) καλούμενης ὁμοίως Πραντάνα. Διὰ τῆς ἐξελεύσεως τῆς ἀρχῆς ταύτης τῆς Φύσεως, παράγεται ὁ Κόσμος. Εὐθύς ὡς ὁ ἐξελικτικὸς αὐτὸς μηχανισμὸς περατωθῆ καὶ σταματήσῃ ἡ δρᾶσις τῆς πνευματικῆς ἀρχῆς (τοῦ Πουρούσα) ἐκ τῆς Πρακρίτη, ἡ γένεσις παύει. Ὁ Πουρούσα ἀπολυτροῦται τοῦ κήλου τῶν ἀναγεννήσεων, ἡ δὲ Πρακρίτη ἐπανέρχεται εἰς τὸν ἀρχικὸν τῆς ὕπνον. Τὸ σπέρμα τῶν τοιαύτων ἀντιλήψεων ἀνευρίσκεται ἤδη εἰς τὸ πρῶτον κεφάλαιον τῶν Νόμων τοῦ Μανού καὶ εἰς τινὰς Οὐπανισάδας.

Ἐάν ἀνατρέξωμεν εἰς τὰς ἀρχαιοτέρας Βέδας καὶ εἰς τὸ 10ον βιβλ. τοῦ Ρίγκ Βέδα, ἐμφανίζεται ἡ ἔννοια τοῦ Πουρούσα, ὡς τοῦ κοσμικοῦ Ἀρχανθρώπου. Τὰ διάφορα μέρη τοῦ Κόσμου εἶναι τὰ μέλη του καὶ εἰς τὴν ἐνότητά του τὸ ἄτομον αὐτὸ ἀποτελεῖ, τόσον τὸν πρῶτον θύτην, ὅσον καὶ τὸ πρῶτον θῦμα. Εἶναι πρόδηλον ὅτι πρόκειται ἐδῶ περὶ συμβολικῆς περιγραφῆς τῆς διελεύσεως τῆς Μονάδος εἰς τὴν πολλαπλότητα, ἄνευ τοῦ ὅπου δὲν θά ἦτο δυνατὴ μιὰ οὐσιαστικὴ ἐκδήλωσις δι' αὐτοῦ δυνάμεθα νῦν ἀντιληφθῆμεν ὅτι "ἡ περισυλογὴ ἐκεῖνου ποῦ εἶναι διαμοιρασμένον" τῶν Τεκτόνων, δὲν εἶναι ἄλλο ἀπὸ τὴν ἀποκατάστασιν τοῦ Πουρούσα εἰς οἷαν κατάστασιν εὐρίσκετο πρὸ τῆς ἀρχῆς, δηλ. εἰς τὴν ἀνεκδήλωτον κατάστασιν. Ὁ Πουρούσα εἶναι ταυτῶσμος πρὸς τὸν Πραγιαπάτι (τὸν κύριον τῶν παραχθέντων ὄντων) ἀφοῦ τὰ πάντα προῆλθον ἐξ αὐτοῦ καὶ θεωροῦνται, ἀπὸ τινος ἐπίψεως, ὡς οἱ "ἀπόγονοι" του. Εἶναι ὁμοίως ὁ Βισβακόρμα, ἦτοι ὁ ὁ Μέγας Ἀρχιτέκτων τοῦ Σμπαντος, εἶναι ἐκεῖνος ὅστις ἐπιτε-

λεῖ τὴν θυσίαν ἐνῶ συγχρόνως καὶ τὸ θῦμα. Πρβλ. ἐκλογὴ τὴν
 χριστιανικὴν ἀντίληψιν καθ' ἣν ὁ Χριστὸς εἶναι σύγχρόνως τὸ
 θῦμα καὶ ὁ κατ' ἐξοχὴν ἱερεὺς-θύτης. Εἰς τὴν ἑλλην. Παράδο-
 σιν ἔχομεν τὸν Διόνυσον Ζαγρέα, τελικὸν δημιουργὸν τοῦ ὕλι-
 κοῦ κόσμου, ὅστις, διαμελιζόμενος ὑπὸ τῶν Τιτάνων, μετέρχε-
 ται ἐκ τῆς ἐνότητος εἰς τὴν ποικίλτητα. Ἡ αὐτὴ ἀλληγορία
 ἐγκρῖπτεται καὶ εἰς τὸν φρυγικὸν "Λεττιν καὶ τὸν "Λδωνιν, ὡς
 τοῦτο διεξοδικῶς ἀναπτύσσει ὁ Ἀγιοκράτωρ Ἰουλιανὸς εἰς τὸν
 λόγον τοῦ Πρὸς τὴν Μητέρα τῶν θεῶν.

Βιβλιογρ. Π. Γράβιγγερ, Κοσμολογία 174, 187, Ἰετρονικὸς Συμβο-
 λισμός II, 19. Eusebion, Homiliae 45, 53. - Γαπόν 58. - L. Ziöglor, Ueber-
 lio I. Indox. - Aurobindo, Upanishads 43. - Idem, Via Divino
 489. - Idem, Gita 202, 327. - 256. . . -

(Πρβλ. Πνεῦμα, Οὐσία, Πρακτική).

ΠΡΑΓΜΑΤΙ. - (σφρ. ὁ κύριος τῆς Δημιουργίας) Εἶναι τὰ μεγά-
 λα ὄντα ἢ αἱ μεγάλαι Δυνάμεις τὰς ὁποίας ὁ Βράχμας ἤρ-
 χισε νὰ προβάλλῃ ἐκ τοῦ ἴδου του ἑαυτοῦ καὶ αἱ ὁποῖαι, ὑπὸ
 τὴν διεύθυνσίν του, ἠργάσθησαν εἰς τὴν διέπλασιν τοῦ Κόσμου.
 Κελοῦνται ἐκλογὴς Ρσεῖς ἢ Βραχμαδίκαις. Εἶναι τὸν ἀριθμὸν 7
 ἢ 10 ἀναλογεῖν δὲ πρὸς τὰς Σεριφῶθ τῆς δομῆς (ἀπὸ 7 μεταξὺ
 τῶν 10) πρὸς τοὺς 7 ἀγγέλους τῆς Ἀποκαλύψεως, τοὺς πρὸ τοῦ
 θρόνου τοῦ Θεοῦ. Εἶναι ἡ πρώτη ἐπίταπλῃ ἀπόρροια τῆς ὑπέρτης
 Ἀρχῆς, τοῦ Βράχμα. - (Πρβλ. Ἀρχάγγελοι, Ἀμσάπενδ
 Βιβλιογρ. Π. Γράβιγγερ, Οὐσὸδ. καὶ τεκτ. Σύμβολ. II 20. -

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΣ. - (REALITE). " Τὸ κίβνιον εἶναι ἀληθές· ὁ κὸ-
 σμος εἶναι ψεῦδος" διακηρύττει ὁ Σανκάρα. Κατὰ τοὺς
 Ἰνδοὺς πράγματι μόνον ὁ Θεὸς καὶ τὸ πνεῦμα εἶναι ἐληθινὰ
 ὄντοσότητες, ἐνῶ ὁ Κόσμος καὶ πᾶν τὸ ἐκδεδηλωμένον εἶναι θ. Μά-
 γυα (ἀπάτη, ψευδαίσθησις).

Βιβλιογρ. Aurobindo, Via Divino 619, 657. -

ΠΡΑΓΜΑΤΙΣΜΟΣ. - φιλοσοφικὴ κατεύθυνσις κατὰ τὴν ὁποίαν καθὲ
 ἄνθρωπος ἔχει ἰδιαίτερον αἴσθημα διὰ τὴν ἔννοιαν τῆς
 ζωῆς καὶ διὰ τὴν χρησιμότητα ταύτης. Ἰδρυτὴς εἶναι ὁ PEIR-
 CE (1839-1914). Κατὰ τὸν R. GUENON ὁ Π. ἀντιπροσώπευει τὴν
 κατέληξιν ἑλῆς τῆς νεωτέρας φιλοσοφίας καὶ τὸν τελευταῖον

βαθμόν τῆς κατὰπτώσεώς της. "Ἐχει συγγένειαν μὲ ἐκεῖνο ποῦ ὁ κόσμος ἀποκαλεῖ "κοινὸν νοῦν". Ὁ κοινὸς νοῦς συνίσταται εἰς τὸ νὰ μὴ ξεπερνῶμε τὸν γῆινον ὄρτζοντα καθὼς καὶ εἰς τὸ νὰ μὴ ἀσχολοῦμεθα καθόλου μὲ ὅ,τι δὲν ἔχει ἄμεσον πρακτικὸν ἀποτέλεσμα. Χάριν αὐτοῦ τοῦ ὠφελισμοῦ, ὁ αἰσθητὸς κόσμος κατέστη ὁ μόνος "πραγματικὸς" καὶ πιστευομὸς ὅτι δὲν ὑπάρχει γνῶσις ποῦ νὰ μὴ προέρχεται ἀπὸ τὰς αἰσθήσεις. Ἐκεῖνο ποῦ δημιουργεῖ τὸν Π. εἰς ὅλας του τὰς μορφάς εἶναι ἡ ὀλοκληρωτικὴ ἀποφορὰ διὰ τὴν Ἀληθειαν.

Μετὰ εἰς ὅλα αὐτὰ δὲν ὑπάρχει καμία θέσις διὰ τὴν διανοήσιν ἐκτὸς ἐδῶ καὶ ἐπ' ὅσον συγκατατίθεται αὕτη νὰ ὑποδουλωθῇ διὰ νὰ πραγματοποιηθοῦν πρακτικὰ ἀποτελέσματα καὶ εἰς νὰ μὴ εἶναι πλέον τίποτε ἄλλο ἀπὸ ἓν ἀπλοῦν ἐργαλεῖον ὑποτεταγμένου εἰς τὰς ἀξιώσεις τοῦ κατωτέρου, δηλ. τοῦ σωματικοῦ μέρους τοῦ ἀνθρώπινου ἀτόμου. (Κρίσις τοῦ νεωτέρου Κόσμου, 144 Χειρῶγρ.)

ΠΡΑΓΜΑΤΟΚΡΑΤΙΑ. - (Ρεαλισμός). Τὸ ἀντίθετον τῆς Ἰδεοκρατίας (Ἰδεαλισμός).

ΠΡΑΓΜΑΤΩΣΙΣ. - (REALISATION, VERWIRKLICHUNG). Εἰς τὸν Μυστικισμόν "ἡ θεοποίηση τοῦ ἀνθρώπου" ἡ ἔμπρακτος ἔνωσις μετὰ τοῦ θεοῦ. Ἡ μεταφυσικὴ Π. ἀποτελεῖ γνῶσιν ἐξ ἐνοράσεως (INTUITION) δηλ. ἄμεσον καὶ ὡς ἐκ τούτου ἐναντίαν πρὸς τὴν ἐκ συμπερασμάτων καὶ ἐνδιαμέσεως προερχομένην γνῶσιν τῆς ὀρθολογιστικῆς τάξεως. Εἶναι αὕτη αὕτη ἡ γνῶσις τοῦ ὑποκειμένου καὶ τοῦ ἀντικειμένου τὰ ὅποια ἐνοῦνται καὶ ταυτίζονται. Δὲν ὑπάρχει ἐνεργὸς καὶ ἀληθῆς γνῶσις εἰμὴ μόνον ἐκεῖνη ἡ ὅποια ἐπιτρέπει νὰ διεισδύσωμεν ἐντὸς αὐτῆς ταύτης τῆς φύσεως τῶν ὄντων ἑάν δὲ κατὰ τέτοιο εἶναι δυνατόν νὰ συμβαλεῖ μὲχρις ἐνὸς ὀρισμένου σημείου ἐντὸς τῶν κατωτέρω πεδίων τῆς γνῶσεως, μόνον ἐντὸς τῆς μεταφυσικῆς γνῶσεως εἶναι δυνατόν νὰ πραγματοποιηθῇ πλήρως καὶ ὀλοκληρωτικῶς.

"Ἄμεσον συνέπεια τῶν ἀνωτέρω εἶναι τὸ ὅτι τὸ "γινῶσκειν" καὶ τὸ "εἶσθαι" κατὰ βάθος εἶναι ἓν καὶ τὸ αὐτὸ πρᾶγμα ἢ ἑάν προτιμῶμεν, εἶναι δύο ἀχώριστοι ὄψεις μιᾶς ἐνιαίας πραγματικότητος καὶ μάλιστα ὅψεις αἱ ὅποια δὲν εἶναι δυνατόν πλέον νὰ εἶναι διακεκριμένα ἐκεῖ ὅπου τὸ πᾶν εἶναι ἅ -

νευ "διεστότητος". Τούτο ἀρκεῖ διὰ νά καταδεξῆ πῶσον μάταια εἶναι οἱ αἱ νεώτεροι ψευδο-μεταφυσικαί "θεωρίαι τῆς γνώσεως" αἱ ὅποια κατέχουν περίβλεπτον θέσιν ἐντός τῆς νεωτέρας φιλοσοφίας τῆς Δύσεως καὶ αἱ ὅποια μέγιστα ἔχουν τὴν τάσιν ἐνός, ὅπως συμβάλει μὲ τὴν φιλοσοφίαν τοῦ Κάντ, νά ἀπορροφήσων πᾶν τὸ ἐκτός αὐτῶν εὑρισκόμενον ἢ τουλάχιστον νά τὸ καταστήσων ὑποχείριστον τῶν.

Εἰς πᾶσαν πλήρη ἀπὸ μεταφυσικῆς ἀπόψεως διδασκαλίαν, ὅπως εἶναι αἱ ἀνατολικαί, ἡ θεωρία πάντοτε συνοδεύεται ἢ ἀκολουθεῖται ἀπὸ ἐνεργῶν πραγμάτων τῆς ὁποίας αὕτη ἀποτελεῖ τὴν ἀνάγκαστον βῆσιν οὐδεμία πραγμάτων εἶναι ἐπιτητὴ ἄνευ ἐπαρκούς θεωρητικῆς προπαρασκευῆς, ὁλοκληρῶς δὲ ἡ θεωρία εἶναι διατεταγμένη κατὰ τρόπον ἀποβλέποντα εἰς τὴν πραγμάτων, ὡς μέσον συμβῆλλον εἰς τὴν πραγματοποίησιν τοῦ σκοποῦ. Θεωρία ἄνευ πραγματώσεως εἶναι ἄπλοῦς βερμπαλιζμός. — (Πρβλ. Μόησις).

Βιβλιογρ. Vivantkanaria, 168. — Guonon 'Ινδουϊσμός I 163. — "Études Traditionnelles" 1953, 120. — Ropus, Magis, 166, 225, 151, 171, 107, 149, 164, 325. — F. Barlet, 'Ἀποκρυφισμός. — E. Lovi, Dogma 79, 138. —

ΠΡΑΚΡΙΤΗ (σρκ. φῶσις). ἡ Πραντάνα. Ἰθροιστικὸς ὅρος διὰ τὰς διαφόρους Ἰνδικὰς διελθίτους, τὰς ἀκολουθοῦσας τὴν ἀγνήν σαν σκριτικήν.

Εἰς τὴν Ἰνδικήν φιλοσοφίαν ἡ οὐσιαστικὴ αἴτια, τὸ θεμελιον τῆς πρώτης ἐξελίξεως τοῦ Σόμπεντος, ἡ Πρώτη Ὑλη, ἡ παρθένος Οὐσία, ἡ πρωταρχικὴ Ὑπόστασις (SUBSTANCE). — (Πρβλ. Πουρούσα) (Οὐσία).

Βιβλιογρ. Guonon, Homma 45, 55. — L. Ziegler Überlief. 458. — Aurebindo, Vie div. 409. — Π. Γράβγγερ, Κοσμολ. 173, 187)

ΠΡΑΚΤΙΚΟΣ. (OPERATIF). Ὁ ὅρος χρησιμοποιεῖται κυρίως εἰς τὸν

Ε.Τ. εἰς ἀντίθεσιν πρὸς τὸν "θεωρητικὸς" (SPECULATIF). Πρακτικὸς τέκτονες εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι ἀσχοῦν τὸ οἰκοδομικὸν ἐπάγγελμα. Τούτο δὲν σημαίνει ὅτι ὁ ὅρος περιόριζεται μόνον εἰς τοὺς χειρῶνεντας διότι καλῶς εἶναι οἱ "πρακτικὸς τέκτονες" ἐκτείνητο ἐκτός τῶν θεωρητικῶν καὶ πρακτικῶν γνώσεως ἐπὶ τῆς συμβολικῆς καὶ ἀκόμη τῆς μυητικῆς καταρτίσεως.

Οι νεώτεροι ιστορικοί του Ε.Τ. φαίνεται ότι γενικώς πιστεύουν ότι ο μετασχηματισμός ο συντελεσθείς με σκοπόν την γένεσιν του "θεωρητικού Τεκτονισμού", άποτελει όπως δήποτε δείγμα υπεραχής έναντι του "πρακτικού", έξ ου άπερρέυσεν, έν είδος προόδου από πλευράς διανοητικής και κατάκτησιν μιās στάθμης ασφαλώς ύψηλοτέρας. Καί ασφαλώς δέν πλανώνται από τής πλευράς ταύτης θέτοντες είς αντιπαρέταξιν τά "διανοήματα" τής "σκέψεως" προς τάς ένασχολήσεις του επαγγέλματος. Άλλά δέν πρόκειται περί αυτού όταν εσχολούμεθα με πράγματα μη σχετιζόμενα με την τάξιν των βεβήλων δραστηριοτήτων, αλλά με τοιαυτά μυητικής τάξεως.

(R. GUENON, 'Επισκοπήσεις επί τής μυήσεως 177).

- Πρακτικός (PRACTICUS). Ο 3ος βαθμός των Χρυσό- και Ροδοσταύρων του 18ου αι. κατά τον οποίον οι όπαδαί ώφειλον να παρασκευάσουν τή "χαωτικήν όρυκτόν ήλεκτρον" του όπου ου όμως ή σημασία ήρμηνεύετο είς ένα ακόμη ανώτερον βαθμό. Καί είς τή θ' Αμύρη χρησιμοποιεΐται ο όρος διά τον 3ον ναϊτικήν βαθμόν.

ΠΡΑΛΑΞΙΑ.- Περίοδος αναπαύσεως, καθ'ήν τή Σύμπαν ύπάρχει είς κατάστασιν ύποκειμενικήν. Οι δύο πόλοι Πνεύμα - Ύλη συγκεντρούνται είς εκείνο που είναι δι'ήμάς τή Μη' - "Ον, τή Άπόλυτον και κάθε φαινομενική έκδήλωσις καθεύ. Ύπάρχει ή Μέχα- Πραλέγυα που ίσχυει δι'όλοκληρον τή Σύμπαν, αι μεζζονες Πραλέγυας ή περιοδοί αναπαύσεως μεταξύ των ένσαρκώσεων ένός και του αυτού πλανητικού συστήματος και αι ελάσσονες Π. περιοδοί αναπαύσεως έντός μιās και τής αύτής αλυσίδου. Η Π. είναι ή νύξ του Βράχμα, ένω ή θ' Μανβαντάρα είναι ή ήμέρα αυτού. (V. REYNAUD, RHEA).
Βιβλιογρ. Rhon.- Guthrie, Ο γρηός 121.- Τανον.-

ΠΡΑΜΑΝΒΑ.- (σρκ.) Διέταξις χρησιμεύουσα προς παραγωγήν πυρός. Πρβλ. τή έλλ. όνομα Προμηθεός.

ΠΡΑΝΑ.- (σρκ. πνοή). Νοεΐται ή άρχή τής παγκοσμίου ζωής ήτις εκδηλούται είς όλα τά πεδία (όπως τή Τζιβα). Τή ύπειον αυτό (SOI). Έν τω μικροκόσμω είναι ή τρίτη άρχή του ανθρώπου, ή ζωτική δύναμις. Μία είς όλα τά έποκρυφιστικά έργα διέχυτος

έννοια, χωρίς συγκεκριμένην σημασίαν. Εἰς τὴν Η.Ρ.Β. τὸ 2ον σῶμα τοῦ ἀνθρώπου κατὰ τὴν ἑπταδικὴν σύνθεσιν, εἰς τὴν Α.ΒΕ-SANT τὸ 3ον σῶμα, τὸ ὁποῖον ὁ STEINER ὀνομάζει ἀστρικὸν σῶμα, ὁ Παράκλετος Ἀρχαῖον καὶ ἡ Α. BAILEY τὴν ζωτικὴν οὐσίαν κά-θε πεδίου.

Εἰς τὴν Γιόγκα, Πράνα εἶναι ἡ πρὸς τὰ ἄνω βαλνουσα πνοή, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ Ἀνάνα, τὴν κατιούσαν πνοήν.

Κατὰ τὴν Α. BAILEY καθένα ἐκ τῶν 4 βασίλειων τῆς φύσεως, ἔχει ἴδιον Πράνα, τὸ ὁποῖον κατέγεται ἀπὸ ἓν τῶν τεσσάρων αἰθερικῶν ὑποπεδίων τοῦ φυσικοῦ πεδίου. Συγκεκριμένως τὸ ὀρυκτὸν βασίλειον συντηρεῖται ἀπὸ τὸ 1ον ὑποπεδίου, τὸ φυτικὸν βασίλειον ἀπὸ 2ον, τὸ ζωικὸν ἀπὸ 3ον καὶ τὸ ἀνθρώπι-νο βασίλειον ἀπὸ τὸ 4ον. Συνεπῶς εἰς τὸ αἰθερικὸν σῶμα τοῦ ἀνθρ. ὑπάρχει τὸ Πράνα καὶ τῶν τεσσάρων ὑποπεδίων.

Βιβλιογρ. Α. Bailey, Telorathio & Atharkörper, Lorch 1960
Λάσκαρης 695. Π. Γράβιγγερ, Ἐπ. Δουήσεων 143. Basant,
L'Homme 333. - Clair, 25 L'opons 48. - H. Durville, Cours 72. -
Vivokananda 414, - Tanon 493. - Govinda 208, 215. -

ΠΡΑΝΑΓΥΑΝΑ. - Τὸ τέταρτον μέρος τῆς Γιόγκα τοῦ Παντέντζαλι.

Γενικῶς μεταφράζεται ὡς ἄσκησις τῆς ἀναπνοῆς, ὑπὸ τοῦ καθ. HAUER ὡς χαλιναγωγίαις τῆς ἀναπνοῆς.

Βιβλιογρ. Vivokananda 392, 397, 422, - E. Wood, Yoga 105. -
M. Eliado, Yoga 67, 71. - Tanon 523. -

(Πρβλ. Ράτζα Γιόγκα, Κουνταλίνη Γιόγκα).

ΠΡΑΝΤΑΝΑ. - (σρκ. κυρία). Ὁ ὅρος οὗτος δηλοῦ εἰς τὴν φιλοσοφίαν Σάνκια τὸ Χάος, εἰς δὲ τὰς Πουράνας τὴν Πρωταρχικήν Ὑλην, τὴν Μουλαπρακρίτη, τὴν Ἀκασά.

ΠΡΑΞΙΣ. - (OPERATION): Εἰς τὴν Μαγείαν κάθε ἐνεργὸς δραστη-ριότης, ἡ ἐφαρμογή τοῦ τυπικοῦ π.χ. ἡ καὶ μέρος αὐτοῦ.

Ἡ "Μεγάλη Πράξις" συνίσταται εἰς τὴν τελετουργικὴν Μαγείαν ὅχι μόνον εἰς τὴν ἐκκλήσιν μιᾶς ὀντότητος τοῦ ἀστρικοῦ πε-δίου ἀλλὰ καὶ τὴν χρησιμοποίησιν αὐτῆς πρὸς ἐξυπηρέτησιν τοῦ Μάγου εἰς ἓνα σκοπὸν. Οὕτω ὁ Μάγος καθίσταται ὁ ἐξουσιαστῆς τοῦ ἀστρικοῦ καὶ κατευθύνει τὰ γεγονότα συμφῶνως πρὸς τὴν θέ-λησιν του. -

ΠΡΑΣΙΝΟΝ. - ὡς συμβολικὸν χρῶμα εἰς τὸν Ε.Τ.: μεταμόρφωσις (εἰς τοὺς βαθμοὺς τοῦ Ἁγ. Ἀνδρέου). Εἰς τὴν ἀνατολικήν Ἐκκλησίαν: ὁ Κόσμος. Παρὰ τοὺς Αἰγυπτίους: ἡ χαρὰ. Ἐν Κίτῳ ἄνοιξις καὶ εὐσπλαχνία. Εἰς τοὺς ἄρχ. Ἰουδαίους: ἡ καρποφορία τῆς Γῆς.

ΠΡΑΤΥΛΑΧΑΡΑ. - (σικρ. ἀπαλλαγὴ). Τὸ 5ον μέλος τῆς Γιόγκα τοῦ Παντάντζαλι. Ὑπὸ τοῦ καθ. HAUER μετφρ. ὡς ἐπανόρθωσις τῶν ἀλυσθῆσεων.

Βιβλιογρ. Vivekananda 429. Wood 108. Tanon 530.

ΠΡΕΛ (FREIHERR CARL DU PREL). Γεν. 3-4-1839 Λάντσαουτ, + 1899

HEILIGENKREUZ (Τυρόλον) Γνωστὸς φιλόσοφος καὶ ἀποκριφιστής, πολυγράφος συγγραφεὺς, πνευματιστής, συνεργάτης τοῦ HUBLE-SCHLEIDEN εἰς τὴν 8.Ε. καὶ εἰς τὸ περιοδικὸν "SPHINX". ἤθεε τῷ 1853 εἰς Μόναχον ὅπου εἶχε τελειώσει τὰς γυμνασιακάς του σπουδὰς καὶ τὸ Παν/μιον, εἰσήλαθε τῷ 1859 εἰς τὸν βαυαρικὸν στρατὸν καὶ τῷ 1872 ἀπέσπυρθη ὡς λοχαγὸς καὶ ἐπεδόθη ἔκτοτε εἰς τὴν συγγραφικὴν ἐνασχόλησιν.

Ἔργα: Oneirokritikon, Der Traum vom Standpunkte des Transdentalen Idealismus, 1869.

-Der Gesunde Menschenverstand vor den Problemen der Wissenschaft, Βερολ. 1872

-Die Planetenbewohner & Die Nebularhypothese, Λειψ. 1880

-Die Philosophie der Mystik, Λειψ. 1884 & 1885

-Monistische Seelenlehre, Λειψ. 1887

-Die Mystik der Alten Griechen, Λειψ. 1888

-Studien aus dem Gebiete der Geheimwissenschaften, 2 T. Λειψία 1890-91

-Die Entdeckung der Seele durch die Geheimwissenschaften 2. Τόμοι, Λειψία 1894-95

-Das Rätsel des Menschen, Wiesbaden 1950

-Der Spiritismus, Λειψ. 1893

-Die Magie als Naturwissenschaft, Λειψ. 1920

-Der Tod, das Jenseits, das Leben im Jenseits, Λειψ. 1910

-Justinus Kerner & Die Soherin von Prevorst, Λειψ. 1913

ΠΡΕΣΒΕΙΑ ΤΟΥ ΓΚΡΑΛΙΑ. - Τὸ ἴδρυμα τοῦτο ἐκδίδει βιβλία καὶ ἕν περιοδικὸν μετὸν τίτλον "GRALSWELT" πρὸς χρῆσιν τῶν

μελῶν τῆς ὁ Κοινότητος τοῦ Γκράαλ. Δεδομένου ὅτι ἡ τελευταία αὐτὴ δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ εἶναι Ὀργάνωσις, ἔχουν ἀποδεχθῆ τὰ μέλη τῆς νὰ εἶναι τοπικῶς καὶ νομικῶς ἀνεγνωρισμένοι σὺλλόγοι μὲ τὸν τίτλον "Κόκλοι τοῦ Γκράαλ" ἕκαστος τῶν ὁποίων ἀποτελεῖται μόνον ἀπὸ 7 μέλη.

Βιβλιογρ. Die Gralsbewegung in Deutschland, Rosenheim 1960

ΠΡΕΦΟΡΣΤ. - (ἡ δραματίστρια τοῦ ΠΡΕΒΟΡΣΤ). Ὀνομάζετο FRIEDERIQUE HILFFE, γεν. 1801 + 5.8.1829. Θυγάτηρ δασσοκόμου, ἡ ὁποία ἐγένε γνωστὴ διὰ τὰ δράματά της καὶ τὰς ψευδαισιθῆσεις της. Ἐμελετήθη καὶ ἐνοσηλεύθη μαγνητικῶς ὑπὸ τοῦ Ἰουστίνου ὁ Κέρνερ.

Βιβλιογρ. J. Kerner, Die Seherin von Prevorst, Στοῦτ. 1892
Eschonmayer, Mystorien des Inneren Lebens, Tübingen 1830
Carl Du Prel, J. Kerner & die Seherin v. Prevorst, Λειψ. 1913

ΠΡΙΑΠΟΣ. - Θεοσγνωστός ἐν Ἑλλάδι ἤδη ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἡσιόδου, ἀναγόμενος ἴσως εἰς αἰγυπτιακὰ πρότυπα, Συμβολίζει τὴν πρωταρχικὴν γονιμοποιῶν δύναμιν, δι' ἣ καὶ ἐπὶ αἰγυπτιακῶν τοιχογραφικῶν εἰκονίζεται ὑπὸ τὴν μορφήν φαλλοῦ τεραστίων διαστάσεων (τριπλάσιου μήκους τοῦ σώματος). Συμφῶνως πρὸς αἰγυπτιακὰς παραδόσεις τὸ ἀνδρικὸν μέριον τοῦ Ὁσείδος, τ. ἔ. ἡ γονιμότης τῆς ἄρρενος ἀρχῆς. Ὁ Σουζδας ταυτίζει τὸν Πρίαπον πρὸς τὸν Ἦρον. (Πρβλ. Τράγος, Κρυδός, Μένδης).
Βιβλιογρ. "ΣΦΙΓΞ" 1962, 54. - Richerpin 524. -
Knight, Le Culte Du Priape (Σαγλ. 55)

ΠΡΙΓΚΗΨ ΤΗΣ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ. - Ὁ 16ος τεκτονικὸς βαθμὸς τοῦ Λ. Λ. Σ. Τ. Ἰ. Τ. Ἰβσον ὁ Ραγκόν, ἔσση καὶ ὁ Κλῆς γράφουσι ὅτι ὁ βαρῶνος Ἰσωνιτὸ εἶναι ὁ συνθέτης τοῦ βαθμοῦ τούτου. Ἡ παράδοσις τοῦ βαθμοῦ δὲν ἀναφέρεται οὔτε εἰς τὸν "Εσδρα οὔτε εἰς τὰ ἀπόκρυφα βιβλία τοῦ "Εσδρα, ἀλλὰ μόνον εἰς τὰς "ἀρχαιοτήτας" τοῦ Ἰωσήπου (Βιβλ. 11: κεφ. 4, ἐδ. 9). Εἰς τὸ Τυπικὸν γίνεται μνεῖα τῆς ἁποκαλύψεως τοῦ Ἰωάννου καὶ τῶν Σταυροφορικῶν.

ΠΡΙΓΚΗΨ ΤΟΥ ΛΙΒΑΝΟΥ (Β. Ἰππότης τοῦ Βασιλικοῦ πελέκωος). Ὁ 22ος βαθμὸς τοῦ Λ. Λ. Σ. Τ.

ΠΡΙΓΚΗΨ ΡΟΔΩΣΤΑΥΡΟΣ. - ἸΠΠΟΤΗΣ ΤΟΥ ΛΕΤΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΕΛΕΚΑΝΟΣ. -

(SOVERAIN PRINCE ROSECROIX, PRINCE OF ROSE CROIX, PRINZ VOM ROSENKREUTZ). Ὁ σημαντικὸς οὗτος βαθμὸς εἶναι ἐξ ὅλων τῶν ἀνωτέρων βαθμῶν ὁ εὐρύτερον διαδεδομένος, εὐρισκόμενος εἰς πολυάριθμα συστήματα. Εἶναι ὁ 18ος τοῦ Α.Α.Σ.Τ. Ἐνίοτε ἐδίδετο καὶ ὑπὸ τῶν Ἱπποτῶν Ναυτῶν. Ἀπονέμεται ὑπὸ Περιστευλίου ἐξαρτημένου ἀπὸ τὸ Ὑπατον Συμβούλιον τοῦ Ἔθους.

Κόσμημα τοῦ βαθμοῦ εἶναι χρυσοῦς διαβήτης ἀνοσγματος 22 1/3 μοιρῶν μὲ στέμμα ἐπὶ τῆς κορυφῆς. Μεταξὺ τῶν σκελῶν τοῦ διαβήτητος ὑπάρχει σταυρὸς. Εἰς τὸ κέντρον τοῦ σταυροῦ ῥόδον καὶ εἰς τοὺς πῶδας τοῦ Σταυροῦ παρίσταται πελεκάνος σχιζῶν τὸ στήθος του διὰ τὴν θρῆψιν τὰ ἐντὸς φωλεᾶς νεογνά του. Εἰς τὸ ὅπι - σθεν μέρος τοῦ κοσμήματος ὑπάρχει ἀετός μὲ ἀνοιχτάς τὰς πτερυγας. Ὅλα αὐτὰ καὶ πολλὰ ἄλλα σύμβολα ἀποτελοῦν τὸ περιεχόμενον ἐρμηνείας τῆς διδασκαλίας τοῦ βαθμοῦ (Πρβλ. Ροδόσταυρι - σμός) (Ροδόσταυρος).

Βιβλιογρ. Stoecklin, Instruction au 18^e Grade, (Σγγλ. 1303)
R. Guisson, Ἐσωτερικὸς τοῦ Λόγτου 25.

ΠΡΙΓΚΗΨ ΤΗΣ ΣΚΗΝΗΣ. ἡ τοῦ Ἄδύτου.-

(PRINCE OF THE TABERNACLE). Ὁ 24ος βαθμὸς τοῦ Α.Α.Σ.Τ. Εἰς τὰ παλαιὰ τυπικὰ περιεγράφοντο αἱ ὁδηγαὶ αἱ δόξαι διὰ τὴν κατασκευὴν τῆς "Σκηνῆς" ὡς αὐταὶ ἀναφέρονται εἰς τὸ 25ον κεφ. τῆς Ἐξόδου. Οἱ τρεῖς ἀξιωματικοὶ ἀντιπροσωπεύουν τὸν Μωυσῆν, τὸ Ἰακώβ καὶ τὸν Ἰσραὴλ. Ἐραδύτερον εἰς τὴν ἱερωτικὴν τὸ Τυπικὸν συνεπληρώθη καὶ αἱ τελεταὶ τοῦ βαθμοῦ ἀφορῶν εἰς τὴν μίσην εἰς τὰ μυστήρια τῆς Μωσαϊκῆς Σκηνῆς. Κόσμημα τοῦ βαθμοῦ εἶναι χρυσοῦν ἄ, τὸ δὲ περιζῶμα εἶναι λευκὸν μὲ παρυφῆς πρᾶσινας. Ὁ Α. ΜΑCΚΕΥ τονίζει ὅτι ὁ βαθμὸς αὐτὸς ὑπάρχει μόνον εἰς τὸ σκωτικὸν δόγμα, διότι οὐδαμοῦ ἀλλαχούτων συνήνηται. Γίνεται λόγος περὶ Σολομῶντος, περὶ τῆς Σφραγίδος αὐτοῦ, περὶ μακροπρόσωπου καὶ μικροπρόσωπου.

ΠΡΙΓΚΗΨ ΤΗΣ ΧΑΡΙΤΟΣ ἡ τοῦ Ἐλέους.

(PRINCE DE MERCY, PRINCE DE MERCI).

Ὁ 28ος τοῦ Α.Α.Σ.Τ. καλοῦμενος ἐπίσης καὶ Σκῶτος Τριαδικὸς (SCOTTISH TRINITARIAN).- Ὁ βαθμὸς οὗτος εἶναι ἐκ τῶν σπουδαιότερων καὶ ἄπτεται ἐρμητικῶν ἐννοιῶν καὶ συμβόλων. Γίνεται μεταξὺ ἄλλων καὶ μνεῖα τῆς θεᾶς Χάριτος. Συνεχίζων ὁ δόκιμος

τὴν ἐξέλιξιν τοῦ, προσορμᾶται εἰς τὰ διάφορα ἐπίπεδα τῆς οὐρανίου περιοχῆς. Διέρχεται διὰ τοῦ πρώτου, δευτέρου καὶ τρίτου οὐρανοῦ, ὡς ὁ Δάντης, ἀντὶ δὲ τῶν δαιμόνων τοῦ ἀστρικοῦ λαμβάνει ἐπαφὴν μὲ τὰς συλφίδας καὶ ἄλλους οὐρανίους ἀποδέκτας. Τέλος ὁ δοκιμὸς ἀποκτᾷ πτέρυγας, σύμβολον τῆς ἀνυψώσεως τοῦ μέχρι τοῦ θεοῦ πεδίου. Ἡ Κατήχησις περιλαμβάνει τὰς ἑξῆς χαρακτηριστικὰς φράσεις;

- Ἐρ. Εἶπατε τριαδικὸς σκῶτος Διδ.;

Ἄπ. Εἶδον τὸ Μέγα Φῶς καὶ εἶμαι ὡς σεῖς ἐξουχάτατος, διὰ τῆς τριπλῆς ἐνώσεως τοῦ αἵματος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ ὀποίου σεῖς καὶ ἐγὼ φέρομεν τὴν σφραγίδα.

- Ποῖα εἶναι ἡ τριπλῆ αὐτῆ ἐνωσις;

- Ἐκεῖνη τὴν ὄρασαν ὁ Λιόνιος ἔκαμε μὲ τὸν Ἀβραάμ διὰ τῆς περιτομῆς ἔκελην τὴν ὄρασαν ἔκαμε μὲ τὸν λαόν του, εἰς τὴν ἔρημον τῆ μεσολαβήσει τοῦ Μωυσέως ἔκελην τέλος τοῦ ἔκαμε μετὰ τῶν ἀνθρώπων διὰ τοῦ θανάτου καὶ τῶν παθῶν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ ἀγαπητοῦ του υἱοῦ.

Βιβλιογρ. Λάσκαρης 687. Γράβ. Γεκτον. Μουσ. 42. Δίκοδ. καὶ Τεκτ. Συμβολισμὸς 113. R. G. Upton, Δάντης 11, 12, I don, Esoter. Chrestion 77. -

ΠΡΙΓΚΗΨ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΙΑΚΟΥ ΜΥΣΤΙΚΟΥ. -

(SUBLIME PRINCE OF THE ROYAL SECRET). Ὁ 32ος βαθμὸς τοῦ Α. Α. Σ. Τ. Ἡ ἀμφεσις τοῦ 32ου ἀποτελεῖται ἀπὸ περιλαβμίου καὶ περίζωμα. Τὸ περιλαβμίου εἶναι μέλαν μὲ λευκὰς παρῶφας. Τὸ κόσμημα εἶναι τευτονικὸς σταυρὸς. Ἐπὶ τοῦ τριωνυκικοῦ ἐπιπλασμάτου εὐρίσκονται κεντημένα 6 σημεῖα ἄνα τρεῖς ἐκατέρωθεν τοῦ κεντροῦ κυανὰ, ἐρυθρὰ καὶ κίτρινα. Ὑπεράνω αὐτῶν ὑπάρχουν τευτονικὸς σταυρὸς ἐπιστεφόμενος μὲ παντεπόπτην ὀφθαλμὸν ἐπὶ δὲ τοῦ σταυροῦ δικέφαλος ἀετός.

Τὸ σημαντικώτερον μέρος τοῦ βαθμοῦ τούτου, λέγει ὁ MASKEY, εἶναι ὁ Πίναξ χαρτέξεως. Εἶναι ἔμβλημα βαθυτάτης σημασίας, εἰς τὴν ἀκριβῆ του δὲ ἐρμηνεύσαν εὐρίσκειται τὸ "Βασιλικὸν Μυστικὸν" ἐκ τοῦ ὀποίου ἔλκει τὸ ὄνομα τοῦ. Ἡ ἐρμηνεία του εἶναι καθαρῶς ἐσωτερικὴ. Καὶ εἶναι ἐνδεικτικὸν τὸ γεγονός ὅτι παρ' ὅλας τὰς μεταλλαγὰς τὰς ὀποίας ὑπέστη ὁ βαθμὸς, μετατοπισθεὶς ἀπὸ 25ου ἐνὸς τύπου εἰς 32ον ἐνὸς ἄλλου,

οὐδεμίαν ἐσημειώθη ἀλλοίωσις τόσον εἰς τὴν σημασίαν, ὅσον καὶ εἰς τὸ σχῆμα του.

Ρητὸν τοῦ βαθμοῦ εἶναι " SPES MEA IN DEO EST" δηλ. Ἡ ἐλπίς μου ἐπὶ τὸν θεόν.- Λάσκορης 687.-

ΠΡΙΤΙΒΗ.- (σφρ. ἡ γῆ). Ἡ ὕλη τοῦ φυσικοῦ πεδίου ἄντιστοιχῶς τῷ σχετικῶν τάττωσιν.-

ΠΡΟΑΙΣΘΗΣΙΣ.- Τὸς ἐξ ἡμῶν, ἔστω καὶ ἅπαξ καθ' ἕνα του τὸν βέρον δὲν ἠσθάνθη κατὰ τρόπον μὴ ἐπίδεχόμενον ἀμφιβολίαν, τὴν προαισθητικὴν μελλοντικῶς τινὸς συμβάντος; Ἡ Προαισθησις, λέγει ὁ Ἰούλιος Ζανέν, ὁμοιάζει πρὸς ἀστραψὴν, προσπίπτουσαν καὶ διαφωτίζουσαν τὴν ψυχὴν οὐδὲν μέχρι τοῦδε ἐκλήθεταί, ἔχετε πάντα τὰ δικαιώματα νὰ ἀμφιβέλλητε ἐπὶ τῆς ἐκκληρώσεως τῆς, ἐν τοῦτοις εἴθε βέβαιος περὶ τῆς ἐκκληρώσεώς της, περὶ τῆς ἀληθείας τῆς προαισθησεώς σας".-

Πρέπει νὰ ὑπολογίσωμεν ὅτι πάντες δὲν κατέχομεν κατὰ τὸν αὐτὸν βαθμὸν τὸ ἔδωρον τῆς εἰσθησεως τῆς "ἀστραψῆς" ταύτης ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον συναντᾶται εἰς τὰς εὐαισθητοὺς ὑπάρξεις, εἰς τὰς γυναῖκας, εἰς τοὺς ἱερωμένους καὶ ἐν γένει εἰς τοὺς νευροπαθεῖς.

Τὰ παραδείγματα ἀρθρονοῦν καὶ πλεῖστα ὅσα ἀνεγράφησαν εἰς τὴν σχετικὴν βιβλιογραφίαν. Τὸ ἐκκλητικώτερον ὅμως εἶναι ὅτι τοιαῦτα γεγονότα ἀναφέρονται καὶ προκειμένου περὶ ζῶων, τὰ ὅποια προαισθάνονται τὸν κίνδυνον ἢ καὶ τὸν θάνατον τοῦ κυρίου των.

Βιβλιογρ. Περίοδ. " Ἔων". Ἀθήναι 1922, Νο 27, σ. 97 ὡς καὶ Νο 15 σ. 11, 12.- ἔνθα ἀναφέρονται πλεῖστα ὅσα περίπτωσις C. Flammarion, La Mort et l'Ésion Mystere I 81, 83-93.-

Plytofi, Occultisme 34.-Καμπάνης 21, 27, 28.-

ΠΡΟΒΗΤΙΚΗ ΚΟΝΙΣ (POUDRE DE PROJECTION). Ἄλλως φιλόσοφικῆ

Λέξος. Ἐν " φύραμα" προκαλοῦν τὴν ἐσωτερικὴν μεταλλαγὴν τῶν μετέλλων.

ΠΡΟΒΟΛΗ.- (PROJECTION).- Ἡ τελευταῖα φάσις τοῦ ἀλχ. Μ. Ἔργου Μετὰ τὴν δυναμικοποίησιν τῆς φιλ. Λέξου διὰ τοῦ "πολλαπλασιασμοῦ" προβάλλεται αὕτη ἐντὸς τοῦ ἐν ὑγρῷ ἢ τετηκυῖα καταστάσει εὐρισκομένου πρὸς ἐξευγενισμόν μετέλλου (μολύβδου, κασσιτέρου, ὑδραργύρου).

Μικρά ποσότης ἐκ τῆς Λέθου, ἐπιμελῶς περιβεβλημένης ἐντὸς κηροῦ καὶ ὑπὸ μορφήν σφαιριδίου, ρίπτεται ἐντὸς τοῦ λέβητος. Μετὰ τινα βραχὺν χρόνον ζέσεως, ὀδύκηνρος ἢ μεταλλική μάζα παρουσιάζεται μετασταιχειωμένη εἰς ἀργυρον ἢ χρυσόν ἀναλόγως τῆς κατεργασίας τῆς Λέθου.

Βιβλιογρ. Π. Γράβιγγερ, Ἐρμ. Φιλοσ. I 129. Poisson, Theories 113. - Ευαίτα, Χρυσοποιία 10. - Parnety, Projection.

ΠΡΟΓΝΩΣΙΣ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ. - (PRÄKOGNITION, WAHRSAGEN). Προμάν-

τευσεις, διορατικὴ αἴσθησις τοῦ μέλλοντος. Ἡ λαϊκὴ μεταγλώττισις τῆς μαντικῆς διὰ τὸ μέλλον μέσῳ τοῦ καρῆ, τῶν καρτιῶν καὶ ἄλλοτε τῶν γραμμῶν τῶν χειρῶν. Ἡ κοινὴ ἀντίληψις ὅτι ὁ περικρυσιμὸς καὶ ἔτι περισσότερον ὁ ἑσωτερισμὸς ἀσχολεῖται μὲ τὴν Πρόγνωσιν γεγονότων, εἶναι ὅλως ἀσάφης. Ἡ διὰ τῶν ἀνωτέρω μέσων προμαντεία εἶναι εἴτε δεισιδαιμονία, εἴτε ἀπλῶς τρόπος χρηματισμοῦ ἢ καὶ διασκεδάσεως, ὅπως πολὺ ἄρθρως εἰς τὰ σχετικὰ βιβλία ἀναγράφεται. Δὲν ἔχει πάντως σχέσιν μὲ τὴν Ἐμαντεϊαν καὶ ἀκόμη ὀλιγότερον μὲ τὴν ἘΠροφητεϊαν.

Βιβλιογρ. Anton Neuhäussler, Telepathie, Hellsehen, Präkognition, Βέρνη 1957. - Papalardo, Proscgi, Pronostici. - Banno 184. - Kardec L. des Esprits 383. - J. Filintre 370. - C. Flammation, Mort et Son Myst. I 272, 301. - Dubor 199. - " Revue Spirite, 'Ιούλ. 1923, 301, 302. -

ΠΡΟΓΝΩΣΙΣ ΚΑΙ ΔΙΔΩΝΩΣΙΣ ΛΕΙΘΕΝΕΙΩΝ. - Ὁ μέσῳ τῶν ἀστρολογικῶν κανόνων, τῆς Χειρολογίας, τῆς Γραφολογίας, τῆς Ἐκκρεμοσκοπίας, τῆς Ἰριδοσκοπίας προσδιορισμὸς ἐκ τῶν προτέρων τῶν τάσεων τοῦ ὄργανισμοῦ πρὸς νοσηρὰς διαθέσεις, ἢ καὶ ἐκ τῶν ὑστέρων ὁ χαρακτηρισμὸς μιᾶς ἤδη ἐκδηλωθεύσης ἀσθενείας.

Βιβλιογρ. Π. Γράβιγγερ, Ἐγχειρ. Ἀστρολογίας T. IV.

" " Ἱατροσοφικὴ πρόγνωσις.

ΠΡΟΚΑΤΑΛΗΨΙΣ. - Καλεῖται ἡ γνώμη ἢ σχηματιζομένη προχερῶς ἀνευ τῆς ἀπαιτουμένης κριτικῆς τῶν πραγμάτων ἐραθῆς ἕνεκα ἐπηρεασμοῦ ἐκ προσωπικῶν ἀντιλήψεων, ἢ ἐξ ἄλλων ὑποβολῶν. Ἐκ ταιούτων προκαταλήψεων, ὅπως καὶ ἐκ ἘΠρολήψεων γέμει ὁ σημερινὸς πολιτισμὸς μας. Μίαν ἐκ τῶν ταιούτων προκα-

ταλήψεω αναφέρει ὁ R, GUENON (Ἰνδουίσιτ. διδασκ. I 22) καὶ τὴν ὅποσαν ἀποκαλεῖ τὴν "ὑπὲρ τοῦ κλασσικοῦ πολιτισμοῦ προκατά-
ληψιν". Ἡ φράσις αὕτη ἔχει τὴν ἔννοιαν τῆς ἐπικρατήσεως τῆς
ἐκ τῶν προτέρων ἐσχηματισμένης γνώμης κατὰ τὴν ὅποσαν πᾶς πολι-
τισμὸς θεωρεῖται ὡς προελεύων ἀπὸ τοῦς Ἕλληνας καὶ τοῦς Ῥωμαί-
ους. Εἰς τὴν διαμόρφωσιν τῆς τοιαύτης ἀντιλήψεως, συνετέλεσε
κατὰ βάθος τὸ ὅτι αἱ Δυτικοὶ ἔφθασαν εἰς σημεῖον τοῦ νὰ φαν-
τάζωνται ὅτι τὸ ἴδιον συνέβη εἰς ὅλον τὸν κόσμον καὶ οὕτω δυ-
σκόλως παραδέχονται ὅτι ὑπῆρξαν καὶ ὑπάρχουν πολιτισμοὶ δια-
φέροντες πολὺ ἀπὸ εὐτόν· καὶ κατὰ πολὺ ἀρχαιότεροι τούτου. Ὁ
νοῦς των δὲν δύναται νὰ ἐξέλθῃ πέραν ἀπὸ τὴν Μεσόγειον. Ὁ δυ-
τικὸς Πολιτισμὸς μὲ τὰ ἰδιαιτέρὰ του χαρακτηριστικὰ εἶναι ἀ-
πλῶς εἰς πολιτισμὸς μεταξὺ ἄλλων τοιούτων, καὶ ἐκεῖνο τὸ ὀ-
ποῖον πομπωδῶς ἀποκαλοῦμεν "ἐξέλιξιν τοῦ πολιτισμοῦ", δὲν εἶ-
ναι ἄλλο τι εἰμὴ ἡ ἀνάπτυξις τοῦ εἰδικοῦ τούτου πολιτισμοῦ
ἢ ἢ ἐποχῆς ἀνεφάνη οὕτως καὶ ἥτις δὲν ἀπέχει πολὺ ἀπὸ ἡμᾶς,
ἐνάπτυξις ἥτις ἐξ ἄλλου οὐδὲν εἶναι κανονικὴ καὶ "προοδευτι-
κὴ" ἢ ἢ ὅλων τῶν σημεῶν. Ἡ "Ἀναγέννησις" θὰ ἠδύνατο νὰ χρησι-
μεύσῃ ὡς σαφέστατον παράδειγμα πνευματικῆς παλινδρομήσεως, ἢ
ὅποσα συνεχῶς ἐπιτείνεται μέχρι τῶν ἡμερῶν μας. -

ΠΡΟΚΛΟΣ. - γεν. 411 Κων/πολις + 485 μ.Χ. Ὁ τελευταῖος σημεῖων
Νεοπλατωνικὸς, κεφαλὴ τῆς ἐν Ἀθήναις σχολῆς. Ἐπ' αὐτοῦ ὁ
Νεοπλατωνισμὸς ἔσχε τὴν τελευταίαν του ἀναλαμπήν, πρὶν δώσῃ γέ-
νεσιν εἰς ἄλλων μορφῶν σχολίας, αἱ ὅποιαι διήκουν μέχρι τῶν
ἡμερῶν μας.

Κατὰ τὸν βιογράφον του Μαρτῖνον, κατόπιν συστηματικῶν χαλδαῖ-
κῶν καθήρσεων εἰς ἅς τὸν ὑπέβαλον, εἶχε τακτικὴν ἐπαφήν καὶ ἐπι-
καινωτικῶν μετὰ φαιτωδῶν πνευματικῶν ὄντοτήτων αἱ ὅποιαι τοῦ
κατήύθυνον τὰ βήματα. Κεκτημένος ἰδιαιτέρων ἀποκρυσφῶν δυνάμεων
ἐθεάθη ἐν καταστάσει. ☉ Μετεωρισμοῦ. Ἐπίστευεν ὅτι ἦτο ἡ μετεν-
σάρκωσις ἑνὸς ἀρχαίου πυθαγορείου.

Χαρακτηριστικὸν γνώρισμα τῆς συγκρητιστικῆς φιλοσοφίας του
εἶναι ἡ διάρθρωσις τῶν μεταφυσικῶν καὶ ψυχολογικῶν ἐννοιῶν καὶ
δυνάμεων εἰς τριάδας, οἷα ἐκτίθεται εἰς τὰ περισπούδαστα σχό-
λια του εἰς τοῦς πλατωνικοὺς διαλόγους. Αἱ δυνάμεις αὗται συναρ-
μολογοῦνται εἰς κύκλους, καθ' ὅσον ἡ γένεσις τοῦ Κόσμου συντελεῖ-
ται εἰς τρεῖς φάσεις:

Ἡ πρώτη τούτων εἶναι ἡ Μονάς, ἡ ἐν τῷ αἰτίῳ παραμονή τοῦ παραχθέντος (τῆς ἀνταναικλάσεως τῆς Μονάδος). Ταύτην ἀκολουθεῖ ἡ Δυάς, ἡ πρόοδος, ἡ ἐκ τῆς Μονάδος ἕξοδος. Ἡ τρίτη φάσις τέλος συνίσταται εἰς τὴν ἐπίστροφήν καὶ εἰς τὴν ἐπὶ τὸ αἶτιον ἐπένοδον. Ἡ ἐξέλιξις αὐτῆ ἀφορμᾶται ἐκ τοῦ Ἐνός, ὅπερ εἶναι, ὡς καὶ διὰ τὸν Πλάτωνα, τὸ Ἁγαθόν. Ἐκ τοῦ Ἐνός τούτου ἀπορρέουν αἱ ἐνάδες, αἵτινες συντάσσονται εἰς τριάδας καὶ εἶναι οὗτοι θεοὶ ὑπὲρ πᾶσαν κτίσιν καὶ ὁ Νοῦς. Ὁ τελευταῖος ἀναπτύσσεται περαιτέρω εἰς τὰς ἐξῆς τρεῖς ὑποστάσεις: Νοητῶν, Νοητῶν-Διανοητικῶν, Διανοητικῶν. Ἐκ τοῦ διανοητικοῦ πηγάζουν αἱ ψυχαι: θεῖα, δαιμονική, ἀνθρώπινη. Ἐκ τῶν ταῦτα ἐκονται οἱ τρεῖς κύκλοι: τοῦ πνεύματος, τῆς ψυχῆς καὶ τῆς ὕλης.

Ἡ ἕκαστος αὐτῶν ἐμφανίζει πάλιν τριττὴν διάρθρωσιν. Μεταξὺ τῶν ὄντων τοῦ ὡς ἐμφύχου θεωρουμένου σύμπαντος, ἀπὸ τῶν ἀστρικῶν θεοτήτων μέχρι τῶν φυτῶν, ὑφίσταται συμπάθεια καὶ ἀλληλεπίρρασις. Δυσχερέστατον πρόβλημα ἐν τῷ πᾶσι τοῦ αἰῶνος, εἶναι τὸ τοῦ καθοῦ ἐν τῷ κόσμῳ. Ὁ Πρόβλημα, ἀποκρούσων τὴν ἐκ τοῦ θεοῦ καταγωγὴν αὐτοῦ, θεωρεῖ αὐτὸ δεδομένον μετὰ τῆς αἰετίζοντος ἐτελεσας τῶν κατωτέρων καὶ κατωτάτων ὄντων ἅτινα ἀπομακρύνονται ὁλοῶν ἀπὸ τῆς ἐστίας τοῦ θεοῦ Φωτός.

Ἡ εἰς τὸ, φῶς τοῦτο ἐπιστρέφει ὁ ἄνθρωπος ἐνούμενος μετ' αὐτοῦ διὰ τῆς Ἐκστάσεως καὶ τῆ βοηθεία τοῦ ἐν αὐτῷ Ἐνός, ὅπερ εἶναι ἀνώτερον τοῦ ἐν αὐτῷ πνεύματος. Ἐν τῇ ἐκστατικῇ ταύτῃ ἐνώσει μετὰ τοῦ Ἐνός, τελειοῦται ἡ ἠθική ἐξύψωσις τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ ἡ ὁδὸς ἥτις ἄγει εἰς τὴν ἐξύψωσιν ταύτην εἶναι τρίτη. Τὰ πρῶτα βήματα διδάσκει ὁ Ἔρως, ἡ Ἀλήθεια ὁδηγεῖ ἔπειτα εἰς τὴν θεῖαν ζωὴν, τὸ τέρμα ἀποτελεῖ ἡ πέραν τῆς γνώσεως Πίστις, ἥτις ἀνάγει εἰς τὴν μυστικὴν Σιγὴν ὡς καὶ τὴν διατριβὴν ἐν τῷ Ἀρρητῷ." (Νικ. Λούβαρις, Ἱστορ. Φιλοσ. I, 139)

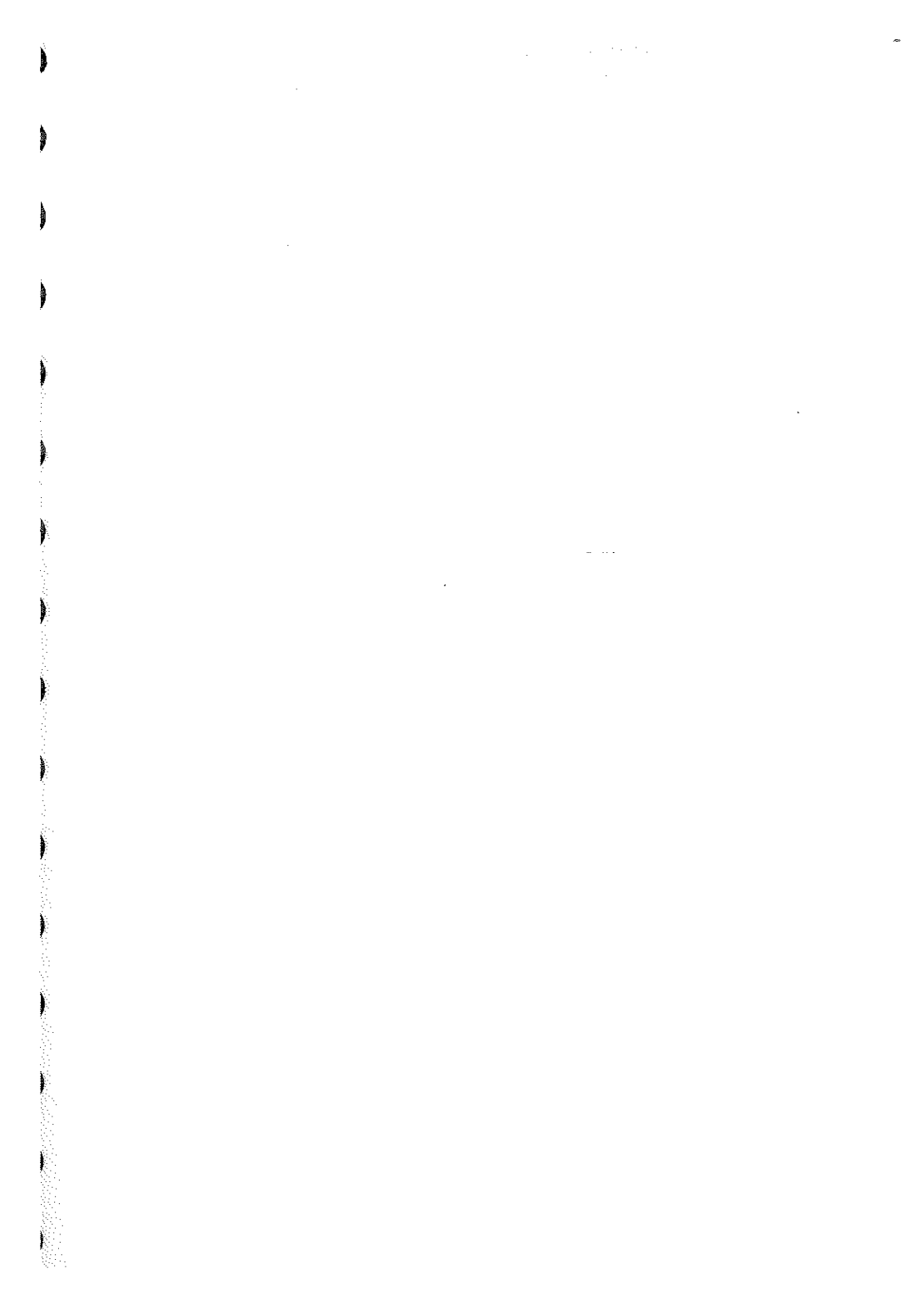
Βιβλιογρ. - Π. Γράβιγγερ, Ἀρχ. ἑλλ. Ἀνθρωποσ. II, 34. -

Brohier I 348. - "ΣΦΙΓΞ" 1963; 189. - Whitaker, The Neoplatonists 1904. - Theiler, Die Vorbereitung des Neuplatonismus 1930. - A. Drows, Plotin & der Untergang der Antiken Welt-1907.

ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ. - Γνώμη μὴ στηριζομένη ἐπὶ τῆς λογικῆς καὶ τῆς γνώσεως, ἀλλὰ σχηματισθεῖσα ἀόθαις ἕτως ἐκ κοικίλων αἰτίων ἢ συμπτώσεων. Συνήθως ταυτίζεται μετὰ τὴν δεισιδαιμονίαν, καὶ τὰς

Ὁ Προμηθεύς, σύμβολον τῆς Ἀνθρωπότητος, δεσμευόμενος κατὰ διαταγὴν τοῦ Διός, ἐπὶ τοῦ Καυκάσου ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ — (κατὰ παλαιὰν λιθογραφίαν).

πεποιθήσεις τοῦ λαοῦ. Ἀδίκως ὅμως γίνεται τοῦτο, διότι ὁλόκληρος ὁ νεώτερος κόσμος μαστίζεται κυριολεκτικῶς ὑπὸ προλήψεων τὰς ὁποίας ὁ μύστης ἔχει υποχρέωσιν νὰ ἀνακαλύψῃ καὶ νὰ καταπολεμήσῃ.

Ἐπάρχουν π.χ. προλήψεις εἰς τὴν Ἐπιστήμην, εἰς τὴν Ἡθικὴν (λ.χ. ἡ θεωρία τῆς ἰσότητος) εἰς τὸν βίον καθ' ὅλου, ποῦ εἶναι ἀντιλήψεις ριζωμέναι βαθειά εἰς τὸ ὑποσυνείδητον τοῦ ἀνθρώπου καὶ διὰ τὴν ἀπαλλαγὴν τῶν ὑπολίτων χρειάζονται ἡράκλειοι ἔθλοιοι νὰ καταβληθοῦν καὶ θωτισμένοι νοῦς.

Ἡ ἔρευνά τῶν προλήψεων ἔχει μεγάλην σπουδαιότητα, διότι ἀσκοῦν μεγίστην ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς ζωῆς τῶν ἀτόμων καὶ τοῦ κοινωνικοῦ βίου, διότι ὅσονδῆποτε ὑψηλὸν καὶ ἂν εἶναι τὸ πνευματικὸν ἐπίπεδον εἴτε μιᾶς κοινωνίας ὡς συνόλου, εἴτε τῶν μεμονωμένων ἀτόμων καὶ ὅσονδῆποτε καὶ ἂν προσπαθῇ τις νὰ ἀπαλλαγῇ τῶν προλήψεων τῶν εἰς αὐτὸν κληροδοτηθεισῶν, ὅμως εἰς τὸ ὑποσυνείδητόν παραμένουν λανθάνοντως, καθορίζουν δὲ καὶ κατευθύνουν αὐτως εἰπεῖν λεληθότως, πᾶσαν ἐνέργειαν τοῦ ἀτόμου. Πᾶν τις, ὅσονδῆποτε πολιτιστικῶς ἐξελιγμένος καὶ ἂν εἶναι, κλείει ἐν ἑαυτῷ κατὰ βάθος ὑπρισμένης προλήψεις ὡς προγονικῆ κληρονομίαν ἔστω καὶ ἂν αἰ σκέψεις καὶ αἰ ἐνέργειαι τοῦ φαίνονται ἀπηλλαγμέναι αὐτῶν. (Πρβλ. Δεισιδαίμοναι.)

Βιβλιογρ. - Ἐπισημονικὰ: Guenon Orient 43. - Nouy, Dest 137. - 137. - Ἡθικὰ (Ἰσότης) Guenon, Ἐπισκοπ. 259. Orient 64. Τοῦ βίου: Guenon, Orient 80. -

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ. - Ἐσωτερικῶς ὁ Λόγος τῶν Ἑλλήνων, ὅστις μεταφέρει ἐπὶ τῆς γῆς καὶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὸ θεῖον Πῦρ (διάνοια καὶ συνείδησις) διὰ τοῦ ὑποκόου ἐφεξῆς οἱ ἀνθρώποι ἐπρωικίσθησαν μὲ πνεῦμα καὶ νόησιν. Ὁ Π. εἶναι ὁ Ἰνδικὸς τύπος τοῦ Κουμάρα ἢ τοῦ Ἐγῶ ὁ ὁποῖος ἐνσαρκοῦται ὑπὸ ἀνθρωπ. μορφήν, διὰ νὰ καταστήσῃ τοὺς ἀνθρώπους λανθάνοντως θεοὺς, ἀποσπῶν αὐτοὺς ἐπὶ τῆς ζωῆς καταστάσεως. Οἱ ἀληθινοὶ ὅμως θεοὶ (Ἐλοχίμ) ἀντέδρασαν εἰς τὸ νὰ καταστρῶν οἱ ἀνθρώποι ὅμοιοι τιν (Γέν. Γ 22). Ἐκτότε βλέπομεν εἰς κάθε θρησκευτικὸν θρηῖλον τοὺς θεοὺς νὰ τιμωροῦν τοὺς ἀνθρώπους διὰ τὴν δόξαν τῶν κρῆς μάθησιν. Οὕτω καὶ ὁ Π. κατὰ τὸν ἑλληνικὸν μῦθον προσεδέθη κατ' ἐντολήν τοῦ Διὸς ἐπὶ βράχου εἰς τὸν Κεῦκασον. Κατὰ ταῦτα δυνάμεθα νὰ εἰ-

πυμεν ὅτι ὁ Π. εἶναι τὸ σύμβολον τοῦ Λυτρωτοῦ, τοῦ Σωτήρος, τοῦ μεγάλου Μυσταγωγοῦ τῆς ἐλλ. παραδόσεως. Μεταφέρει ἀπὸ τὴν κατοικίαν τῶν ἀθανάτων εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὸ θεῖον Πῦρ καὶ τοὺς διδάσκει τὰ μεγάλα ἀπόρρητα τῆς φύσεως τοῦ Ἄϊθέρος καὶ τοῦ Πυρός. Δέν δυστάζει πρὸ σῦθενός κωλύματος καὶ τολμᾷ νὰ τεθῆ ἀντιμέτωπος τῶν ἀντιδρωσῶν εἰς τὴν λυτρωτικὴν χειρονομίαν του Δυνάμεων. Δέν δύναται νὰ βλέπῃ τὸν ἄνθρωπον ὑπόδουλον τῆς ὕλης καὶ τῆς εἰμαρμένης. Διὰ στιβαρῆς χειρὸς δράττει αὐτόν καὶ τὸν ἀφυπνίζει. Ἡ ἀπολύτρωσις, τοῦ διδάσκει, δέν ἐγκείται εἰς τὴν ἐμπλεον τρέμου καὶ τυφλὴν ὑποταγὴν ἐνώπιον τῶν κελουσιῶτων ἐνὸς ἀνθρωπομόρφου θεοῦ, προϋδόντος τῆς δεισιδαιμονίας καὶ τῆς ἀγνοίας.

Ἀὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ἀγνοίαν καὶ τύφλωσιν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἀναλαμβάνει ὁ Φωτοδότης νὰ διασκεδάσῃ καὶ ἀποκαλύπτει τὰς ἱκανότητας τοῦ Πυρός, διδάσκει τὴν μαντικὴν καὶ ἐρμηνεύει τὰ ἀπόρρητα τοῦ ἀλαβήτου, ἦτοι τὴν γλῶσσαν, τὸν Λόγον. Μᾶς δέδει τὸ παράδειγμα ὅχι τοῦ ἀνθρώπου τοῦ κύπτοντος τὸν αὐχένα πρὸς τῆς ἰνάγκης καὶ τοῦ Μοιραίου, ἀλλὰ τοῦ ἀνθρώπου τοῦ γνωρίζοντος τί πρέπει καὶ τί δέν πρέπει καὶ ἐνεργούσας συμφῶνως πρὸς τὸν φυσικὸν Νόμον ὅστις εἶναι ὁ θεῖος Νόμος.

Εἶναι ταυτοχρόνως ὁ γνώστης τῶν φυσικῶν νόμων, ὁ κάτοχος τοῦ μυστηρίου τοῦ Πυρός καὶ τῆς Ζωῆς, τοῦ ὁποῦ ὅμως συγχρόνως ἡ ψυχὴ ἔχει θάσσει εἰς τὸ σημεῖον ἐκεῖνο τῆς ἀηλοκερδείας καὶ αὐτοθυσίας, ὥστε νὰ διαθέτῃ τὴν γνῶσιν του ἐξ ὀλοκλήρου καὶ ἀνευ προσδοκίας ἀνταμοιβῆς ὑπὲρ τῆς πασχούσης ὑπὸ τῆς ἀγνοίας ἀνθρωπότητος.

Αὐτός εἶναι ὁ Π. ὁ Λυτρωτῆς. Εἰς μῦθος περιλαμβῶν ὀλόκληρον φιλοσοφικὸν σύστημα, μὴ ἀλληγορικὰ περιλαμβένουσα ὀλόκληρον θρησκείαν, τὴν θρησκείαν τοῦ Ἐλευθέρου, τοῦ Μεμνημένου, τοῦ Ἀνθρώπου. Αὐτός εἶναι ὁ Π. ὁ Λυτρωτῆς. Εἰς πεπτωσιὸς θεός, ἀλλὰ προπάντων εἰς ἀνυψωθεὶς Ἄνθρωπος.

Βιβλιογρ. Franz Hartmann, *Wie der Mensch mit Schöpferischer Macht ausgestattet wird. Eine Deutung der Prometheus-Sage*, Würzburg 1966. Richardson, 35, 42. - *Psicon*, II, 624.

D. S. IV 90, VI 20. - Π. Γράβιτς γερ, Πολιτισμός 122. -

I δόν, Θεμέλια Βασ. Τέχνης 128. - "ΣΦΓΓΣ" 1964, 168. -

ΠΡΟΜΗΝΥΜΑ. - Μήνυμα αναφερόμενον εἰς μελλοντικόν γεγονός, πραγ-
γέλια ἐνός περιστατικοῦ. Ἡ Λαογραφία εἶναι μεστή τοιούτων
περιπτώσεων καὶ ἐπ' αὐτῶν βασίζεται ὀλόκληρος ἡ Μαντική. Οἱ Ψυ-
χισταὶ ἐμελέτησαν ἐνδελεχῶς τὰ διάφορα προμηνύματα καὶ συνή-
γαγον ἐνδιαφέροντα συμπεράσματα περὶ τῆς πραγματικότητος αὐ-
τῶν καὶ ἐπὶ τῶν ἀπτερώων θεμελίων ἐπὶ τῶν ὁκίλων ταῦτα στηρί-
ζονται.

Βιβλιογρ. C. Flammarion, Mort et son Myst. II 208. -

"Psychica" No 19, 111. - Περιοδ. Μεγ. Ἑλλ. Ἐγκυκλ. 20. 3. 1927.

ΠΡΟΝΟΔΟΣ. - Ἀνάλογον πρὸς τὸ λατ. PROFANUM ἴσον Βέβηλος. Εἰς τοὺς
ἑλλ. ρωμ. καὶ ἰουδαϊκοὺς ναοὺς ὁ πρὸ τοῦ ναοῦ χώρος, κεκο-
σμημένος διὰ στηλῶν καὶ μέχρι τοῦ ὁποίου οἱ ἀμύητοι ἐπετρέ-
πετο νὰ κλησιάζουν. Τὸ ἀντίθετον εἰς τοὺς Ἑλληνας Ὀπισθόδο-
μος ἢ λατ. POSTICUM.

Εἰς τὴν Ε. Τ. Λογοτροπικὴν καλεῖται ἐπίσης Π. ἢ μὴ τελετικὴ
συνάντησις ἀδελφῶν, μὲ σκοπὸν φροντιστηριακόν. -

ΠΡΟΝΟΙΑ (PROVIDENCE). - Ἐκ τοῦ προνοῶ ἀναφέρεται εἰς τὴν θεότη-
τα ἐν τῷ ρόλῳ τῆς διαθετοῦσης τὰ πάντα Ἀρχῆς. Ἡ Π. τοῦ
θεοῦ ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου, ἐκφράζεται ἐν ὅλῃ τῇ θυμαστῇ πολυπλο-
κότητι καὶ μὲ ὅλην τὴν δυνατὴτητα προσαρμογῆς τῶν διαφόρων
λειτουργιῶν.

Ὁ FABRE D'OLIVET εἰς τὰ ἔργα του καὶ ἰδίως εἰς τὴν "HISTOIRE
PHILOSOPH. DU GENRE HUMAIN" δίδει θαυμασίαν ἀνάλυσιν τοῦ ἔργου:
"Ἡ Π. εἶναι τὸ ἀνώτερον καὶ νοερὸν μέρος τῆς παγκοσμίου φύσεως,
ἢ ὅποια ἐκλήθη φυσικῶς φύσις. Εἶναι νόμος ζωντανός, ἀπορρέων ἐκ
τῆς θεότητος, διὰ τῆς ὁποίας ὅλα τὰ πράγματα καθορίζονται δυνά-
μει. Ὅλοι αἱ κατώτεροι ἀρχαὶ ἀπορρέουν ἐκ ταύτης ὅλα τὰ αἴτια
ἀντλοῦν ἐξ αὐτῆς τὴν προέλευσιν καὶ τὴν δυνάμιν τῶν. Σκοπὸς τῆς
Π. εἶναι ἡ τελείωσις ὅλων τῶν ὄντων. Τὸ μέσον καὶ χρησιμοποιοῦ
πρὸς τοῦτο, εἶναι αὐτὸ καὶ λέγομεν χρόνος."

Εἰς δὲ τὰ σχόλια του ἐπὶ τῶν Χρυσῶν Ἐπῶν ὁ ἴδιος συγγρα-
φεὺς ἀναλθεὶ ὡς ἐξῆς τὴν σκέψιν του: "Ὁ Πυθαγόρας, λέγει, ἀντέ-
τασεν εἰς τὴν ἐξαναγκάζουσαν φύσιν, ἢ ὅποια μᾶς καθορίζει τοὺς
συγγενικοὺς δεσμοὺς, τὴν κοινωνικὴν θέσιν καὶ ὅλα ταῦτα εἶναι
συνέπεια προγενεστέρως τᾶξως, ἀύστηρῶς, ἀκάμπτου καλουμένης

Τύχης ἢ Ἀνάγκης, μίαν ἐλευθέραν φύσιν, ἥτις ἐνεργοῦσα ἐπὶ τῶν ὄντων τῆς ἀερανοῦς ὕλης, τὰ τροποποιεῖ καὶ συνάγει κατὰ βούλησιν ἀγαθὰ ἢ δυσμενῆ ἀποτελέσματα. Ἡ δευτέρα αὕτη δύναμις ἐκαλεῖτο Δύναμις ἢ Θέλησις: δι' αὐτῆς ρυθμίζεται ὁ ἀνθρώπινος βίος καὶ κατευθύνεται ἡ συμπεριφορὰ του βάσει τῶν στοιχείων τὰ ὅποια ἡ πρώτη παρέχει. Ἡ Ἀνάγκη καὶ ἡ Δύναμις, ἴδου κατὰ τὸν Πυθαγόραν, τὰ δύο ἀντίθετα κίνητρα τοῦ ὑποσεληναίου Κόσμου, εἰς τὰ ὅποια ὁ ἀνθρώπος ὑπόκειται. Τὰ δύο ταῦτα κίνητρα ἔλκουν τὴν δύναμιν των ἐκ μέρους ἀντιθέρας τιнос αἰτίας τὴν ὅποیان οἱ ἀρχαῖοι ἐπεκάλουν Μέμειν καὶ ἦν ὀνομάζομεν Πρόνοιαν. Κατὰ ταῦτα ὁ Πυθαγόρας ἀνεγνώριζεν, ἐν σχέσει πρὸς τὸν ἀνθρώπον, πράγματα ὑποκειμένα εἰς τὴν Ἀνάγκην καὶ ἄλλα ἐλεύθερα ἐφ' ὅσον ἐξηρτῶντο ἐκ τῆς Δυνάμεως ἢ τῆς Θελήσεως. Κατέτασσε τὴν υἱικὴν στοργὴν εἰς τὰ πρῶτα, ἐνῶ τὴν φιλίαν εἰς τὰ δευτέρα. Ἀφοῦ ὁ ἀνθρ. δέν εἶναι ἐλεύθερος εἰς τὴν ἐπιλογὴν τῶν γονέων κατὰ βούλησιν, ὀφείλει νὰ τοῦς σέβεται ὅπως εἶναι ἑνὸς ὅμως οὐδεὶς τὸν ὑποχρεώνει νὰ προσφέρῃ τὴν φιλίαν του, δύναται ἐλευθέρως νὰ τὸ πράξῃ εἰς ἐκαίνοους οἱ ὅποιοι ἀποδεικνύονται ἄξιοι αὐτοῦ διὰ τῆς ἀρετῆς των."

Ὁ δὲ LOUIS BASTIN, στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ θεωρήματος τοῦ τετραγώνου τῆς ὑποτείνουσῃς παντός ὀρθογωνίου τριγώνου, τὸ ὅποσον ἀποδίδεται εἰς τὸν Πυθαγόραν ἢ τὸν Εὐκλείδην, εἰς τὴν πραγματικότητά ὅμως εἶναι κινεζικῆς προελεύσεως, συνάγει ἐνδιαφέροντα συμπεράσματα δι' ἐφαρμογῆς τῶν τριῶν ἐς ἀνω πυθαγορείων ἀρχῶν:

Πρόνοιαν

$$3^2 = 9$$

Θέλησις

$$4^2 = 16$$

Ἡ μικρὰ πλευρὰ τοῦ ὀρθογωνίου τριγώνου, ἀντιστοιχοῦσα πρὸς τὴν Πρόνοιαν, ἔχει μῆκος τριῶν μονάδων ἢ μεγάλη πλευρὰ τῆς ὀρθῆς γωνίας, ἧς ὁ ἀριθμὸς εἶναι 4, ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὴν ἀνθρ-

πύλην θέλησιν* ὅσον διὰ τὴν ὑποτεινούσαν, αὕτη ἔχει ἀριθμὸν 5 καὶ ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὴν Εἰμαρμένην (Ἀνάγκην, Μοιραῖον). Εἶναι γνωστὸν ὅτι τὸ τετράγωνον τῆς ὑποτεινούσης ($5^2 = 25$) ἴσούται πρὸς τὸ ἄθροισμα τῶν τετραγώνων τῶν δύο ἄλλων: πλευρῶν τοῦ ὀρθογωνίου τριγώνου. Μετὴν ἀνωτέρω δοθεῖσαν ἐπίσμησιν: $5^2 = 4^2 + 3^2 = 25 = 16 + 9$ ἢ εἰς φιλοσοφικὴν γλῶσσαν μεταφράσεις τοῦ κινεζικοῦ συμβόλου εἶναι εὐχερῆς: Ἡ ἀνθρώπινη θέλησις δέν δύναται νά ἰσοφαρῶσῃ τὴν δύναμιν τῆς Εἰμαρμένης, εἰ μὴ μόνον τῇ ἐπικουρίᾳ τῆς θεῆς Προνοίας. Ἐπὶ τῇ βάσει τούτων δύναται νά γίνῃ μιὰ πολὺ ἐνδιαφέρουσα, θεωρητικὴ, ἴσων καὶ πρακτικὴ μελέτη περὶ τοῦ τρόπου διὰ τοῦ ὁποίου δύναται νά μειωθῇ ἡ ἰσχὺς τοῦ Μοιραίου (Ἀνάγκης) καὶ συνεπῶς νά ἐπιτευχθῇ ἡ "κατάργησις τοῦ κακοῦ" οὕτως ὅτι Μοιραῖον εἶναι ἡ φαινομενικὴ αἰτία, καὶ ὅμως εἰς τὴν πραγματικότητα εἶναι ἡ μοιραία συνιστάμενη. Εἶναι βέβαιον ὅτι θέτων τὴν χεῖρα μου ἐπὶ τῆς φωτιᾶς θά καῶ. Τὸ "κακόν" τοῦ ἐγκαύματος (πόνος) εἶναι μιὰ ἐφαρμογὴ τοῦ Μοιραίου* ἐφ' ὅσον ἀγνωσῶ, ὑπόκειμαι εἰς τὴν Ἀνάγκην καὶ τὴν Εἰμαρμένην* πρέπει λοιπὸν νά ἀναζητήσω τρόπον διὰ τοῦ ὁποίου θὰ καταστῶ ἰσχυρότερος τοῦ Μοιραίου. Διαθέτω μέσα μου μιὰν δύναμιν, τῆς ὅποιας ἡ ἰσχὺς, καταλλήλως καλλιεργουμένη, δύναται νά καταστῇ σημαντικὴ εἶναι αὕτη ἡ θέλησις. Ἐάν ἠκούσμην καὶ ἀνέπτυσσον τὴν δύναμιν ταύτην, ἐάν τὴν "δυναμικοποιῶσα" ἐάν τὴν καθύπευκτον ἀκατονόητον καὶ παντοδύναμον, ὅπως εἶναι ἐκεῖνη τοῦ Θεοῦ, θά ἐπετύγχανον ἀσφαλῶς νά νικήσω τὸ Μοιραῖον, νά τὸ ὑποτάξω, νά τὸ ἀλυσοδῶσω.

"Ἐτσι συλλογίζεται ὁ ὁπαδός τῆς "διανοητικῆς ὁδοῦ" καὶ περιπίπτει περὶ τοῦ εἰς τὸν ὑπερμετρον ἐγκλισμὸν. Διότι διὰ τῆς ἐπέκτασews τῆς "χορδῆς" τῆς θελήσεως αὐξάνεται καὶ ἡ ἰσχὺς τοῦ Μοιραίου ἢ τῆς Εἰμαρμένης. Ἐπάρχει ἐν τούτοις ἓνα καὶ μόνον μέσον διὰ νά ἐξασθενήσωμεν τὴν "χορδὴν" τοῦ Μοιραίου* εἶναι νά κάμωμεν νά συμπέσῃ ἡ πλευρὰ τῆς θελήσεως μετὴν πλευρὰν τῆς Προνοίας, διὰ προοδευτικῆς μειώσεως τῆς πρώτης. Τότε τὸ τρίγωνον μετασχηματίζεται διαδοχικῶς καὶ τελικῶς ἡ ὑποτεινούσα ἀφανίζεται: αἱ δύο πλευραὶ Πρόνοια καὶ θέλησις ἔχουσιν τότε συναυτισηθῆ. Μετ' ἄλλας λέξεις, ὁ μόνος τρόπος διὰ νά καταργηθῇ τὸ Μοιραῖον, εἶναι νά προσαρμώσωμεν τὴν ἀνθρώπινην θέλησιν πρὸς τὰς βουλὰς τῆς Προνοίας (Θεοῦ) καὶ νά τὴν ταυτώσωμεν

πρός τήν ὑπέτην θέλησιν." (Πρβλ. Μοιραζόν, Βέλγησις),
Βιβλιογρ. - Fabre-D'Olivet, Ἐξέτασις τῶν Χρυσῶν Ἐπιγν.,
σ. 23, 25, 48. - L. Gastin, Τό πρόβλημα τοῦ κακοῦ, 27.
Σολύστιος, π. Θεῶν καί Κόσμου, 20. - L. Collier, Fabre D'
Olivet, Paris 1953, Nizet. - St. De Guaita, III 275. -
R. Guenon, Grand Triade 142. -

ΠΡΟΟΔΟΣ. - Εἰς τούς συγγραφείς κατά τό πλεῖστον πρόσδος εἶναι
ἡ μεταγραφή μιᾶς οἰασθήποτε ἀλλαγῆς ἔνεκα αὐτῆς ταύτης
τῆς ἀλλαγῆς, γυρίς νά ἐκδηλοῦνται προτερήματα ἀλλά μόνον ἀφέ-
λη. Κατά τήν κυριαρχεῖσαν τῆς δεῦ ἔκρεπε ἡ Π. νά σημάνη μίαν πάν-
τοτε θετικὴν καί πρὸς τό ἄνωτερον ἀνάπτυξιν, ἡ Πρόσδος δέν πρέ-
πει νά συγχέηται μέ τήν Ἐξέλιξιν, διότι ἐκεῖνη (ἡ Πρόσδος) δύ-
ναται, βάσει κυκλικῶν νόμων νά σημάνη καί ὀπισθοδρομῆσιν. Γε-
νικῶς Πρόσδος ἀναφέρεται εἰς ὑλικά ἐπιτεύγματα (τεχνικᾶς ἀνα-
καλύψεις καί ἐφαρμογᾶς) ἐνῶ ἡ Ἐξέλιξις ἔχει ὡς βάσιν τήν πνευ-
ματικὴν ἀνάπτυξιν τῶν νοητικῶν ἀξιῶν.
Βιβλιογρ. - Guenon, Orient 19 Γ' Ἰαγῶθου, Σκοπὸς τοῦ Ἄνθρώπου καί
τῆς Δημιουργίας 12. - (πρβλ. Ἐξέλιξις)

ΠΡΟΟΡΑΣΙΣ. - Εἶναι συνυφασμένη μέ τήν πρόγνωσιν τοῦ μέλλοντος
ἰδέα μέσω βοηθητικῶν τῆς διοράσεως μέσων ὅπως εἶναι ἡ
κρυσταλλίνη σφαῖρα κ. ἄ.

ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑ. - Ὅπως καί ἡ ἐκλαϊκευσις εἶναι προϊόντα ἰδιόζοντα
τοῦ νεωτέρου κόσμου, στηριζόμενα κυρίως ἐπὶ στοιχείων
συγκολλητικῶν. Τό δυτικόν πνεῦμα ἐμφυχοῦται ἀπὸ τήν προπαγάν-
δαν οὐδεμίαν νοητικὴν θεώρησιν δικαιολογεῖ τήν τάσιν προσηλυ-
τισμοῦ, εἰς τήν ὅποσαν οἱ ὀρθοπρονοῦντες Ἰστορικοὶ βλέπουσιν
ἀπλῶς μίαν ἀπόδειξιν ἀγνοίας καί ἀκατανοησίας. Ἡ προπαγάνδα
καί ἡ ἐκλαϊκευσις εἶναι δυνατὰ μόνον εἰς βῆρος τῆς ἀληθείας.
(R. GUENON, ORIENT 63)

ΠΡΟΠΛΑΙΔΙΑ ΤΗΣ ΜΑΓΙΣΣΗΣ. - (HEXEN MAL EINS) Οἱ μυστηριώσεις ὑπο-
λογισμοὶ τῆς μαγίσσης εἰς τὸν Θ Φάουστ τοῦ Γκαῦτε, ἀπησχό-
λησαν πολλοὺς ἐρμηνευτάς, ὃν ταῦτοις ὅλοι αἱ δοθεῖσαι λύσεις δέν
εἶναι ἱκανοποιητικᾶς. Ὁ καθγ. M. WIERSCHÉ προσεπέθηκε νά ἀποδελ-

Εν εἰς τὸ UNIVERSUM τοῦ οἴκου RECLAM (τεῦχος 47/ 1939) ὅτι ἡ Π.τ.Μ. εἶναι μία μέθοδος σχηματισμοῦ μαγικῶν τετραγώνων (βλ. λ.) Ὁ R. STEINER, γράφας ἴδιον ἔργον περὶ Φόρματ (RITSEL IN GOETHE'S FAUST) παραλέσκει νῦ ἀναφέρει τὸ ἐν πρόκειμένῳ.

Ἴδού ἐπὶ λέξει οἱ σχετικοὶ στίχοι τοῦ Φόουστ:

" Στὸ νοῦ σου χάραξέ το,

Τὸ ἓνα δέκα ἄς γίνῃ, τὸ δύο ἄφησέ το.

Στὸ τρία δῶσε ταῖρι καὶ πλοῦτη θά σοῦ φέρῃ.

Τὸ τέσσαρ' ἄς μελῇ, τὸ πέντε κί' εἴ ἄς γίνῃ

Ἐπτά κ' ὀκτώ, τὸ τέλος εἶν' αὐτό.

Ἐννέα εἶν' ἓνα, δέκα κανένα.

Αὐτὸς εἶν' ὁ μαγικός πολλαπλασιασμός.

(κατὰ μτρο. Προβλεγγίου)

Ὁ στρατηγὸς A. CAZALAS δίδει τὴν ἐξῆς ἐρμηνείαν:

Ἀπὸ τὸ 1 κάμε 10 (προσθέτων 9) καὶ ἄφησε τὸ δύο καὶ ὁμοίως τὸ τρία. Τὸ τέσσαρα ἄφησε στὸ τέλος.

Ἀπὸ τὸ 5 καὶ 6 κάμε 7 καὶ 8 (καὶ ἀντιστρόφως)

Καὶ τὸ 9 εἶναι μαζί με τὸ 1 καὶ δέν ὑπάρχει 10.

Ἐν τελεικῇ ἀναλύσει παρέχεται ἡ ἐξῆς εἰκὼν:

1 + 9	2	3
	7	8
5	6	4

ὅπερ ὑπενθυμίζει τὸ μαγικὸν τετράγωνον τοῦ Κρόνου:

1	2	3
4	5	6
7	8	9

Βιβλιογρ.- Alfred Schmidt, Das Hexen Einmaleins,
Düben 1925.

Hanseatisches Logenblatt No 10/1961 (Ἰούν.) σ. 362-365

ΠΡΟΠΑΡΑΣΚΕΥΗ.-Βαθμὸς τῆς Π. Εἰς τὴν Ἀνθρωποσοφίαν ἡ πρώτη βαθμὶς τῆς μυητικῆς ἀγωγῆς. Πρόκειται κατ' ἀρχάς περὶ τῆς καλλιέργειας τῶν συναισθημάτων καὶ τῶν σκέψεων καὶ ἀναφέρεται κυρίως (κατὰ τὰς ἀσκήσεις) εἰς τὴν διαδικασίαν τῆς αὐξήσεως καὶ μαρασμοῦ τῶν ἀνθέων. Κατὰ τὴν βαθμίδα ταύτην διανοίγεται ὁ κόσμος τῆς ψυχῆς, τὸ ἀστρικὸν πεδίον. Ἐπίσης κατὰ τὴν βαθμίδα

ταύτην καλλιεργεῖται καὶ ὁ κόσμος τῶν τόνων. Ἡ ἐπομένη βαθμὸς καλεῖται Θ Φωτισμός.

Καὶ εἰς τὸν Ε.Τ., ἴδιδά κατὰ τὴν εἰσδοχὴν εἰς τὸν ἀμυητικὸν βαθμὸν, ἐφαρμόζεται εἰδικὴ προετοιμασία τοῦ δοκίμου συνισταμένη εἰς τὴν ἀφάρρουν παντός μεταλλικοῦ ἀντικειμένου, εἰς τὴν γύμνασιν ὠρισμένων μερῶν τοῦ σώματος, καὶ εἰς τὴν κάλυψιν τῶν ὀφθαλμῶν διὰ καταλλήλου καλυπτρίδος. Πάντα ταῦτα ἔχουν συμβολικὴν σημασίαν, ὀλιγώτερον ἠθικὴν καὶ πλέον τελετουργικὴν. Βιβλιογρ. Ρ. Στάϊνερ, Μύησις 31, Ἀθήναι Β. ΣΦΙΓΓΟΣ Χ. Παπανικολάου, Σκοτ. Θάλαμος 36. - Λάσκαρης 689. -

ΠΡΟΠΑΤΩΡ (πρόγονος). Μία ἐκδήλωσις τοῦ Βυθοῦ εἰς τοὺς Γνωσικοὺς. Βιβλιογρ. ΡΗΕΑ. - Δ. Γαλανοῦ Γιλὰ 67. - Ἐρμῆς Τρισμ. II 73(6)

ΠΡΟΠΑΛΛΕΜΑΤΑ. - (MOULAGES). Μία μέθοδος χρησιμοποιουμένη εἰς τὰς μεταψυχικὰς συνεδριάσεις πρὸς διακρίτωσιν τῆς ταυτότητος τῶν ἐκδηλουμένων ὄντοτήτων, καθ' ἣν προσκαλοῦνται αἱ τελευταῖαι αὗται νὰ βυθίσωσι τὴν "χεῖρα" τῶν ἐντὸς τετηγμένης παραφύνης, καὶ μετὰ νὰ ἀποσύρουν τὸ μέλος τῶν, ὥστε μετὰ τὴν ψύξιν νὰ ἀποδοθῇ πιστὸν πρόπλασμα. Ἰδιαίτως ἐπιτυχεῖς εἰκόνας παρουσίασε μετὰξὺ ἄλλων καὶ ὁ "Αλέξ. Ἀσκασίφ εἰς τὸ κλασσικὸν ἔργον του "ANIMISME ET SPIRITISME".

Βιβλιογρ. Ἀκτάκο 127, 139, 156, 165. - G. De Lanno, Ame Immort. 10η, 280. - "Revue Metapsychique" No 4 180. -

ΠΡΟΡΡΗΣΙΣ. - (Βλ. Προφητεία, Μαντική, Προδράσεις)

ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΣ. - (ORIENTATION): - "Ὅλοι οἱ ἱεροὶ καὶ καθήγιασμένοι τόποι ἔχουν κάποιον προσανατολισμόν. Ἡ χριστιανικὰ (καθολικὰ καὶ ὀρθόδοξοι) ἐκκλησία πρὸς ἀνατολὰς, τὰ μουσουλμανικὰ τεμένη πρὸς τὴν Μέκκαν, ἱερὰν πόλιν τοῦ Ἰσλάμ, αἱ πυραμῖδες βάσει συγκεκριμένης τοπογραφίας. Τὸ ἱερόν πῦρ τῶν Πάρσων ἀνάπτεται πρὸς ἀνατολὰς. Οἱ βωμοὶ τῶν ἑλλήνων θεῶν ἦσαν κατεσκευασμένοι βάσει τῶν δεδομένων εἰδικῶν γνωμῶν.

Κατὰ τὴν τέλεσιν ἑνὸς τύπου, ὁ τελετουργὸς στρέφεται καταλλήλως προσανατολιζόμενος ἀναλόγως τῆς φύσεως τοῦ οἰκοδομη-

ματος ή προς τὰ 4 σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος. Προηγείται ὁ γήινος προσανατολισμός, μεθ' ὃ ἀκολουθεῖ ὁ κοσμικός (πρὸς τὴν δεξιὰ καὶ εἴτα πρὸς τὴν ἀριστερά). Τέλος ἰσχύει Π. ἐν σχέσει πρὸς τὸν ἴδιον τελετουργόν: δεξιὰ, ἀριστερά, ἐμπρὸς καὶ ὀπίσω, ἄνω καὶ κάτω (ἐξ οὗ καὶ ἡ σημασία τοῦ σταυροῦ ἐν τῇ χώρῃ μετὰ δὲ ἀκτύνας).

Διευκρίνη ἡ ὑπόθεσις ὅτι ὅλοιοι τύποι Π. εἶναι ἐν εἴδει ἐκφράσεως τῆς νοσταλγίας πρὸς τὴν πρωταρχικὴν ἐποχὴν, ὅταν ὁ Πόδας ἦτο ὁ ἱερός τόπος τῆς Παραδόσεως, καὶν ἢ αἱ κοσμικαὶ ἀναστατώσεις ἐπισυμβοῦν συνεχεῶς τῆς μεταθέσεως τῶν ἰσημεριῶν.

Καὶ οἱ τεκτονικοὶ ναοὶ (ὅπως ὅλα τὰ ἀρχαῖα θρησκευτικὰ οἰκοδομήματα) ἀπέβλουν νὰ εἶναι προσανατολισμένα κατὰ τοῦ αὐτοῦ τρόπου ὥστε ἡ εἴσοδος τῶν ναῶν κεῖται πρὸς δυσμὰς καὶ ὁ βωμός πρὸς ἀνατολὰς. Ἡ τοιαύτη διάταξις θέτει τὸν ναὸν εἰς σχέσιν μετὰ τὰ σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος. Τὰ δὲ ἐνδιάμεσα σημεῖα ἀπεδόθησαν ὑπὸ τῶν κεραιδοσικῶν λαῶν ἀνεμάθεν εἰς 8 θεοὺς (εἰς τὴν Ἰνδῶν ὁ Ἰνδρᾶ κυβερνᾷ τὴν ἀνατολήν, ὁ Βαρρῶνα τὴν δύσιν, ὁ Κουβέρα τὸν βορρᾶν, καὶ ὁ Γιάμα τὸν νότον).

Καὶ τὰ τρία κυριώτερα τοῦ τεκτον. ναοῦ εἶναι ἐπίσης ἀνοικτὰ πρὸς τὴν ἀνατολήν, τὸν νότον καὶ τὴν δύσιν.

Νεώτεροι ἔρευναὶ τοῦ CHARLES FÈRE, τοῦ H. DURVILLE, τοῦ REICHENBACH, τοῦ FEERHOF κ.τ. ἐπὶ εὐαισθησίων ὑποκειμένων, ἀπέδειξαν τὸ βέβαιον τῆς ἐπενεργείας τοῦ προσανατολισμοῦ τοῦ σώματος ἐνὸς ἀνθρώπου ἐντὸς τῶν σημείων τοῦ ὀρίζοντος. Οἱ περισσότεροι ἐξ αὐτῶν θεωροῦν ὡς εὐνοϊκὴν τὴν θέσιν τοῦ σώματος κατὰ τὸν ὕπνον κατὰ τρόπον ὥστε ἡ κεφαλή νὰ κεῖται πρὸς βορρᾶν καὶ οἱ πόδες πρὸς τὸν νότον.

Βιβλιογρ. Alex. Lagopoulos, L'Orientation des Monuments des Cultures de Mentalité Archaïque, Athènes 1969.

Ῥηθᾶ. - R. Guenon, Ὁ βασιλεὺς τοῦ Κόσμου, Β. ΣΦΙΤΤΥ

R. Guenon, La Grande Triade 54. - Idem, Le Symbolisme de la croix, Paris 1970, N. R. F. - Regnault 55. - H. Durville,

L'Homme Sensitif, πρῆγ. 1100, 816-820. Feerhow, Der Einfluss der Erdmagnetischen Zonen auf d. Menschen, Acta. 1912

" Journal de Magnetisme 76. - Pauly, Zohar 197. - " Revue

du Psychisme Experimental N. 7, 316. - Duchatelet Warcollier,

L'Art du Repos et L'Art du Travail: Influence de L'Orientation

Paris, Bergen. - Comptes Rendus D. L. Société de Biologie,

+ Article de Ch. Fère, 1904, 1905. -Reichenbach, O'disch-magnetische Briefe, Λειψία, Altmann, σσ. 6, 7, 154. -

ΠΡΟΣΕΥΧΗ. - Ἐπικλήσεις μιᾶς ἀνωτέρας ὄντητος. Εἰς κάθε θρησκείαν ἢ προσπάθεια ἀποκατάστασεως συνδέσμου με τὰς ἀνωτέρας θείας ὄντητος. Εἰς τὸν Χριστιανισμόν ἢ ἐπικλήσεις τοῦ Θεοῦ ὑπὸ μορφήν εὐχῆς, αἴνου, εὐχαριστείας. Ἴνα μὴ προσευχὴ ἔχῃ ἀποτέλεσμα, πρέπει νὰ γνωρίζωμεν νὰ προσευχωμεθα. Πρέπει το πνεῦμα κατὰ τὴν Π. νὰ ἀναπτρωθῆ καὶ με συγκέντρωσιν νὰ ἀφομοιωθῆ με τὴν ἔννοιαν τῆς ἐπικλήσεως, πρέπει νὰ ταυτισθῆ με τὴν θέλησιν τῆς ἐπικαλουμένης ὄντητος. Λίτυπολογικαὶ πράξεις εἶναι μέσα υποστηρίξεως τῆς ἐξυψώσεως ταύτης τοῦ πνεύματος. Ἐπάρχει μεγάλη διαβάθμισις Π., ἀπὸ τὰς ἀπλᾶς κλήσεις μιᾶς ἀνωτέρας δυνάμεως εἰς περιπτώσεις κινδύνου, μέχρι τῶν πνευματικῶν ἐξορμήσεων. Ἡ ἰδέα ὅτι ὁ Θεός, εἰς ἀπόκρισιν πρὸς τὴν Π. καταργεῖ ὅλους τοὺς φυσικοὺς νόμους καὶ ἐπεμβαίνει κατὰ τρόπον ἰδιόζωνται, πρέπει νὰ ἐγκαταλειφθῆ, ὅσονδῆποτε καὶ ἂν εἶναι διαδομένη, ὡς ἀντιφιλοσοφικῆ, ἄλλ' ἀπὸ ἄλλης ὄψεως δὲν δυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν ἓν μοιραῖον ἀναπότρεπτον καὶ ἀκαμπτον. Ὁλόκληρος ἡ Δημιουργία εἶναι ἀλληλέγγυος, διότι τὰ ὄντα ἐνεργοῦν τὰ με ἐπὶ τῶν δέ. Ἐπὶ πλέον, ὅπως καὶ ἡμεῖς βοηθῶμεν τὰ ἦττον ἐξελιγμένα ὄντα (π.χ. τὰ ζῷα) κατ' ὅμοιον τρόπον καὶ ἡμεῖς υποβοηθοῦμεθα παρ' ἐκείνων ποὺ κεῖνται ὑπεράνω ἡμῶν.

Ἐπάρχουν εἰς τοῦ ἀσράτους κόσμου λεγεῶνες πνευματικῶν καὶ ἀγγελικῶν ὄντοτήτων πόλλαι ἐξ αὐτῶν, αἰσθανόμεναι τὴν ἐνέργειαν τῆς Π. μας ἐπὶ τῶν ἀνωτέρων πεδίων, θὰ προθυμώσονται νὰ προσφέρουν βοήθειαν, ἔάν τοῦτο εἶναι δυνατόν καὶ ἐπιθυμητόν. Ὅπισθεν τῶν τύπων τῆς χριστιανικῆς λειτουργίας ὑπάρχουν κρυμμένοι δυνάμεις συμβάλλουσαι ἀποτελεσματικῶς διὰ νὰ καταστή ἡ λατρεία ἀποδοτικῆ. Ἡ Π. τοῦ δέεται καλεῖται συνορκιστικῆ (INVOCATOIRE). Ἐπάρχει ἀκόμη μὴ μορφή Μαγείας ἐνεργοῦσα δι' ἐπικλήσεως εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτήν, ἢ ἀναπτωχθεῖσα ἀνθρωπίνῃ θέλησιν διατάσσει τὰς δυνάμεις ποὺ ἐπικαλεῖται δι' ἐξορκισμοῦ (EVOCATOIRE).

Ὅταν κάποιος φθάσῃ νὰ κατανοήσῃ τὸ θεῖον σχέδιον, παύει νὰ προσεύχεται διὰ ζητήματα προσωπικὰ καὶ πρόσκαιρα, διότι

γνωρίζει ότι ο αγαθός νόμος θά του δώσει πάν ὅ,τι ἔχει ἀνάγκη, πάν ὅ,τι θά τόν συνδράμη εἰς τήν ἐξέλιξίν του. Ἀποικιστικά τήν παλαιάν ἀντίληψιν περί προσευχῆς ἀφ' ἑνός μέ τήν βεβαίωσιν καί ἀφ' ἑτέρου μέ τήν ἀνάτασιν. Αἱ δύο αὐταὶ ὁφείας καί ζουν μέγαν ρόλον εἰς τόν διαλογισμόν. Ἡ βεβαίωσις (AFFIRMATION) δέν ἐνδεικνύται διά δημοσίαν καί λειτουργικὴν χρῆσιν, ἐνῶ ἡ ἀνάτασις (ASPIRATION) προσαρμόζεται καλῶς εἰς τήν δημοσίαν λατρείαν.

Βιβλιογρ. Π. Γράβιγγερ, Πολιτισμός 97, 115, 170.-

Σαλὺν Μαρτέν, Ὑπόσπρημα, 273.- Heiler, La Priore, Paris, Ραγού. Λοῦβαρι, Νοσταλγ. περιπλ. 108.- A. Besant, Christian Esoterique 282, (Θ. Ε. 7).- Ragon, Messe et ses Myst. 224,

(Θ. Ε. 117). A. Carrel, Reflexions 209.- Διον. Ἀρεοπ. 89.

Lossky 203.- Guenon, Ἐπισκοπήσεις 147.-

-Κατὰ τόν Πλωτῖνον, ΣΦΙΓΞ 1963, 330.-

-Νοερά Π. Χριστ. ἐσωτερισμός 10, 146.-

-Ποῦτος ὁ τελικὸς σκοπὸς τῆς νοεράς Π. Γράβ. Χριστ. Ἐσωτ. 16

-Ἡ Κυριακὴ Π. Γράβ. Χριστ. Ἐσωτ. 159

-Πῶς πρέπει νά προσευχῶμεθα, Γράβιγγερ, Ἱατροσοφία II, III 182

-Γράβιγγερ, Μ. Ψ. Θ. 437.-

-Ἡ Πυθαγόρ. Π. Ἱεροκλ. Χρυσῶ Ἐξη 101.- J. Mallinger, Μυστικά

Πυθαγορείων 21. Fabre D'Olivot, Ἐξέτασις Χρ. Ἐπ. 116.

Alexander Lako, Deine Gebete werden Erhört, 1963.

L. Ziegler, Menschwerdung, 2 T. (ἀνάλυσις τῆς Κυριακῆς Π.)

Olten 1958, Hegner Verlag.

Harold Shermann, Gebet, Heilende : Hol'ende Macht, Frbrg

Roesermüller, Hilfe aus dem Jenseits, Was das Gebot vermag.

Transthähr, Die Macht & Heilkraft des Botens

J. Hamp, Beschwörung, Segen, Gebet,

J. Einiger, Die Schönsten Gebete der Welt

Dr Vladimir Lindenberg, Die Menschheit Betet

Bo-Yin-Ra, So sollt Ihr Beten

Dr Alla Solawry, Herzensgebet, Ulm 1964.

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΗΛΙΑΚΗ (SONNENGEBET). - Ἡ ἐπιβαλλομένη πρωϊνὴ προσευχὴ εἰς τὰ μέλη διαφόρων ἀποκρῦφων συστημάτων, ὅπως π.χ. εἰς τοὺς κεντημένους τόν ἴσον ναῦτικόν βαθμόν τοῦ Θ. Ἀμόρκ. Ὅταν

κατά τήν χαραυγήν, διαπερᾶ τόν ὀρίζοντα ἢ πρώτη ἀκτίς ἡλίου, ἐκτελοῦμεν προσκνήνυσιν πρὸς Ἄνατολάν, ἐγειρόμεν τὰς χεῖρας καὶ λέγομεν: " Εἶθε ἡ σκοτία παρέλθῃ ἀπὸ σοῦ εἶθε ἡ σκοτία ὑποχωρήσῃ καὶ ἀφανισθῇ. " Ἐχω συνδεθῆ μετ' ἐκείνων πού εἶναι μετ' ἐμοῦ καὶ πού ἀνέμεινον ὀλόκληρον τήν νύκτα. Ἐσαεὶ θέλωμεν νά ὑπηρετῶμεν τὸ Λιώνιον καὶ τὸ Ἄνωτερον. Δώσε ἡμῖν, κατά τήν ἡμέραν ταύτην ἢ ὅποια θεά ἐπακολουθήσῃ τήν χαραυγήν, νά γνωρίσωμεν καὶ παρέσχου τήν νοσταλγίαν καὶ τήν δύναμιν τῆς θελήσεως διὰ νά ἐπιτελέσωμεν τὸ σχέδιον τὸ ὅποιον προέβλεψες διὰ τήν ἡμέραν ταύτην. Εἶθε ἡ συνθετικὴ σου δύναμις νά ἐνοικῇ εἰς ἡμᾶς καὶ ἡ εἰρήνη σου νά κατέλθῃ εἰς τόν βωμόν τῆς καρδίας μας ὅπως τὰ μικροζητήματα ἐξαφανισθοῦν πρὸ τῆς μεγαλοπρεπειᾶς σου καὶ τὰ ἐγωκεντρικὰ θέματα τραπεῦν εἰς φυγήν πρὸ τῶν ἀκτίων σου. Ἰδοὺ ἡ φλόγα πού ἀνάψαμεν ἐπὶ τοῦ βωμοῦ σου καὶ ἡ θυσία τοῦ κατωτέρου ἐγὼ πού σοῦ προσφέρωμεν μὲ ταπεινοφροσύνην. Δός ἡμῖν θάρρος, γνῶσιν καὶ δύναμιν ὅπως κομίσωμεν εἰς τήν ἀνθρωπότητα τὸ φῶς σου, διὰ νά φωτίσῃ τὰς σκοτεινάς ἀτραπούς, ἐντός τῶν ὀφθαλμῶν αἱ ἀνθρώποι διαμένουν, διὰ νά φθάσῃν μέχρι τοῦ Χριστοῦ. Διότι διὰ τοῦ φωτός ἡ θεότης, ἐρχόμενα πρὸς σέ. "

Μετά φέρομεν τὰς χεῖρας ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς, καταβιβάζομεν αὐτάς καὶ ἐκτείνωμεν αὐτάς ὡς ἐάν ἠθέλωμεν νά διασταύρωμεν κατὰ τὸ ὅποιον ἠντήλησαμεν ἐξ ἀνωτέρας πηγῆς. Μετά συνενώνομεν τὰς χεῖρας καὶ λαμβάνομεν συμβολικῶς ὑλὴν ἐκ τῆς γῆς καὶ ἀνυψοῦμεν πρὸς τόν οὐρανόν, μὲ σκοπὸν νά τήν ζωογονήσωμεν καὶ τήν καθαγιασώμεν. Τέλος ἐκτελοῦμεν τὸ σημεῖον τοῦ σταυτοῦ καὶ λέγομεν:

" Ὁ Διδάσκαλε τῆς Ζωῆς, ὁ φέρων τήν ἡμέραν, καθάρισε τήν ψυχὴν καὶ τὸ πνεῦμα ἡμῶν καὶ διάμεινον εἰς τόν ἱερόν τοῦτον τόπον τόν ὅποιον ἠτοιμάσαμεν διὰ Σε. "

Ἡ ἡλιακὴ Προσευχὴ πρέπει νά τελῆται κάθε πρωῒ. Ἀντιστοιχεῖ περίπου πρὸς τήν Η. Π. εἰς τόν πρόλογον τοῦ Ζαρατούστρα τοῦ Νόστρε. Καὶ εἰς τοὺς βραχμάνοις πρόβλεπέται Η. Π. (Φ Γκαγιατρ). Καὶ εἰς τήν Σχολήν Φ Ἁρκάν ὑπάρχει ἀνάλογος Προσευχὴ καλουμένη " ἡλιακὴ ἐπίκλησις ". -

Βιβλιογρ. - Radschach von Aundh, das Sonnengebete, Στούτγ.
Pratinidhi, Das Sonnen Gebet, Στούτγ. 1959
Sivananda Sarasvati, Das Sonnengebete Βέρνη 1959

ΠΡΟΣΘΕΣΙΣ ΘΕΟΣΟΦΙΚΗ. Αύτη μαζὶ μετὴν Θεοσοφικῆν Θ , Ἀναγωγὴν (REDUCTION THEOSOPHIQUE) ἀποτελοῦν ἐν ὅλῃ τῇ ἀπλότητι αὐτῶν τὴν βῆσιν τῆς ἐρμηνείας ὅλων τῶν ἀρχαίων Νιστηρίων, δικαίως δὲ ὁ PAPIUS ἀποφαίνεται ὅτι αἱ δύο αὐταὶ πράξεις εἶναι ἀπαραίτητοι δι' ἐκεῖνον ὅστις θέλει νὰ νοήσῃ τὴν ἀρχαιότητα καὶ δίδουν τὴν κλεῖδα ὅλων τῶν ἀποκρύφων ἐπιστημῶν. Λέγονται "θεοσοφικαὶ διότι δι' αὐτῶν εἰσάγεται τις εἰς τὸν κόσμον τῶν ὑπερουσιαστικῶν νόμων τῆς φύσεως καὶ βοηθεῖα τῶν νόμων τῆς Ἀριθμοσοφίας κατανοεῖ τὴν μύχραν λειτουργίαν αὐτῆς. Ἡ Θεοσοφ. Πρόσθεσις συνίσταται εἰς τὴν διαδοχικὴν ἀθροῖσιν ὅλων τῶν ψηφίων ἐνός ἀριθμοῦ, ἀρχῆς γινομένης ἐκ τῆς μονάδος: Π.χ.

$$4 = 1 + 2 + 3 + 4 = 10$$

$$7 = 1 + 2 + 3 + 4 + 5 + 6 + 7 = 28 = 10$$

$$12 = 1+2+3+4+5+6+7+8+9+10+11 = 78 = 15 = 6$$

Διὰ τῆς μεθόδου ταύτης ἀνακαλύπτομεν ὅτι οἱ ἀριθμοὶ 1, 4, 7, 10 κ.κ. ἴσοῦνται πρὸς τὴν μονάδα. Διότι:

$$1 = 1$$

$$4 = 10 = 1$$

$$7 = 28 = 10 = 1$$

$$10 = 55 = 10 = 1$$

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὁ ἀριθμὸς 1 ἐπ' ἀνέρχεται διαδοχικῶς καθεστρεῖς ἀριθμοῦς:

$$1 \cdot 2 \cdot 3 \\ 4 = 10 = 1$$

$$4 \cdot 5 \cdot 6 \\ 7 = 28 = 10 = 1$$

Θεὶ ἡδύνάμεθα νὰ γράψωμεν:

$$1 \cdot 2 \cdot 3 \\ (1)$$

$$4 \cdot 5 \cdot 6 \\ (1)$$

Ἐκ τῶν ἀνωτέρων συνάγεται ὅτι α) ὅλοι οἱ ἀριθμοὶ ἀναπαράγουν ἐν τῇ ἐξελίξει των τὴν σειράν τῶν 4 πρώτων ἀριθμῶν, β) ὅτι ὁ τελευταῖος ἐκ τῶν τεσσάρων πρώτων ἀριθμῶν, ὁ 4 παριστᾷ τὴν μονάδα εἰς μίαν ἀνωτέραν κλίμακα. Ἡ σειρά τῶν ἀριθμῶν δύναται συνεπῶς νὰ γραφῇ ὡς ἐξῆς:

1. 2 . 3
 4. 5 . 6
 7. 8 . 9
 10. 11 . 12
 13. 14 . 15

ἔνθα οἱ ἀριθμοὶ 4, 7, 10, 13... εἶναι ἀπλῶς διαφορετικαὶ ἀκδηλώσεις τῆς ἀρχικῆς μονάδος.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἀντιλαμβανόμεθα τὴν αἰτίαν διὰ τὴν ὁποίαν οἱ Πυθαγόρειοι τοσαῦτον ἐσέβοντο τὸν ἀριθ. 4 ὡς περικλειόντα ἀφ' ἑνὸς τὰς ἀρχάς τῶν τριῶν πρώτων ἀριθμῶν, καὶ ἀφ' ἑτέρου περιστῶντα, διὰ τῆς ἐπανακυκλώσεως, τὸν μέγαν νόμον τῆς ἐπιστροφῆς εἰς τὴν Μονάδα, ἥτοι τὸν νόμον τῆς ὀλικῆς ἀποκαταστάσεως. Ἴδου ἡ γραφικὴ διατύπωσις τῶν πρώτων τούτων ἀρχῶν:

<u>Μονάς ἢ ἐπιστροφή</u> <u>εἰς τὴν μονάδα</u>	<u>Ἀντίθεσις</u> <u>Ἀνταγωνισμός</u>	<u>Ἐνέργεια ἀντι-</u> <u>θέσεως πρὸς μονάδα</u>
---	---	--

Ἐνεργὸς ἀρχή	Παθητικὴ ἀρχή	Οὐδετέρα ἀρχή
--------------	---------------	---------------

1	2	3
---	---	---

Ἐνεργὸς ἀρχή
 4 κ.τ.λ.

	Ἐνεργός	
	1	
Παθητικὴ	2 +	4 παθητ.-ἐνεργός
	3	
	Οὐδετέρα.-	

Βιβλιογρ.

Π. Γράβιγγερ Μ.Ψ.Θ. 136.-Λουκιανοῦ, Ἐξων πρῶσις.-

ΠΡΟΣΚΟΜΙΣΙΣ. (διεθν. APPORT).-Εἰς τὸν Πνευματισμὸν ἢ αἰφνιδίᾳ

ἐμφάνισις ὑλικῶν ἀντικειμένων ἢ καὶ ζῶντων ὀργανισμῶν.

Εἰδικὴ περίπτωσις τοῦ φαινομένου τῆς "ύλοποιήσεως" κατὰ τὴν ὁποίαν ἀντικείμενα τὰ ὁποῖα δὲν ὑπῆρχον εἰς τοὺς πλησιεστέ-

ρους χώρους, αΐφνης εμφανίζονται π.χ. άνθη, καρποί, ζώα πάσης φύσεως. Η καθ'ηγ. ZOLLNER έξηγεϊ τήν προσκόμισιν βοηθεία τής τετάρτης διαστάσεως. Η κοινότερα εξήγησις τού φαινομένου είναι ότι τά ύλικά αντικείμενα έξαυλοούνται πρώτον, μεταφέρονται είς τόν τόπον τής συνεδρίας και έκει ύλοποιούνται εκ νέου. - Βίβλιογρ. Zöllner, Vierte Dimension & Okkultismus, 1921. - Α. Ακσακόι, Animismo et Spiritismo, 81. - Α. Καρδέο, Le Livre des Médiums 105. - Η. Durville, Fantome des Vivants 73. - S. De Guaita III 463. -

ΠΡΟΣΟΝΤΑ ΤΟΥ ΜΥΣΤΟΥ (QUALIFICATION). - 'Ο ώριμος μαθητής, ό έτοιμος να κρούση τήν θύραν του Ιερού Τέμενους, πρέπει να συγκεντρώη τά έξής ήθικά και πνευματικά προσόντα, κατά τόν FRANZ HARTMANN:

1. 'Αγαπά τόν Θεόν, ήτοι τήν άπόλυτον Σοφίαν και τήν άπόλυτον 'Αγάπην, υπεράνω παντός άλλου. Δέν δυνάμεθα άλλως να αγαπώμεν τόν Θεόν είμή ακολουθούντες τάς ενστάσεις του φυσικού Νόμου, οστις είναι και συγχρόνως ό Θεός Νόμος. Ούτος ύπαγορεύει τήν βελτίωσιν τής ανθρωπίνης ύποτάσεως και άνύψωσιν αύτής μέχρι τής Τελειότητος. Τοϋτο επιτυγχάνεται δια τής Σοφίας και 'Αγάπης.

2. Χρησιμοποιεϊ τόν έλεύθερον χρόνον του, πρός ήθικήν και πνευματικήν τελειοποίησιν. Αί περιστάσεις ούδέποτε έλλείπουσιν εάν ύπάρχη καλή θέλησις και διακαιής κόπης πρός τοϋτο.

3. Είναι άφιλοκερδής, άγαθός, δέν γνωρίζει τήν πλεονεξίαν.

4. Είναι ύπομονητικός, μετριόφρων, έχέμηθος αλλά και ένεργητικός.

5. - Ακολουθεϊ πάντοτε τόν κανόνα του καθήκοντος, ούδέποτε δέ κάμνει συμβιβασμούς με τόν έαυτόν του και ούδέποτε εύρίσκει τό δικαιολογητικόν δια μίαν κακήν πράξιν του. Τούναντίον φεγει τόν έαυτόν του με άπόλυτον έλευθερίαν και λαμβάνει στερρώς τήν άπόφασιν να μη επαναλάβη τήν πράξιν ταύτην.

6. Προσπαθεϊ να γνωρίση τόν έαυτόν του, βέβαιος ών ότι κατ' άνάλογον, τρόπον θα γνωρίση τόν Κόσμον και αύτόν τόν Θεόν, τό τέλος πάσης μύησης και πάσης σοφίας.

7. Ζή έν διαρκεί λατρεία του υπερετάτου "Θντος.

8. Έκμανθάνει τήν θεωρίαν πριν έπιδοθῆ είς τήν πράξιν.

Ἄναζητεῖ τὴν καθοδήγησιν ἐνὸς πεπειραμένου διδασκάλου, βέβαιος ὢν ὅτι ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ θὰ εἶναι ἐν μεγαλύτερῃ ἀσφαλείᾳ καὶ ὅτι ἡ ὁδὸς τὴν ὁποῖαν διατρέχει, θέλει σημαντικῶς συντομευθῆ.

9. Ἐνασπεῖται εἰς τὴν εὐσπλαγγίαν πρὸς ὅλα· τὰ ὄντα καὶ δέν σκέπτεται κακόν περὶ οὐδενός. Ὅλα τὰ ὄντα πηγάζουν ἐκ τῆς αὐτῆς οὐσίας καὶ διακρίνονται μόνον διὰ τῆς ἀπάτης τῆς μορφῆς. Ἐκεῖνος ὅστις διακρίνεται ἐπὶ εὐσπλαγγίᾳ πρὸς μίαν ἄλλην μορφήν ἐν τῇ ὁποῖᾳ ἐκτελεῖται ἡ μοναδικὴ παγκόσμιος ζωὴ, ἀποφεύγει ταλαιπωρίας τοῦ ἴδους τοῦ Ἐγώ.

10. Μελετᾷ τὰ ἀρχαῖα βιβλία τῆς Σοφίας καὶ προσπαθεῖ νὰ κατανοήσῃ τὴν κενυρυσμένην αὐτῶν σημασίαν. Τὰ ἐκλεκτὰ βιβλία εἶναι διὰ τὸ μὴ ὄριμον πνεῦμα ὅ,τι τὸ μητρικόν γάλα διὰ τὸ βρέφος. Εἴμεθα ἠναγκασμένοι νὰ δεχώμεθα τὴν τροφήν ἐκ τινος ἄλλου, πρὶν ἀκόμη ἀποκτήσωμεν τὴν δύναμιν καὶ τὴν πεῖραν νὰ ἀνέλθωμεν εἰς τὴν πηγὴν τῆς ζωῆς τὴν εὐρισκομένην ἐν τῷ ἡμῶν καὶ νὰ ἀντλήσωμεν ἐκεῖ τὸ ὕδωρ τῆς ἀληθείας. Τὰ ἀρχαῖα βιβλία τῆς Σοφίας δέν εἶναι συνήθη βιβλία ἀναφορόμενα εἰς ἐξωτερικὰς ἀληθείας, τὰς ὁποίας δυνάμεθα νὰ κατανοήσωμεν διὰ τοῦ ἐγνεσθᾶλου. Εἶναι συλλογαὶ ἀκοήσεων, προτιθέμεναι νὰ διὰ παιδαγωγήσουσιν τὴν διάνοιαν εἰς τὴν ἀναζήτησιν καὶ ἀνεύρεσιν τῶν πνευματικῶν ἀληθειῶν. Διὰ τοῦτο ὁ μαθητὴς ὀφείλει νὰ μὴ σπαταλᾷ τὸν χρόνον του εἰς τὴν ἐν αὐτοῖς ζήτησιν ἱστορικῶν καὶ ἐξωτερικῶν περιγραφῶν, ἀλλὰ εἰς τὴν ἀποκάλυψιν πνευματικῶν ἀληθειῶν." (FRANZ HARTMANN, ἐν "περιοδικῷ ΣΦΙΓΣ" 1936 σ. 39-40 καὶ 1937 σ. 38-42. Ἐπίσης II. Γράβιγγερ, Πολιτισμὸς, 102).

Ἐξ ἄλλου ὁ R. GUENON, εἰς τὸ ἔργον του Ἐπισκοπήσεις ἐπὶ τῆς Μυσήσεως, ἀφιερώνει ἰδιαιτέρον κεφάλαιον ἐπὶ τοῦ ἴδους σημαντικοῦ θέματος καὶ ἐπιμένει μεταξὺ ἄλλων ἰδίως εἰς τὴν ἀρτιμέλειαν τοῦ δοκίμου καὶ εἰς τὴν ἀρτίαν ἄρθρωσιν, διότι ἔλλειψις αὐτῶν συνεπάγεται κακὴν κυκλοφορίαν τῶν λεπτοῦρῶν ρευμάτων κατὰ μῆκος τῶν νεύρων καὶ τῶν κέντρων τῆς σπονδυλικῆς στήλης.— Βιβλιογρ. Λάσκαρης 689.— Guenon, Ἐπισκοπήσεις 79. El. Levi, Τυπικόν 3.— ΣΦΙΓΣ 1936, 39 καὶ 1937, 36.—

ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΣ ΜΑΓΝΗΤΙΣΜΟΣ.—

(Βλ. Μαγνητισμὸς)

ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΣ (PERSONNALITE). - Εἰς τὸν Ἀποκρυφισμόν καὶ συμφῶ-
ως πρὸς τὴν διδασκαλίαν περὶ τοῦ ἑπτασυνθέτου τοῦ ἀνθρώ-
που (Θεοσοφία) εἶναι ἡ λεγομένη κατωτέρα τετράς δηλ. τὸ καθ' αὐτὸ
φυσικὸν ὄν τοῦ ἀνθρώπου, ἐνῶ μὲ τὸν ὄρον Θ Ἀτομικότης (INDIVI-
DUALITE) νοεῖται ἡ ἀνωτέρα τριάς. Οὕτω κατὰ τὴν Θεοσοφίαν πάν-
τοτε ἡ Π. περιλαμβάνει ὅλα τὰ χαρακτηριστικὰ καὶ τὴν μνήμην
μιάς φυσικῆς ζωῆς, ἐνῶ ἡ Ἀτομικότης εἶναι τὸ ἀδιάφθορον Ἐγὼ
τὸ ὅποσον μετενσαρκιοῦται καὶ ἐπενδύεται τὴν μίαν ἢ τὴν ἄλλην
Προσωπικότητα. Εἰς τὸν Μάξ Χέβντελ καὶ τὴν Ἀλίκην Μπατχλυ
ἡ προσωπικότης τοῦ ἀνθρ. ἀπερτίζεται ἀπὸ τὸ φυσικὸν σῶμα, τὸ
ζωτικὸν σῶμα καὶ τὸ θυμικὸν σῶμα καὶ καταλέγεται ὅσον εἰς
τὸν φυσικὸν κόσμον, ὅσον καὶ εἰς τὸν κόσμον τῶν καθῶν καὶ
τῆς ἐπιθυμίας.

Κατὰ τὸν R. GUENON καὶ ἄλλους σοβαροὺς ἐρευνητάς, ἡ τα-
ξινόμησις αὕτη τῶν Ἀποκρυφιστῶν εἶναι ἐσφαλμένη καὶ ὅλης
ἀντίστροφος. Ἡ Προσωπικότης εἶναι τὸ κῆθάνατον μέρος τοῦ ἀν-
θρώπου καὶ Ἀτομικότης τὸ μεταβατικόν. Εἶναι ἐπομένως ἡ Π. τὸ
ἀθάνατον μόριον τοῦ ἀνθρώπου, ἀντιθέτως πρὸς τὴν Ἀτομικότητα
ἣτις εἶναι ἡ παραδικὴ μορφή τοῦ Ἐγὼ τὴν ὅποιαν τοῦτο ἐπενδύ-
εται εἰς ἐκάστην ἐνσάρκωσιν καὶ ἀφανίζεται μετὰ τὸν θάνατον
τοῦ ὄντος. Ἡ π. καλεῖται ὡσαύτως ἀνώτερον Ἐγὼ, ἡ δὲ Ἀτομι-
κότης κατώτερον Ἐγὼ.

Σκοπὸς καὶ ἐπιδιώξις πάσης μνήσεως καὶ πάσης ἀσκήσεως εἶ-
ναι ἡ διάπλασις ἰσχυρᾶς, ἀθανάτου, ἀποκρυσταλωμένης καὶ ἐλευ-
θερᾶς (ἀπηλλαγμένης ἀπὸ τῶν ἐπηρεῶν τοῦ Μαιραίου) Προσωπικό-
τητος ἐν τῷ ἀνθρώπῳ.

Βιβλιογρ. Π: Γράβιγγερ, Πολιτισμὸς 54... - A. Carré 1 333. -
A. Bossuat, Vers le Temple 91. - Zimmer 186. - Guenon, Homme 27.
Lassky, 52, 116. - Bordejoff Esclavage 19. - Idem, Προορισμὸς
τοῦ ἀνθρ. 97. -

ΠΡΟΣΩΚΡΑΤΙΚΟΙ. - Οἱ φιλόσοφοι τοῦ 4ου αἰ. π. Χ. πρὸ τοῦ Σωκράτους,
ὡς ὁ Θ Ὀρφεύς, ὁ Θ Πυθαγόρας, ὁ Ξενοφάνης, ὁ Ἐμπεδοκλῆς,
ὁ Ἡράκλειτος, ὁ Δημόκριτος, οἱ σοφιστὰὶ Πρωταγόρας, Γοργίας κ. ἄ.
Οὗτοι ἠσχολήθησαν διὰ πρώτην φοράν εἰς τὴν Εὐρώπην μὲ τὰς πρῶ-
τας ἐννοίας καὶ ἀρχάς: Ἐπιστήμη, Φύσις, Πνεῦμα, Κόσμος, Ψυχὴ κ. ἄ.
Περὶ τῆς διδασκαλίας των σῶζονται μόνον ἐποσπάσματα. Ἐπειδὴ
ἦσαν οἱ παλαιότεροι καὶ "πλησιέστερον τῶν θεῶν οἰκοῦντες"

αί διδασκαλίας των απέτελεσαν και αποταλούν τό έρεισμα πάσης έσωτερικῆς έρεύνης τῆς 'αρχ. έλλ. έλλ. σοφίας. Οί μετασωκρατικοί εἶναι περισσότερο φιλοσόφοι.

Ειβλολόγ. Hermann Diels-Kranz, Die Fragmente der Vorsokratiker, 3 T. Βερολ. 1960

Pr. Dr Wilh. Capelle, Die Vorsokratiker, Στούτγ.

Otto Korn, Orphicorum Fragmenta, Βερολ. 1963

John Burnet, L'Aurore de la Philosophie Grecque, Paris 1952

Theodor Gomperz, Griechische Denker, T. I, Βηλ. 1922

ΠΡΟΣΨΑΛΥΣΕΙΣ (EFFLEURAGES). - Πνευματιστ. - Κατά τās πνευματιστικās συνεδριάσεις οί παριστάμενοι δέχονται πρόσψαύσεις ἢ θωπεῖας ἐκ μέρους τῶν "πνευμάτων" ἢ καί ισχυράς κρούσεις ἀπό ἀόρατους χεῖρας.

Θεραπευτ. Ἀπό τῆς ἀρχαιότητος μέχρι σήμερον ὑπῆρξαν πρόσωπα "μαγνητικά" τά ὁποῖα δι' ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν των καί διά προσψαύσεωσιν ἐκετύγγανον θεραπεῖας ἐπὶ ἀσθενῶν. Ὁ Πύρρος ἐλέγετο ὅτι εἶχε τὴν δύναμιν αὐτὴν ἐπὶ τοῦ μεγάλου δακτύλου τοῦ δεξιοῦ ποδός. Ὁ Ἄδριανός ἐθεράπευε τοὺς ὑδροπικούς δι' ἐπιθέσεως τοῦ δακτύλου τῆς χειρός. Κατά τοὺς νεωτέρος χρόνους αἱ τοιαῦται θεραπεῖαι ἀνελήθησαν ὑπὸ τῶν μαγνητιστῶν, μετὰ δέ θά ἦτο ἡ ἀπαρρίθμησις τῶν σχετικῶν περιπτώσεων. (Βλ. Μαγνητισμός)

ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΙΣΜΟΣ. - Ἡ μεταρρύθμισις τῶν διαμαρτυρομένων εἰς τοὺς κόλπους τῆς χριστιανικῆς θρησκείας. Κατά τόν R. GUENON ὁ Π. ἤνοιξε τὴν θύραν πρὸς τὴν "ἐλευθέραν έρευνην" δηλ. εἰς τὴν έρμηνείαν τῶν ἱερῶν Γραφῶν κατὰ τὴν ἀύθαίρετον κρίσιν τοῦ καθενός, ἀκόμη καί τῶν ἐμαθῶν καί ἀνιδέων, ἰοῦ στηρίζεται ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν λειτουργίαν τῆς ἀνθρωπίνης λογικῆς. Αὐτό ἦτο εἰς τὴν περιοχὴν τῆς θρησκείας τό ἀντίστοιχον ἐκεῖνου ὅπου ἐγέντο εἰς τὴν φιλοσοφίαν μετ' ὅν "ὀρθολογισμόν" ἦτο ἡ ἀνοικτὴ θύρα εἰς ὅλας τās συζητήσεις, εἰς ὅλας τās διαφωνίας καί ἐκτροπῆς μετ' ἀποτέλεσμα τὴν διάσπασιν εἰς ἀπειράριθμα σχίσματα, ἕκαστον τῶν ὁποῶν ἀντιπροσωπευειμόνον ὀρισμένων ἀτόμων τὴν γνώμην.

Περαιτέρω ἡ κατάργησις τῆς λειτουργικῆς καί τῶν συμβόλων

είναι καὶ αὐτὸ ἓν δεῖγμα παρακμῆς καὶ ἀπομεινύσεως ἀπὸ τῆν Παράδοσιν.-

Βιβλιογρ.- R. Guenon, Κρίσις τοῦ νεωτ. Κόσμου 192.-

L. Ziegler, Überlieferung, Index.

ΠΡΟΦΗΤΑΙ.- Ἐκτός τῶν ἐπισημῶν καὶ ἱερῶν προσώπων τὰ ὁποῖα εἰς Ἑβραῖοι ἐσέβοντο ἐπειδὴ ἐτίθεντο εἰς ἐπαφήν μετ' τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ (Ἡσαΐας, Ἰεζεκιήλ, Δαυιδ, Μαλαχίας κ.ά.) ἀνεγνωρίζοντο καὶ ὑποδεεστερα πρόσωπα διάγοντι ἀγνόν βίον τὰ ὁποῖα ὁ Ἰαβὲ ἐπεσκέπτετο κατὰ τὸν λειτουργικὸν των χορὸν καὶ τὰ ἐνέπνεε. Μετερχόμενα τὰ πρόσωπα αὐτὰ εἰς ἕκστασιν, προέφερον προφητικὸς λόγους, ὅπως συνέβαινε καὶ εἰς Πυθίαν.

Ὁ Ἀβραάμ χαρακτηρίζεται εἰς τὴν Γένεσιν ὡς Νεμπί ἢ δὲ Μάρια, ἡ ἀδελφὴ τοῦ Μωσέως καὶ τοῦ Ἀαρὼν ἦτο μετ' Νεμπία. Εἰς τὴν Ἔξοδον παρουσιάζεται αὐτῇ, μετ' ἑαυτὸν ἐν χειρῶν, κατευθύουσα ἓνα προφητικὸν χορὸν. Εἰς τὴν ἐποχὴν τῶν Κριτῶν μετ' ἀδελφὸς Νεμπία εἶναι ἡ Δεβώρα. Ἀργότερον, ὁ μέγας Σαμουὴλ καὶ ὁ Νεθαν θεωροῦνται ἐπίσης ὡς Νεμπί. Οἱ προφῆται, ὡς γνωστὸν, ἀπεράσιστον περὶ τῆς εἰρήνης καὶ τοῦ πολέμου καὶ εἰσηκούοντο μετὰ τινος ἱεροῦ σεβασμοῦ.

Εἰς τὴν σημερινὴν ἐποχὴν, συμβαλούσης τῆς ἀρχῆς τῆς ἰσοτήτος καὶ δημοκρατίας, καθε κοινὸν μεσάζον (μέντιουμ) θεωρεῖται ὡς ἐμπνεόμενον ὑπὸ τῶν ἀνωτέρων κόσμων καὶ νομιζέται ὡς κατέχον τὸ προφητικὸν χάρισμα.-

Βιβλιογρ. Müller (Emost) Histoire de la Mystique Juive, Paris 1950, Payot, σ. 15.-Garin 62.-Νικόδημος 5,-

ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ.-Πρόρρησις τοῦ μέλλοντος καὶ ἰδιαιτέρως τοῦ κόσμου, εἶναι ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων γνωστὴ. Συναντῶμεν ἰδίως προφητείας εἰς ὅλας τὰς ἀρχαίας θρησκείας καὶ εἰς τὸ Ἰσραήλ. Ἐδῶ ἐμφανίζονται οἱ θεόπνευστοι ἐκείνοι ἄνδρες οἱ ὁποῖοι καλοῦνται Νεμπίμ ἢ ὀρθώτερον Νεμπιζιμ (Προφῆται). Ὑπενθυσμίζου τοὺς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ κατεχομένους τῶν ἐθνικῶν θρησκειῶν ὅπως ἰδίως περιγράφονται εἰς τὸ Ἰ Σαμουὴλ 10,5 κ. ἐφ. καὶ 19,20. Ὑπὸ τὴν ἐκδρασιν μουσικῶν ὀργάνων περιέπιπτον εἰς κατάστασιν ἐκστάσεως, ἔτρεχον καὶ ἐχόρευον, ἡ ἰδέα δὲ ἐκστατικῆς κατάστασις κατελαμβάνε καὶ τοὺς θεατὰς. Ὅσον ἐθνικὸν χρῶμα καὶ

ἂν ἔχη ἡ προφητικὴ αὐτὴ κατάστασις κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς ἐμφάνεως τῆς, τόσον κατέστη ὁ πανίσχυρος μαχλός εἰς τὴν ἐξέλιξιν τῆς θρησκείας τοῦ Ἰσραήλ. Εἰς τοὺς προφήτας τοῦ Μεσαίωνα καὶ ἀκόμη ἀργότερον ὑπῆρχον εἰς τὴν βᾶσιν ἐπίσης θρησκευτικὰ παρ-ορμήσεις, ὅπως δὲ δυνάμεθα νὰ συναγάγωμεν ἐκ τοῦ παραδειγματός τοῦ Ἰβέντερποργκ, ἔξεπήγασαν ἐκ τούτων νέα αἰρέσεις. Τέλος καὶ οἱ Μορμόνοι καὶ οἱ Μαρτυροὶ τοῦ Ἰεχωβά ἐβασίσθησαν ἐπὶ τινων προφητικῶν τῶν ἰδρυτῶν των.

Βιβλίον. Marcus Varens, Gesammelte Prophetien, Freiburg 1959

Paulus Langolf, Was bringt die Zukunft, Hamb. 1959

Brown London, Die Mystischen Meister, Mόναχον 1958

Kahir, Nahe an 2000 Jahre, Bietighelm 1959

W. Schwible, Die Gluckende Gemeinde in der Endzeit, 1965

G. Von Purucker, Die Esoterische Tradition, κερ. 34

R. Sprenger, Prophetie

Joanne Dixon & Ruth Montgomery, Ich sehe die Zukunft

Alfons Rosenberg, Sibylla & Prophetin.-

Henry James Forman, Les Propheties a Travers les Siecles Paris, 1941, Payot.-

ΠΡΟΦΥΛΑΞΙΣ.-Εἰς τὴν τελετουργικὴν Μαγείαν χρησιμοποιοῦνται διάφορα μέσα (ὡς ὁ μαγικὸς κύκλος) καὶ διάφορα περλαπτα (φουλακτήρια) πρὸς προφύλαξιν τοῦ χειριστοῦ ἀπὸ τῶν κινδύνων τοῦ ἀοράτου κόσμου.

"Ἐξυπνοὶ ἔμποροι πωλοῦν διάφορα "προφυλακτικά" ὄργανα ἐναντίον ὑποθετικῶν ἀκτινοβολιῶν τῆς γῆς, τῆς σελήνης, καὶ τῶν ρεόντων ὑπογεωιν ὑδάτων. Εἰς πολλὰς δόξας ἐπὶ ἀπάτη τῶν τελευταίων ἐτῶν, οἱ κατασκευασταὶ τῶν εὐτελῶν τούτων ὀργάνων, δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἀποδείξουν τὴν ἀποτελεσματικότητά των.-

ΠΡΩΥΛΗ.-Ὄνομα δοθέν ὑπὸ τοῦ W. CROOKES (Κρούξ) εἰς τὴν ὑποθετικὴν πρῶταρχικὴν ὕλην τῆς ὁμοίας ὅλα τὰ γνωστά σώματα δεῖν νὰ εἶναι προϋδντα συμπικνωσσεως. Ἐάν παραμελνυμεν ἐπὶ φυσικοῦ πεδίου, πρέπει νὰ εἶναι ἡ πρώτη αἰθερικὴ κατάσταση (τὸ ἔσχατον φυσικὸν ἄτομον) ἀπὸ κοσμικῆς ἐπιφσεως εἶναι ἡ Πρακτικὴ τῶν Ἰνδῶν. (Βλ. Πρῶτὴ ὕλη, ὕλη)

ΠΡΩΤΑΓΟΡΑΣ.—Σοφιστής ἐξ Ἀβδῆρων (485-414 π.Χ.) ὅστις ταξίδευ-
σεν εἰς Ἰταλίαν (Σικελίαν) καὶ ἀκροσούσως ἐγκατεστάθη εἰς
Ἀθήνας ἀναλαβὼν καὶ τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν δύο υἱῶν τοῦ Περικλέ-
ους. Μεταξὺ τῶν μαθητῶν του συγκαταλέγονται ὁ Περικλῆς, ὁ Ἀλκι-
βιάδης, ὁ Κριτίας κ.ἄ.

Ὁ κορυφαῖος τῶν σοφιστῶν ὅπως τὸν ἀπεικάλεσαν ὁ Πλάτων
καὶ ὁ Ἡρόδοτος, ὑπῆρξεν ὁ ἰδρυτὴς τοῦ σχετικισμοῦ, κατὰ τὸν
ὁποῖον τὸ μέτρον ἐντιμήσεως τῶν πραγμάτων εὐρίσκεται ἐντὸς
τοῦ ἀνθρώπινου ἐγῶ καὶ ὄχι εἰς τὸν ἐξωτερικὸν κόσμον. Ἡ ἀλή-
θεια εἶναι ἐπίσης σχετικὴ, ἀναλόγως τῆς καταστάσεως τοῦ ἀνθρώ-
πινου ἐγῶ τὸ ὁποῖον τὴν κρίνει.

Ὁ Π. διεκλήρυττεν ἐπίσης ὅτι δέν δύναται οὔτε νά
βεβαιώσῃ, οὔτε νά ἀρνηθῆ τὴν ὑπαρξίν, τῶν θεῶν, διότι,
ἔλεγε, πολλὰ πράγματα ἐμποδίζουσι τὴν ἀκριβῆ γνῶσιν μεταξὺ τῶν
ὁποῶν καὶ τὸ βραχύβιον τοῦ ἀνθρώπου. Δυστυχῶς ἀπὸ τὰ πολυά-
ριθμα συγγράμματα τοῦ Π. ἐλάχιστα μόνον ἀποσπάσματα διεσώθησαν
μέχρις ἡμῶν.

Ὁ Πλάτων συνέγραψε καὶ διέλογον ὑπὸ τὸν τίτλον "Πρωταγό-
ρας" εἰς τὸν ὁποῖον συζητοῦνται αἱ ἀπόψεις τοῦ σοφιστοῦ. Αἱ πε-
ρὶ Θεοῦ θεωρίαι τοῦ Π. ἐχαρακτηρίσθησαν ὡς ἀσεβεῖς καὶ ὁ φιλό-
σοφος ἀποφεύγων τὴν βεβαίαν καταδίκην, ἐγκατέλειπε τὰς Ἀθή-
νας. Ἐπιβάς ὅμως ἀκαίρου διὰ νά μεταβῆ εἰς Σικελίαν, ἐπνίγη
εἰς ναυάγιον. — (Λάσκαρ. 690)

ΠΡΩΤΑΡΧΙΚΗ ΟΥΣΙΑ. — (Βλ. "Υλη, Πρῶτη "Υλη)

ΠΡΩΤΑΡΧΙΚΟΝ ΦΩΣ. — Τὸ φῶς τὸ ὁποῖον ἐξεδηλώθη ἐκ τοῦ Χάους ἐκ
τοῦ ὁποῦ ἐγεννήθησαν αἱ ἑπτὰ Θ' Ἀιτῆνες καὶ αἱ ἑπτὰ
' Ἀρχαὶ τοῦ Θ' Κόσμου. —

ΠΡΩΤΕΥΣ. — Ὅπως ὁ Νηρεύς, οὕτω καὶ ὁ Πρωτεύς ἐθεωρεῖτο ὡς "ὁ
θαλάσσιος γέρον". Κατὰ τινα παράδοσιν γενικῶς ἀποδεκτὴν
ἀπὸ τοῦς ἀρχ. συγγραφεῖς, ἦτο αἰγυπτιακῆς προελεύσεως. Ἀπὸ τὴν
Αἴγυπτον ἐπῆγεν εἰς Θράκην καὶ ἐκεῖ ἐνυμφεῖθη τὴν νύμφην
Κορώνην,

Ὁ Πρωτεύς εἶχε τὴν ἱκανότητα νά μεταμορφώνεται εἰς ὅ, τι
δήποτε: ἐγένετο ὄφις, δράκων, λέων, πάνθηρ, ἀγριόχοιρος κ.ἄ. Αἱ
μεταμορφώσεις του αὐταὶ καὶ ἡ σχέσις του πρὸς τὸ ὑγρὸν στοι-

χεῖτον μᾶς κἀμνον γὰ πιστεύωμεν ὅτι ἦτο τὸ σύμβολον τοῦ ἀστρικοῦ φωτός.

Βιβλιογρ. Richerpin, I 410. Pomey. Papalardo.

ΠΡΩΤΗ ΥΛΗ (PRIMA MATERIA).—Ἡ πρωταρχικὴ κατάστασις τῆς ὕλης, ἐκ τῆς ὁποίας ὅλαι αἱ μορφαὶ τῆς ὕλης ἐξελίχθησαν. (Βλ. "Υλη")

ΠΡΩΤΟΓΟΝΟΙ ΛΛΟΙ.—Οἱ "πρωτόγονοι" ὅπως συνήθως τοὺς ἀποκαλοῦμεν, φαίνεται ὅτι εἶναι τὰ κατάλοιπα ἀρχαιοτάτων πολιτισμῶν, οἱ ὅτι εἶσι σὺν τῷ χρόνῳ κερήκασαν. Αἱ τελετουργίαι τῆς ὁποίας διετήρησαν εἶναι ὑπόλοιπα παρεφθαρμένα ὑπὸ τοῦ χρόνου γνώσεως ἀσφαλῶς ἐνωτέρως, ἢ ὅποια ἐν συνεχείᾳ περιέπεσαν εἰς δεισιδαιμονίαν. Παρὰ ταῦτα τὰ ἀσήμεντα αὐτὰ κατάλοιπα τῆς πρωταρχικῆς τῶν γνώσεως, τοὺς ἐπιτρέπουν νὰ ἐπιτυχάνουν ἀποτελέσματα θευματὰ τὰ ὅποια ἐκτελοῦν σχεδὸν ἀσυνειδήτως, ἀλλὰ τηροῦν τινεὶ τῶν παραδοσιακῶν τύπων τῆς ἀρχαίας τῶν Τέχνης ἢ μᾶλλον Ἐπιστήμης.—

Βιβλιογρ. Danzø 13 (Hommes Divinans)

ΠΡΩΤΟΓΟΝΟΣ.—Κατὰ τὴν ὀρφικὴν θεολογίαν ὁ Χρόνος ἐγέννησεν ἐν ὧν, ἐπὶ τούτοις δὲ καὶ δισώματον θεὸν (ἀρσενόθηλον) φέροντα ἐπὶ τῶν ὤμων πτέρυγας χρυσᾶς καὶ πρόσπεφυκυίας, ἐπὶ τῶν λαγόνων κεφαλᾶς ταύρων, ἐπὶ δὲ τῆς κεφαλῆς τοῦ δράκοντα κελύριον, προσδομιάζοντα πρὸς ποικίλας μορφὰς ζώων. Τοῦτον ἡ ὀρφικὴ θεολογία ἀπεκάλεσε Πρωτόγονον, καλεῖ δὲ αὐτὸν Δία ὡς διατάσσοντα τὰ πάντα καὶ ὀλιγκρον τὸν Κόσμον. Διὰ τοῦτο ἀποδίδεται εἰς αὐτὸν καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Πανός.

Βιβλιογρ.—Γράβιγγερ Κοσμολογία 44.—

—ὀρφικὸς ὕμνος πρὸς Πρωτόγονον ἐν "ΣΦΙΓΣ" 1962, 53

ΠΡΩΤΟΠΛΑΣΤΟΙ.—Ὁ Ἀδάμ καὶ ἡ Εὐά, ὡς πνευματικαὶ ἰσχυραὶ ὄντοτες, ὑπῆρξαν πρὸ τῆς ὕλικῆς δημιουργίας ἠνωμένοι μετὰ τοῦ Πλάστου τῶν ὑποστάντες τὴν ἀνεξερεύνητον διὰ τὰς βουλὰς τοῦ Δημιουργοῦ πῶσιν ἢ εἰσβολὴν εἰς τὸ κατώτερον πεδῖον, ἀκριβῶς διὰ νὰ ἐκδηλωθῇ αὕτη. Πῶσις λοιπὸν τῶν Πρωτοπλάστων σημαίνει γιγαντιαίαν πάλην τῶν πνευματικῶν αὐτῶν ὄντοτήτων αἰτινες

εἰσέδυσαν εἰς τὴν ἀδρανῆ οὐσίαν(Χάος)τὴν ἐμφανισθεῖσαν συνε-
πειὰ τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ Ἐωσφοῦρου διὰ νὰ τὴν μορφολογήσουν
καὶ τὴν ἐξελιξοῦν μέσῳ τῶν ὑλικῶν μορφῶν, αὗτινες προέκυψαν
ἐκ τῆς πάλης ταύτης.-

(Γ. Σκιλιᾶ, Κοσμολ. 21, 45)

ΠΑΡΜΟΣ.- Ἡ συνήθεια νὰ προφέρωμεν εὐχὴν εἰς τὸν παρνούμε-
νον, δὲν εἶναι μὲν καθαρῶς ἀρχαία, ἐν ταῦτοις εἶναι κοινὴ
εἰς ὅλον τὸν κόσμον, ἀκόμη καλεῖς τοὺς πλεον ἀπολιτίστοις. Οἱ
παλαιοὶ ἀστρολόγοι διέκρινον παρμούς εὐσιῶνους καὶ δυσσιῶνους.
Εἰς τὴν πρώτην κατηγορίαν ἀνήκον ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι ἐξεδηλοῦν-
το ἀπὸ τῆς μεσημβρίας μέχρι τοῦ μεσονυκτικοῦ καὶ ὅταν ἡ Σελήνη
εὕρσκετο εἰς τὸν Ταῦρον, τὸν Λέοντα, τὸν Ζυγὸν, τὸν Αἰγῶκερον
καὶ τοὺς Ἰχθεῖς. Εἰς τὴν δευτέραν κατηγορίαν ἀνήκον οἱ παρ-
μοὶ ἀπὸ τοῦ μεσονυκτικοῦ μέχρι ἐπομένης μεσημβρίας ὅταν ἡ Σε-
λήνη εὕρσκετο εἰς τὴν Παρθένον, τὸν Σκορπιόν, τὸν Ὑδροχόον
καὶ τὸν Καρκίνον. (PAPALARDO)

ΠΤΗΝΟΝ.- Ἀλχημ.-Συχνάκις τὰ πτητικὰ μέρη τῆς ὕλης τοῦ Μ. Ἐρ-
γοῦ, συμβολίζονται ὑπὸ τῶν φιλοσόφων διὰ διαφόρων πτηνῶν.
Εἶναι δὲ ταῦτα ὁ ἀετός, ἡ χήνα, ὁ κόραξ, τὸ παγῶνι, ὁ κύκνος,
ἡ περιστέρα, ὁ φοῦνιξ, ὁ πελεκάνος κ.α. ἀναλόγως τοῦ χρώματος
καὶ τῆς φάσεως εἰς ἣν εὕρσκεται ἡ οὐσία, ἦτοι ὁ Ὑδράργυρος.
Προτιμοῦν ἐπίσης τὰ μὲν ἐκ τῶνδὲ λόγῳ τῆς ἰδιαίτερας μορφῆς ἢ
τοῦ χαρακτῆρος ἐνός ἐκάστου ἐφ' ὅσον αὐτὸς προσαρμόζεται πρὸς
τὴν κατάστασιν καὶ ἐξέλιξιν τοῦ Ἔργου. Ὅταν ἐπὶ παραδείγματι
θέλουν νὰ ὑποσημάνουν τὴν πτητικότητα καὶ τὴν διαλυτικὴν ἐνέρ-
γειαν τοῦ Ὑδραργύρου ἐπὶ τοῦ σταθεροῦ ὑποθέματος, ποιοῦνται
χρῆσιν τοῦ ἀετοῦ ἢ τοῦ κόρακος, λόγῳ τοῦ ὅτι τὰ πτηνὰ αὐτὰ
εἶναι σαρκόβόρα. Τοιοῦτον ἦτο καὶ τὸ ὑπὸ τῆς Παραδόσεως ἀναφε-
ρόμενον τὸ ἀκόινον κατόλισγε τὰ σκληράχνα τοῦ Τιτάνοσ Προμηθεῶσ.
Ὁ ἀετός κατὰ τὸν Β. Βαλεντῖνον κ.α. πρόκειται νὰ ἀγωνισθῆ πρὸς
τὸν λέοντα, συμβολιζομένης οὕτω τῆς σήψεως, ἀποτέλεσμα τῆς ὁ-
ποίας εἶναι ὁ φαινομενικὸς θάνατος ἀμφιπέρω τῶν ἀντικείμενων ἐκ
τῶν σμμάτων τῶν ὀπίων θὰ γεννηθῆ εἰς κόραξ, δηλ. θὰ προέλθῃ
ἡ Μελάγχωσις. Μετὰ τὴν τελευταίαν ταύτην ἐμφανίζονται διάφορα
χρώματα, δι' ὃ ἐγράφη ὅτι ὁ κόραξ θέλει μεταμορφωθῆ εἰς παγῶνι

καί τοῦτο εἰς κύνον (λευκωσις). Τέλος ἐπακολουθεῖ ἡ Ἐρυθρωσις, συμβολιζομένη διά τοῦ φαίνικος, οστις ἔχει πτέρωμα ἐρυθρόν καί εἶναι ἀθάνατος.-

-Μαντική.- Τέ πτηνά ἐκ τῆς πτήσεως τῶν ὀφίων οἱ ἀρχαῖοι συνῆγον μαντευτικά συμπεράσματα. Ὡς τοιαῦτα ἐθεωροῦντο κατ' ἐξοχήν ὁ ἀετός, ὁ ἰέραξ, ὁ γερανός, ὁ κόραξ κ.ά. Οἱ Αἰγύπτιοι ἐτίμων ἰδιαιτέρως τά μαντευτικά πτηνά καί μετά τόν θάνατόν των τά ἐταρτίχευον καί τά ἐναπέθετον εἰς τιμητικόν τάρον.- (Πρβλ. Οἰωνοσκοπία, Μαντική).

ΠΤΗΣΙΣ.-Οἱ Σαμάνες τῆς Σιβηρίας, οἱ Ἑσκιμῶι, οἱ βορειοαμερικανοί Ἰνδιάνοι ἀλλά καί οἱ Ἰνδοί (βραχμάνες, γιόγκι, μάγοι) διατείνονται ὅτι δύνανται νά ἵπτανται εἰς τοὺς οὐρανοὺς ὡς πτηνά. Ἐχεδὸν εἰς ὀλίγηρον τόν κόσμον ἀποδίδεται ἡ δύναμις αὕτη εἰς τοὺς "ἰατροὺς-μάγους" (MEDECINE-MAN). Συνήθως προηγεῖται μεταμόρφωσις αὐτῶν εἰς πτηνά καί μετά ἀκολουθεῖ ἡ "πτήσεις". Καί ὁ Πατάντζαλι εἰς τὰς Γιάγια-Σούτρας του ἀναγράφει μεταξὺ τῶν "σόντις" (δυνάμεων) τοῦ Γιάγια καί τῆν πτήσιν αὐτοῦ μέ τῆν ταχύτητα τῆς ἀστραπῆς.

Τυπολογικῶς ἡ ἰκανότης αὕτη θύναται νά ἀναχθῆ εἰς τῆν "ὑπέρβασιν τῶν πεδίων" ὅποτε συνδυάζεται μέ τῆν τυπολογικὴν ἐπίσης ἀναρχοχυσιν ἐπὶ δένδρου, κλίμακος κ.ά. ὅπως ἐφαρμιζοῦται κατὰ τὰς μνητικὰς τελετὰς διαφόρων μυσταγωγικῶν ὀργάνῶσεων τοῦ κόσμου.-

Βιβλιογρ. Μ. Εἰλιάν, Chamaniama 415. Idem, Yoga 323.

ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ (αἰρεσιάρχης).-Γνωστικός, ἀρχηγός γνωστικῆς Σχολῆς, Ἰήσους, ὡς φαίνεται, τῆν ἐποχὴν ὅπου ὁ Ἀπολογητὴς Εἰρηναῖος ἔγραψε. Περὶ τῆς διδασκαλίας του διεσώθησαν ἴσως τὰ περισσότερα ἐκ τῶν ὅσα ἔγραψεν ἐναντίον τῶν Γνωστικῶν. Πρῶτος ὁ Εἰρηναῖος, δεύτερος ὁ Ἐπιφάνειος, ἔγραψαν ἐκτενῶς περὶ αὐτοῦ. Ὁ δεύτερος μάλιστα δίδασκε μακρὰν ἐπιστολὴν τοῦ αἰρεσιάρχου πρὸς τῆν ἀδελφὴν τοῦ Φλώραν, ἐνθα ἐκθέτει ἐκτενῶς τὰς ἀδόψεις του. (LEISEGANG, GNOŚIS 298)

ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ (Κλαύδιος). Εἷς τῶν μεγαλειτέρων ἀπτρονόμων ὄλων τῶν αἰώνων. Ἐγεννήθη εἰς τὸ Πηλοῦσιον τῆς κάτω Αἰγύπτου

ἢ κατ' ἄλλους εἰς Πτολεμαῖδα τῆς ἄνω Λίγυπτου. Ἐξησέ τον 2ον μ.Χ. αἰ. πιθανῶς μεταξὺ 108 μ.Χ. - 168 μ.Χ. Ἐγράφη μεταξὺ ἄλλων τῆν "Ἡαθηματικὴν σύνταξιν" ἐκ 13 βιβλ. τῆν μετονομασθεῖσαν ὑπὸ τῶν Ἀράβων Ἀλμαγέστη, τὰ Ἀρμονικά, τὰς φάσεις τῶν ἀπλανῶν ἀστέρων, τῆν Συναγωγὴν ἐπισημασιῶν, τὰ Ἀποτελεσμάτικα κ. ἄ. π.

Τὰ δύο τελευταῖα ἀσχολοῦνται μὲ τῆν Ἀστρολογίαν. Τὸ σύστημα τοῦ κόσμου τοῦ Π. εἶναι "γεωκεντρικόν". Ἐγένετο ἀποδεκτὸν μέχρι τοῦ 16ου αἰ. ὅτε ὁ Κοπέρνικος ἀναδιφήσας τοὺς ἀρχ. Ἑλλ. συγγραφεῖς, εὗρεν ὅτι εἰς τὸν "Ψευδίστην" διετυπῶνεται ἡ ἡλιοκεντρικὴ θεωρία τοῦ Ἀριστάρχου. Τὸ ἡλιοκεντρικὸν σύστημα ὅπερ ἐνεφάνισεν ὁ Κοπέρνικος ὡς ἰδικόν του, ἐγένετο δεκτὸν καὶ οὕτω ἐξετοκίσθη τὸ γεωκεντρικὸν σύστημα τοῦ Πτολεμαίου. Εἰς τοὺς ἀστρολογικοὺς υπολογισμοὺς λαμβάνεται χάριν εὐκολίας ὑπ' ὄψιν ἀκόμη τὸ γεωκεντρικὸν σύστημα τοῦ Πτολεμαίου. Βιβλιογρ. Ἱστορία Ἐπιστημῶν I 262. - Λεξικόν Ἠλίου T. XVI, σ. 489. -

ΠΥΥΣΜΑ. - Ὅταν αἱ μάγισσαι διέλυσον τῆν συναρκασίαν των μὲ τὸν διάβολον, ἔπτυσον τρεῖς κατὰ γῆς. Οἱ ἀλχημισταὶ ἐκάλουν "πτύσμα τῆς Ξελήνης" τῆν Πρῶτην των ὑλῆν. Τὸ "πτύσμα" ἐχρησίμοποιεῖτο συχνάκις εἰς τῆν Μυσταγωγίαν, ἰδίως εἰς τοὺς ἀνατολικοὺς λαοὺς ὡς μέσον μεταβιβάσεως δυνάμεως εἰς τὸν νεφύτον.

ΠΤΩΣΙΣ. - Ἡ ἔννοια τῆς Πτώσεως εἶναι κοινὴ εἰς τὰς περισσοτέρας θρησκείας καὶ τὸν Ἑσωτερισμόν. Ἀποτελεῖ τὸ πρωταρχικόν γεγονός διὰ τοῦ ὁποῦ ἐπεχείρησαν νὰ ἐξηγήσουν τῆν ἐμφάνισιν τοῦ Κακοῦ καὶ τοῦ Σχετικοῦ παραλλήλως πρὸς ἓνα Θεόν τὸν ὁποῖον ἐκλαμβάνουν ὡς ἀγαθόν καὶ ἀπόλυτον. Πῶς εἰς Θεός, ἀπειρῶς ἀγαθός εἶναι δυνατὸν νὰ ἐδημιούργησε ἓνα κόσμον ὅπου ἐπικρατεῖ τὸ κακόν, ἢ τοῦλάχιστον ἡ ἀτέλεια; Τὸ πρόβλημα θεῖ ἦτο ἔλυτον (ἐκτός ἐὰν ἐφανταζώμεθα δύο θεοὺς, τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ, δύο ἀπείρους ὑπάρξεις, πού εἶναι ἄτοπον καὶ παράλογον) ἐὰν δὲν ἐτοποθετεῖτο ὁ Θεός ἐκτός τῆς Δημιουργίας καὶ τοῦ κόσμου. (Ἡ Ἑσωτερικὴ Μεταφυσικὴ προσθέτει ἐν ταῦτοις ὅτι ὁ ὑπερβατικὸς αὐτὸς Θεός εἶναι παρά ταῦτα ἐγκόσμιος) Ἡ Πρῶτη αὕτη Ἀρχὴ εἶναι ἀμετάβλητος, ἀδιάφορος καὶ ἀδιαφοροποίητος.

Ἡ κατὰ τὴν κυριολογίαν "δημιουργία" εἶναι τὸ ἔργον μιᾶς ἄλλης, μιᾶς δευτέρας ἀρχῆς ἢ καὶ τρίτης, ἀκόμη περισσότερον εἰς ἀπόστασιν εὐρισκομένης ἀπὸ τὴν ἀπόλυτον "θειότητα". Ἡ "δημιουργία" τῆς ἀρχῆς ταύτης εἶναι ἀναγκαστικῶς σχετικὴ, ὡς καὶ αὐτὴ ἢ ἰδέα. Ὅσον διὰ τὴν Πτῶσιν αὐτὴν καθ' ἑαυτὴν, αὕτη λαμβάνει χώραν εἰς τὸν Οὐρανόν ἢ μᾶλλον ἐπὶ τῆς Γῆς, καὶ εἰς τὴν περὶ-πτῶσιν ταύτην ἀρμόζει καλλύτερον ἢ λέξις "σφάλμα".

Γενικῶς μὲν τῶν θεῶν ἀπορροϊῶν, εἰς Αἰών, καταληφθεὶς ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ ἐξιωθῆ ἄρῳς τὸν θεόν, παραπαεῖ καὶ πίπτει ἀποχωριζόμενος τοῦ πληρώματος. Γεννᾷ ἕνα "δημιουργόν" ὅστις μὲ τὴν σειρὰ του δημιουργεῖ τὸν κόσμον. Ὡστε αὕτη αὕτη ἢ δημιουργία ἀποτελεῖ τὴν Πτῶσιν.

Μία ἄλλη θεωρία θέλει τὸ Σύμπαν καὶ τὸν ἄνθρωπον τέλειους ἐν ἀρχῇ. Ἦσαν αἱ "ἀδελφεὶς τοῦ θεοῦ", ὡς λέγει ὁ Σαλὸν Μαρτέν. Ἀλλὰ τὰ ὄντα (κατὰ βάσιν ὁ Ἐωσφόρος καὶ οἱ ἐκνασασθῆσαντες ἄγγελοι) συγκεντρωθέντα εἰς τὴν ἰδέαν των παρουσίαν, εἶχον ἐπιβεβαίωσει τὸν ἀτομισμόν των ἐνώπιον τῆς ἐνότητος τοῦ θεοῦ καὶ τοῦ ἄνθρωπου, ὅστις εἶχεν ἀπορρεῦσει διὰ νὰ εἶναι ἡ μαρτυρία τῆς θαλάσσης ταύτης ἐνότητος, ἔφησε νὰ παραπλανηθῆ καὶ τὰ προλούθησεν εἰς τὴν πλάνην. Ἐκ τῆς κατατεμαχισθείσης ταύτης ἐνότητος προέβλεπεν ὁ κόσμος μας. Ἡ διδασκαλία αὕτη ἦτις ἱσταται εἰς τὸ μεταίχμιον μεταξὺ τῆς κυριῶς πτώσεως καὶ τοῦ σφάλματος (τοῦ ἄνθρωπου) φέρει τὸ ὄνομα "προκοσμικὴ πτῶσις". Ὑπεστηρίχθη ὑπὸ τοῦ Ἰακώβου Μπαῖμε καὶ τῶν μαθητῶν του μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ Σαλὸν Μαρτέν. Ἐχει τὸ προτέρημα ὅτι διαφωτίζει μὲ νέον φῶς τὴν βιβλικὴν ἱστορίαν τοῦ προπατορικοῦ ἀμαρτήματος. Ἐκεῖνη καὶ χρησιμποιεῖται ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας, ὑποθέτει τὴν προέλευσιν τοῦ ἀμαρτήματος ἐκ τῆς Εὐας, ἀποπλανηθείσης ὑπὸ τοῦ Ἐωσφόρου. Τὸ κακὸν προὑπέρχει τῆς δημιουργίας τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλ' ὁ θεὸς εἶναι ἐκείνος ποὺ δημιουργεῖ τὸ Σύμπαν.

Βιβλιογρ. - H. Masson, Diction. In itiatique. -

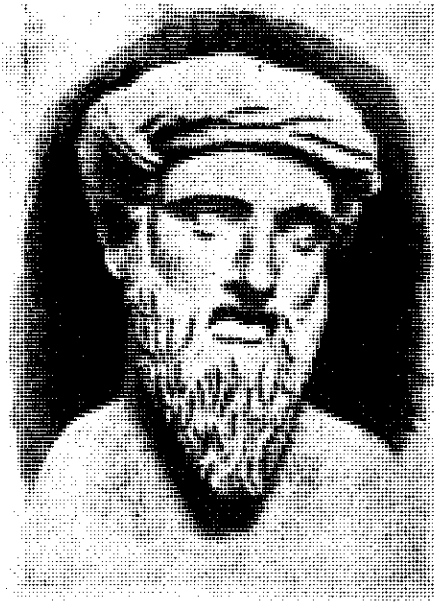
Γ. Σαλιᾶ, Κοσμολογία 16. - H. Γράβιγγερ, Ἀνθρωποσοφία 14 Ἐρμῆς Τρισμ. I 308, 317. - L. Gastin, Περὶ βλ. κακοῦ 11. - Γράβιγγερ, Χριστιαν. Ἐσωτερικῶς 44. - D. S. III 334, IV 55. -

Heinrich, 376, 289, 290. Paris, Trinite Elementaire.

E. Schuro

- Πτῶσις πλανῆτου: Γράβιγγερ, Ἀστρολογία I 85

- Ὁρθοδ. Χριστ. Soraphim 28, 29. Βορδῆσοι Προορισμός

Ο ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ
Μουσείον Καπιτωλίου, Ρώμη (Άγνώστου)

Ο ΣΥΛΙΝ ΛΕ ΒΙΕΥΞ

Υπό SYRLIN LE VIEUX. — Καθηδρικός Ναός τῆς Οὔλμ
(Βουαρία)

Ὁ Πυθαγόρας
Ἐπί τῆς βασιλικῆς πόλης
τῆς Μητροπόλεως τῆς Σάρτος
(XII αἰών)

του ανθρώπου 72.-

'Αποδείξεις της Πτώσεως: 'Υπόμνημα του Σαλν Μαρτέν 9,45, 116, 199.-

- Πυθαγόρας-'Ορφεύς, Γομπροτς I 116,-

- Άλιον της Πτ. Γ. 'Αγάθου Σκαπός του άνθρ.5."

" Περὶ 'Ανθρώπου 40.-

(Πρβλ. 'Ενέλιξις, Κακόν)

ΠΥΓΜΑΙΟΙ. -Στοιχειακά της Γης (βλ. Χθόνια)

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ. -περ. 582 -500 π.Χ. 'Ο διασημότερος ἐκ τῶν φιλοσόφων καὶ μυσταγωγῶν τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος. Ἐταξίδευσεν εἰς ὅλον τὸν τότε γνωστὸν κόσμον καὶ ἐμνήθη (ὡς λέγεται) παρὰ τῶν Αἴγυπτίων, Βαβυλωνίων καὶ Βραχμάνων ἀκόμη. Μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν του ἐγκατεστάθη εἰς τὸν Κρότωνα τῆς νοτίου Ἰταλίας (μεγάλῃς Ἑλλάδος) ὅπου ἵδρυσεν σχολὴν μετὰ μιμητικὴν βέσιν. 'Ο Πυθαγόρας ἐδίδαξε πρῶτος τὸ ἡλιοκεντρικὸν σύστημα καὶ ἐγνώριζε τὰ μυστικὰ τῆς Γεωμετρίας καὶ Ἀριθμοσολείας. Ἐκ τοῦ Π. πρέπει ἐπίσης νὰ κατάγεται, καὶ ὁ ὅρος "φιλόσοφος".

Λέγεται ὅτι ἐδίδασσε μετὰξὺ ἄλλων κατ'τὴν Θ Μετεμψύχωσιν, ὅπως τὴν παρεδέχετο καὶ ὁ Βουδδαῖος. Ἐννοεῖται ὅτι αἱ ἱστορικῶς ἐπιβεβαιωμέναι πληροφορίαι εἶναι πολὺ σπέννιαι, ἂν καὶ ἡ ὑπαρξίς τοῦ Π. περ' οὐδενὸς ἐτέθη ἐν ἀμφιβόλῃ. Κατὰ τὰς ἐμμέσους εἰδήσεις, δδον ὁ Π. νὰ ἐγεννηθῆ εἰς Σάμον. 'Ο ἴδιος οὐδὲν γραπτὸν κείμενον ἐγκατέλειψε, ἐκ δὲ τῶν μαθητῶν τῆς σχολῆς τοῦ, μόνον ἀποσπάσματα διεσώθησαν. Τὸ γνωστὸν θεώρημα τῆς ὑποτείνουσας τὸ ἀποδιδόμενον εἰς τὸν Πυθαγόραν, εἶναι κατ' οὐσίαν τὸ 47ον θεώρημα τοῦ Εὐκλείδου καὶ ἔχει κινεζικὴν προῖστορίαν.

Εἰς τὸν Ε.Τ. δίδεται ἐνίοτε ἡ ἐξῆς πνευματικὴ διαβράθμισις: Χιράμ Ἄβρφ -Πυθαγόρας -Χριστὸς -Νιθέ Μολέ. "Ἄλλοτε ἡ γεωμετρικὴ πράστασις τοῦ θεωρήματος τοῦ Π. ἐχρησιμοποιεῖτο ὡς ἔμβλημα τῶν παλαιῶν Σεβασμῶν καὶ ἀνηρτᾶτο ἀπὸ τοῦ γνώμονος τοῦ περιλαίμου αὐτῶν. Περὶ τῆς σημασίας τοῦ συμβόλου αὐτοῦ, ἐδδθησαν ἱκανοποιητικὰ ἐρμηνεῖαι ὑπὸ τοῦ FADRE D'OLIVET (βλ. λ. Πρόνοια).

'Ο Πυθαγόρας ὡς μυσταγωγός. -Μετὰξὺ τῶν μυσταγωγικῶν κινήσεων τῆς ἀρχαιότητος, ἐλάχισται ὑπάρχουν αἱ ὅποιαι τόσον ση-

μαντικόν ρόλον διεδραμάτισαν εἰς τὴν πρόσδον τῆς ἀνθρωπότη-
 τας καὶ αἱ ὁποῖαι ἐν τούτοις παραμένουν τόσον ἀγνώστοι, ὅσον
 ἡ πυθαγόρειος. Ἄγνωστος διότι τόσον περὶ τοῦ ἴδρυτοῦ τῆς, ὅσον
 καὶ περὶ τῶν ἐν τῇ σχολῇ ἐκεῖνῃ διδασκομένων ἀληθειῶν, ἐλά-
 χιστα θετικά κορύσματα ἢ ἔρευνα ἀπεκάλυψε. Καὶ περὶ τοῦ πρῶ-
 του μὲν, ἢ ἀπάθεια δὲν εἶναι τόσον σημαντικῆ, διότι τὸ πότε
 ἐγεννήθη εἰς ἰδρυτῆς μυσταγωγικῆς σχολῆς ἢ θρησκείας μόνον
 τὴν φιλολογικὴν ἔρευνα ἐνδιαφέρει, ἐνῶ τὸν μεμνημένον κυρίως
 προσελκύει τὸ περιεχόμενον τῶν διδασκαλιῶν αὐτοῦ. Δὲν συμβαίνει
 ὅμως αὐτὸ καὶ μὲ τὰς ἀληθείας αἱ ὁποῖαι ἐξηγγέλοντο ἐν τῇ
 μυσταγωγικῇ σχολῇ τοῦ Τάραντος. Περὶ αὐτῶν δυστυχῶς ἐλάχιστα
 μόνον φιλικά διεσώθησαν, οὕτω ὥστε μὴ πλήρης ἀναστήλωσις τοῦ
 θαυμασίου ἐκεῖνου οἰκοδομήματος νὰ εἶναι διὰ τὸν σημερινόν
 ἐρευνητὴν ἀκατόρθωτος. Καὶ ὅμως, ἐπαναλαμβανόμεν ἡ πυθαγορικὴ
 κίνησις δὲν φαίνεται νὰ ὑπερεβλήθη εἰς λαμπρότητα καὶ διάρ-
 κειαν, ἀπὸ οὐδεμιᾶν ἄλλην μεταγενεστέραν. Ἀπὸ τοῦ VIου π.Χ.
 αἰῶνος μέχρι τοῦ τέλους σχεδὸν τῆς Ῥωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας,
 διεκαιδαγώγησε διὰ τοῦ μυστηριακοῦ φωτός τὴν ἀνθρωπότητα, εἰς
 τὴν ἐπίδρασιν δὲ ἀναμφιβόλως ταύτην πρέπει νὰ ἀποδοθῇ ἡ ἐμφά-
 νισις ἐπὶ τῆς Γῆς διανοιῶν ὡς τοῦ Πλάτωνος, τοῦ Ποσειδωνίου,
 τοῦ Οὐάρωνος, τοῦ Πλουτάρχου καὶ τοῦ Πλωτίνου.

Δὲν εἶναι τελείως ἱστορικῶς ἐξηκριβωμένον τὸ πῶθεν ὁ Πυ-
 θαγόρας ἠρύσθη τὰς βᾶσεις τοῦ φιλοσοφικο-θρησκευτικοῦ του
 συστήματος. Ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ὅμως ἀνευ δυσκολίας τείνομεν νὰ
 παραδεχθῶμεν ὡς ἀληθές, εἶναι ἡ βεβαίωσις τοῦ Πρόκλου καὶ τοῦ
 Ἰαμβλίου ὅτι ὁ Π. ἐμυθήθη εἰς τὰ ὄρησιὰ Μυστηρία, "εἰς τὰ περὶ
 θεῶν ἔργα" ὑπὸ τινος ἱεροφάντου τοῦ Διονύσου, τοῦ Ἀγλαοφήμου.
 (Πρόκλου, Πλατωνικὴ θεολογία 1,5 καὶ Ἰαμβλίου, Περὶ Πυθ. βίου
 145, 28)

— Πυθαγορικὰ δόγματα. — Ὡς ὑκέρτατον σκοπὸν τοῦ ἀνθρώπου οἱ
 Πυθαγόρειοι ἔτασσον τὴν Γνώσιν. "Ὁ ἀνθρώπος, ἔλεγον, ἐδημιουργήθη
 ἵνα γνωρίσῃ τὴν οὐσίαν τοῦ ὄντων καὶ τῆς φύσεως καθ' ὅλου.
 Ἔργον δὲ τῆς σοφίας εἶναι νὰ ἐξετάσῃ καὶ νοήσῃ τὰς ἐνοίας
 αἰτίνας ἐκδηλοῦνται εἰς αὐτήν. Διὰ τοῦτο ἡ σκέψις πρέπει νὰ
 ἀρθῇ ἀπὸ τὰ αἰσθητά εἰς τὰ συμπερασματικά, ἐξ αὐτῶν πρὸς τὰ ἐπι-
 στητά καὶ ἐκ τούτων πρὸς τὰ νοητά." (Ἰαμβλ. Προτρεπτικὸς)

Εἰς τούτους ἀριθμούς ἀπέδιδον μέγιστην σημασίαν, θεωροῦντες

αυτούς ως σύμβολα τῶν ὄντων καὶ γενησομένων, εἰς τρόπον ὥστε ὅλη ἡ φύσις δὲν εἶναι εἰμῆ διατάξεις ἀριθμῶν. Ἡ φύσις τοῦ ἀριθμοῦ, ἔλεγον, εἶναι τοιαύτη ὥστε νὰ παρέχῃ, εἰς πᾶν ὄν ἕνα ὀδηγόν, ἕνα διδάσκαλον. Ἐκεῖνος μᾶς διδάσκει ὅ, τι ἀγνοοῦμεν. Ἡ ἀνάπτυξις δὲ τῶν ἀριθμῶν ἀπὸ τῆς μονάδος μέχρι τοῦ ἀπερρου, μᾶς δίδει τὴν καλλιτέραν ἰδέαν περὶ τῆς ἀπ' ἀπειρον ἐξελεύσεως ἐν τῇ φύσει, καὶ μᾶς παρέχει τὸ μέσον νὰ ἀντιληφθῶμεν τὴν ἰδέαν τοῦ ἁπερρου.

Τὸ θεμελιῶδες σημεῖον ἐπὶ τοῦ ὀποίου ἐβασίζετο ἡ πυθαγόρειος θεοσοφία καὶ ἀνθρωποσοφία, δύναται νὰ συνοψισθῇ εἰς τὸ ἑξῆς: Ὁ ἄνθρωπος καὶ ἡ πολιτεία ἔδει νὰ ὁμοιάζουσι πρὸς τὴν ἀρμονίαν καὶ τὴν τάξιν τὴν ὀποῖαν ἡ φύσις μᾶς παρουσιάζει, ἡ ὅποια ἀποτελεῖ ἀντανάκλασιν τῆς ὑπερτάτης ἀρμονίας ἡ ὅποια ὑφίσταται ἐπὶ τῆς τελείας θεότητος. "Καθ' ἀρμονίαν συναστάναι τὰ πάντα" ἔλεγον. Κατὰ τὸν Π. ὅπως ἀργότερον καὶ κατὰ τὸν Πλάτωνα, ὁ ἄνθρωπος διὰ νά ἀποκτήσῃ τὴν γνῶσιν καὶ καταστῆ τέλειος, ἔχει ἀνάγκην ἐνὸς διδασκάλου ἢ τούτῳ ἑλιστον ἐνὸς ὀδηγοῦ. Δὲν δύναται μόνος νὰ ὀδηγήσῃ ἑαυτὸν μέχρι τέρατος. (Γάμβλ. Π. Β. 175)

Κατὰ τοὺς Πυθαγορείους ὁ οὐσιώδης σκοπὸς τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως ἦτο ἡ ἀφύπνισις τοῦ αἰώνιου ἐν τῇ ψυχῇ. Ἐθεώρουν τὸν ἀνθρωπὸν τοσοῦτον μεγαλειότερον ὡς περισσότερον κατώρθωεν οὗτος νὰ ἀνεληύσῃ τὸ αἰώνιον "Ὀν ἐξ ἑαυτοῦ. Σκοπὸς τῆς πυθαγορείου κοινότητος, ἦτο ἡ ἀνάπτυξις τῆς ψυχῆς πρὸς τὸ ἁπειρον, ἡ δὲ πυθαγόρειος ἀγωγή συνίστατο εἰς τὴν καθοδήγησιν τῶν ὀπαδῶν τῆς πρὸς τὴν ἐπικοινωνίαν ταύτην. Ἡ ἀγωγή συνεπῶς αὐτῇ ἦτο φιλοσοφικὴ μύησις, οἱ δὲ Πυθαγόρειοι δικαίως ὑπεστήριζον ὅτι διὰ τοῦ τρόπου τῆς ζωῆς των ἔτεινον πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν πρὸς ὃν καὶ αἱ μυστηριακαὶ λατρεῖαι.

"Ἡ βαθεῖα ἔννοια τοῦ κόσμου, ἡ διέπουσα αὐτὸν ἀρχή, ὁ αἰώνιος καὶ ἀναγκαῖος νόμος του, ἰδοὺ τί ἐμφανίζεται εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν καὶ καθίσταται ἐναὐτῷ σφύζουσα πραγματικότης. Ἐντὸς τῆς ψυχῆς καὶ μόνης ἀποκαλύπτεται ἡ ἔννοια πᾶσι σύμπατος. Ἡ ἔννοια αὕτη δὲν ἐγκείται εἰς ἄτι βλεπομένη ἀπόψεσιν ἢ ἀπόψεσιν, ἀλλ' εἰς ἐκεῖνο τὸ ὄποσον ἡ ψυχὴ ἀποσφύρει ἐν τῶν μυχιαυτῶν τῆς διὰ νὰ τὸ φέρῃ εἰς τὸ φῶς. Οἱ ἀναλλακτικοὶ συνεπῶς νόμοι εἶναι κεκρυμμένοι εἰς τὴν βάσιν τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου." Ἄς κατέλωμεν ἐντὸς

τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς καὶ ἐκεῖ θά συναντήσωμεν τὴν αἰωνιότητα, τὸν Θεὸν καὶ τὴν ἁρμονίαν, τοῦ κόσμου. Τὸ ψυχικὸν στοιχεῖον δὲν περιορίζεται εἰς τὴν σωματικὴν οὐσίαν. Ἡ ψυχὴ δὲν ἐμπερικλείεται εἰς τὴν ἀτομικότητα. Ἡ ψυχὴ δὲν εἶναι ἀτομικότης, ἡ ψυχὴ ἀνήκει εἰς τὸ ἄπειρον. Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης, οἱ Πυθαγόρειοι θά ἐθεώρουν μωροὺς τοὺς φρονουῦντας ὅτι ἡ ψυχικὴ ὑπόστασις ἐξαφανίζεται μετὰ τῆς ἀτομικότητος." (R. STEINER, Οἱ προσωκρατικοὶ φιλόσοφοι ὑπὸ τὸ φῶς τῆς μυσταγωγίας, ἐν "ΣΦΙΓΞ" φεβ. 1937)

"Ὅπως καὶ προκειμένου περὶ τῶν ὀρφικῶν διδασκαλιῶν περὶ λυτρώσεως, εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νά ἀνατρέξωμεν εἰς τὴν ὑπὸ τὸν μῦθον κορυπτομένην ἔννοιαν. Διδότι ὅπως ὅλαι αἱ μυστηριακαὶ ὀργανώσεις τῆς ἀρχαιότητος, ἐτήρησαν καὶ αἱ πυθαγορικάς τας περὶ τῶν ὑψίστων θεμάτων ἀντιλήψεις των τόσον μυστικὰς, ὥστε παρ' ὅλας τὰς συστηματικὰς καὶ ἠρωϊκὰς ἀναζητήσεις τῆς νεωτέρας συγκριτικῆς ἐπιστήμης, ἐλάχιστα μόνον ψιχὰ νά ἔλθουν εἰς φῶς, καὶ τὰ ὅποια, χειριζόμενα ὑπὸ ἀμυήτων, τὸ σκοτος καὶ τὸν ζόφον καὶ τὴν ἐγνοίαν τῶν ἐρευνητῶν ἀποδοικνύουσι.

Οἱ σχετικοὶ μὲ τὸ πρόβλημα τῶν πεκρωμένων τῆς ψυχῆς μῦθοι ἀναφέρονται ὑπὸ τοῦ ἐκλεκτικοῦ Πλουτάρχου εἰς τὰ Ἡθικάτου. Ἐχομεν λόγους νά πιστεύωμεν ὅτι τοὺς ἐν λόγῳ μῦθους ὁ Πλούταρχος δὲν ἐπενόησεν ἐξ ἰδίων δυνάμεων ἀλλ' ὅτι τοὺς παρέλαβεν ἀπ' εὐθείας ἐκ παλαιᾶς πυθαγορικῆς πηγῆς. Μὲ τὴν γνώμην ταύτην συμφωνεῖ μέγα μέρος φιλόλογῶν, ἰδίως ὁ κ. GEORGES MEADIS (RECHERCHES SUR LE PYTHAGORISME, NEUCHÂTEL 1922). Περὶ ληθῆν αὐτῶν δύναται ὁ ἐναγνώστης νά ἀνεύρη εἰς τὸν Ἴον Τόμον τοῦ πονήματος τοῦ Π. Γράβιγγερ, Ἄρχ. Ἑλλην. Ἀνθρωποσφαια, σ. 20 κ. ἐφ. .

Μαντική - Ὀνειρα. - Ἡ ἐξαιρετικῆς σημασίας γνωστικὸν μέσον ἀνεγνώριζον οἱ Πυθαγόρειοι τὴν Μαντικὴν. Ἡ σημασία αὐτῆς ἐξάγεται σαφῶς ἐκ τῶν περικοπῶν τῶν Νεοπυθαγορείων καὶ τοῦ Νεοπλατωνικοῦ Ἰαμβλίου, ὁ ὅποιος λέγει ὅτι διὰ τῆς μαντικῆς οἱ μῦθοι ἠδύνανται νά γνωρίζωσιν τὴν θέλησιν τῶν θεῶν, τὸ δὲ ἰδεῖσθαι τοῦ ἀνθρώπου ἦτο ἡ ἐκμάθησις τοῦ τρόπου συνταυτισμοῦ τῆς ἀνθρωπίνης θέλησεως καὶ τῶν πράξεων πρὸς τὴν θέλησιν τῶν θεῶν. (Ἰαμβλ. Π. Β. κεφ. XXIX, XXVIII, 138, 145). Δὲν ἀνεγνώριζον ὅμως ἀδιακρίτως ὅλας τὰς μεθόδους τῆς μαντικῆς. Ἀπέριπτον π.χ. τὰς μαντικὰς πρακτικὰς αἱ ὅποιαι προϋπέθετον θυσίας ζῶων.

Ἐδεικνυον τὴν προτύπασιν των πρὸς τὴν Ἀριθμομαντείαν, τὴν Ὑδατομαντείαν καὶ κυρίως πρὸς τὴν Ὀνειρομαντείαν περὶ τῆς ὁποίας αἱ διασωθεῦσαι εἰδήσεις εἶναι πίσιουώτεραι.

Ἡ Ὀνειρομαντεία, κατὰ τὰ λεγόμενα τοῦ Νεμεσίου ἐξ Ἀπαμεύας, ἦτο ὁ κατ' ἐξαχὴν ὡς ἀληθῆς ἀναγνωριζόμενος τρόπος μαντείας. Ἐνῷ ὅμως οἱ ἀρχ. συγγραφεῖς ἀπέδιδον εἰς τὰ ὄνειρα συμβολικὴν ἢ μᾶλλον ἀναλογικὴν σημασίαν, οἱ πυθαγόρειοι ἐθεώρουν αὐτὰ ὡς πραγματικὰς καὶ ἀντικειμενικὰς ἐκδηλώσεις. Ὁ μελετητὴς π.χ. τῆς "Περὶ ἑνυπνίων" πραγματείας τοῦ Ἰπποκράτους, ἢ τῶν "Ὀνειροκριτικῶν" τοῦ Ἀρτεμίδωρου, θά ἴδῃ ὅτι αἱ συγγραφεῖς αὐτοὶ ἀπέδιδον εἰς τὰ ὄνειρα καθαρῶς ἀναλογικὴν ἐρῆνεϊαν. Ὅπως διαφορετικὴ ἦτο ἡ θέσις τῶν Πυθαγορείων, διὰ τοῦς ὁποίους τὸ ὄνειρον δέν προέλεγεν ἀναγκάως τὸ μέλλον. Κατ' αὐτοῦς ἡ ψυχὴ, κατὰ τὸν ὕπνον, ἀπαλασσομένη τῶν δεσμῶν τοῦ σώματος, εἰσέρχεται εἰς ἕνα κόσμον διάφορον ἐκεῖνου ὑπὸ τοῦ ὁποίου περιβαλλόμεθα κατὰ τὴν ἐγρήγορσιν, πλὴν ὅμως κεινημένου τοῦλάχιστον εἰς ἴσην μαίραν τὴν ἀντικειμενικὴν πραγματικότητα τοῦ ὄρατοῦ Σύμπαντος. Εἰς τὸν κόσμον τοῦτον τῶν ὄνειρων συναντᾶται ἡ ψυχὴ μετὰ διαφόρων πνευματικῶν ὄντοτήτων καὶ ἀποκομίζει ἐκεῖθεν διδασκάλους καὶ ἐντυπώσεις συντελεστικὰς εἰς τὴν γνωσιολογικὴν πρόοδον αὐτῆς.

Ἡ περὶ τῆς ἀντικειμενικῆς πραγματικότητος τῶν ὄνειρων ἀντίληψις ἦτο φυσικὸν νὰ ἔχῃ ὡς ἐπακόλουθον μερικῶς κανόνας καὶ ὕριόμενας συνετείας. Τοιοῦτοτρόπως, ἐπειδὴ τὰ ὄνειρα εἶχαν πραγματικὴν σημασίαν, ἦτο ἐπάναγκες νὰ συνηθίσῃ ὁ μύστης νὰ διατηρῆ ὅσον τὸ δυνατόν τελειωτέραν τὴν ἀνάμνησιν τοῦ περιεχομένου των μετὰ τὴν ἐφύπνισιν. Ἀρισμένη ἀγωγή ἦτο πρὸς τοῦτο πρόδιαγεγραμμένη ὁ ἄνθρωπος ὅστις ἐπεθύμει νὰ μεταφέρει εἰς τὴν κατάστασιν τῆς ἐγρηγόρευσης τὴν ἀνάμνησιν τῶν ἐν τῷ ὄνειρῳ διατρεξάντων, δέν ἔπρεπε νὰ τρέφεται κατὰ τὸν ἴδιοντρόπον ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι. (CICERO, DE DIVINATIONE II, 58)

Ἄλλ' ἡ τήρησις μιᾶς καταλλήλου διατήτης δέν ἦτο ἐπαρκῆς ὄρος. Ἐπρεπε πρὸς τούτους, ὅπως ἡ ψυχὴ κατὰ τὴν ἐσπέραν πρὸ τῆς κατακλίσεως νὰ εἶναι τελείως ἤρεμος καὶ ἀπηλλαγμένη τῶν καθημερινῶν συγκινήσεων. (Ἰάμβλ. Π. Β. XV, 65) Τὸ καλλίτερον μέσον πρὸς ἠρέμειαν τῆς ψυχῆς ἦτο νὰ παύσῃ ὁ μύστης πρὸ τοῦ ὕπνου λύραν. Ὁ δὲ Πλάτωνος, εἰς τὸ περὶ "Ἰσιδος καὶ Ὀσέριδος" ἐρ-

γον του έξηγεῖ κατά τρόπον συγκεκριμένον τόν σκοπόν ὃν έπεδύωκον οἱ Πυθαγόρειοι ὅταν καθ' έσπέραν έπεδεδόντο εἰς τήν μουσικήν: "διήγειρον, λέγει, ὡς δι' έπιδοῆς τ' εὐάλοστον καὶ πνευματικόν τμήμα τῆς ψυχῆς".-(Βλ. Πυθαγορικόν Τάγμα, Πυθαγορισμός)

Βιβλιογρ. - E. d. Schure, Οἱ μεγάλοι Μύσται, Ἀθήναι
Hermann Kisserer, Die Logik von Buchstabe & Zahl, Μόναχ.
Ernst Bindel, Pythagoras, Στουτγ. 1962

Louis Rougier, La Religion Astrale des Pythagoriciens
J. Carcadin, La Basilique Pythagoricienne de la Porte
Majeure a Rome (Paris 1943).

" , De Pythagore aux Apotres, Paris 1956
Dr Emilo Strohl, Pythagore, Perennite de sa Philosophie,

Paris, 1968. E. d. Trad.

ΙΕΡΟΚΛΕΟΥΣ, Σχόλια εἰς τὰ Χρυσᾶ Έπη τῶν Πυθαγ. Ἀθήναι Β.ΣΦ.

Fabre D'glivot, Έξέτασις τῶν Χρυσῶν Έπῶν, Ἀθήναι, Β, ΣΦ.

Du'ant II 174. - Gomperz I 82. Burnet, Aurora 93. -

Ghyska, 31. - Bell 67, 79, 92, 117. - "Πυθαγόρας" 1927, 370.

Π. Γράβιγγερ, Θεσπνωσία 114. - Π. Γράβιγγερ, Ἀρχ. έλλ. Ἀνθρωποσο-

φια I 47. - Idem, Ἀκρόσματα & Σύμβολα.

E. L. Lovi, Ιστορία I 56. - Carollo, Vorsokratiker 98. -

ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΟΙ. Οἱ μαθηταὶ τοῦ Πυθαγόρου οἱ ὅποιοι μετὰ τήν κα-
καστροφὴν τοῦ Κρήτωνος συνεκεντρώθησαν εἰς Ρήγιον. Ἄλλ'
ἡ σχολή τήν ὅποσαν οὗτοι ἔδρυσαν μετ' ἄλλῳν διελύθη. Ὁ Ἀρχιπ-
πος παρέμεινε εἰς Ἰταλίαν, ἀλλ' ὁ Φιλόλαος καὶ ὁ Ἀῦσις μετηνά-
στευσαν εἰς τήν ἡπειρωτικὴν Ἑλλάδα καὶ ἐγκατεστάθησαν τελικῶς
εἰς Θήβας. Ὁ Ἀῦσις ὑπῆρξεν ἀργότερον ὁ διδάσκαλος τοῦ Ἐπα-
μεινώνδα. Μεταξὺ τῶν Π. καταλέγεται καὶ ὁ Ἀρχύτας, ἐπιστήθιος
φίλος τοῦ Πλάτωνος, ὅστις εἰς πολλὰ τῶν ἐβροῆθησε καὶ ὁ ὅποιος
ἐκυβέρνησε τὸν Τάραντα ἐπὶ πολλὰ ἔτη χωρὶς νά χάσῃ οὐδεμίαν
μάχην (Ἀριστοτέλους).

ΠΥΘΑΓΟΡΙΚΟΝ ΤΑΓΜΑ. - Ἡ μυστικὴ ἱστορία τοῦ πυθαγορικοῦ Τάγμα-
τος. - Εἰς ἓν διεξοδικόν ἄρθρον του ὁ Βέλγος έσωτεριστῆς
JEAN MALLINGER, ἐπιλαμβάνεται τῆς μυητικῆς διαδοχῆς τοῦ Πυ-
θαγορεοῦ Τάγματος μέχρι τῶν νεωτέρων χρόνων. μέσω τῶν "FRA-
TELLI OSCURI", τῶν Ταμβακολόγων τῆς Γαλλίας καὶ Ἀγγλίας (σκέ-

λος τὸ ὁποῖον διητυθύνετο ὑπὸ τοῦ J.M.RAGON)μέχρι τοῦ Τύπου τῶν("NEGOCIANTES" ἢ "SUBLIMES MAITRES DE L'ANNEAU LUMINEUX εἰσαχθέντος εἰς τὸ DOUAI τῷ 1780 ὑπὸ τοῦ βαρῶνου DE BLAERFINDY, σκώτου στρατηγοῦ, ἐλθόντος ὑπηρεσιακῶς εἰς Γαλλίαν.Τὸ φιλοσοφικὸν Σκωτικὸν Δόγμα τοῦ Ε.Τ.ἀπερρόδησεν ὀλίγον ἐργότερον τὸν τύπον τοῦτον.

Καὶ αὐτῶ ἡ πυθαγόρειος παράδοσις φαίνεται διαβιβασθεῖσα μέχρι τῶν ἡμερῶν μας διὰ τῆς ἰδρύσεως τοῦ Πυθαγορικοῦ Τάγματος τοῦ O.I.L.P.(ORDO INITIATORUM LIBRORUM PYTHAGORAE)ἐν Βρυξέλλαις καὶ τοῦ O.R.A.(ORDO ROSAE AUREAE)ἐν Μονάχῳ.Κατὰ πόσον ἡ τοιαύτη διαδοχὴ τῶν πυθαγορικῶν μυστηρίων εἶναι πράγματι συνεχῆς καὶ τάτά πόσον εἰς τὰ ἀνωτέρω μνητικά τάγματα ἐκπροσωπεῖται ὁ πρωταρχικὸς καὶ ἀγνός Πυθαγορισμός, εἶναι θέμα τὸ ὁποῖον δέγ εἶναι εὐκόλον νὰ ἀποδειχθῇ.

Οἱ βαθμοὶ μῆσεως τῶν Πυθαγορείων. Δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀσφαλές ὅτι ὁ Πυθαγόρας, ἐκτός μιᾶς προπαρασκευαστικῆς ομάδος ἐλευθέρων ἀκροατῶν, τῶν Ἐξωτερικῶν, κατέταξε τοὺς μερμημένους ἢ Ἐσωτερικοὺς, εἰς τέσσαρας διακεκριμένους βαθμούς: α) Δόκιμοὶ ἢ Ἀκουσματικοί β) Μαθηματικοί, γ) Σεβαστικοί καὶ δ) Πολιτικοί.

Ἐννοεῖται ὅτι αἱ διάφοροι ἀρχ.συγγραφεῖς δέν συμφωνοῦν μὲ τὴν ἀνωτέρω ταξινόμησιν, ἂν καὶ οἱ περισσότεροι εὗρισκουν τὴν κατανομὴν ταύτην ὡς λογικὴν καὶ ἐπαρκῆ.

Οἱ ἀκουσματικοὶ ἐλάμβανον κατὰ τὸν J.MALLINGER(PYTHAGORE ET LES MYSTERES, PARIS 1944, NICLAUS) τετραπλὴν διδασκαλίαν: τὸ μυστικὸν τῆς δυαδικότητος τοῦ ἀνθρωπίνου ὄντος, τὴν μυστικὴν ψυχολογίαν, τὴν στάθμισιν καὶ τὴν καταγωγὴν τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς.

Οἱ Μαθηματικοὶ ἐδίδασκοντο τὴν ἐσωτερικὴν ἀριθμοσοφίαν καὶ μουσικὴν ἀρμονίαν, πάντοτε ἐν σχέσει πρὸς τὸν ἀνθρώπον καὶ τὸν κόσμον.

Οἱ Σεβαστικοί, ἐπεδίδοντο εἰς τὴν μελέτην τῶν ὀνείρων, τοῦ ἁοράτου κόσμου καὶ τῆς σημασίας τοῦ Ὑψίλων.

Οἱ Πολιτικοί, τέλος, ἐδίδασκοντο τοὺς νόμους τῆς ἀρμονίας ἐν τῇ κοινωνίᾳ τῶν ἀνθρώπων, καὶ διηροῦντο εἰς δύο τάξεις: εἰς τὰς οἰκονομικοὺς καὶ εἰς τοὺς Νομοθέτας.

Οἱ πυθαγόρειοι τελετουργοί. -Εἰς τὸ ἀνωτέρω μνημονευθὲν ἔργον τοῦ J.MALLINGER καταβάλλεται ὁμοίως προσπάθεια παρῶσι-

έσεως τῶν πυθαγορικῶν τελετουργιῶν ὅπως ἐτελοῦντο αὐταὶ εἰς τὴν Σχολὴν τοῦ μεγάλου Σαμίου. Τὸ ἐγγεγραμμὸν ἀσφαλῶς εἶναι λίαν τολμηρὸν διότι δὲν γνωρίζομεν τίποτε περὶ αὐτοῦ ἐκ πρώτης πηγῆς. Στήριζόμενος ὅμως ὁ ρηθεὺς συγγραφεὺς ἐπὶ τῶν Ἀκουσμάτων τῶν Πυθαγορείων καὶ τῶν εὐρημάτων τῆς PORTA MAGGIORE τῆς Ρώμης, ἐπιτυχᾶναι νὰ δώσῃ μίαν εἰκόνα παραδεκτὴν περὶ αὐτῶν. (βλ. μτφρ. τοῦ σχετικοῦ κεφαλαίου εἰς "ΣΦΙΓΓΑ" Ἀθήναι 1962, σ. 77 κ. ἑφ.)

Τὸ γεγονός ἐκόντως παραμένει ἀνεμφισβήτητον: Ἐν Γαλλίᾳ, εἰς Μεγάλην Βρετανίαν, εἰς Ἑλβετίαν, εἰς Βέλγιον καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὑπάρχουν κύκλοι διανοουμένων καὶ μεμνημένων οἱ ὅποιοι εἶναι ἀφιερωμένοι εἰς τὴν μελέτην καὶ ἐφαρμογὴν τοῦ Πυθαγορισμοῦ. Αἱ περισσότεραι τῶν ὀργανώσεων αὐτῶν δὲν εἶναι καθαρὰ μηθικαὶ, ἀλλ' ἐξωτερικαὶ, ἐν τούτοις τινὲς ἐξ αὐτῶν ἐργάζονται βάσει τυπικῶν καὶ λατρευτικῶν τύπων, ἰσοτίμων πρὸς μυστηριακὰς κοινότητας. Ἀσφαλῶς περὶ τῶν πυθαγορικῶν μυστηρίων ἐλάχιστα γνωρίζομεν καὶ διὰ τοῦτο εἰς ὀργανώσεις αὐταί, διὰ νὰ συμπληρώσῃν τὰ κενὰ προσφεύγουν εἰς παρεμφερεῖς μυστηριακὰς διδασκαλίας, ὅπως ὁ Νεοπυθαγορισμὸς, ὁ Νεοπλατωνισμὸς, τὰ αἰγυπτιακὰ μυστήρια καὶ ἀνόμη νεώτεραι κινήσεις τὰς ὁποίας παραδέχονται ὅτι διατηροῦν τὴν διαδοχὴν ἐκ τοῦ πρωταρχικοῦ Πυθαγορισμοῦ. Θάσις τῶν διδασκαλιῶν των εἶναι τὰ Χρυσᾶ Ἐπιγράμματα ὅπως τὰ διέσωσεν ὁ Ἰεροκλῆς, τὰ Σύμβολα καὶ Ἀκουσματα τῶν Πυθαγορείων, καὶ τὰ ἄλλα ἔργα τῶν Νεοπλατωνικῶν (κυρίως Ἰαμβλίου).

ΠΥΘΑΓΟΡΙΣΜΟΣ. - Παραλλήλως πρὸς τοὺς ἑρμηνευστικὰς καὶ οἱ Πυθαγορικοί παρεδέχοντο ὅτι ἡ ἔνωσις τῆς ψυχῆς μετὰ τοῦ σώματος ἦτο τὸ ἐπικίνδυνον ἐνός πρωταρχικοῦ σφάλματος. Τόσον οἱ μὲν, ὅσον καὶ οἱ δὲ ἐπέβλεπον εἰς τὴν ἐξαγορὰν καὶ ἐπάγειψιν τοῦ ἀρχικοῦ τούτου σφάλματος. Ἡ παρούσα ζωὴ ὁμοιάζει πρὸς θάνατον καὶ τὸ σῶμα μας εἶναι τάφος. Διὰ τὸν λόγον τούτον καὶ διὰ νὰ γευθῆ ὁ ἄνθρωπος ἤδη ἀπὸ τῆς παρούσης ζωῆς τὴν ἀληθινὴν ζωὴν, ἡ μύησις μιμεῖται τὸν φυσικὸν θάνατον τοῦ δοκιμοῦ. Τὰ τυπικὰ καθορίζουν ἐν συνεχείᾳ τὰς βαθμίδας τὰς ὁπάδας: "ὁ υἱὸς τοῦ ἀστερόεντος οὐρανοῦ" θά διέλθῃ διὰ νὰ ἀκαλλαγῆ τοῦ χαλικοῦ τοῦ "μετεναρκώσεων" διὰ νὰ μὴ ἀποθάνῃ πλεόν. Οἱ κα-

θαρμολογία καταστάντες αναγκαίοι λόγω της πτώσεως, ή διαδικό- της της ανθρωπίνης φύσεως (ούράνιος και τιτανική), ή μετεμψύ- χωσης και ή άθανασία της ψυχής άπηλαγμένης από της εϊρητικής του σώματος, είναι έννοιαι κοιναι τόσον εις τόν Όρφισμόν, ό- σσον και εις τόν Πυθαγορισμόν. Δυνάμεθα άλλως τε να παραδεχθώ- μεν και δικαίως ότι ο Πυθαγόρας είχε μνησθή εις τά όρφικα μυστήρια. Πάντως τά θρυλικά του ταξίδια (τά όποια υπενθυμίζουν εκείνα του Όρφέως) εις Αίγυπτον, Μέσην Άνατολήν και, ύως μέχρι των Ινδιών, αι γνώσεις του κυρίως επί της Άστρονομίας και της Γεωμετρίας παρέχουν εις την διδασκαλίαν του χαρακτήρα φι- λσοφικόν και δογματικόν ποϋ φαίνεται να στερηται ό Όρφισμός. Δογματικήν και φιλοσοφίαν δια των όποίων οι μαθηται του θεο συμβάλουν ώστε να ενισχύθῃ και να καταστῆ πλέον γνωστός.

Εν συνεχεία προς τό ένδοξον παράδειγμα του Πλάτωνος, ά- νήκει να προσθέσωμεν εκείνο του Εϋδόξου της Κνίδου, του Επι- χάρμου, του Εϋριπιδου, του Άριστοφάνους και πλέον έμέσως και αύτου του Άριστοτέλους, ακολουθηθέντος άργότερον, κατά την βασιλείαν του Αϋγάστου, υπό του Σενέκα, αναφέροντος εις μίαν επιστολήν του την πυθαγόρειον διδασκαλίαν την όποίαν έδέχθη από τόν διδάσκαλόν του Σωτρίωνα της Άλεξανδρείας. Ότι άλλως τε ή διδασκαλία ύπέστη μερικώς άλλουιώσεις ή συμπληρώσεις κατά μήκος των 600 έτών ποϋ διαχωρίζουν τάς άρχάς του μέχρι της χριστιανικής έποχής, είναι πλέον ή πιθανόν.

Εις τί λοιπόν συνίστατο ή "θηρησκεία" αύτη των Πυθαγορείων; Γνωρίζομεν ότι ή μεταφυσική της έσθηρίζετο επί της μελέτης της Άστρονομίας, της Γεωμετρίας και των άρμονικών αριθμών. Τά "έπιστημονικά" ταϋτα δεδομένα την διέκρινον από τάς άλλας "μυστηριακάς θρησκείας" και έξηγοϋν την διάδοσιν ποϋ έσχεν ό Πυθαγορισμός από της ίδρύσεώς του μέχρι των πρώτων χριστιανικών αιώνων. Η άντικατάστασις της μυστικής ένοράσεως δια της μεταφυσικής λογικής δέν ήδύνατο να μή προκαλέση τόν ένθου- σιασμόν εις ένα άρχαίον λαόν πλήρως έκλεπτυσμένον, τελικώς σκεπτικόν άπέναντι των διδασκαλιών της έπισήμου θρησκείας. Εν τούτοις δέον να υπογραμμισθῃ ότι οι Πυθαγόρειοι δέν κατήρησαν δια μιάς τους θεούς του Όλύμπου. Άντιθέτως διετήρησαν πλή- ρη τόν αριθμόν αύτων, δώσαντες εις αύτούς συμβολισμόν, μεστόν ποιήσεως - των νόμων και των μεταφυσικών άντοτήτων του κόσμου. Άντελήφθησαν τό λειτούργημα ενός έκάστου θεοϋ και τό άπέδω-

σαν διὰ συμβολικῶν μύθων.

Ἡ Πυθαγόρειος Ἀστρονομία, ἀπετέλεσε κατὰ πρῶτον μίαν ἀντίδρασιν ἐναντι τῆς ἐπίσημου Ἀστρονομίας τῆς ἀρχαιότητος καὶ ἐναντι τοῦ καθαρῶς περιγραφικοῦ καὶ ἀριθμητικοῦ συστήματος τῶν Χαλδαίων καὶ Βαβυλωνίων. Αἱ παρατηρήσεις των εἶχον πρὸ πολλοῦ ἐπιτρέψει νὰ βεβαιώσουν ὅτι ὁ Ἥλιος μετακινεῖται κυκλικῶς περὶ τὴν Γῆν, λοξῶς πρὸς τὸν ἰσημερινὸν τῆς οὐρανοῦ σφαιρας, καὶ ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς ἐλλειψέως τῆς ἐκλειπτικῆς. Οἱ Βαβυλωνιοὶ εἶχον αὐτῷ χαράξει τὴν λωρίδα τοῦ ζωδιακοῦ καὶ τὸν εἶχον διαίρεισαι εἰς 12 ἴσα τμήματα εἰς ἃ εἶχον δώσει συμβολικὰ ὀνόματα. Εἶχον ἐπίσης προσέξει τὴν ὑπερῆν τῶν ἀπλανῶν ἀστέρων. Οἱ Χαλδαῖοι ἐξ ἄλλου εἶχον σημειώσει μὲ ἀκρίβειαν τὴν σχέσιν ἣτις ὑφίστατο μεταξύ τῆς κινήσεως τῶν πλανητῶν καὶ τοῦ γήινου βίου. Κατέληξαν εἰς τὴν ἴδρυσιν τῆς Ἀστρολογίας καὶ ἠθέλησαν νὰ προσδώσουν ἐπιστημονικὴν χροιάν, ἣ ὅποια ἐν τούτοις δέν ὑπερέβη οὐδέποτε τὸ περιγραφικὸν καὶ στατιστικὸν στάδιον. Ὑπελογίσθησαν καὶ κατεστρώθησαν οὐράνιαι ἀστρονομικαὶ Ἐφημερίδες, αἱ ὅποιαί ἐλάμβανον ὑπ' ὄψιν τὸσον τὴν ζωδιακὴν περιφορὰν τῶν πλανητῶν (θέσις ἐν σχέσει πρὸς τὸν Ἥλιον), ὅσον καὶ τὴν συνοδικὴν περιφορὰν αὐτῶν (θέσις ὡς πρὸς τοὺς ἀπλανεῖς). Διὰ τῆς συντάξεως αἰώνων Ἐφημερίδων τῶν πλανητῶν, καὶ ἐτήσιων Ἐφημερίδων τοῦ Ἥλιου καὶ τῆς Σελήνης, ἀνεκάλυψαν ὅτι αἱ συνοδικαὶ περιφοραὶ τῶν πλανητῶν καὶ αἱ ἐτήσιαι περιφοραὶ τοῦ Ἥλιου καὶ τῆς Σελήνης, εὐρηνται μὲ τὴν σειρὰν των εἰς σχέσιν μὲ μίαν πλῆθον ἐκτοτεμένην περίοδον, τῆς ὅποιας ἐκεῖναι εἶναι ἀπλᾶ ὑποπλάσασια. Ἡ περίοδος αὕτη ἀποτελεῖ τὸν Νόγον Ἐνίκαιτόν ("Ἔτος) εἰς τὸ τέλος τοῦ ὅπου οὗ ὁ Ἥλιος, ἡ σελήνη καὶ ὅλοι οἱ πλανῆται ἐπανευρίσκουν τὴν ἀρχικὴν των θέσιν ἐν σχέσει πρὸς τοὺς ἀπλανεῖς ἀστέρας. Ἡ ἀνακάλυψις αὕτη ἐνέπνευσε τὴν ἴδεαν τῶν κοσμικῶν κύκλων.

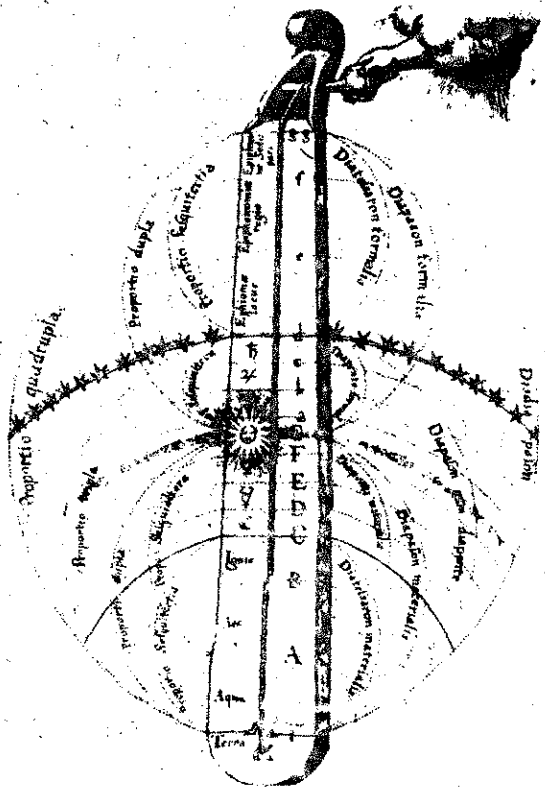
Ἐν τούτοις ὅλαι αὐταὶ αἱ γνώσεις παρέμενον στατιστικαὶ παρατηρήσεις. Διεκρίστωνον, ἀπὸ ἀριθμικῆς τῆς αὐτοῦ περιφορᾶς, χωρὶς νὰ τὰς ἐξηγοῦν. Αἱ προσδοκαί, αἱ στάσεις καὶ αἱ ἀναδρομικαὶ πορεαὶ τῶν πλανητῶν, παρέμενον ἀνεξήγηται. Εἰς τὴν οὐρανὴν ἡ ἀρχαία Ἀστρολογία ἐλάμβανε μόνον ὑπὸ σημείωσιν τὸν χρόνον.

Οἱ Πυθαγόρειοι "διαστέλλουσιν" τὸ Σύμπαν καὶ ἀναγνωρίζουσιν εἰς τοὺς ἀστέρας καὶ τοὺς πλανήτας ἐπίπεδα διαφοροτικά. Ἡ "δια-

στολή" αὐτὴ μέλλει νὰ ἐπιτρέψῃ νὰ ληφθοῦν ὑπ' ὄψει αἱ φαινομενικαὶ κινήσεις τῶν πλανητῶν. Διὰ τὸν φωτισμένον γεωμέτρην Πυθαγόραν, ἡ σφαῖρα εἶναι τὸ τέλειον γεωμετρικὸν σχῆμα. Δι' αὐτῆς καὶ τοῦ συμπληρωματώσεως τῆς κυκλικῆς κινήσεως, θά ἐξηγήσῃ τὰς οὐρανίους μετακινήσεις, ἀνακαλύψας ὅτι ἡ φαινομενικῶς ἀκάνονιστος κίνησις τοῦ ἡλίου (τροχιακὰ θέσεις τοῦ ἀστέρος ὑπὲρ ἄνω τοῦ ἰσημερινοῦ) ἐξηγεῖται εἰς τὴν πραγματικότητά ἐκ τινος διπλῆς κινήσεως, ἡμερησίας καὶ ἔτησίας, ἐξ ἀνατολῶν πρὸς δυσμὰς ἀφ' ἑνὸς καὶ ἐκ δυσμῶν πρὸς ἀνατολὰς ἀφ' ἑτέρου, συνεπέρας ἐ-
τι, ὅπως ὁ ἥλιος, θεωρούμενος καὶ αὐτὸς ὡς πλανήτης, καὶ οἱ πλανῆται ὑπῆκουον ὁμοίως εἰς ἀναλόγους νόμους. Ἡ ὄψις τῆς περιφορᾶς ἦτο ἀπλῶς ὀπτικὸν φαινόμενον. Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀνακαλύψεων τούτων ὁ Πυθαγόρας, ἢ τουλάχιστον οἱ μαθηταὶ του, ἐπέδωσαν εἰς τὴν διάπλασιν ἑνὸς νέου ἡλιοκεντρικοῦ σύμπαντος.

Μετακινουμένη συνεχῶς ἐπὶ κυκλικῆς τροχιάς, ἡ συνεχῆς κίνησις τῶν ἀστρῶν, δὲν ἔχει λόγον νὰ σταματήσῃ ποτέ. Εἶναι αἰώνιος. Ἄλλ' ἡ εἰωνότης δὲν εἶναι ὁ κατ' ἐξοχὴν χαρακτήρ τοῦ θεοῦ; Πρώτη ἀπόδειξις τῆς θειότητος τῶν ἀστέρων. Ἐξ ἄλλου ἡ κυκλικὴ κίνησις τῶν ἀστρῶν, ἀντικείμεται ριζικῶς πρὸς τὰς ἀτάκτους κινήσεις τῶν γήινων σωμάτων. Κάθε γήινη κίνησις εἶναι εὐθύγραμμος καὶ περιωρισμένη: τὸ κινούμενον ἀντικείμενον ἀνέρχεται καὶ ἐπαναπίπτει, ἀκολουθεῖ μίαν ἀνοιχτὴν τροχίαν καὶ ἐπανέρχεται εἰς τὴν ἀκίνησαν. Ἀντιθέτως ἡ κίνησις εἰς κλειστὴν τροχίαν, πάντοτε ὁμοία πρὸς ἑαυτὴν, ἀμετάβλητος καὶ αἰώνια τῶν ἀστέρων, εἶναι λόγος ὑπέρβειος μιᾶς λογικῆς ψυχῆς πού τὰς διευθύνει. Τὸ σύμπέρασμα τοῦτο τῶν Πυθαγόρειων παρελήφθη ἀργότερον ὑπὸ τοῦ Κέπλερ διὰ τὸν ὀκεῶν. Ἡ φυσικὴ κίνησις ἑνὸς σώματος εἶναι πάντοτε εὐθύγραμμος, ἐκτὸς ἐάν ὑπάρχῃ μία ψυχὴ ἥτις τὸ κατευθύνει. -

Ἡ λογικὴ καὶ νοητικὴ ψυχὴ κινεῖται ὁμοιομόρφως καὶ κυκλικῶς, ἐνῶ ἡ ἄλογος ψυχὴ ἐνεργεῖ πρὸς ὅλας τὰς διευθύνσεις κατὰ τὴν παρόρμησιν τῆς καὶ ἐντὸς περιωρισμένων ὀρίων χρόνου καὶ χώρου. Οὐδεμία μηχανικὴ δύναμις θά ὑπῆρχε διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ μετακινήσῃ τὰ οὐράνια σώματα τῶν ὀκεῶν ἢ μάλα ἔχει ἀμετρήτους διαστάσεις. Πρέπεις ἐπομένως μίαν διάνοιαν νὰ διοικῇ τὴν περιστροφὴν των. Ὡστε οἱ ἀστέρες αἱ ὀκεῶν κινουναὶ αὐτοβούλως καὶ μὲ τελεῶν τάξιν, εἶναι ἀναγκάτως πεποικισμένοι διὰ λογικῶν

Τὸ Μονόχονδρον τοῦ Πυθαγόρου
καὶ ἡ ἄρμονια τῶν σφαιρῶν
κατὰ τὸν ROBERT FLUDD

φυχῶν. Ἐπειδὴ δὲ πρὸς τοῦτοις τὰ οὐράνια σῶματα εἶναι αἰώνια, εἶναι καὶ θεῖα.

Εἰς τὴν ἐγκατεστημένην καὶ εἰλικνῶς λογικὴν τάξιν τοῦ οὐρανίου κόσμου ἀντιτίθεται, κατὰ τοὺς Πυθαγορέλους ἢ σαφῶς ἄλλοι γος ἀταξία τοῦ ὑποσεληνιαίου κόσμου. Τὸ μέρος τοῦ κόσμου τὸ ἐκτείνωμενον μεταξὺ τῆς σελήρας τῆς σελήνης καὶ τῆς Γῆς, χαρακτηρίζεται σαφῶς ὑπὸ τῆς τύχης, τῆς συμπτώσεως. Τὰ πάντα ὑποκείνται εἰς τὸν νόμον τοῦ Μεγάλου ἀριθμοῦ, τὸ πᾶν εἶναι μεταβατικὸν καὶ περαστικόν, ἥρα ἡ πυθαγόρειος ἀστρονομία ὑποβέβηκε ἀναγκαστικῶς τὴν δυαδικότητα τοῦ Κόσμου. Τέλος ἡ δυαρχία αὐτῆ τῶν δύο μηχανικῶν, τῆς οὐρανίου καὶ τῆς γήινης, καταλήγει μετὰ τὴν σειρὰν τῆς εἰς μίαν δυαρχίαν οὐσιῶν τὰ οὐράνια σῶματα εἶναι ἀπλᾶ, ἀποτελούμενα οὐσιωδῶς ἐκ πυρὸς καὶ αἰθέρος· τὰ γήινα σῶματα εἶναι μικτὰ, πηγάζουν ἐκ τῆς ἀσταθεῦς μίξεως τῶν 4 στοιχείων καὶ ὑποκείνται εἰς ἀλλοιώσεις.

Ἄλλ' ἐκεῖνο τοῦ ἰσχύει διὰ τὸ ἀνθρώπινον σῶμα ὅπως καὶ δι' ὅλα τὰ γήινα σῶματα, δέν ἰσχύει διὰ τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν. Ἡ τελευταία αὕτη εἶναι λογικὴ δίδοτι, ὅπως λέγει ὁ Ἀλκμαίων ὁ Κρότωνικῆτος "εἶναι ἀεικίνητος". Ὡς τοιαύτη ὁμοιάζει πρὸς τὰ θεῖα ὄντα, τὴν σελήνην, τὸν ἥλιον, τὰ ἄστρα καὶ ἄλλοιληρον τὸν οὐρανόν, τὰ ὅποια κινεῖνται συνεχῶς καὶ ἀκαταπαύστως. Τὴν τρόπον ἡ ψυχὴ εὐρηται εἰς ἀνάαν κίνησιν; Ὁ Πλάτων εἰς τὸν Φαῖδρον τοῦ μᾶς δίδει τὴν ἀπάντησιν: "τὸ ὄν τὸ ὅποσον περιερίζεται νὰ μεταβιβάσῃ εἰς ἄλλο τὴν κίνησιν τοῦ ἐδέχθη, πρέπει νὰ παύσῃ νὰ ζῆ ὅταν παύσῃ νὰ κινῆται. Μόνον τὸ αὐτοκίνητον ὄν, ἐπειδὴ δέν δύναται νὰ ἀπαρνηθῇ ἑαυτό, δέν παύει ποτέ νὰ κινῆται. Ὡστε ἀρχὴ τῆς κινήσεως εἶναι τὸ αὐτοκίνητον ὄν. Τὸ ὄν αὐτὸ δέν ἔμπορεῖ οὔτε νὰ ἀποθάνῃ, οὔτε νὰ γεννηθῇ ἐκ νέου, διότι, ἐάν παραδεχθῶμεν τὸ ἐναντικόν, ὀλκλήρησ ἡ Πύρανός καὶ πᾶσα γένεσις θὰ ἀκίνηταποιῆτο καὶ θὰ ἔχανον διὰ παντός κάθε δυνατότητα νὰ κινήθωσιν καὶ νὰ ἀναγεννηθωσιν. Ὡστε ἡ ψυχὴ ἡ ὅποια κινεῖται ἀφ' ἑαυτῆς δέν ἔμπορεῖ παρὰ νὰ κινῆται διηνηκῶς καὶ συνεπῶς νὰ εἶναι ἀθάνατος.

Ἡ λογικὴ αὕτη ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου, ὁ Νοῦς, δέν εἶναι μόνον θεῖα, ἀλλ' εἶναι ὁμοία πρὸς τὴν Ψυχὴν τοῦ Κόσμου, δηλ. πρὸς τὸν Οὐρανόν. Εἶναι ἐγκλεισμένη ἐντὸς τῆς σφαίρας τοῦ κρανίου. Δύο κῆλοι εὐρηγνται ἐν κινήσει, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ εἰς, ὁ τοῦ Ἀν-

του, είναι εἰς σχέσιν με τὴν γνῶσιν τοῦ "ὄντος, ἐνῶ ὁ δέυτε-
ρος ὁ τοῦ ἑτέρου, ἔχει ὡς ἔργον νὰ ἀντιλαμβάνεται τὸ Γίγνεσθαι. Ἀλλὰ κατὰ διάκρισιν πρὸς τὴν Ψυχὴν τοῦ Κόσμου, ὁ ἀνθρώ-
πινος νοῦς ἐπηρέζεται συνεχῶς ὑπὸ τῶν ἐξωτερικῶν γεγονότων
τῆς αἰσθητῆς ζωῆς καὶ συγγέει ἀνάως τὸ εἶναι με τὸ Γίγνεσθαι.
Ἀκριβῶς τὴν σύγχυσιν ταύτην πρέπει νὰ καταπολεμήσωμεν διὰ
τῆς ἀσκήσεως καὶ διὰ τῆς ἀναζητήσεως τῆς γνώσεως.

Ποία εἶναι ἡ οὐσία τῆς λογικῆς ψυχῆς τῶν ἀνθρώπων; Ἄφου
εἶναι ἀθάνατος καὶ θεὰ ἀνήκει, ὅπως καὶ ἡ ψυχὴ τῶν ἀστέρων,
εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ πυρός τοῦ πεμπουσιωμένου πυρός δηλ.
τοῦ πυρώδους αἰθέρος, διότι τὸ πῦρ καθ' ἑαυτὸ ἀποτελεῖ μόνον
τὸ σῶμα τῶν ἀστέρων. Ἐκ πλῆθον, καὶ τοῦτο εἶναι ἐνδιαφέρον,
ἡ συγγένεια αὕτη τῶν γήινων ψυχῶν καὶ τῶν ἀστρικών ψυχῶν, πρού-
ποθέτει κοινὴν καταγωγὴν. Ἡ ψυχὴ μας ἔρχεται κατ' εὐθεῖαν ἐκ
τοῦ ἀστεροθεντος οὐρανοῦ καὶ εἰς ἡμᾶς ἐναπόκειται νὰ ἀνέλθωμεν
καὶ πάλιν εἰς αὐτόν, ὅσον νὰ ἀνοψωθῇ ἡ ψυχὴ πρὸς τὴν οὐσίαν τοῦ
ἀστέρος πρὸς ὃν ἀντιστοιχεῖ.

Ἡ παρουσία αὕτη ἑνὸς Θεοῦ σπινθηρὸς ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ἐδι-
δάσκειτο ἀν' ὄψιν ὑπὸ τῶν ὁρίων. Ἡ τέσσαρα τῶν Τυτάνων ἐκ τῆς
οὐκίας ἐξεπήγασαν οἱ ἀνθρώποι ἐκ τῆς Γῆς, δὲν περιλαμβάνει τὴν
θεῖαν οὐσίαν τοῦ διεμελλοθέντος Ζαγρέως; Ἰδοὺ καὶ πάλιν ἐ-
νώπιον τοῦ ζητήματος τῆς ἐγκοσμιότητος τοῦ Θεοῦ, θὰ ἴδωμεν
δὲ ὅτι, τόσον ἐδῶ, ὅσον καὶ ἀλλαχοῦ, ἡ ἐγκοσμιότης αὕτη περι-
σταται ὡς ἂν εἶδος "πτῶσεως". Μόνον ἡ πρωταρχικὴ πτώσις καὶ
ἡ δύνατο νὰ ἐξηγήσῃ τὴν θεῖαν προέλευσιν τῶν ψυχῶν. Ἀργότερον
οἱ Γνωστικοί, ἐμπνεόμενοι ἀκριβῶς ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος καὶ τῶν Νεο-
πυθαγορείων, θὲ ἐξηγήσουν τὴν πτῶσιν τῶν ψυχῶν διὰ τῆς ἐπιθυ-
μίας ἑνὸς πᾶν "λίανων" νὰ τεθῇ εἰς ἀντιζηλιαν πρὸς τὴν ἐσχὴν
τοῦ Πατρὸς ἢ καὶ λόγῳ περιεργείας. Ὁ Χριστιανισμὸς, ὅστις δὲν
παραδέχεται τὴν ἔννοιαν τῆς θεῖας καὶ οὐρανίας καταγωγῆς τῶν
ψυχῶν, δέχεται τοὐλάχιστον μίαν "πτῶσιν ἀγγέλων" παραπλανηθέντων
καὶ παρασυρθέντων ὑπὸ τοῦ Σατάν. Ἐξ ἄλλου διὰ τινὰ ἀπόκριφα
κείμενα, ὁ ἴδιος ὁ Σατάν εἶναι ὁ πρωτότοκος υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ἀδελ-
φὸς τοῦ Χριστοῦ. Διὰ τοῦς Θ Καθαρμούς, μέρος τοὐλάχιστον τῶν
κεκτωκῶτων τούτων ἀγγέλων εἶναι τὰ πνεύματα τῶν ἀνθρώπων τῶν
ἐγκεκλεισμένων ἐφεξῆς εἰς τὰ σώματα. Ἐν τούτοις ἤδη οἱ πῶτοι
Πυθαγόρειοι ἐξήγουν τὴν πτῶσιν τῶν οὐρανίων ψυχῶν διὰ τῆς Δι

χορούς "ἥτις γεννᾷ πᾶν τὸ γεννώμενον". Ὅσον διὰ τὸν Πλάτωνα, οὗτος παραδέχεται εἰς τὸν Φαῖδρον, ὅτι αὕτη ἀφείλεται εἰς τὰ ἀπεικασμάτα τῆς ὕλης καὶ τοῦ αἰσθησιακοῦ ἔρωτος εἰς τὰ ὅποια αἱ ψυχὰς δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἀντιταθοῦν. Δι' ἅπαντας ὁμοῦ τοὺς διανοητάς, ἡ ἀληθινὴ κατὰ τῶν ψυχῶν εἶναι ὁ Οὐρανός.

Ἄφ' οὗ χάσονται τὰ πτερὰ των καὶ παρασυρόμεναι ἀπὸ τὸν ἔλιγον, αἱ ψυχὰς κατέρχονται ἀπὸ τὸν οὐρανὸν διὰ τῆς πύλης τοῦ Καρκίνου, ὅστις εἰς τὸν ζωδιακὸν ἐντιστοιχεῖ πρὸς τὸ θερινὸν ἡλιοστάσιον. Εἶναι ἡ "πύλη τῶν ἀνθρώπων". Ἄλλ' ἐπανερχονται εἰς τὸν οὐρανὸν, ἀφ' οὗ καθαρθεῖν διὰ τῆς "πύλης τῶν θεῶν" ἥτις κεῖται εἰς τὸ οὐρανίον σημεῖον τοῦ Αἰγίουκρω(χειμερινὸν ἡλιοστάσιον). Κατέρχομένη ἡ ψυχὴ διαλισθαίνει διὰ τοῦ ἰσπερισμοῦ τοῦ Ἄφρονος, ἀφ' οὗ πῆ ἀπὸ τὸ "κύπελλον τοῦ Βεγκου" ὅπερ παρέχει τὴν λήθη. Κατὰ τὴν διέλευσίν της μεταξὺ τοῦ οὐρανοῦ τῶν ἀπλανῶν καὶ τοῦ ὑποσηληναίου κόσμου, ἡ ψυχὴ δέχεται τὴν εἰδικὴν ἐπήρειαν ἐνὸς ἐκαστοῦ πλανήτου, ἀλλὰ μόνον ὑπὸ τῆς Σελήνης θὰ δεχθῆ τὴν ἀρχὴν ἥτις θὰ τῆς ἐπιτρέψῃ νὰ συνδεθῆ μετὰ τοῦ σώματος. Ἐπίσης εἰς τὴν Σελήνην θὰ ἐγκαταλειφθῆ ἡ ὕλική ἀρχὴ ὅταν ἡ ψυχὴ, καθαρθεῖσα, θὰ ἐπαναρχήσῃ τὴν ἐπάνοδον πρὸς τὸν οὐρανὸν. Ἡ Σελήνη εἶναι "ἡ αἰθερὰ γῆ", ἡ "ὀλύμπιος Πῆ". εἶναι ἡ μυστηριώδης ἐκεῖνη περιοχὴ τὴν ὅποιαν ἀποκαλοῦσι "νήσους τῶν μακάρων".

Οἱ ἀγνοοῦ ὅμως διέρχονται ἀπλῶς δι' αὐτῆς διότι ἡ ὀριστικὴ των διαμονὴ καὶ θέσις εἶναι ἡ σφαῖρα τῶν ἀπλανῶν ἐστέρων. Ἡ Σελήνη ἦτο ἐνδιήμεσος σταθμὸς ἀναγκαῖος, καὶ διὰ τὸν λόγον τοῦτον αἱ Πυθαγόρειοι ἀπέδιδον τὴν Ψυχὴν εἰς τοὺς πλανήτας, καὶ ἐπομένως εἰς τὴν Σελήνην, ἐνῶ ὁ Νοῦς ἀπεδίδετο εἰς τὸν Ἡλιον καὶ ἐπέκεινα εἰς τὸν οὐρανὸν τῶν ἀπλανῶν.

Αἱ ψυχὰς αἱ ὅποια κατὰ τὴν στιγμήν τοῦ θανάτου, δὲν εἶναι ἐπαρκῶς κεκαθαρμένα, μετεμψυχοῦνται. Μετέρχονται εἴτε εἰς νέον ἄνθρωπον, εἴτε ἀκόμη καὶ εἰς τὸ σῶμα ζῴου. Ἀποπλύνονται τὰ σφάλματα τοῦ παρελθόντος βίου ὑποκείμεναι εἰς τὸν σκληρὸν νόμον τῶν διαδοχικῶν ἐνσαρκώσεων. Ἡ Ἔ Μετεμψύχωσις ἦτο ἄριστον πλίστους διὰ τοὺς Πυθαγόρειους. Λέγεται ὅτι αὐτὸς ὁ Πυθαγόρας ἀπηθύνε τὸν λόγον εἰς τὰ ζῷα, πιστεύων ὅτι ἦτο πιθανὸν εἰς αὐτὰ νὰ εἶχεν ἐνσαρκωθῆ ἀνθρωπίνην ψυχὴν. Ἡ πραγματικότης ὅμως εἶναι ὅτι κατὰ τὴν γνησίαν ἀντίληψιν ἐκεῖνο ποῦ ἐνσαρκουῖται εἶναι ἡ θεὰ ἀρχὴ, ὁ σπινθήρ ποῦ ἔπεσεν ἄνωθεν. Ὁ σπινθήρ οὐ-

τος, ὁ Νοῦς, εἶναι ἐξ ὁρισμοῦ ἕν ἀπρόσωπον στοιχεῖον καὶ ἐάν ἐνεψύχασε τὸ πρόσωπον τοῦ Ναπολέοντος ἢ τοῦ Πλάτωνος, οὐδέποτε δύναται νὰ ταυτισθῇ πρὸς τὰ ἱστορικά ταῦτα πρόσωπα. Οὐδέποτε μετεναστροφῆται ἢ ἐπὶ μέρους προσωπικότητος τῆς, ἀλλ' ἢ οὐρανία ἀρχὴ τῆς προσωπικότητος ταύτης, τὸ "τμήμα ἐκεῖνο τοῦ φωτός" καθαρῶς ἀπρόσωπον, τὸ ὁποῖον ἐγκλωβίζεται εἰς τὸ σῶμα καὶ περικαλύπτεται ὑπὸ τῆς ψυχῆς. Ὁ Νοῦς εἶναι ἡ πνευματικὴ πεμπτύσις τῆς ἀνθρωπίνης προσωπικότητος, δὲν εἶναι αὐτὴ αὐτῆ ἡ προσωπικότητος. Ἅχρονος ἐξ ὁρισμοῦ δὲν δύναται νὰ ἐπηρεασθῇ ἐπέκεινα τῶν ὁρίων μιᾶς ὑπέρβους ὑπὸ τῆς ἰδιαιτέρας ἱστορίας ἢ τοῦ προσώπου ἐνός ἀνθρώπου.

Πῶς δυνάμεθα νὰ ὑπεκφύγωμεν τὸν κύκλον τῶν ἐνσαρκώσεων; Ἄπο τῶν κλειδῶν ἐκεῖνου ποῦ ὁ Πλάτων ὀνομάζει νόμον τῆς Ἄδραστείας; Μὲ ἄλλας λέξεις πῶς καθαρῶς τῆ ψυχῆ; Διὰ τῆς Γνώσεως. Διὰ τῆς μελέτης τῶν ἱερῶν ἐκτετημένων τῶν ἀριθμῶν, διὰ τῆς Γεωμετρίας καὶ ἰδιαιτέρως διὰ τῆς Ἀστρονομίας καὶ φιλοσοφίας. Μόνη ἡ πρακτικὴ τῶν πυθαγορικῶν Ἐπιστημῶν, δύναται νὰ ἐκλύσῃ τὴν ψυχὴν πρὸς τὴν ἠδὸν τῆς Ἀληθείας. Ἡ Γνώσις τέλος προκαλεῖ τὴν ἔκστασιν ἣτις χαρακτηρίζει τὸν ἑστρικὸν μυστικισμόν τοῦ Μυστοῦ. Ἀλλὰ καὶ ἄλλαι προϋποθέσεις εἶναι ἀνεγκαταῖ, ὅπως μαρτυροῦν τὰ Χρυσᾶ Ἐπη, συγγραφέντα ἀρκετὰ ὄψιμος πρὸ τὸ τέλος τοῦ 1ου αἰ. μ.Χ. Διὰ νὰ καταστή ὁ μαθητὴς ἱκανὸς νὰ προσεγγίσῃ καρποφόρως τὴν μελέτην τῶν πυθαγορικῶν ἐπιστημῶν, πρέπει νὰ ἐμπεθῆ νὰ ζῆ βάσει τῶν ἡθικῶν παραγγελμάτων τῶν Χρυσῶν Ἐπῶν. Ἐπίσης ὀρισμένα σιτὰ ἦσαν ἀπαιτούμενα.

Κατὰ τὴν ἑρμηνείαν τῆς διδασκαλίας τοῦ πρωταρχικοῦ Πυθαγορισμοῦ δίδει θεοὺν εἰς μέγαν νέαν "μυστηριακὴν θρησκείαν", ἐν εἰσόδῳ Νεοπυθαγορισμοῦ ἐμπνεομένου ἐκ τοῦ Πυθαγόρου καὶ τοῦ Πλάτωνος. Προσπεικάζει τὴν χριστιανικὴν Γνώσιν. Οἱ θεοὶ τῆς ἑλλην. Μυθολογίας παρουσιάζονται παραλλήλως πρὸς ἄλλας ἄλλοδαποὺς θεότητες. Μυστικὰ τεχνικὰ καὶ μαγικὰ ἐπιβάδ, ὅπως καὶ πολὺπλακα τυπικὰ τρέφονται εἰς ἐφαρμογὴν. Οἱ νεοὶ καθίστανται πολυάριθμοι καὶ διασπείρονται σχεδὸν παντοῦ ἐν τῷ κόσμῳ, καταστάντα λατινικόν. Οἱ ὁπαδοὶ συγκεντροῦνται, οἱ ἀρχαῖοι κρατοῦνται εἰς ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ διδασκάλου, ἐνῷ μόνον οἱ προκεχωρημένοι δύνανται νὰ ἐκούσουν αὐτῶν. Τὴν διδασκαλίαν περιβάλλει μυστικότης καὶ ὀρκίζονται νὰ τὴν τηρήσουν μὲ εὐλάβειαν ἐν ὄνματι τῆς

ἱερῶς Τετρακτύος, τῆς μυστηριώδους δεκάδος, ἀρχῆς, τῆς αἰωνιότητος. Ἐκεῖνοι ποὺ δὲν ἐπετρέπετο νὰ σμιλοῦν καὶ ποιοῦντο μόνον νὰ ἀκούσουν, ἐκαλοῦντο Ἀκουσματικοί. Ὁ τόπος τῶν συγκεντρώσεων ἦτο καλλιὰς ὑπόγειος ὅπως μαρτυρεῖ ἡ "Πυθαγόρειος βασιλική" τῆς PORTA MAGGIORE τῆς Ρώμης, ὅπως τὴν περιέγραψεν ὁ J. CARCOPINO. Ὑπελογίσθη ὅτι αὕτη εὑρίσκετο 12 μ. κάτωθεν τῆς ἐπιφανείας. Ἐτελοῦντο σκονδαλ., θυσίαι καὶ ἐπηκολούθει ἐν ἐπίσημον τυπολογικὸν γεῦμα, συνδυασμένον μὲ τὴν ἀνάγνωσιν ἱερῶν κειμένων ἀποδομένων εἰς τὸν Πυθαγόραν.

Τέλος ὑπῆρχον καὶ σημεῖα ἀναγνωρίσεως μεταξύ τῶν μελῶν. Μεταξὺ αὐτῶν ὁ πεντάκτινος ἀστήρ εἶναι τὸ γνωστὸν σημεῖον.

Ὡς γνωστὸν ὁ Πυθαγορισμὸς, ὅσον καὶ ὁ Νεοπυθαγορισμὸς ἐπηρέασε βαθύως τὰς γνωστικὰς διδασκαλίας ποὺ ἐπηκολούθησαν. Ἡ ἐπίδρασις αὕτη ἐξεσάθη μέχρι τοῦ Ἰσλάμ τοῦ ὁποῦ οὗ Ἐσπτερισμὸς φέρει σαφῆ τὴν σφραγίδα.

Εἶναι περὶ τὴν ἀπενῶς συνυφασμένους μὲ τὴν Ε.Τ. παράδοσιν. Ἐὰν ἡ πεντάκτινος ἀστὴρ ἀρχιτεκτονικὴν εἰκονίζει ἐν πάσῃ περιπτώσει τὸν Κόσμον καὶ οἱ ἐν αὐτῷ ἐργαζόμενοι ἴεστονες μεταφέρονται συμβολικῶς εἰς τὸ Ἰσμπαν, ὅπως μαρτυρεῖ ὁ ἑναστρος οὐρανός. Εἰς τὸν 2ον βαθμὸν ἐκφοῦται ὁ Ἐταῖρος εἰς τὴν γνῶσιν διὰ τῆς μελέτης τῶν παραδοσιακῶν ἐπιστημῶν, ἰδιαιτέρως τῆς Γεωμετρίας, τῆς Ἀστρονομίας καὶ τῆς Φιλοσοφίας. Ἀνάμνησιν τῆς τετρακτύος ἀποτελεῖν αἱ καθάρσεις τοῦ 1ου βαθμοῦ. Ὡς σημειώσωμεν ἀκόμη ὅτι ὁ Πεντάκτινος Ἀστήρ τῶν Πυθαγορείων ἔχει ἀποτυπωθῆ εἰς τὸν Ἀκτινοβόλον Ἀστέρα τῶν Τεκτόνων μὲ τὸ ἀρχικὸν G εἰς τὸ μέσον, ποὺ κατὰ μίαν ἐκδοχὴν εἶναι τὸ ἀρχικὸν γράμμα τῆς λέξεως Γεωμετρία. Τέλος αἱ συμβολ. Ἰσραὶλ λέγονται τοῦ Ἁγ. Ἰωάννου, ἀλλ' οἱ δύο Ἰωάννοι ἐορτάζονται κατὰ τὰ δύο ἡλιοστάσια τὰ ὁποῖα ἔχουν σχέσιν μὲ τὸν Ἰανὸν καὶ μὲ τὰς δύο πύλας δι' ὧν διέρχονται αἱ ψυχὰς κατὰ τὴν κάθοδον πρὸς τὴν Γῆν καὶ τὴν ἐπάνοδον εἰς τὸν οὐρανόν.

Βιβλιογρ. H. Masson, Dictionnaire Initiatique. -

Γράβιγγερ, Συμβολαὶ εἰς ἀρχ. ἑλλ. Ἄνθρωπος. I 17. -

J. Mallinger, Μυστικὰ Πυθαγορείων, Βιβλιοθ. Σφειγγός, Ἀθήναι

" " Ἀπόρρητα εἰς τὸν Πλούταρχον, Ἀθήναι,

R. Hirsch, Πυθαγόρειος ἀρμον. συμβολικὴ, Βιβλ. Σφειγγός, Ἀθήναι

J. Carcopino, La Basilique Pythagoricienne de Rome.

" " De Pythagore aux Apotres, Paris 1956, Flammarion

Denys Roman, Pythagorismo et Maçonnerie, ἐν Etudes Traditionnelles 1950, 344.

ΠΥΘΙΑ. - Το όνομα αυτό έφερον ει κατά καιρούς μάντιδες του

Μαντείου των Δελφών, αϊτινες επί του τρίποδος καθήμε-
ναι υπεράνω του χάσματος έξ ει άνεδίδοντο ανάθυμιάσεις, έ-
διδον τάς έμπνευσμένας υπό του 'Απόλλωνος άπαντήσεις εις
τούς προσερχομένους να έρωτήσουν και να συμβουλευθούν τον
θεόν. Κατά την παράδοσιν η πρώτη Π. υπήρξεν η Φημονόη. Κατά
τούς παλαιότερους χρόνους η Π. άπαξ μόνον του έτους άνέβαι-
νεν εις τον τρίποδα, την έβδόμην του Δελφικού μηνός Βυσίου.
Κατά τούς χρόνους του Πλουτάρχου οι χρησμοί έδίδοντο άπαξ
του μηνός, πλην των χειμερινών μηνών, οτε έπιστεύετο ότι ο
'Απόλλων έ-βήκει εις την χώραν των Υπερβορέων.

Η Πυθία, μετά προπαρασκευαστικής κλύσεως, καθαρμούς
και νηστείας άπήρχετο εις τό "Αδυτον στεφανωμένη με δάφνην
φέρουσα μακρόν ιμάτιον, έπιεν ύδωρ από την κάτωθεν του "Α-
δύτου ρέουσαν πηγήν Κασσιόδα, έμάσα φύλλα δάφνης και άνε-
βαινεν επί του τρίποδος. Τήν μάντιδα συνώδευε και εις ίσπεύς
καλούμενος Προφήτης. Αί έρωτήσεις υπεβάλλοντο γραπταί εις
τόν Προφήτην, οστις τάς μετέφερεν προς την Πυθίαν εις τό "Α-
δυτον.

Η Πυθία λυσίκωμος, σεζουσα κλήδον δάφνης και ύριστα-
μένη εν τή άδύτῃ και την επίπυρριαν εκ των από του χάσματος
άνερχομένων ανάθυμιάσεων μεθίστατο εις έκστασιν, είσεδέχετο
εις έαυτήν τον θεόν και ο 'Απόλλων, διαλύων τον ζόφον του
άνθρωπίνου πνευματός της, τής έχάριζεν άξυδέρκειαν διά τής
όποιας εισέδυν εις τά βέθη του μέλλοντος (Πλουτάρχου, 'Ηθι-
κά) και τότε έδιδον άπάντησιν εις τάς έρωτήσεις του Προφή-
του. Οι χρησμοί κατεγράφοντο υπό του Προφήτου και ένεχειρί-
ζοντο γραπτοί εις τούς θεοσκόπους.

"Αξιον να σημειωθῆ είναι ότι οι άρχαιολόγοι, παρ'όλας
τάς προσπάθειας των να ανακαλύψουν ίχνη του " χάσματος" και
των εκ τής γῆς ανάθυμιάσεων, ούδέεν μέχρι τουδε τό σχετικόν
ανεύρηον.

Βιβλιογρ. Λάσκιαρης 693. - Δ.Ν. Γουδέη, τό Μαντεϊον των Δελφών,
'Αθήναι. Η. Durville, Science Secreta. El. Lovi, G. A. 9.

"Psychic Magazine, No 22- 23, 35. - Ludwig, Geschichte 10, 14. -

'Α. Χατζηποστόλου, Αί Μαντικά Τέχνη, 77.

ΠΥΘΩΝ. - Ο δράκων δελφικής οστις άργότερον ώνομάσθη Πόθων
και ο όποιος έφύλαττε τό Μαντεϊον των Δελφών και την

Πηγήν τῆς Καταλλάξας. Ὁ Ἀπόλλων ἐτόξευσε τόν Πύθωνα καί τόν ἐφόρευσε. Τό πνεῦμα του ἀποσυνετέθη ἀπό τάς ἀκτίνας τοῦ ἡλίου καί ἐκ τῆς λέξεως "πῆθεσθαι" (σῆπασθαι) ὠνομάσθη ὁ τόπος Πυθών, ὁ Ἀπόλλων Πύθιος καί ἡ προφήτις Πυθία.

Βιβλιογραφ. Λάσκαρης 693. El. Levi, Science des Esprits 175. - Idem, Grand Arcane 9. - Richerlin 143. - Rosenborg 45, 54. -

(Πρβλ. Δράκων, "Ὀφεις, Κουντάλι, Ἐρεχθεύς)

ΠΥΙΖΕΓΚΥΡ. - (A.M. CHASTENET MARQUIS DE PUYSEGUR). -

Γάλλος μαγνητιστής ἐπίδοθεὺς εἰς τὴν μελέτην τῆς ὑπερβατικῆς φάσεως καί συγκεντρώσας πολυαριθμούς παρατηρήσεις τῆς ὁποίας κατέγραψεν εἰς τὸ τετράτομον ἔργον του: MÉMOIRES POUR SERVIR A L'HISTOIRE ET A L'ÉTABLISSEMENT DU MAGNETISME ANIMAL, PARIS ET LONDRES 1786, PARIS 1809.

Ἔργα: (ἐκτός τοῦ ἀνωτέρω): Les Fous, les Insensés; les Maniaques de Somnambulisme desordonnés, Paris 1812. -

ΠΥΛΗ. - Τὸ σύμβολον τῆς Πύλης, εἶναι συνυφασμένον γενικῶς μετὰ τὰ δύο ἡλιοστασιακὰ σημεῖα τοῦ ζωδιακοῦ κύκλου καί ἔχει σχέσιν μετὰ τὴν ἀπόδοσιν καί ἐπίνοδον τῶν ψυχῶν. Εἰς τὴν ἑλλην. παράδοσιν γίνεται λόγος περὶ δύο Πυλῶν εἰς τὴν ὑπό τοῦ Ὀμήρου θεολογημένα καί δὴ ἐν τῇ συνῆμῳ ἐκείνῃ περιεκτικῇ τῆς Ὀδυσσεύς, ἣ ὅποια περιγράφει τὸ περιεχόμενον ἐν Ἰθάκῃ "Ἄντρον τῶν νυμφῶν". Γνωρίζομεν ὅτι ἐπὶ τοῦ συμβολισμοῦ τούτου ὁ Πορφύριος μᾶς ἐρῆκε πολῦτιμον διατριβὴν διεξωθεῖσαν, ἣ δὲ Πρόκλος, σχολιάζων τὴν Πολύτην τοῦ Πλάτωνος, ἀποδίδει τὰς ἐν προκείμενῳ ἀπόψεις τοῦ πυθαγορικοῦ Νουμήνου.

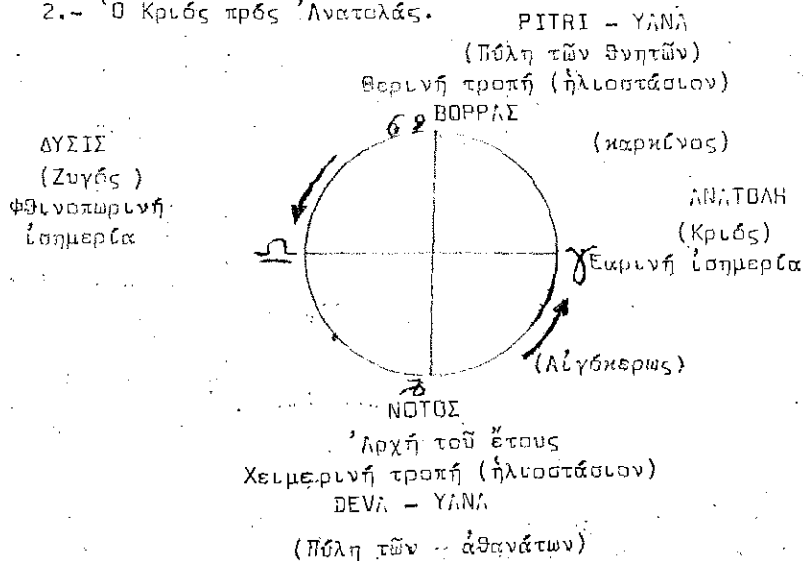
Σημειοῦμεν ἰδιαιτέρως ὅτι αἱ ἀνωτέρω διατυπωθεὶς ἀπόψεις δὲν εἶναι ἰδίως ἐπινοήσεως, ἀλλ' ἀναφέρονται εἰς τὰς "θεολόγους", πρόκειται ἐπιτόμως περὶ παραδοσιακῆς γνώσεως, προγενεστέρας τοῦ Πυθαγόρου καί αὐτοῦ ἴσως τοῦ Ὀμήρου, ἄρα χανομένης εἰς τὰ βῆθη τῶν προϋστασίων αἰώνων. Ἀπόδειξις τοῦτο εἶναι τὸ γεγονός ὅτι ἡ ἰστέ διδασκαλία ἀναφέρεται καί εἰς τὰ βεδικὰ κείμενα, τὰ ὅποια εἶναι ἀσφαλῶς προγενέστερα τοῦ Πυθαγόρου.

Εἰς τὴν Ἰνδικὴν παράδοσιν ἡ ἀνιούσα φάσις τῆς πορείας τοῦ ἡλίου καλεῖται DEVA-YANĀ δηλ. ἡ ὁδὸς τῶν θεῶν ἣ δὲ κα-

τιούσα φάσεις PITRI-ΥΑΝΑ ήτοι η ὁδὸς τῶν θνητῶν. Οἱ ὅροι οὗτοι χρησιμοποιοῦνται ἀκριβῶς αἱ ἴδιοι ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων Πυθαγορείων καὶ Νεοπλατωνικῶν, ἐνθα διευσαφηνίζεται ὅτι ἡ μὲν Πύλη τῶν ἀθανάτων ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸν Λίγδοκρω, δηλ. πρὸς τὸ χειμερινὸν σημεῖον τροπῆς, ἡ δὲ Πύλη τῶν θνητῶν πρὸς τὸν Καρκίνον, τ.ἔ. πρὸς τὸ θερινὸν τροπικὸν σημεῖον. Διὰ τὰ παρακολουθήσωμεν ὅμως καλλίτερον τὸ θέμα χρειάζεται νὰ ἀναδράμωμεν εἰς τὸν γενικὸν συμβολισμὸν τοῦ κύκλου:

Γνωρίζομεν ὅτι ὁ κύκλος δύναται νὰ παρουσιασθῇ καὶ μὲ 12 ἀκτίνων, ἂν συναρτήσῃ πρὸς τὸν ζωδιακὸν κύκλον. Πράγματι αἱ καταλήξεις τῶν 12 τούτων ἀκτίνων, εἰκονίζονται ἀπ' ἀρχαϊστᾶτης ἐποχῆς μὲ τοὺς 12 ζωδιακοὺς ἄστερισμαούς, διὰ τῶν ὁποίων μετατρέθεται ὁ ἥλιος κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ἔτους. Τέσσαρες ἐξ αὐτῶν, ἀπέχοντες ἀπ' ἀλλήλων κατὰ 90° καὶ διατεταγμένοι συνέπῳς ἐν σταυρῷ, ἐκπαίταν εἰς τὴν Παράδοξιν βασικὸν μυστηριακὸν ρόλον, τέσσοι ἀπὸ κοσμολογικῆς, ὅσοι καὶ ἀπὸ ἀνθρωπολογικῆς - ἀνελιτικῆς ἀπόψεως. Εἶναι οὗτοι κατὰ σειρὰν:

- 1.- Ὁ Λίγδοκρος, πρὸς Νότον.
- 2.- Ὁ Κριὸς πρὸς Ἀνατολάς.

3.- 'Ο Καρκίνος, πρὸς Βορρᾶν

4.- 'Ο Ζυγός, πρὸς Δυσμᾶς

'Ο Κριός καὶ ὁ Ζυγός εἶναι τὰ ἱσημερινά σημεῖα τῆς ἑαρινῆς καὶ φθινοπωρινῆς ἱσημερίας.

'Ο Λιγόκερως καὶ ὁ Καρκίνος εἶναι τὰ τροπικά σημεῖα ἢ τῶν ἡλιοστάσιων, τῆς χειμερινῆς καὶ θερινῆς τροπῆς.

Εἰς τὸ παρόν θά ἀσχοληθῶμεν γενικῶς μὲν περὶ τῶν δύο ἡλιοστάσιων, εἰδικώτερον ὅμως περὶ τοῦ θερινοῦ (Καρκίνος) καὶ τοῦ χειμερινοῦ (Λιγόκερως) καὶ δὴ ἀπὸ ἀρχαϊκῆς ἀπόψεως, δηλ. τῆς θεωρήσεως αὐτῶν ὡς τῶν πυλῶν τῶν θνητῶν καὶ τῶν ἀθανάτων.

Λί πύλαι αὗται δεῖον νὰ νοηθοῦν, ὅχι ὅπως ὁ J. CARCOPINO νομίζει, ὡς περὶ εἰσόδου καὶ ἐξόδου τῶν ψυχῶν, ἀλλ' ὡς περὶ ἴσως διαφορετικῶν ἐξόδων.

Τὸ ἀντρον τῆς 'Οδυσσεύειας, ὅπως ὁ Πορφύριος ἐναγνωρίζει, εἶναι ἡ εἰκὼν τοῦ Κόσμου, εἶναι ὁ Νᾶός ἐν ᾧ τελοῦνται τὰ Μυστήρια, μὲ ἄλλας λέξεις ὁ τόπος τῆς ἐκδηλώσεως τῶν θεῶν πραγματώσεων, δηλ. τῶν δημιουργουμένων ὄντων. "Ὅταν ἐπιτευχθῇ ἡ τάδε κατάστασις τοῦ ὄντος, γράφει ὁ RENE GUENON, ἐπὶ παραδείγματι ἡ ἐνθροναση καὶ αἰσιμαίς, τὸ ὄν τοῦτο, ἀν ὄγως τῆς πνευματικῆς βασιλείας εἰς ἣν ἔφθασε, θέλει ἐξέλθει ἐκ τῆς μιᾶς ἢ ἄλλης Πύλης εἰς τὴν μὲν περίπτωσιν, τῆς πύλης τῶν θνητῶν δέον νὰ ἐπανέλθῃ εἰς ἄλλην τινὰ κατάστασιν ὡς, σπερ θά παρασταθῇ φυσικὰ διὰ μιᾶς νέας ἐντὸς τοῦ "κοσμικοῦ ἀντροῦ" εἰς τὴν ἀντιπροσώπων πρόκειται πλεόν νὰ ἐπανέλθῃ τὸ ὄν εἰς τὸν ἐκδηλωθέντα κόσμον. Οὕτω ἡ μία τῶν πυλῶν (τοῦ Καρκίνου) ἀποκαλεῖται ταυτοχρόνως εἰσόδον καὶ ἐξόδον, ἐνῶ ἡ ἕτερα (τοῦ Λιγόκερω) ἀντιπροσώπευει τὴν τελεστέεικον καὶ ὀριστικὴν ἐξόδον. Ἀπὸ μυητικῆς πλευρᾶς ἡ ὀριστικὴ αὕτη ἐξόδος εἶναι ὁ τελικὸς σκοπὸς, οὕτως ὥστε τὸ ὄν, τὸ εἰσελθόν διὰ τῆς πύλης τῶν θνητῶν, ἀφέλει, ἐάν ἤχθῃ μέχρι τοῦ τέρματος νικηφόρος, νὰ ἐξέλθῃ διὰ παντός διὰ τῆς πύλης τῶν ἀθανάτων καὶ νὰ μὴ ἐπανέλθῃ πλεόν εἰς τὸν ἐκδηλωθέντα κόσμον". (R. GUENON, LES PORTES SOLSTITIALES).

"Ἐχομεν κάθε λόγον νὰ πιστεύωμεν ὅτι ἡ ἐσωτερικὴ σημασία τοῦ μυθαγορευτοῦ Υἱοῦ συνυφασμένη μὲ τὸ συμβολισμόν τῶν δύο ταύτων πυλῶν ἢ ἑτραπῶν τῆς μύθσεως.

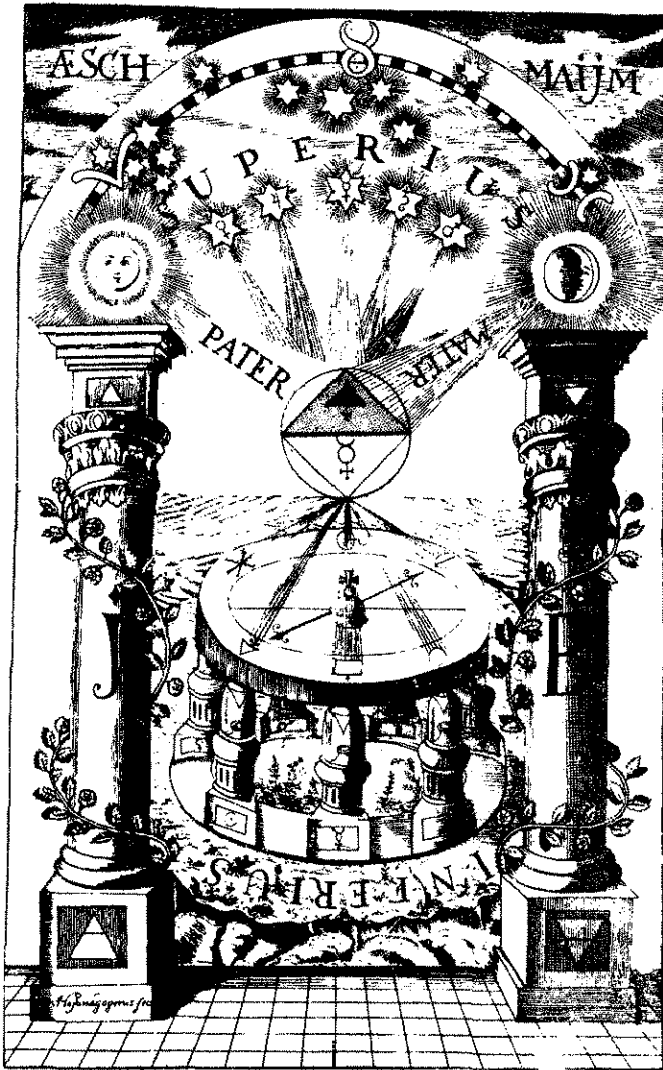
Ἄλλὰ καὶ ἡ ρωμαϊκὴ μυθολογία δὲν ὑστερήσεν εἰς τὴν ἀποδοχὴν τῆς ἰδέας παγκοσμοῦ παραδόσεως. Ἐν τῷ συμβόλῳ τοῦ JANUS BIFRONS, τοῦ Ἴανου μὲ τὰ δύο ἀντίθετα πρόσωπα, ἀναγνωρίζομεν τὴν παράστασιν τοῦ ἰδέου συμβολισμοῦ (βλ. Ἴανός). *Βιβλιογρ.*

Π. Γράβιγγερ, Οἰκοδομ. καὶ Τεκτον. Σύμβολισμός II 116, 121, 128, 130. Παρμενίδου, Προῤῥμιον ἐν Γράβιγγερ, Ἄρχ. ἑλλην. Ἀνθρῶποσφία).

ΠΥΞΙΣ ΤΩΝ ΣΟΦΩΝ. - (COMPASS DER WEISEN). Ἐν τῶν σπουδαιότερων βιβλίων διὰ τὴν μελέτην τοῦ Ροδοσταυρισμοῦ τοῦ 11ου αἰ. Ἐθεωρήθη διὰ μακρὸν χρόνον ὡς " ἡ βίβλος τοῦ Τάγματος" συνταχθεὶς " ὑφ' ἐνὸς συγγενοῦς τοῦ ἑσωτερικοῦ τάγματος τοῦ γνησίου καὶ ὁρθοῦ Ἐ. Τ. (Βερολ. καὶ Λειψία 1779). Σήμερον πολὺ δυσεῦρετον καὶ ἀναζητούμενον ἔργον. Ἡ Π.τ.Σ. εἶναι μὲν πραγματεία ἀλχημικὴ, καββαλιστικὴ, διηρημένη εἰς τρεῖς μέρη μὲ μίαν εἰσαγωγὴν ἐξ 94 σελίδων " περὶ τῆς ἱστορίας τοῦ ἐνδόξου τοῦτου Τάγματος". Ἡ παρατιθεμένη εἰκὼν εἶναι συμβολικὴ ἀναπαράστασις τῆς διδασκαλίας τοῦ Τάγματος.

ΠΥΡ. - Τὸ λεκτοῦρθεστον τῶν τεσσάρων στοιχείων, τὸ δρατικώτερον, τὸ ἀνόστερον, ἀρχὴ ἐμφυχώσεως, ἔρρη (κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ὕδωρ) πηγὴ ἐνεργείας. Λατρεῦόμενον ὑπὸ τινων λαῶν ὡς σύμβολον ζωῆς ἢ τῆς ἐμφυχύσεως δυνάμεως. Πρὸς τὰς ἰδιότητάς του θερμὸν - ξηρὸν, ἀντιστοιχεῖ τὸ θέρους, ἡ μεσημβρία, τὸ ἐρυθρὸν χρῶμα, ἡ κεντρικὴ γεῦσις κ.ἄ. Ἀδγφ τῆς συγγενείας τοῦ Πυρός μὲ τὸ ἀσβεστον ἱερὸν πῦρ τῶν Ναῶν, οἱ ἀρχαῖοι ἐλάμβανον ὠρισμένους προφυλάξεις κατὰ τὴν κατέσβεσιν μιᾶς φλογός. Πράγματι οὐδὲν ἄλλο πρᾶγμα ἠμοιᾶζει περισσότερον πρὸς ἓν ἔμβριον ὄν ἐκ τῶ Πῦρ. Τὸ πῦρ ζῆ καὶ θνήσκει καὶ διατρέφεται ἐξ ἰδέων. "Ὅπως καὶ ἡ ψυχὴ μας, τὸ πῦρ διαρωτίζει διὰ τῆς φλογός του ὅλα τὰ πρᾶγματα. Ὁ Πλοῦταρχος ὠμίλησεν εἰς τὰ " Σὺμποσιανά του" ἐκτενῶς περὶ τοῦ πυρός.

Ἐκ τῶν νεωτέρων συγγραφέων, ὁ J. MALLINGER συνέγραψε εἰδικὴν πραγματείαν περὶ Πυρός ἢ ὅποια μετεφράσθη εἰς τὴν ἑλληνικὴν καὶ ἐδημοσιεύθη τῶσον εἰς τὰ " Μαθήματα συμβολικῆς τοῦ O.R.A." ὅσον καὶ εἰς " Τὰ ἀπόρητα εἰς τὸν Πλοῦταρχον" τοῦ ἀνωτέρω μνησθέντος συγγραφέως J. MALLINGER.

Ἡ ἱερεὶς τῶν Σοφῶν (HIERONYMIUS) 1752

-Τό μυστικόν Πῦρ.- " Ἡ Η.Ρ. Μπλαβάτσκι εἰς τό ἔργον της " Ἡ φωνή τῆς σιγῆς" δίδει τήν περιγραφήν τοῦ μυστικοῦ πυρός τῶν Ἀλχημιστῶν, ὑπό τό ὄνομα Θ Κουνταλίνη, τοῦ ὀφιομόρφου παράγοντος ἢ σπειροειδοῦς πυρός ἕνεκα τῆς ἐργασίας τοῦ ἐπιτελεῖ διά τήν σπειροειδῆ πρῶτον τοῦ Γιδγκι ἐντός τοῦ σώματός του. " Εἶναι λέγει, μία ἠλεκτρική δύναμις, πυρώδης, κεκρυμμένη εἰς πᾶσαν ὀργανωμένην ὕλην, ὅπως καί ἀνόργανον, ἐκδήλωσις τοῦ φθοχαι. Εἶναι μία δύναμις ἠλεκτρο-πνευματική, μία δημιουργική δύναμις ἡ ὅποια τιθεμένη ἐπὶ τό ἔργον δύναται τόσον καί φρονεῖση, ὅσον καί νά δημιουργήσῃ."

Αὐτός εἶναι ὁ λόγος διὰ τόν ὁποῖον τά μυστικά τῆς Ἀλχημείας δέν ἀποκαλύπτονται εἰς τοὺς περιέργους καί ποῦ μόναι ὄσοι ἐπέτυχον τήν ἱκανότητα νά αὐτοελέγχωνται, εἶναι ἄξιοι νά διδασκῶσιν τόν τρόπον τῆς ἀφύπνισης τῆς δυνάμεως ταύτης ἐν τῷ ἀνθρώπῳ.

Οἱ Ροδόσταυροι λέγουν περὶ τοῦ μυστικοῦ τούτου πυρός : ἡ δυνητικότης τῆς φύσεως ἀφύπνιζονται διά τῆς ἐνεργείας τοῦ μυστικοῦ τούτου πυρός, ὑποβοηθουμένης ὑπό τοῦ στοιχειώδους πυρός. Τό μυστικόν Πῦρ εἶναι ἀόρατον. Περιέχεται εἰς ὅλα τά πράγματα. Περιέχει τῶσας δυνητικότητας καί ἰσχεύς, ὡστε νά μή δύναται νά συγκριθῇ πρὸς τῶ ἐξωτερικόν ὄρατόν πῦρ. Μὲ αὐτό τό πῦρ ὁ Μωυσῆς ἔτηξε τόν χρυσοῦν μόσχον καί ἐκεῖνο τό ὁποῖον ὁ Ἱερειάς ἐκρύψε καί ἀνευρέθη μετὰ 70 ἔτη ὑπό τῶν σοφῶν τότε ὅμως εἶχε καταστῆ ἐν καχύρρευστον ὕδωρ (II Μακκαβ. I & II).

"Λευε τῆς κατοχῆς τοῦ μαγικοῦ τούτου πυρός, οὐδέμια ἀλχημική διεργασία δυνατὸν νά ἐπιτευχθῆ διὰ τοῦτο " Τά μυστικά σύμβολα τῶν Ρ + Σ " συνιστοῦν εἰς τόν μαθητὴν νά ἐναζητήσῃ πρὸ παντός ἄλλον τό ἐν λόγῳ Πῦρ".

(FRANZ HARTMANN, R + C ET ALCHIMISTES, σ.30, PARIS 1920 (B.E. No 165).

-Ἐρμητικῶς: Οἱ ἔρμητικοὶ φιλόσοφοι, ἔχουσι τό ἴδιον αὐτῶν Πῦρ, εἰς τό ὁποῖον ἀποδίδουσι ἰδιότητας πολὺ διαφόρους τῶν τοῦ στοιχειώδους πυρός. Ὁ RIPLEY διακρίνει 4 εἴδη πυρός: τὸ φυσικόν, τὸ ἀφυσικόν, τὸ παρά φύσιν καί τὸ στοιχειώδες. Ὁ Ραϋμόνδος Λοῦλλος διακρίνει μόνον τρεῖς: τὸ φυσικόν, τὸ ἀφυσικόν καί τὸ παρά φύσιν. Ἄλλ' ἅπαντες τονίζουσι ὅτι τὸ φιλοσ.

πῦρ δὲν εἶναι τὸ κοινὸν πῦρ, καὶ ὅτι ὅλον τὸ μυστικὸν τῆς Τέχνης συνίσταται εἰς τὴν γνῶσιν τῆς Οὐσίας τοῦ Ἔργου καὶ τῶν βαθμῶν τοῦ πυρός.

Ὁ Ποντάνους λέγει ὅτι εἰς τὴν ἐξάγεται ἐκ τῆς οὐσίας τῆς Λέθου, ὅτι εἰργάζετο ἐπὶ τρία συνεχῆ ἔτη ἐπὶ τῆς πραγματικῆς οὐσίας, χωρὶς νὰ δύναται νὰ ἐπιτύχη, διότι ἤγνοει τὸ φιλοσ. πῦρ, περὶ τοῦ ὁποῦ ἐληροφορήθη διὰ τῆς ἀναγνώσεως τοῦ βιβλίου τοῦ Ἀρτέφιους (KLAVIS MAJOR). Ὁ ἴδιος Ποντάνους λέγει ὅτι τὸ πῦρ εἶναι μεταλλικὸν καὶ μετέχει τοῦ θεοῦ.

Οἱ σοφοὶ ἀποκρίθουσιν ἐπίσης τὸ ὄνομα τοῦ πυρός εἰς τὸν ὑδράργυρον εἰσῶν ἢ τὸ οὐράνιον ὕδωρ. Καὶ ὅταν ὁμιλοῦν περὶ τοῦ τελευταίου τούτου, λέγουσιν, ὅπως ὁ Βαν Χελμόντ: Οἱ κοινοὶ χημικοὶ καλοῦσι καὶ ἀποτεροῦσι διὰ τοῦ πυρός, ἐνῶ ἡμεῖς διὰ τοῦ ὕδατος. Πρόκειται περὶ τοῦ πυρός ἐκείνου ὅπερ δὲν καλεῖ τὰς χεῖρας καὶ τὸ ὅποσον ἐκδηλοῦ τὴν ἰκανότητά του ὅταν διεγερθῆ ἑξωτερικῶς.

Καὶ τώρα καλὸν εἶναι νὰ ἀγγελωμεν ὅτι πολλαὶ πλεκτάναι ἔχουν στηθῆ σχετικῶς μὲ τὴν φύσιν τοῦ φιλοσ. πυρός. Οὕτω ὁ Βασ. Βαλεντίνος βεβαιοῦ ὅτι τὸ πῦρ τῶν σοφῶν δὲν εἶναι ἄλλο ἀπὸ τὸ σὺνηθες πῦρ. Λέγων ὅμως " σὺνηθες πῦρ" ἐννοεῖ προδήλως τὸ πῦρ τὸ κοινὸν εἰς ἅπαντα τὸν κόσμον, δηλ. τὸ πῦρ τῆς φύσεως τὸ διαδεδομένον εἰς ὅλα τὰ ὄντα εἰς τὰ ὅποια δίδει τὴν ζωὴν. Ὁ D'ESPLAGNET, ὁμιλῶν περὶ τῆς ἐξαγωγῆς τοῦ ὑδραργύρου τῶν σοφῶν, λέγει: Πολλοὶ ἀνεζήτησαν τὸν ὑδράργυρον ἡμῶν εἰς τὸ βιτριόλιον καὶ τὸ ἄλας, ἄλλοι εἰς τὴν οὐσίαν τῆς ἑλίου, ἀλλ' ὁ ὑδράργυρος ἡμῶν ἐκδηλοῦται διὰ τοῦ μικροῦ καὶ ἀσθενοῦς πυρός τῆς φύσεως, τὸ ὅποσον, ἐννοεῖται ἐνεργεῖ πολὺ βραδύτερον. Προσθέτει μάλιστα: Ἀποφεύγετε τὴν ἀδελφοκτονίαν, ἀποφεύγετε τὸν τύραννον τοῦ κόσμου τούτου, τὸν ὅποσον πρέπει συνεχῶς, καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ Ἔργου του ὁ φιλόσοφος νὰ φοβῆται.

Ὁ Φιλαλήθης τέλος, ἀφοῦ ὁμιλήσῃ περὶ τῶν διαφόρων διαβαθμίσεων τοῦ πυρός τὰς ὁποίας πρέπει νὰ ἐτηρῶμεν κατὰ τὰς τέσσαρας ἐποχάς, προσθέτει: Βλέπομεν ἐκ τῶν ἀνωτέρω καταφανῶς ὅτι ἂν καὶ μὴ μὴν ἐργασία ὑπάρχει διὰ τὴν παρασκευὴν τῆς Λέθου ἡμῶν, ἢτοι μὴ μὴν ἐψηθῆς (DECOCIION) διὰ τοῦ φυσικοῦ πυρός, ὁ βαθμὸς τῆς θερμότητος μεταβάλλεται καὶ ποικίλει κατὰ τρεῖς τρόπους". (PERNETY).

Βιβλ.λογ. Λόσκωφης 693. - D. S. 81, II 50, JJJ 102, 141, 203.
 E. L. Lovi, Sabbato 45, G. A. 227. - Wittmanns, R+C Index. -
 P. Piobb, 'Αληθινὰ ἔρευναί 3-5." *Psychic Magazine* 1925, 55
 Forestier 206. - Reuckert, 28. Γράβ. Ἑρμητ. φιλ. II 115, 142. -

-κατὰ Ἡράκλειτον, Γράβ. Συμβολαί I 29, -Gomporz I 54

-Κατὰ Πυθαγόραν (κεντρικόν Π.) Gomporz I 95. -

Burnat 342.

- Λαογραφ. - Γράβιγγερ, Ἐπ. Δουήσεων 193. Soligmann. -

- E. T. Fm 18(1)(2) Τυπικόν 18ου, 72, 80, 81 Ταξίλ 621, 622.

-Λατρεῖα τοῦ Π. (βλ. Πυρολατρεῖα, Ἡλιολατρεῖα):

-Εἶναι ὅν ζῶν (ζωόπραγμα), J. Mallinger, Πλουτ. 13

-Εἶναι ἡ τροφή τῶν θεῶν: " " " 18

-Αὐ δυνάμεις τοῦ Π. " " " 20

-Ἐπικουρεῖα ἐκ μέρους τοῦ Π. " " " 22

-Πῦρ καὶ φῶς, Ἑρμῆς Τρισμ. II 42 (12)

-Ἱερὸν Π. ΣΦΙΓΕ 1962, 79. - Χαλδ. Λόγια 6, 16, 34 (8).

Σ' Ἀλχημ. Grassolano, Ἀλχημ. Ὁδῆ 56. Γράβιγ. Ἑρμητ. φιλ

Λοσοφία II 35. A. Poisson, Theories 18, 97. - Claude

D'Yge, Assemblée 191. - Fulcanelli, Myst. Cathedr. 75.

Evolu, Trad. Hermet 159. - " Demours 155. -

- Κυριαρχία τοῦ Π. (Σαμάνισμός): M. Eliade 412, 233. -

M. Eliade Yoga 327. - Adalb. Kuhn, Die Horabkunft des Fouers

Des Göttertrunkes bei der Indogermanen, Βηλ. - 1859

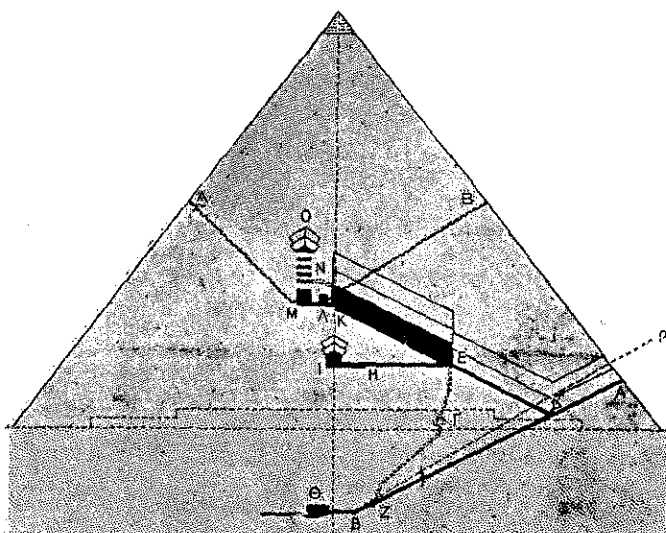
- Πῦρ καὶ ὕδωρ. - L. Ziegler Menschwerdung Index.

- Ἀστρομαγικῶς: Γράβιγγερ, Ἀστρομαγεία 117, 118. -

(Πρβλ. Τέγνιας, Πυρολατρεῖα, Ἡλιολατρεῖα).

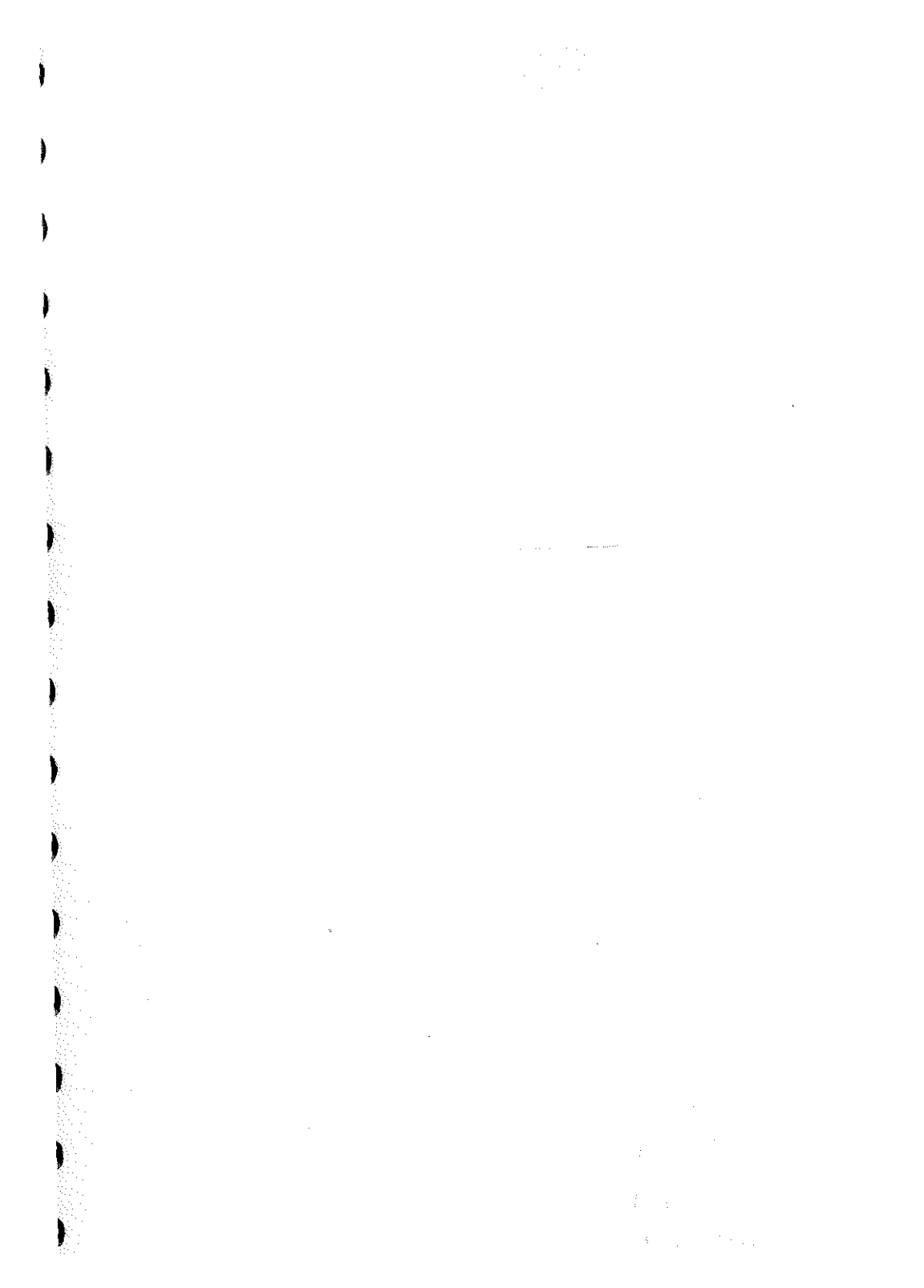
ΠΥΡΑΜΙΔΕΣ. - Αὐ ἐπὶ τετραγωνικῆς βάσεως μὲ τριγωνικὰς πλευρὰς
 καὶ πρὸς τὰ ἄνω εἰς ἓν σημεῖον καταλήγουσαι οἰκοδόμηαι
 τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων, χρησιμεύουσαι, κατὰ τὴν πλέον διαδεδο-
 μένην ἐκδοχὴν, ὡς τάφοι βασιλέων.

Αὐ πλεῖστα καὶ μεγαλύτεραι εὑρίσκονται εἰς τὴν Κάτω
 Αἴγυπτον, πρὸς δευτέρω τοῦ Νεῖλου εἰς τὸ ὕψος τοῦ Καΐρου μὲ -
 χρι τοῦ φαγιοῦ. Εἰς τὸν χῶρον τοῦτον εὑρίσκονται τὰ ἕχνη πλέ-
 ον τῶν 65 Πυραμίδων. Κάθε Π. ἦτο προωρισμένη δι' ἓνα βασιλέα,
 μερικὰς μικρότεραι ἐπίσης διὰ τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας. Ἡ συ-
 νήθεια τῆς οἰκοδομῆς τοιούτων Π. διακοπτεται ἀπὸ τοῦ 2000 π.Χ.
 Αὐ δύο μεγαλύτεραι εἶναι ἡ τοῦ Χέοπος (βλ. κατωτέρω) καὶ τοῦ

Μεσημβρινή τομή τής Πυραμίδος τού Χέοπος
(6 μ., 34 πρὸς ἀνατολὰς τοῦ κέντρου)

- A Ἐἴσοδος, εἰς ὕψος 20 μ. (ὑπὲρ τὸ ἔδαφος)
- ΑΒ Κατερχόμενος διάδρομος, μήκους 105 μ.
- Θ Ὑπόγειος θάλαμος εἰς βάθος 31 μ.
- βΡ Διεύθυνσις τοῦ πολικοῦ ἀστέρος (σήμερον)
- βα Διεύθυνσις τοῦ πολικοῦ ἀστέρος α Δράκοντος (3400 π.Χ.)
- ΔΕ Ἀνερχόμενος διάδρομος, μήκους 40 μ.
- ΕΗ Ὅριζόντιος διάδρομος, μήκους 38 μ.
- Ι «Θάλαμος Βασιλίσσης» (μήκος 5,76 μ.×5,23 μ. πλάτος)
- ΕΚ Μεγάλη στοά, μήκους 47,85 μ.
- Λ Ἀντιθάλαμος
- Μ «Θάλαμος Βασιλέως» (μήκος 10,46 μ.×5,23 μ. πλάτος)
- Ν Πέντε μικροὶ θάλαμοι
- Ο Λίθοι ἀντιστηρίξεις· στέγη τῶν θαλάμων
- Α'Μ καὶ ΑΒ Ἀεραγωγοί, ΕΖ Φρεῖαρ καὶ Γ Σπήλαιον φρεάτος.

Ἡ Πυραμὶς τοῦ Χέοπος εἶχε ἀρχικῶς 146,5 μ. ὕψος (τώρα εἶναι 137 μ.) ἔρα ὑψηλότερα τοῦ καθεδρικοῦ καὶ τοῦ Στρασοβούργου, εἰς τὴν βᾶσιν δὲ 233 μ (τώρα 227). Κατὰ τὰς ὑπολογισμοὺς ἀποτελεῖται ἀπὸ 2,3 ἑκατομμύρια ὀγκολίθους. Εἰς τὴν αἰθούσαν τοῦ βασιλέως ὑπάρχει καὶ σήμερον ἀκόμη ἡ ἀνεπιγραφῆς σαρκοφάγος τοῦ Χέοπος ἀπὸ ἐρυθρὸν γρανίτην, χωρὶς κάλυμμα. Καὶ διὰ τὴν πυραμίδα τοῦ Χ. εἰδικῶς ὑπάρχει ἐκτενῆς βιβλιογραφία μὲ ὅλας τὰς δυνατάς ἐρμηνείας.

Τῷ 1963 ἐτυπώθη ἡ κομὸς τοῦ τεύχους μὲ τὴν ὀμιλίαν τοῦ ἐκλείπontos Κ. Χαράτη, ἀστρονόμου γνωστοῦ καὶ δοκίμου, ὅπου ὁ συγγραφεὺς μὲ ἐπιστημονικὴν ἐμβρίθειαν ἐξαντλεῖ τὸ θέμα του, ἐποδεικνύων μαθηματικῶς ὅτι οἱ ἀρχ. Ἀιγύπτιοι διὰ τῆς ἀνεγέρσεως τῆς Μεγ. Πυραμίδος ἠθέλησαν νὰ ἀποτυπώσουν εἰς τὰς διαστάσεις τῆς πλῆθος ἐπιστημονικῶν κ.ἄ. γνώσεων ἅς τότε κατεῖχον, κυρίως ὅμως τὰς τιμὰς τῶν ἀσυμμέτρων ἀριθμῶν π , e καὶ π οἱ ὅποιοι ἀποτελοῦν διὰ τὴν σημερινὴν Ἐπιστήμην τὴν βᾶσιν τῆς ἀνωτέρας Ἀλγέβρας καὶ Γεωμετρικῆς Ἀναλύσεως. Ὡς γνωστόν διὰ τοῦ ἀριθμοῦ π ἢ ϕ παρτάται ὁ λόγος τῆς Χρυσῆς Τομῆς, διὰ τοῦ e ἡ βᾶσις τῶν φυσικῶν (νεπερείων) λογαριθμῶν καὶ διὰ τοῦ π ὁ λόγος τῆς περιφερείας πρὸς τὴν διέμετρον.

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Μεγ. Ναπολέοντος μέχρι σήμερον οἱ ἐρευνηταὶ δὲν ἔπαυσαν ἐπιδιδόμενοι εἰς τὴν ἐξονυχιστικὴν ἀνατομὴν τοῦ μεγίστου τούτου "θαύματος τοῦ Κόσμου". Ὡς ἦτο ἐπίσημον οἱ ἐπιστήμονες ἐδιχάσθησαν εἰς δύο ὁμάδας: οἱ μὲν (RIAZZI SMYTH, RICHARD PROCTOR, CUTSWORTH, KLEPPISCH, ABBÉ MOREUX) ὑποστηρίζουν ὅτι ἡ Μεγ. Πυραμὶς ἦτο:

α) Γεωδαιτικὸν μνημεῖον, βῆθρον μετρήσεως γεωγραφικῶν πλατῶν καὶ μηκῶν.

β) Μέγας γνάμων ἀστρονομικῶν μετρήσεων

γ) Ἐν εἶδος Γραφείου Μέτρων καὶ Σταθμῶν

δ) Ἀστεροσκοπεῖον

ε) Μνημεῖον ὑλοποιήσεως ἀστρονομικῶν καὶ μαθηματικῶν δεδομένων καὶ δὴ ἐκεῖνων τὰ ὅποια θεωροῦνται σήμερον ὡς τὸ θεμέλιον τῆς νεωτέρας Ἐπιστήμης.

Οἱ ἄλλοι (ERNEST WALLIS BUDGE, FLINDERS PETRIE, PAUL BRUNTON) ἀρνοῦνται κατὰ πιν ἰδίων ἐρευνῶν ἐπὶ τόκου, νὰ ἀναγνωρίσουν ὡς ἀκριβῆ τὰ συμπεράσματα τῶν πρώτων.

Εκτός του Κ. Χασάπη, όφελομεν νά αναφέρωμεν τά όνόμα-
τα καί δύο άλλων Έλλήνων επιστημόνων δημοσίευσαντων λείαν έν-
διαφεροσάσας μελέτας επί του ίδιου θέματος: πρώτον τόν επιφανή
Ευγένιον Μ. Αντωνιάδη καί τόν κ. Άλ. Λαγόπουλον, ύφηγητήν
του Έθν. Μετσοβείου Πολυτεχνείου, όστις ύποβάλλει είς μίαν
μελέτην του (άγγλιστί) είς επιστήμονικόν Έλεγχον τάς ύποθέ-
σεις των προγενεστέρων του.

Τό πρόβλημα περί όλα ταύτα παραμένει είσέτι Έλυτον, ίδί-
ως ώς προς τά προσηκικά καί μεσαιωνικά Έξάγγελματα είς τά ό-
ποια Έπεσαν θόματα τόσον ό PIAZZI SMYTH, όσον καί ό διάδοχος το
Βιβλιογράφου Αντωνιάδη, Η Αίγυπτιακή Αστρονομία

επί των άνωτέρων χρόνων, 1934.

Κ. Χασάπη, Τό μυστικόν της Π. του Χόπος, Αστρον. καί
μαθηματικά ύλοποιήσεις, Αθήναι 1963.
Alex. Lagoroulos, The Symbolism of the Pyramid of Choops,
Αθήναι 1966.

Paul Brunton, L'Egypte Secrete, Paris 1960, Payot
H. M. De Campigny, La Tradition Egyptienne, Paris, α. χ. Astra
Abbe Moroux, La Science Mystere des Pharaons, Paris 1925,
Ernst Binda, Die Agyptischen Pyramiden als Zeugen
Vorgangener Mysterienweisheit, Γκούγγ. 1957, 1966
Waldemar Blankhorn, Die Pyramiden Kultstätten, Buenos Aires 1952
O. Mueck, Choops & die Grosse Pyramide, Freiburg 1958
F. C. Endres, Mystik & Magie der Zahlen, Ζυρίχη 1951
Brown - London, Die Mystischen Meister
Bothwell-Gosse, Magic of the Pyramids 1915
Chochoá, Histoire 136. - M. Rivierres, Amulettes 97. -
Bhika, Le Nombre D'or 23. - Π. Γράβιγγερ, Μυσταγωγία είς
αρχ. Αίγυπτον 21. Ιδον, Θερμία Βασ. Τέχνης 115, Ιδον,
Μαγεία, Ψυχουργία, Θεουργία 163.

ΠΥΡΑΥΝΟΝ. - Τό πύραυνον (μαγγάλι) τό όποιον χρησιμοποιείται
κατά τάς μαγικάς πράξεις προς καύσιν των θυριλέμων.
Δέον νά είναι έν πηλού καί νά άγορασθή καινούργιος ύπό τάς έ-
πηρείας του Ήρωος. Άκολουθεϊ πρό της χρησιμοποιήσεως τελε-
τουργικός έξορκισμός καί άναγιγνώσκαται είδική προσευχή.

ΠΥΡΡΟΣ ΚΕΡΑΥΝΟΠΛΗΚΤΟΣ. - Η 16η κλεις του Ταβώ. (Βλ. Κεραυνό-
πληκτός οίκος).

ΠΥΡΟΒΑΣΙΛΙΑ.- (Βλ. 'Ιναστένάρια, 'Ικαουσα).

ΠΥΡΟΒΟΛΙ.- Είς τήν Ε.Τ. λογοτροπίαν ἔν δια τεκτ. συμβόλων δι-
ακεκοσμημένον ποτήριον ὑπὸ μορφὴν ρωμαϊκοῦ κυπέλλου (RO-
MER). Πλουσα συλλογὴ παλαιῶν καὶ ἱστορικῶν Π. ὑπάρχουν ἐκτε-
θειμένα εἰς τὸ Τεκτον. Μουσεῖον τοῦ Μπαῦρόυτ. Ἡ πρώτη αὐστρι-
ακὴ στοὰ ἐκαλεῖτο " DUX TROIS CANONS" τὸ ὅποιον περὶπου ση-
μαίνει " Τὰ τρεῖα ρωμαϊκὰ κύπελλα", ἴσως δὲ ἦτο τὸ ὄνομα τῆς
ταβέρνας ὅπου ἡ ἔν λόγῳ Στοὰ συνεδρῶσθε. Μία " ἐκφυρσοκροτη-
σις πυροβόλου" σημαίνει εἰς τὴν συμβολικὴν γλῶσσαν τοῦ Ε.Τ.
" πίνειν".

ΠΥΡΟΛΑΤΡΕΙΑ.- Εἶναι ἀρρήκτως συνυφασμένη μετ τὴν Ἡλιολα -
τρεΐαν. Ἀπὸ τὸν Πλοῦταρχόν μαθαίνομεν ὅτι ὁ Νουμᾶς κα-
θιέρωσεν εἰς τὴν Ρώμην, μετὰ τῶν Ἑστιάδων, πᾶσαν τὴν λατρεΐ-
αν τοῦ ἀθανάτου Πυρός. Πῦρ ἄσβεστον ὑπῆρχεν ἐπίσης εἰς τοὺς
Δελφοὺς (τὸ ἱερόν πῦρ) καθὼς καὶ εἰς τὴν Ἀγκόπολιν, ὅπου ἔ-
καλεον ὁ ἱερεὺς Λύχνος.

Ὁ μεμνημένος Νουμᾶς εἶχεν ἰδρύσει τὸ ἱερόν τῆς Ἑστίας,
στρογγύλον, εἰς φρούρησιν τοῦ ἀσβεστοῦ πυρός, μιμούμενος ὅ-
χι τὸ σχῆμα τῆς Γῆς, διότι δῆθεν αὐτὴ ἦτο στρογ. ἄλῃ, ἀλλὰ
τοῦ κόσμου ὅλου, εἰς τὸ μέσον τοῦ ὀποίου ὑπάρχει τὸ πῦρ. Τὴν
ἰδίαν γυνῆν ὑπεστήριζον καὶ οἱ Πυθαγόρειοι, τὸ κέντρον δὲ
ἀκριβῶς ὅπου καλεῖ τὸ πῦρ, τὸ ὠνόμαζον Ἑστίαν ἢ Μονάδα.

Ἀντιθέτως πρὸς τὰς Ἑστιάδας, αἱ ὅποιαι ἦσαν μικραὶ
τὴν ἡλικίαν παρθένοι, τὴν φρούρησιν τοῦ Πυρός εἰς τοὺς Δελ-
φοὺς τὴν εἶχον γυναῖκες ὑπερβᾶσαι τὴν ἡλικίαν τοῦ γάμου.

Ἡ λατρεΐα τοῦ Πυρός δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ προῆλθεν, πε-
ρὶ εἰς τὴν ἐποχὴν κατὰ τὴν ὅποσαν τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα εἶ-
χεν ἀρχίζει νὰ ἐξελισσεται καὶ νὰ προοδεύῃ, εἰσῆχθη δὲ ἀσφα-
λῶς παρ' ἀνθρώπων οἵτινες εἶχον γνῶσιν τῶν μυστηρίων τῆς φύ-
σεως, τ. ἔ. παρὰ μεμνημένων καὶ Μάγων.

Ἦν συνέβαινε νὰ ἐκλεόφῃ τὸ πῦρ, τότε ἔπρεπε νὰ ληφθῇ
ταῦτο καθαρόν καὶ ἁμάντων, ἐξ οὐρανοῦ, ἐκ τοῦ Ἥλιου, δι'
εὐδικῆς μηχανικῆς. Προβαίνουν εἰς τοῦτο διὰ τῶν λεγομένων
" σκαφεῶν", σκευῶν τῶ ὅποια κατασκευάζοντο κατὰ κατὰ τὰς
πλευρὰς εἰς ἀκτῆμα ἰσοσκελοῦς ὀρθογωνίου τριγώνου, ἐποτελούν-
των περιφέρειαν περιβάλλουσαν ἕν κέντρον. Τὰ σκαφεῖα ἐτοπο-

θετούντο κατέναντι τοῦ ἡλίου, ὥστε αἱ ἀκτῖνες νὰ συγκεντροῦνται ἀπὸ παντοῦ εἰς τὸ κέντρον, ὅπου προσκαλεῖτο ἡ ἀνάφλεξις εὐφλέκτου ὕλης.

Σβέσις τοῦ ἱεροῦ πυρός ἢ τοῦ λύχνου ἦτο γεγονός σπάνιον, καὶ ἐσημειώθη εἰς μὲν τὴν Ἀκρόπολιν, ἐπὶ τῆς τυρρανίας τοῦ Ἀριστίνωνος, τοῦ στρατηγοῦ τοῦ Μιθριδάτου, εἰς δὲ τοὺς Δελφοὺς, ὅταν ἐκῆθ' ὁ Νάξος κατὰ τὴν εἰσβολὴν τῶν Μήδων εἰς τὴν Ρώμην, κατὰ τὰ Μιθριδατικά καὶ τὸν ἐμφύλιον πόλεμον.

Οἱ Ἀθηναῖοι ἦσαν ὑπερήφανοι διότι, κατὰ τινὰ παλαιὰν παράδοσιν, ἐδίδαξαν τοὺς ἀνθρώπους νὰ ἀνάπτουν τὸ πῦρ.

Ἡ συσκευή καταγωγῆ τοῦ πυρός διαφαίνεται ἀπὸ τὴν παράδοσιν τοῦ Προμηθέως. — (Πρβλ. Ἑλιολατρεία, Πῦρ) Βιβλιογρ. Ἰντ. Κατζηπροστόλου, Ἡ μαντικά τεχνάια εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Ρώμην, Ἀθήναι 1948. —

ΠΥΡΡΩΝ. — Ἕλληνας φιλόσοφος τοῦ πρώτου ἡμισείου τοῦ 3ου μ.Χ. αἰ. Ἰδρυτὴς τοῦ Πυρρωνισμού. Ἐγεννήθη περὶ τὸ 365 π.Χ. εἰς τὴν Ἠλιδα καὶ μετασχὼν τῶν ἐκστρατειῶν τοῦ Μαγ. Ἀλεξάνδρου ἐγνωρίσθη εἰς τὰς Ἰνδίας μετὰ τοὺς Γυμνοσοφιστὰς καὶ εἰς τὴν Περσίαν μετὰ τοὺς Μάγους καὶ τοὺς ὀπαδοὺς τοῦ Ζωροάστρου. Εἰς τὴν πατρίδα του ἐλθὼν ἰδρύσεν ἰδίαν φιλοσοφικὴν σχολὴν ἐκτιμώμενος τὰ μέγιστα ἀπὸ τοὺς συμπατριώτας του. Ἡ διδασκαλία τοῦ Πύρρωνος θεωρεῖ μεταστροφικὰν τὴν ἀναζήτησιν τῆς ἀληθείας διότι ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔχει ἐπαρκεῖσαισθησεις διὰ ν' ἀντιληφθῇ τὴν Ἀληθειαν καὶ οὕτω προτιμώτερον εἶναι νὰ ἀπέχη πάσης κήρυξεως καὶ νὰ παραμένῃ ἀπαθής καὶ ἀσυγκίνητος, ζῶν ἀνευ λύπης καὶ μετ' ἀταραχίας. Τὴν θεωρίαν αὐτὴν ἐφήρμοσε καὶ εἰς τὸν ἑαυτὸν του, ζήσας καθ' ἑαυτὸν τοῦ τὸν βίον (ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 95 ἐτῶν) ἀμέριμνος καὶ χωρὶς στενοχωρίας. (Λέσκαρης 695).

ΠΥΡΩΣΙΣ ἢ ΠΥΡΑΚΤΩΣΙΣ (CALCINATION). Ὑπὸ τῶν περισσοτέρων ἐρμητικῶν φιλοσοφῶν θεωρεῖται ὡς ἡ ἀρχαία τοῦ Μ. Ἔργου. Συνίσταται εἰς τὸν διαχωρισμὸν διὰ τοῦ φιλοσοφικοῦ Πυρός τοῦ σταθεροῦ ἀπὸ τοῦ πτητικοῦ. Διὰ τῆς καθάρσεως τῶν δύο τοῦτων οὐσιῶν, καὶ διὰ τῆς νέας αὐτῶν συνενώσεως, παράγεται τὸ ὀρυκτὸν ἐλλεγγίον. Ἡ ὅλη ἐπιτυχία τῆς διεργασίας ταύτης ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν χρῆσιν τοῦ καταλλήλου πυρός καὶ ἀπὸ τοὺς βεβιωμένους τῆς θερμάσεως. Τὸ ἐν λόγῳ πῦρ οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει μετὰ τὸ κοινόν, ἢ τυχόν μετὰ τὴν θερμανσιν ἐπὶ ἀτμοσφαιρῶν, ὡς τινές

ὕπεθεσαν. Τὸ περὶ αὐτὸ λόγος πῦρ, εἶναι εἰς ἀπόρητος παρά-
γων καὶ μέλλον ἐν πυρῶδες ὕδωρ (EAU ARDENTE).

Βιβλιογρ. P. Riob, 'Αλχημικὰ ἔργα 5 (ἐν Πραγματ. καὶ
Μελέται. Β. ΣΦΙΓΓΟΣ Τ. Ι.). Remety, Calcination, Chaleur.
Breton 15, 107. -Fulcanelli, Myst. D. Cathedrales 74. -

Ρ

ΡΑ ἢ ΡΕ (Αἴγυπτ.). - Ἡ παγκόσμιος Ψυχὴ, ὁ ἥλιος. Ὁ ἠλιακὸς θεὸς τῆς Αἴγυπτου. Κύριος τοῦ οὐρανοῦ, κύριος τῆς Γῆς, Ἀρχὴ τῶν ἄντων, δημιουργὸς τῶν ἀνθρώπων καὶ τοῦ Νείλου κ.κ. Ὁ Ρά ἐβάσλευσεν ἐπὶ τι διαστήμα ἐπὶ τῆς Γῆς, ἀλλ' ἀπειδὴ οἱ ἄνθρωποι ἤρχισαν νὰ τὸν βλασφημοῦν, τὸς ἔστειλε τὴν Χαθώρ (τὸν ὀρθοκλῆδόν του) ἣ ὅποια κατέστρεψε τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς ἀνθρωπότητος. Ἀποδιώσας ἀπὸ τὰς ἀνθρωπίνους ὑποθέσεις, ὁ Ρά ἐπέστρεψε καὶ πάλιν ἐκουσίως εἰς τὸ Σεκέτ-Χετεπέτ, τὸν οὐράνιον κύκλον τῶν Ἡλυσίων πεδίων. Παρίσταται ὡς ἀνὴρ με κεφαλὴν ἕβραϊκος, κρατῶν διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς τὸ σκήπτρον καὶ διὰ τῆς ἄλλης τὸ ☉ ἠνικχ (τὸν ἀλυσωτὸν σταυρὸν, εἰκόνα τῆς ζωῆς). Ἡ κεφαλὴ του στέφεται ὑπὸ ἠλιακοῦ δίσκου περιετ τοῦ ὀποίου συστρέφεται ὁ ☉ Οὐραῖος, σύμβολον τῆς θείας ἰσχύος ἐπὶ τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου. - (MILSSON) (Πρβλ. Ἄμμων Ρά)

ΡΑΒΒΙ ἢ ΡΑΒΒΙΝΟΙ. - Ἀρχικῶς οἱ διδάσκαλοι τῆς μυστικῆς ἑβραϊκῆς διδασκαλίας, τῆς Καββάλας ἀργότερον καθὲ λευίτης τῆς ἱερατικῆς τάξεως ἀπεκλήθη Ραββίνος.

ΡΑΒΒΙΝΙΣΜΟΣ. - Τὸ σύστημα τῆς φιλοσοφίας, τὴν ὅποian μετὰ τὴν διασπορὰν ἐδίδασκον οἱ Ἑβραῖοι Ραββίνοι καὶ τὸ ὅποion δίδει τὴν μυστηριακὴν ἐρμηνείαν τοῦ προφορικοῦ λόγου ἢ νόμου. Εἰς τὸ σύστημα αὐτὸ ἔχουν περιληφθῆ πολλὰ διδασκαλικά ἐπὶ, τὰ ἑλληνικά, ἀραβικά καὶ αἰγυπτιακά δόγματα. Ἀπὸ τὸ σύστημα αὐτὸ, κατὰ τὸν ΜΗΟΚΕΥ ἀνέκυψαν οἱ θεραπευταὶ ἢ Ἑσραῖοι (βλ. λ.) Ἐξ αὐτῶν ἐπίσης προήλθε καὶ τὸ ☉ Ταλμούδ τοῦ ὀποίου παραδόσεις ἀπαντῶνται καὶ εἰς τὴν φιλοσοφίαν τοῦ Θεωρητικοῦ Τεκτονισμοῦ. Διὰ τοῦτο ἡ μελέτη τοῦ Ραββινισμοῦ ἀποτελεῖ ἐνδιαφέρον θέμα διὰ πάντα Ἑσωτεριστὴν. (Λάσκαρης 696).

ΡΑΒΔΟΜΑΝΤΕΙΑ ή Ραβδοσκοπία. - Είναι μία τῶν μαντικῶν τεχνῶν, γνωστὴ ἀπὸ τῆς ἀπώτατης ἀρχαιότητος (Κινεζοὶ, Αἰγύπτιοι) διὰ τῆς ὁποίας ἀνακαλύπτονται ὄχι μόνον πηγὰὶ ὕδατος, ἀλλὰ καὶ κοιτᾶματα μετάλλων, ἄνθρακος, πετρελαίου, ἀκόμη καὶ κεκρυμμένα πτώματα. Ἡ παλαιὰ Ἰσολομωγικὰ (π.χ. DRAGON ROUGE, 1521) ἐπιμένουν εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ κοπῆ ἡ μαντικὴ Ράβδος διὰ τριῶν : κρούσεων τῆς δεξιᾶς χειρὸς κατὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου ἐκ δένρου ἀγρίας καρυδιᾶς. Ἐπιηκολούθει κατάλληλος ἐξορκισμὸς καὶ τότε ὁ ραβδομάντης ἐλάμβανε αὐτὴν ἀνά χεῖρας καὶ προέβαινε εἰς τὰς ἐρεῦνας του.

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 16ου αἰ. εἰς Γερμανίαν καὶ Ἀγγλίαν, μετεχειρίζοντο εὐρέως τὴν Ρ. διὰ τὴν ἀνεύρεσιν μεταλλικῶν κοιτασμάτων καὶ ἄνθρακος. Κατὰ τὸ τέλος τοῦ 17ου αἰ. ὁ κόσμος ἐνδιαφέρεται πολὺ διὰ τὴν Ρ. Ὁ πατὴρ Κύρχερ (βλ. λ.) ὁ πεπαιδευμένος Ἰησοῦιτης εἰς τὸ ἔργον του "Ὁ ὑποχθόνιος Κόσμος" προσπαθεῖ νὰ δώσῃ ἐξηγήσιν τοῦ φαινομένου ἐπὶ τῆ βάσει δαιμονικῶν ἐπηρεῶν. Τὸ αὐτὸ πράττει καὶ ὁ GASPAR SCHOTT. Μόνον ὁ ἔβραῶς DE VALLEMONT εἰς τὴν "Ἀπόκρυφον Φυσικὴν" του, ὑποστηρίζει τῷ 1693 ὅτι τὸ φαινόμενον τῶν κινήσεων τῆς μαντικῆς ράβδου, ἔδει νὰ ἀποδωθῆ εἰς μίαν φυσικὴν αἰτίαν. Ὁ Ἀγγλίππας καὶ ὁ Παράκελσος, ἀποκλείοντες τὴν ἐνέργειαν τοῦ διαβόλου, παραδέχονται ἐλάχιστα τὴν ἀποτελεσματικότητα τῆς Μ.Ρ. Πιστεύουν ὅτι οἱ κεκρυμμένοι θησαυροὶ φυλάσσονται ὑπὸ τῶν Θ Χθονίων καὶ ὑπὸ ἄλλων ἐνδοτε μακροβούλων ὄντοτήτων, αἱ ὁποῖαι παραπλανοῦν τοὺς ραβδομάντας. "Ὅλαι αἱ προσπάθειαι ἐξηγήσεως τῆς Ρ. ἀπέβησαν μέχρι σήμερον ἀκαρποὶ. Τὸ γεγονόςδς ὅμως παραμένει ἀναμφέλεκτον, ἡ ἀρχαία Ρ. ἀντικατεστάθη ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας ὑπὸ τῆς Θ' Ἐικρεμοσκοπείας. (Πρβλ. Ράβδος μαντικὴ, Ἐικρεμοσκοπία, "Ἄμμαρ).

ΡΑΒΔΟΣ. - (-Μαγικῆ).) Είναι ἡ ράβδος τὴν ὁποίαν κρατᾷ ὁ μάγος κατὰ τὰς ἐπικλήσεις του. Είναι κατεσκευασμένη ἐκ κλάδου φουντουκιάς ἢ καρυδιᾶς καὶ φέρει ἐγγκαράκτους χαρακτήρας. Πρὸ τῆς χρήσεως προβαίνει ὁ χειριστὴς εἰς εἰδικὸν ἐξορκισμὸν καὶ καθιέρωσιν. Ἡ μ.Ρ. χρησιμεύει διὰ τὴν ἀποκρουστάλλωσιν καὶ κατεύθυνσιν τῆς βουλήσεως τοῦ χειριστοῦ. Ἐχει μὲ ἄλλας λέξεις ὡς σκοπὸν τὴν συμπύκνωσιν μεγάλης ποσότητος ζωτικῆς ρευστοῦ ἐκ-

λυομένου ἐκ τοῦ πειραματιστοῦ ἢ ἐκ τῶν ὑποκειμένων τῶν συγκεντρωθεισῶν ὑπ' αὐτοῦ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, καὶ τὴν κατεύθυνσιν τῆς ἐπιρροῆς τοῦ ρευστοῦ τούτου ἐφ' ἑνὸς ὠρισμένου σημείου. Εἶναι τὸ ὑποστηρίγμα τῆς ἀστρικής δυνάμεως συμπικνωθείσης ὑπὸ τοῦ πειραματιστοῦ περὶ ἑαυτὸν, εἶναι δὲ φυσικόν, τὸ ὄργανον τοῦτο γὰρ διευκολύνῃ μεγάλως τὰ πειράματα. Ἄλλ' αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ δὲν ἔχει οὐδεμίαν μυστηριώδη δυνάμιν καὶ μόνον τὰς ἀντιδράσεις τῶν φυσικῶν δυνάμεων ὑφίσταται διὰ τοῦτο οἱ ἄνθρωποι οἱ ὀποιοὶ φροντίζονται ὅτι ἄρκει νὰ κατέχη τις τὴν μαγικὴν ράβδον διὰ νὰ ἐπιτυγχάνῃ ἐξαιρετικὰ φαινόμενα, ὁμοιάζουσα πρὸς ἓνα ἀνόητον ὅστις θὰ ἐκρίνετο ὅτι ἄρκει νὰ διαθέτῃ ἓνα καλὸ βιολὸν διὰ νὰ δύναται νὰ κλέψῃ... Πρέπει πρὸ παντὸς νὰ γνωρίζῃ κανεὶς νὰ χειρίζεται τὸ μουσικόν ὄργανον, ἕνας δὲ καλὸς μουσικὸς θὰ δυνηθῇ νὰ σῶς ἐνθουσιάζῃ ἔστω καὶ μὲ ἓνα βιολὸν ἀρχαρίου. Ἀναλόγως, εἰς πεπειραμένους μύστας, δύναται νὰ λάβῃ ὡς ὑποστηρίγμα τοῦ ρευστοῦ τοῦ μίαν οὐρανὴν ῥάβδον ἄρκει νὰ ἀποτελεῖται ἐκ μονωτικῆς οὐσίας διότι εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ἔγκειται ὅλον τὸ μυστικόν." (PAPUS)

Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ὁ PAPUS διαφωνεῖ μὲ τὴν περὶ Μαγ. Ράβδου παράδοσιν. Διότι ἡ μαγ. ράβδος εἴαν δὲν καθιερωθῇ ὑπὸ τοῦ διδασκάλου καὶ εἴαν δὲν μεταβιβασθῇ ἢ μαγικὴ ἐπίρροια αὐτοῦ ἐπὶ τῆς νέας ράβδου, εἰς οὐδὲν ὀφελεῖ. Εἰς τὸ μυστικόν ἀκριβῶς αὐτὸ τῆς μεταβίβασης τῆς μύησης ὑπὸ τοῦ παλαιοῦ διδασκάλου εἰς τὸν νέον, συνίσταται ἡ θαυματουργὸς δύναμις τῆς ράβδου. Τέλος ἡ Μ. Ρ. εἶναι σκήπτρον.

Βιβλιογρ. Παριῶν, Συνθετ. Ἀνθρωπογνωσία 150. - El. Levi, Τυπικόν 71. Ch. Lancelin, Sorcellerie des Campagnes 314. Ripartido, (Baccheta Magica, Veiga)

-Ράβδος μαντική. - (WUNSCHELRUTE). Ἀρχικῶς μὲν θαυματουργός, θεραπευτικὴ ράβδος, ἢ ὀποῖα ἀπὸ καλλιοτάτης ἐποχῆς ἐχρησιμοποιεῖτο τόσον εἰς Γερμανίαν, ὅσον καὶ ἄλλας χώρας. Κατὰ τὸν ὄψιμον Μεσαίωνα ἐλάμβανον ἓνα διχαλωτὸν κλάδον ἀπὸ διάφορα δένδρα, ἢ ἐσχημάτιζον αὐτὸν ἐκ σύρματος μεταλλικοῦ. Ἡ χρῆσις τῆς μαντικῆς Ράβδου περιωρέθη ὀλίγον κατ' ὀλίγον εἰς τὴν ἀναζητήσιον φλεβῶν ὕδατος, θησαυρῶν, κοιτασμάτων μετάλλων ἢ ὄρυκτων.

Ὑπὸ τινος ἀνάλογον μορφήν ἡ μαντ. Ράβδος φαίνεται ὅτι ἐχρησιμοποιήθη καὶ ὑπὸ τῶν λίγυπτίων διὰ μαντευτικούς σκοπούς, ὅπως

ὁ Κιέρων μνημονεύει. (Πρὸς Π. Ραβδομαντέλα)
 Βιβλιογρ. Papalardo, Bacchetta Divinatoria. - Ch. Lancé-
 lin, Sorcellerie 313, 324. - "Revue du Pshchisme Experi-
 mental No. 7, 302, No 30-31, 88. - J. Rognault, Biodynam. 189. -
 Löhr, 98. - Büttner. - Heinrich Jürgens, Die Wünschelrute &
 Ihr Gebrauch, Frbg 1958. - Johannes Walther, Das Rätsoł
 der W. Mόναχ. 1954. - E. Matthias, Die Strahlen des Menschen
 können sein Wesen. - C. Klinkowström & R. Maltzahn, Hand-
 buch der Wünschelrute, Mόναχ. 1931. - G. W. Gossmann,
 Wünschelrute & Zauberring, Βερολ. 1922. - Dr W. Vom Bühl,
 Wie Arbeitet man Erfolgreich mit der W.; ἐν "Die Weisse
 Fahne" Έτος 9, τ. 7 σ. 518. - Dr Med. Adam Boll, Die W. &
 Der Siderische Pendel, Λειψία Altmann. -
 Henri Mager, Les Sourciers et leurs Procédés, Paris 1930.
 M. Larnaron, La Radio-Tellurie Appliquée a la Recherche
 de l'Eau, ἄ. χ. (1930). - Henry de France, Le Sourcier Mo-
 derne, Baguette et Pendule, Paris 1929. -

ΡΑΓΚΑ (RAGHA, σερ. χρωματισμός). Ἡ προσκόλλησις εἰς τὰς ἀπολύ-
 σεις, εἰς τὰς μορφάς, εἰς τὴν ἐπιφάνειαν. Εἰς τὸν πληθυντι-
 κόν ὁ ὄρος σημαίνει τοὺς μουσικούς τρόπους, ἔξ τὸν ἀριθμὸν
 καὶ τὰ προϊστάμενα πνεύματα αὐτῶν: Μπαϊράβα, Μαλάβα, Σριράγκα,
 Χιντάλα, Ντιπάκα, καὶ Μέγκα. -

ΡΑΓΚΝΑΡΟΚ (RAGNAROK). - Τὸ λυκόφως τῶν θεῶν εἰς τὴν σκανδιναυκὴν
 μυθολογίαν.

ΡΑΓΚΟΝ (JEAN-MARIE RAGON DE BETTIGNIES). - Γέν. 25.2.1781 BRAY
 SUR SEINE/Γαλλία, + 22.3.1862 Παρίσι. Διάσημος Γάλλος ἐ-
 σωτεριστής, Τεκτων καὶ ἱστορικός τοῦ Ε.Τ. Ἐμυήθη τῷ 1813 εἰς
 τὸν Τεκτονισμόν, τῷ 1814 ἐγένετο Γεν. Γραμματεὺς τοῦ Ἑσω-
 τερικῶν, τῷ 1818/1819 ἐξέδωκε τὸ ἐσωτερικόν περιοδικόν "L'HERMES".
 Ὑπὸ τὸ ψευδῶν ἱπότης MARIE DE VENISE ἔγραψεν ἓν ἔργον ἐπὶ
 τῶν Νεο-Ναϊτῶν. Ὁ Ρ. ὑπῆρξεν δεινὸς συμβολιστής καὶ προσεπά-
 θησε νὰ ἐπαναφέρῃ τὸν Ε.Τ. εἰς τὴν προτέραν του ἀνάθετον ἀγ-
 λην. Πρὸς τοῦτο ἵδρυσε τὸ Ε.Τ. τῶν Τρινοσόφων, τὸ ὅποσον ἐν τοῦ-
 τοις δὲν ἔσχε μακρὸν βίον. Κατὰ μίαν διάδοσιν ἔδει νὰ εἶχεν
 ὑπὸ τὴν κατοχὴν του σειρὰν χειρογράφων τοῦ Φ Σαλὸν Ζερμαν, ἐκ

τῶν ὀποίων ἦν τλει τὰς ἐκτεταμέναις γνώσεις του. Τὰ πολυάριθμα ἔργα του ἔχουν καταστή σήμερον πολύ δυσεύρετα. Πολλά ἐξ αὐτῶν, ἀμέσως μετὰ τὴν ἔκδοσιν των ἠγοράσθησαν καὶ παρεδόθησαν εἰς τὰς βιβλίους ἐκ μέρους τῶν ἀντιδραστικῶν τοῦ Ε.Τ.

Ὁ Ρ. ὑπῆρξεν εἰς ἓκ τῶν πρώτων ὑποστηρικτῶν τῆς ὀρθῆς θεωρίας περὶ τῆς καταγωγῆς τοῦ Ε.Τ.. Διεκήρυττεν ὅτι ἡ πρωταρχικὴ τῆς ἰδρύσεώς του ἰδέα βασίζεται ἐπὶ τῶν μυήσεων τῶν ἀρχαίων Μυστηρίων καὶ ὅτι ἡ σημερινὴ του μορφή ὀφείλεται εἰς τὸν ἠλίαν Θ "Ἰσμολ" ὅστις τὴν διέμόρφωσε κατὰ τὸν 17ον αἰῶνα.

Εἰς τὸ πρόλογον τοῦ βιβλίου του "Τεκτονικὴ Ὀρθοδοξία" ἀνήγγελε ἐν προθέσει του νὰ συγγράψῃ καὶ ἐν ἄλλο ἐξάτομον βιβλίον ὑπὸ τὸν τίτλον "Μυητικὰ μεγαλοπρέπειαι" εἰς τὸ ὅποιον ἐπροτίθετο νὰ περιγράψῃ ἐκτενῶς τὰ ἀρχαῖα Μυστήρια, τὰ ρωμαϊκὰ κολλέγια, τὰς Οἰκοδομικὰς Συντεχνίας τῶν Μέσων αἰῶνων καὶ τὴν ἰδρυσιν τοῦ νεωτέρου ἢ Φιλοσοφικοῦ Τεκτονισμοῦ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 18ου αἰ. Αὐτὰ θὰ ἀπετέλουσαν τὸν α' τόμον. Οἱ τρεῖς κατόπιν τόμοι θὰ περιελάμβανον τὴν ἱστορίαν τοῦ Τάγματος καὶ ὅλων τῶν τύπων εἰς ὅλας τὰς χώρας τοῦ κόσμου. Ὁ ε' τόμος θὰ ἀπεῖρα τὴν ἔρευναν ὅλων τῶν μυστικῶν Ἐταιριῶν τῶν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦττον σχετιζομένων μετὰ τὸν Ε.Τ. Καὶ τέλος ὁ ε' στ' τόμος θὰ περιελάμβανε ἕνα γενικὸν Κεραμιστὴν καὶ Τυπικὰ ὅλων τῶν γνωστῶν τεκτονικῶν τύπων καὶ βαθμῶν.

Ἐν τοιαύτῳ ἔργῳ θὰ ἦτο ἀναμφιβόλως ἀνεκτίμητου ἀξίας διὰ πάντα Τέκτονα. Ὁ Ραγιὸν δυστυχῶς τὸ ἤρξατο πολὺ ἄργα. Δὲν ἔζησε διὰ νὰ τὸ συμπληρώσῃ, τὸ δὲ 1868 τὸ ἡμιτελὲς χειρόγραφον ἠγοράσθη ὑπὸ τῆς Μεγ. Ἀνατολῆς τῆς Γαλλίας ἀπὸ τοὺς κληρονόμους του, διὰ νὰ κατατεθῇ εἰς τὰ ἀρχεῖα τῆς Μεγ. Ἀνατ. καθ' ὅσον ἀνεγνωρίσθη ὅτι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ εὑρεθῇ ἐν Γαλλίᾳ τότε Τέκτων ἔχων τὴν ἱκανότητα καὶ τὰς γνώσεις ὅπως συμπληρώσῃ τὰ κενὰ καὶ τὸ ὑπολοιπόμενον ὑλικὸν διὰ νὰ καταστή δυνατὴ ἡ ἐκτύπωσις τοῦ ὅλου ἔργου.

Ἔργα: La Maçonnerie occulte et L'Initiation Hermétique
-Cours Philosophique et Interprétatif des Initiations
Anciennes et Modernes, Nancy 1841

-Orthodoxie Maçonnique, Paris 1853.

-La Messe et ses Mysteres (Γερμ. μῦθρ. εἰς τὴν "Neue
Metaphysische Rundschau" τόμος XV).

- Έκτός τούτων σειρά πλήρης Τυπικῶν καὶ Κατηγήσεων ὄλων τῶν 33 βαθμῶν τοῦ δόγματος τῶν Τρινοσόδων.
Βιβλιογρ. Miers · H. Mason · - Λάσκαρης 697. - D. S. IV, 162.
P. Chacornac, Eliphis Loni, Paris 1926, p. 211. -

ΡΛΔΑΜΛΝΘΥΣ, - Ἡ προσωπικότης τοῦ Μίνως ἐπισκιάζει εἰς τὴν Μυθολογίαν τοὺς δύο ἀδελφοὺς του Ραδάμανθην καὶ Σαρπηδόνα. Ὁ πρῶτος ἐθεωρεῖτο ὡς ἡ κατ' ἐξοχὴν ἐναρ୍କωσις τῶν ἐνοπιῶν τῆς ἰσονομίας καὶ δικαιοσύνης. Αὐτὸς εἶχε καθορίσει τὰς βᾶσεις καὶ τοὺς κανόνας ἐκδικάσεως τῶν ἐγκλημάτων καὶ τῶν πλημμελημάτων. Αὐτὸς ἐπίσης ἐθεωρεῖτο εἰσηγητὴς τοῦ νόμου τῆς "ἀνταποδόσεως τῶν ἴσων" γνωστῶ ὑπὸ τὴν ὀνομασίαν Νόμος τοῦ Ραδαμάνθους καὶ ὁ ὁποῖος κατὰ τὸν Ἀριστοτέλην συνψήφιζτο εἰς τὴν ρράσι: "Εἶναι δίκαιον νὰ ὑψίσταται κανεὶς ὅ,τι ἔκαμε τοὺς ἄλλους νὰ ὑποφέρουν". Κατὰ τὸν Πλάτωνα "ὁ Ρ. ἦτορ ἄνθρωπος ἐνάρετος, διότι ὑπῆρξε μαθητὴς τοῦ Μίνως". Κατὰ τὴν ἀρχαιότεραν παράδοσιν ὁ Ρ. εἶχε δώσει νόμους εἰς τὰς νῆσους. - (Πρβλ. Μανού, Μίνως)

Βιβλιογρ. J. Richey in II 495. -

ΡΛΔΙΔΙΣΘΗΣΙΑ, - Ἡ νεώτερα ὀνομασία τῆς ϩ Ραβδομαντείας καὶ ϩ Ἐκκρεμοσκοπίας. -
Βιβλιογρ. Quatinot, Medecine et Soc. Secretes, 190

ΡΛΖΙΗΛ, - Κατὰ τὴν Βίβλον τοῦ ϩ Ἐνώχ ὁ ἄγγελος ὅστις ἐδίδαξεν εἰς τοὺς πρωτοπλάστους τὰ μυστικά τῆς Φύσεως.

ΡΛΖΙ - ΤΣΑΚΡΑ, - Ὁ Ἰνδικὸς (βραχμανικὸς) ζωδιακὸς κύκλος διαυρούμενος εἰς 12 σημεῖα: Μεχᾶ, Βριχά, Μιθούνα, Καρθατένα, Σίνχα, Κάνυα, Τούλα, Βριστίκα, Ντάνους, Μανέρα, Κούμπα, Μίννας ἀντιστοιχοῦντα κατὰ σειράν πρὸς τὰ ἡμέτερα Κριός, Ταυρὸς κ. κ.

ΡΛΖΟΛΛΖΑ (σκρ.). Ὑπερβατικὴ ἰκανότης συνισταμένη εἰς τὴν παραγωγήν καὶ ἀπόρριψιν ὄλων τῶν συνηθῶν ἐκκριμάτων τοῦ σώματος ἀνευ προσλήψεως τροφῆς.

ΡΛΙ (GILLES DE RALIZ) (Βλ. Δίκαι περιβόητοι)

PAIN (DR JOSEPH BANKS RHINE). γεν. 1896. - Αμερικανός βοτανολόγος και παραψυχολόγος. Ανακάλυψε το λεγόμενον Ψ-τέστ δια καρτελλών. Ηργάσθη μεταξύ των πρώτων δια τὰ παραψυχικά και μεταψυχικά φαινόμενα.
 "Έργα: Nouveau der Seele, Στούτγ. 1938
 -Die Reichweite des Menschlichen Geistes, Στούτγ. 1950
 - (Έν συνεργασία με τον J. G. Pratt): Parapsychologie

PAIXENMILCH (KARL FREIHERR VON REICHENBACH) 1788 - 1869. Φυσιο-
 δόφης και βιομήχανος. Ανακάλυψε το κρέδζωτον και την παραφίνην. Αργότερον ἐγένετο διάσημος λόγω των ἐρευνών του επί του Θ' Οδ (δημιουργήσας ἑξήσους μεταξύ των φυσικῶν) Πρὸς τοῦτο ἐπέδωθη ἐπὶ μακρὰ ἔτη εἰς κοπιώδη ἐργασίαν και ἐξέτελεσε 13 000 πειράματα. Ὁ DU PREL ἔχαρakterήσας τὰς ἐρῶνας τοῦ Ράιχενμπαχ ὡς σπουδαιστάτην ἀνακάλυψιν, δια τῆς βοήθειάς των ἄλλων δύναται τις νὰ κατανοήσῃ τὰς φυσικὰς βάσεις ὅλων των κλάδων τοῦ Ἰσοκρυσισμοῦ.-
 "Έργα: Untersuchungen Über die Dynamide des Magnetismus, Der Elektrizität, Der Wärme, Des Lichtes
 U. S. W. In Ihren Beziehungen Zur Lebenskraft, Braunschweig 1850
 -Οδισχ-Magnetische Brücke, Στούτγ. 1852, 1856. Ulm 1955
 -Der Sensitive Mensch & Sein Verhalten Zum Oda, Wien 1854
 -Die Pflanzenwelt in Ihren Beziehungen Z. Sensitivität & Zum Oda, Wien 1858
 -Aphorismen Über Sensitivität & Oda, Wien 1866
 -Die Odische Lohr, Wien 1867. - κ.ά.
 Βιβλιογρ. Papillardo. - Desbarrolles 1005. - C. W. Lombroster, Escharré 174. - Löhr 92. - Ludwig, Geschichte 137.
 Paris, Magic 6, 626. -

PAM ἢ PAMA. - Ρῆμ (ὁ κριός) και λάμ (ὁ ἄμνος) εἶναι ἓν και αὐτὸ πρόσωπον. Ἦτο, καιτὲ τὰ λέγόμενα τοῦ Φάμπρ ντ' Ολιβρέ (HISTOIRE PHILOSOPHIQUE DU GENRE HUMAIN) ὁ θεῖός Ἰσπεσταλμένος ὅστις ἐνεφανίσθη με σκοπὸν νὰ ἀποκαταστήσῃ εἰς τὴν ἰσχύν της τὴν βορείαν φυλὴν. Με ἔμβλημα τὸν Κριόν, ὠδήγησε μιαν στρατιάν μεταναστῶν εἰς τὴν Ἰσίαν, στρατιὰ ἣ ὅποια ἀπέτελεσε τὴν καταβολὴν των Ἀρείων λαῶν (Ἰνδῶν και Περσῶν). Ἀνῆλθε τὸν Ντόν και

διελθών εν συνεχεία τόν Βόλγαν έφθασέν εις τήν γήραν έκείνην πού "λέγεται Τουράν, έν άντιθέσει πρός μιάν άλλην χώραν, καλουμένην 'Ιράν." Είς τό 'Ιράν, τό όποϊόν κατέκτησε, έγκατέστησε τήν θεοκρατικήν του δύναμιν. Κατήλθεν έν συνεχεία εις τήν 'Ινδία, ένώ οί "Κένς" αύτου κατέκτησαν τήν Πλάκισα (τήν Μικράν 'Ισσίαν). Η Νινεβ (Νινευί) έξελέγει ως πρώτεύουσα του βασιλεύου των Χαλδαίων.

"Όσον διά τήν κατέκτησιν τής 'Ινδίας, γίνεται περί αύτου λόγος έν έκτάσει εις τό "Επος Ραμαγιάνα. Κατόπιν φοβερών άγώνων παρέμεινεν ό Ράμ ό μόνος κύριος τής 'Ισσίας. Η Ινδική Παράδοσις θεωρεϊ τόν Ράμα ως τήν έβδομήν ένσάρκωσιν του Βισνου και ως ιδρυτήν τής ηλιακής δυναστείας.

Έκτός του φάμπ ντ' Ολιβέ ηχολήθησαν μέ τό θέμα και ό Θ Σάιντ Γιβ ντ' Αλβέντο και έν συνεχεία ό Θ Συρέ, οί όποιοι όμοίως αποδίδουν εις τόν Ράμα τόν δυτικόν πολιτισμόν (όστις κατ' αύτούς είναι κληρονομία μιās υπερβορείου φυλής). Μερικοί άλλοι ειδόν έν τώ μύθω του Ράμα τήν ένσάρκωσιν τής άρείας φυλής, όπως αύτη περιεγράφη υπό των ιδεολόγων του Θ Έθνικοσοσιαλισμού, κυρίως υπό του Α. ROSENBERG. -

Δύο Θ Άβατάρ του Βισνου φέρουν τό όνομα του Ράμα. Έκτον (ή δέκατον έκτον άβατάρ κατά τήν Μπαγκαβάτ Πουράνα) είναι ό "Ράμα μέ τόν πέλεκυν" (Παρασού Ράμα) όστις έξουδετέρωσεν 21 φοράς τήν στρατιωτικήν τάξιν των Θ Ξάτριας. Ως έβδομον (ή 18ον) Άβατάρ είναι ό Ράμα Τσάντρα, ό Μέγας Ράμα, τό σύμβολον του έπιτελεσθέντος καθήκοντος παρά τας μεγαλειότερας δοκιμασίας. Ο δεύτερος αύτός Ράμα είναι εκείνος περί ου όμιλεϊ ή Ραμαγιάνα άφηγουμένη τας περιπετείας του μέ τόν δαίμονα Ραβάνα, τόν βασιλέα-δαίμονα τής Κεϋλάνης, άπαγαγόντα τήν άδελφήν του Σιτα. Τελικώς ό Ράμα φογεύει τόν Ραβάνα και άπελευθερώνει τήν άδελφήν του. Ο Ράμα Τσάντρα θεωρεϊται ως σύμβουλον τής ηθικής ίσχύος και τής πιστότητος εις τό καθήκον, ένώ ό πρώτος, ό Παρασού Ράμα μέ τόν πέλεκυν είναι τό σύμβολον τής φυσικής ρώμης, έν είδος Έλληνας Ηρακλέους. -

Βιβλιογρ. Fabre D' Olivet, Hist. Phil. Du Genre Humain,

2 Τόμοι, Paris 1966, Ed. Trad.

Ed. Schure, Οι Μεγάλοι μύσται, Αθήναι

- + Saint Yves D'Alvoydre, Mission des Juifs 155, 211.-
Λάσκαρης, 697.- Παγκόσμ. Μυθολ. 520.- Schweitzer 179.-

PAM(N. SRI RAM)..- Έπὶ μακρὸν ἰδιαιτέρος γραμματεὺς τῆς Ἄννι
BESANT(μετὰ τὸν ERNEST WOOD), ἔγραψε διὰ λογ/σμὸν τῆς ἄρ-
θρα ἡμερησίων καὶ περιοδικῶν. Διὰ δόχου τοῦ Ζιναραζαντάζα ὡς
πρόεδρος τῆς Ἄντιαρ θ.Ε. Εἰς τὸ θ' Ἀνθρῶπινον Δίκαιον Ὑπατος
Μέγας Ταξιάρχης τοῦ Ἰνδικοῦ συνασπισμοῦ. Ἀπὸ τοῦ 1950 ἐπίσης
πρύτανης τῆς "Νέας Σχολῆς τῆς Σοφίας", ὅπου οἱ μαθηταὶ ἐκ πολ-
λῶν ἐθνῶν διδάσκονται τὴν Μυστικὴν διδασκαλίαν.
"Εργα: Thoughts for Aspirants, Agha 1957
- Der Mensch, Seine Herkunft & seine Entwicklung.-

ΠΑΜΑΓΥΑΝΑ(σικ. ἡ κορδα τοῦ Ράμα).- Ἰνδικὸν ἔπος ἀποδιδόμενον
εἰς τὸν Βαλμίκι, ἔνθα περιγράφονται αἱ περιπέτειαι τοῦ
θ' Ράμα. Ἡ ἀπαγωγή τῆς ἀδελφῆς ἢ τῆς συζύγου του Σίτα ὑπὸ τοῦ
Ραβένα καὶ ὁ ἐπακολουθήσας πόλεμος ὑπέμφυλίζει ἐν πολλοῖς τὸν
Τρωϊκὸν πόλεμον. Ἔστιν κατὰ τὰς θεοσόφους ἢ ἱστορία τοῦ ἀγῶ-
νος καὶ τῆς ἐπικρατήσεως τῶν Ἀρείων ἐπὶ τῆς ἀτλαντικῆς φυλῆς
καὶ ἐπὶ τῶν λαῶν λεμουρο-ἀτλαντικῆς προελεύσεως.
Βιβλιογρ. Khera.- Λάσκαρης 697.- Γράβιγγερ, Κοσμολ. 190.-
Dumont I 576.- Bredon 112.-

ΠΑΜΑΚΡΙΣΝΑ ΠΑΡΑΜΑΧΑΣΑ.- (ψευδῶν. GADADHAR CHATTERJI).- γεν. 20.
2.1834(ἢ 1836) ἐν ΚΑΡΜΑΡΟΥΚΟΥΡ/ Βεγγάλη + 16.8.1886. Ἰδρυτὴς
τῆς Σχολῆς Πάμακρίσνα. Ὁ Ρ. εἰς τὴν παιδικὴν ἡλικίαν δὲν ἠδύνατο
οὔτε νὰ διαβάσῃ, οὔτε νὰ γράψῃ, ἐχειροτονήθη ὅμως ὑπὸ τοῦ ἀδελ-
φοῦ του, ὅστις ἦτο ἱερεὺς εἰς ἓνα ναὸν τῆς DAKSHINESVARA, εἰς βοη-
θὸν ἱερέα. Ἐφεξῆς ἤρchiσε νὰ ἐνδιαφέρεται διὰ τὴν θρησκείαν
καὶ ἔμαθε νὰ διαβάσῃ. Ἐν καταστάσει ἐκστάσεως ἐνόμιζεν ὅτι ἔ-
βλεπε μίαν εἰκόνα τῆς Κάλι νὰ κινῆται καὶ νὰ ἀναπνέῃ. Τὰ 1859
ἐνόμφευσαν αὐτὸν οἱ γονεῖς του μὲ μίαν κόρην 6 ἐτῶν, ἐγκατέλει-
ψεν ὅμως ταχέως τὴν σύζυγόν του εἰς τὸν πατέρα του καὶ ἐπέστρε-
ψεν εἰς τὸν ναὸν τῆς Κάλι. Ἐκεῖ ἐγνώρισε μίαν μοναχὴν (SANNYASI-
NI) ἐξαιρετικοῦ κάλλους, ἣ ὅποια ἐγνώριζε καὶ κατεῖχεν ὅλας τὰς
στάσεις τῆς Χάθα Γιόγκα. Παρ' αὐτῆς ἐξέμαθε τὰ θ' Ἰάντρας δηλ. τὰ
κεῖμενα διὰ τὴν λατρείαν τῆς θεῆς Κάλι. Δι' ὑπνώσεως ἠδύνατο ὁ

Ρ.νά μεταβιβάση και εις άλλους τήν κατάστασην @ Σαμέντι (Έκ-
 στασίς).Οι Φύλοι του τόν έκεκάλεσαν αργότερον Παράμαχάριμα. 'Ο
 Ρ.ούδέν γραπτόν κείμενον έγκτελείψε.Τά βιβλία τά όποια έκυ-
 κλοφόρησαν μέ τό όνομά του πρόέρχονται από τούς άκαδούς του.-
 Βιβλιογρ. Durant I 629.-A. Schmitzner 187.-
 Max Müller, Ramakrishna, Λονδίνον
 Pr. M. N. Gupta, The Gospel of Sri Ramakrishna.
 Romain Rolland, Das Leben R.K.
 " " , Worte des R.K.
 Swami Vivekananda, My Master, Kalkuta 1911.-

ΡΑΜΑΝΟΥΓΙΑ.-Διδάσχος 'Ινδός διδάσκαλος ό όποιος υιοθεύεται
 εις τά σχόλια του επί της Βεδάντα, ότι τόσοσιν αυτή όσον και
 αύται κι Ούπανισάδ διδάσκουν όχι τήν βραχμανικήν θεωρίαν της
 ένώσεως μετά του Βράχμα, αλλά μόνον τήν Ινδουϊστικήν διδασκα-
 λειαν περί της τελείας έγκαταλείψεως εις τόν Θεόν. Δέχεται τόν
 Βράχμαν ως προσωπικόν Θεόν και τόν ταυτίζει μέ τόν Βισνού. 'Η
 τοιαύτη παραποίησης της βραχμανικής θεωρίας συνεχώρησθη διά μέ-
 σου των αιδώνων και ό Ραμπιντρανάθ Ταγκόρ φαίνεται ως ό σημε-
 ρινός εκπρόσωπος ταύτης.

ΡΑΜΠΛ.-Βασίλισσα των 'Αφάρκας, γεννηθεΐσα έκ του άφροϋ της θα-
 λάσσης.-

ΡΑΜΠΕΛΛΙ (FRANÇOIS RABELAIS). γεν. περ. 1494 LA DEVINIERE/Γαλλία
 + 1553. Διδάσχος Γάλλος άνθρωπιστής και συγγραφεύς. Κατά
 κριτών βενεδικτίνος, μετά Ιατρού και καθηγ. της 'Ανατομίας, τέ-
 λος 'ιερέυς εις το ιασημον πλησίον των Παρισίων. 'Ο Ρ. έγένετο
 κυρίως γνωστός έκ των δύο έργων του Παργαντούας και Πενταγκρυ-
 έλ. 'Από τόν Ρ. κατέγονται έπίσης αι τρεις κατηχητικαί έρωτή-
 σεις του Ε. Γ.: Πόθεν έρχεσαι ; Ποϋ υπάγεις ; Τί κομίζεις ; 'Εξ
 άλλου ανάγεται ή ιδέα του Τάγματος "Θέλημα " του Κρόλεϋ εις
 τόν 'Ιδιον Ραμπελλά.
 Έργα: La Vie très Honorifique de Gargantua, Pere de
 Pantagruel, 1534
 -Pantagruel, Roi des Dipsodes, 1532
 Βιβλιογρ. Paul Naudon, Rabelais Franc-Maçon, 1954.-
 J. H. Probst Biraben, Rabelais et les Secrets de Pantagruel.

Nico 1950, Cahiers Astrologiques - "Voile d'Isis" - 1925, 227. - Α. Houliard, Rabelais ses Voyages en Italie, Son Exil a Metz, Paris, α.χ.

ΡΑΜΣΑΙ ("Αντρίου Μιχαήλ RAMSAY). Γνωστός υπό τὸ ὄνομα Ἰππότης Ράμσαι. γεν. εἰς ΛΥΡ τῆς Σιωτίας. Δέν εἶναι γνωστή ἡ ἡμερομηνία γεννήσεώς του, πρέπει ὅμως νά ἐγεννήθη πρὸς τὰ 1680. Ἐφοίτησεν εἰς τὸ Πεν/μιόν τοῦ Ἐδιμβούργου. Μετὰ τὴν συνεχεῶς εἰς Ὀλλανδίαν μέ κλονισμένας θρησκευτικὰς πρῶτον ἡμεῖς καὶ ἔζησεν ἐπὶ τὴν διάστημα εἰς Λέυντεν, ὅπου ἐσχέτισθη μέ τὸν Πιέρ Πουαρέ τὸν διάσημον συγγραφεὰ τῆς "Μυστικῆς Θεολογίας". Ἀπὸ αὐτόν ἐκοίτησθη τὴν βαθεῖαν ἀγάπην πρὸς τὰς μυστικιστικὰς θεωρίας, τὰς ὁποίας καὶ ἐφήρμοσε κατόπιν εἰς τοὺς διαφόρους τεκτονικὰς βαθμοὺς, τοὺς ὁποίους ἐφεῦρε καὶ εἰς τὸν Τεκτονικὸν τύπον, τὸν ὁποῖον βραδύτερον ἴδρυσεν. Τὸ 1710 ἐπεσκέφθη τὸν Ἀρχιεπίσκοπον τοῦ Καμπραί Φενελόν, παρὰ τοῦ ὁποῖου ἐγένετο ἐγκαρδύως δεκτός. Ὁ Φενελόν, τὸν ἐφιλοξένησεν. ἐπὶ ἕξ μῆνας καὶ τὸν ἐπανεφῆρεν εἰς τὸν Καθολικισμόν, ἐπιτυχῶν νά τὸν διορίσῃ ἑκαπτεδευτὴν τοῦ δουκὸς τοῦ Σατώ Γιερύ καὶ τοῦ κρίγκηπος τῆς Τυρέν. Κατόπιν τοῦ διορισμοῦ του ἐτιμῆθη καὶ μέ τὸν τίτλον τοῦ Ἰππότη τοῦ Τάγματος τοῦ Ἁγ. Λαζάρου. Ἐν συνεχεῶς μεταβῆ εἰς Ρώμην (1724) ὅπου ἀηδιάσας ἀπὸ τὰς πολιτικὰς καὶ θρησκευτικὰς μηχανορραφίας τῆς Παπικῆς Ἀλύτης, ἐπέστρεφεν εἰς Γαλλίαν. Τῆς 1728 ἐπεσκέφθη τὴν Ἀγγλίαν καὶ κατέστη οἰκετὸς τῆς οἰκογενείας τοῦ δουκὸς τοῦ Ἀρτζίλ. Ἐπανελθὼν εἰς Γαλλίαν παρέμεινεν εἰς τὴν Ποντουάζ ὅπου συνέγραψε τὸν "Ἔξον τοῦ Φενελόν" καὶ τὴν "Ἱστορίαν τοῦ ὑποκρίματος Τυρέν". Ἀπέθανε τὴν 6.5.1745 εἰς ἡλικίαν 62 ἐτῶν, εἰς Ποντουάζ.

Εἰς τὸν Τεκτονισμόν φαίνεται ὅτι ἐμυήθη κατὰ τὴν εἰς Ἀγγλίαν ἐπίσκεψίν του. Πάντως ὁ HAWKINS ἀναφέρει ὅτι ὁ Ράμσαι ἦτο Τέκτων καὶ Μέγας Καγκελάριος τῆς Μεγ. Στ. τῶν Παρισίων.

Εἰς τὴν θεωρίαν του περὶ καταγωγῆς τοῦ Ε. Τ., ἀπορρέπει τὴν σχέσιν αὐτοῦ μέ τὴν ἐπαγγελματικὴν Τέχνην καὶ ἀνάξητέ τὴν κοιλίδα του εἰς τὴν Παλαιστίνην μετὰξὺ τῶν Βασιλέων καὶ τῶν Ἰπατῶν, οἱ ὅποιοι εἶχον μεταβῆ ἐκεῖ ὡς Σταύροφοροι διὰ τὴν ἀνάκτησιν τῶν Ἱεροσολύμων.

Τό 1737 ὁ Ράμσαι ὡς Μέγας Ρήτωρ, ἐξεφώνησεν ἐνώπιον τῆς Μεγ. Στ. τῆς Γαλλίας ἱστορικόν λόγον εἰς τόν ὁποῖον ἀνέλυε σαφῶς τήν θεωρίαν του. Ἀπορρίπτων πᾶσαν μνείαν περί τῶν περι- ὁ ευδόντων Ἀρχιτεκτόνων τοῦ Κόσμου, τῶν Γερμανῶν λιθοουργῶν καί ἐπαγγελματιῶν τέκτόνων τῆς Ἀγγλίας, ἀνεζήτησε μέλαν εὐγενῆ καί ἱπποτικῆν καί ταχυγῆν τοῦ Τεκτονισμοῦ. "Ἡ θεωρία του αὐ- τη, λέγει ὁ MACKAY, ὑπῆρξεν ἀποτέλεσμα τῆς ἐφευρετικότητός του. Ἄθεν παρουσίασεν ἱστορικός ἀποδείξεις οὔτε παλαιά ἔγγραφα."

"Ὅπως καί ἂν ἔχη ὁ λόγος ἐκεῖνος τοῦ Ράμσαι ἠκούσθη με- τὰ μεγάλης προσοχῆς ἀποτέλεσμα δέ ἦτο ἡ δημιοουργία ὑπό τοῦ ἱπκότου Ράμσαι σειράς νέων "φιλοσοφικῶν" βαθμῶν οἱ ὁποῖοι καί ἐνετάχθησαν εἰς τοὺς πρῶτους κυανοῦς, καί ἀπετελέσθη ἐν νέον σύστημα καί τύπος. Οἱ τρεῖς οὗτοι νέοι βαθμοί ἐκλήθησαν Σκῶτος, Δόκιμος καί Ἴππ. τοῦ Ναοῦ. Κατά τόν PAFUS (βλ. Τεκτονι- κόν Μουσεῖον, Ἀθήναι 1955, σ. 29) οἱ βαθμοί οὔτοι εἶναι ἀπο- κλειστικῶς ναῦτικοί καί ἔχουν ὡς σκοπόν νά ἀναζητηθῇ ὁ μυ- ρόμανος α) τήν γένεσιν καί ὀργάνωσιν τοῦ Τάγματος τοῦ Ναοῦ, ὅστις θεωρεῖται ἀποτελῶν συνέχειαν τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομῶντος, β) τήν ἐξωτερικῆν καταστροφὴν καί τήν μυστικῆν διατήρησιν τοῦ Τάγματος καί γ) τήν ἐκδίκησιν ἐναντίον τῶν προκαλεσάντων τήν καταστροφὴν. Αὕτη εἶναι ἡ κλεις τῶν τριῶν βαθμῶν οἱ ὁποῖοι προσηρμόσθησαν εἰς τήν περί Χιράμ παράδοσιν, συνδεσμένου οὕτω τοῦ Ναοῦ τῆς Ἱερουσαλήμ πρὸς τόν Ναόν καί τό Τάγμα τοῦ JACOBUS BURGUNDUS MOLAY.

Οἱ Τέκτονες ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι θά ἐπεθύμουν νά ἀποκτήσουν τοὺς ἀνωτέρους βαθμούς, ᾤφειλον νά μορφωθοῦν εἰς τήν ἐσωτερι- κήν παράδοσιν καί εἰς τὰ πρῶτα στοιχεῖα τῆς Καββάλας. Οὕτω Δόκιμος (καταστάς ἀργότερον Βασιλικῆ Ἀφίς) ἐδιδάσκετο τὰ θεῶ- α ὀνόματα:

Jod (Principium)	Jahib (Concedens)
Jho (Existens)	Adonai (Domini)
Iah (Deus)	Elchanan (Misericors Deus)
Ehioh (Sum, Ego)	Jobel (Jubilans)
Ehiah (Fatis)	

Ἐδιδάσκετο ὁμοίως τὰς σχέσεις μεταξύ γραμμάτων καί ἀριθ- μῶν καί τὰ πρῶτα στοιχεῖα τῆς συμβολικῆς τῶν μορφῶν.

Εἰς τόν ἐπόμενον βαθμόν τοῦ Σκῶτου (μετονομασθέντος ἀργό-

τερον εἰς Μέγαν Σκώτον) προσήπτον εἰς τὰς πρώτας αὐτὰς μελέ-
τας, ἄλλας βαθυτέρας ἐπὶ τῶν ἀντιστοιχειῶν ἐν τῇ Φύσει. Ἡ μύ-
ησις εἰς τοὺς δύο τούτους βαθμούς ἀνέπτυσε τὴν ἔννοιαν μεταξὺ
τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομῶντος καὶ τῶν Ναῦτων καὶ ἐγένετο εἰς ὑπο-
γελοῦς Στάσις, διὰ τὰ ἐκφρασθῆ ἢ στέρησις εἰς ἣν εἶχε περιέλθει
τὸ Τάγμα.

Εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ἰηκότου τοῦ Ναοῦ (καταστάντος ἀργότε-
ρον μερικῶς Ἰηκότου Καδός), ὁ δοκιμὸς καθιερούτο ὡς ὁ πραγμα-
τικὰ ζῶν ἐκδικητὴς τοῦ Τάγματος. Τὸ ἀκούσθη λόγια, χαραγμένα
ἐπὶ τοῦ συμβολικοῦ τάφου τοῦ Μολαί, καταδεικνυον ἐπὶ πλεόν
ὅτι αἱ μέθοδοι αἱ τείνουσαι νὰ φθάσουν μέχρι τοῦ κατωφλίου
τοῦ "δευτέρου θανάτου", ἦσαν γνωσταὶ ὑπὸ τοῦ συντάξαντος τὸν
βαθμὸν τοῦτον: "Ὅστις θᾶ δυνηθῆ νὰ ωκηθῆ τὸν φόβον τοῦ θα-
νάτου, θᾶ ἐξέλθῃ τῶν κόλπων τῆς Γῆς καὶ θᾶ ἔχῃ τὸ δικαίωμα νὰ
μνηθῆ εἰς τὰ μεγάλα Μυστήρια". Αὐτὸς ἀκριβῶς ὁ βαθμὸς εἶναι
ἐκεῖνος ὅστις ἀπερρίθη ὑπὸ τῶν Μαρτινιστῶν, οἱ ὅποιοι προτι-
μοῦν ἀντὶ τῆς ἐκδικήσεως τὴν προσευχὴν καὶ θέλουν νὰ εἶναι
εἰλικρινεῖς στρατιῶται Ἐκεῖνου ὅστις εἶπε: "Ὅστις θάλει διὰ
τοῦ ἔξφους, θέλει ἀπώλεσθῆ διὰ τοῦ ἔξφους." (PAPUS)
Βιβλιογραφ. Λάσκαρης 697. - Τεκτονικῶν Μουσείον 29.
Wittomans 134, 135. - Leodbaatar, Αρχ. Μυστ. 299. -

ΡΑΝΤΟΛΦ (DR RASCHAL BEVERLY RANDOLPH). - 1815-1875 Ἀποκρυφολό-
γος καὶ μέγας Ἀμερικανὸς συγγραφεὺς, ὅστις ἔρριψε τὴν βα-
σικὴν ἰδέαν διὰ τὴν ἐγκατάστασιν διαφόρων λαματικῶν ὑπηρεσιῶν
(Ἄμδρκ, Ροδοσταυτικὴ κοινότης κ. ἄ.) φέρεται ὡς ἰδρυτὴς μιᾶς
μυστικῆς ἑρωτικῆς Ἐταιρίας. Ἦτο ὁ φυσικὸς υἱὸς ἑνὸς πλουσίου
Ἀμερικανοῦ τῆς Βιργινίας καὶ μιᾶς ἐγχαρήμου γυναικός. Ἐπαξι-
δευσεν εἰς Μεξικόν, Ἀντίλλας, Κεντρ. Ἀμερικὴν, μετὰ δὲ εἰς τὴν
Ἑγγύς Ἀνατολήν, τὰς Ἰνδίας καὶ Εὐρώπην: Σκωτίας, Ἰρλανδίαν
καὶ Γαλλίαν.

Κατὰ τὸ 1840 ἐγένετο δεκτὸς εἰς τὴν Θ Ἐρμητικὴν Ἀδελφό-
τητα τοῦ LUXOR (H. B. OF L) ὅπου κατέλαβε ταχῶς ἀνωτέραν θέσιν.
Τὸ 1866 ἐπιστρέψας εἰς Ἀμερικὴν, ἰδρύει ἰδίαν μυστικὴν Ἐ-
ταιρίαν τὴν Θ Ἐβλίς Ἀδελφότητα ἣτις διαδίδεται ταχῶς εἰς
Εὐρώπην καὶ Ἀμερικὴν. Τεταμέναι εἶναι αἱ σχέσεις τοῦ Ρ. μετὰ
τῶν ἰδρυτῶν τῆς Θ. Ε. καὶ ἰδίως μετὰ τὴν Η. Ρ. Β. κού καταλήγον εἰς

έχθρότητα." Ο Ρ. απέθανε από τήν ασθένειάν του κατ' έπισημόν τρόπον τῷ 1875 εἰς ἡλικίαν 60. ἐτῶν, ἐνῶ ἡ ὑγεία του ἐφαίνετο ἀμείζουσα.

Ἐγένετο λόγος περὶ μαγανείας ἢ δολοφονείας ἐκ μέρους ἀποκρυφιστῶν τῶν ὀφείων, εἶχε κοινοποιήσει μερικά μυστικά.

Τὰ ἔργα του εἶναι κράμα ἐσωτερισμοῦ καὶ φαντασίας δὲν μετεφράσθησαν δὲ εἰς ἄλλας γλώσσας. -

"Ἔργα: Ravallotte the Rosicrucian, ὁ Story, Μυθιστόρημα
-Dhou (α) la Bal, Ein Rosenkreutzer Roman, Βιέννη 1922
(μετάφρασις G. Meyrink)

-Mastor Passion. -Astoris. -

ΡΑΣΑΣ (σρκ.). Γιγαντες ὑκαγόμενοι εἰς τήν 4ην φυλήν. Ὁ ὄρος κατέστη συνώνυμος πρὸς μαχητῶν δυνάμεις, δαίμονας, ἀναλόγους πρὸς τοὺς Γκιμπορζ τῆς Π. Δ.

ΡΑΣΠΟΥΤΙΝ (ρωσ. διαλελυμένος). Κατὰ τὸ 1900 ἤρχισε νὰ γίνεταί λόγος εἰς τήν Ρωσίαν περὶ τοῦ σάρατς (ἀγγέλου) Γρηγορίου Ἐφρζμοβιτς Νόβου, τοῦ ἀποκηθέντος Ρασπούτιν. Εἶναι δύσκολόν νά διασταλέη τις τήν ἀλήθειαν περὶ τοῦ μυστηριώδους αὐτοῦ προσώπου: ἐλέχθησαν τόσα ἐκμήρους τῶν θαυμαστῶν του καὶ τόσα ἄλλα ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς του. Πάντως ἡ ὑπαρξίς ἐπὶ τοῦ χονδροκαμμένου αὐτοῦ μουζικίου ὑρισμένων ὑπερβατικῶν ἱκανοτήτων εἶναι ἀναμφισβήτητος. Εἶναι γνωστὴ ἡ ἐπέμβασις αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ τσαρβιτς τῷ ὁποῖον ἔσωσε ἐκ βεβαίου θανάτου ἐξ αἰμοφιλίας. Ἀλλὰ καὶ τὸ τέλος του εἶναι ἐξίσου παράδοξον καὶ ἐπιβεβαιώνει τήν ἀνωτέρω γνώμην: ταχυρὰ δόσεις κυανίου καὶ καλίου δὲν ἔσχον οὐδὲν ἐπιτέλεσμα ἐπ' αὐτοῦ καὶ ἀντίθετη εἰς κυροβολισμοὺς ἐναντίον του, χωρὶς νά ὑποστῇ τίποτε. Τέλος ἐπλήγη ἀπὸ τὰ ρήματα τοῦ προφητοῦ Γιουσοῦφ καὶ ἀπέθανε διαμελισθεὶς τῷ 1916.

Φαίνεται ὅτι ὑπῆρξεν ἐνεργῶς παρῆγων εἰς τήν ἐρωτικό-μυστικὴν ὀργάνωσιν # Κλύστις. Ἐξίσου εἶναι ὅτι διέθετον ἐξαιρετοὺς μαγνητικὰς καὶ θεραπευτικὰς ἱκανότητας συνδυασμένας με κρῖσις ἀξιοθαλιῆς μαγείας.

Ὁ PAPUS, ἔγραψε περὶ αὐτοῦ: "Ἀπὸ καρβαλιτικῆς πλευρᾶς ὁ Ρ. εἶναι δοχεῖον ἀνάλογον πρὸς τὸ τῆς Πανδώρας, περιέχον ὅλας τὰς ἀτελείας, ὅλα τὰ ἐλαττώματα, ὅλα τὰ ἐγγλήματα τοῦ ρωσικοῦ λαοῦ. Ἐάν τὸ δοχεῖον αὐτὸ σπᾶσῃ, θά διαχυθῶν ὅλα αὐτὰ τὰ κακὰ ἐπὶ τῆς Ρωσίας".

- Βιβλίου: J. Bricaud, Le Mysticisme a la Cour de Russie,
 "Άρθρον ἐν "Voile d'Isis" 1921, σ. 33
 -Alexandra Feodorovna, La Dernière Tsarine, Paris 1934
 -R. Fülör-Miller, Le Diable Sacré, Paris 1929, σ. 45
 -Garin, Histoire de l'Occultisme, 310. Paris, Payot
 -J. Evola, Métaphysique du sex, 156, Paris Payot.

ΡΑΤΖΑ ΓΙΟΓΚΑ (Βασιλική Γιόγκα). Ίνδική μέθοδος εξέλιξεως τοῦ ἀνθρώπου μέχρι τῆς μυστικῆς ἐπίστασις δι' ὑποτάξεως τοῦ φυσικοῦ εἰς τὸ πνεῦμα (τὸ ἀντίθετον τῆς Θ. Χέθα Γιόγκα) βοηθεῖα τῆς συγκοινωνήσεως.

Συμφώνως πρὸς ἴαν ἀκαδεδομένην δυτικὴν ἀντιλήσιν ἡ ὑψίστη καὶ εὐγενεστάτη μορφή τῆς Γιόγκα. Εἰς τὴν Μπαγμαβάτ Γκιάτᾶ ἢ Ρ. Γ. εἶναι εἰς ἰδιᾶτων δρόμος, ὅστις κυρίως πραγματεύεται περὶ πνευματικῶν καὶ ψυχικῶν δυνάμεων, ἵνα διὰ τῆς τελειοποιήσεως αὐτῶν φθάσῃ ὁ ἄνθρωπος εἰς τὸν τελικόν σκοπόν (Σαμάντι). Δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι ἡ Ρ. Γ. εἶναι ἡ ἀντίθετος σύλληψις ἐν συγκρίσει πρὸς ὅλα τὰ λοιπὰ εἶδη τῆς Γιόγκα, περιλαμβανομένης καὶ τῆς Χέθα-Γιόγκα.

Ἡ Ρ. Γ., ἀκολουθεῖ μὲ μέσσω διάφορα σκοπὸν ἀνάλαβον πρὸς ἐκείνον τῆς Θ. Γιόγκα. Ἀπὸ ἀφαιρέσεως εἰς ἀφαιρέσιν φθάνει ὁ Γιόγκι μέχρι τοῦ κελύου τοῦ Ἀπολύτου καὶ τοῦ κένου. Ἔθε τι τὸ προσδιορισμένον τὸ διαρκικόν, δεόν νὰ καταργηθῆ διὰ νὰ ἀφήσῃ τὴν θέσιν του εἰς τὴν μόνην ἱραγματικότητα, τὸ Ἄσμα, τὸν Βράχμα. Μετὰ τὰ παραδοσιακὰ στάδια, τὰ ἀφιερωμένα εἰς τὴν ἡθικὴν ἀκεραιότητα καὶ τὴν ὀρθὴν στάσιν τοῦ σώματος (Γιάμα, Νιγιάμα, Ἀσάνα) ἡ πρακτικὴ τῆς ἀναπνοῆς (Πράναγιάμα) ἐπιτρέπει νὰ χαλινεγωγηθῶν ὄχι μόνον αἱ αἰσθήσεις, ἀλλ' ἡ ἔσσοδος καὶ ἔξοδος τῆς κοσμικῆς δυνάμεως ἐντὸς τῶν Θ. Νάντις καὶ τῶν Θ. Τσάκρας. Πρόκειται ἐν τῇ τελικῇ φάσει νὰ διατρυπηθῆ ἡ ὀπή, κλειστὴ μέχρι τοῦδε, τῆς κεντρικῆς διώρυγας τῆς Ινδουθύνας, καὶ ἀφοῦ αὐτὴ ἀφυπνισθῆ, νὰ υποχρεωθῆ ἡ μικροκοσμικὴ δυνάμις Θ. Κουνταλίνη νὰ διασχίσῃ πρὸς τὰ ἄνω τὰς διαφόρους βαθμίδας τῶν τσάκρας. Ἡ ἀνύψωσις τῆς κουνταλίνη προκαλεῖ ἐκστατικὰς καταστάσεις τάξεως ψυχολογικῆς καὶ πνευματικῆς, αἱ ὁποῖαι ἄλλῶς τε ἔχουν ἀντανάκλασιν σαφῆ ἐπὶ τοῦ φυσιολογικοῦ συστήματος. Ἡ κρούσις ἢ ἐπακολουθοῦσα τὴν συνάντησιν τῆς Κουντα-

λίνη μετά τῶν ἐκάστοτε τσάκρας γίνεται ζωηρῶς αἰσθητή, ὡς μία πῦσις εἰς τόκενδόν κατὰ τὰ πρῶτα στάδια, ὡς μία ἔντονος καῦσις ἀργότερον καί ὡς "κρούσεις ἐπὶ τῆς καρδίας" καὶ δέν εἶναι ἀπλοῦς τρόπος τοῦ λέγειν. Ὅταν ἡ κουνταλίνη καταλάβῃ τὸ κέντρον τῆς καρδίας (ἀναχάτα τσάκρα) ἡ ψυχὴ ἀφυπνίζεται εἰς τὸ θεῖον φῶς ὅταν φθάσῃ τὸ ὕψος τοῦ λαιμοῦ (βισούδα τσάκρα) τότε ἡ Γνώσις τοῦ Θεοῦ ἐμφανίζεται ὡς ἀντικείμενον ἐπιστημονικῆς ἀνακαλύψεως. Εἰς τὸ μετωπικόν κέντρον (ἀγνα τσάκρα) ἡ ἑνωσις τοῦ Θεοῦ ἐπιτελεῖται, ἀλλὰ παραμένει ἀκόμη ἔχνος Ἐγώ. Διὰ τῆς εἰσβολῆς τῆς κουνταλίνης εἰς τὸν "λωτόν" τῆς κορυφῆς τοῦ κρανίου (σασαράρα τσάκρα) τὸ Ἀπόλυτον καταλαμβάνει τῆπως τὸν Γιδόγκι. Ὅλοι οἱ δεσμοὶ μὲ τὸ Ἐγώ καταλύονται. Ἡ κλιστροπή εἰς τὴν ἀτομικὴν ζωὴν ἐπιτελεῖται μετὰ μεγίστης δυσκολίας, δεδομένου ὅτι ἡ κουνταλίνη ὀφείλει νὰ ἀπορροφηθῇ ὀλίγον κατ' ὀλίγον καὶ πάλιν κατερχομένη.

Μόνον εἰς τὰ ἀνώτερα ταῦτα στάδια δύναται νὰ τελεσθῇ ἡ ἀληθῆς ἐνδοσκόπησις (Πρατυαχάρα) ἥτις εἶναι οὕτως εἰπεῖν ἡ ἀπόσπασις τοῦ νοητικοῦ ἀπὸ ὅ,τι τὸ συνδέει μὲ τὸ αἰσθητικόν Σύμπαν καὶ ἐπιτρέπει εἰς τὸν Γιδόγκι νὰ θέσῃ τὰς αἰσθησεις ὑπὸ τὴν ὀριστικὴν κυριαρχίαν τῆς νοήσεως. Ἐν συνεχείᾳ ἡ κυριαρχία τοῦ πέμπτου τοῦτου μέρους τῆς ἀγωγῆς τῆς Ρ.Γ., ἐπιτρέπει νὰ ἀνεκαλυφθοῦν αἱ τρεῖς ἐπόμεναι καταστάσεις ποῦ εἶναι σαφῶς ἐσωτερικαί: Ἡταρένα, στήριξις τοῦ πνεύματος ἐφ' ἑνὸς ἀντικειμένου, Ντιάνα, ἡ συγκέντρωσις ὀλοκληρωτικῆ ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου καὶ τέλος Σαμάντι τὴν ὁποῖαν δυνάμεθα νὰ ὀρίσωμεν περίπου ὡς τὴν ἐνδοτέραχ ἀντίληψιν. Ὑπάρχουν ἐν τούτοις πολλὰ εἴδη καὶ "ἐντάσεις" τοῦ Σαμάντι.

Αἱ ταντρικαὶ Γιδόγκις ἐμπνέονται ὀχιμόνον ἐκ τῶν κλασσικῶν κειμένων περὶ Ρ.Γ. τοῦ Πατάντζαλι καὶ ἀπὸ τὰς Γιδόγκι Σούτρας, ἀλλ' ἀκόμη ἀπὸ τὰ μεταγενέστερα σχόλια τὰ περιεχόμενα εἰς τὰ "βιβλία" (τάντρας) συνταχθέντα ἢ μᾶλλον κωδικοποιηθέντα μεταξὺ τοῦ 7ου καὶ 15ου αἰ. μ.Χ. Ὑπάρχουν διάφοροι μορφαί, περὶ τὰς ἐξηκοντα. Συνέκριναν μὲ κάποιον δίκαιον τὰς ταντρικὰς μεθόδους ἀγωγῆς πρὸς ἐκεῖνας τῶν Ἑρμητιστῶν καὶ τῶν Ἀλλημιστῶν τῆς Δύσεως ἢ τῆς Κίνας. Ὁ Ταντρισμός δέν περιτρέχει τὸ ἐμπόδιον, δέν τὸ χρησιμοποιεῖ ὡς ἀντικείμενον διερευνησεως τὸ χρησιμοποιεῖ ὡς ἀνδρείκελον. Τὸ σῶμα καὶ αἱ ἐνστικτώδεις καὶ σωματι-

καὶ τάσεις εἶναι δυνάμεις αἱ ὅποιαι , πρὶν δαμασθεῖν, πρέπει νὰ χρησιμοποιηθοῦν. (MASSON)

Σχολή Ράτζα Γιόγκα. Οὕτως ἠνομήσθη ἔν τμήμα τῆς Θ.Ε. τῆς Αἰκατερ. TINGLEY, ἀντιστοιχοῦσα περίπου πρὸς τὴν Θ' Ἑσωτερικὴν Σχολὴν τῆς Ἄντυαρ Θ.Ε.

Βιβλιογρ. Vivekanandā, Raja Yoga, Zurίχη 1951

Otto-Albrecht Isbert, Raja Yoga, Būdingen 1955

" " " " , Yoga Arbeit am Selbst, Heidenheim 1960

Dr Franz Hartmann, Radscha Yoga, Hatha Yoga & Tantrika

" " " " , Die Regeln des R.Y. nach Gautamo Buddha

Yogiraj Boris Sacharow, Das Ützen des Dritten Auges

Alise Bailey, Der Yoga - Pfad, Lörrch

Heinr. Jürgens, Sei du Selbst, Mόναχ. 1956

Vezzani 244. - Rhod. - "ΣΦΙΓΞ" 1963, 75

ΡΑΤΖΛΕ (σφρ. δραστηριότης). - Ἐν τῶν κρ. π.ν. Θ Γκόννας. Ἡ ἐπιθυμία πρὸς δρᾶσιν, ἢ φιλοδοξία, τὸ πάθος. Εἶναι τὸ ἐνεργὸν στοιχεῖον, ἢ κίνησις.

Βιβλιογρ. - Γράβιγγερ Κοσμολογία 187, 189. - IDEM, Δουήσεις 13

ΡΑΦΛΗΛ (ἑβρ.) ὁ ἱατρός τοῦ Θεοῦ. Εἷς τῶν Ἀρχαγγέλων. Κατὰ τὸ LICHTHORT ἡ ἀνωτέρα διατονικὴ (ὀκτάβα) τῆς Ἀφροδίτης, ἢ τις ἐνσαρκώνει τὴν αὐταπάρνησιν. Κατὰ τὸν Ἄλμπερτ Θ Πάβλιν ὑπάγεται εἰς αὐτόν ὁ Ἑρμῆς.

Βιβλιογρ. El. Lovi, Dogme 132. - Idem, Cabbale 152. -

Voile d'Isis No 47, 757. - Loisogang, Gnosis 173. -

ΡΑΧΑΜΙΝ (ἑβρ. εὐσπλαγγνία) ἄλλη ὀνομασία διὰ τὴν σεφίρα Θ Γ: - φέρεθ. Βλ. Σεφίρωθ.

ΡΑΧΟΥ. - Τὸ ὄνομα ἐνός ἐκ τῶν Ἀζούρα καὶ προσεπάθησε νὰ ἀποσπάσῃ ἀπὸ τοὺς Θεοὺς τὴν Θ' ἡμέραν.

- Ἐπίσης ὁ ἀνιὼν δεσμός τῆς Σελήνης.

ΡΕΛ ἢ ΚΥΒΕΛΗ. Χθονία θεά, θυγάτηρ τῆς Γαίας καὶ τοῦ Οὐρανοῦ, ἀδελφὴ τῶν Τιτάνων, σύζυγος τοῦ Κρόνου καὶ μήτηρ τῶν Θεῶν

(Διός, Ἀρτέμιδος, Ποσειδῶνος, Πλούτωνος καὶ τῶν κλειστῶν θεῶν πρώτης κατηγορίας.) Ἐσθυγάτηρ τῆς Γῆς καὶ τοῦ Οὐρανοῦ, καὶ συνεπῶς αὐτὴ αὐτὴ ἡ Γῆ, ἐκαλεῖτο Καλή θεὰ καὶ ἐτιμάτο ὡς ἡ Μεγαλή Μήτηρ. Ἡ λατρεῖα τῆς Ρέας ἐγένετο διάσπαστος εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐξ ἧς μετεφέρθη εἰς Κρήτην καὶ εἶτα εἰς Ρώμην. Ἐξέτισσάπει τῆς ἀναγέννησιν, τὴν ὑπομονὴν καὶ τὴν δραστηριότητα καὶ ὑπεστήριξε τὴν παραγωγὴν καὶ τὴν Γεωργίαν ὑπὸ τὸ ὄνομα Κυβέλη ἐτιμήθη ὑπὸ τῶν λαϊκῶν καὶ τεχνιτῶν.

Εἰς τὰ Καλδαϊκὰ Λόγια ταυτίζεται πρὸς τὴν Ἐκάτην. Εἶναι γνωστὸν τὸ ἔχνασμα τὸ ὁποῖον ἐχρησιμοποίησε διὰ νάδριασώσῃ τὸ τελευταῖον τῆς τέκνον, τὸν Δία, ἀπὸ τῆς σκληρότητος τοῦ πατρὸς τοῦ Κρόνου· μετεχειρίσθη ἐσπαργανωμένον ἄλφειον τὸν ὁποῖον οὐ Κρόνος, κατέκλιε. Ἐγέννησε τὸν Δία εἰς τὴν Κρήτην, εἰς τὸ Δικταῖον ἄντρον.

Βιβλιογρ. Rhod. - Paganism. - Loiseng, Gnosis 94, 121. . . - J. Richerlin, I. 27; II 16. -

PEZEPMYAEP (WILH. OTTO ROESERMÖLLER). - γέν. 6-7. 1902, Νυρεμβέργη.

Γνωστὸς ἐσωτεριστὴς καὶ συγγραφεὺς, ἀσχοληθεὶς μὲ τὸ ἐκκρεμές, ἡγήτωρ τῆς Κοινότητος Ἐργασίας ἐν Νυρεμβέργη διὰ τὸν ἐπιστημονικὸν Πνευματισμὸν. ἠγωνίσθη διὰ τὴν ἀναγνώρισιν ὑπὸ τῶν ἐπιστημῶν τῶν μεταψυχικῶν φαινομένων. -

"Erga: Der Randel in der inneren Hand, Frbg 1958

-Um die Todesstunde, Νυρεμβέργη 1957

-Unser Toten Leben, Νυρεμβ. 1958. -

-Geister und Mor vor Geistesm, Νυρεμβ. 1960

-Das Leben nach dem Tode, Ἀννόβερον 1950

-Randelpraxis, Aalen 1946 κ. ἄ.

Βιβλιογρ. E. M. Kömer, Wege zum Licht, Frbg 1958

ΡΕΜΠΙΣ (REBIS ἢ Δεπραγμα). Ἡ ἀλχημικὴ σύζευξις τῆς ἄρρενος

μετὰ τῆς θῆλειας οὐσίας (τοῦ θεοῦ μετὰ τοῦ ὑδραργύρου).

Ἡ συναίρεσις αὐτὴ ἐλάμβανε χώραν κατὰ ἢ μετὰ τὴν φάσιν τῆς ἀποστάξεως καὶ τὸ σῆμα καθίστατο ἀνδρογύνον. - (βλ. Διφυῆς, Ἰνδρὸγύνον)

→ Σκ. 1. Το Ιρρηλικόν Διπράγμα (Irradiationsdiagramm)

PENEAT (MILDO RENELT). γεν. 9.8.1904 TETSCHEN/ "Ελβας Γνωστός
 διορατικός εν Άμβούργω. Φαρμακοποιός. Αί Ικανότητες του
 ως διορατικού ἐκρίθησαν υπό τοῦ DR TISCHNER ως ἐξαιρετικῶς
 σταθεραί, ὅπως σπανίως κανεῖς συναντᾶ τοιαύτας περιπτώσεις.
 Ἐπίσης αἱ σχετικαί ἔρευναι τοῦ καθηγ. BENDER ἀπέδωσαν ἀπο-
 τελέσματα ὑπέρ τῶν μέσων ἄρον.
 Βιβλιογρ. Eb. Mar. Körner, Wege zum Licht, Garmisch 1962

PEΣ. Τό ἀντίστοιχον πρὸς τό ἑλλην. γράμμα Ρ τοῦ ἑβραϊκοῦ ἄλ-
 φαβήτου τό ὁποῖον γράφεται
 ὡς ἀνεστραμμένον Γ καί σημαί-
 νει μέτρον.

Ρές. Τό 20^{ον} γράμμα
 τοῦ ἑβρ. ἀλφαβήτου.

ΡΕΣΛΑΚΛ (σφρ). Μία ἄσκησις τῆς Χέθα Γλόγκα κατά τὴν ὁποίαν
 ὁ Γλόγκι ἀναπνεύει κατ' ἐναλλαγὴν διὰ τοῦ ἐνός ἢ τοῦ ἄλ

λου ρύθμων. Κατά τόν DR Πουροϋκερ είναι μια άσκησης επικίνδυνος διά τήν υγείαν.

ΡΕΥΜΑ. - Όρος αντικαταστάσας τόν παλαιότερον "ρευστόν" (FLUIDUM).

Ρεύμα ζωτικόν. Κατά τούς μαγνητιστάς είναι ο φορέας τής υγείας. Μᾶς ἔρχεται ἐκ τοῦ Ἥλιου, ὅστις εἶναι ἡ πηγή τῆς ζωῆς. Τό φυσικόν μας σῶμα τότε μόνον δύναται νά ζήσῃ, ἐφ' ὅσον εἶναι εἰς θέσιν νά ἀπορροφᾷ τό ρεῦμα τοῦτο διαρκῶς. Ὅταν ἀπορροφᾷ ὑπό τοῦ ἀνθρώπινου σώματος καί συνεπῶς ἐξειδικευθῇ, τό ἔτομα αὐτοῦ ἀποκοῦν τό ἄραϊον ρόδιον τῶ ὑγιοῦς ὀργανισμοῦ. Κυκλοφορεῖ εἰς ὁλόκληρον τό σῶμα δια μέσου τῶν νεύρων, δι' ὃ καί ἐκλήθη "νευρικόν ρευστόν", ὑπό τῶν παλαιότερων μαγνητιστῶν. Ὁ ἄνθρωπος ὁ κεντημένος ἐξαιρετικῆν υγείαν διαθέτει μεγάλην ποσότητα τοιοῦτου ρευστοῦ τό ὅποῖον ἀτιμωβολεῖ πρὸς ὅλας τὰς διευθύνσεις : διαδίδει κατὰ κυρία-λεξίαν περίε αὐτοῦ ὑγείαν καί ζωτικότητα πρὸς ὅλους ὅσους τόν πλησιάζουν, ἐστῶ καί ἂν δέν τό ἀντιλαμβάνωνται. Ἀντιθέτως ἐκεῖνος ὅστις ἐξ ἀδυναμίας ἢ δι' ἄλλην αἰτίαν, δέν δύναται νά ἀπορροφήσῃ ἐκ τοῦ ἔξω κόσμου ἱκανήν ποσότητα ζωτικῆς δυνάμεως δι' ἰδίαν του χρῆσιν, ἐνέργει' κολλᾷκις, ἐπίσης χωρὶς νά τό ἀντιλαμβάνεται, δίκην σφίγγου ἀπορροφῶντος τήν ζωτικότητα ἀπό πάντα παρευρισκόμενον, καί τοῦτο πρὸς περιοδικόν του βεβαίως ὄφελος, πλην εἰς βάρος τοῦ περιβάλλοντός του.

Ὅταν λοιπόν ὁ μαγνητιστής ἐκτελῇ τὰς διδασκίαις του, τί δίδει πρὸς τόν μαγνητιζόμενον; Ὑποθέσωμεν ἕνα ἰσθενῆ σοβαρῶς ἐξησθετισμένον, ἔχοντα ἐπιπέσει τήν ἱκανότητα νά προσλαμβάνῃ ἐκ τοῦ κόσμου καί τοῦ περιβάλλοντος ζωτικόν ρεῦμα. Ὁ μαγνητιστής δύναται νά ἀνανεώσῃ τήν παρακαταθήκην τοῦ ἰσθενοῦς διοχετεύων ἐκ τοῦ ἰδικοῦ του ρεύματος καί οὕτω νά προκαλέσῃ τήν ταχέαν ἀνάρρωσιν. Ἡ ἐνέργεια αὕτη ἐπαρκεῖ εἰς πλεῖστας περιπτώσεις ἐπιτονίας. Εἰς ἄλλας ὅμως περιπτώσεις περατηρεῖται, ἀντιθέτως συμφορήσις μαγνητικοῦ ρεύματος τό ζωτικόν ρευστόν δέν κυκλοφορεῖ ὁμαλῶς. Ἡ νευρική αὔρα τοῦ ἔτομου εἶναι ἐδρανής καί κακῆς ποιότητος. Δέον τότε αὕτην ἀντικατασταθῆ διά νέας αὔρας ἐκ τῶν ἔξω, πρᾶγμα τό ὅποῖον δύναται νά γίνῃ κατὰ διαφόρους τρόπους.

Μαγνητίζονται τινες χρησιμοποιοῦν τὴν δύναμιν καὶ προβάλλουν ἰσχυρὰ ρεύματα ἐκ τοῦ ἰδίου αὐτῶν αἰθέρος, ἐπιζῶντες κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον νὰ ἀποδιώξουν ὅ,τι εἶναι ἀνάγκη ν' ἀφαιρεθῆ. Δύναται πράγματι νὰ ἐπιτευχθῆ τὸ ἀναμενόμενον ἀποτέλεσμα, πλὴν ὅμως διὰ καταναλώσεως πολὺ μεγαλειτέρας δυνάμεως ἀπὸ ὅσον εἶναι ἐπιτρεπτόν. Μία ἄλλη μέθοδος, συνίσταται εἰς τρεμντέρους χειρισμούς, δι' ἀποδιώξεως κατὰ πρῶτον τῆς νεκρῆς ἢ ἀσθενοῦς αἵρας καὶ ἀναπληρώσεως κατόπιν εἰς ἄλλης υγροῦς. Ἐάν π.χ. ὁ ἀσθενὴς ἔχη κεφαλαλγίαν, πρόκεινται σχεδὸν πάντοτε περὶ συμφωρῆσεως τοῦ αἰθέρος περὶ τῆς χώρας τοῦ ἔγκεφάλου, καὶ τὸ πρῶτον ὅπερ πρόκειναι νὰ πράξωμεν εἶναι ν' ἀποσύρωμεν τὸν νοσηρὸν αἰθέρα. — (Βλ. Μαγνητισμός)

Βιβλιογρ. Π. Γράβιγγερ, Ἱατροσοφία II, III 128. —

ΡΕΥΣΤΟΝ (λατ. FLUIDUM). Τὸ μὴ δυνάμενον νὰ συγκρατηθῆ διὰ τῶν χειρῶν, τὸ ὅποσον ἀκτινοβολεῖ ἐκ τινος προσώπου ἢ ἀντικειμένου, καὶ δυνάμενον ὑπὸ τινος συνθήκας νὰ γίνῃ ἀντιληπτόν.

Ρευστὸν παγκόσμιον. — Ὁ ὅρος οὗτος ἐχρησιμοποιήθη πρὸς δῆλωσιν εἴτε τῆς πρωταρχικῆς Ὑλης (πρωθύλης, Ἀκασά), εἴτε τοῦ κοσμικοῦ χώρου ἐν τῷ ὅποῳ κινεῖται ἡ Ὑλη αὕτη (Κοῖλον). Ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸν Αἰθέρα, τὴν Ὑλην, τὸ Χάος. Τὸ ζωτικὸν ρευστὸν ἢ ρεῦμα εἶναι τὸ Θ Πράνα τοῦ Ἰνδουισμού. —

ΡΕΦΑΙΜ (εβρ.). Εἶναι αἱ Γίγαντες τῶν πρώτων ἀνθρωπίνων φυλῶν.

ΡΕΦΕΚΤΟΡΙΟΥΜ. Ἐκ τοῦ λατ. REFICERE, ἀναφύχω. Ἡ τραπεζαρία εἰς ἓν μοναστήριον. Εἰς τὴν Μεγ. Ἐθν. Στοάν τῆς Γερμανίας (G. L. L.) δηλοῦται διὰ ὄρου ἐν εἶδος συμποσίου ἢ ἀδελφικῆς συνεστιάσεως τὸ ὅποσον τελεῖται κατὰ τὴν 11.3 καὶ 27.12 ἐκαστοῦ ἔτους μετὰ τῆς τελευτῆς τοῦ περιστελλοῦ. Ἡ τραπεζα εἶχε τὴν μορφήν ἐνός T. Πρὸ τῆς θέσεως τοῦ Διδ. εἶναι τοποθετημένη ἡ ἐπιτόμιος λυχνία με ἀνημμένα κηρία καὶ πρὸ αὐτῆς ὁ Πέλεκος (STREITAXT). Εἰς τὴν θέσιν τοῦ τελετάρχου ὑπάρχει ἡ ἱερά κύλιξ ἐκ τῆς ὁποίας με ἐκσημότητα πίνει ὁ Διδ. καὶ οἱ ἀδελφοί. Μετὰ ἀκολουθεῖ μία προσεῦχή κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Ἀρχηγός τοῦ Τάγματος (ὁ Ἰησοῦς Χριστός) προσκαλεῖται νὰ καταστῇ μετὰ τῆς ὁμηγύρεως, ἵνα εἰς τὴν ἑορτὴν ἐκικρατήσῃ εἰρήνη, χα-

ρά καὶ ὁμόνοια.-

REFORMATIO (R + C).- "Ἐν ἐκ τῶν πρωταρχικῶν ροδουταυρικῶν κειμένων, τὰ ὅποια ἐξεδόθησαν κατὰ τὴν πρώτην ἐμφάνισιν τῆς Ἀδελφότητος μετὸν γερμανικὸν τίτλον:" ALLGEMEINE REFORMATION DER GANZEN WEITEN WELT" (Γενικὴ μεταρρύθμισις ὅλοκληρου τοῦ Κόσμου). Μετ' ἐξωτερικὴν ἐμφάνισιν σατιρικοῦ λιβέλλου, προτείνει καὶ περικλείει τὰς ἀρχὰς μιᾶς γενικῆς πνευματικῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ Κόσμου βάσει μηητικῶν ἀρχῶν.- (Βλ. Ροδουταυρισμός, Φάμα).

REQ - KROYA (REAU CROIX).- Ἡ ὀνομασία τοῦ ἀνωτάτου βαθμοῦ μύθεως εἰς τὸ σύστημα τοῦ Μαρτινέζ ντε Πασκουάλυ. Ἡ διδασκαλία τοῦ βαθμοῦ τούτου ἀναφέρεται εἰς τὸ σπάνιον καὶ μοναδικὸν ἔργον τοῦ Μαρτινέζ "TRAITÉ DE LA REINTEGRATION DES ETRES." Ἦτο ὁ βαθμὸς τοῦ Ὑπάτου Συμβουλίου, τῶν ἀνωτάτων Ἀγνωστων (S.I.) τοῦ Τάγματος, ἡ βαθμὸς τῆς διοικήσεως. Κατὰ τὸν ἴδιον Μαρτινέζ προφέρεται "Ρεώ" καὶ σημαίνει ἐρυθρός. Πρέπει δὲ καὶ ὁ ἰδιόμορφος ἦτο ἐρυθρός ὡς ἡ γῆ ἐκ τῆς ὁποίας εἶχε πλασθῆ. Κατὰ τὴν ἐρμηνείαν ταύτην ὁ βαθμὸς Ρεώ-Κρουά, πρέπει νὰ σημαίνῃ Ἐρυθρὸς Σταυρός.

Βιβλιογρ. Papus, Martinez de Pasqually, Paris 1902

ΡΗΤΙΝΑΙ.- Ἐκκρίσεις ἀπὸ μερικὰ φυτὰ, αἱ ὅποια διὰ τῆς θερμάνσεως τήκονται, εἰς μεγαλύτεραν ὁμοιομορφίαν ἀποσυντίθενται καὶ καλούνται μετ' ὀψιγενῆ φλόγα. Γνωστοτάτη εἶναι ἡ ῥητίνη τῶν πεύκων. Ἡδὴ ἐκτὸς Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων, ἐχρησίμοποιεῖτο ὁ γνωστὸς λιβανωτὸς πρὸς θυμωσιν τῶν ναῶν των. Ἡ καλλιέργεια τῆς ἑσπερίδος ἐκτελεσθεῖσιν χρησιμοποιοῦν τὸν λιβανωτὸν ἀπὸ τῆς ἐποχῆς Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου. Περαιτέρω αἱ ἀρωματικαὶ ῥητίναι παίζουσι σημαντικὸν ρόλον εἰς τὴν τελετουργικὴν Μαγείαν καὶ εἰς ἄλλας μυσταγωγικὰς Σχολὰς.

Αἱ πλέον χρησιμοποιοῦμεναι Ρ. εἰς τὴν Μαγείαν, μετ' τὴν σχετικὴν ὑπαγωγὴν των εἰς τὰς πλανήτας εἶναι:

Λιβανωτὸς	Ἥλιος
Μύρρα	Σελήνη
Γάμβανον	Ἄρης
Βενζόη Σουμέτρας	Ἑρμῆς
Βενζόη τοῦ Σιάμ	Ζεὺς

Ξύλον σαντάλ

Στύραξ

Ἄφροδίτη

Κρόνος

Καθ' αὐτή τὸ Ξύλον σαντάλ δέν εἶναι ρητίνη, χρησιμοποιεῖται ὅμως ὡς ἄρωμα. Τό εἰς τὴν ἐκκλησίαν χρησιμοποιούμενον "μο-
αχολύβανον" εἶναι μῆγμα ἐκ λιθανωτοῦ, κόμμεος βενζόης, στύ-
ρακος, νιτρικοῦ νατρίου (SALPETER), σακχάρους καὶ ρητίνης
τοῦ πρώτῃος ἐλευθερίου.

Διὰ τοῦς σκοποῦς τῆς τελετουργικῆς Μαγείας ἀναμιγνύον-
ται συχνά ρητίναι μίξτ μετὰ μετὰ βοτάνων, τινές τῶν ὁποίων
εἶναι δηλητηριώδεις καὶ διὰ τοῦτο ἐνδεοκνύται μεγάλη προσο-
χὴ ἐναντι εἶν ἀνεπιμέλειαν τῶν. Οὕτω ἐν θυμῶμα προοριζόμε-
νον διὰ τὴν λεγομένην Μεγάλην Πράξιν ἀποτελεῖται ἔξ :

10 μερῶν εὐθαλασίας (BELLADONA)

10 μερῶν Ἰασμουῦ

10 μερῶν στραμονίου

5 μερῶν SECALE CORNUTUM

1 μέρος TEUFELSDRECK (;). (MIERS)

(Βλ. ἐπίσης Ἀρώματα, Θυμιάματα).

Βιβλιογρ. Jules Boucher, Manuel de Magie Pratique, 1953

Paris, Pratico Methodique de Magie Pratique, Paris 1924

PHTON. - (WÄHLSPRUCH, MOTTO). Κατ' ἀπόμνησιν τῶν οἰκοσήμων
τῶν παλαιῶν Ἰησοῦν καὶ τῶν σφραγίδων τῶν μεσαιωνικῶν Συν-
τηριῶν, ἔχει καὶ ὁ Τεκτονισμὸς ρητὰ διὰ τοῦς διαφόρους κλάδους
του, τὰ ὅποια τοποθετοῦνται ἐπὶ τῶν λαβάρων ἢ ἐπὶ κειμήλιος
τῶν ἐπισημῶν ἐγγράφων καὶ ἐκφράζουσι εἴτε τὸν χαρακτῆρα καὶ
τοῦς σκοποῦς τοῦ Τάγματος γενικῶς ἢ τοῦ ἰδιαιτέρου κλάδου
εἰς τὸν ὅποιον ἀνήκει τὸ ρητὸν. Οὕτω ἔχομεν τὰ ρητὰ: O ORDO
AB OMNIBUS (ἡ τάξις ἐκ πάντων ἁπάντων), LUX EX TENEBRIS (Φῶς ἐκ
τοῦ σκοτεινοῦ), " Ἀγασμα τῷ Κυρίῳ ", SPES MIA IN DEO (ἡ ἐλ-
πίς μου ἐπὶ τῷ Θεῷ) καὶ " DEUS MEUMQUE JUS ". (Ὁ Θεὸς καὶ τὸ
δικαίον μου). Τὸ τελευταῖον τοῦτο ρητὸν ἔχει υἱοθετηθῆ ὑπὸ
τοῦ Ἰσάτου Συμβουλίου τοῦ Τάγματος, εὐρίσκειται δὲ γαλλιστὶ
ἐπὶ τοῦ βασιλικοῦ θυρεοῦ τῆς Ἀγγλίας DIEU ET MON DROIT καὶ
τοῦ ὁποίου ἡ προέλευσις ἔχει ὡς ἐξῆς:

Ριχάρδος ὁ Αεοντόκαρδος πολιορκῶν τὸ 1198 τὴν πόλιν GI-
SORS εἰς τὴν Νορμανδίαν, καθάρισεν ὡς σύνθημα τῶν φρουρῶν
τάς λέξεις αὐτάς: " Ὁ Θεὸς καὶ τὸ δίκαιόν μου ", διότι ὁ βα-

οιλεὺς τῆς Παλλίας Φελλίππος-Λύγουστος εἶχε καταλάβει χαρῶς νὰ ἔχη ὀρθαίον τὴν πόλιν αὐτὴν, ἀνήκουσαν εἰς τὴν Ἄγγλιαν. Ὁ Ριχάρδος, νικησας, υἱοθέτησε κατόπιν ὡς ρητόν τῶν τῶ συνθήμα αὐτό, τὸ ὁποῖον καὶ παρέμεινε ἐπὶ τοῦ Ἀγγλικοῦ βασιλικοῦ θυρεοῦ. (Λάσκαρης).

Στηριζόμενοι ἐπὶ τοῦ Λουκά 9, 24 οἱ Ἄδελφοί τοῦ Θεοῦ Ἰησοῦ τοῦ Δικαίου" χρησιμοποιοῦσιν ὡς ρητόν τῶν Διδ: " Ὅς γὰρ ἐὰν θέλῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ σῶσαι, ἀπολέσῃ αὐτὴν". Οἱ δὲ ἄδελφοί τῆς G.L.L. "Οὐδέμια ζωὴ ἄνευ θανάτου καὶ οὐδέτις θάνατος ἄνευ ζωῆς". Περαιτέρω οἱ Ἰππῶται τῆς Ἄνατολῆς τῆς G.L.L. ἔχουν ὡς ρητόν: " Ἴδε ὁ ἄμνος τοῦ Θεοῦ, ὁ αἴρων τὰς ἁμαρτίας τοῦ Κόσμου". (Ἰωάν. 1, 29).-

ΡΗΤΟΡΙΚΗ. - Μία τῶν ἐπτὰ ἐλευθέρων Τεχνῶν τοῦ Μεσαίωνα, δευτέρᾳ κατὰ σειρὰν περιγραφομένη εἰς τὰ Ἀρχαῖα Συντάγματα τῶν Οἰκοδόμων " ὡς ρητορικὴ εἶναι ἡ διδασκαλία ἐπὶ ἄνθρωπον νὰ ὁμιλῇ καλῶς καὶ μὲ λεπτοὺς ὄρους". Ἡ Ῥ. προϋποθέτει κατ'ἄλλοι γνῶσιν τῶν υπολοίπων Ἐλευθέρων Τεχνῶν, διότι τὸ πρῶτον βῆμα διὰ μίαν καλὴν ὁμιλίαν εἶναι νὰ γνωρίζῃ ἡ ρήτωρ καλῶς τὸ θέμα του. Ἡ σημασία τῆς ρητορικῆς ὡς κλάδου μορφώσεως, ἐξαιρεται εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ἑταίρου ἐν τῷ Τεκτονισμῷ.

Πρέπει ὅμως νὰ ὑπάρχῃ καὶ ἐσωτερικωτέρα σημασία τῆς Τέχνης ταύτης, σχετιζομένη μὲ τὴν τέχνην τοῦ Θεοῦ ἵνα μὴ μόνον ἀπὸ πλευρᾶς εὐφραδείας. Ἡ ἀνωτέρα αὕτη καὶ σπουδαιστάτη μνηστικὴ τέχνη εἶναι συνυφασμένη μὲ τὴν βαθυτέραν γνῶσιν τῶν νόμων τῶν Δονήσεων καὶ τῆς Ἀρμονίας.

Βιβλιογρ. Λάσκαρης 699. - Π. Γράβιγγερ, Ἐπιστ. Δονήσεων. - Τυπικὸν 30αῦ, 17.

ΡΙΒΑΤΓ Ἰππῶτος (Βλ. Ἄλλαν Καρντέκ).

ΡΙΓΚ - ΒΕΔΑ (σρκ. RICH δοξολογῶ καὶ VEDA Γνώσις).

Ἡ πρώτη κατὰ αἰερίαν καὶ ἡ σπουδαιότερα τῶν 4 Βεδῶν. Περιέχει περὶ τοὺς χιλίους ἕκαστος εἰς 10000 στίχους. Οἱ δοξαστικὸι ὕμνοι, προφερόμενοι διὰ ζωσῆς φωνῆς (ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς ψαλλομένους, Σαμάν) ἀποτελοῦν ἓν εἶδος συνδετικῆς γεφύρας μετὰ τῶν θεῶν.

Ἡ Ρίγκ-Βέδα εἶναι σύγχρονος ἢ πλουσιωτέρα εἰς κοσμολογί-

κόν υλικόν, ἴδωσ ὁ δέκατος ὕμνος ὁ τιτλοφορούμενος "Ὕμνος εἰς τὴν Δημιουργίαν" ὅπου διακρίνει τις ἕνα πολὺπλοκον ἀλλ' ὑψηλῆ πενθεϊσμόν καὶ κάποιον εὐλαβῆ σκεπτικισμόν. Εἰς τὸ Ρίζι-θῆδα ἀναγράφονται ποικίλαι κοσμογονικαὶ ἀντιλήψεις, αἱ ὁποῖαι ὅμως εἰς μίαν τελικῶς ἐκδοχὴν καταλήθουν.

Βιβλιογρ. Π. Γράβιγγερ, Κοσμολογία 172. Βραδον. 88.-

Durant I 424. - Choisehod Oco 16.-

ΡΙΓΚΕΝΜΠΟΡΓΚ (JAN VANRIJKENBORG). Ψευδ. τοῦ VAN LEENE. Παλαι-
ὸς θεόσοφος καὶ ὁπαδὸς τοῦ Θ. Χάϊντελ. Ἰερυτῆς τοῦ Θ. Λε-
κτόριου ἢ Μικροουσιάνου καὶ κρῖτος Μέγ. Διδ. αὐτοῦ. Αὐτοε-
πιτιλοφορεῖτο ἐπίσης ὡς "ἀπεσταλμένος τῆς Μεγ. Ἀδελότη-
τος τοῦ Φωτός".

"Ἔργα: Schlüssel zum Transfigurieren. - Der Kommander Mensch.

- Die Universalle Gnosis. - Die Elementare Philosophie des

Modernen Rosenkreuzes. - Die Grosse Umwälzung. -

Die Gloria Intacta. - Der Schatten der Kommanden Ereignisse. -

Das Neue Zeichen. - Die Bruderschaft von Schamballah. -

- Licht Über Tibet. - Die Gnosis in Aktueller Offenbarung.

Τὰ πάντα ἐξεδόθησαν εἰς Haarlem

ΡΙΖΟΤΟΜΙΑ. - Ἡ εἰδικὴ τέχνη ἀποκοπῆς ἐνός αὐτοῦ προσριζομέ-
νου διὰ θεραπευτικῶν σκοπῶν. Κατ' αὐτὴν ὁ "ριζοτόμος" ἐ-
χρησιμοποιεῖ εἰδικὸν τελετικὸν τρόπον.

Βιβλιογρ. Π. Γράβιγγερ, Βοτανολογία 8, 9. Ἐρμῆς Τρισμέγιστος
II 85 (30).

ΡΙΕΚΕΡ (HANS ULRICH RIEKER). Γνωστὸς συγγραφεὺς ἔργων περὶ
Γιόγκα, ἐν Ἀμβούργῳ. Ἀντεπροσώκει μίαν κατεύθυνσιν
Γιόγκας συγγενῆ πρὸς τὴν διδασκ. τοῦ Ἀρόρν.

"Ἔργα: Das Geheimnis der Meditation, Ζυρίχη 1953

- Ich Lerne Yoga. - Meditation Zur. 1962. - Die 12 Stempel

des Geistes, Zur. 1955. - Das Klassische Yoga-Lehrbuch

Indiens, Zur. 1957. - Beggar Among the dead, Λονδ. 1963. -

ΡΙΗΚΑΣΤΕΝ (FELIX RIENKASTEN). - γεν. 18.1.1894 POTSDAM +6.10.

1969. Κατὰ τὸ 1940 συγγραφεὺς μυθιστορημάτων καὶ συνερ-
γάτης τῆς κινήσεως τοῦ Νεοῦ Πνεύματος". Ἀργότερον ἰδρύει
μίαν Σχολὴν Γιόγκα εἰς Στουτγάρτην μετὰ εἰς FRIEDENWEILER
(Μέλας Δρυμὸς). Μαθητῆς τοῦ Χρῆστ. Σιθιανάντα. Ἡ θέσις του:

Ὁ ἄνθρωπος δύναται νὰ τεθῆ εἰς ἐκπαθὴν μὲ τὰς δυνάμεις αἱ ὁποῦ-
αι κατευθύνουν τὴν ζωὴν. Τὸ κήριον μέσον πρὸς τοῦτο εἶναι ἡ διὰ
πνευματικότητας διαποτισμένη ἀναπνοὴ καὶ ἡ βαθεῖα χαλάρωσις.

"Erga: Einkohr in die Heilende Stille, Frbg 1962

-Yoga für Fortgeschrittene 1954.-Harmonie der Seele (1952)

-Heilung durch den Geist, Berol. 1959.-Das Atombuch 1957

ΡΙΜΠΕΡΓΚ (PR. DR. MED. G. A. VAN RIJNBEEK). Ἐρευνητὴς καὶ βιβλιο-
γράφος τοῦ Ὁ Μαρτινισμού. Ἐγράψεν ἐπίσης ὑπὸ τὸ ψευδών.

CHATEAURHIN. Τινὰ ἐκ τῶν ἔργων του ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὰς EDI-
TIONS ADYAR τῶν Παρισίων.

Ἐργα: Episodes de la vie Esoterique, Λυών 1948

-Los Misticiones Biologiquas, Paris 1952.

ΡΙΝΟΣΚΟΠΙΑ.- Ἡ συμπερασματικὴ τέχνη διὰ τῆς ὁποίας διακρίνε-
ται ὁ χαρακτήρ ἐκ τῆς μορφῆς τῆς ρινός.

Βιβλιογρ. "Voile d'Isis" No 3, 23p.-A. Bué, Le Noz

Paris 1920.-Eugene Ledos, Traite de la Physionomie

Humaine, Paris 1894, Oudin.-

ΡΙΠΛΕ.- (JOHN RIPLEY). Γεν. 1450 Λονδῶνον, + 1490. Ὑπῆρξεν ὁ
μεγαλύτερος ἀλχημιστὴς τῆς Ἀγγλίας. Ἐκ πλουσίας οἰκογε-
νείας ἐσπούδασεν εἰς LOUVAIN, εἰς Ρώμην καὶ εἰς Ρόδον. Οὐ ἐκ-
πίσται τοῦ Τάγματος τῆς Ἱερουσαλήμ τὸν ἐβοήθησαν νὰ συνεχίσῃ
τὰς σπουδὰς του. Ἐπανελθὼν εἰς Ἀγγλίαν ἐπανήρχισε τὰ ἀλχημι-
κὰ του πειράματα εἰς τὸ μοναστήριον τοῦ BRINRLINGTON χρησιμο-
ποιῶν τὴν ἰδιόφυταν του ὡς ποιητοῦ καὶ ζωγράφου εἰς τὴν ὑπηρε-
σίαν τῆς Ἀλχημείας καὶ δίδων ποιητικὴν μορφήν εἰς τὰ ἄνευρα
του.

"Ἄν καὶ δέν δύναται νὰ λεχθῆ ὅτι ἀνεκάλυψε τὴν φιλοσοφι-
κὴν Ἄσθον, ἀνευρίσκομεν ὅμως εἰς τὸ ἔργον του "Περὶ τῶν 12
Θυρῶν" πολυτίμους ὑποδείξεις ἐπὶ τῆς φύσεως τῶν δράματων τὰ
ὁποῖα ἐμφυλάθουν ἕνα ἀλχημιστὴν. Αἱ διάφοροι φάσεις τοῦ Μ. Ἐ.
παρουσιάζονται ὡς δρᾶμα, ἐκάστη σκηνὴ τοῦ ὁποίου περιγράφει-
τὸς μυστηριώδεις διαδικασίας τῆς φύσεως, διὰ τῶν ὁποίων τὰ
ἐπιτὰ σώματα ἔλαξ συνενωθέντα καταλήγουσιν εἰς τὴν παρασκευὴν
τῆς φιλ. Ἄσθου ἢ τοῦ Ἑλιξήρου. Αἱ συμβολικαὶ του εἰκόνες
καταδεικνύουσιν κυρίως τὰς μεταλλαγὰς τῶν ἀποχρώσεων αἱ ὁποῖαι
διαδέχονται ἀλλήλας κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν χειρισμῶν.

"Εργα: *Duo decim Portarum Axioma Philosophica.* -

-*Præter Omnia Chemica.*

-*The Bosen Book of Sir John Ripley.* -

ΡΙΣΣΕ (CHARLES RICHEL) (1850 - 1935). Ο Κάρλος Ρισσέ έγδλε-
φέρθη με τās διαφωρτέρας δραστηριότητες του ανθρώπου
καλ ιδιαιτέρως με τās αποκρύφους επιστήμας. Καθηγητής τής Ι-
ατρικής τō 1878, μέλος τής Ιατρικής ακαδημαίας τών επιστημών
τō 1914, έλαβε τō βραβείον Νόμπελ δια τήν φυσιολογίαν τō 1913.
Ανεκάλυψε τήν αναφυλαξίαν καλ τήν όρροθεραπείαν. Ο Ρισσέ δέν
διδαστελλε υπερσυνήθη φαινόμενα από τήν Βιολογίαν. Η έπι-
στημονική μελέτη τής Μεταψυχικής τόν ένδιεφερον είς έπαρκον
καλ ήτο βέβαιος ότι αύτη, ή όπως τήν άπειλεί η Παραψυχολο-
γία, είναι είς θέσιν να προαγωγή τās γνώσεις μας επί τής άν-
θρωπίνης προσωπικότητας. Ητο μέλος τής Β.Ε.

Ο Ρισσέ έδοκίμασεν απογοητεύσεις από τούς κύκλους τών
θετικων επιστημονων λόγω τής δημοσιεύσεως τών πειραμάτων του
με τō μόντιουμ Μέρβα Μπερά (BERAUD). Αύτη ύλοποιεί τō πείσμα
μις ύποτιθεμένης. Ινδής πριγκιπισσής άνδρατι BERGOLIA, κατά
τήν διάρκειαν συνεδριάσεων αι όποίαι προεκάλεσαν δριμελεις έ-
πικρίσεις καλ διαμάχας. -

"Εργα: *Traité de Métapsychique*, Paris 1925 (έπίσ.είς γερμ)

ΡΙΣΣΙΣ: Είναι οι θεοί Πατριάρχαι τής Ινδικής Μυθολογίας. Έ-
πί τόν αριθμόν, θεωρούνται ως υιοί του Βράχμα, ως Πρα-
γιαπάτι. Είναι οι θεοί εκπαιδευταί τών ύποφυλων εις κάθε άν-
θρωπίνην φυλήν, ένω κάθε φυλή κυβερνάται από ένα Μανού. Είναι
τότε οι Μαχάτμας. Τέλος τō όνομα Ρισσι αποδίδεται εις κάθε μύ-
στην - έπόπτην. -

ΡΙΤΤΕΛΜΕΙΕΡ (FRIEDR. RITTELMEYER). 1872-1938. Τέως Ιερέος
έν Νυρεμβέργη. Ίδρυτής τής ανθρωποσοφικής θ Χριστιανι-
κής καινότητος.

"Εργα: *Meditation. - Das Heilige Jahr. - R. Steiner tritt
in mein Leben.* -

ΡΙΧΤΗΛΟΥΖΕΝ (RICHTHAUSEN). Ο τελευταίος μαθητής του Έρμιοϋ
καλ μερμημένος αλχημιστής, επιτυχών αληθή μεταστοιχειώ-
σιν εις χρυσόν, φάνεται να είναι κάποιος μοναχός, άνδρατι

Ριχτχάουζεν, ὅστις τῷ 1648 παρέδωκεν εἰς τὸν αὐτοκράτορα Φερδινάνδον IIIον τῆς Αυστρίας μικρὰν ποσότητα ἐρυθρᾶς κόκκωος (φουλοσοφικῆς Λόθου) διὰ τῆς ὁποίας μετέτρεφεν αὐτός 3 λίβρας ὑδρογύρου εἰς 5 λίβρας καθαροῦ χρυσοῦ. Εἰς ἀνάμνησιν τοῦ γεγονότος ὁ Φερδινάνδος ἐπένειμεν εἰς τὸν Ρ. τὸν τίτλον τοῦ βαρῶνου DE CHAOS καὶ ἔκοψε μετέλλιον εἰδικὸν ἐν χρυσοῦ διαμέτρου δύο δακτύλων: ἐπὶ τῆς μιᾶς ὀφειας παρίσταται ἀνδρόγυνον ἠλιόστυπον, κρατοῦν διὰ τῆς δεξιᾶς λύραν, διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς κηρύκειον τοῦ Ἑρμοῦ. Ἡ παράστασις φέρει τὴν ἐπιγραφὴν λατινιστῶν: "Θεῶν μεταδράσεις ἐπιτευχθεῖσα ἐν Πράγῃ τὴν 15ην Ἰανουαρίου 1648 παρὰ τοῦ Θεοσέβαστου αὐτοκράτορος Φερδινάνδου τοῦ IIIου. Ἐπὶ τῆς ἄλλης πλευρᾶς τοῦ ἰδίου μεταλλοῦ εἶναι χαραγμένοι ἐπίσης λατινιστῶν αἱ φράσεις: " Ἐάν ἡ Τέχνη αὕτη σπανίως ἀσκεῖται παρὰ τῶν ἀνθρώπων, ἐκδήμη σπανιώτερον παρέχει ἀποτελέσματα πειστικὰ. "Εὐτω δοξασμένος ὁ Θεός εἰς τοὺς αἰῶνας διότι παρεχώρησε μέρος τῆς ἰσχύος του, εἰς ἡμᾶς τὰ ἀτελέστατα ὄντα". Βιβλιογρ. Gerin-Ricard, , 205.- Γράβιγγερ, Ἑρμ. φιλοσ. I 72.

ΡΟΔΟΝ.- Τὸ ἄνθος τῆς ρόδου, σύμβολον τῆς μηήσεως, ἀποκτηθείσης κατόπιν ὑπομονῆς καὶ δοκιμασιῶν. Οἱ ἄλχημισταὶ ἐξελέμβανον τὸ Ρόδον ὡς σύμβολον τῆς ὁλοκληρώσεως καὶ ἀποπερατώσεως τοῦ Μεγάλου των Ἔργου.

Παρὰ τοὺς ἀρχαίους ὁ συμβολισμὸς τοῦ Ρόδου ἦτο διπλοῦς. Ἐν πρώτοις ἐπειδὴ ἦτο ἄνθος ἀφιερωμένον εἰς τὴν Ἀφροδίτην, θεῶν τοῦ ἔρωτος, κατέστη τὸ σύμβολον τῆς ἐχεμυθείας, ἐξ οὗ καὶ ἡ ἔκφρασις " ὑπὸ τὸ ρόδον" δι' ὅσα ἐλέγοντο ἐν μυστικότητι. Καὶ δευτέρον ἐπειδὴ ἡ Ἀφροδίτη ἐκπροσωπεῖ τὴν γενεσιουργὸν ἐνέργειαν τῆς φύσεως, τὸ Ρ. κατέστη τὸ σύμβολον τῆς ἀθανασίας. Ὑπὸ τὸν συμβολισμὸν του αὐτὸν τὸ Ρ. μετεφέρθη βραδύτερον καὶ εἰς τὸν Ἰησοῦν " τοῦ ὑποκόου ἢ ζωῆ καὶ ἡ ἀθανασία ἤλθεν εἰς φύς". Ἀυτὴν τὴν σημασίαν, λέγει ὁ Μάκεϋ, ἔχει καὶ τὸ Ρόδον ἐπὶ τοῦ σταυροῦ εἰς τὸ κόσμημα τοῦ βαθμοῦ τοῦ Ροδοσταύρου. Ὁ Ροζιελάνι, ἀφοῦ ἀναφέρει ὅτι εἰς τὴν ἀρχαιότητα ἦτο τὸ ἔμβλημα τῆς ἐχεμυθείας (ρόδον) καὶ ὁ σταυρὸς τὸ σύμβολον τῆς ἀθανασίας, γράφει ὅτι τὰ δύο ἠνωμένα σύμβολα τοῦ Ρόδου ἐπὶ ἐνὸς Σταυροῦ, φανερώουν πάντοτε τὸ "μυστικὸν τῆς ἀθανασίας".-

Εἰς τὸν Ε.Τ. περαιτέρω ἐμφανίζονται τρεῖς χρώματα ρόδων: ἐρυθρὸν, λευκὸν καὶ ρόδινον πρὸς συμβολισμὸν τῆς ἐχεμυθείας,

τοῦ κέλλους καὶ τοῦ καλλιπιδμοῦ. Κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Ἁγ-
 Ἰωάννου αἱ γερμανικαὶ Στ. διακισμοῦνται μὲ ρόδα. Ἐπίσης
 χρησιμοποιεῖται ἡ λέξις Ρ. ὡς ὄνομα ὠρισμένων Στοιῶν.

Κατὰ τὸν ELIPHAS LEVI (Ἱστορία τῆς Μαγείας, 295) "τὸ
 ῥόδον εἶναι ἓν πλήρες ἔμβλημα· ἔχει κυκλικὸν σχῆμα, τὰ πέταλ-
 λα εἶναι καρδισχημα καὶ ἐναποκείνται ἀρμονικὰ τὸ ἓν ἐπὶ τοῦ
 ἄλλου. Ὁ φλαμέλ, ἡ μάλλον τὸ Βιβλίον Ἀβραάμ τοῦ Ἐβραίου,
 μεταχειρίσθη τὸ Ρ. ὡς σύμβολον τῆς ἀποπερατώσεως τοῦ Μ." Ἐρ-
 γου. Αὕτη εἶναι ἡ κλεις τοῦ μυθιστορηματος τοῦ CLOPINEL καὶ
 τοῦ Γουλιέλμου DE LORRIS. Ἡ κατώκτησις τοῦ Ρ. ἦτο τὸ πρό-
 βλημα τοῦ ῥόδοιο ὑπὸ τῆς μυσταγωγίας εἰς τὴν Ἐπιστήμην, καθ-
 ὄν χρόνον ἡ θρησκεία εἰργάζετο διὰ τὴν προλειάνη τὸ ἔδαφος
 καὶ τελικῶς νὰ ἐπιβάλῃ τὸν οἰκουμενικόν, ὀριστικόν καὶ ἀπο-
 κλειστικόν θρόνον τοῦ σταυροῦ".

Βιβλιογρ. Ο. Ρ. Α. Μαθήμ. Συμβολικῆς, X 27, XI 45. -

Λάσκαρης 699. - Schuon, Sentiers 149. - Allouây, Cinq

Allouây, Paris 161. - Voile d'Isis 1927, 591. -

Τυπικόν 18ου, 75. - Ταξιλ, 601, 626. - Soc. Mayassia,

Architecture, Religion, Symbolisme, T. I σ. 394. -

Hank, Die Rose als Sinnbild (Album d. Lit. Germanischen

Vorains, σ. 213. - Nürnberg 1865. - Junker,

Die Rose als Wiedergeburtssymbol, Vor. Deutscher Fr.

(Προβλ. Κρίνον, Ἄνθος, Ἀυτὸς Ῥοδόσταυρος)

ΡΟΔΟΣ. - (βλ. Κάδμος).

ΡΟΔΟΣΤΙΓΥΡΙΚΑΙ ΟΡΓΑΝΩΣΕΙΣ. - (νεώτεροι). Τὰς γνωστοτέρας ἐκ τῶν

νεωτέρων Ρ.Ο. κατεχωρήσαμεν εἰς τὸ παρὸν ἔργον ὑπὸ τὰ ἐ-
 κείνητε λήματα ὡς Ἡ ΣΠΙΓ, Ἡ Λεκτέριον Ροζικρουτσιάνουμ, Ἡ
 Ροδόσταυρικὴ κοινότης, Ἡ Ἀμόρικ, κ.ο.κ. Ἐκτός ὅμως τούτων ὑ-
 πέρχει καὶ ἀριθμὸς μικροτέρων ὁμάδων, δεδομένου ὅτι ὁ τίτλος
 Ροδόσταυρος δὲν εἶναι νομικῶς κατοχυρωμένος καὶ καθὲ σάλλο-
 γός δύναται νὰ τὸν μεταχειρισθῇ καὶ νὰ τὸν καταχρασθῇ. Πάλ-
 λαὶ τῶν μικρῶν τούτων Ρ.Ο. ἔσχον βραχὺν βίον καὶ ἐλάχιστα ἔχ-
 νη ἐγκατέλειψαν.

Ὁὕτω τὸ 1918 ἠθέλησεν ὁ τέως μαθητὴς τοῦ R. STEINER Ἁ.
 V. VAN DEN HEULEN ἐν Ὀλλανδίᾳ νὰ ἰδρύσῃ μὲν νέαν Ρ.Ο. ἵνα
 βοηθεῖα τῆς Ἀλχημείας θεραπευτῆ φυσικῶσιν, ὑδροπικῶσιν κ.ἄ.

γούσους. Έξεδωκε μέλιστα καὶ ἴδιον περιοδικὸν "HET ROZENKROUJ". Τῷ 1922 ἡ ὀργάνωσις αὐτὴ ἐξέλιπε. Τῷ 1923 προσεκόθησεν ὁ DR. F. MAAK νὰ ἰδρῆσθαι μίαν ἄλλην ὀργάνωσιν καὶ ἐξέδωκε τὸ περιοδικὸν " DAS ROSENKREUZ" τοῦ ὁποῦ μοῦνον τὸ πρῶτον τεύχος ἐκυκλοφόρησε.

Καὶ ἡ ANNIE BESANT φαίνεται νὰ ἰδρῆσθαι μίαν Ρ.Ο. εἰς Ἀγγλίαν καὶ Ὀλλανδίαν, ἡ ὁποία καὶ πάλιν μετ' ὀλίγον περιέπεσεν εἰς ὕπνον.

Τὸ Τάγμα τοῦ καθβαλιστικοῦ Ρ+Σ ἰδρῆσεν ὁ Στανίσλαος DE GUΛΙΤΑ τῷ 1889 μετ' ἑπτὰς βεθμοῦς ἐπὶ κεφαλῆς ἴσαστο ἐν συμβούλιον ἀπὸ 12 ἀδελφούς, ἐκ τῶν ὁποῦν οἱ 6 ἦσαν γνωστοὶ καὶ ἄλλοι 6 ἄγνωστοι. (INCONNUS). Διὰ διχοτομήσεως τοῦ Τάγματος τούτου ἤδη τῷ 1890 ὑπὸ τὸν " Σαρ Μερωντάκ (JOSEPHIN PELADAN) εἶδε τὸ πῶς τὸ Τάγμα τοῦ Ρ+Σ τοῦ Νασῦ καὶ τοῦ Γκρέαλ (ἡ ἐπίσης τοῦ " καθολικοῦ Ρ. + Σ). Τὸ τελευταῖον μετ' τὸν θάνατον τοῦ PELADAN τῷ 1918 ἐξέλιπον ἐπίσης (MIERS).

Βιβλιογρ. Fr. Wittomans, Histoire des R+C, Par is 1925

-Sodir, Los Rose -Croix, Paris 1953

-P. Ch. Martons, Geheimnis Gesellschaften in Alter &

Nouor Zeit, Λειψία 1921

-Robert Ambelain, Templiers et Rose-Croix, Paris 1955

ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΙΚΗ ΚΟΙΝΟΤΗΣ. - Ἡ λεγομένη Κίνησις τοῦ Χάλντελ,

εἰς τὰς Η.Π.Α. ὑπὸ τὸ ὄνομα ROSICRUCIAN FELLOWSHIP καὶ τὸν ὑπότιτλον " Ἐνωσις χριστιανικῆς μυστικῆς". Τῷ 1909 εἰς SEATTLE / Η.Π.Α. ἰδρῆθησα ὑπὸ τοῦ ΜΑΞ Θ Χάλντελ, ἀργότερον μεταφερθεῖσα εἰς OCEANSIDE τῆς Καλιφορνίας. Πραγγουμένως εἶχεν ὁ Χάλντελ λάβει μέρος εἰς ἐσωτερικὴν ἐκπαίδευσιν τῆς Θ Ἐσωτερικῆς σχολῆς τῆς " Ἄντιαρ Θ.Ε. ἐν Βερολίνῳ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ R. STEINER, ἠθέλησεν ὅμως, ἀντιθέτως πρὸς τὰς ὑποδείξεις τοῦ Στάινερ, νὰ μὴ τηρήσῃ μυστικὰς τὰς ἐσωτερικὰς ταῦτας διδασκαλίας. Πρὶν ἐπανέλθῃ εἰς Η.Π.Α. ἔλαβε χώραν ἕν γεγονός τὸ ὁποῖον " εἰς καλαιὸς ἀδελφός τοῦ Ροδοσταυρικοῦ Τάγματος", εἰς " Ἐροφάντης τῶν ἐλασσόνων Μυστηρίων" εἰσηλθὼν εἰς τὸ δωμάτιον του καὶ προσεφέρθη νὰ τοῦ ἀνακοινώσῃ τὰς πόσον ἐπιθυμητὰς εἰς τὸν Χάλντελ ἐσωτερικὰς διδασκαλίας, ἀλλὰ μόνον ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ τὰς κρατήσῃ μυστικὰς". Ὁ HEINDEL ἠρήθη νὰ δεχθῇ κατὶ τὸ ὁποῖον ἐπρόκειτο νὰ μὴ ἀνακοινώσῃ εἰς τοὺς διψῶντας ἀδελφούς του. Κατόπιν τούτου ἐγκατέλειπεν αὐτόν

ὁ Διδάσκαλος, ἐπανήλθεν ὄμως μετὰ τινα χρόνον καὶ τοῦ ἐνεκοίνωσεν ὅτι ἐξήλθε νικητὴς τῆς ἐφαρμοσθεολογίας ἐπ' αὐτοῦ δοκιμασίας. Διὰ τούτου ὁ HEINDEL θέλει νὰ βεβαιώσῃ ὅτι ἦλθεν εἰς ἐπαφὴν μὲ τὴν Στόαν τῶν ἀρχαίων ἀδελφῶν τῶν ὀποίων ὁ Ναδς εὐρίσκειτο "εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ Βερολίνου". Ἐν συνεχείᾳ τοῦ ἐδόθη τὸ μεγαλύτερον μέρος τῶν διδασκαλιῶν, τὰς ὁποίας προσήρμοσε κατὸν εἰς τὴν κοσμοθεωρίαν του, αἱ ὁποῖαι ἄλλως τε ἦσαν πολλὰ συγγενεῖς πρὸς τὰς τοῦ STEINER.

τῇ 1912 ἐπέλαβεν ὁ HUGO VOLLRATH (Λειψία) τὴν ἀντιπροσωπεῖαν τῆς Ρ.Κ. διὰ τὴν Γερμανίαν καὶ προέβη εἰς τὴν ἔκδοσιν τῶν πρῶτων βιβλίων τοῦ HEINDEL. Ἐκτός τούτων συνετάγη καὶ ἓν εἶδος "Μαθημάτων δι' ἀλληλογραφίας" διὰ τὰ ὅποια ὁ SCHNEIDERFRANKEN ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον "B. Y. R." (ἀργότερον Μπόγγον-Ρέ. βλ. λ.) ἔγραψε τὸ κεκρυμμένον. Κατ'ὅσον διαλύσεως τῆς κινήσεως τῆς Λειψίας, ἰδρύθη κίνησις μὲ τὴν ἴδιαν ἐπωνυμίαν Ρ.Κ. καὶ τὸ 1945 ἀνεγενεθῆ καὶ πάλιν μὲ ἔδραν τὴν DARMSTADT.

Ἡ Ρ.Κ. δὲν εὐπράττει συνδρομὰς, ἀλλὰ δέχεται δωρεὰς καὶ ἐπιχορηγήσεις.

Ἡ Ρ.Κ. ἀνάγει εἰκονικῶς ὑπὸ τύπον διαγράμματος τὴν διαδοχὴν τῆς μέχρι τῶν προκλασικῶν Ροδωσταύρων τοῦ 13οῦ αἰ. μ.έ.σ.φ. τοῦ Ε.Τ. καὶ τῶν Χρυσοσταύρων καὶ Ροδωσταύρων τοῦ 18 αἰ.

Ἡ διδασκαλία τῆς κατανέμεται εἰς 7 βαθμίδας μετὰ τοὺς 4 προκαταρκτικῶς βαθμοὺς, ὁ 5ος περιέχει τὴν δυνατότητα εἰς τοὺς ἄδ. καὶ ἀδελφὰς νὰ ἐγκαταλείπουν ἐθουσιδῆτως τὸ ὑλικὸν τῶν σῶμα καὶ νὰ παρῶνται εἰς τὰς θεϊκὰς λειτουργίας εἰς Κελιφῶριαν. Ὁ 6ος βαθμὸς ἐπικαλεῖται βαθμὸς τοῦ μύστου ὅπως δύναται μόνος νὰ οἰκοδομήσῃ τὸ σῶμα του καὶ δὲν χρειάζεται νὰ ἀναγεννηθῇ ὡς παιδίον τὸ σῶμα του εὐρηταῖ ὑπὸ τὴν τελειαν κυριαρχίαν του καὶ δύναται συνήθως νὰ τὸ μεταχειρισθῇ ἐπὶ τινὰς ἑκατοντάδας ἐτῶν (100). Ὁ 7ος τέλος βαθμὸς εἶναι ἡ βαθμὶς τῶν καλειστῶν ἀδελφῶν οἱ ὅποιοι εἶναι μέτοχοι τῶν Μεγάλων Μυστηρίων. (Πρβλ. Χέλντελ).

Bibliographie Auguste Heindel, Ursprung & Entstehung der

R+C Gemeinschaft, Darmstadt, ἄ.χ.

-Georg Vollmer, Die Bogenung Max Heindel mit Rudolf

Steiner, Darmstadt, ἄ.χ.

-Ritual der Vollmondversammlung für die Pfinglinge

Der R+C Gemeinschaft, Darm st., 1966

-Ritual des Tempeldienstes der R+C Gemeinschaft, Darmst

ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΕΝ ΑΓΓΛΙΑ, ΘΛ. ΣΡΙΑ.

ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΙΣΜΟΣ. - Η πρώτη ως Ροδostaυρικὴ γνωσθεῖσα Ἄδελφότης συνεκλήθη τὸ 1494 εἰς τὰ δανικὸν Γλεσβιγκ. Ἐπὶ τῆς κινήσεως ταύτης ἀναφέρεται ὁ FORTUIN εἰς τὸ βιβλίον του "DE GUIL-DARUM HISTORIA" τὸ ὁποῖον κυρίως ἀσχολεῖται μὲ τὴν ἱστορικὴν τεκμηρίωσιν τῆς δανικῆς ἱστορίας τοῦ Ροδostaυρισμοῦ.

Ἡ οὐσία τῆς διδασκαλίας τῶν πρωταρχικῶν Ρ+Σ δύναται νὰ ὑποδιαιεσθῆ : α) εἰς τὰς διδασκαλίας αὐτοῖς εἰσάγονται τῶν καθαρῶς ἐσωτερικῶν, πνευματικῶν, φιλοσοφικῶν καὶ ἀποκρύφων ροπῶν τοῦ Τάγματος καὶ β) εἰς τὰς ἐξωτερικὰς μὲρφάς τοῦ Τάγματος ὡς μὲν συνάθροισις ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι εἶναι πρὸς ἀλλήλους συνδεθεμένοι διὰ κοινῶν ἐνδιαφερόντων, μυστικῶν σημεῶν ἀναγνωρίσεως, χειραψιῶν καὶ τυπικῶν.

Ἄν γνωρίζομεν κατὰ τρόπον βέβαιον τὴν καταγωγὴν καὶ τὴν προέλευσιν τῶν Ρ+Σ, οὔτε κατέχομεν πειστικὰ κείμενα περὶ τῆς ἐσωτερικῆς τῶν ὁργανώσεως. Ἀντιθέτως τὸ Ροδostaυρικὸν ἰδεῶδες ἄν μᾶς εἶναι ἀγνωστὸν. Τὰ διαγγέλματα τὰ ὅποια προωρίζοντο διὰ τὸν κοινὸν κόσμον, ἰδίως τὰ βιβλία τοῦ Ἰωάννου Βαλεντινίου ἢ Ἀνδρέου μᾶς ἐξοικίσωσαν μὲ τὰς βλέψεις καὶ τοὺς σκοποὺς τῶν ἀδελφῶν Ρ + Σ. Κεῖνται ὑπὸ τὸ σῶμα τῆς ἀρχαίας Θεοδορίας καὶ τῆς Πανσοφίας, εἰς τὴν ὅποσαν οἱ Ρ + Σ ἐπὶστευον ὅτι ἠδύναντο νὰ φθάσουν διὰ τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ μυστικοῦ φωτισμοῦ.

Ἡ καταγωγὴ τῆς Ἄδελφότητος εἶναι, ὡς εἴπαμεν, σκοτεινὴ. Ἡ παράδοσις κατὰ τὴν ὅποσαν ἰδρῶθη ὑπὸ τοῦ Χριστιανοῦ ἢ Ρόζεν κρούτις τῇ 1420, περ' οὐδενὸς λαμβάνεται σοβαρῶς ὑπ' ὄψει. Τὸ ὄνομα τοῦτο εἶναι μᾶλλον μυστικὸν καὶ συμβολικόν. Ὅσον διὰ τοὺς μανιακοὺς οἱ ὅποιοι θέλουν νὰ ἀνακαλύπτουν παντοῦ Ροδostaυρικοῦ ὅπου γίνεται λόγος περὶ ρόδου καὶ σταυροῦ, ὁμοιάζουν πρὸς τοὺς Ε.Τ. οἱ ὅποιοι ἀνάγουν τὸν Τεκτονισμὸν εἰς τὸν Ἄδελφ. Ληματονοῦν ἀπλῶς ὅτι ὅπως ὁ σταυρὸς, οὕτω καὶ τὸ ρόδον, ἀνάγονται μὲν εἰς τὸν πρωταρχικώτερον Χριστιανισμὸν, ἢ χρῆσις τῶν ὅμως ὡς συμβόλων ἐσωτερικῶν, εἶναι ἀκόμη καλαιστέρα τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἄς εἴμεθα βέβαιοι ὅτι οὔτε ὁ GUILLAUME DE LORRAIS καὶ ὁ JEAN DE MEUNG (οἱ συγγραφεῖς τοῦ μυσιστορήματος τοῦ Ρόδου),

ούτε ὁ Βόλφραμ φόν "Εσσεμπαχ, οὔτε ὁ Λάντσης, οὔτε κανεὶς ἐκ τῶν μεμνημένων ποιητῶν τῆς ἐποχῆς τῶν, ὑπῆρξαν Ρ. + Σ. Εἶναι πολὺ πιθανόν πολλοὶ συγγραφεῖς νὰ ὑποστηρίζουν ὅτι ἡ "Ιδελοφώτης ἐγεννήθη κατὰ ἀργότερον, ἀντλήσασα ἐν τούτοις τὴν ἔμμεσον καταγωγὴν τῆς καὶ ἀπὸ τὴν μάζαν τῶν ἐσωτερικῶν κινήσεων καὶ τῶν μηητικῶν ὁμάδων τῶν ἀρχαιοτέρων αὐτῆς.

Μετὰς Σταυροφορίας, ἡ ἐπίδρασις τῶν μηητικῶν ὁργανώσεων τῆς "Ανατολῆς, ἐπεξετάθη εἰς τὴν Δύσιν. Αἱ σχέσεις μετὰ τὸν μουσουλμανικὸν κόσμον ἐκάνεθωσαν εἰς τὸν Πυθαγορισμὸν καὶ τὸν Νεοπλατωνισμὸν νέαν λάμπην καὶ εἶχον χάσει. Οἱ Καρβαλισταὶ ἤδη ἐν δράσει εἰς τὴν "Ισπανίαν, εἰς τὴν Νότ. Γαλλίαν καὶ τὴν Βοημίαν. Ἡ "Αλχημεία καὶ ὁ Ἑρμητισμὸς, ἦσαν εἰς μεγάλην ὑπόληψιν. Εἰς τὴν Κων/πολιν αἱ πλεονεξίασιν διασπαρτοφυλακαὶ συνέζων ἐν ἄρμονίᾳ. Ὁ Ἐσωτερισμὸς, πάντοτε ζωηρὸς πληθεὶν τῆς ἐπισήμου θρησκείας, ἠδύνατο νὰ ἀντλήσῃ ἀπὸ πολλὰς πηγὰς: χριστιανικὸς Γνωστικισμὸς (Παυλιανισμὸς, Βογομῆλοι, Νεστοριανισμὸς κ.λ.), ἑλληνικὴ παράδοσις, νεοπλατωνικὴ καὶ ἑρμητικὴ, τέλος μουσουλμανικὸς μυστικισμὸς.

Ὅταν τῷ 1453 τὸ βυζαντινὸν κράτος κατέρρευσε, εἶναι πιθανόν πολὺ μῆθοι ὁμάδες μεμνημένων, ἐγκαταλεσθέντες τὴν Κων/πολιν, νὰ κατέφυγον εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς Εὐρώπης καὶ ἐγκατεστάθησαν εἰς Γερμανίαν καὶ Βοημίαν. Περὶ τὸ τέλος τοῦ Μεσαίωνα, ἡ "Ιταλία, ἡ Γαλλία, ἡ Ἀγγλία, ἡ Γερμανία, κατεζήχοντο ἀπὸ ζῆλον διὰ τὴν Καρβάλιαν καὶ τὴν Ἀλχημείαν. Κατόπιν ἦλθεν ἡ ἀναγέννησις ἡ ὅποια προέβη εἰς τεκτοποίησιν ὅλης αὐτῆς τῆς κληρονομείας. Ἐφεξῆς τὸ μέγα πρόγραμμα τῶν Θεοσόφων καὶ ἑρμητικῶν συνίστατο εἰς τὴν ἀποκτίσιν τῆς Γνώσεως μέσῳ τοῦ μυστικοῦ φωτισμοῦ καὶ διὰ τῆς ἐμβαθύνσεως εἰς τὰς ἀνταποκρίσεις καὶ ἀναλογίας μεταξὺ Μακροκόσμου καὶ Μικροκόσμου. Ὅ,τι εἶναι ἔνω, ἀναλογεῖ πρὸς ὅ,τι εἶναι κάτω, λέγει ὁ Σμαράγδινος Πύλαξ. Ἐάν ἐγνάριζον τὸ μέν, θά ἠδύνατο νὰ γνωρίσου καὶ τὸν δέ. Ἡ γνώσις τῶν ὑποσηλησίων πραγμάτων ἐν τῷ συνόλω τῶν, τὸ Πᾶστρον, ἐκβάλλει αὐτομάτως εἰς τὴν μυστικὴν ἔκστασιν καὶ τὴν ἐπικουινωσίαν μετὰ τοῦ Θεοῦ. Ὁμοίως ἡ θῆσις τῆς Θεότητος καὶ ἡ μυστικὴ Ἐνωσις, τὸ Ἔργον, θά κομίσῃ εἰς τὸν μύστην τὴν διεχυτὸν Ἐπιστήμην. Ὁ κόσμος δὲν θά ἔχῃ πλεονεξία δι' αὐτὸν. Αὕτη εἶναι ἡ κλέσις τῆς Πάνσοφείας, τῆς οὐκουμενικῆς Ἐπιστήμης.

Χωρίς να αποσπασθούν από τὸ παρελθόν, προσπαθοῦν οἱ σοφοὶ νὰ ταξινομήσουν τὰ φαινόμενα, νὰ δώσουν μίαν ὀρυκτικήν ὄψιν εἰς τὰς "ἀνταποκρίσεις" τὰς ὑποκας αἱ προηγηθέντες εἶχον παρατηρήσει ἢ τοῦλάχιστον προτείνει. "Ενας κάποιος" ἐπιστημονισμὸς ἀναμειγνύεται μὲ τὸν ἐκ παραδόσεως μυστικισμόν. Τὸ πᾶν ἐφεξῆς εἶναι δυνατόν εἰς τούτους μεμημένους. Θὰ κατασκευάσουν "ἄνδρου δῆ" (Χοροδγκουλι), θὰ ἀνεκαλύψουν τὸ ἐλιξήριον τῆς μακροζωίας· διεκιδδόντες εἰς τὸ μυστήριον τῶν μεταστοιχειώσεων θὰ ἐπιτύχουν μεταμορφώσεις τῶν στοιχείων καὶ τῶν μετάλλων καὶ αὐτὴν τὴν ἀθανάσιαν, διὰ διαδοχικῶν ἀναστάσεων. Εἰς τὰς ἐπιδόσεις ταύτας ὁ Παράκελσος (ἀποθανὼν δυστυχῶς εἰς νεαράν ἡλικίαν) παύζει πρῶτοντα ρόλον. Ἄλλ' ἢ πῶς πτωσίς του δέν εἶναι ἡ μόνη. Κάθε ἄλλο. Ὁ Κορνήλιος Ἀγρίππας ἰδρύει μίαν κοινότητα Μάγων μεταβαίνει εἰς Λονδῶνον καὶ ἐπεκτείνει τὴν κίνησιν. Ἡ κοινότης ἀναθάλπει ἐν Γερμανίᾳ. Ὁ Ροβέρτος Φλαύδ, ὁ Μιχαὴλ Μάγιερ, ὁ Κούνρατ, ὁ ἄββᾶς Τριθέμιος καὶ ἄλλοι ἀναερίθμητοι, προσφέρουν τὴν συμβαλήν των.

Ἐν χειρῶν γραφῶν τοῦ Μιχ. Μάγιερ, διατηρούμενον εἰς τὴν Βιβλιοθήκην τῆς Λειψίας, διασαφηνίζει ὅτι ἐν τῶν "περιστυλίων" τῆς Γερμανίας τῆς Κοινότητος τῶν Μάγων κατέστη κατὰ τὸ 1570 ἐν αὐτατελῆς Τάγμα τῶν Ἀδελφῶν τοῦ Χρυσοῦ Ροδοσταύρου. Κατὰ τὸ 1598 ὁ Σίμων STUCTION ἰδρύει καὶ αὐτὸς μίαν MILICIA CRUCIFERA EVANGELICA ἣτις συνεχυνεῖται κατὰ τὰς ἀρχάς τοῦ 17ου αἰ. μὲ τὴν Ἀδελφότητα τῶν Ροδοσταύρων. Πρέπει ἐκεῖ νὰ ἀναζητήσωμεν εἰς τὸ Περιστύλιον τοῦ Κέσσελ, τὸ ἰδρυθέν ὑπὸ τοῦ κόμιστος Μαυρικίου τοῦ HESSE-KESSEL, τὴν ἔμμεσον προέλευσιν τῶν Ρ + Σ τοῦ 17ου αἰ.

Τῆ 1609, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ συγγραφέως, ἐκδίδεται τὸ AMPHITHEATRUM SAPIENTIAE AETERNAE, τοῦ Ἑρρίκου Ὁ Κούνρατ. Μεταξὺ τῶν εἰκόνων ποὺ περιέχει τὸ βιβλίον ἀνευρίσκειται ἐν ἔμβλημα εἰς τὸν ὄποιον παύσεται ὁ Χριστὸς μὲ τεταμένους τοὺς βραχίονας εἰς σταυρόν, ἐντὸς ράβδου φωτεινοῦ. Μία ἄλλη εἰκὼν, παύσεται τὴν "κλίμακα τῶν Σοφῶν" καὶ δεικνύει τὰς 7 θεοσοφικὰς βαθμίδας, ἀντιστοιχοῦσας πρὸς τοὺς 7 βαθμοὺς τῆς Τελειώσεως αἱ ὁποῖαι ὀδηγοῦν πρὸς τὴν Πύλιν τοῦ Ἱεροῦ. Πέριξ τῆς στενῆς ταύτης Πύλης 7 ἀκτῖνες χρησιμεύουν ὡς ὑποστήριγμα εἰς ἐπιγραφὰς αἱ ὁποῖαι ἀπαριθμοῦν τὰς ἠθικὰς καὶ πνευματικὰς προϋποθέσεις αἱ ὁποῖαι εἶναι ἀναγκαῖαι διὰ νὰ χρησιμεύουν διὰ τὴν κατέκτησιν τῆς οἰκουμένης Σοφίας. Εἶναι αὗται αἱ βαθμίδες μύσεως μὲς μυστ-

κῆς Ἐταιρείας; Καὶ πάλιν; Τῶν Ροδωσταύρων ἕως; Ἴσως δὲν εἶναι ἀσφαλές. Ἐκεῖνο σίμως ποῦ εἶναι βέβαιον εἶναι ὅτι μὲν ὀλίγα ἔτη μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κούνρατ (1605) ἡ Ἀδελφότης τῶν Ρ+Σ ἐμφανίζεται ἐπισημῶς (1614). Ἄλλως τε ἡ συγγένεια μεταξὺ ἐκείνων ποῦ γνωρίζομεν περὶ τῆς διδασκαλίας τῶν Ρ+Σ καὶ τῆς σκέψεως τοῦ Κούνρατ εἶναι προφανής.

Ἀπὸ ἱστορικῆς ἀπόψεως, κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 17ου αἰ., ὁ κόσμος ἤκουσε διὰ πρῶτην φοράν νὰ γίνεταί λόγος περὶ τῆς Ἀδελφότητος. Ἀπὸ τοῦ 1614 ἐδημοσιεύθησαν τρεῖς περίφημα Διαγγέλματα: DIE ALLGEMEINE UND GENERAL REFORMATION, ἢ FAMA FRATERNITATIS ROSAE CRUCI καὶ ἡ CONFESSIO FRATRUM ROSAE CRUCIS, ἀπολοουθηθέντα ὑπὸ τῶν Χημικῶν Γάμων τοῦ Χριστιανοῦ Ρόζενκρόυτς. Ἐάν ἡ FAMA καὶ ἡ CONFESSIO φαίνεται νὰ συνετάγησαν ὑπὸ μιᾶς κοινότητος, οἱ Γάμοι ἀφελόνται προφανῶς εἰς τὴν γραφίδα τοῦ Ἰωάννου Βαλεντίνου ἢ Ἀνδρέου. Ὁ τελευταῖος ἀνήκειν εἰς τὸ Περιτύλιον τοῦ Κάσσελ.

Κατὰ τὴν ἰδίαν ἐποχὴν (1616) ὁ Μιχαὴλ Μάγιερ, καὶ αὐτὸς μέλος τοῦ περιτυλίου τοῦ Κάσσελ, διαμένει εἰς Ἀγγλίαν καὶ ὅπως φαίνεται συναντᾶται μετὰ τοῦ Ρόμπερτ Φλούδδ, τοῦ θαυμασιωτέρου συγγραφέως ἐπὶ Θεοσοφικῶν καὶ πανσοφικῶν θεμάτων. Εἰς τὸ Λονδῶνον ἄλλως τε ἡ μυστικο-ἐρημητικὴ κίνησις εὐρηταί. ἐν δράσει ἄνθρωποι πολὺ γνωστοί, ὅπως ὁ RALEIGH, ὁ MARLOVE, ὁ BEN JOHNSON καὶ μέχρι τοῦ Σαίξπηρ, συγκεντροῦνται εἰς τὴν ταβέρναν ἢ Σειρήν (THE MERMAID) καὶ συζητοῦν ἐπὶ τῶν θεωριῶν τοῦ Ἀγρίππα καὶ τοῦ Τριθεμίου. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην γράφει ὁ MARLOVE τὸν Φέουστ του, ἔργον εἰς τὸ ὁποῖον ὁ Ἀγρίππας παρτίσεται ὡς καθηγητὴς τῆς Μαγείας διὰ τὸν δόκτορα Φέουστ. Τῇ 1622-σημειοῦται ἡ ὑπαρξίς μιᾶς Ρ+Σ ὁμάδος εἰς Χάγγην ἔχει διακλιθεῖσαι εἰς Ἄμστερνταμ, εἰς Πρωσίαν καὶ μέχρι τῆς Ἰταλίας.

"Ἡμεῖς, ἀπεσταλμένοι τοῦ κεντρικοῦ Κολλεγίου τῶν Ἀδελφῶν Ρ+Σ, κατοικοῦμεν ὁρατῶς καὶ ἀοράτως εἰς τὴν πόλιν ταύτην, διὰ τῆς χάριτος τοῦ Ὑψίστου, πρὸς τὸν ὁποῖον στρέφεται ἡ καρδία τῶν δικαίων. Ἡμεῖς παρουσιάζομεν καὶ διδάσκομεν χωρὶς βιβλίου, οὔτε ἄλλα μὲσα γραπτὰ, ὁμιλοῦμεν ὅλας τὰς γλώσσας τῶν χωρῶν εἰς ἃς θέλομεν νὰ εἴμεθα, διὰ νὰ ἀποσπάσωμεν τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς ὁμοίους μας, ἐκ τοῦ φόβου τοῦ θανάτου." Ἀὐτὸ ἦτο τὸ καταπληκτικὸν Διαγγέλιμα τὸ ὁποῖον τὸ 1622 ἐνεφανίσθη τοιχοκολλημένον εἰς τὰς ὁδοὺς τῶν Περιαιῶν. Οἱ Ρ+Σ ἀνεκόνουν ὅτι

ἦσαν μεταξύ ἡμῶν.

Ὁ Ρ+Σ εὐθύς ἀμέσως ἀπὸ τοῦ 17ου αἰ. ἐπεξετάθη καὶ διεδόθη εἰς τὴν ἐπιφανείαν, μὴ διατηρήσας τὴν ἀκεραιότητά του. Ταχέως θέλει ἀπορροφηθῆ ἑντὸς τοῦ "θεωρητικοῦ Τεκτονισμοῦ", ὅστις τότε εὐρίσκετο εἰς τὸ στάδιον τῆς γονιμοποιήσεως. Ὁφείλεται μὴπως εἰς τὸν Ρ+Σ ἡ ἀπότομος στροφή ἢ ὅποια ἐσημειώθη εἰς τοὺς κόλπους τοῦ ἀρχαίου "ἐπαγγελματικοῦ Τεκτονισμοῦ"; Αὐτὸ πού εἶναι βέβαιον εἶναι ὅτι οἱ Ρ+Σ συνεχωνεύθησαν κατὰ μάζας εἰς τὸν Ε.Τ. καὶ ἐγένοντο ἀποδεκτοὶ εἰς τὰ τάξεις του.

Εἰς τὴν Ἀγγλίαν, παραδοσιακὸν φρούριον τοῦ Ἰλλουμινισμοῦ, ὁ Ἡλίας Θ "Ασμολ (1617-1692) ἤδη μεμνημένος εἰς τὸν Ρ+Σ ὑπὸ τοῦ Οὐίλιαμ ΒΑΚHOUSE τὸ 1644, κατατάσσεται ἤδη ἀπὸ τοῦ ἴδιου ἔτους εἰς τὸ σωματεῖον τῶν "πρακτικῶν Τεκτόνων τοῦ WARRINGTON" Καταστάς Τέκτων, ἐπιτυγχάνει ὅπως τὰ μέλη τῆς "ROSAE CRUCIS" συνέρχονται εἰς τὸ MASON'S HALL τοῦ Λονδίνου. Ὁ γάμος μεταξύ Ρ+Σ καὶ Τεκτονισμοῦ εἶναι ἐμφανής. Ἐάν ὅμως ἡ ἔνωσις αὕτη ὑπῆρξε ἐπικερδῆς-πράγμα πού δέν εἶναι τόσον ἀσφαλές -διὰ τὸν Τεκτονισμὸν, ἔσχεν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἀπάλειψιν τοῦ ἀληθοῦς Ροδοσταυρισμοῦ. Ἐν ἀρχῇ, ἀσφαλῶς, ὁ Ἡλίας "Ασμολ, οἱ ἀδελφοὶ Βωγκάν, ὁ Εἰρηναῖος φιλαλήθης κ.α. μεγάλου Ροδοσταυροί, ἐξησφάλισαν τὴν ὑπεροχὴν τοῦ πνεύματος τῆς Ἀδελφότητος ἐπὶ τοῦ πνεύματος τοῦ Ε.Τ. Τελικῶς ὅμως ὁ τελευταῖος ἀπερρόφησεν ὀλοκληρωτικῶς τὸν Ρ+Σ. Ὑπῆρξαν ἀσφαλῶς αἰφνίδιοι ἀντιπερισσασμοί, ὅπως αἱ περιπτώσεις τοῦ Μαρτινέζ ντέ Πασκούάλλυ καὶ τοῦ DOM PERNETY, ἀλλ' αἱ ἀποφάσεις δέν ἤλλαξαν πορεύαν. Ὡς χωριστὴ Ὀργάνωσις, ἡ Ἀδελφότης τῶν Ρ+Σ τουλάχιστον ἡ πρωταρχικὴ μορφή της, ἔπαυσε νὰ ὑπάρχῃ ἤδη ἀπὸ τοῦ τέλους τῆς βασιλείας τοῦ Λουδοβίκου XV, ἐν ὅχι προγενέστερον. Ὁ Φρῦλος λέγει ὅτι οἱ "ἀληθοῦς" Ρ+Σ ἀπεσῶθησαν εἰς Ἀνατολήν, ἴσως εἰς τὴν Θ Ἀγκάρα.

Τὰ κείμενα τὰ ἀφορῶντα εἰς τὸν πρωταρχικὸν Ρ+Σ δέν ἔλλειπον. Κατὰ τὴν φάμα, ἡ Ἀδελφότης ἰδρύθη κατὰ 200 ἔτη πρὸ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Διαγγέλματος ἐκεῖνου, ὑπὸ τοῦ Πατρὸς RC (Χριστιανοῦ Ρόζενκράυτς) τοῦ ὀποίου καὶ ἀφηγεῖται τὸν βίον. Ἡ CONFESSIO εἶναι σαφῶς ἐντιπαπικῆ. Ἀποκαλύπτει ἐπίσης τὸ ὄνομα πού ἐκρύπτετο ὑπὸ τὰ ἀρχικά RC, τῆς φάμα: Χριστινὸς Ρόζενκράυτς καὶ βεβαίως ὅτι ἐγεννήθη αὗτος τῷ 1378 καὶ ἔζησεν, 106 ἔτη, ἀρὰ ἀπέθανε τὸ 1484. Ἀναφέρεται ὅτι ἡ Ἐπιστῆμη δέν θὰ σώσῃ τὸν κόσμον, ἀλλ' ἀντιθέτως

θέλει αὐτὴ ἀξίησιν τὴν ὑπερφάναν. Ἄλλ' οἱ καιροὶ πλησιάζουν καὶ ὁ Θεὸς θά ἀνάσῃ μίαν ἔκτην δάδα διὰ τοὺς Ἁδελφούς καὶ ἐκεῖνοι δὲν θά ὑποφέρουν πλέον ἀπὸ πείναν, πτωχείαν ἢ ἀσθένειαν, οὐδέ ἀπὸ θάνατον. Ἀναγιγνώσκοντες εἰς τὸ μαγικὸν βιβλίον, θά ἐπικοινωνήσουν μὲ τοὺς λαοὺς τοῦ Περσίου ἢ τῶν Ἰνδιῶν, θά μεταμορφώσουν διὰ τοῦ ἁσματος βράχους εἰς πολυτίμους λίθους καὶ θά ἔχουν μεγάλας δυνάμεις. θά ἔχουν ἀποκατασταθῆ εἰς τὴν πρωταρχικὴν ἀδαμιαίαν κατέστασιν. Ἡ ἰδέα CONFESSIO διασαφηνίζει ἀκόμη ὅτι τὸ Τάγμα περιλαμβάνει πολλοὺς βαθμοὺς καὶ ὅτι ὅλος ὁ κόσμος δύνανται νὰ γίνῃ δεκτός, ἐάν πληροῦνται ὠριμασμένοι πνευματικὰ προϋποθέσεις.

Μεταξὺ τῶν ἔργων ροδοσταυρικῆς ἐμπνεύσεως, θά συγκρατήσωμεν ἐκεῖνα τοῦ Ρόβερτου Φλούδδ καὶ τοῦ Μιχαὴλ Μάγιερ, οἱ ὅποιοι ἐν τούτοις ἀμφότεροι δηλοῦν ὅτι δὲν εἶναι Ροδόσταυροι. Ἐν τούτοις ὁ Φλούδδ γράφει συχνὰ "ἡμεῖς" ὁμιλῶν περὶ τῶν ἀδελφῶν καὶ ἔγραφε τὸ ὑλάχιστον δύο βιβλία πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς Ἀδελφότητος (τὸ ἱπολογητικὸν Ἐγχειρίδιον τὸ 1617 καὶ τὸ Ὑπαινον Ἁγασθόν, ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον JOACHIM FIZZIO τὸ 1628). Ὁ Θεόφιλος Σβέιγκαρτ (SCHWEIGARDT) τῆς Κωνσταντίας καὶ ὁ Ἄνδριανὸς Μύνσιχτ (ὑπὸ τὸ ψευδὸν HENRI MADATHANUS) προσεπάθησαν νὰ συμφιλιώσουν τὸ ἔργον τοῦ Μπαῦμε μετὰ τοῦ Ροδοσταυρικοῦ Ἐρμητισμοῦ. θά ἀναφέρωμεν ἀκόμη μετὰξὺ ἄλλων καὶ τοὺς Μιχαὴλ Ποτιέ (POTIER) εἰς ὃν ὀφείλομεν τὸ Νέον Ἐγχειρίδιον τῆς Φιλοσοφ. Λίθου, τὸν Θωμᾶν Βωγκᾶν (VAUGHAN) τοῦ ὁποίου τὸ ψευδὸν, ἦτο Εὐγένιος Φιλαλήθης (δὲν πρέπει νὰ συγχέηται μὲ τὸν Εἰρηναῖον Φιλαλήθην) ὁ ὁποῖος μετέφρασεν εἰς τὴν ἑγγλικὴν τὴν ΓΛΑΜΑ καὶ τὴν CONFESSIO (1652).

Κατὰ τὸν 18ον αἰ. δέον νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι δὲν ὑπάρχει πλέον τίποτε ἐκ τῆς ἀρχαίας Ἀδελφότητος. Τὸ 1719 ὁ Σαμουὴλ Ριχτερ (RICHTER) ὑπὸ τὸ ψευδὸν SINCERUS RENATUS, ἀποκαλύπτει τὴν ὑπαρξιν ἐνός Τάγματος τοῦ Χρυσοῦ Σταυροῦ καὶ τοῦ Ρ+Σ. Ἐπι κεφαλῆς εὐφραίνεται εἰς Ἱμπεράτωρ ἐκλεγείς διὰ βίου καὶ ὅστις ἀλλάσσει ὄνομα καὶ διαμονὴν καθέ 10 ἔτη. Οἱ ἀδελφοὶ ἀνέρχονται εἰς 23 τὸ ὑλάχιστον καὶ εἰς 63 τὸ μέγιστον. Ἀσχολοῦνται μὲ τὴν Ἀλχημίαν καὶ τὴν Μαγείαν καὶ εἶναι ἐγκατεστημένοι εἰς Νυρεμβέργην καὶ Ἄννινα. Ἐγκατελείψαν ὅμως τὰς πλοεὶς ταύτας διὰ νὰ ἐγκατασταθοῦν εἰς Ἰνδιαν.

"Εν Τάγμα Χρυσῶν Ροδοσταύρων σημειοῦται ἀκόμη εἰς Χάγην περὶ τὸ 1630." Ἐδεῖ νὰ ἰδρῦθῃ ὑπὸ τινος Φρειδερίκου Ρόζε (ROSE) καταφυγόντος εἰς τὴν περιφέρειάν τοῦ Δελφινάτου (DAUPHINE). Ὁσον διὰ τοὺς Ρεῦ-Κρούε τοῦ Μαρτινέζ ντὲ Πασκουάλλυ, εἶναι δύσκολον νὰ γνωρίζωμεν πῶθεν ἔλκουν τὴν κατάγωγὴν καὶ τὸ ὄνομα.

Ἐν τῷ μεταξύ τὸ ἔργον τοῦ Ἰακώβου Μπαῦμε δημοσιεύεται καὶ μεταφράζεται. Ὁ Γκιχτελ εἰς Γερμανίαν, οἱ Φιλᾶδελφοὶ εἰς Ἀγγλίαν, ὁ Σβέντεμποργκ καὶ μετὰ ὁ Μαρτινέζ ἀντλοῦν ἐξ αὐτοῦ πολυτίμους ἰδέας. Τὰ πράγματα θὰ ὀδεύσουν τόσον μακριὰ ὥστε εὐσυνιδῶς νὰ δυνάμεθα νὰ διακρίνωμεν ἓνα ὁπαδόν τοῦ Μπαῦμε ἀπὸ ἓνα Ροδόσταυρον. Ποῖαι ὑπῆρξαν αἱ σχέσεις μεταξὺ τῶν πρώτων Ρ+Σ καὶ τοῦ ὑποδηματοποιοῦ τοῦ Γκαῖρλιτς, οὐδεὶς γνωρίζει. Πάντως ὁ Μπαῦμε ἀπέθανε τὸ 1624, ὀλιγαμόνον ἔτη μετὰ τὰς πρώτας δημοσίας ἐκδηλώσεις τῶν Ρ+Σ. Εἶναι μᾶλλον βέβαιον ὅτι οὗτος εἰς οὐδεμίαν μυστικὴν ὀργάνωσιν ἐνήκει. Εἶχεν ὅμως πολλοὺς μαθητὰς καὶ αἱ ἰδέαι του πιθανόν νὰ παρελήφθησαν ὑπὸ τῶν ἰδρυτῶν τῆς Ἀδελφότητος. Ὅπως καὶ ἂν ἔχη τὸ πρᾶγμα, αἱ διδασκαλίαι τῶν δύο τούτων παρατάξεων δὲν φαίνονται ἀντιτιθέμεναι πρὸς ἀλλήλας. Μᾶλλον φαίνεται γεννηθεῖσαι διὰ νὰ συζευχθοῦν στενῶς.

Ἐλέχθη ἐπίσης ὅτι ὁ περίφημος κόμης τοῦ Ἁγ. Γερμανοῦ (SAINT GERMAIN) καὶ ὁ ἕτερος κόμης Καλλιότρο υπῆρξαν Ρ+Σ. Διατυποῦνται σοβαρὰ ἀμφιβολίαι ἐν προκειμένῳ. Φαίνεται μᾶλλον ὅτι υπῆρξαν μεμυημένοι εἰς τὴν Πανσοφίαν τῆς ἐποχῆς καὶ κατεῖχον ὀρισμένας ἐκδόσεις ἐπὶ τῆς Ἀλλημείας.

Ὅπως ἴσως πάντως, ἀπὸ τῶν μέσων τοῦ 18ου αἰ. ἡ Ἀδελφότης διελύθη. Ἐμφράζεται μόνον ὑπὸ τινων μεμονωμένων ἀτόμων. Ἐπὶ τοῦ μηητικοῦ πεδίου τὰ ἴχνη τοῦ ἔφησεν ὁ Ρ+Σ εἶναι βαθεῖα, ἀλλὰ ποικίλα καὶ ἐν πολλοῖς ἑτεροδοξα. Ὅσον ἀφορᾷ τὸν Ε.Τ. τοῦ ὀφειλεται ὁ βαθμὸς καὶ ἐν μέρος τοῦ Τυπικοῦ διὰ Διδ. Ὁ Σικτικὸς τύπος κέκτηται πρὸς τούτοις ἓνα ἰδιαίτερον Ρ+Σ βαθμόν. Εἰς τὸν βαθμόν 18ον τοῦ Α.Α.Σ.Τ. τὰ μέλη τοῦ "περιστυλοῦ" φέρουν τὸν τίτλον τῶν "Υπάτων πριγκίπων Ροδοσταύρων", Ἰπποτῶν τοῦ ἱετοῦ καὶ τοῦ Πελεκάνου. Ἡ διακόσμησις τοῦ Ναοῦ ὑπενθυμίζεται τὰς περιγραφὰς τῶν πρώτων Ρ+Σ συγγραμμάτων: εἶναι ἐρυθρὸς καὶ παρουσιάζει εἰς τὴν Ἀνατολήν ἓνα λατινικὸν σταυρὸν καὶ εἰς τὸ μέσον ἓν μυστικὸν ρόδον. 33 κηρία τὸν φωτίζουν, ὑπενθυμίζοντα τὴν συμβολικὴν ἡλικίαν τῶν Ρ+Σ. Ὁ προεδρεύων τὰς ἐργασίας εἶναι ὁ

Σοφώτατος Ἀθιρσάτα "ἐκεῖνος πού παρατηρεῖ τόν χρόνον καί ἐπιτηρεῖ τό ἔτος". Ἡ ἱερά λέξις τήν ὁποῖαν οἱ δοκιμοὶ πρέπει νά ἀγεύρουν εἶναι ἡ INRI ἢ ὁποῖα ἐξηγεῖται· συμφώνως πρὸς τὰς ἀντιλήψεις "τῶν φιλοσόφων τοῦ πυρός". Ἐπιτελοῦν ἐπίσης ἓν εἶδος μυστικοῦ δεσπνοῦ. Ἀλλὰ φυσικῶς τὰ σύγχρονα τυπικά μετασχηματισθέντα καί ἀπλοποιηθέντα, δέν δύναται νά συγκριθοῦν μέ ἐκεῖνα τῶν παρελθόντων αἰώνων. Πάντως δυνάμεθα νά παραδεχθῶμεν ὅτι ὁ Ε.Τ. Ροδοσταυρισμός ἀποτελεῖ ἐπιβίωσιν τοῦ πρωτορχικοῦ Ρ+Σ.

Νεώτερος Ροδοσταυρισμός. Παράλληλως πρὸς τόν Τεκτονικόν Ρ+Σ πλείστα ὅσα ἄλλα, θεωρούμενα ὡς Ρ+Σ ἐνώσεις ἀνεφάνησαν καί εἶναι ἔκτοτε ἐν ἐνεργείᾳ: Ἀναφέρομεν τήν SOCIETAS ROSICRUCIANA IN ANGLIA (ἢ SRIA) ἰδρυθεῖσαν τό 1865 ὑπὸ τοῦ ROBERT WENTWORTH. Εἰς ταύτην ἀνήκειν ὁ ELIPHAS LEVI καί ὁ λόρδος BULWER LYTTON (ὁ συγγραφεὺς τοῦ Ζανόνι). Τήν FRATERNITAS HERMETICA τοῦ Σικάγου τήν ROSICRUCIAN FELLOWSHIP, ἰδρυθεῖσαν εἰς τό SEATTLE ὑπὸ τοῦ Μάξ Χάυντελ καί τῆς ὁποίας αἱ διακλαδώσεις εἶναι πολλαεὶ ἐν Εὐρώπῃ. Τήν FRATERNITAS ROSAE CRUCIS καί τέλος τό ἢ Λ.Μ.Ο.Ρ.Ο. (Ἀρχαῖον καί μυστικόν Τάγμα τοῦ Ρ+Σ) ἀναδιοργανωθέν μεταξὺ 1909 - 1916 εἰς τό SAN JOSE τῆς Καλιφορνίας ὑπὸ τοῦ DR H. SPENCER LEWIS. Τό Τάγμα αὐτό ἔχει παράρτηματα εἰς ὅλον τόν κόσμον.

Εἰς τήν Γαλλίαν ὁ Στανίσλαος ντέ Θ Γκουαῖτα ἰδρυσε τό 1889 ἐν "Καθβαλιστικόν Τάγμα τοῦ Ρ+Σ" καί τό ὁποῖον ἀναδιοργανώθη μετὰ τόν 2ον παγκόσμιον πόλεμον.

Εἰς τήν Γερμανίαν ὑπάρχει ἐν Τάγμα τοῦ Ἐσωτερικοῦ Ρ+Σ ἰδρυθέν ὑπὸ τοῦ Φράντς Χάρτμαν. Εἰς τήν Ὁλλανδίαν θά ἀναφέρωμεν τό Λεκτόριον Ροζικρουτσιάνου τοῦ ἄλλως ἀποκαλουμένου Ροδοσταυρῶν τοῦ Χάρλεμ.

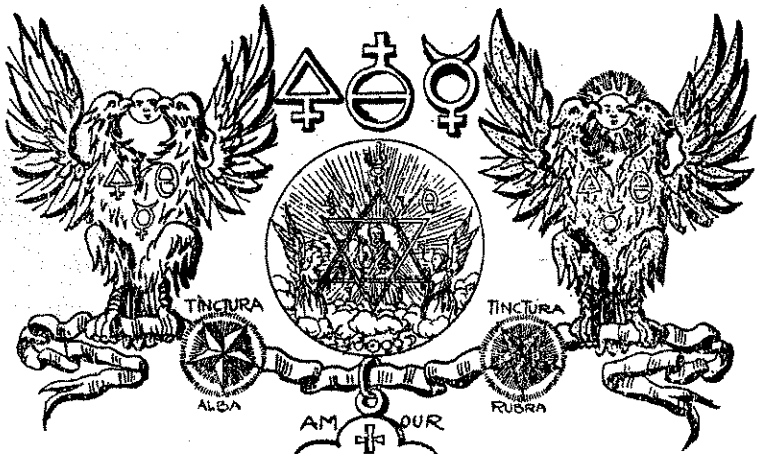
Ἡ ἀπερίσθησις θά ἰδύνατο νά ἐπεκταθῇ.

Οἱ βασικοὶ κανόνες τῶν πρώτων Ρ+Σ. Ἡ φάσμα τοὺς ἀναφέρει ὡς ἐξῆς:

1. Νά μεταχειρίζεται ὁ ὁπαδός τὰ ἔργα τοῦ Πατρὸς.
2. Νά ἰδρύσῃ μίαν νέαν βῆσιν εἰς τό οἰκοδόμημα τῆς Ἀληθείας.
3. Ὁ καθεὶς δύναται νά εἶναι ὁπαδός.
4. Νά στηρίζεται ἐπὶ τῆς μοναδικῆς Ἀληθείας, νά ἀνάψῃ τό ἔκτον

Ὁ Ροδωταυρικός πίναξ τοῦ Κλημενά

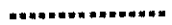
AMOUR
 MAGISTER
 IESUS CHRISTUS
 D. et H.

Foi *Benedictus Dominus Deus Nostris, qui dedit nobis Signum.* ESPÉRANCE

ROSE

CROIX

Præter Rose et Auræ Crucis
 PATIENCE
 TINCTURA

κηροπήγιον.

5. Νά μή τόν άπασχολή ή πενία, ή πεύνα, ή άσθένεια καί τό γήρας.

6. Νά ζή κάθε ώραν, ώς εάν ήτα εκεί από καταβολής κόσμου.

7. Νά παραμένη είς ένα τόπον.

8. Νά άνεγιγνώσκη τό LIBER MUNDI

9. Νά ένθουσιάζη τούς λαούς, τά πνεύματα, τούς ήγεμόνας.

10. 'Ο Θεός θέλει έπαυξήσει τόν καιρόν αυτόν τόν άριθμόν τών μελών μας.

'Εκτός τούτων οί Ρ+Σ, πάντοτε κατά την Φάμα, πρέπει "νά άπορεύγουν τά άληθινά έργα καί τάς ύποδείξεις των" πράγμα που έννήκολοσθησαν πάντοτε. Διαμοιράζου τούς θησαυρούς των, έκεύναι δέ οί όποιοι θέλουν νά τούς άποκτήσουν, πίπτουν ύπό την ίσχύν του Λέοντος (του Σαταν). Πρέπει άκόμη νά είναι πληρόν του Θεού νά καταρτώνται τόν Πέπιν καί νά ζούν χριστιανικά. Κάθε όπαίδος, γράφει ο Μιχαήλ Μάγιερ, εύρισθόμενος έν πορεία δέν θά έχη άλλο έπάγγελμα παρά νά περιποιήται δωρεάν τούς έσθενέυς. Κάθε άδελφός, πρέπει κατ' έτος, κατά την ήμέραν C (τήν ήμέραν του σταυρου, νομίζει ο SEDIR) νά έρχεται είς τόν ναόν του 'Αγ. Πνεύματος ή νά δικαιολογήται έγγράφως διά την άπουσίαν του. Κάθε άδελφός πρέπει νά έκλέγη μετά προσοχής καί έπιμελής έν πρόσωπον κατάλληλον διά νά τόν διαδεχθί μετά θάνατον, Τέλος ή 'Αδελφότης πρέπει νά παραμεύνη μυστική επί 100 έτη.

Κατά τόν Φλούδδ, οί άδελφοί διηρούντο είς δύο τάξεις: ή πρώτη, οί LURELE CRUCIS FRATRES, περιελάμβανε τούς Θεοσόφους, είς την τάξιν δέ καύτην άνήκε καί ο Φλούδδ. Η δευτέρα άπετελείτο από τας ROSALE CRUCIS FRATRES τών όποιων ή δραστηριότης περιοριζέτο είς τάς ένεργείας επί του κόσμου τούτου. 'Επί κεφαλής τής 'Αδελφούτητος ύπήρχεν είς 'Ιμπεράτωρ έκλεγόμενος ύπό τών 'Αδελφών επί δέκα έτη.

Οί Ρ+Σ άναζητούν τό βασίλειον του Θεού καί την άναγέννησιν έν 'Ιησού Χριστώ, άναγιγνώσκοντες ώς μόνον βιβλόν τό Βιβλόν τής Ζωής (FLORENTINUS DE VALENCIA). Γνωρίζουν τόν θεϊόν Λόγον, τόν Μακροκόσμον έξ άπ' εύθείας έμπειρίας, διά φωτισμού, καί δύναται σύτω εύκόλως νά άναγιγνώσσουν τό LIBER MUNDI (τό βιβλόν M, του Μακροκόσμου).

Είς την πραγματικότητα ή Ρ+Σ γραμματεία έμπνέεται έν τής έσαι ζωής παραδόσεως περί τής Πτώσεως. 'Ο δημιουργημένος τέ-

λειος ἄνθρωπος, ζῶσα εἰκὼν τοῦ Λόγου, ὑπεβλήθη εἰς μέγα δοκιμασίαν εἰς τὴν ὁποίαν δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀντισταθῇ. Ἡ Πτώσις αὐτῆ ὑπῆρξε μέγα ἐλήθης καταστροφή κοσμικῆ, διότι ἐπέτρεψεν εἰς τὰ ἐξώτερα σκότη νὰ συναθροῦν μαζὶ μὲ τὸ προὔπάρχοντα σκότη ἐν τῇ θεῷ Ἀρχῇ καὶ νὰ δεσμεύσουν ἐν τμήμα τοῦ φωτός. Τὰ πάντα ἐκίβδηλώθησαν, τὰ σκότη εἰσέδυσαν πενταχοῦ καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ ἀνθρώπου παραμένει συσκοτισμένος ἐν πλήρει ἡμέρα. Ἐναπόκειται εἰς τὸν μύστην νὰ διαπεράσῃ τοὺς πέπλους τῆς σκοτίας, ἀνάπτων τὸ ἕκτον κηροπήγιον, διότι διὰ τῆς ἐμφανίσεως τῆς Μαρίας εἰς τὸ θεῖον ἐπίπεδον καὶ καθόδου τῆς εἰς τὸν Μικρόκοσμον ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς Σοφίας, ἡ φύσις τοῦ ἀνθρώπου κατέστη πενταπλῆ. Τὸ εἶτον αὐτὸ κηροπήγιον θὰ συμπληρώσῃ τὴν φύσιν του καὶ θὰ τοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ ἀνακαλύψῃ τὸ ἀληθές φῶς ποῦ εἶναι ἐγκλωβισμένον εἰς τὸν κόσμον καὶ εἰς αὐτὸν τὸν ἀνθρώπον. Τότε θὰ καταστῇ ἰκανὸς νὰ ἀναγνώσῃ τὸ LIBER M, τὸ βιβλίον τοῦ Κόσμου καὶ νὰ ἀποκρύπτογραφήσῃ τὰς ἐν αὐτῷ πραγμασίας.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἴδιον τὸν Φλοῦδδ, οὗτος θεωρεῖ τὸ Σύμπαν ὡς ἐρειδόμενον ἐπ' ἐνὸς εἶδους "Τρινοσοφίας" (θὰ ἀποδοθῇ ἀργότερον εἰς τὴν κόμητα Σαὶν Ζερμαίν ἐν σύγγραμμα ἀφιερωμένον εἰς τὴν "Ἀγιωτάτην Τρινοσοφίαν"). Ἡ αἰώνια Μονάς, χωρὶς οὐδὲν νὰ χάσῃ ἀπὸ τὴν μοναδικότητά της καὶ ἀπὸ τὴν ὑπερβατικότητά της, κέκτηται τὰς τρεῖς διαστάσεις: τὸ σημεῖον, τὸ τετράγωνον καὶ τὸν κύβον τ. ἐ. 1, 1X1, 1X1X1, ὅπερ δηλοῦ τὴν διατήρησιν τῆς μονάδος. Τὸ θεῖον πεδῖον ἀπορτίζεται ἐκ τοῦ Ἰεχωβά, ἐκ τοῦ Ἁγ. Πνεύματος καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ Ἰησοῦ. Πρέπει ὁμως εἰς τὸ πεδῖον τοῦτο νὰ προστεθῇ καὶ ἡ ἐμφάνισις τῆς Μαρίας καὶ ἡ καθόδος τῆς (Σοφία) ἐν τῷ κόσμῳ, πράγμα ποῦ κατέστη ἀναγκαῖον διὰ τῆς Πτώσεως καὶ ἐγκατέστησε τὴν βασιλείαν τῆς πεντάδος ἐν τῷ Μικροκόσμῳ, ὡς εἴπομεν ἀνωτέρω. Ἀλλὰ καὶ ὁ Λόγος εἶναι ἐπίσης τριπλοῦς: εἶναι Σωτήρ, εἶναι Δημιουργὸς καὶ εἶναι καὶ Νόμος. Ἡ Παρθένος, ἡ Ἐκκλησία καὶ ἡ Ψυχὴ εἶναι αἱ τρεῖς σύζυγοι εἰς τὸν Οὐρανόν, εἰς τὴν Γῆν καὶ εἰς τὸν ἄνθρωπον. Αὐτὴ εἶναι ἡ Ἐξάς, τὸ ἕκτον κηροπήγιον ποῦ πρέπει νὰ ἀνάψωμεν, δηλ. τὴν ψυχὴν, τὴν σύζυγον τοῦ Λόγου, ἥτις κατέκειται εἰς τὰ σκότη. Τὸ τριπλοῦν σύστημα τοῦ Φλοῦδδ ἀνακλύσεται περαιτέρω: Ὑπάρχουν τρεῖς περιοχαὶ τοῦ Μακροκόσμου (ἢ Σφαίρα τοῦ

Λόγου). αί περιοχαί Ἐμπυρεῖον, Αἰθέριον καὶ Στοιχειῶδες. Ὑπάρχουσι ἐκείνης τρεῖς ἀνιοῦσαι ἱεραρχίαι ἀγγέλων, τὰ Τεραφεῖμ, τὰ Σεραφεῖμ, καὶ τὰ Χερουβεῖμ. Περαιτέρω τρεῖς κατιοῦσαι ἱεραρχεῖαι πεπτωκότων ἀγγέλων κ.κ. Ὁ ἀνθρώπος εἶναι εἰς Μικροκοσμος, περιλαμβάνων ἐν αὐτῷ ὅλας τὰς ἀντιστοιχεῖας. Ὅ, τι δύναται νὰ ἀναγνώσῃ εἰς τὸν Μακροκοσμον, ὅ, τι δύναται νὰ ἐκμάθῃ ἀπὸ τὸ LIBER MUNDI, δύναται ὡσαύτως νὰ τὸ ἀνακαλύψῃ ἐντὸς ἑαυτοῦ.

Ἐστηρίχθημεν ἐπὶ τοῦ φλοῦδδ διότι ὑπῆρξε κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, καὶ παρὰ τὰς ἀρνήσεις του, μέλος τῆς Ἀδελφότητος. Ἄλλ' ἢ Ρ+Σ θεοσοφία τοῦ περιλαμβάνεται ἢ ὑπονοεῖται εἰς τὰ πλεῖστα ἔργα τῶν φωτισμένων τῆς ἐποχῆς. Ἀπὸ τοῦ φλοῦδδ μέχρι τοῦ Μπαῖμε δέν εἶναι παρὰ ἓν μόνον βῆμα, ὅπως καὶ ἀπὸ τοῦ Μπαῖμε μέχρι τοῦ Κούνρατ ἢ τοῦ MADATHANUS. Διὰ τὸν ἀπλοῦστατον λόγον ὅτι ἡ κεκρυμμένη διδασκαλία τῶν Ρ+Σ δέν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὴν τοῦ Ἐσωτερισμοῦ ἐν γένει.

Περατοῦντες θά συγκρατήσωμεν ὅτι αἱ Ρ+Σ ἀνέμενον ἄρθριοι τὴν ἔλευσιν τῆς ἐποχῆς τοῦ Λεοντος, δηλ. τοῦ Ἡγεμόνος τοῦ Κόσμου τούτου. Ὅπως ὅλοι οἱ φωτισμένοι, ἐπίστευαν ὅτι αἱ καιροὶ πλησιάζουν. Κατὰ τὴν γνώμην των, οἱ Ρ+Σ ἦσαν οἱ μόνοι ἱκανοὶ νὰ προετοιμάσουν τὸν κόσμον διὰ τὴν ἐμφάνισιν ταύτην. Διότι μετ' αὐτὴν ἐπρόκειτο νὰ ἐγκατασταθῇ ἐπὶ τῆς Γῆς ἡ ἐποχὴ τῶν χιλιῶν ἐτῶν καὶ ἡ ἐγκατάστασις τῆς βασιλείας τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Δικαιοσύνης. Διὰ τοῦτο οἱ ὀπαδοὶ προητοίμαζον τὴν μεταρρύθμισιν ἐφ' ὅλων τῶν πεδίων: θρησκευτικοῦ, πολιτικοῦ καὶ κοινωνικοῦ. Διὰ τοῦτο ἠθέλησαν νὰ ἐνοφθαλμιάσουν εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὸ εἶσθημα τῆς ἁρμονίας τῶν εἰς τὰς καθημερινὰς των σχέσεις, ὅσον καὶ εἰς τὰ καλλιτεχνικὰ δημιουργήματα αὐτῶν. Ὁ τέλειος μῦσθης ἔπρεπε νὰ εἶναι καὶ τέλειος μουσικός, ἀνεγνωρισμένος ζωγράφος, εἰς οἰκουμενικὸς Ἐπιστήμων. Ὅλοι αἱ ἰδιότητες αὐτῶν ἀποδίδονται ἀπὸ τὴν Παράδοσιν εἰς τὸν κόμητα Σαῶν Ζερμαίν.

Καὶ νῦν ἐρωτᾶται: Εἰς τὰς ἡμέρας μας τὰ ροδδοσταυρικὸν ἰδεῶδες εὐρηται ἐκτὸς τῆς περιοχῆς μας; Εἰς ἡμᾶς ἐναπόκειται νὰ κρινώμεν. - (MASSON, DICT. INITIATIQUE)

Βιβλιογρ. Λάσκαρης 699. - Gorin 231. - M. Riviere Hist. 323.

Pierre Montblain et Jean P. Bayard, Los Roso Croix, Par, 1971

Serge Hutin, Hist. des R+C, Paris 1971, Courrier du livre.

- Αράσις καὶ σκοπός. - M. Riviere, Hist. 337
- καὶ Τεκτονισμός, M. R. Hist. 348 Γερμ. Τεκτον. Μουσ. 35
- Ρ. καὶ Ρωδοσταυρίται, Guenon, Aperçus, 240.
- Καταγωγή, Wittmanns 9, 8. E. 123. - Leadbeater, Αρχ. Μ. 279. -
- Ρ+Σ καὶ ὁ 18ος τοῦ Σκ. Τύπου, Wittmanns 133. -
- Ρ+Σ καὶ Ὁλλανδικὸς Ε. Τ. Wittmanns 139.
- Ρ+Σ καὶ Δέντης Guenon, Δέντης 21, 26. -
- J. V. Antreac, Noces Chimiques, Paris 1928.
- Paul Vuilland, Les Rose-Croix Lyonnais au 18e Siecle, 1929
- Hargrave Jennings, The Rosicrucians, Their Rites and Mystories, Λονδίνον 1870. - (Γερμ. μτφρ. 2 Τόμοι, Berlin 1912, Barsdorf)
- Fama Fraternitatis, μτφρ. εἰς γαλλ. ὑπὸ Ζορο, Paris 1921
- Murr, La Vritable Origine des R+C et Francemasons.
- Bouterwek, Origine des R+C
- Sæmler, Collections to the History of the R+C
- Dr R. Swinburne Glymer, The R+C Fraternity in America, Quakertown, Pennsylvania
- (Διεξοδική βιβλιοκρισία ὑπὸ R. Guenon ἐν "Etudes S. L. M et Compagnonnage, T. I, 115)
- Der Compass der Weisen, Von Kötmar Voro, Bln 1919.
- Die Geheimen Figuren der R+C a. D. 16 & 17 Jahrh., Berol. ἄ. χ. Barsdorf Verlag.
- Surya, Moderne Rosenkrouzer (Roman) Pfullingen, Baum.
- Andr. Libavii, Examen Philosophiae Novae, .. De Philosophia Harmonica Magica Fraternitatis de Rosae Cruco, φραγκφ. 1615, Folio
- Kirchwoeger, Annulus Platonis. Seltene R+C Ausgabe von 1781. 600 S. δευτέρα ἐκδ. 1921, Berol. Barsdorf
- Will-Erich Peuckert, Die Rosenkreuzer, Jena 1928, Dietr.
- H. Ch. Albrecht, Geheime Gesch. eines R+S, Hambrg 1792
- Magister Pinco, Der R+C in seiner Blösse, Amsterdam (D. J. Nürnberg) 1778
- Phœbron (Schleis V. Löwenfeld) Der im Lichte der Wahrheit Strahlende R+C, Λειψία 1762
- Die Theoretischen Brüder Oder Zweite Stufe der R+C, und Ihrer Instruction, Von Einem Profanen, Athen(;))

1785 Zur Zeit der Aufklärung.

- S.R. (Sinverus Renatus- Samuel Richter) die Wahrhafte und Vollkommene Bereitung des Philos. Steins der Bruderschaft der Gilden-und Rosenkrozes, Bresl. 1710
- Chrysophiron (Woellner), Die Pflichten der Gold & R+C Alten Systems, Berol. 1782

ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΟΙ (ROSE-CROIX). -Είναι τό όνομα τών όπαδών τής μυστικο-έσωτερικής 'Αδελφότητας, πνευματικών άναζητητών τοῦ 17ου αἰ, καί τών όποίων ἡ επίδρασις συνεχίζεται μέχρι τών ἡμερῶν μας.

Χωρίς όνομα συντάκτου έμφανίζεται τῷ 1614 ἡ Θ Φάμα καί ἡ Θ REFORMATIO (Μεταρρύθμισις) εἰς ένα τόμον εἰς τόν Κάσσελ τής Γερμανίας καί , ἡ CONFESSIO τῷ 1616 εἰς Φραγκφούρτην. Τά δύο αὐτά έργα (μᾶλλον διαγγέλματα) τά όποια καθορίζουν τήν σκέψιν καί τήν όργάνωσιν τοῦ Τάγματος, έπηρεάζουν ολόκληρον τήν Εὐρώπην. Ἡ έν λόγῳ 'Αδελφότης έδει νά συνεστήθῃ υπό τοῦ Χριστιανοῦ Θ Ρόζενκρόϋτε, προσώπου μᾶλλον μυστικοῦ. Ἡ έρμητικῆ αὐτή 'όργάνωσις ἡ όποια έμφανίζεται κατὰ τήν έποχήν τής Μεταρρυθμίσεως, έξακολουθεῖ νά ζῆ υπό διαφόρους όψεις κατὰ τόν 18ον αἰ καί σήμεραν άκόμη πολλοί διεκδικοῦν τόν τίτλον τοῦ Ροδοσταύρου.

Εἰς τάς διδασκαλίας τής 'Αδελφότητος άνευρίσκειται αἰγυπτιάκος έρμητισμός, γνωστικισμός, Καββάλα, 'Αλχημεία, χριστιανικός 'Εσωτερισμός, ολόκληρος κόσμος διακινούμενος μεταξύ 'Ιλλουμινισμού καί συμβολισμού. Διά μερικούς συγγραφείς (π.χ. R. GUENON) ἡ άδελφότης τών Ρ+Σ δέν έσχε ποτέ όργανωμένην ύπαρξιν υπό μορφήν 'Εταιρίας. Οἱ όπαδοί της ἦσαν όχι μόνον οἱ φορεῖς τής γνώσεως, αλλά καί τών έπιτυχιῶν τών έργων των. Οὐδέποτε ύπήρξαν πολυάριθμοι.

Παρίσιον, 1622. - "Εν τῷ μεταξύ τοιχοκολλήσεις εἰς τάς όδοῦς τῶν Παρισίων έλεγον: " Ἡμεῖς, έντεταλμένοι τοῦ κεντρικοῦ κολιγείου τῶν άδελφῶν τοῦ Ροδοσταύρου, διαμένομεν όρατῶς καί άορατῶς εἰς τήν πλόιν ταύτην, διά τής Χάριτος τοῦ 'Υψίστου πρός όν κατευθύνεται ἡ καρδία τῶν Δικαιων, διά νά άποσπάσωμεν τοῦς άνθρώπους, τοῦς όμοιοῦς μας, από τήν πλάνην τοῦ θανάτου."

Διὰ τὸν τότε κοσμον αἱ βεβαίως εἰς αὐταὶ προσεκάλεσαν ἀΐσθησιν καὶ οἱ μὲν ἐθεώρησαν τοὺς Ρ+Σ ὡς ὑπεράνθρωπινα ὄντα, ὡς μεγάλους μύστας ἐνάσκειοντες ἰσχυρὰν ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων καὶ ἐπὶ τῆς ἐξελεύσεως τῶν γεγονότων τοῦ κόσμου· διὰ τοὺς δὲ ἐπρόκειτο περὶ φαντασιοπληκτῶν καὶ ἀπαταιῶνων.

Τὶ ἔπρεπε νὰ πιστεύουν; Τὰ τεύχη τοῦ ὑπηρευθῆσαν ὑπὸ τῆς Ἀδελφότητος τῶν Ρ+Σ προσεπάθουν νὰ συνενώσουν τὴν "ἀληθῆ" θρησκείαν, διακωμωδοῦντα ταυτοχρόνως τὸν Παπισμὸν. Διέδιδον τὴν ἀγνωτέραν Ἡθικὴν μὲ αὐταπάρησιν καὶ φιλανθρωπίαν. Ἐπέτρεπον τὴν γνώσιν τῶν πλέον ἀποκρύφων Ἐπιστημῶν, ἰδιαιτέρως τῆς Ἀλχημείας. Οἱ Ρ+Σ ἠδύναντο νὰ θεραπεύουν τοὺς ἀσθενεῖς, νὰ παρατείνουν τὴν ζωὴν, πλὴν ὅμως τὸ ἐλιξήριον τῆς μακροζωίας δὲν εἶναι παρὰ μίαν βῆσιν τοῦ Μ. Ἔργου, τὸ ὅποσον ἀποβλέπει εἰς τὴν μετόπισθιν τοῦ ἀνθρώπου. Κατὰ βάσιν λοιπὸν ἦτο ἡ διαδικασία ἐνὸς μυσταγωγικοῦ Ἔργου. Οὕτω ὁ ἄνθρωπος ἐνακτᾷ τὴν κοσμικὴν του ὄψιν. -

Τὸ ἔμβλημα τῶν Ρ+Σ. - Τὸ ἔμβλημα τῆς κινήσεως εἶναι εἰς σταυρὸς ἐρυθρωμένος ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ προστίθεται καὶ τὸ ῥόδον σύμβολον τῆς ἀγνότητος, τῆς ἐχεμύθειας, τοῦ Κάλου, τοῦ ἀλχημικοῦ χωνευτηρίου. Τὸ ῥόδον τόποθετεῖται συχνότερον εἰς τὸ κέντρον τοῦ σταυροῦ, ἐνίοτε ὅμως 4 ἢ καὶ περισσότερα ῥόδα τοποθετοῦνται εἰς τὰ ἄκρα τῶν βραχιόνων τοῦ σταυροῦ, ἐνῶ τὸ κέντρον παραμένει ἀκάλυπτον.

Ἀλχημιστὰι καὶ Ροδοσταυροὶ εἶναι ἀρρήκτως συνυφασμένοι. Ἀμφότερα τὰ Διαγγέλματα θεωροῦν τὴν Ἀλχημείαν ὡς τὴν βάσιν τῆς διδασκαλίας, ἀν καὶ ἡ γνώσις αὐτὴ μόνον ἀποσπασματικῶς περιγράφεται. Οἱ μεγάλοι Ἀλχημιστὰι, ὅπως ὁ ROBERT FLUDD, ὁ THOMAS VAUGHAN, ὁ Εὐγένιος Φιλαλήθης κ.ἄ. ἐνῆκον εἰς τὴν Ρ+Σ Ἀδελφότητα. Ἀνεύρισκονται εἰς τὰ ἔργα τῶν κοινῶν γνωρίσματος: ἀδελφικὴ ἀγάπη πρὸς τοὺς συνανθρώπους, εὐσπλαγχνία, ἀναζήτησις τῆς Θεοπανακείας.

Ἡ Ἀδελφότης τῶν Ρ+Σ ἠθέλησε νὰ προσβάλλῃ τὰ θεμέλια τῶν τότε κοινωνιῶν ἠγωνίσθη κατὰ τοῦ ἀτομικισμοῦ καὶ τῆς ὑλοκρατίας ἐπολέμησε τὰς ἐγκατεστημένας ἰσχεῖς ἐπετέθη ἐναντίον τῆς ρωμαϊκοκαθολικῆς ἐκκλησίας.

Οἱ Ροδοσταυρίζται. - Ἐγένετο τελευταίως διάκρισις μεταξὺ Ροδοσταυρῶν καὶ Ροδοσταυριτῶν. Οἱ πρῶτοι χαρακτηρίζονται ἀπὸ μί-

αν κανονικήν πνευματικήν διαδοχήν καὶ κατάστασιν πού εἶναι χάρισμα τῆς μυσσεως εἰς τὰ ἀνώτερα πνευματικά ἐπίπεδα. Οἱ δέου-
τοί εἶναι κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ἐπιτυχεῖς μιμηταί των, συχ-
νάκις ὅμως εἶναι ψευδομεμνημένοι, καταχρηστικῶς δανειζόμενοι
τόν τίτλον τοῦ Ρ+Σ.

Ροδοσταυρισμός καὶ Τεκτονισμός. - Διάφοροι συγγραφεῖς ἐσκέφ-
θησαν ὅτι ἡ ROYAL SOCIETY τοῦ Λονδίνου - τῶς INVISIBLE COL-
LEGE - ἐμπεποιτισμένη ἀπὸ τὸ πνεῦμα τῶν Ρ+Σ, διετέθει στενοῦς
δεσμούς μετ' τὴν Ἀδελφότητα τῶν Τεκτόνων οἱ ὅποιοι εἶχον ἐγκα-
τασταθῆ εἰς Λονδίνον. Εἶναι δυνατόν ὁ Θωμᾶς Βωγκάν, ὁ Ἥλιος
"Λομολ καὶ ὁ Φρένταις Μπαίτηκον (μετ' τὸν "οἶκον τῶν Κοφῶν" του)
νά εἶχον ἐπηρεάσῃ τὸν Ε.Τ. ἀνταναγκάζοντες συγχρόνως τὸ πνεῦμα
τοῦ Ροδοσταυρισμοῦ.

Ἐκτός μερικῶν ἡμάδων ἡσσονος σημασίας, ἡ ἐπίδρασις αὕτη
τοῦ Ρ+Σ διακρίνεται εἰς τὸ Τεκτονικόν σύστημα τῆς Ναυτικῆς
Ἀσπηρᾶς Τηρήσεως. Ὁ Βιλλερμό εἰς τὴν Λυών, ἐπισκεπτεται συχ-
νά ἐν πειστόλιν τοῦ Μέλανος Ἄετοῦ καὶ τῶν Ρ+Σ. Τὸ μεטר-
ρυθμισμένον δόγμα, κατὰ τὸ συνέδριον τοῦ Βιλλεσμπάντ (1782) φαί-
νεται ἀμυομενον ἰδέας ἐν τῆς F.A.M.A. διακηρύσσον ὅτι ἡ προσπά-
θεια του" εἶναι καὶ ὀφείλει νά εἶναι μία ζωηρὰ ροπή εἰς τὴν
ἀποκατάστασιν τῆς κοινωνίας τῶν πνευματικῶν ἀνθρώπων, ἐφαρμο-
ζόντων τὴν ἡθικὴν τοῦ πρωταρχικοῦ Χριστιανισμοῦ, ἀπηλλαγμένων
παντός δογματισμοῦ καὶ παντός δεσμοῦ μετ' ἕναν Ἐκκλησίαν, αὐ-
αδῆποτε καὶ ἂν εἶναι αὕτη."

Διάφοροι τεκτον. βαθμοὶ ἀναλαμβάνουν τὰ ροδοσταυρικά σύμβο-
λα ὁ βαθμὸς τοῦ Ἰππότητος τῆς ἀσβέστου λυχνίας, ὑπενηθυμίζει τὴν
λυχνίαν πού ἀνευρέθη εἰς τὸν τάφον τοῦ Ρόζενκρόυτς. Ἡ σημαντι-
κώτερα ἐπιβίωσις ἐμφανίζεται μετ' τὸν 18ον βαθμὸν τοῦ Λ.Λ.Σ.Τ.
Ὁ βαθμὸς οὗτος, φέρων τὴν ἐπωνυμίαν τοῦ Ρ+Σ ἔχει ὡς τίτλον:
"Υπατος Πρίγκηψ τέκτων Ροδοσταυρος, ἰππότης τοῦ Ἄετοῦ καὶ τοῦ
Ἡελεκάνου. Τὸ τυπικόν ἀναλαμβάνει διάφορα σύμβολα μεταξὺ τῶν
ἰσοίων ὁ τριπλοῦς ἀσπασμός, ὁ ἀετός, ὁ πελεκάν, αἱ στήλαι τῆς
Πίσσεως, τῆς Ἐλπίδος καὶ τῆς Ἀγάπης κ.κ. Ὁ προεδρεύων κα-
λεῖται Σοφώτατος Ἄφ' ἱραάτα, λέξις ἥτις σημαίνει εἰς τὴν ἑβραϊ-
κὴν "βασιλικὸς οἰνοχόος". Ὁ πρόεδρος οὗτος δὲν εἶναι ὄντως
ἐπιφορτισμένος νά διανέμη τὸ ποτόν τῆς ἀθανασίας, ποτόν ἀναζη-
τούμενον ὑπὸ τῶν ἀλχημιστῶν καὶ τῶν Ροδοσταυρῶν;

Ὁ Ε.Τ. δέν εἶναι ὁ μόνος θεματοφύλαξ τῆς διδασκαλίας τῶν Ρ+Σ, τὸ δέ τυπικόν αὐτοῦ ἐφαρμόζει ἔτιχε ἐπεξεργασίας τὸ 1765. Ἐν τούτοις ἡ πνευματικὴ καὶ μυητικὴ ἀξία τοῦ βαθμοῦ τούτου δέν δύναται νὰ ἀμφισβητηθῇ. Ἡ ἀληθὴς παράδοσις τῶν Ρ+Σ ἔχει ἀναμφιβόλως διατηρηθῆ εἰς τὸν τεκτονικόν τοῦτον βαθμόν.

Νεώτεροι Ροδόσταυροί. Ὡς καὶ ἐν ἀρχῇ ἐτονύσαμεν τὸ ὄνομα τοῦ Ρ+Σ ἀπὸ πολλῶν ἤδη ἐτῶν ἐχρησιμοποιήθη ὑπὸ ομάδων ψευδο-μυητικῶν ὀργανώσεων, αἱ ὁποῖαι οὔτε μὲ τὸ σύμβολον τοῦ Ρ+Σ ἔχουν οἰανδήποτε σχέσιν. Οὕτω ἀποκαλοῦνται Ροδόσταυροὶ τὰ μέλη τῆς Θ Χριστῆς Χαραυγῆς, τῆς † ΣΡΙΑ, τῆς Πανσοφιστικῆς κινήσεως, τοῦ Θ Ἰσρόκ, τοῦ Ἰλαϊστερ Θ Κρόλεϋ, τοῦ Μάξ Θ Χάϊντελ, τοῦ RUDOLF Θ Στάϊνερ κ.ἄ.π. Ὁ Γερμανὸς Σουρθά (SURTH) ἔγραψεν ἐν βιβλίῳν μὲ τὸν τίτλον "MODERNE ROSENKREUZER" μεταξὺ τῶν ὁποίων ὀνομάζει τὰ μέλη τοῦ Θ Λεκτόριουμ Ροζικρουτιάνουμ. Ὁ Θ Ρικνεμποργκ εἰς τὴν "Ἀποκάλυψιν τῆς Νέας Ἐποχῆς" σελ. 119. βεβαίως ὁ ἴδιος ὅτι ἡ ὡς ἂν Ἀδελφότης "δέν ἐργάζεται κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον ὅπως οἱ παλαιοὶ Ρ+Σ πρὸ ἑκατοντάδων ἐτῶν". Ἀναγνωρίζει μὲ ἄλλας λέξεις ὅτι εἰς τὴν ἑν λόγῳ κίνησιν τὸ πνεῦμα τοῦ νεωτερισμοῦ ἔχει ἐπικρατήσῃ καὶ τὸ θέμα τῆς παραδόσεως καὶ διαδοχῆς δέν παύζει κανένα ρόλον.

Κατὰ τὸν Χάϊντελ ἡ διδασκαλία τῶν "Ροδόσταυρων" του εἶναι μία σύνθεσις θρησκείας, φιλοσοφίας καὶ ἐπιστήμης (ἐπομένως μία Θεοσοφία) εὐρισκομένη εἰς στενὴν σχέσιν μὲ τὰ μυστήρια καὶ τὰς ἀληθείας τῆς Ζωῆς, ἀπὸ τῶν πλέον παρωχημένων ἐποχῶν μέχρι σήμερον".

Ὁ FRANZ Θ Χάρτμαν (ἐν "LOTOSBLUTEN" 1894. σ. 75):

Τὸ ὄνομα Ρ+Σ ἀναφέρεται εἰς τὴν μυστικὴν σημασίαν τοῦ Ρόδου καὶ τοῦ σταυροῦ. Ὁ σταυρὸς εἶναι τὸ σύμβολον τοῦ πάθους, ἀλλὰ καὶ τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς λυτρώσεως. Τὸ ρόδον εἶναι τὸ σύμβολον τῆς Ἀγάπης, τῆς ἀνατειλάσης Αὐτογνωσίας, τῆς πνευματικῆς Ἀναγεννήσεως, ἀνευ τῆς ὁποίας οὐδεμία αὐτοσυνείδητος καὶ ἀθάνατος ὑπαρξίς εἶναι νσητή. Εἰς Ροδόσταυρος ὑπὸ τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τῆς λέξεως εἶναι εἰς μύστης (ADEPT), εἰς ἀναγεννηθεῖς ἢ φωτισμένοις. Ἐνας τοιοῦτος Ρ+Σ δέν δύναται νὰ γίνῃ μὲ ἔξωτερικὰς ταχυδακτυλοουργίας. Δέν γίνεταί κανεὶς Ρ+Σ διὰ τῆς προσαρτήσεως του εἰς ἕν Τάγμα. Εἶναι μίαν ἀξίαν ἢ ὁποῖα κατ'

οὐδένα ἄλλον τρόπον δύναται νά ἀποκτηθῆ παρά δια τοῦ μυστι-
κοῦ θανάτου."

Τοὺς ἀπομιμουμένους τὸν Ρ+Γ κατά τὸ ὄνομα, χωρὶς νά εἶ-
ναι τοιοῦτοι εἰς τὴν πραγματικότητα, θά ἔπρεπε νά ἀποκαλοῦμεν
"Ροδostaυρίτας". Ἐν τούτοις κάθε τοιαύτη "Ροδostaυρική Ἐται-
ρία" θεωρεῖ ἡμέρον ἑαυτὴν ὡς τὴν μόνη γνησοῦ καὶ "μοναδικήν".
Βιβλιογρ. Willy Schröder, Die Geheimnisse der R+C,
Wargko 1954

- Idem, Geschichte & Lehren der R+C, Villach 1956

- Surya, Moderne R+C, Pfullingen 1961

- Waltharius, Das Grosse Magisterium, Frbg 1956

- R. Steiner, Die Philosophie der R+C, Dornach 1962

- Will Erich Peuckert, Die R+C, Jena 1928

Karl Meyer, Geschichtsimpulse der R+C - Tums

- Alfred Wulf, Geheimbünde in Alter & Neuer Zeit.

- Franz Hartmann, In Vorhof des Tempels

- Hargrave Jennings, Die R+C, 2 Bde 1912

- Hans Schick, Das Alte R+C - Tums, Bde. 1942

- Γράβιγγερ, Θεμέλια βασιλ. Τέχνης 31.

- El. Lovi, Ἱστορία τῆς Μαγείας 292.-

- Προῖστορία τῆς Ἀδελφότητος, Π. Γράβιγγερ, Μουσεῖον 1, 7

- Αἱ μυσταγωγικαὶ κατευθύνσεις τῶν Ρ+Σ, Ἰδσημ. Μουσεῖον 18

- Ρ. καὶ Τεκτονισμός, Γράβιγγερ, Μουσεῖον 35

- Οἱ βιωτικὸι κανόνες τῶν Ρ+Σ, "ΣΦΙΓΞ" 1936, 39

- Τὰ καθήκοντα τῶν Ρ+Σ, "ΣΦΙΓΞ" 1936, 48

- Μυστικά γνωρίσματα τῶν Ρ+Σ, "ΣΦΙΓΞ" 1937, 38

- Ροδostaυροὶ & Ροδostaυρῖται, R. Guenon, Ἐπισκοπ. 225

ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΟΙ ΤΟΥ ΧΑΡΛΕΜ (ἐπίσης θ "Λεκτόριουμ Ροζικρουτσιάνουμ".

Ἡ μυστικὴ αὕτη ὀργάνωσις λαμβάνει ἐνίστασι τὸν τίτλον τοῦ
Χρυσοῦ Ρ+Σ ἂν καὶ, ὅπως φαίνεται, οὐδεμίαν ἔχει συνέφειαν μὲ
τὴν ὁμώνυμον ὁμάδα τοῦ 18ου αἰ. Ἐκδίδει ἔργα τῶν ὁποίων τὸ
κύριώτερον εἶναι τὸ "DEI GLORIA INTACTA", ὅπου γίνεται λόγος
περὶ ἐνὸς Κέντρου τοῦ Κόσμου, καλουμένου SHAMBALLAH καὶ ὁμοιά-
ζει πολὺ πρὸς τὴν θ' Ἀγκάρθαι. Ἡ διδασκαλία τοῦ Τάγματος μαρτυ-
ρεῖ περὶ ὑψηλῆς πνευματικότητος καὶ περὶ νοσταλγίας πρὸς τὴν

πρωταρχικήν Παράδοσιν.

Ἐν τῶν κέντρων εἶναι ἐγκατεστημένον εἰς τὸ USSAT-LES-BAINS (ARIEGE) ἐντὸς σηλαίων ὅπου διέμενον ἐπὶ αἰώνας μυσταὶ Θ Καθάρειοι. Οἱ Ροδόσταυροὶ οὗτοι διακηρύττουσι ὅτι εἶναι ἀπόγονοι τῶν Θ Μανιχαίων καὶ τῶν Θ Καθαρέων. Βεβαίουν ὅτι τῆσθε εἰς τὸν κόσμον τοῦτον δὲν συμβάλλει εἰς τὴν Σωτηρίαν: Ἐπιστήμαι, φιλοσοφίαι, θρησκείαι. Ἀποστρέφονται κάθε διαλεκτικὴν, δηλ. κάθε χρησιμοποίησιν ἠθικὴν τῆς λογικῆς. Ἐφωρμίζουν τύπους ὁμοιάζοντας πρὸς ἐκείνους τῶν Καθαρέων, ἀναγνωρίζοντες τὴν ἀξίαν τῶν ἱερατικῶν μυστηρίων. Διατείνονται ὅτι ἐκ τῶν καταφυγῶν τῶν τοῦ Χάρλεμ καὶ τοῦ USSAT οἱ ἱεροφάνται. τῶν "ἐκπέμπουν" χριστιανῶς ἀκτύνας διὰ τὰς δεχθῶν οἱ περισσότεροὶ καὶ οὕτω νὰ σωθῶν. Ἐγκλείονται ἐπίσης ἐντὸς περιπέλοισιν καὶ σχηματίζουν μίαν αἵρεσιν. Δὲν φαίνεται νὰ τοῦσ' ἀπασχολῇ τὸ αἴσθημα τῆς ἐξελίξεως τὸ ὑποδεικνυόμενον ὑπὸ τῶν Καθαρέων ὅπου ἡ μετουσίωσις τῶν φυσικῶν σωμάτων εἰς πνευματικὰ σώματα ἐπετελεῖτο διὰ τῆς ἀγάπης καὶ ἀγάπης, κατὰ μῆκος διαδοχικῶν βίων. Διαπιστώνομεν ὁπομένως εἰς τὴν νέαν ταύτην κίνησιν ἰδέας πρωτοτύπους, ἀλλ' ἴσως ἐπίσης καὶ συγχύσεις ἐρμηνείας. -

ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΟΣ, - τὸ σύμβολον τῶν Ροδόσταυρων: εἰς σταυρὸς μὲ ἐν ἢ περισσότερα ρόδα εἰς τὸ μέσον ἢ περὶ τὸ μέσον. Ἐκτὸς τῆς ἀναφορῆς εἰς τὸν Χριστιανὸν Θ Ρόζενκροούτς ὑπάρχει καὶ πληθος εὐφυῶν ἐρμηνειῶν τοῦ συμβόλου. Ὑπὸ τὴν ἀπλουστεράν τῆς σημασίαν ἐκλαμβάνεται ὁ σταυρὸς ὡς ὁ ὑλικὸς κόσμος καὶ τὸ ρόδον ὡς ἡ θεία ζωὴ τοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία ἀναδύεται ἐκ τοῦ μέσου τοῦ σταυροῦ τῶν κοσμικῶν ἐγνοιῶν. Ἄλλοι ἐρμηνεύουσιν λεκτικῶς τὸ μὲν RDS = Ταῦ καὶ CRUX = LUX (φῶς). Ταῦ συγκεκριμένως εἶναι τὸ ὑπὸ τῶν ἀλχημιστῶν ἐπιζητούμενον "διάλυτικὸν μέσον".

Παρά τῷ R. STEINER ὁ Ρ. εἶναι ἐν σύμβολον πρὸς διαλογισμὸν εἰς μέλας σταυρὸς ("σύμβολον τῶν κατωτέρων ὁρμῶν καὶ παθῶν") μὲ 7 ἔρυθρᾶ ρόδα ("σύμβολον τῶν ἐξηγενησμένων ὁρμῶν καὶ παθῶν"). Ἡ συνήθης σύντησις τοῦ Ροδόσταυρου εἶναι R+C ἢ P+Σ. Τὸ σύμβολον τοῦ Ρόδου, συνδεδεασμένον μὲ τὸν Σταυρὸν, χρησιμοποιεῖται εἰς τὸν 18ον βαθμὸν τοῦ Ἡ. Ἡ. Σ. Τ. Τὸ ἀπλοῦν ἄγριον ρόδον (EGLANTINE) εἶναι ἀνάλογον πρὸς τὸ Θ Πεντάγραμμον, τὸν Ἀκτινοβόλον Ἀστέρα, καὶ πρὸς τὴν " Περμπουσίαν" (QUINTESENCE) τῶν Ἐρ-

μητιστών, φέρει εἰς τὸ κέντρον τὰ ἱερὰ Δέλτα, σχηματιζόμενον διὰ τοῦ στέμματος τῶν ἀνθῆρων του· διπλοῦν, εἶναι τὸ σύμβολον τῆς Σιγῆς καὶ τοῦ Ἀπορρήτου, καὶ φαίνεται ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὴν τετάρτην λέξιν τῶν μεμνημένων "σιγᾶν".

Τοποθετούμενον εἰς τὸ κέντρον ἐνὸς σταυροῦ τὸ Ρόδον καθίσταται ἐν τῶν πλέον γλαφυρῶν ἐμβλημάτων τοῦ "μυστηρίου τῆς μύσεως". Ὑπῆρξεν (καὶ ὅπως λέγουσιν ὑπάρχει ἀκόμη) ἐν μυητικῶν Τάγμα· τοῦτο ἦτο (κατὰ τὴν παράδοσιν) λίαν ἐντρίβες εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ τὸν Ἑρμητισμόν, τὴν Καββάλαν καὶ ἐν γένει εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν Μῆσιν. Τὰ μέλη του λέγεται ὅτι δέν συνήρχοντο, ἀλλὰ μόνον δι' ἀλληλογραφίας συνηλλάσσοντο. (Πρβλ. Ρόδον, Σταυρός) Βιβλιογρ. Willy Schröder, Das Rosenkreutz, Zürich 1955 Keyserling, Das Rosenkreuz, Innsbruck 1956. -- "Voile d'Isis" 1927, 593 .-

ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΟΣ ΠΡΙΓΚΗΨ ἢ Ἰπότης τοῦ Ἄετος καὶ τοῦ Πελεκάνου.

Ὁ σημαντικὸς οὗτος βαθμὸς τῆς τεκτονικῆς Ἱεραρχίας, εἶναι ὁ εὐρύτερον διαδεδομένος ἐξ ὅλων τῶν βαθμῶν, διότι εὐρίσκεται εἰς πολυάριθμα τεκτον. συστήματα. Ὑφίσταται μεγάλη συγγένεια μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀρχαίου Τάγματος τῶν Ροδοσταύρων, εἶναι ὅμως ἀδύνατον νὰ καθορισθῇ ὁ χρόνος καὶ ὁ τόπος τῆς ὀργανώσεως τοῦ σημερινοῦ τεκτ. βαθμοῦ τοῦ Ροδοσταύρου. Πολλὰς ὑποθέσεις διευτυπώθησαν ἐν προκειμένῳ, αἱ κλειῶνται ὅμως ἐξ αὐτῶν στεροῦνται ἀληθοφανείας.

Μία ἐξ αὐτῶν εἶναι ὅτι κατὰ τὸ ἔτος 1747 ὁ δικηδικητῆς τοῦ Οὐρόνου, πρίγκηψ Κάρολος Ἐδουάρδος ἐγκατέστησεν εἰς τὸ Ἄρρας τῆς Γαλλίας Τάγμα ὑπὸ τὸν τίτλον "Πρωταρχικὸν Δόγμα Ροδοσταύρου" ὃ κανονισμὸς τοῦ ὅποιου εὐρίσκεται ἐν αὐθεντικῇ ἀντιγράφῳ εἰς τὰ νομαρχιακὰ ἀρχεῖα τοῦ Ἄρρας. Εἶναι ἐπομένως ἐνδεχόμενον ὁ βαθμὸς αὐτὸς νὰ ἐλήφθη ἀπὸ τὸν βαθμὸν Ροδοσταύρου τοῦ Σικελικοῦ βασιλικοῦ Τάγματος τοῦ Ἡρωδῶμι, ὃ ὅποιος ἦτο ἐπίσης βαθύτατα χριστιανικός. Κατὰ τὸν Μάκεϊ ὁ βαθμὸς οὗτος υἱοθετηθεὶς ἀργότερον ἀπὸ τὸν Ἄ.Α.Σ.Τ. προσέλαβεν εὐρύτεραν ἐρμηνείαν τοῦ συμβολισμοῦ του, διότι, ἐνῶς διατηρεῖ κάποιαν χριστιανικὴν χροιάν, ἔχει γίνῃ κοσμοπολιτικὸς τὸν χαρακτῆρα χωρὶς νὰ ἀσπάζεται ἰδιαίτερον τι θρησκευτικὸν δόγμα.

Εἰς τὸν λ.λ.σ.τ. εἶναι ὁ 18ος βαθμὸς εἰς τὴν σειράν. Ἀπονέμεται ὑπὸ Περιστευλοῦ τελοῦντος ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Ἑκκλ. Συμβ. τοῦ 33ου, μετ' αὐτοῦ δὲ ἀπονέμεται καὶ ὁ βαθμὸς τοῦ Ἱπ. Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως. Οἱ κύριοι ἀξιωματικοὶ του εἶναι ὁ Σοφώτατος καὶ δύο Ἐπόπται.

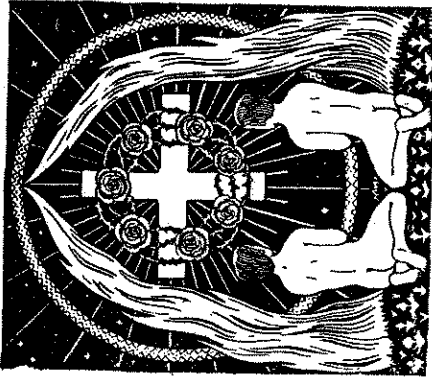
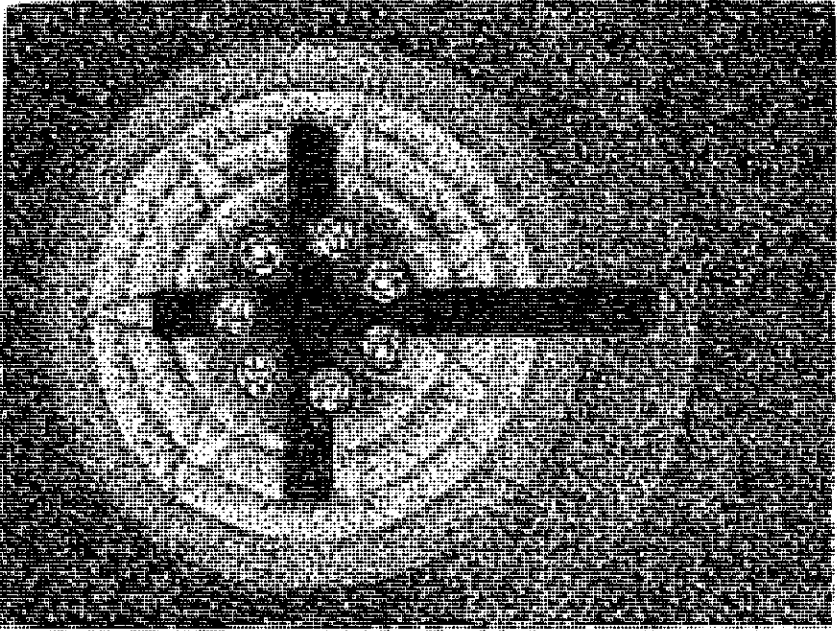
Κόσμημα τοῦ βαθμοῦ εἶναι χρυσοῦς διαβήτης σχηματίζων τῆξον 22 1/2 μοιρῶν. Εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ διαβήτου εὐρίσκεται στέμμα, μεταξὺ τῶν δύο σκελῶν τοῦ διαβήτου ἀκτινοβόλος σταυρὸς ἔχων εἰς τὸ μέσον ρόδον εἰς τὸ κάτω δὲ μέρος αὐτοῦ ἐπὶ μὲν τῆς μιᾶς πλευρᾶς πελεκῆνον διατρέφοντα διὰ τῶν σπλάγγων αὐτοῦ 7 νεοσοῦς, ἐπὶ δὲ τῆς ἑτέρας ταυσοῦ πτερον αἰτόν. Ἐπὶ τοῦ ἐμπροσθίου μέρους τοῦ κύκλου εὐρίσκεται ἡ ἱερά λέξις τοῦ βαθμοῦ δι' ἱερογλυφικῶν χαρακτηριστῶν. - Βλ. Ροδοσταυρισμός. Βιβλιογρ. Λάσκαρης 702. -

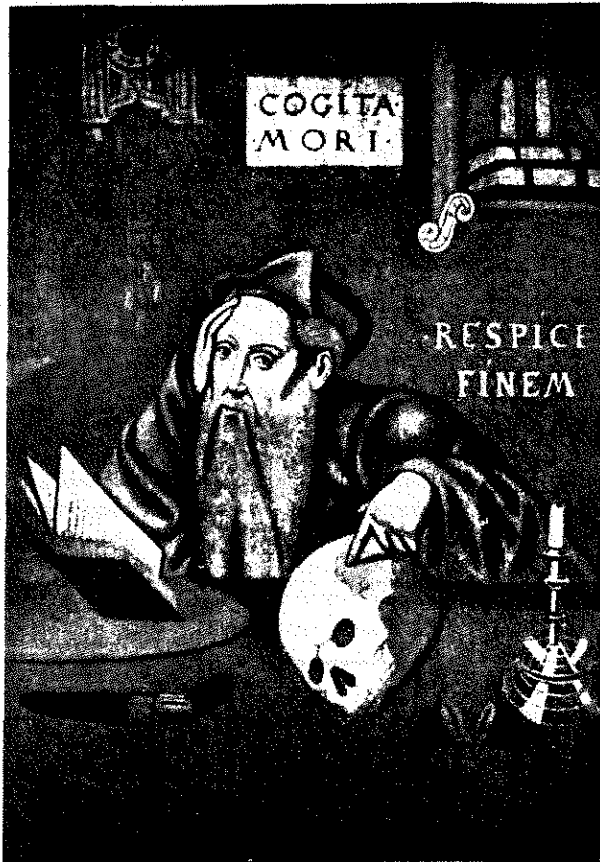
ΡΟΖΑΡΙΟΝ (ROSENKRANZ). Παρὰ τῆ καθολικῆ Ἐκκλησίᾳ καὶ γενικῶς εἰς τοὺς χριστιανοὺς μοναχοὺς, ἕνα νῆμα φέρον ἀριθμὸν κόμβων ἢ σφαιριδίων διαφόρου μεγέθους πρὸς καταμέτρησιν τῶν προσευχῶν. Ἄν καὶ λέγεται ὅτι οἱ Βενεδικτῖνοι μοναχοὶ ἤδη ἀπὸ τοῦ 6ου αἰ. ἐτέλουν τὰς προσευχὰς των κατὰ τὸν τρόπον αὐτόν, φαίνεται πάντως ὅτι οἱ Δομινικανοὶ εἰσήγαγον τὴν χρῆσιν τοῦ Ροζαρίου κατὰ τὸν 13ον αἰ. Τὸ Ροζάριον ἔχει διάφορον ἀριθμὸν σφαιριδίων. Οὕτω τὸ τῶν Δομινικανῶν ἔχει 150 σφαιρίδια, τὰ σύνθητες 50, τὰ μεσαῖον 70, τὰ μικρὰ 33, τὰ ἀγγλικόν (ROSARIUM ANGELICUM) ἐπίσης 33, ἡ κορώνη 38 κ.ο.κ. Μὲ τὰ μικρὰ σφαιρίδια προσεύχονται ἐν "ΑΥΕ ΜΑΡΙΑ" (Χαῖρε Μαρία) μὲ τὰ μεγάλα ἐν "Πάτερ ἡμῶν". Τοιαῦτα Ροζάρια ἐχρησιμοποίηθησαν ἐπίσης εἰς τὴν Ἰνδίαν εἰς τινὰς βραχμανικὰς αἰρέσεις, ὡς ἐπίσης καὶ εἰς τοὺς Βουδδιστάς, ἰδίως εἰς τὸ βόρειον Βιβέτ. Τὸ βουδδιστικόν Ρ. ἔχει 108 σφαίρας.

Ἐπίσης οἱ Μωαμεθανοὶ χρησιμοποιοῦ Ροζάρια· διά τοῦτο ὑπενόησαν ὅτι τὸ Ρ. μετεφέρθη εἰς τὴν Δύσιν ὑπὸ τῶν Σταυροφόρων ἐξ Ἀνατολῆς. Τὸ Ρ. τῶν μωαμεθανῶν (καλούμενον Τεσμύχ) περιλαμβάνει 99 σφαίρας συμφῶνως πρὸς τὰ 99 "ῥάια ὀνόματα" τῆς θεότητος κατὰ τὸ Κοράνιον. -

ΡΟΖΕΝΚΡΟΥΤΣ (CHRISTIAN ROSENKREUTZ). - 1378 - 1484 Ὁ θρυλικὸς

Der angebliche Christian Rosenkreutz
Ο υποτιθέμενος Χριστ. Ρόζενκρόυτς

Ίδρυτής τῆς Ίδέας τοῦ Ροδοσταύρου καὶ ἐν συνεχείᾳ τοῦ περι-
φήμου Τάγματος τῶν Ρ+Σ. Ἡ πραγματικὴ του ὑπαρξίς ἐτέθη συχνά
ἐν ἀφιβόλῳ, τοσοῦτῳ μᾶλλον καθ' ὅσον τὸ οἰκογενειακὸν του ὄνο-
μα οὐδαμοῦ ἀπαντᾶται. Ἀκόμη καὶ εἰ ἡμερομηνία τοῦ βίου του
παρεδόθησαν ἐμέσως. Εἰς τὴν "FAMA" ἀναφέρεται ὡς ἔτος γεννήσε-
ώς του τὸ 1378, καὶ ἡ ἡλικία τοῦ θανάτου του 106 ἔτη. Πιθανόν
νά πρόκειται περὶ συμβολικῶν δεδομένων. Οὕτω ὁ RIJKENBORGH
εἰς τὴν "APOKALYPSE DER NEUEN ZEIT, σ. 18" γράφει: "Τὸ ὄνομα
τοῦτο δὲν ἀναφέρεται εἰς ἕν ὄν, τὸ ὅποῖον ὑπάρχει ἢ ὑπῆρξε,
ἀλλὰ μᾶλλον εἰς μίαν κατάστασιν τοῦ ὄντος, εἰς τὴν ὅποιαν
κάθε ἄνθρωπος διὰ τῆς ἐξελεύσεως ὀφείλει νά ἀχθῆ."

ὑπάρχουν διάφοροι ἐκδοχαὶ περὶ τοῦ μῦθου τοῦ Χριστιανοῦ
Ρόζενκρούτς. Θά ἀναφέρω μὲν πρῶτον ἐκεῖνην ἣ ὅποια ἀνεγράφη
εἰς τὴν "Φόρα" ἣ ὅποια ἔχει τὰς περισσότερας μυητικὰς ἐννοίας.

Γεννηθεὶς τῆ 1378 ἐκ γονέων πτωχῶν ἀλλ' εὐγενῶν, ὁ Χριστι-
ανὸς εἰσάγεται ἀπὸ ἡλικίας 6 ἐτῶν εἰς ἕν μοναστήριον ὅπου μαν-
θάνει ἑλληνικὰ, λατινικὰ, ἐβραϊκὰ καὶ τὴν Μαγείαν. Εἰς ἡλικίαν
16 ἐτῶν ἀναχωρεῖ ὡς προσκυνητῆς διὰ τὴν Ἱερὰν Γῆν συνοδευό-
μενος ἐπὶ κάποιον Ρ. Α. Λ. ὅστις ἀποθνήσκει εἰς Κύπρον. Συνεχίζει
μόνος τὸ ταξίδιον του ἀλλὰ μίᾳ ἀσθένειᾳ τὸν ἀναγκάζει νά στα-
ματήσει εἰς Λαμασκὸν ὅπου δέχεται τὰς ἀποκρύφους διδασκαλίας
τῶν σοφῶν τοῦ Νταμκάρ. Οὗτοι τὸν θεραπεύουν, τοῦ ἐμπιστεύονται
"τὰ ἀπόρρητά τῆς Φύσεως" καὶ τὸν ὀδηγοῦν εἰς τὴν "φιλοσοφικὴν
πόλιν" τῶν ἔνθα διαμένει ἐπὶ τρεῖς ἔτη.

Τὰ ταξίδια του. Διατρέχει ἐν συνεχείᾳ τὸν Ἀλβανόν, τὴν Συ-
ρίαν, τὸ Μαρδόν καὶ κάμνει μίαν στάσιν εἰς τὸ Φέζ. Ἐκεῖ προά-
γεται μέχρι τοῦ βαθμοῦ τοῦ μύστου (LEDEPT). Κατὰ τὴν διάρκειαν
τῆς παρεμονῆς του εἰς Μ. Ἄσιαν ἐμυήθη εἰς τὰ μυστήρια τῆς
ἀποκρύφου Γνώσεως τὰ περιεχόμενα εἰς τὸ Βιβλίον Μ (LIBER MUN-
DI, τὸ Βιβλίον τοῦ Κόσμου).

"Ἐπιτοτὸ ὁ Κρῆστιαν ἀποκαλεῖται ὁ Πατὴρ. ἔχῃ λάβει τὴν
ἐντολὴν νά μεταβιβάσῃ εἰς τὴν Χριστιανωσύνην τὴν σοφίαν ποῦ
εἶχεν ἀποκτήσει καὶ νά ἰδρύσῃ μίαν κίνησιν ἣ ὅποια "θά εἶχεν
εἰς πέρσειαν χρυσὸν καὶ πολυτέλους λίθους". καὶ "θά διδάξῃ
τούς Μονάρχας". Ἀποσύρεται εἰς ἄγριον τόπον καὶ ἐκεῖ μονάσει
ἐπὶ 5 ἔτη. Μετὰ τὴν δοκιμασίαν ταύτην, ἐπιστρατεύει τρεῖς πι

στούς Έταίρους, τρεῖς "MITBRUDER" τόν ἄδ. G.V., τόν ἄδ. I.H καὶ τόν ἄδ. I.O. οἱ ὅποιοι τοῦ ὀρκίζοντο ἀπόλυτον πίστιν καὶ συν-νάσσουν, ὑπὸ τὴν καθοδήγησίν του, τὰ θεμελιώδη κείμενα, εἰς ἓν Βιβλίον, σύνοφιν "ὅλων ἅσα ὁ ἄνθρωπος δύναται νὰ ἐπιθυμήσῃ, νὰ ζητήσῃ καὶ νὰ ἐλπίσῃ." "Ὅλοι μαζί δημιουργοῦν τὸ, SANCTUS SPIRITUS (τὴν Ἀδελφότητα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος). Εἶναι ἴσως αὕτη ἡ πρώτη Ροδοσταυρική Ὀργάνωσις. Οἱ μαθηταὶ ὑπόκεινται εἰς τὴν κύστηρότερην ἀγνάτητα, θεραπεύουν τοὺς ἀσθενεῖς καὶ κάρηγοροῦν τοὺς ἀπηλειωμένους. -

Ἡ Ἀδελφότης. - Ἐπτά ἔτη ἀργότερον, ὁ Πατήρ συγκεντρῶν καὶ ἄλλους μαθητὰς τῆς Ἱερᾶς Ἐπιστημῆς καὶ σχηματίζει σὺν τῷ μίαν "Ἀδελφότητα". Διὰ νὰ γίνῃ τις δεκτὸς πρέπει νὰ εἶναι ἄγαμος καὶ ἄγνός. Οἱ ἀδελφοὶ οὗτοι - εὐγενεῖς ταξιδιῶται - λαμβάνουν τὴν ἐντολὴν νὰ διασχίσουν τὸν ἕσπερον, ἐφοῦ ὑποσχεθῶν νὰ τηρήσουν ὁ ὑποχρεώσεις, μίαν τῶν ὁποίων εἶναι νὰ συναντῶνται ἀπαξ τοῦ ἔτους εἰς ἓνα μυστηριώδη τόπον, τὸν Ναὸν τοῦ Ἁγ. Πνεύματος. Καὶ εἰς ταῦτα προσθετὰ ἡ "Φάμα": "Οἱ ἄνθρωποι οὗτοι, κατευθυνόμενοι ὑπὸ τοῦ Θεοῦ καὶ ἀπὸ ὅλων τὸν οὐρανῶν μηχανισμὸν, ἐκλεκτοὶ μεταξὺ τῶν σοφωτέων πολλῶν αἰώνων, ἔζησαν μὲ τελεῖαν ἐνδότητα, ἐν σιγῇ καὶ μὲ μεγάλην κалуσύνην".

Τὸ 1484 ὁ P. διευθετεῖ τὸ τάφον του, ὅστις ἔδει νὰ ἀνακαλυφθῇ μετὰ 120 ἔτη ἀπὸ τοῦ θανάτου του. Πράγματι οὗτος ἀνακαλύφθη τῷ 1604, ὑπὸ τοῦ διαδόχου Ἱμπεράτορος N.N. Πρὸ τῆς εἰσοδοῦ του ὑπῆρχεν ἡ λατινικὴ ἐπιγραφή: "Μετὰ 120 ἔτη θά ἐναίχθῶ".

Εἰς τὴν ἰδίαν "Φάμα" δέσεται ἡ λεπτομερὴς περιγραφή τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ καυσαλεῖου. Ἡ εἴσοδος κατέχει τὸ κέντρον τοῦ οἴκου τοῦ Ἁγ. Πνεύματος. Τὸ ἐσωτερικὸν φωτίζεται δι' ἑνὸς "τεχνητοῦ Ἁλίου" ὅστις δέχεται τὴν φωτεινὴν ἐνέργειαν ἀπὸ τὸν φυσικὸν Ἁλίον καὶ σβύνει εὐθύς ὡς τὸ πλησιάζῃ τις. Τὸ ἴδιον κενοτάφιον ἔχει ἐπτά πλευράς διηρημένας ἐκάστης εἰς 10 τετράγωνας κακαλυμμένα ἀπὸ σημεῖα καὶ ρητά. Κάθε πλευρὰ ἔχει μήκος 5 ποδῶν καὶ ὕψος 8 ποδῶν. Ὁ θόλος εἶναι διηρημένος εἰς τρίγωνα κεκαλυμμένα καὶ αὐτὰ διὰ συμβόλων. Τὸ κέντρον τοῦ τάφου περιλαμβάνει ἓνα βωμὸν ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὐρίσκεται πλάξ κυκλωτερῆς φέρουσα τὴν ἐπιγραφήν: "A.C.R.C. HOC UNIVERSAL COMPENDIUM VIVIS MIHI SEPULCRUM FECI" (κατεσκεύασα αὐτὸν τὸν

τάφον πού θά εἶναι διά τούς ζώντας μία σύνοψις τοῦ Σύμπαντος) καί μέ ἐν ἔξεργον : "JESUS MIHI OMNIA" (Ὁ Ἰησοῦς εἶναι δι' ἐμέ τό Πᾶν). Μετά ἀκολουθοῦν τάσσαρες παραστάσεις, ἐγγεγραμμέ- ναι ἐντός κύκλων καί φέρουσαι τά ρητά: "NEQUAQUAM VACUUM" (Δέν ὑπάρχει κενόν), "LEGIS" (Οἱ νόμοι), "LIBERTAS EVANGELII" (Ἐλευ- θερία τοῦ Εὐαγγελίου) "DEI GLORIA INTACTA" (ἡ ἀγνή Δόξα τοῦ Θεοῦ). Ὁ θόλος ἦτο διηρημένος εἰς τρίγωνα μέ αἰνιγματικᾶς εἰκόνας καί ἀποσπάσματα ἐκ τοῦ βιβλίου "CONCENTRATUM".

Τό σῶμα τοῦ Πατρὸς εἶχε μωριοποιηθῆ καί διά τῆς δεξιᾶς ἐκράτει τό βιβλίον Τ, πού συνοψίζει ὅλα τά ἄλλα. Παρ' αὐτό πλευ- ρόν του μία Βίβλος, ἐν Λεξικόν, ἐν ὀδοιπορικόν καί ἡ βιογρα- φία του μέ μυστηριώδεις χαρακτήρας. Ὑπῆρχεν ἐπίσης τό ρητόν τῆς Ἀδελφότητος: "EX DEO NASCIMUR, IN JESUS MORIMUR, PER SPI- RITUM REVIVISCIMUS" (γεννηθέντες ἐκ Θεοῦ, θνήσκομεν ἐν Ἰησοῦ καί ἀνιστάμεθα διά τοῦ Ἁγ. Πνεύματος).

Οἱ ἀδελφοί παρέλαβον μαζί των μερικά βιβλία μέ σκοπόν νά τά διαδώσουν, μεθ' ὃ ἐσφράγισαν τήν εἴσοδον διά νά μή ἀνοιχ- θῆ ἔκτοτε παρά μόνον ὑπό τῶν ἀξίων, διότι διά τούς ἄλλους θά ἦτο ἀχρηστος. Μία ἄλλη παρακλησία ἐκδοχή ἀναφέρεται ὑπό τοῦ Βαλεντίνου Θ' Ἀνδρέου εἰς τό ἔργον του:

"Οἱ χημικαί γάμοι τοῦ Χριστ. Ρόζενκρόυτς" - Τό συμβολικόν αὐτό βιβλίον ἀφηγεῖται, εἰς ἑπτὰ ἡμέρας, τόν γάμον τοῦ Βασιλε- ως, τόν ἀποκεφαλισμόν του καί τήν ἀνάστασίν του. Ὁ Βασιλεὺς προσκαλεῖ τόν Χριστιανόν Ρόζενκρόυτς νά παραστή εἰς τούς γά- μους του. Ὁ τελευταῖος οὗτος μεταβαίνει ἀμέσως φέρων 4 ρόδα ἐπὶ τοῦ πύλου του καί μίαν ταινίαν ἐρυθρᾶν διασταυρουμένην ἐπὶ τοῦ ἱματίου του. Εἰς τήν ἔξοδον ἐνός δάσους, τρεῖς δρό- μοι ἐμφάνιζονται πρὸ τῶν βημάτων του. Ὁ πρῶτος φαίνεται σύν- τομος καί ἐπικίνδυνός, ὁ δεῦτερος εἶναι ἡ βασιλικὴ ὁδός, ὁ τρίτος εἶναι μακρός καί εὐχάριστος. Μία θεὰ ἔμπροσθις τόν προ- τρέπει νά ἀκολουθῆσῃ τόν δεῦτερον δρόμον. Εἶναι ἐκεῖνος πού ὀδηγεῖ μέχρι τοῦ βασιλικοῦ ἀνακτόρου, ἐγκατεστημένου εἰς μίαν ἔξαρσιν τοῦ ἐδάφους. Ἐκεῖ τοῦ ὑποβάλλουν ἐρωτήσεις καί τοῦ ζητοῦν τό ὄνόμα' του. Ἀπαντᾷ: "Ἀδελφός τοῦ Ἐρυθροῦ Ροδοσταύ- ρου". Οἱ προσκεκλημένοι κατόπιν ζυγίζονται. Ὁ Ρ.Κ. εἶναι ὁ ἀγ- νόστερος καί πλέον ἄξιός. Τοῦ παραδίδουν κατόπιν τούτου τό σύμ- βολον τοῦ Μ. Ἔργου: τό Χρυσόμαλλον Δέντρον.

Ἀποδιώκονται οἱ ἀνεπιθύμητοι, μεθ' ὃ ἀρχίζει ἡ τελετουργία. Γίνεται ἑναρξίς μέ μίαν παράστασιν εἰς 7 πράξεις. Ἡ βασίλισσα ἴσταται ὀπισθεν βιβλίου τὸ ὅποιον περιέχει εἰς τὰς σελίδας του τὸ σύνολον τῶν γνώσεων τῶν συγκεντρωμένων ἐν τῷ κόργῳ. Ἐπὶ σημαίνει, φέρουσαι ἐκάστη ἓνα ἐρυθρὸν σταυρὸν, κρατοῦνται ὑπὸ 9 ἐκλεκτῶν. Τοῖς ὑπαγορεύεται τότε τὸ καθήκον των: "Ἐργασθῆτε διὰ τὸ καλὸν τοῦ ἀνθρώπου πρὸς δόξαν τοῦ Θεοῦ, σκεπτόμενοι συνεχῶς αὐτόν".

Τὸ βασιλικὸν ζεῦγος, ὡς καὶ 4 παριστάμενοι μονάρχαι ἀποκεφαλίζονται ὑπὸ ἐνὸς Μαῦρου, καὶ τὸ αἷμα των συγκεντροῦται ἐν τῷ χρυσοῦ δοχεῖου. Μεθ' ὃ ἀποκεφαλίζεται καὶ ὁ Μαῦρος. Τότε ἀποκαλύπτεται εἰς τοὺς ἐκλεκτοὺς ὅτι "ἡ ζωὴ ὅλων αὐτῶν τῶν ὄντων εἶναι εἰς τὰς χεῖρας των καὶ ὅτι πρέπει νὰ τηρήσουν πιστὴν ἰσχυροτέραν καὶ αὐτοῦ τοῦ θανάτου". Μετὰ τοὺς ζητεῖται νὰ ἀνακαλύθουν τὸ φάρμακον διὰ τοῦ ὁποίου θὰ ἀναστηθῶν. Ἡ περιγραφή τῆς μεθόδου διὰ νὰ θθάσουν εἰς τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι καθαρὰ περιγραφή μιᾶς ἀλχημικῆς διαδικασίας.

Τὸ βασιλικὸν ζεῦγος ἐπανέρχεται εἰς τὴν ζωὴν καὶ ὁ Βασιλεὺς καθιερώνει τοὺς ἐκλεκτοὺς ὡς ἱππότες τοῦ Χρυσοῦ Λέθου. Ἄλλ' ὃ Ρ.Κ. δὲν πρόκειται ἐδῶ νὰ σταματήσῃ τὴν προσκέθειάν του. Τοῦ λέγεται: "Ἐλαβες περισσότερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους προσέθησε νὰ ἀποδώσῃς ἐπίσης περισσότερα". Ὅλοι οἱ παριστάμενοι ὑπογράφουν. Ὁ Ρ.Κ. γράφει: "Ἡ ὑψηλότερα Ἐπιστήμη, εἶναι οὐδὲν νὰ γνωρίζωμεν." Ὑπογραφή, Ἀδελφὸς Ρόζενκρόυτς, Ἰππότης τῆς Χρυσῆς Λέθου, 1459.-

Εὐβλιολογ. Η. Masson, Diction. Initiatique. -

P. Mariel, Diction, Des Soc. Secretes en Occident. -

P. Sadir, Histoire et Doctrine des R+C, Paris, 3η ἐκδ. 1964

P. Arnold, Hist. Des R+C, Paris 1955, Mercure de France

F. Montloin & J. P. Bayard, Les R+C, Paris 1971, σ. 51

Serge Hutin, Histoire des R+C, Paris 1971, Courrier du

Livre. Max Heindel, Cosmogonie des R+C, σ. 537.-

Wittémans, Histoire des R+C, Index.-

J. Val. Andreae, Les Noes Chymiques de Chr. R+C, Paris 1928

Chacornac Freres, σ. VII, 3...

ΡΟΖ-ΚΡΟΥΑ (γαλλ. ROSE CROIX) Ἰσπὸν Ροδόσταυρος. Ἐκτός τῆς Ἑλλά-

δος και Γερμανίας, όρος χρησιμοποιούμενος ως έχει εις όλας τάς άλλας γλώσσας, συγκεκριμένως εις τούς άνωτέρους βαθμούς τοῦ Ε.Τ., όπως εις τόν 18ον τοῦ Α.Α.Σ.Τ., εις τόν 38ον τοῦ Μέρμερ-Μισραΐμ, τόν 7ον τοῦ Γαλλικοῦ τύπου κ.κ. Εκ τούτου ριπτεται ἡ ἰδέα ὅτι ἴσως δύναται νά ἐξαχθῇ τό συμπέρασμα ὅτι ὁ βαθμός τοῦ Ροδοσταύρου εἶναι πιθανόν γαλλικῆς καταγωγῆς.-

Βιβλιογρ. Ubaldo Tricca, Le Livre du Rose-Croix, Par. 1950

Arthur Brown, The Fourth Gospel and the 18th Degree,

Λονδίνον 1956.-

ΡΟΗ ΕΜΗΗΝΟΣ (MENSTRUÉ). - Ἐρμητ. Καλοῦσι οἱ ἔρμητις τήν ροήν ἢ ρύσιν τήν οὐσίαν ἐξ ἧς ἐξάγεται ὁ ὑδράργυρος, ένδοτε δε και αὐτόν τοῦτον τόν ὑδράργυρον. Ἡ βεβαίως αὐτή ὑπῆρξεν ἡ αἷτις νέας σειρᾶς ἐρευνῶν τῶν μή ὑπεισερχομένων εις τό πνεῦμα τῶν ἄλχημικῶν συγγραμμάτων, οἱ ὅποιοι δέν ἐδίδαξαν νά ἀναζητήσουν τήν πρώτην ὕλην εις αὐτήν ταύτην τήν αἱματώδη ἔκκρισιν τῆς γυναικῆς, και γενικῶς εις τάς ἐκκρίσεις τῶν ζῶων, φυτῶν και αὐτῶν τῶν ὀρυκτῶν. Λευκή ροή (MENSTRUÉ BLANCHEZ) εἶναι ὁ ἔρμητικὸς ὑδράργυρος περιλαμβάνων ἐν ἑαυτῷ τούς δύο δράκοντας τοῦ Νικολάου Φλαμέλ. Δευτέρα ροή, εἶναι ὁ, Ὁρειχαλκὸς τῶν φιλοσόφων. - (PERNETY)

ΡΟΙΑ (ὁ καρπός). Ἡ ροιὰ (τό ρόδι) ὡς σύμβολον ἦτο γνωστὸν και ἐξετιμᾶτο τὰ μέγιστα ἀπὸ ὅλα τὰ ἔθνη τῆς αρχαιότητος. Ἐπεκράτει ἀνεκαθεν ἡ συνήθεια νά τοποθετοῦνται καρποὶ ροιᾶς ἐπὶ κινδῶν και κιονοκράνων. Τό ἔνδυμα τοῦ Ἁαρῶν ἦτο στολισμένον μέ χρυσοῦς κωδωνίσκους και καρπούς ροιᾶς. Φαίνεται ὅτι εἰς τόν καρπὸν αὐτόν ἀπεδύδeto μυστικὴ σημασία. Ὁ Παυσανίας εις τὰ Κορινθιακά του, ἀναφέρει ὅτι πλησίον τῶν ἐρείπων τῶν Μυκηνῶν εἶδεν ἄγαλμα τῆς Ἥρας κρατούσης εις τήν μεν χεῖρα σιτηπτρον και εις τήν ἄλλην καρπὸν ροιᾶς. Αποφεύγει ὅμως νά ἐξηγήσῃ τό ἔμβλημα και περιορίζεται νά τονίσῃ ὅτι πρόκειται περὶ "ἀπορρητοτέρου λόγου" (ἀπηγορευμένου μυστηρίου). Πρόκειται δηλ. περὶ ἐκείνου τοῦ ὁποίου τήν ἀποκάλυψιν ἀπηγόρευον και οἱ Κάβειροι.

Κατὰ τάς ἐορτάς τῶν Θεσμοφορίων, τάς τελουμένας πρός τιμὴν τῆς θεᾶς Δήμητρος, ἀπηγορεύετο εις τούς ἐορταστάς καὶ ἡσαν

γυναῖκες, νά τρώγουν καρπούς ροιᾶς. Ὁ Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεὺς ἐξηγεῖ τὴν ἀπαγόρευσιν ταύτην ὡς ὀφειλομένην εἰς τὴν παράδοσιν καθ' ἣν ὁ καρπὸς παρήχθη ἀπὸ τοῦ αἵματος τοῦ Βάκχου. Εἰς τὴν τριτ. διδασκαλίαν ὁ καρπὸς αὐτὸς ἐμφανίζεται ὡς σύμβολον τῆς ἀφθονίας καὶ γονιμότητος. Ἀλλ' ἡ πραγματικὴ σημασία του εἶναι μυστηριακὴ ὅπως ἦτο κατὰ τοὺς Ἀρχαίους καὶ κατὰ τοὺς Ἑβραίοις οἱ ὅποιοι ἐχρησιμοποίησαν τὸν καρπὸν αὐτὸν εἰς τὸν Μέγαν Ναόν. -

ὡς σύμβολον τῆς γονιμότητος ἡ ροιᾶ ἦτο ἀφιερωμένη εἰς τὰς θεάς Ἄρτεμιν καὶ Ἥραν. -

Βιβλιογρ. Λόσκερης 703. - Εὐσέβιος I 82. Bedaerride 28. -
E. Villiers, 101. -

ΡΟΙΚΟΣ (FLUIDAL). - Ρευστὸς ἢ ἀναφερόμενος εἰς ἓν ρευστόν.

ΡΟΜΒΟΣ. - Ὁ Ρόμβος εἶναι σύμβολον τῆς ὑλικῆς ἐκδηλώσεως ὑπὸ τὴν ἐνεργὸν τῆς ὄψιν, ἐνῶ τὸ τετραγώνον παριστᾷ ἀντιθέτως τὴν καθητηκὴν ὑλικὴν ὄψιν. Πράγματι ὁ Ρόμβος υποφοιτᾷ τὴν ἄλλειψιν ἰσορροπίας καὶ κατ' ἐπέκτασιν τὴν κίνησιν. Εἰς σταυρὸς εἰς τὸ ἐσωτερικὸν ἐνός Ρ. συμβολίζει τὴν ἐνεργὸν ὑλικὴν τετράδα κινουμένην ἀπὸ τὴν αὐδοτέραν πνευματικὴν τετράδα. - (MASSON)
Βιβλιογρ. O. R. A. Μαθήματα συμβολικῆς V, 4, 6. - Περιοδ. Μεγ. Ἐγκυκλ. Πυρσοῦ 2. XII, 28. -

ΡΟΜΦΑΙΑ. - Ἐξίφος τοῦ ὀποῦ τοῦ σχῆμα εἶναι κυματοειδὲς καὶ λέγεται ὡς ἐκ τούτου "πυρίνη ρομφαία" διότι ὁμοιάζει μὲ τοὺς κυματισμοὺς φλογός. Μέχρι πρὸ τινων ἐτῶν αὐτὸ ἦτο τὸ σχῆμα τοῦ ξίφους τοῦ Στεγ. Ἡ Ρομφαία, λέγει ὁ Μάκκεϋ, ἀναφέρεται εἰς τὸ φλεγόμενον ξίφος τὸ φρουροῦν τὴν εἰς τὸν Παράδεισον εἴσοδον μετὰ τὴν ἐκεῖθεν ἐκδίωξιν τῶν πρωτοπλάστων (Γέν. γ' 24)

ΡΟΣΑ (EUGENE AUGUSTE ALBERT DE ROCHAS D' AIGLUN) 1835- 1914, Γάλλος

συνταγματάρχης, παραψυχολόγος, πνευματιστῆς καὶ ἀποκρυφιστῆς. Ἠργάσθη καὶ ἔγραψε θεμελιώδη ἔργα ἐπὶ τοῦ φαινομένου τῆς τεχνητῆς ἐξωτερικεύσεως τῆς αἰσθητικότητος καὶ κινητικότητος.

Ἔργα: Exteriorisation de la Sensibilité (εἰς γερμ. μεταφ. Λειψία 1909 & 1925)

- Exteriorisation de la Motricité
- Les Frontières de la Science (Γερμ. μτφρ. Λειψία 1911)
- La Science des Philosophes et l'Art des Thérapeutes
- Les Etats Superficiels de l'Hypnose, 1898
- Le Fluide des Magnétiseurs, 1891
- Les Sentiments, La Musique et le Geste, 1900

Βιβλιογρ.-Π. Γράβιγγερ, Φαρμακοσοφία III 63,65,69

ΡΟΤΑ (λατ. τροχός) Εἷς κύκλος με 12 ἑκτίνας ὡς σύμβολον τοῦ
ζωδιακοῦ κύκλου καὶ τοῦ θεοῦ νόμου. "Ἡθῆ εἰς τὸ Ρόγκ Βέ-
δα I, 164, 11 λέγεται: "Ὁ δωδεκάκτινος αὐτός τροχός τῆς τάξε-
ως... "Περαιτέρω εἰς τὴν καθολικὴν ἐκκλησίαν καλεῖται Ρ. ἐν
συνέδριον με 12 πρελάτας.-(Πρβλ. Τροχός, Τσάκρας,)

ΡΟΤΑΡΙΑΝΟΣ ΟΜΙΛΟΣ. (ROTARY) Μία διεθνῆς Ἀδελφότης, ἡ ὁποία συχ-
νὰ ἀναφέρεται ὡς ἔχουσα σχέσιν με τὸν Ε.Τ. Ἰδρύθη ἐν
Λιμάγῳ τῇ 1905 ὡς "BUSINESS CIRCLE" με σκοπὸν τὴν ἀλληλοῦκο-
στήριξιν καὶ πληροφориαν ἐπὶ θεμάτων ἐπαγγελματικῶν. Ἐπομέ-
νως εἰς μόνον ἐκπρόσωπος ἐνός ἐπαγγέλματος ἢ κλάδου ἐπιχει-
ρήσεως δύναται νὰ γίνῃ δεκτός. Ὁ περιορισμός οὗτος εἰς τὰς
μεγάλας πόλεις ὑπερπιδάται διὰ τῆς δηλώσεως ἐνός εἰδικοῦ κλά-
δου ἢ ἐπαγγέλματος π.χ. ἐπὶ ἰατρῶν γίνεται διάκρισις μεταξὺ
παιδιάτρων, νευρολόγων, γυναικολόγων κ.κ. Ἐσωτερικόν περιεχό-
μενον δέν ὑπάρχει. Εἰς τὴν Γερμανίαν τὸ ROTARY ὑφίσταται ἀπὸ
τοῦ 1927. Καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα λειτουργεῖ κύκλος Ροταριανῶν
ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν. Μεταξὺ γενικωτέρων ἐνασχολήσεων τῶν μελῶν
εἶναι καὶ διαλέξεις μορφωτικοῦ περιεχομένου, ὡς καὶ ἔργα εὐ-
ποιίας.-

ΡΟΥΑΧ (ἔβρ. Ἄηρ, πνεῦμα). Εἰς τὴν Καρβάλαν δηλοῦται διὰ τοῦ
ὄρου τούτου τὸ Θ ἀστρικόν σῶμα, μερικῶς τὸ πνεῦμα ἐν γέ-
νει ἢ τὸ Θ Βοῦδδι Μανάς, ἢ ἀκόμη καὶ τὸ Ἄιμα Βοῦδδι τῆς Θε-
σοσφίας. Τὸ Ρουάχ ὑπάρχει τόσον εἰς τὸ ἐσωτερικόν, ὅσον καὶ εἰς
τὸ ἐξωτερικόν τοῦ ἕλικοῦ σώματος (Θ Νεφές) Τὸ Ρ. διαποτίζει ὁ-
λόκληρον τὸν ἄνθρωπον καὶ διεισδύει μέχρι τῶν μικροτέρων του

τιμημάτων.

Βιβλίσγρ. El. Lovi, Claf 388. - Kluhrath, 153, 159. -
D. S. I 215. -

- Ρουάχ 'Ελαχμ. Τό πνεῦμά τοῦ Θεοῦ. Ἀνταποκρίνεται πρὸς τὸ Ἅγιον Πνεῦμα τῶν Χριστιανῶν. Πολλάκις εἰς τὴν Καββάλαν σημαίνεται διὰ τοῦ Ρ. Ε. ὁ ἄνεμος, ἡ ἀναπνοή καὶ ἀκόμη τὸ κυκλοφοροῦν ὕδωρ (RUSCHENDE WASSER).

ΡΟΥΘΗΝΙΟΝ, χρώματος βαθέος ἐρυθροῦ. Γενέθλιος λίθος τῶν ἀνθρώπων τοῦ Ἰόγκερ καὶ τοῦ Κρόνου, εἰς τοὺς ὀπούλους προσφέρει ὑγείαν καὶ ἀγάπην. Συμφιλιώνει τοὺς ἐν διαστάσει καὶ προφυλάσσει τὸν φέροντα ἀπὸ τοῦς κινδύνους τῶν τρίκυμιῶν καὶ τῶν κατακλυσμῶν. Πραιτέρω κατευνάζει τὴν ὀργὴν, δίδει θάρρος, ἐξαφανίζει τὰ φαντάσματα, καθήσυχάζει τὴν δειλήν φαντασίαν καὶ ἀποδιώκει τὴν θάλασιν.

Θεραπευτικῶς ἐπαναφέρει τὸ ἥπαρ εἰς τὴν κανονικὴν του λειτουργίαν, προφυλάσσει ἀπὸ τὰς ἐπιδημικὰς νόσους, ἀντιδρᾷ ἐναντίον δηλητηρίων, προκαλεῖ ἄπνικαν, παρενοχλεῖ τὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος καὶ προξενεῖ διέγερσιν ἐπὶ τοῦ φέροντος αὐτόν. - Π. Γράβιγγερ. Ἱατροσοφία II, II 97

ΡΟΥΡΑ (σκρ.) Ὁ καταστροφεὺς, ἐπίθετον διδόμενον εἰς τὸν Σίβαν πραιτέρω οἱ Ντέβας οἱ ἐπιμελούμενοι τὴν φθοράν, τῆς ὀπίας ὁ Σίβας εἶναι ἡ Ἀρχή. Καλοῦνται ἐπίσης Μαρούτ, ἕνδεκα τὸν ἀριθμόν. Τέλος εἶναι τὸ ἕντὸ (SOI) ἐγκλωβισμένον ἐντὸς τῆς γήινης του μορφῆς καὶ ὑποκειμένον εἰς τὰ πάθη του. - (RHEA).

ΡΟΥΜΙ (JALAL AL DIN EL RUMI). 1207 - 1273. - Υἱὸς ἐνὸς Οὐλεμά, ἐγεννήθη εἰς ΒΛΚΗ, εἰς τὰ βόρεια τοῦ Ἀφγανιστάν. Ὁ πατὴρ του, ὁ ΒΛΗΛ AL DIN, μυτικιστὴς καὶ αὐτὸς, ἐγκατέλειπεν μετ' ὄλιγον τὸ Ἀφγανιστάν καὶ ἦλθε νὰ ἐγκατασταθῇ εἰς τὸ Ἰκόνιον τῆς Τουρκίας. Συνεκέντρωσεν ὁμάδα μυστικῶν εἰς τοὺς ὀπούλους ἐδάσκειν ὅτι ὁ κόσμος εἶναι ἀντανάγκαις τοῦ Θεοῦ κάλλους. Θέσις τὴν ὀπιαν ἀργότερον ὁ υἱὸς του ἀνέπτυξεν. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Μπαχᾶ ἄλ Ντίν, ὁ υἱὸς του τὸν διεδέχθη καὶ διέδωκε τὴν διδασκαλίαν του μέχρις ὅτι συνήνητησεν εἰς Ἰκόνιον τὸν περιπλανώμενον δερβέσην SAMS AL DIN T. BRIZI. Ἡ ὀπιδρασις τοῦ τελευταίου

ἐπὶ τοῦ Τζελάλ AL DIN ὑπῆρξε βασικὴ. Ἀπεδέχθη μετ' ἐνθουσιασμοῦ τὴν πρακτικὴν τῆς "μουσικῆς μέθης", τῆς ρυθμικῆς καὶ τοῦ κυκλικοῦ χοροῦ. Ὁ Τζελάλ συνέθεσε τὰ περίφημα "γκαζάλ" καὶ κατέστη ὁ διασημότερος ποιητὴς τῶν Θ Σουλῶν. Ἐν τούτοις ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν ἐνὸς ἄλλου δερβίσοῦ, ἔγραψε τὸ κεντρικώτερον ἔργον του, τὸ ἄξιον διδακτικὸν "Ματναβί" τοῦ ὁποῦλου ἡ μελέτη θεωρεῖται ὅτι ἀνοίγει τὰς πύλας τοῦ οὐρανοῦ. Ὁ Τζελάλ ἔλ Ρουμί ὑπῆρξεν ὁ ἰδρυτὴς τοῦ Τάγματος τῶν Μεβλεβήδων ἢ "περιστερομένων δερβισσῶν". Τὸ κέντρον δράσεώς των ὑπῆρξε τὸ Ἴκόνιον ὅπου πλησίον τοῦ μανασκεῖου τοῦ Ρουμί, ἦτο ἐγκατεστημένος ὁ ἄμεσος διάδοχος του, ὁ Τσελεμπί, μέγας διδάσκαλος τοῦ Τάγματος. (MASSON)

ΡΟΥΝΑΙ (RUNEN).—Τὰ γραφικὰ ἢ συμβολικὰ σημεῖα τῶν ἀρχαίων Γερμανῶν, Σκανδιναυῶν κ.ἄ. Τὸ ρουνικὸν ἄλφάβητον ἀποτελεῖται ἀ-

Ε	Π	Ϡ	Ϛ	Ρ	Υ
F	υ	Th	ο	R	K
*	X	I	λ	ϣ	↑
H	N	I	A	S	T
B	↑	Ψ	λ	X	X
B	L	M	Y	E	G

Τὸ ρουνικὸν ἄλφάβητον

πὸ 16 σημεῖα, τὰ ὁποῖα ἐν τινι μέτρῳ ἐξηγήθησαν, ἐνῶ μερικὰ πολὺ ἀρχαῖα Ροῦναι παραμένουν ἀνερμήνευτοι. Κατὰ τὴν παράδοσιν ὁ ἴδιος ὁ Ὀντζὺν ἀνεκάλυψε τὰς Ροῦνας. Οἱ ἀποκρυφιστὰὶ ἀποδίδουν εἰς αὐτὰς ὑπερφυσικὰς ἰκανότητας, αἱ ὁποῖαι πρέπει

έννοεῖται νά ἀποδοθοῦν μᾶλλον εἰς τό τυπικόν καί χρησιμοποιοῦνται, παρά εἰς αὐτάς τὰς ἰδέας. Ἀπό τῆς ἐποχῆς τοῦ GUIDO VON LIST ἀνεπτύχθησαν αἱ Ροῦναι εἰς ἴδιον ἀποκρυφολογικόν σύστημα.

Βιβλιογρ. Guido von List, Das Geheimnis der Runen
" " " " , Die Bilderschrift der Arrieger-
manen

-Karl Spiesberger, Runen Exerzitien f. Jedermann

" " " " , Runen Magie

-R. D. Josse, Runo-Astrologische Kabbalistik

-Philipp Stauff, Runenhäuser

-Joachim Wackelmann, Amulette & Talismane, Frbg 1955, σ. 219

S. A. Kummer, Heilige Runenmacht, Hamburg 1922

ΡΟΥΠΑ. - (σπρ. μορφή). Τό σῶμα εἰς ἓν αἰογήποτε μορφικόν πεδῖον (φυσικόν (ὕλικόν ἢ αἰθερικόν) ἀστρικόν ἢ κατώτερον νοητικόν (μορφᾶν-σκέψεις, ἀστρικά εἰκόνες κ.κ) Εἰς τήν ἀνατολ. φιλοσοφίαν μία αἰογήποτε μορφή, ἀλλά καί διά τούς θεούς, οἱ ὁποῖοι τότε εἶναι διά τούς ἀνθρώπους καθαῶς ὑποκειμενικοί. Τό πεδῖον Ρούπα εἶναι μέρος τοῦ δεβαχανικοῦ πεδίου καί περιλαμβάνει τὰς εἰσέτι κεκτημένας μορφήν ὑπο-δωρήσεις τοῦ σύραβλου κόσμου.

ΡΟΥΣΙΛΑΚΙ. - Νύμφη τῆς σλαβικῆς λαογραφίας. -

ΡΟΥΤΑ. - Τμήμα τῆς Ἀτλαντίδος τό ὅποσον ἔδει νά κατεποντίσθῃ πρό 850.000 ἐτῶν. Οἱ κάτοικοι αὐτῆς ἐκέκτηντο τεραστίαν ἰσοφίαν, τῆς ὁποίας ὁ ἄρειος πολιτισμός εἶναι μακρά ἀνάμνησις. -

ΡΟΥΤΖΙΕΡΙ (COSIMO RUGGIERI). - Φλωρεντινός μαγγανευτής εὐνοοῦμενος τῆς Αἰκατερίνης τῶν Μεδίκων, καταδικασθεὶς εἰς θάνατον τῷ 1574 διότι εἶχε μαγγανεύσει Κάρολον τόν ΙΧον.

ΡΥΘΜΟΙ (ἀρχιτεκτονικοί). - Εἰς τήν συμβολικὴν τοῦ Ἀγγλικῶ Ε.Τ. ὡς καί ἐπὶ τοῦ Α.Α.Σ.Τ. παίζουσι οἱ ἀρχιτεκτονικοὶ ρυθμοὶ τῶν στηλῶν σημαντικόν ρόλον. Οἱ τρεῖς ἑλληνικοὶ ρυθμοὶ - δωρικός, ἰωνικός καί κορινθιακός - ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὰς ἐννοίας Ἰσχύς-Γιερπούρα, Σοφία - Χοιμᾶ καί Κᾶλλος - Χαῖζεδ. Εἰς τόν δεῦτερον βαθμὸν προστίθενται ὁ Ρωμανικός (ἢ μικτός) καί ὁ Τσκανικός ρυθ-

θμός. Ο Q. WIRTH γράφει σχετικῶς: "Αἱ μῆσεις αἱ ὁποῖαι ἀναπαύσασον τὴν προσωπικότητα, ἐνισχύουσαι τὴν λογικὴν καὶ τὴν θέλησιν καλοῦνται ἔρρενες ἢ δωρικαί, (1ος βαθμός). Ἐκτείναι ἀντιστρόφως αἱ ὁποῖαι ἐπικαλοῦνται τὴν φαντασίαν, τὸ συναίσθημα καὶ τὴν ἐνόρασιν, θεωροῦνται ὡς θῆλειαι ἢ ἰωνικαί (2ος βαθμός). Μία συμπληρωσάσις περαιτέρω ἐπιβάλλεται μεταξύ τοῦ βαθμοῦ τοῦ Διδ. καὶ τοῦ κορινθιακοῦ ρυθμοῦ. Ἐν τούτοις ὁ, τοσκανικός ρυθμός καὶ ὁ ρωμανικός εἰς οὐδέν μητικὸν στήριγμα ἐδράζονται.

"Ἐπειδὴ ἐναπόκειται εἰς τὸν Ἑταῖρον νὰ ἐκλεπτύνῃ τὴν εὐαισθησίαν του, εἶναι καλὸν νὰ τὸν προτρέψωμεν νὰ βελτιώσῃ τὴν καλλιτεχνικὴν του μόρφωσιν. Ἡ ἐκτέμῃσις τοῦ ὠραίου βοηθεῖ εἰς τὴν ἐκτέμῃσιν τοῦ Καλοῦ. Ἡ Τέχνη ἀποτελεῖται εἰς τὴν ψυχὴν, προκαλοῦσα τὴν εὐσοδον τοῦ Ἐγῶ, εἰς ἁρμονικὴν σχέσιν μὲ τὸ ἔξωτερικόν. Ἡ καλλιτεχνικὴ συγκίνησις ἀποκαθιστᾷ ἕνα ἰσχυρὸν δεσμόν μεταξύ ὅλων ὅσοι τὴν αἰσθάνονται. Κοινός θαυμασμός, συμπληρωσάξει καλλίτερον τοὺς ἀνθρώπους, ἀπὸ τὰ ἄμεσα ὑλικά συμφέροντα. Ὡστε ἡ Τέχνη ἔχει συνδετικὴν -θρησκευτικὴν ἀποστολὴν ὑπὸ τὴν ὑψηλοτέραν σημασίαν τῆς λέξεως. Ὁ Καλλιτέχνης εἶναι ἱερεὺς τοῦ Ὁραίου." (Q. WIRTH II 156)

Βιβλιογρ. Γενικῶς: Ghylk 13. -Max Dessoir, *Asthetik*: 77. -
Iphof II 135. -Λάσκαρης 704. -Castiglioni 94. *M.R. Hist.* 106. -

-ΔΩΡΙΚΟΣ: Λάσκαρης 328, Τυπον, 56. -Voilo 1928, 503. -

-ΙΩΝΙΚΟΣ: Λάσκαρης 506 " "

Κορινθιακός : Λάσκαρης 545. " "

ΡΩΜΑΙΚΑ ΚΟΛΛΕΓΙΑ. Ἐν εἶδος συντεχνίας αἰκοδόμων, θεσπισθέντα ὑπὸ τοῦ μεμνημένου Νουμᾶ εἰς Ρώμην. Ἡ ὀργάνωσις τῶν Κολλεγίων ἦτο ὑπὸ πολλὰς ἐπόψεις ἀνάλογος πρὸς τὴν ὀργάνωσιν τῶν συγχρόνων τεῖτονικῶν Ἰτοῶν: "Τρεῖς ἀποτελοῦν κολλέγιον" (TRES FACIUNT COLLEGIUM) ἦτο μία ἀπὸ τὰς ἀρχάς των. Τὸ Κολλέγιον διηθῆντο ὑφ' ἑνὸς Μαγίστρου (ἢ Διδασκάλου) βοηθουμένου ὑπὸ δύο Δεκουριδῶν (DECURIONES). Ὑπῆρχεν ὡσαύτως καὶ εἰς Ἱερεῦς (Sacerdos) ὁ ὅποιος ἦτο ἐπιφορτισμένος μὲ τὴν θρησκευτικὴν πλευρὰν τῆς ἐργασίας. Τὰ μέλη τοῦ Κολλεγίου διηροῦντο εἰς τρεῖς βαθμούς. Τὰ χρονικά μαρτυροῦν ὅτι τὰ κολλέγια εἶχον ἡμιθρησκευτικὰς λειτουργίας τὰς ὁποίας ἐτήρουν αὐστηρῶς ἀπορρήτους καὶ ὅτι ἀπέδιδόν συμβολικὴν σημασίαν εἰς τὰ ἔργα τευ των,

ὅπως εἰς τὸν γνῶμονα καὶ τὸν διαβήτην, τὴν στάθμην καὶ τὸν μοχλόν. Ὁ J.S.M. WARD περιγράφει ἐν κτίριον τῶν Κολλεγίων τὸ ὅποιον ἀνεσκόφη εἰς τὴν Πομπηϊαν τῷ 1878. Τὸ ἐν λόγῳ κτίριον περικλείει ἐκκλησιαστικὰς ὁμοιότητας μὲ τὰ κεκτονικὰ ἔργα-στήρια. Ὑπάρχουν δύο Στήλαι καὶ εἰς τοὺς τείχους συναντῶνται τρίγωνα συμπελεγμένα. Εἰς τὸ μέσον ἐπὶ στυλοβάτου εὐρέθη ἐντετοιχισμένη πλάξ, φέρουσα κρᾶνον, στάθμην, νῆμα στάθμης καὶ ἄλλα κεκτονικὰ ἐμβλήματα ἐν μωσαϊκῷ.

Τὰ Ρωμαϊκὰ καλλεῖγια μετεφέρθησαν εἰς Βρεττανίαν ὑπὸ τῶν ρωμαϊκῶν λεγεῶνων. Μία λεγεὼν ὑπὸ τῶν Ἰούλιον Καίσαρα, ἴδρυσεν ἀποικίαν εἰς Ἐβόρακον ἢ Ὑόρκην ἢ ὅποια ἐπέκρωτο ἀργότερον νὰ καταλάβῃ τόσον ἐξέχουσαν θέσιν εἰς τὴν τέκτον. ἱστορίαν.

Μετά τὴν πτῶσιν ὅμως τῆς ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας τὰ Καλλεῖγια παρήκμασαν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον, δῶσαντα ἐν τῷ μεταξὺ γένεσιν εἰς νέας Συντεχνίας ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ χειρ-σταυνοῦ κληροῦ. Μία ἐκ τῶν συντεχνιῶν αὐτῶν εἶναι ἡ τῶν Κομμαικῶν Διδασκάλων (MAGISTRI COMACINI). - Βιβλιογρ. Π. Γράβιγγερ, Θεμέλια Βασίλ. Τέχνης 32. -

ΡΩΜΑΝΤΙΣΜΟΣ. - Ὑπὸ τὸν ὄρον τοῦτον ἐν τῇ Τέχνῃ καλεῖται ἡ τάσις πρὸς ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τοὺς κανόνας τῆς συνθέσεως τοῦ καθιερωμένου κλασσικοῦ ὄρους, χαρακτηρίζεται δὲ ἀπὸ τὴν πλουσίαν λυρικήν ἔκφρασιν, τὴν ὑπεροχὴν τοῦ αἰσθηματος καὶ τῆς θαντασίας ἐναντι τοῦ λόγου καὶ ἀπὸ τὴν προβολὴν τοῦ αὐτάμου. Ὑπὸ τὸν ὄρον ὅμως Ρωμαντισμὸς δὲν νοοῦνται μόνον ὠρισμένοι, αἰσθηματικαὶ ἀντιλήψεις καὶ τάσεις ἐν τῇ Τέχνῃ ἀλλὰ καὶ γενικώτερον ὠρισμένος τρόπος ἀντιμετωπίσεως τῆς ζωῆς, μία κοσμοθεωρία περιλαμβάνουσα πᾶσαν πνευματικὴν ἐκδήλωσιν εἴτε εἰς τὴν Ἐπιστήμην, εἴτε εἰς τὴν Φιλολογίαν, ὡς καὶ εἰς τὴν πρακτικὴν ἀντίληψιν τῆς ζωῆς, εἰς τὴν πολιτικὴν, ἠθικὴν κ.λ.

Στοιχεῖα ρωμαντικῆς τεχνοτροπίας διακρίνονται ἡδὴ εἰς τὴν λογοτεχνίαν τῶν Ἀλεξανδρινῶν εἰς τὴν ὅποian κυριαρχεῖ τὸ φανταστικόν, τὸ μαγικόν, αἱ μάγισσαι καὶ τὰ ἐξωτικά, τὸ περιπετειῶδες καὶ τὸ αἰσθηματικόν, ἢ ἀρχαῖα ὅμως παράδοσις ἀνεκδόκη μὲ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ Χριστιανισμοῦ. Κατὰ τοὺς μεσαιωνικοὺς ὅμως χρόνους ἀνεπτύχθη ἴδιος τύπος ρωμαντικῆς ποιήσεως,

έπικῆς καὶ δραματικῆς, ἐρωτικῆς κατὰ τὸ περιεχόμενον, ἀντλου-
σης θέματα ἐκ τῆς ἱπποτικῆς ζωῆς καὶ ἐχοῦσης ὡς κύρια χαρμ-
κτηριακὰ τὰ ἠρωϊκὰ καὶ περιπετειῶδες, τὴν θρησκευτικὴν
μυστικοπάθειαν καὶ τὸ φαντασιῶδες. Ὁ Ρωμαντισμὸς αὐτὸς ἤρχι-
σε νὰ ἐκλείπῃ κατὰ τὴν Ἰναγέννησιν, ἣ ὅποια ἐσημείωσε τὴν
πρὸς τὰ κλασσικὰ πρότυπα στροφὴν τῆς Τέχνης, κυρίως ἐν Ἰτα-
λίᾳ. Εἰς τὴν Γερμανίαν ὅμως καὶ εἰς τὴν Ἀγγλίαν οὐσιαστικῶς
ἐπ' ἄλλῃ, μόνον διεκόπη, ἐνεῖθεν δὲ κατὰ τὰ τέλη τοῦ 18ου αἰ-
ἤρχισεν ἀναφαινόμενός ὁ νεώτερος Ρ. ὡς λογοτεχνικὴ καὶ φιλο-
σοφικὴ κίνησις. Ἐν Ἀγγλίᾳ κύριοι ἐκπρόσωποι τοῦ Νεορωμαντι-
σμοῦ εἶναι ὁ Κοῦπερ, ὁ Σέλλεϋ, ὁ Κήτς, ὁ Βύρων κ. κ. Ἐν Γερμα-
νίᾳ πρόδρομοι μὲν αὐτοῦ ὑπῆρξαν ὁ Χέρδερ, ὁ Χάμαν καὶ ὁ Βέλκονδ,
μετὰ ὅμως ἠκολούθησεν ὁ Νοβάλις, ὁ Χαίλντερλιγκ, ὁ Μπρεντένο,
ὁ Σέλλερ, ὁ Φαῦτε κ. κ. Εἰς τὴν Γαλλίαν ἔχομεν τὸν Σατωβριάν-
δον, τὸν Μπερνερτέν ντέ Σαλὸν Πιέρ, τὸν Λαμεναί, τὸν Βέλκτωρ
Οὐγγῶ, τὸν Ἀλφρέντ ντέ Βινιύ, τὸν Μισέλε, τὸν Λύγ. Τιερού.

Εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς φιλοσοφίας ἀφ' ἑτέρου, ρωμαντικὴ φιλοσ.-
σχολὴ ὠνομάσθη ὁμάς Γερμανῶν φιλοσόφων διαδόχων τοῦ Κάντ, οἱ
ὅποιοι ἐφαντάσθησαν ὀλόκληρον τὸ εἶναι ὡς μίαν πνευματικὴν
οὐσίαν, ἣ ὅποια ἀνέρχεται ὅλας τὰς ὄντολογικὰς βαθμίδας ἐπὶ
τὴν ἀνόργανον ἕως τὸν ἄνθρωπον, τὸ δὲ ἀνθρώπινον πνεῦμα φθά-
νει εἰς αὐτοσυνείδησιν καὶ εὐτεπέγνωσιν. Γενικῶς καταπολεμοῦν
τὸν ὀρθολογισμὸν τῆς Διαφωτίσεως καὶ ἐξαιροῦν τὸ συναίσθημα
καὶ τὴν φαντασίαν, ἀποκλεινόντες πρὸς τὸν Μυστικισμὸν. Ἡ ρω-
μαντικὴ κίνησις ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ εἶχεν ὡς προδρόμους τὸν Χάμαν
καὶ τὸν Χέρδερ, κυρίως δὲ ἐκπροσωπεῖται ἀπὸ τὸν Φίχτε, τὸν Σέγ-
κελ, τὸν Σέλιγκ καὶ τὸν Σλάϊερμάχερ. Τὴν νεορωμαντικὴν τάσιν
ἀντιπροσωπεύουσι ἐπίσης οἱ Νίτσε, Μαίτερλιγκ, Κάυζερλιγκ, Τάμ-
περλαιν, Ριόελ, Μπέρξον κ. κ. (λεξικὸν Ἠλίου).

ΡΟΥΣ (THEODOR REUSS). γεν. 1855. ΛUGSBURG + 1923. Κατὰ πρῶτον
φαρμακοποιός, κατόπιν ἀοιδὸς ὄπερας καὶ δημοσιογράφος,
ἀργότερον ἀκόμη ἰδρυτὴς διαφόρων τεκτονικῶν καὶ ἀποκρῶν
Ταγματίων. Τῷ 1902 ἐπεχείρησε νὰ ἰδρύσῃ ἓνα γερμανικὸν κλάδον
τῆς Θ. ΣΠΙΛ, ἀνευ ὅμως ἐπιτυχίας. Μετὰ ἐπειραματίσθη μὲ τὸν
τύπον Μαρξίς-Μισραϊμ, μὲ τὸν τύπον Σβέντεμποργκ, μὲ τὸ σύστη-
μα CERNEAU, μὲ τὸ Ο.Τ.Ο. καὶ ἀκόμη μὲ ἓν εἶδος σεξουαλικῆς
Πιδγίας.

Ο Ρώυς ἀνήκειν εἰς τὴν γερμανόφωνον Σποάν "DER PILGER", ἀριθ. 208 ἐν Λονδύνῳ, ἀπὸ ἔπου τῷ 1909 διεγράφη. Ο Ρώυς ἠδηγήσατο τὸν Στάϊνερ πρὸς τὸν Γερμανισμόν καὶ μετὰ τὸν FRANZ HARTMANN ἠσχολήθη ἐν Γερμανίᾳ μετὰ τὸν Λ.Λ.Σ.Τ.

Τὴν 24.6.1908 ἴδρυσεν εἰς Παρίσιους ἐν Ὑπάτου Συμβούλιον τοῦ τύπου Μέμφις-Μισραΐμ διὰ τὴν Γαλλίαν καὶ ἐγκαθίδρυσε τὸν RARUS ὡς Μεγαν Διδάσκαλον. Ο Ρώυς ἐπίσης εἶναι ὁ ἰδρυτής τοῦ ἐν ADYAR Θεοσοφικοῦ ἐκδοτικοῦ οἴκου. Εἰς τὸν R. STEINER ἐπέλησεν αὐτοσχέδιον (καὶ ἐπομένως ἀνευ οὐδεμιᾶς ἀξίως) ἰδρυτικὸν τίτλον πρὸς ἴδρυσιν ἐνός Ὑπάτου Συμβούλιου τῆς "MYSTICIS AETERNA" ἀπὸ 1500 Μάρκων.

Βιβλιογράφ. - Α. Ρ. Εβόρλιαττ, Winkollogon, Λειψία 1914.

ΡΟΥΧΛΙΝ (JOHANNES REUCHLIN, ἡ Καπνίων) γεν. 22.2. 1455 PFORZ-
ZHEIM, + 30.6.1522 BAD LIEBENZELL.

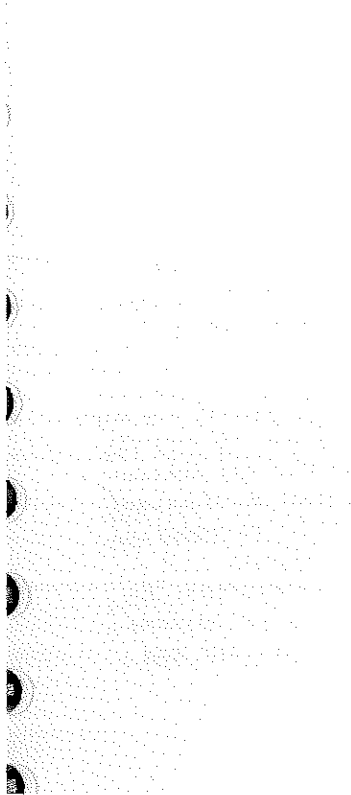
Χριστιανὸς μυστικὸς, μέγας ἑλληνιστής, μύστης τῆς Καββάλας, καλούμενος ἐπίσης "πατήρ τῆς Μεταρρυθμίσεως" φίλος τοῦ Θ Πίκο DE MIRANDOLIS, διδάσκαλος καὶ ἐκπαιδευτής τοῦ Ἑράσμου, τοῦ Λουθήρου καὶ τοῦ Μελάγχθονος. Ἐγγράφη ἐπίσης ὑπὸ τὸ ψευδῶν. Καπνίων (ἑξῆλληνισμένη μορφή τοῦ REUCHLIN). Εἰς τὸν πρόλογον τῆς ἑβρ. του Γραμματικῆς ἔγραψεν ὅτι "ἐνώπιον τῶν διωγμῶν τῶν Ἑβραίων εἶναι ἐπέλογον νὰ διαδοθῇ ἡ γνώσις τῆς ἑβρ. γλώσσης μεταξύ τῶν Χριστιανῶν, πρὶν αὕτη λησμονηθῇ καὶ ὑποστοῦν οὕτω ζημιὰν τὰ ἱερά κείμενα" (τῆς Π.Λ.). Εἰς δύο καββαλιστικὰ ἔργα του προσπαθεῖ ὁ Ρ. νὰ παρουσιάσῃ τὴν Καββάλαν ὡς μίαν διδασκαλίαν παρανοημένην ὑπὸ τῶν Ἑβραίων, περιέχουσαν μυστικὴν διδασχὴν χριστιανικοῦ -μεισιανικοῦ περιεχομένου. Ἀπέναντι τῆς Μεταρρυθμίσεως συμπεριεφέρθη ὁ Ρ. σχετικῶς ψυχρά, ἂν καὶ ἦτο μακρυνὸς ἀνεφίδος τοῦ Μελάγχθονος. Τὸ γεγονός τοῦτο τὸν ἀπεξένησεν ἀπὸ πολλοὺς φίλους του.

Εἰς τὸ κλασσικὸν ἔργον του: DE VERBO MIRIFICO, ἐπιδιδώκει τὴν μυστικὴν συμφιλίωσιν μεταξύ τῶν ἀρχαίων ἑβραϊκῶν δοξασιῶν ἐπὶ τῆς ἀποκρύφου σημασίας τῶν λέξεων. Εἰς τὸ ἕτερον ἔργον του: DE ARTE CABALISTICA (1517 SPEYER-HAGENAU) ἐπιδίδεται εἰς τὴν συστηματικὴν ταξινομήσιν τῆς διδασκαλίας τῶν Ἑβραίων.

Ἰωάννης Ρούχλιν (1455-1522)
Γερμανικὴ χαλκογραφία τοῦ ΧΙΧοῦ αἰ.

"Εργα: De Verbo Mirifico, Basel 1494
-De Arte Cabalistica, Spayer 1517
Βιβλιογρ. Ludwig, Gesch. 44. -Vozzani 136. Müller 154. -
Castiglioni 268. -H. Γράβιγγερ, Διονύσιος 36= Μ.Ψ.Β. 204.
L. Geiger, Joh. Reuchlin, Λειψία 1871. Horowitz, Biographie
& Korrespondenz Reuchlin's, Wien 1877.-

Σ

Σ.- Τό 18ον γράμμα τοῦ ἑλληνικοῦ καὶ λατινικοῦ ἀλφαβήτου.

Τό ἀντίστοιχον ἑβρ. γράμμα εἶναι ἄλλοτε τό Σάμεχ καὶ ἄλλοτε τό Σίν. Τό λατινικόν S ὡς ἐκ τῆς ὀφειοειδοῦς μορφῆς του, ἔδωκε λαβῆναι εἰς πολλάς συμβολικὰς ἐρμηνεῖας. Δύο SS ἀλληλοσυμπλεκόμενα, εἰκονίζουσι τοὺς δύο ὄψεις τοῦ κηρυκείου τοῦ Ἑρμοῦ, δύνανται δὲ νὰ σημάνουν SPIRITUS SANCTUS (Ἁγ. Πνεῦμα).

Βιβλιογρ. Jennings Index, - Forestior 321.-

ΣΑΒΑΖΙΟΣ.-Φρυγικὰ Μυστήρια ἀναφερόμενα εἰς τὴν λατρείαν τοῦ

Σαβαζίου, υἱοῦ τῆς Κυβέλης (τῆς Μεγάλης Μητρός τῶν Θεῶν) κατ' ἄλλους δὲ υἱοῦ τοῦ Διὸς ἢ τοῦ Διονύσου. Μετεδόθησαν εἰς Θράκην καὶ Ἑλλάδα, ἀργότερον δὲ εἰς τὴν Ἰταλίαν καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὴν Λύσιον, καταδιωχθέντα ὑπὸ τῶν Ἰταλικῶν ἀρχῶν. Εἰς Ἀθήνας ἐθωροῦντο βαρβαρικὰ καὶ ἀπεκρούοντο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων πολιτῶν, ὡς ἀντιποιούμενα τὰ ἔργα τῶν Ἐλευσινίων.

Εἰς τὰ Μυστήρια τοῦ Σαβαζίου σπουδαίαν θέσιν κατεῖχον ὁ ὄψις, ὁ βοῦς, ὁ ἥλιος, ἡ Σελήνη κ. ἄ. μυστηριακὰ σύμβολα.- (Πρβλ. Διόνυσος)

Βιβλιογρ. Otto Korn II 240. Κ. Μεσισσαροπούλου, 56.-

ΣΑΒΑΩΘ (ἢ Ζεμπαῶθ) (ἑβρ. αἰούρανται λεγεῶνες) " Κύριος Σαβαῶθ"

εἶναι ὁ ἔξουσιαστής τῶν οὐρανίων λεγεῶνων. Ἁπαγᾶται εἰς τὰ προφητικὰ βιβλία τῆς Π. Δ. καὶ ἰδίως εἰς τὸν Ἡσαΐαν, τὸν Ἱερειάν καὶ τὸν Ζαχαρίαν. Εἰς τὴν Πεντάτευχον ὁμοεγγλέξις αὕτη δὲν συναντᾶται. -

Βιβλιογρ. Ἀάσκαρης 707. - Papalardo. - Leisegang, Gnosis, Index, J. M. Ragon, Messe et ses Mysteres, σ. 151, Β. Ε. 117.

ΣΑΒΑΙΙΣΜΟΣ καὶ Σαβαῖοι ἢ Μανδαῖοι.-Θρησκευτικῆ-γνωστικῆ αἰρέσις διαδεδομένη εἰς Μαβυλώνια, Περσίαν, Χαλδαίαν, Ἰνδίας

καὶ ἄλλας χώρας τῆς Ἀνατολῆς. Ἦκμασε κατὰ τοὺς πρώτους χριστιανικούς χρόνους ἀλλὰ καὶ πρὸ αὐτῶν. Ἐκαλοῦντο Σαβαῖοι ἐκ τοῦ ἀραβικοῦ Σάβη βαπτίζω καὶ Μαγδαῖοι ἐκ τοῦ περσικοῦ Μάνδλι= Γνωῖσις. Τὸν Ἰησοῦν ἀπεκήρυττον ὡς ψευδοπροφήτην, ἀπεδέχοντο ὅμως καὶ ἐτίμων τὸν πρόδρομον Ἰωάννην, εἰς ἀνάμνησιν τοῦ ὀποῦ καὶ διειτήρου τοῦ βάπτισμα, ἐξ οὗ καὶ τὸ ὄνομά των.-
 Βιβλιογρ. Παριζιῶν. Rhea. Λάσκαρης 707.-Π. Γρέβιγγερ, Συμβολαὶ εἰς ἀρχ. ἐλλ. ἄνθρωπον. II 13.- Περιοδ. Μεγ. Ἐγκυκλοκαί-
 δρας N. 1-2.- Chwolson, Die Ssabier & der Saboisimus, Petersburg 1856.-

ΣΑΒΒΑ (βασίλισσα τοῦ -).- Εἰς τὰ βιβλία τῶν "Βασιλείων" καὶ τῶν "Χρονικῶν τῆς Π. Δ." γράφεται ὅτι, ὅταν ἡ βασίλισσα τοῦ Σαββά ἦκουσε περὶ τῆς θήμης τοῦ Σολομῶντος καὶ τοῦ ὄνματος τοῦ Κυρίου, ἦλθε πρὸς αὐτὸν διὰ νὰ δοκιμάσῃ τὴν σοφίαν του με εἰνύγματα. Οἱ Ἑβραῖοι καὶ οἱ Ἄραβες, οἱ ὁποῖοι τῆς ἔδωσαν τὸ ὄνομα ΒΑΛΚΙΣ, ἀναφέρουν πολλὰς περὶ αὐτῆς παραδόσεις. Εἰς τὴν τεκτονικὴν παράδοσιν τοῦ 3ου βαθμοῦ γίνεται ἐκτενὴς λόγος περὶ αὐτῆς.

Ἡ βηρσουλιακὴ παρέδοσις ἀνάγει εἰς τὴν βασίλισσαν τοῦ Σαββά, τὴν ὅποσαν ὀνομάζει Μακέδα, τὴν καταγωγὴν τῆς βασιλευούσης δυναστείας τῆς Ἄβηρσουλίας, ἥτις βασιλεύει καὶ σήμερον εἰς τὴν χώραν, ἀριθμοῦσα 91 βασιλεῖς.-
 Βιβλιογρ. Λάσκαρης 707 Bartholot 266" ΣΦΙΓΕ " 1963, 274.-
 G. R. Tabouis, Περὶ τοῦ Σολομῶντος καὶ τῆς βασιλείου τοῦ Σαββά, Ἀθήναι (Σειρὰ ἄρθρων ἐν τῇ ἔφημ. "Νέος Κόσμος" 18.2.35 κ. ἔφ.)

ΣΑΒΒΑΤΙΑΣΜΟΣ ἢ Σαββατικὰ συνέλευσις (Σάβητ). «Τὰ ὄργια τῶν σαββατικῶν συνελεύσεων γράφει ὁ Ἐλιφάς Λευὶ εἰς τὸ Τυπικὸν του (σελ. 131-136) παικιλοτρόπως περιεγράψασαν εἰς τὰς Σολομωνικὰς καὶ εἰς τὰς σχετικὰς δίκας ἐπὶ μεγεῖα. Πᾶσαι αἱ σχετικαὶ ἀποκαλύψεις εἶναι δυνατὸν νὰ διαιρεθοῦν εἰς τρεῖς κατηγορίας: 1ον Ἐκεῖναι ποὺ ἀναφέρονται εἰς φανταστικὰς πράξεις. 2ον Ἐκεῖναι καθ' αἷς προδίδονται τὰ μυστικὰ τῶν ἀποκρύφων Ἐταιριῶν τῶν ἀληθινῶν μυστῶν καὶ 3ον αἱ σχετιζόμεναι με συγκεντρώσεις παραρρήνων καὶ ἐγκληματιῶν, ἀποσκοποῦσαι εἰς τὴν πρα

κτικὴν τῆς μαύρης Μαγείας.

"Διὰ τὸν μεγαλύτερον ἀριθμὸν τῶν δυστυχῶν ἐκεῖνων τῶν ἐπίδιδομένων εἰς τὰς ἀποτροπικοῦς πρακτικὰς, ἢ σαββατικὰς ἐνέλευσις δὲν ἦτο περισσώτερον ἀπὸ ἓνα μακρᾶς διαρκείας ἐπιδήτην, διαρκοῦντος τοῦ ὄπου τὰ ὄνειρα ἐφαίνοντο εἰς αὐτοὺς πραγματικότητες. Ὁ ὕπνος αὐτὸς προεκαλεῖτο διὰ διαφόρων ναρκωτικῶν, ποτῶν καὶ ἀλοιφῶν. Διὰ τῶν οὐσιῶν αὐτῶν ἐπετυγχάνετο ἡ νάρκωσις τῶν αἰσθησέων, διὰ τῆς σχετικῆς δὲ ἐπίδρασεως τῆς φαντασίας ἕνεκα τῶν διαφόρων τελετουργιῶν, ἐπετυγχάνετο ἡ ζωηρότερα ἀναπαράστασις τῶν ὁνείρων, μέχρι τοῦ σημείου ὥστε νὰ θεωροῦνται ταῦτα ὡς πραγματικὰ συμβεβηκότα. Ἀναγιγνώσκων τις τὰς σχετικὰς περιγραφὰς, τίθεται εἰς θέμιν νὰ ἀναστρέψῃ τὴν ἄβυσσον τῆς καταπίψεως τοῦ πνεύματος καὶ τῆς συνειδήσεως; εἰς ἣν ἔρθασαν οἱ ἐνασκήσαντες τὰς ἀποτροπικοῦς ταύτας πρακτικὰς,

" Ἄλλ' οἱ σαββατισμοὶ δὲν ὑπῆρξαν πάντοτε ἀποτέλεσμα ἐξημένης καὶ νοσηρᾶς φαντασίας, διότι ὑπῆρξαν καὶ πραγματικοὶ τοιοῦτοι καὶ σήμερον εἰσὶ ἐφίστανται μυστικὰ καὶ νυκτερινὰ συγκεντρώσεις εἰς ἃς ἐκτελοῦνται οἱ τύποι καὶ αἱ τελετουργίαι τοῦ παλαιοῦ κόσμου, ἐκ τῶν συγκεντρώσεων δὲ τούτων, αἱ μὲν ἔχουσι θρησκευτικὸν καὶ κοινωνικὸν χαρακτῆρα, αἱ δὲ περιορίζονται εἰς ἐξορισμοὺς καὶ ἄλλα ὄργανα,"

Εἰς τὴν Γερμανίαν, κατ' ἔτος, κατὰ τὴν "Βαλπουργίαν νύκτα" ἀπὸ τῆς 30 Ἀπριλίου μέχρι τῆς 1ης Μαΐου, εἰς τὰς ἀποκρυσμύτους κορυφὰς τοῦ BROCKEN, ἐλάμβανε γῶρον ἐν εἶδος γενικῆς συνελεύσεως, ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν. Ὁ Διάβολος παρίστατο "αὐτοπροσώπως" ἀπὸ μορφὴν τράγου ὑπενθυμίζοντος τὸν Θ Μπαρομέ τῶν Ναϊτῶν. Τὸν ἀπεκάλουν κατ' εὐφημισμὸν "διδάσκαλον Λεονάρδον". Τοῦ ἀπέδιδον τιμὰς καὶ τοῦ ἠσπάζοντο τὰ ὀπίσθια... Οἱ μάγοι καὶ αἱ μάγισσαι προσῆρχοντο ἐναερίως, ἵππεύουσαι μίαν σκοῦπαν, μερικὸι ὄχι φυσικῶς, ἀλλ' ἀστρικῶς διὰ τοῦ ἐξωτερικευμένου ἀστρικοῦ τῶν σώματος. Ἐπηκολούθουν τὰ γνωστὰ ὄργανα καὶ μετὰ τὴν πρώτην κραυγὴν τοῦ ἀλέκτορος, σηματονοῦντος τὴν εὐγῆν, τὰ πάντα διελύοντο καὶ ὅλοι ἐπανάρχοντο οὐκ ἄθεο. - Ἡ Βαλπουργία νύξ ἀπετέλεσε μίαν σιγητὴν εἰς τὸν Φέβρουάριον τοῦ Γκαϊτε.

Βιβλιογρ. Ε1. Lovi, Τυπικὸν 131. Papalardo, Danza, Mosca, Sabba. - Papis, Magie 528. - C. Lancelin, 298. - Voilo d'

Σαββατάρια συνέλευσις

...the ... of ...

...the ... of ...

...the ... of ...

...the ... of ...

...the ... of ...

...the ... of ...

...the ... of ...

...the ... of ...

...the ... of ...

...the ... of ...

...the ... of ...

- + Isis No 42.-Psychic Magazine, No 15 36-37, 78-79.-
Chochođ, Hist. 237.-Gerin 149.-Castiglioni 239.-
Παραδόσεις 34 ὄπισθεν.-Süddeutsche Sonntagspost, φεβρ. 1932
E. Voigt et Fuhmann, Diss. De Conventu Sagarum ad Sua
Sabbata, Vitemb. 1667.-Berlinus, Die Reise der Hexen
nach dem Blocksberg & die Walpurgis Nacht, 1732 ἄ.τ.
Boumeville et Teinturier, Le Sabbat des Sorciers, Paris
1800.-

ΣΑΒΒΑΤΟΝ.- Ἡ ἐπίσημος ἑορτὴ ἀναπαύσεως παρὰ τοῖς Ἰουδαίοις.-
-Σάββατον ἢ σαββατισμὸς. Συγκέντρωσις μαύρων μάγων καθ'
ὡς ὑπετίθετο ὅτι προέστατο ὁ Διάβολος. (Βλ. Σαββατισμὸς)

ΣΑΓΚΛ (πάλι = κοινότης) Τὸ ὑπὸ τοῦ Βουδδα ἐγκατασταθὲν Τάγμα
μοναχῶν καὶ ὡς τοιοῦτο, μαζί μὲ τὸ Τάγμα Ζαῖνα, τὸ ἀρχαι-
ότερον τοῦ Κόσμου.-

ΣΑΓΚΛΙΝΕΣ.- Εἶδος στοιχειακῶν περιγραφόμενον ὑπὸ τοῦ Παρακέλσου.

ΣΑΓΚΟΥΝΑ (σικρ. ἐκδεδηλωμένος, κειροκισμένος μὲ κατηγορήματα.
Τὸ ἀντίθετον Νιργκούνα. Π.χ. Σαγκούνα θράχμεις ἴσον ἢ οἰκου-
μενικὴ ἐκδήλωσις τῆς Θεότητος, ἢ Θεότης ἐν δράσει.-

ΣΑΓΧΟΝΙΛΘΩΝ.- Ἱερεὺς τῆς Τύρου, ὁ ὁποῖος κατὰ τὸν SYLVAIN BAIL-
LY ἔζησε περὶ τὸ ἔτος 2200 π.Χ. Ἀπὸ αὐτὴν κατάγεται ἀπό-
σπασμα δικασθὲν μέχρις ἡμῶν περὶ τῆς κοσμογονίας τῶν Φοινίκων.
Ἀρχικῶς ἐξευρήθη ὡς ἀποκρυφον, παρὰ τὴν βεβαίωσιν τῶν δύο συγ-
γραφέων, τοῦ Φίλωνος καὶ τοῦ Εὐσεβίου οἵτινες τὸ μετέφρασαν ἐκ
τῆς φοινικικῆς καὶ τὸ μετέδωσαν μέχρις ἡμῶν.

Τόσον ὅσον ὁ BUNSEN, ὅσον καὶ ὁ Ρενάν ἀνεγνώρισαν ὅτι τὸ
ἀπόσπασμα αὐτῶν τοῦ Σαγχοιιάθωνος εἶναι ἀρχαιότερον καὶ δὲν
εἶναι δυνατόν νὰ ἀμφισβητηθῆ ἢ ἀρχαιολογικῆ του ἀξία, ὁ Σ. εἰς
τὰ "Φοινικικά" του εἶχε συγκεντρώσει ὅλας τὰς περιγραφὰς τὰς
ἀφορώσας τὴν θρησκείαν τῶν Φοινίκων τὰς περιεχομένας εἰς ἐπί-
σημα ἔγγραφα εὐρισκόμενα εἰς τὰ ἀρχεῖα ἀρχαίων Φοινικικῶν πό-
λεων.

Ὁ ἀποκρυφιστὴς H.M. DE CAMPIGNY, πραγματευόμενος τὸ θέμα

αὐτός (LES TRADITIONS ET DOCTRINES ESOTERIQUES, σελ. 52-54) γράφει τὰ ἑξῆς :

" Ὡς γνωστὸν αἱ φοινικικαὶ πόλεις ἐξετείνοντο πέραν τῆς κυρίως φοινίκης καὶ πέραν ἐκδομῆ τοῦ μεσογειακοῦ χώρου, ἀφοῦ εἶχον ὑπερβῆ καὶ τὰ Στήλας τοῦ Ἡρακλέους, ἰδρύοντες ἀποικίας εἰς τὰς νήσους τοῦ Ἀτλαντικοῦ καὶ μέχρι τοῦ Περσῦ ἀκόμη, ὅπου πρέπει νὰ τοποθετήσωμεν τὴν μυστηριώδη πόλιν Ὁφίρ ὅπουθεν ὁ Χιράμ ἔφερεν εἰς τὸν Σολομώντα τὸν χρυσὸν διὰ τὴν οἰκοδόμησιν τοῦ Ναοῦ τῆς Ἱερουσαλήμ. Κατὰ τὸν Φίλωνα ὁ Σ. ἦτο σοφὸς ἀνὴρ καὶ μεγάλης πείρας, ἐπιθυμῶν νὰ γνῶρισθῇ τὴν ἱστορίαν ὅλων τῶν λαῶν. Καὶ εἶχεν ἐρευνήσει ὅλα τὰ κείμενα τοῦ θῶθ, ὅστις ὡς ἐφευρέτης τῶν γραμμάτων καὶ τῆς γραφῆς, ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος ἱστορικός. Τὸ κοσμογονικὸν λοιπὸν ἀπόσπασμα τὸ μεταφρασθὲν ἀπὸ τὸν Φίλωνα, ἦτο ἂν πιστεύσῃ τις τὸν συγγραφεὰ του, μεταφρασίς ἐνός ἄλλου κατὰ πολὺ ἀρχαιότερου κειμένου, παλαιότερου τοῦ κατακλυσμοῦ καὶ ἔργον τοῦ θῶθ, γραμματέως τῶν θεῶν. Ἴδού τῶρα τὸ κυριώτερον μέρος τοῦ κοσμογονικοῦ ἀποσπάσματος :

" Ἐν ἀρχῇ ἦτο τὸ Χάος καὶ τὸ Χάος ἦτο πλήρες σκότους καὶ τετραγαμῆν καὶ τὸ πνεῦμα ἐπέπλεε τοῦ Χάους. Καὶ τὸ Χάος ἦτο ἀτέρμων ἐπὶ εἰῶνας εἰῶνων. Ἀλλὰ τὸ Πνεῦμα ἠγάπησε τὰ ἴδια του συστατικά καὶ ἐδημιουργήθη μίγμα καὶ τὸ μίγμα τοῦτο ἐκλήθη Πόθος. Ὁ πόθος αὐτός ὑπῆρξεν ἡ ἀρχὴ ἣτις ἐδημιούργησε τὰ πάντα. Τὸ Πνεῦμα καὶ τὸ Χάος ἀνεμίχθησαν καὶ ἐγεννήθη ἡ Μῶτ (Ἰλύς) καὶ ἀπὸ τὴν Μῶτ ἐξῆλθεν πᾶν σπέρμα δημιουργίας. Ἡ Μῶτ εἶχε σχῆμα ὡσϋ. Καὶ ὁ ἥλιος, ἡ σελήνη, οἱ ἀστέρες καὶ οἱ μεγάλοι ἀστερισμοὶ ἔλαμψαν εἰς τὸ στερέωμα. Ἐγεννήθησαν ζῶντα ὄντα στερούμενα εἰσθήματος καὶ ἀπὸ τὰ ὄντα αὐτὰ ἐγεννήθησαν ἄλλα προικισμένα με ἀντίληψιν. Ἡ ἐκρηξις τῶν κεραιῶν εἰς τὸν ἀγῶνα μεταξὺ τῶν στοιχείων τοῦ ἤρχισαν νὰ χωρίζονται, ἀφύπνισε τὰ ὄντα αὐτὰ ὅαν ἐπὶ ὄνειρον καὶ τότε τὰ ἔρρενα καὶ τὰ θήλεα ἤρχισαν νὰ κινεῖνται καὶ νὰ ἀναζητοῦνται μεταξὺ των εἰς τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν "

Εἶναι καταπληκτικὴ ἡ ὁμοιότης τῆς κοσμογονικῆς ταύτης παραδόσεως τοῦ Σ. με τὰς σχετικὰς περὶ γενέσεως τῶν κόσμων θεωρίας τῶν κατόπιν θρησκειῶν, καὶ ὄχι μόνον τῆς Π. Δ. τῶν Ἑβραίων. Τὸ ἴδιον ἀφηγεῖται καὶ ὁ Ἡσίοδος περὶ γονιμοποιήσεως τοῦ Χάους, πρωταρχικῆς οὐσίας, ἀπὸ τὸν Ἑρωτα. Τὸ αὐτὸ διεκίη-

ρουξαν καὶ οἱ Βαβυλώνιοι, οἱ Αἰγύπτιοι, οἱ Ἴνδοι. Εἶναι ἡ μεγάλη Μητρικὴ Παράδοσις τὴν ὁποίαν μᾶς διέσωσεν ὁ Σαχονιᾶθων. (Λέσκαρης 707)

ΣΑΔΔΟΥΚΑΙΟΙ. - Ἑβραϊκὴ θρησκευτικὴ αἵρεσις, ἀποκληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τὸν ἱδρυτὴν τῆς Σαντόκ, ζήσαντα περὶ τὸ 250 π.Χ. Οἱ Σαδδουκαῖοι ἠγοοῦντο τὴν ἀνάστασιν, τὴν μελλοντικὴν ζωὴν καὶ τὴν ὑπαρξίν ἀγγέλων. Ἀντίθετος ὡς πρὸς τὰς θεωρίας των αἵρεσις ἦτο ἡ τῶν Φαρισαίων. Ὁ Ἰησοῦς καταδίκασεν εἰς τὴν διδασκαλίαν του καὶ τὰς δύο αὐτὰς αἵρέσεις, ἐνῶ ἀντιθέτως οὐδαμοῦ φέρεται ἐκφραζόμενος ἐναντίον τῶν Ἑσσαίων, τῆς ἄλλης αὐτῆς ἑβραϊκῆς αἵρέσεως ἣτις εἶχε πλεῖστας ἄσας ὁμοιότητος μετὰ τὸν Ε.Τ. Αὐτὸ ἀποτελεῖ καὶ ἐν τῶν βασικῶν ἐπιχειρημάτων ὅτι ὁ, Ἰησοῦς ἦτο Ἑσσαῖος καὶ μάλιστα ἀρχηγὸς των κατὰ τὸν SCHURE. (Λέσκαρης 708)

ΣΑΔΟΥ (SADHOU). - Ἀσκηταὶ τῆς θρησκείας τῶν Ζαῖνιστῶν οἱ ὁποῖοι ἀντιτίθενται εἰς τὴν διαρκῆ περιπλάνησιν καὶ εἰς τὴν νηστείαν.

-SADU(χαλδ.) Στοιχειακὰ ἢ πνεύματα ἄσσυροβαβυλωνιακά.-

ΣΑΙΝ ΖΕΡΜΑΙΝ (COMTE DE SAINT GERMAIN). γεν. περ. 1710 + 1784 GOTTORP (παρὰ τῷ πρίγκ. τοῦ HESSENKASSEL) ὄχι εἰς Κέσσελ (παρὰ τῷ MIERS, ἀναπαράγεται φωτοτυπία τῆς πράξεως τοῦ θανάτου του).

Ἄπὸ τοῦς μὲν κρίνεται ὡς τυχοδιώκτης, ἀπὸ τοῦς δὲ ὡς μέγας μύστης, εἰς τὴν Ἄντυαρ θ.Ε. ὡς ὁ Διδάσκαλος τῆς 7ης ἀκτιῶνος.

Ὁ Σ.Ζ. διέδιδεν ὅτι εἶναι ἡλικίας 1000 ἐτῶν καὶ ὅτι κατεῖχε μαγικὰς δυνάμεις. Εἶχεν εἰσχωρήσει εἰς πολλὰς αὐλὰς καὶ ἀργότερον ἀπέκτησε μεγάλην εὐνοίαν παρὰ τῷ κόμισι Κάρλ τοῦ Χέσσελ. Διεκήρυττεν ὁμοίως ὅτι ἦτο ἡμιθῆλος μετρημένος εἰς τοῦς ἀνωτέρους βαθμοὺς τοῦ Ε.Τ. Παρὰ τῇ Ἄντυαρ θ.Ε. λέγεται ἐπίσης Διδ. Ρακότσκι καὶ θεωρεῖται ὡς ἐνσάρκωσις τοῦ Φραγκίσκου καὶ Ρογήρου θ Βάκωνος. Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ὁ ὁποῖος κατὰ τὸν Βολταῖρον ἔγνωνρίζε τὰ πάντα καὶ οὐδέποτε ἀποθνήσκει", περιέγραφε σιγητὰς τοῦ παρελθόντος ὡς ἐάν ἦτο παρῶν. Οὕτω εἰς τὸν Λουδο-

βζκον ΧVον άνέφερε λεπτομερείας περί τής αύκής του Φραγκίσκου του Ιου.

Ίστορικώς έξηλεγμένον είναι ότι ο μυστηριώδης κόμης ένεφανίσθη είς τήν αύλήν του Λουδοβίκου ΧVου κατά τό 1749 όπου έκαμε μεγάλην έντύπωσιν. Τό πλουσιόπαροχον τών ένδυμάτων του, τά κοσμήματά του, ή άκολουθία του, ή ποσότης αλλά και ή ποιότης τών άνεξαντλήτων γνώσεών του προεκάλεσαν τόν θαυμασμόν τών αύλικών και τής ύψηλής άριστοκρατίας. Ο βασιλεύς τόν έκράτησεν ως έμπιστόντου πράγμα που προεκάλεσε τόν φθόνον του δουκός του CHOISEUL.

Ο κόμης Σ.Ζ. έλέγετο ότι έγνώριζεν όλες τās γλώσσας άπταίστως, κατείχε τό μυστικόν τών μεταστοιχειώσεων. ή δέ συλλογή του είς πολυτίμους λίθους ήτο άνεξαντλήτος. Έξωγράφιζε μέ καταπληκτικήν έπιδεξιότητα και είχεν ένθουσιάζσει τόν Ραμόν παίζοντας ένώπιδοντου Κλαβεσέν.

Είναι βέβαιον ότι ο Λουδοβίκος XV του ένεπιστεύθη πολλάς άποστολάς είς τό έξωτερικόν.

Έγκατέλειψε τήν γαλλικήν αύλήν τό 1760. Τόν επανευρίσκωμεν είς τήν Ρωσίαν τό 1762. Μεθ' ό χάνονται τά ίχνη του. Έν ταύτοις ένεφανίσθη από καιρού είς καιρόν διά τά κατάγεγραφα τόν Θ Καλλιόστρο, διά τά άναγγελα ή είς τήν Μαρίαν Άντουανέταν τήν προσεχή έκκηρξεν τής Γαλ. Έπαναστάσεως. Είς τόν Καζανόβα είχε προείπει ότι θα άνεκάλυπτε τό άτροκίνητον πλοΐον είς τήν Όλλανδίαν τόν 19ον αιώνα. Η Μπλαβάτοκυ διτελείνετο ότι τόν είχε συναντήσει είς τήν Ινδίαν. Πιστεύεται υπό τινων κύκλων ότι ο κόμης Σαιν Ζερμαίν υπήρξεν ο τελευταίος τών Ροδοσταύρων. (MASSON)

Βιβλιογρ. Papalardo, Saint-Ez. Lévi, Ίστορία 331.-
Wittmanns, RC; Index.-Lombardier Αρχ. Μυστ. 186, 187.-
Λάσκαρης 27. -"Voile d'Isis" 1925, 479.-P. Chacornac,
Le Comte de Saint Germain, Paris 1947.-Garin 256.-
P. Lhermier, Le Mystérieux Comte de S.G., Paris 1943.-
J. Cooper-Dakly, The Comte de S.G. Λονδίνο 1927 (γαλλ.
μτφρ. Paris 1930.-

Friedr. Bülow, Geheim Gesellschaft & Rittershifte Menschen
(πολλά έκδόσεις)

A. Lang, Historical Mysteries, Λονδ. 1904

ΣΑΙΝ ΜΑΡΤΕΝ (LOUIS - CLAUDE DE SAINT MARTIN) Γεν. 18.1.1743
AMBOISE/Γαλλία + 13.10.1803 AULNAY/Γαλλία.

Διάσημος Γάλλος μυστικιστής και συγγραφέας, διαποτισμένος από το πνεύμα του Ιακώβου Θ Μπαΐμε, του οποίου τα έργα μετέφρασεν εις την Γαλλικήν.

Ο πατήρ του τον προώριζε διά το δικαστικόν επάγγελμα. Ταχέως όμως εγκατέλειψε τας νομικάς επιστήμας και έγινετο αξιωματικός. Υπηρέτησεν εις το σύνταγμα του FOIX οτε τουτο έστρατοπέδευσεν εις Μπορντώ. Εις αξιωματικός τής μονάδος του, ο DE GRAINVILLE τόν έθεσεν εις έπαφήν με τους Θ Έκλεκτους Κοέν και με' ου πολύ ο Σ.Μ. έγινετο ιδιαιτερος γραμματεύς του Θ Μαρτινέζ ντε Πασκουάλυ. Η μυσίς του πρέπει να ανάγεται εις το 1765. Τῷ 1772 έλαβε τον ανώτερον βαθμόν του Μαρτινεζισμού γενόμενος Θ Ρεώ Κραυά. Ολγα έτη όμως αργότερον, εγκαταλείπει την θεουργικήν οδόν του διδασκάλου του και ακολουθει μιαν μυστικήν οδόν προσωπικήν.

Εις το Στρασβοϋργον γνωρίζει μιαν άλλην μυστικήν την Κυρυν Μπακλιν (BOEKLIN) ητις του συνιστά την μελέτην των έργων του Ιακώβου Θ Μπαΐμε. Ταυτα ένασκούν επί της σκέψης του τεραστίαν επίδρασιν, και προβαίνει εις την μετάφρασιν των "Αν και εύγενής" διήλθεν άνευ άπεινταλών την περίοδον τής Τρομοκρατίας και τής Γαλλικής Έπαναστάσεως όπως και η προστάτις του και μαθήτρια η δούκισσα Μαθελδη των Βαυβόνων, μήτηρ του δουκός του ENGHEN.

- Η σκέψις του Σαιν Μαρτέν. - Η σκέψις του εδράζεται μόνιμως επί της θεωρίας του διδασκάλου του Μαρτινέζ. Από το "TRAITE DE LA REINTEGRATION DES ETRES" ο Σ.Μ. ουδέν απέρριψεν ουδέποτε, ιδίως την θείαν κατά την οποίαν ο άνθρωπος τής επιθυμίας (HOMME DU DESIR) έχει απόλυτον ανάγκην να αποκατασταθῆ με την πηγήν του. Και τόσοσ ο διδάσκαλος, όσοσ και ο μαθητής, καταστάσ και αυτόσ διδάσκαλος, υποστηρίζουν ότι διά τήν ούσώδη ταύτην αποστολήν του ανθρώπου, η θεουργία παίζει πρωτεύοντα ρόλον. Άλλά περί ποιάσ θεουργίασ πρόκειται;

Ο Μαρτινέζ διδάσκει την τελετουργικήν θεουργίαν, ητις μεταχειρίζεται πνεύματα και άγγέλους, διά να έπιστευθῆ η έπαφή μετά των Άνω. Πλέον Χριστιανός από τον Μαρτινέζ ο Σ.Μ. πιστεύει με την σειράν των, ύα χρις εις τον Χριστόν -μόνον

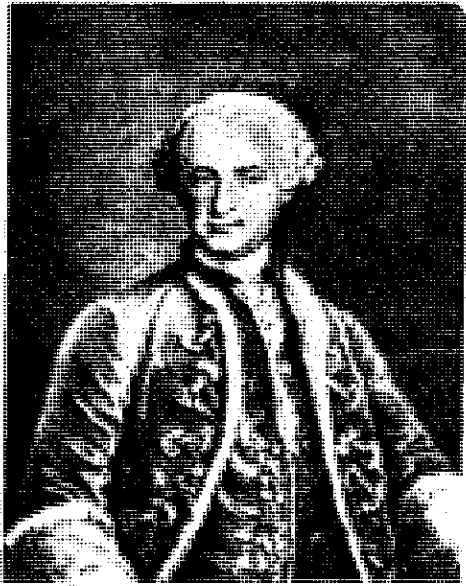
Ἀποκαταστάτην καὶ Μεσάζοντα- ὁ ἄνθρωπος δύναται νὰ συμφιλιωθῇ με τόν Θεόν, χωρὶς νὰ ὑποφέρῃ οὔτε ἀπὸ τὴν βραδύτητα, οὔτε ἀπὸ τὰ ἀπρόοπτα τῶν τελετουργιῶν, τῶν ἐπικλησεων καὶ τῶν ἑξορισμῶν. Ἡ χριστιανικὴ παντοδυναμία καθιστᾷ ἄχρηστον τὴν μεσολάβησιν τῶν ἐνδεδεμένων δυνάμεων πού μᾶς περιβάλλουν. Ἡ ὀπτική ὅμως αὕτη δὲν ἀποτελεῖ ἀπάρνησιν τῆς διδασκαλίας τοῦ Μαρτινέζ, ἀλλ' εἶναι μᾶλλον μιὰ ἐμβάθυνσις. Καὶ ὁ Σ.Μ. αἰσθάνεται τὴν πληρόσασιν τοῦ Θεοῦ, τὴν "ἀποκατάστασιν" ὑπὸ πρῶτον ὅπως ἐσωτερικόν: ὡς ἐνέργειαν τῆς καρδίας ἐπὶ τριῶν ἐπιπέδων: ἐργασία γνώσεως, ἐργασία ἀγάπης, ἐργασία ἐπὶ τῶν κατωτέρων δυνάμεων συνδεδεμένων μετ' τὸ αἷμα: σπαντισία, λόγοι, χειρονομία.

Ἰδοὺ ὑπὸ πόσιν ἐννοιοῦν ἢ χαραχθεῖσα καὶ ἀκολουθηθεῖσα Ὀδὸς ὑπὸ τοῦ "Ἀγνώστου Φιλοσόφου" (τοῦ Σαίν Μαρτέν) ἀποκαλεῖται "ἐσωτερικὴ" ἢ "καρδιανικὴ".

- Ἡ ἐπίδρασις τοῦ Ἰακώβου Μπαῦμε. - Ὁ Μπαῦμε παρέσχεον εἰς τὸν Σαίν Μαρτέν τὴν εἰς ἄκρον σημαντικὴν ἰδέαν περὶ τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας, τῆς θηλειᾶς Ἀρχῆς τοῦ Μ. ἰ. Σ. Τ. τοῦ ὁποίου ἡ ἀρχὴν Ἀρχὴ εἶναι ὁ Λόγος.

Οὕτω διὰ τὸν Σ.Μ. ἡ πορεία τοῦ Θεοσόφου συνίσταται μετ' τὴν ἐσωτερικὴν ἐργασίαν, κυρίως τὴν σοφουργικὴν, διὰ τῆς μελέτης τῆς ὕλης τῆς ὁποίας τὸν συμβολισμὸν ἀποκαλύπτει ἡ Σοφία, ἥτις τὴν ἐμφυχώνει. Ἡ πορεία αὕτη εἶναι αὐτῆ αὐτῆ ἢ Μύσις. Ἰδοὺ πῶς ὀρίζει ὁ Σ.Μ. ταύτην: "Ἡ μόνη μύσις τὴν ὁποίαν ἐξαγγέλω καὶ τὴν ὁποίαν ἐπιζητῶ μετ' ὅλην τὴν ζέσιν τῆς ψυχῆς μου, εἶναι ἐκεῖνη διὰ τῆς ὁποίας δυνάμεθα νὰ εἰσεέλθωμεν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Θεοῦ, καὶ νὰ κάμωμεν νὰ εἰσεέλθῃ ἡ καρδία τοῦ Θεοῦ ἐν ἡμῖν, ἐπιτυχάνοντες οὕτω ἓνα ἀδιάλυτον γάμον διὰ τοῦ ὁποίου καθιστάμεθα φίλος, ἀδελφός καὶ σύζυγος τοῦ Θεοῦ ἡμῶν Λυτρωτοῦ. Δὲν ὑπάρχουν ἄλλα μέσα διὰ νὰ καταληξώμεν εἰς τὴν θεϊαν ταύτην μύσιν, παρά διὰ τῆς βυθίσεως ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον εἰς τὰ βάθη τοῦ εἶναι μας καὶ νὰ μὴ παύσωμεν νὰ πράττωμεν τοῦτο πρὶν ἢ ἐπιτύχωμεν νὰ ἐξαγάγωμεν ἐξ αὐτοῦ τὴν ζωσαν καὶ ζωοποιὸν ρόζαν."

"Ἡ ἐπίδρασις τοῦ Σαίν Μαρτέν. - ὑπῆρξε καὶ παραμένει σημαντικὴ. Τὸ ἔργον του ἐπηρέασε βαθέως τὸν γερμανικόν, γαλλικόν καὶ σλαβικόν ρωμαντισμὸν. Εἰς Γαλλίαν ἐσφράγισε τὰ ἔργα τοῦ Μπαλζάν, τοῦ SAINTE-BEUVE, τοῦ GERARD DE M Nερβάλ καὶ τὸ πλεῖ-

COMTE DE SAINT-GERMAIN

ΣΑΙΝ ΜΑΡΤΕΝ

στον τῶν πνευματοκρατῶν τοῦ 19ου αἰ.. Μετά τινα ἔκλειψιν, καθι-
 στάται καὶ πάλιν θέμα τῆς ἡμέρας. Ἐκατοντάδες σελοῦδων ἀνεκδό-
 των διατριβῶν βλέπουν τὸ φῶς, τὰ κύρια ἔργα του ἐπανεικδίδον-
 ται καὶ ὁ Θ Μαρτινισμὸς βλέπει τὰ μέλη του νὰ πολλαπλασιάζων-
 ται, ὄχι μόνον εἰς Γαλλίαν, ἀλλὰ καὶ εἰς ὀλόκληρον τὸν κόσμον.
 (MASSON)

- Ὁ Σαιν Μαρτέν καὶ ὁ Ε.Τ. - Κατὰ τὸν MIERS ὁ Σ.Μ. Ἰδρυσε
 μίαν ἡμιτεκτονικὴν Στοάν, ἐκ τῆς ὁποίας ἀργότερον ἐξεπορεύ-
 θη ὁ Θ Μετερρυθμισμένος Τύπος (RIFE RECTIFIE).

Ἀργότερον ἀνεφέρθη ὁ PAPUS εἰς τὸν Σ.Μ. καὶ Ἰδρυσε τὸ
 Μαρτινιστικὸν τοῦ Τάγμα. Ἐν τούτοις ἡ Η.Ρ.Β. δὲν ἔστρεψε μεγά-
 λην ἐκτίμησιν εἰς τὴν πρωτόβουλιαν αὐτῆν τοῦ ΡΑΡΟΥ (1892) συνι-
 δρυτὴν τῆς γαλλικῆς Θ.Ε. "Ἐγραψε: "Τὸν τελευταῖον καιρὸν μερικοὶ
 γελοιοποιοῦν αὐτὸν (δηλ τὸν Σαιν Μαρτέν) μερικοὶ φιλοδοξοὶ ἀπα-
 ταιῶνες εἰς τὸ Παρίσι καὶ παρουσιάζονται ὡς μεμνημένοι Μαρτι-
 νισταὶ καὶ κατασιπλῶνουν οὕτω τὸ ὄνομα τοῦ ἀποβιώσαντος μύστου".

Εἰς τὸν Σαιν Μαρτέν ἀποδίδεται ἐπίσης ἡ πατρότης τοῦ γνω-
 στοῦ συνθήματος "Ἐλευθερία, Ἰσότης, Ἀδελφότης". Τὰς πρώτας
 γερμανικὰς μεταφράσεις τῶν ἔργων του ἐπεμελήθη ὁ ΜΑΤΤΗΙΑΣ
 CLOUUDIUS κατ' ἐντολὴν τῆς Στοῆς του "Τὰ τρία ῥόδα "τοῦ Ἀμβούρ-
 γου.

"Ἔργα: Des Erreurs et de la Verite (γερμ. μτφρ. Irrtumser &
 Wahrheit).

- Tableau Naturel des Rapports qui Existent Entre l'Homme
 Dieu et l'Univers (γερμ. μτφρ. Natürliche Übersicht
 Über den Zusammenhang Zwischen Gott, Mensch Welt)

- L'Homme de Desir, 1790 (γερμ. μτφρ. Der Mensch der Inspi-
 ration)

- Des Nombres, Paris 1960 (γερμ. μτφρ. Symbolik der Zahlen,
 Weilheim).

- Le Nouvel Homme 1792. - Ecce Homo, Paris 1792, ν. ἐκδ. ἄ. χ.
 (γερμ. Λειψία, 1819, Στούτγ. 1922)

- Des Menschen Sehnen & Aehnen, Λειψία ἄ. χ. (περ. 1790)

- Le Crocodile 1799 (ἐν αὐτῷ : Traite des Signes)

- De l'Esprit des Choses 1800

- Le Ministere de l'Homme - Esprit, 1801 (ἑλλ. μτφρ.

τὸ Ἰποσύργημα τοῦ ἀνθρώπου-πνεύματος, Ἄθ. 1957
 Βιβλιογρ. - A. E. Waite, Saint Martin and Modern Martinism

- Robert Amadou, L.C. De S.M. et Le Martinisme, Paris 1946
 " " , Tresor Martiniste, Ed. Trad. 1969
 -Robert Ambelain, Le Martinisme, Paris 1946
 -M. Matter, 'Ο 'Εσωτερικός βίος του Σ.Μ., 'Αθήναι 1965
 -Π. Γράβιγγερ, Είσαγωγή εἰς 'Υπόμνημα 'Ανθρ.-Πνεύματος
 Paris, L.C.L. De S. Martin, Paris 1902
 -Sair, Cl. De S. Martin, Paris 1905
 -M. Matter, S.M. Le Philosophe Inconnu, Paris 1862.

ΣΑΙΝΤ ΒΕΧΜΕ (SAINTE VEHME, VEHMGERICHTE, 'Ιερός σύλλογος, 'Ελεύθεροι Δικασταί).

Μυστικά δικαστήρια διάζοντα ἔγκληματιες κατὰ τόν Μεσαίωνα αποκλειστικῶς λειτουργήσαντα εἰς Βεστφαλάν τῆς Γερμανίας. Ἡ καταγωγή τῶν παραμένει ἀκαθόριστος. Προέβαινον εἰς δικας μόνων ἐνόχων τῶν ὀποίων κατηγορος ἦτο ἡ κοινῆ γνώμη, χωρὶς καμμίαν ἀπόδειξιν ἢ καὶ ἔνδειξιν.

Φαίνεται ὅτι οἱ πρῶτοι ποιούμενοι μυσταί τῶν Δικαστηρίων αὐτῶν εἶναι ὁ Χένρυ Χερβόρντεν (14ος αἰ) καὶ ὁ Λίνεας Σόλβιος (15ος αἰ).

Τὰ μυστικά αὐτὰ δικαστήρια εἶχον προφανῶς ἰδρυθῆ διὰ νὰ προστατεύσουν τὴν δημοσίαν ἠθικὴν, νὰ τιμωροῦν τὸ ἔγκλημα καὶ προστατεύουν τοὺς πτωχοὺς καὶ ἀνισχύρους κατὰ τῶν πλούσιων τῶν πλουσιῶν καὶ ἰσχυρῶν. Ἐπὶ κεφαλῆς τῶν εὐρίσκετο ὁ αὐτοκράτωρ ὅστις ἐν Γερμανίᾳ ἐθεωρεῖτο ἡ κηγὴ τοῦ νόμου. Τὰ μέλη ἔδει νὰ εἶναι χριστιανοί. Διηροῦντο εἰς δύο βεθμούς: εἰς τοὺς "Ἄγνωστους" καὶ εἰς τοὺς "Γνωρίζοντας". Ἡ εἰσδοχὴ τῶν τελευτάων τούτων ἐγένετο κατόπιν λαμπρῆς τελετῆς καὶ ἐδίδετο ὄρκος. Τὰ μέλη ἀνεγνωρίζοντο μεταξὺ τῶν διὰ μυστικῶν σημελῶν. Ἐν ἐξ αὐτῶν ἦτο ἡ τοποθέτησις κατὰ τὸ γεῦμα εἰς τὴν τράπεζαν, τοῦ μαχαίρου μὲ τὴν αἰχμὴν ἐστραμμένην πρὸς αὐτόν. Τοῦτο συνυδαθετο καὶ μὲ τὰς λέξεις: STOCK STEIN, GRAS GREIN, τῶν ὀποίων δέν ἐγνωρίζθη ἡ σαγματικὴ σημασία. Ἡ ἀπόφασις τοῦ Δικαστηρίου ἦτο ἀνένικητος καὶ ὁ καταδικασθεὶς ἐτιμωρεῖτο ἄνευ ἀναβολῆς καὶ ἀσυζητητί.

Τὰ ἔγκληματα τὰ ὅποια ἐδίκασον τὰ ἐν λόγῳ Δικαστήρια ἦσαν αἵρεσις, ἀποστασία, ἐπιουρία ἢ μαγεία. Ὑπῆρξεν ὁμῶς ἐποχὴ ὅπου

ΣΑΙΝΤ ΥΒ ΙΤ' ΑΡΔΕΝΤΡ

έξεδικάζοντο όλαι αί παραβάσεις τών 10 έντολών του Δεκαλόγου Δέν υπήρχεν άλλως τε περιορισμός εις τήν δικαιοδοσίαν τών δικαστηρίων αυτών, τά όποια έπελαμβάνοντο πάσης ύποθέσεως άφωρίσως τήν δημοσίαν ήσυχίαν και ασφάλειαν. Αί δίκαι πάντως διεξήγοντο μέ άπόλυτον άμεροληψίαν, αί δέ αποφάσεις, πάντοτε δίκαιαι, περιωρίζοντο κάπως και άπό έν αίτιημα εύσπλαχνίας. Είς τό τέλος όμως και αύτός ό θεσμός έφάρη και ώδήγησεν εις παρακμήν.

ΣΑΙΝΤ ΥΒ ΝΤ, ΛΑΒΕΝΤΡ (Μαρκήσιος ALEXANDRE SAINT YVES D'AL - VEYDRE).

Πνευματικός υίός του DUPOT-MEMBRINI και του Μ Φάμπρ ντ' Ολιβέ, ό Σαιντ Υβ ντ' Αλβέντρ έπαιξε πρωτεύοντα ρόλον μεταξύ τών έσωτεριστών του 19ου αί. "Αν και ήρνήθη ότι άνήκεν εις καταχωρημένην μητρίκην όργάνωσιν, υπήρξεν έν τούτοις ό διδάσκαλος τών κυριωτέρων άποκρυφιστών τής έποχής του, μαρτυριστών, ροδοσταύρων κ.ά. Μεταξύ εκείνων και του όφείλου σχεδόν τό πών, άναφέρομεν τόν Μ Παπύς, τόν Μ Σεντίρ, τόν Μ Γκαϊτά και τόν Βελιτωρα Έμιλ Μ Μισελέ.

Ο πατήρ του ήτα ίατρος-ψυχίατρος. Άπογοητευμένος από τόν χαρακτήρα του υίου του που έθεώρει άδάμαστον, τόν ένέκλεισεν έσωτερικόν εις έν ίδρυμα και έθεωρεϊτο ως κάτεργον τών παιδιών. Ο DE METZ, ό διευθυντής του ίδρυματος, διησθάνθη άμέσως τά έξαιρετικά χαρίσματα του οίκοτροφου του, τόν κατηύνασε, του ένέπνευσεν άγάπην και έν συνεχεία τόν καθοδήγησε προς τήν πνευματικότητα. Χάρης εις τόν DE METZ ό Σαιντ Υβ άνέπτυξε τήν θέλησιν του και έξεδήλωσε μίαν πολυμάθειαν καταπληκτικήν, ύποστηριζομένην από αξιοθαύμαστον μνήμην. Κατόπιν συστάσεως του ίδιου DE METZ ό Σαιντ Υβ έστράφη προς τήν ναυτιλιακήν ίατρικήν και άπέκτησε τό σχετικόν δίπλωμα.

Άλλ' από του είκοστού έτους τής ήλικίας του, έπέδωθη μέ ζήλον εις τήν έμβάθυνσιν τών θρησκευτών και τής φιλοσοφίας τής Ιστορίας. Ο DE METZ του υπέδειξε νά μελετήσιν τρεις συγγραφείς: τόν Ιωσήφ ντέ Μάλστρ, τόν καρδινάλιον BONALD και τόν Φάμπρ ντ' Ολιβέ. Κατά " σύμπτωσιν" εις Ιερσέην λέγωνόρισε μίαν σύγγενή του Φάμπρ ντ' Ολιβέ, ήτις του ένεπίστεύθη άνέκδοτα χειρόγραφα του ύψιστης άξιας.

Ὁ Σαιν Ὑβ ἦτο πτωχός. Τῷ 1877 ὁμως ἐγνώρισε τὴν κόμη-
σαν KELLER. Κεραυνοβόλος ἔρως ἐξ ἀμφοτέρων τῶν πλευρῶν· εἰς
γάμος τοῦ παρέσχεν ἔρωτα, ἐπιρροήν καὶ κλοῦτον. Ἡ σύζυγός
τοῦ ἀνῆκεν εἰς τὰς ἐμπόστους φάλας τῆς Αὐτοκρατορίας Εὐγενί-
ας. Τὸ γεγονός ταῦτο ἐπέτρεψε νὰ ἐπιδοθῇ ἀνενόχλητος πλεον-
εἰς τὴν ἀποστολὴν του. Συνεκέντρωσε πολὺτιμα βιβλία καὶ ἀλ-
ληλογραφοῦσε μὲ σημαίνοντα πρόσωπα.

Ἐκ τῶν πολυπληθῶν ἔργων του ἀναφέρομεν τὰ ἑξῆς:

- Mission Actuelle des Ouvriers, 1882
- Mission Actuelle des Souverains, 1882
- Mission des Juifs, 1884
- En France Vraie 1887
- L'Archéomètre 1903
- Mission de l'Inde (μεταθανάτιον ἔργον)

Ἡ Συναρχία.— Εἰς τὰς MISSIONS (ἀποστολάς) ὁ Σαιντ Ὑβ
ἐξαγγέλει καὶ ἐμβασθεύει εἰς τὴν ἔννοιαν τῆς " συναρχίας". Δυ-
νάμεθα νὰ τὴν σκιαγραφήσωμεν ὡς ἑξῆς: Ἡ συναρχία εἶναι μία
μορφή διακυβερνήσεως τριαδικῆ, ἔπου αἱ τρεῖς οὐσιώδεις λει-
τουργίαι τῶν κοινωνιῶν - διδασκαλία, δικαιοσύνη, οἰκονομία-
θὰ ἀντιπροσωπεύονται κατὰ τρόπον δυνάμενον νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς
αὐτάς νὰ λειτουργήσουσιν κανονικῶς. Πρὸς τοῦτο θὰ ὑπάρχουν
, τρεῖς βουλαί, κοινωνικαὶ καὶ ἔχι πολιτικαί, ἐκλεγόμεναι ἀπὸ
ὅλους τοὺς πολίτας. Θὰ εἶναι ἐπιφορτισμέναι μὲ τὴν προπαρα-
σκευὴν τῶν νόμων.

Τὸ ἔργον τοῦ Σαιντ Ὑβ παρουσιάζει ἀσφαλῶς ἀτελείας καὶ
σκοτεινὰ σημεῖα, ἀλλὰ δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἡ καλλίτερα προ-
πάθεια συνθέσεως ποῦ ἐγένετο ποτέ ἀπὸ τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα
καὶ δύναμεθα νὰ πιστεῦσωμεν ὅτι καὶ σημερον εἶναι ἄξιον νὰ
χρησιμεύσῃ ὡς ἄξιον κατευθυντήριος εἰς τὰς ἐργασίας τῶν συγ-
χρόνων κοινωνιολόγων.

Ὁ Ἀρχαιόμετρος ἢ τὸ Ἀρχαιόμετρον.— Ἐκτός ὁμως τῆς
ἐννοίας τῆς Συναρχίας ὁ Σαιντ Ὑβ ἀνεκάλυψε καὶ τὸν Ἀρχαιο-
μέτρην τοῦ ὅπου ὁ Βικτωρ Ἐμιλ Μισελε, δίδει τὸν ἑξῆς ὀρι-
σμόν: " Τὸ ἄλλο εἶναι ὁ Ἀ. ἀπὸ ὄργανον μετρήσεως τοῦ " Ἀρ-
χαίου" (βλ. λ.) (οἰκουμενικῆς κοσμικῆς δυνάμεως) περὶ τοῦ ὅ-
που ὁμιλοῦν μὲ συγκεκαλυμμένας λέξεις οἱ ἔρημητισταί. Εἶναι
μὴ μεθόδος, μὴ "κλιεὶς" ἐπιτρέπουσα νὰ ἐφαρμοζώμεν εἰς τὰς

ἐπιστήμας καὶ τὰς τέχνας μὲν οὕτως εἰπεῖν αὐτόματον διεξοδυσιν εἰς τὰ ἀπώρρητα τοῦ Λόγου. Εἶναι ἓν ὄργανον μετρήσεως τῶν πρώτων Ἀρχῶν. Εἶδαν νὰ κινουῦνται κάτω ἀπὸ τὰ δάκτυλα τοῦ Σαίντ Ὑβ οἱ χαρτόνιοι κύκλοι κεκαλυμμένοι ἀπὸ τὰ σύμβολα τοῦ ζωδιακοῦ, οἱ τομεῖς δὲ αὐτῶν ἀπὸ τῶν ἀπὸ τῶν ἐρωτήσεις μου..." (βλ. Ἀρχαιόμετρον)

Ἡ ἀποστολὴ τῶν Ἰνδιῶν εἰς Εὐρώπην. Εἶναι πιθανὸν κατὰ τὸ 1885 ὁ Σαίντ Ὑβ νὰ ἐδέχθη τὴν ἐπισκεψὶν μυστηριωδῶν Ἀσιατῶν, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ εἰς ἦτο Ἀφγανὸς καὶ ἐκαλεῖτο πρὸ γυνῆ HARDIJ SCHARIF. Εἶχον λάβει τὴν ἐντολήν, βεβαίως ὁ Σαίντ Ὑβ, ἀπὸ τὴν ἀπόκρυφον οἰκουμένην Κυβερνῶν τῆς Ἀνθρωπότητος, νὰ τοῦ ἀποκαλύψουν τὴν ὑπαρξίν τῆς Ἀγκάρθας ὡς καὶ τὴν πολιτικὴν καὶ πνευματικὴν τῆς ὀργάνωσιν. Ἐνημερωθεὶς ἀπὸ τὰς ἀποκαλύψεις αὐτὰς ὁ Σαίντ Ὑβ συνέταξε καὶ ἐξέδωκε μὲν νέαν "Ἀποστολήν" τῆς ὁποίας ὁ πλήρης τίτλος εἶναι : MISSION DE L'INDE EN EUROPE, MISSION DE L'EUROPE EN ASIE LA QUESTION DES MAHATMAS ET SA SOLUTION. Τὸ ἔργον τοῦτο ἐκ 200 σελ. ἦτο ἀφιερωμένον εἰς τὸν Ὑπερον Ποντίφηκα τὸν φέροντα τὴν τιτάραν μὲ τὰ ἑπτὰ στέμματα, εἰς τὸν θραχάτμα τῆς σημερινῆς τοῦ ἀρχαίου Παραδόσεως τοῦ κύκλου τοῦ Ἀμνοῦ καὶ τοῦ Κριστοῦ. Μόλις ὅμως τὸ ἔργον τοῦτο εἶχεν ἐξέλθει τῶν πιεστηρίων, ὁ Σαίντ Ὑβ διέταξε τὴν ὀλοκληρωτικὴν καταστροφὴν του. Εἰς μερικοὺς ἐμπιστοὺς φίλους του ἄφησε νὰ νοηθῆ ὅτι τὸν εἶχον ἐπιμόνως διατάξῃ νὰ μὴ ἐκθέσῃ "τὸν μαργαρίτην αὐτὸν ἐνώπιον τῶν χυρῶν", διότι ἐν αὐτῷ ἐξέθετεν ἀφρόνως φοβερὰ μυστικά.

Ἐν ὅμως ἀντίτυπον διέφυγε τὴν καταστροφὴν καὶ ἀνῆκεν εἰς τὸν κόμιστα Ἀλεξάνδρον Κέλλερ, υἱὸν τῆς κομίσσης Κέλλερ ἀπὸ τὸν πρῶτον του γάμον. Οἱ φίλοι τοῦ Σαίντ Ὑβ ἐπέτυχον τῷ 1909 παρὰ τοῦ κόμιστος τὸ δικαίωμα νὰ τὸ ἀνατυπώσουν φωτομηχάνικῶς καὶ ἡ ἐκδόσις ἀνετέθη εἰς τὸν οἶκον DORBON-AINE εἰς ὁλίγα ἀντίτυπα. Ἡ ἐπανέκδοσις αὕτη εἶναι σημερινὸν πολὺ σπανίον.

Ἡ Ἀγκάρθα. - Μητρικὸν πνευματικὸν κέντρον τοῦ Κόσμου, εἰς τὴν καρδίαν τῆς Ἀσίας, εἰς μὲν ὑπόγειον πόλιν, ἦτο Ἡ Ἀγκάρθα ὀργανωμένη ὡς ἐξῆς: κατὰ τὴν Ἀποστολήν τῶν Ἰνδιῶν ἑκατομύρια ντεβίνας (δύο γεννημένων) γιόγκι (ἡνωμένων μετὰ τοῦ Θεοῦ) ἀποτελοῦν ἓνα μεγάλον κύκλον ἢ μᾶλλον τὸ ἡμικύκλιον. Ὑπεράνω αὐτῶν καὶ βαδίζοντες πρὸς τὸ κέντρον, συναντῶμεν 5000 παντὶς οἱ ὅποιοι ἐκτελοῦν τὰ χρεῖα τοῦ διδασκαλοῦ.

Μετ' αὐτοὺς ἔρχονται οἱ 360 ΒΑΓΩΑΝΔΑΣ (οἱ ἀν καρδινάλιοι, ὁ ἀνώτερος κύκλος, ὁ πλησιέστερος πρὸς τὸ Κέντρον, ἀποτελεῖται ἀπὸ 12 μέλη καὶ ἀντιπροσωπεύουν τὴν ὑπερτάτην μύσην. Ὑπεράνω αὐτῶν ὑπάρχει τὸ πρῶτον ἀποτελούμενον ἀπὸ τῶν ὑπέρτατον Ποντίφικα, τὸν Βραχάτμα, ἀπὸ τῶν Μαχάτμα καὶ ἀπὸ τῶν Μαχάγκα".

Τὸ πρέπει νὰ σκεφθῶμεν περὶ τῆς πραγματικότητος τῆς Ἀγκάρα; Δυὸ βιβλία κρινόμενα ὡς σοβαρὰ ἐπὶ τῆς θέσεως τῶν ἐπὶ τῆς ἀποκαλύψεως τοῦ Σαλντ "Υβ: τὸ ἐν εἶναι τὸ HOMMES, BETES ET DIEUX τοῦ Φερδινάνδου OSSENDOWSKI καὶ τὸ ἕτερον: ἡ "Ὁ Βασιλεὺς τοῦ Κόσμου" τοῦ Ρενέ GUENON, τὰ ἔργα αὐτὰ ἐνώπιον ὠρισμένων συγχρόνων γεγονότων τοῦ Κόσμου, ἀποκτοῦν ἐνδοτε προφητικὸν χαρακτῆρα ἐπιβεβαιούντα εἰς τὰς γενικὰς τοῦ γραμμῆς τὸ ἐξάγγελμα τοῦ Σαλντ "Υβ ντ' ΑΛΒέντρ. Ἐβλιουργ. Η. Miasson, Dictionnaire Initiatique J. Weiss, L'Autorité Face au Pouvoir, Paris 1950, Ἀγύαρ R. Guenon, ὁ Βασιλεὺς τοῦ Κόσμου, Ἀθήναι 1966, Β. ΣΦΙΓΓΟΣ V. E. Michalot, Les Compagnons de la Hierarchie, Ἄ. Χ. Dorbon

ΣΑΙΞΠΗΡ (SHAKESPEARE). - 1564 - 1616.

Ὁ μέγιστος δραματογράφος, οἰοσδήποτε καὶ ἂν ὑπῆρξε, τῆς Ἀναγεννήσεως. Ἀφιέρωσε τὸ ἀγκυρῶδες ἔργον του εἰς τὴν στήλησιν καὶ περιγραφήν τῆς ἐννοίας τοῦ ἀνθρώπου περιεκτικῆς ὡς εἰς Ναός, μυστηριώδης ὡς ἡ ζωὴ. Ἐνῶ δὲ οὐ θερμάντες ἢ ὁ Ραμπλαλ σκαλίζουσι τὸ εἶναι εἰς ἕνα ὀγκολιθεῖον, τόπον ἀπέραντον καὶ ἀριστικόν, ὁ Σαίξπηρ ζωγραφίζει τὸ πρωτότυπον του μέ πινελίης, ὡς ἀναλυτικὸν πνεῦμα, παρρησιῶν τὸ ἄτομον ἀναλόγως τῆς καταχθονίου ἢ θελῆης ἀκτίνος καὶ τὸ φωτίζει. Ὁ ἐπιστήμων μελετᾷ τὰ κόσταντα, ὁ φυσικὸς ἐρευνᾷ τὰ ἄτομα. Ἐκ τῶν ἀμοιβαίων δράσεων καὶ ἀντιδράσεων συναίγει τοὺς βιολογικοὺς καὶ κοινωνικοὺς νόμους τοῦ μεγάλου κοινωνικοῦ Πρωτεύως καὶ παρουσιάζει τὸν Ἰάγον, τὸν Θέλαν, τὸν Ἄηρ, τὸν Μάκβεθ, τὸν Ἀλέκτον, τὸν Ριματόν, τὸν Φέλοσταφ. Ὅλοι αὐταὶ αἱ κωμικαὶ ἢ τραγικαὶ εἰκόνες εἶναι αἱ σκιαὶ τοῦ ἀνθρωπίνου τύπου. εἶναι αἱ ἀνταγόμεναι ἐπὶ τοῦ γῆινου κατόπλου τοῦ μεγάλου οἰκουμενικοῦ Ἀνθρώπου. Καὶ ὅταν τέλος ἀνακαλύψῃ τὸν ἄνθρωπον ὡς τὸν ἀραματίζεται, κύριον τῶν δυνάμεων τῆς

φύσεως, όταν δημιουργήσῃ τὸν μάγον τὸν κήριον τῶν ἀοράτων ὄντων τοῦ ὕδατος, τοῦ πυρός, τοῦ ἀέρος καὶ τῆς γῆς, τότε παρουσιάζει τὸν Πρόσπερον τῆς "Τρικυμίας". Τότε τὸ ἔργον τοῦ ἔχει τελειώσει. Ὁ Σ. δὲν γράφει πλέον. Οὕτω ἡ "Τρικυμία" εἶναι τὸ μεσουρανοῦν ἔργον τῆς δημιουργίας του.

Ὅταν τὸ ἔργον τοῦ Σ. παρουσιάζει τὴν ζωὴν, τὸσον τὴν ἀρατὴν, ὅσον καὶ τὴν ἀόρατον. Εἰς τὰ δράματά του τὰ φάσματα τοῦ ἀοράτου κόσμου κλιζοῦν σημαίνοντα ῥόλον. Ὁ ποιητῆς δὲν φαίνεται νὰ ἀγνοῖ τὰ μυστικά τῆς Νεκρομαντείας. Ἐπίσης ἀποδέδει σημαίνουσαν θέσιν εἰς τὴν Ἀστρολογίαν, τῆς ὁποίας οἱ ἀδήριτοι νόμοι κατευθύνουσιν τοὺς ἀνθρώπους. Μελετᾷ τὸν ῥόλον τῆς Προνοίας, τῆς Εὐμαρμένης καὶ τῆς θελήσεως μέσα εἰς τὴν μεγάλην τραγωδίαν τοῦ ἀνθρώπου. Τέλος εἰς τὰ φανταστικά του ἔργα, ἰδίως εἰς τὴν "Τρικυμίαν", ἀποδεικνύει τὴν προβολὴν τοῦ ἀνθρώπου, ὡς κρατοῦσης διανοίας, μεταξὺ τῶν δυνάμεων ποῦ κινοῦν τὸν κόσμον.

Ἀπὸ τοῦ "Ὁνειρο θερινῆς νυκτός" μέχρι τῆς "Τρικυμίας", ὁ Σ. ἐδημιούργησεν ἕνα δέσος ψυχῶν. Ἀναμίξατε τὴν παραφροσύνην μὲ τὸν ἔρωτα, τὸ μῖσος μὲ τὴν εὐσπλαχνίαν, τὸν φόβον μὲ τὸ ἔγκλημα, τὴν σκληρότητα μὲ τὴν καλωσύνην, τὸν γέλωτα μὲ τὴν ἀνατριχίλα, τὸν πόνον μὲ τὴν προδοσίαν συμπληρῆσατε τὴν σκιάν τοῦ Ὁθέλου μὲ τὸν μορφοσμόν τοῦ Μάιβεθ, τὴν ἠχρότητα τοῦ Ἀμλέτου μὲ τὸ ἰλαρὸν πρόσωπον τοῦ Φάλσταφ: ἐξ ὅλων αὐτῶν προβάλλει μίαν εἰκὼν συγχρόνως δυσμενῆς καὶ ἀκτινοβόλος, ὁ ἀνθρώπος.

Ἰκὸ τὸ καθολικὸν τοῦτο πρῶμα, ὁ Σ. συνυφαίνεται μὲ τὴν μεγάλην Παράδοξον. Ὑπῆρξε μεμνημένος:

Αἱ διαμάχαι τῶν τελευταίων ἐτῶν ἐπὶ τῆς προσωπικότητος τοῦ ποιητοῦ, δὲν διελεσθῆκον τὸ πρόβλημα. Φαίνεται ἐνδοτε ὅτι εἰς μέαν καὶ μόνον: πρῶτον συνηγάσθησαν περισσότερα πρόσωπα. Σφάλματα χονδροειδῆ κελύονται κληθῆναι ἀξιοπαρατηρήτων λεπτομερειῶν. Πάντως ὁ Σ. οἰοσάσθη καὶ ἂν ὑπῆρξε, ἐκληροδότησεν εἰς ἡμᾶς πραγματικὰ ἀλχημικὰ σύμβολα, εἰς τὰ ὁποῖα ἀερίζει νὰ ἐμβαθύνωμεν. Εἶναι φυσικὸν νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ὁ ἀπλοῦς πολίτης τοῦ STRADFORD ON AVON, ἢ ὁ φύλαξ ἔππων τοῦ BLACK - FRIARS, δὲν ἦσαν εἰς θέσιν νὰ γράφουν τοιαῦτα ἀριστουργήματα.

Ἐάν μᾶς ἐπιτραπῆ νά παρασχωμεν καὶ ἡμεῖς μίαν ἐξήγησιν ὅτι ὁ Σ. εἶναι ὡντως ὁ συγγραφεὺς τῶν ἔργων ποὺ τοῦ ἀποδίδονται, ἀλλ' ὕπισθεν αὐτοῦ κρύπτονται διάφοροι ἐμπνευσταί. Ἀντλεῖ τὰ θέματά του ἀπὸ παλαιὰ χρονικά, ἀπὸ μυθεύματα, ἀπὸ τὴν ἱστορίαν, τὰ διατρέφει μὲ τὸν χυμὸν τῆς φαντασίας του, τὰ ἀφηγεῖται εἰς τοὺς φίλους του, εἰς τὸν ὄμιλον τῆς Σειρῆνος ἢ εἰς τὴν ταβέρναν τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἀκροᾶται καὶ λαμβάνει ὑπὸ σημειωσιν τὰς παρατηρήσεις καὶ τὰς συμβουλὰς τῶν φίλων του. Διὰ τοῦτο ὕπισθεν τοῦ Σ. ὑπάρχει ὁ MARLOWE, ὁ BEN JOHNSON, ὁ Βάκων. Φερόνται μάλιστα ὅτι εἰς τὸν τελευταῖον τοῦτον ὀφελόνται ὅλαι αἱ νύξεις σχετικῶς μὲ τὰς ὑψηλὰς ἐπιστήμας. Ὁ Βάκων δὲν εἶναι ὁ συντάκτης τοῦ Ἀμλέτου, τοῦ Μάκβεθ, τοῦ Βασιλέως Λήρ ἢ τῆς Τρικυμίας, ἀλλ' ὑπῆρξεν ὁ ἐμπνευστὴς τῶν ἰδεῶν, ὁ ρόλος τὸ σπέρμα τῆς δημιουργίας εἰς τὸν μεγαλοφυῆ Σ. ὅστις κατόπιν τὸ διεμόρφωσε καὶ τὸ διέδωσε διακινῶσας εἰς μεγαλοκρείτους ἀνάκτορον.

(FERNAND PIGNATEL, ἐν "VOILE D'ISIS" 1925, 408).

Βιβλιογρ. Fabro ἂ Ὀλίνοτ, Examen des vers d'OT 113.

Jennings, R. C. Index. - Period. Mag. Ἐγκυκλ. Πυρσοῦ Νο 23-24.

ΣΑΙΤΑΕΡ (DR FRANZ SATTLER). - Γνωστὸς ἐπίσης ὑπὸ τὸ ψευδὸν.

DR MUSALLAM. Ἰδρυτὴς καὶ ἐφευρέτης τοῦ λεγομένου Ἰδω-νισμοῦ, ἑνὸς εἶδους μυστικῆς σεξουαλικῆς λατρείας.

Ἔργα: Das Grosse Buch der Orientalischen Geheimnisse.

-Adonismus, Die Uralte Geheimlehre

-Jugend & Schonheit (Das Buch der Adonistin)

-Macht & Erfolg (Das Buch des Adonisten)

ΣΑΚΟΥΝΤΛΛΙ. - Ἡρώως τῆς Μαχαβαράτα.

ΣΑΚΤΙΑ (σρκ.) Ὁ λέκτηρς τῶν Σάκτις. Ὑπάρχουν δύο κατηγορίαι.

Σάκτις: οἱ Ντακοναχάρις, τῶν ὀπείων ἢ λατρεῖα εἶναι λαϊκὴ καὶ οἱ Βαχαράρις, ὧν ἡ λατρεῖα εἶναι σατανικὴ. Ἐκ τούτου τὸ ὄνομα Σ. ὑποδηλοῦ τὸν ὀπαδὸν τῶν αἱματηρῶν θυσιῶν.

ΣΑΚΤΙ. - (σρκ. ΣΗΚΤΙ). Ἡ δρῶσα θελεῖα ἐνέργεια τῶν θεῶν. Εἰς τὸν Ἰνδουισμόν αἱ σύζυγοι τῶν θεῶν. Δημιουργικὴ δύναμις προσωπικοῦσης τῆς διαμορφωτικῆς ἐνεργείας τῶν ἀρρένων θεῶν (Βράχμα, Βισνοῦ, ΣΕΒα) ὑπὸ τῶν θεαινῶν. Αἱ Σ. ἐκφυλισθεῖσαι ἔδωσαν λαβὴν εἰς μαθήρην λατρεῖαν, τινὲς δὲ ἐξ αὐτῶν κα-

τέληξεν εἰς τερατώδη εἶδωλα. Λέγεται ἐπίσης περὶ μιᾶς ἰκανότητος μετερχομένης ἐν τινος ἀνωτέρου κέντρου εἰς κατώτερον. Εἰς τὸν Ἀποκρυφισμὸν καλεῖται οὕτω τὸ "στέμμα τοῦ ἀστρικοῦ φωτός". Ἐπίσης αἱ 7 δυνάμεις τῆς φύσεως, ἐκ τῶν ὁποίων αἱ 6 ἔχουν ἤδη ἀποκαλυφθῆ, ἐνῶ ἡ 7η παραμένει τελείως ἀγνωστος (βλ. Ταντριανός).

Βιβλιογρ. Avalon, Shakti und Shakti. -Rhea. -Λάσκοαρης- 708. Aurobindo's Vio Divine 489. L. Ziegler, Überliefer. Index-

ΣΑΚΤΙΣΜΟΣ. - Ἡ λυτρωτικὴ θεωρία εἰς τὸν Ἰνδουισμόν ὅπου ὁ ἕρως παύζει πρωτεύοντα ρόλον. Ἐχει συγγένειαν μὲ τὸν Ὁ Ταντριανόν.

Βιβλιογρ. Glasenapp, Παγκόσμιος Ἱστορία τῶν θρησκειῶν 152.

ΣΑΚΥΔ-ΜΟΥΝΗΣ (βλ. Βοδύδας).

ΣΑΛΑΜΑΝΔΡΑΙ. - Εἰς τινὰς μεσαιωνικὰς περιγραφὰς τὸ σῆμα τῆς φλόγος. Παρεδέχοντο ὅτι αἱ Σ. ὡς στοιχειακά τοῦ πυρός, ἀνανεοῦνται εἰς τὴν φλόγα. Εἶναι ἐπίσης τὸ ἔμβλημα τῆς ψυχῆς εἰς τὴν Κόλασιν. Εἰς τὴν τελετουργικὴν Μαγείαν αἱ Σ. ἀποτελοῦν ἀντικείμενον παραλήσεων καὶ ἐξορκισμῶν μὲ σκοπὸν τὴν ἐπικράτησιν τῆς θελήσεως τοῦ μάγου καὶ ἐξυπηρέτησιν τῶν σκοπῶν του ἐν μέρους αὐτῶν.

- Ἑρμητι. - Ἐν εἶδος σαύρας, ἡ ὁποία ἐπιστεθετο ὅτι ἠδύνατο νὰ ζῆ ἐπὶ τοῦ πυρός, χωρὶς νὰ καλεται. Οἱ Ἑρμητιστὰς ἐξέλαβον τὸ ζῶον τοῦτο ὡς σῆμα τῆς στερεωθεσίας ἐν ἐρωθώσει Ἀέθου αὐτῶν. Σπανιώτερον δίδεται τὸ ἴδιον ὄνομα εἰς τὸν Ἐδράγγυρον, ἀλλὰ συνηθέστερον ἀποδίδεται εἰς τὸ ἔκαστον στον θεῖον. Ἡ Σ. ἣτις τρέφεται διὰ τοῦ πυρός καὶ ὁ φοβερὸς ὕψους ἀναγεννᾶται ἐκ τῆς τέφρας του, ἐθεωρήθησαν ἀπ' ἀρχαιοτάτης ἐποχῆς ὡς τὰ συνηθέτερα σύμβολα τοῦ φιλοσοφικοῦ θεῖου. - (PERNETY). -

Βιβλιογρ. Π. Γράβιγγερ, M.Ψ.Θ. 424. Paracelsus, Vulcani IV 41-77. -Rhea. -Papalardo. -

-Benod. Hop ferus, De Pyrausta et Salamandra, Lips. 1662

-I. P. Wurfbauml, Salamandrologia, Norimb. 1683. -

-Carol. Lancellotus, Brønnender Salamander, Lüb 1697

ΣΑΛΓΚΡΑΜΑ. - Μέλας ἄσθος κωνικοῦ σχήματος, παράστασις τοῦ Βισνοῦ.

ΣΑΛΙΚΟΙ ΝΟΜΟΙ. - Ἡ εἰδικὴ ρωμαϊκὴ νομοθεσία κατὰ τῶν μάγων.

ΣΑΛΟΥΣΤΙΟΣ. - (Σατορνῆνος Σαλασάτιος Σεκοῦνδρος). Ἐγενήθη κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 300 μ. Χ. ἐν Γαλατίᾳ, ἀπὸ οἰκογένειαν πρὸ πολλοῦ ἐγκατεστημένην " εἰς τὴν χώραν τῶν Κελτῶν", ἔτυχε παιδείας ἐπιμελημένης τῶσον εἰς τὴν ρητορικὴν, ὅσον καὶ εἰς τὸ δίκαιον. Παρὰ ταῦτα δὲν πρέπει νὰ νομισθῆ ὅτι ἦτο μόνον πνευματικὸς ἀνθρώπος, δεδομένου εἰς τὸν διαλογισμόν, διότι τὰ διοικητικὰ καὶ στρατιωτικὰ του ἀκόμη χαρίσματα, ταχῶς τὸν πρόεθραν ἤδη ἐπὶ Κωνσταντίου (τοῦ ἑξαδέλφου τοῦ Ἀυτοκράτορος Ἰουλιανῶ) εἰς ἀνώτατα ἀξιώματα. Ὁ Ἰουλιανὸς ἀντιλήφθεὶς ὅχι μόνον τὰς ἰκανότητας τοῦ Σαλουστίου, ἀλλὰ καὶ τὴν εἰς ἑαυτὸν ἐκδηλωθεῖσαν ἐντιμότητά του, τὸν ἤρπασεν Ἐπαρχὸν τῆς Ἀνατολῆς καὶ πιστὸν σύμβολόν του εἰς ὅλα τὰ διοικητικὰ καὶ φιλοσοφικὰ ζητήματα.

Εἰς αὐτὸν ὁρατοῦμεν τὸ ἔξοχον πόνημα "Περὶ Θεῶν καὶ Κόσμου" τὸ ὁποῖον εἶναι σύνθεσις τῆς ἐσωτερικῆς φιλοσοφίας τοῦ Νεοπλατωνισμοῦ. Ἐξεδόθη ἐν μέρ. ὑπὸ τῆς Β. ΣΦΙΓΓΟΣ.

Ἡ ἀπεριόριστος ἐκτενέσις τοῦ Ἀυτοκράτορος πρὸς τὸν Σ. - ἀπὸ τὸν ὁποῖον δὲν διωφεύσθη μέχρι τῆς τελευταίας του πνοῆς - ἀποδεικνύεται ἐκτὸς τῶν ἄλλων καὶ ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι δύο ἐκ τῶν ἀδελφῶν του " Τὰ Κρόνια ἢ Καλοσαρες" καὶ εἰς " Βασιλεῖα Ἥλιον" τοὺς ἀφιέρωσεν εἰς τὸν ἐμπιστὸν του συνεργάτην, Ἰππῆρεν ὁ ψυχραῖμος, ἀκέραιος καὶ μετριόφρων σύμβουλος αὐτοῦ ἀκόμη καὶ εἰς ἐπικινδυνωδέστερας στιγμὰς τοῦ παραχθῆναι βίου του. Εἶναι ἐκεῖνος ὅστις ἐνεχάτησε τὸν Ἀυτοκράτορα νὰ προβῆ εἰς βάνανσον τιμωρίαν τῶν Χριστιανῶν, ὅταν οὗτοι τὸν προσέβαλον καιρῶς μὲ τὸν ἐμπρησμόν τοῦ Νεοῦ τῆς Δαφνῆς, ἐν Κων/πόλει. Ἔθαν κατὰ τὴν τελευταίαν μάχην τῆς 26ης Ἰουνίου τοῦ 363 κατὰ τῶν Περσῶν, ὁ ἐτοιμοθάνατος Ἰουλιανὸς συνδιαλέγεται μετὰ τοῦ Μαξίμου καὶ τοῦ Περσικοῦ περὶ τῆς ὑπερβατικῆς φύσεως τῆς ψυχῆς, εἰς τὸν διάλογον τοῦτον παρασταται καὶ ὁ Σαλούστιος ἐν μέσῳ τῆς καταθλιπτικῆς αἰγῆς τῶν λοιπῶν παραταμένων. -

Βιβλιογρ. Π. Γρέβιγγερ, Θεογνώστα 105. -

Σαλουστίου, Περὶ Θεῶν καὶ Κόσμου, Ἀθήναι 1967, Β. ΣΦΙΓΓΟΣ. -

ΣΑΛΣΕΤ (SALSETTE). Νῆσος εἰς τὸν κόλπον τῆς Βομβῆς, ἐπὶ τῆς ὁποίας ὑπάρχουν καταπληκτικὰ σπήλαια ἐπισκαφέντα ἐντὸς

τῶν βραχυδῶν ὑψημάτων τῆς νήσου. Τὰ σφάλαια τῆς Σαλασέτ ἔχρη-
σόμενον διὰ τὰς μῆσεις εἰς τὰ ἀρχαῖα Μυστήρια τῶν Ἰνδιῶν.
(Λάσκαρης 7097).

ΣΑΜΑ ΒΕΔΑ. - Εἶναι ἡ δευτέρα τῶν Βεδῶν. Δύναται νὰ ἀποκληθῆ ἡ
"μουσικὴ Βέδα". Στηρίζεται εἰς τοὺς ὕμνους τοῦ Ρίγι-Βέδα,
τοὺς ὁποίους καὶ μελλοποιεῖ. Περιλαμβάνει πλέον τῶν 1500 ὕμνων
πρὸς χρῆσιν τῶν ἱερέων.
Βιβλιογρ. Bṛhadē 83 (πρβλ. Βέδα).

ΣΑΜΑΗΛ. (ἔβρ.) Ποιὴ θεοῦ. Ὁ ἡγεμὼν τοῦ καιοῦ καὶ τῆς σκοτι-
ας κατὰ τὴν Καθβάλαν. Εἶναι ἡ προσωποποίηση τοῦ κατα-
στρεπτικοῦ καὶ μεταμορφωτικοῦ Παράγοντος.
Βιβλιογρ. Paralyto. El-Levi, Cabbale 150. Stan. De Guaita,
III: 357. Π. Γράβιγγερ, Ἱατροσοφία I 989.-

ΣΑΜΑΝΕΣ. - (SCHAMANEN). Μάγοι τῶν φυσικῶν λαῶν (πρωτογόνων)
τῆς βορείου Ἀσίας καὶ Ἀμερικής, ὁμοιάζοντες πρὸς τοὺς
Ἀφρικανούς "ἀνθρώπους - ἱατρούς" (MEDIZINMANNER). Ἐπιδύ-
δονται εἰς τὸν ὁ Σαμανισμόν. Περαιτέρω τάγματα Τατέρων ἢ Μογ-
γῶλων ἱερέων - μάγων. Μία αἵρεσις τῆς ἀρχαίας ΘΗΟΝ θρησκείας
τοῦ Θιβέτ. Κατοικοῦν κυρίως εἰς τὴν Σιβηρίαν καὶ τὰς ἀνωρεια-
κὰς πρὸς αὐτὴν περιοχὰς.

ΣΑΜΑΝΙΣΜΟΣ. - Τὰ σύνολον τῶν ἀποκρύφων ἐπιδόσεων τῶν "σαμάνων"
ἐφ' ὧν τῶν πεδίων τῆς πρακτικῆς μαγείας. Γίνεται κανο-
νικὴ "μεταβίβασις" τῶν ἱκανοτήτων αὐτῶν βοηθεῖα λεπτολόγου
μῆσεως εἰς τὰ μυστικά αὐτά, τὰ δὲ ἐπιτυχανόμενα ἀποτελέσμα-
τα εἶναι ἄξια πολλοῦ λόγου. Βασικὴ ἐνασχόλησις τῶν Σαμάνων
εἶναι ἡ θεραπευτικὴ, ἡ ὅποια ὅμως στηρίζεται εἰς μίαν κοσμο-
λογίαν κατὰ πολὺ ὁμοιάζουσαν πρὸς τὴν τῶν ἄλλων παραδόσεων,
ἐάν δὲ ἐπιδίδωνται καὶ εἰς ἔργα μαντικῆς καὶ ἐνδοτε μαγγανεί-
ας, τοῦτο μᾶς κέμνει νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι πρόκειται περὶ ὑπολειμ-
μάτων παραδοσιακῆς διδασκαλίας ἡ ὅποια μὲ τὸν χρόνον παρήκμα-
σε καὶ ἐξεφυλίσθη.

Ὁ MIRCEA ELIADE, ὅστις κολέγησεν ἕδιον βιβλίον εἰς τὴν
μελέτην καὶ ἔκθεσιν τῶν ἔθιμων καὶ ἱκανοτήτων τῶν Σαμάνων, πε-
ριγράφει τὴν τελετὴν τῆς μῆσεως, τὰς θεραπευτικὰς τῶν ἱκανο-
τήτων, τὰ νεκρικά τῶν ἔθιμα καὶ τὰ παραβάλλει μὲ ἐκεῖνα τῶν

• ἄλλων παραδοσιακῶν λαῶν.

- ΒΙΒΛΙΟΓΡ. Μ. Eliade, Le Chamanisme et les Techniques
Archaïques de l'Extase, Paris 1951, Payot (Γερμ. μτφρ.
Schamanentum, Archaische Extasen Technik, Ζυρίχη 1957).
-M. Bouteillot, Chamanisme et Guérison Magique, 1950, P. U. F.
-Λεξικόν Ἑλλ. Γλωσσ. Παγκόσμιος Μυθολογία 397.
-Castiglioni 17. -Vezzani 295. -Danzol 13. Löhr, 1. -
-Mirona Eliade, Yoga, 316, -Guimon, Βασιλεία Ποσότητος 184. -
-Dr. Hans Findeisen, Schamanentum, Στουτγ. 1957
- " " " " , Schamanentum & Magio, 1953. -

ΣΑΜΑΝΤΙ. - (εκφ. ΣΑΜΑΔΗ), ἐκ τοῦ SAM-A-DA στερρῶς συνηωμένος,
ἢ Συγκέντρωσις. - Κατάστασις τοῦ διαλογισμοῦ ἐπιτυγχανομέ-
νη διὰ συγκεντρώσεως καθ' ἣν ὁ Γιόγκι ἀποκτᾷ συνελθῶσιν ἐπὶ
τοῦ ἀνωτέρου νοητικοῦ πεδίου, ἀποβάλλων κάθε ἐννοιαὶν τῆς ἀτο-
μικότητός του, καθιστάμενος τὸ Πᾶν. Ἡ προσήλωσις τοῦ πνεύμα-
τος ἐφ' ἑνὸς μόνου ἐντικειμένου. Εἰς τὰ βουδδιστικά κείμενα
χρησιμοποιεῖται ὁ ἄρος πάντοτε πρὸς δῆλωσιν τῆς συγκεντρώσε-
ως. - Εἰς τὸ σῶστημα Γιόγκα τοῦ Παντάζαλι, τὸ Σαμάντι ἀποτελεῖ
τὸ θον μέλος.

Σαμάντι εἶναι ἡ κατάστασις τοῦ Γιόγκι τὴν ὅπου οὗτος ἀποκτᾷ
ἐν τῇ ἀτραπῇ τῆς μύθσεως καὶ ἡ ὁμοία μαρτυρεῖ περὶ τῆς πνευμα-
τικῆς του προσόδου εἶναι τότε εἰς θέσειν νά ἀσκή πληρῆ αὐτοῦ -
λεγχον ἐφ' ὅλων τῶν φυσικῶν καὶ νοητικῶν ἰκανοτήτων. Κατὰ τὴν
Ἰνδικὴν διδασκαλίαν ἡ κατάστασις Σ. εἶναι τὸ ἀπροτελεστέον
τμήμα τῆς Γιόγκα καὶ μόνον συνεπεὶα μεγάλῃς τῆχης κατακτᾶται.
Ἐπιτυγχάνεται τὸ Σ. συνεπεὶα πνευματικῆς συμπεθείας τοῦ δι-
δασκάλου καὶ κατόπιν ἐνδομόχου λατρείας αὐτοῦ.

Ὁ λεγόμενος Σαμάντι- διαλογισμὸς εἶναι εἰς κάθε σῶστη-
μᾶ διαφορετικὸς, ἀλλ' ἡ ἐπιτυχία κατὰ τὸ πλεῖστον σταθερῶς μη-
δαμνῆ.

Εἰς τὴν Μπέκτι-Γιόγκα-Σαμάντι λέγεται π.χ.

" Εἰς τὰ τρῶσβαθα τῆς καρδίας σου, διαλογίζου περὶ τῆς ὀντό-
τητος τοῦ φθλοκίος θεοῦ σου, καὶ παράστησον εἰς ἑαυτὸν, ἄσκηθελα
βυθίσεως πλήρους ἀγάπης, ὅτι ἡ ὀντότης αὐτῆ θά σέ ἀνακουφίσῃ
εἰς ὑψιστον βαθμόν. Ἀνέμεσα σέ δάμνῃ ἀνακουφίσεως καὶ τρε-
μῶδης θά παρουσιασθῇ τότε ἡ μὴ ὑπερβίς τῶν καταστάσεων καὶ
ἐνεῖθεν θά ἐπιτευχθῇ τὸ Σαμάντι".

Τέλος ὁ ὄρος Σ. ἀποδίδεται συχνά μὲ τὸν ὄρον θεωρεῖν,
 θέσεις, Ὑπερσυνελεύσεις, CONTEMPLATION.-
 Βιβλιογρ. Rhea.-Vivekananda 441.-Wood 123, 190.-
 M. Eliade, Yoga 86, 92, 103, 372.-
 -Dt Franz Hartmann, Samadhi Oder der Yoga- Sehling, Λειψ.
 Dr Henri Birvon, Lebenskunst in Yoga & Magic, Zur. 1953
 -Fr. Hartmann, Drei Abhandlungen Ueber Yoga-Philosophie.

ΣΑΜΑΡΕΪΤΑΙ. - Οὗτοι ἦσαν ἀρχικῶς οἱ ἀπόγονοι μιᾶς τῶν δέκα
 στασιασασῶν φυλῶν, οἱ ὅποιοι εἶχον ἐκλεῖξει τὴν σαρμάρι-
 αν ὡς μητρόπολιν τῶν. Ἀργότερον οἱ Σ. κατεκτήθησαν ἀπὸ τοῦς
 Ἀσσυρίους, τὸ πλεῖστον δὲ μέρος αὐτῶν ἀπῆχθησαν ὡς αἰχμάλω-
 τοι. Ὁ Ἀσσύριος βασιλεὺς Σελμανισέρ ἐγκατέστησε κατοπιναίς
 τὰ μέρη τῶν ἐποικίους ἀπὸ τὴν Βαβυλωνία, τὴν Ἰβρα, τὸ Χαμάθ καὶ
 ἄλλα μέρη. Εἶχον φυσικὰ κομίσαι μαζὶ τῶν τὴν εἰδωλολατρικὴν
 πλοσιν τῶν καὶ τοῦς θεοῦς τῶν καὶ διὰ τοῦτο ἐμίσσυντο ἀπὸ τοῦς
 Ἑβραίους. Βαθμηδὸν μετετράπησαν εἰς ἑβραϊκὴν αἵρεσιν καὶ ἐ-
 πὶ μακρὸν διέμενον εἰς Νεάπολιν τῆς Παλαιστίνης, ἕως ὅτου ἐ-
 ξηφάνισθησαν ἀπορροφηθέντες ἀπὸ τοῦς Ἑβραίους.-(Αἰσκιερῆς -
 709).-

Σάμεχ. Τὸ 15ον γράμμα τοῦ ἑβρ. ἁλφαβήτου.
ΣΑΜΕΧ. Τὸ 15ον γράμμα τοῦ ἑβρ. ἁλφαβήτου τοῦ ὅποιοι ἡ μορφή
 ὑπενθυμίζει σύμβολον ὄφιν. Διὰ τοῦτο οἱ ἐποικρυσιαταὶ
 ἀποκαλοῦν αὐτὸ ἰδεόγραμμα τοῦ ἀστρικοῦ ὄφους, Τυφῶνα ἢ Διὰ -
 βολόν, τὸ συμπλησιάζουν πρὸς τὴν 15ην κλεῖδα τοῦ Ταρώ(Διάβο-
 λος) ἢ δὲ EL. LEVI (Κλεῖδες Σολομῶντος) "φυσικὴν καὶ μοιραῖαν
 ζωὴν, τὸ ἀεικίνητον καὶ τὸν Μέγαν μαγικὸν Παράγοντα". Κατὰ τὸν
 ALLENDY (ARITHMOSOPHIE 392) εἰκονίζει τὸν ἀστρικὸν ὄφιν, τὸν
 πειράζοντα τὴν Εὐαν. (κοσμικὸν Κάρμα) τὴν κοσμικὴν μοιρολα -
 τρεῖαν.-

ΣΑΜΚΑΡΑ ἢ ΣΑΝΚΑΡΑ. - Ἰνδὸς φιλόσοφος, ἐκ τῶν ἐπιφανέστερων "μονιστῶν" (ἀντβαριστής). Ἔζησε, μετὰ τὸ τοῦ θου' καὶ 9ου αἰ. μ.Χ. Ἐγραψε μετὰ ἄλλων σχόλια εἰς τὴν Μπαγκαβάτ, -Γκί-τὰ καὶ ποιήματα θρησκευτικοῦ περιεχομένου. Ὁ Λ. SCHWEITZER τὸν θεωρεῖ ὡς τὸν θωμᾶν τὸν Ἀκρινάτην τοῦ Βραχμανισμοῦ, ὁ δὲ RUDOLF OTTO; συνέγραψεν ἔργον ὅπου παραβάλλεται ἡ φιλοσοφία τοῦ Σ. μὲ ἐπέκλησιν τοῦ Ἰνδίου ὡς "Ἐκίστατ. - Ἐβλ. βιβλιογρ. Λ. Schweitzer, Pensées de l'Inde, Paris 1956, Ραγού -R. Otto, Mystique d'Orient et Mystique d'Occident, 1951 "

ΣΑΜΚΥΛΑ. - ἢ ΣΑΝΚΥΛΑ.

ΣΑΜΘΡΑΚΗ. - Ὀρεινὴ νῆσος εἰς τὸ βυρειαίτερον τμήμα τοῦ Αἴγαίου πελάγους. Αἱ ἀνασκαφαὶ τοῦ 1873 ἀπεκάλυψαν τὰ ἑρείπια ἑνὸς δωρικοῦ ναοῦ ἀπὸ μάρμαρον. Τὴν διασημότητά της οφείλει ἡ νῆσος εἰς τὰ Μυστήρια τὰ συνυφασμένα μὲ τὴν λατρείαν τῶν Καβερῶν (βλ. λ.) ἢ τῶν ἐπίσης Καβερῶν). Ἐβλ. βιβλιογρ. Rubensohn, Die Mysterienheiligthümer von Eleusis & Samothrake, Βελ. 1892 - Hans Geisiger, Samothrake.

ΣΑΜΠΑΛΛΑ (SHAMBALLAH). Τὸ ὄνομα τόπου ἢ περιοχῆς μὲ διαφορετικὴν καὶ πολυειδή ἡμετέραν. Λέγεται ὅτι τὸ ὄνομα ἀναφέρεται ἤδη εἰς τὰς ἀρχαίας Πουρένας. Μερικοὶ δυτικοὶ ἀποκρυφισταί, ὅπως καὶ μερικοὶ Ἀνατολισταί, ἐθεώρησαν τὴν Σαμπάλλα ὡς πραγματικῶς ὑφιστάμενον γεωγραφικὸν τόπον καὶ μέγιστα ἔργα-νόθησαν ἐπιστολαί εἰς τὸ Βιβλίον πρὸς ἀνεκάλυψιν τῆς τοποθεσίας ταύτης. Μῆλλον ὅμως προκρίνεται περὶ συμβολικῆς χώρας, ὅπως καὶ ἡμῶν εἶναι ἡ " Κόλκοις" ἢ τὸ βουδδιστικὸν Νιρβάνα.

Κατὰ τὰ λεγόμενα τῆς " Ἀνταρ θ. Ἐ. ἢ Σ. εἶναι ὁ τόπος διαιωνίου καὶ ἡ ἔδρα τῶν Διδασκάλων καὶ Μεγ. Λευκῆς Ἀδελφότη-τος, δηλ. τῶν πνευματικῶν μυστῶν καὶ καθοδηγητῶν τῆς Ἀνθρωπότητος. Διὰ τοὺς Ἀσιατικούς λαούς, ὁσῶκις ὁ ἄρμος Σ. χρησιμοποιοῦνται, ἡ Σ. κεῖται ἄλλοτε πρὸς δυσμὰς, ἄλλοτε πρὸς ἀνατολὰς, ἀκόμη καὶ πρὸς βορρᾶν ἢ νότον. Μόλις διὰ τοῦ δυτικοῦ ἀποκρυφισμοῦ διεσαφηνίσθη καλλίτερον ἡ τοποθεσία καὶ προσδιορίσθη εἰς τὴν (φυσικῶς ἀπρόσιτον) ἔρημον Γκόμπι.

Εἰς τὸ Θ Λευτέρουμ Ροζικρουταϊένουμ χαρακτηρίζεται μὲ

τό όνομα Σαμπάλλα έσωτερικός τις κήλος άνωτέρων βαθμών. Κατά τήν διδασκαλίαν τής Θ' Αρχών Σχολής, Σαμπάλλα "είναι τό κέντρον ή ή κατάστασις τής θέλας συνειδήσεως έπειδή άκριβώς ή Ίεραρχία καί ή άνθρωπότης είναι πλανητικά κέντρα Άγάπης καί Φωτός, ή Σαμπάλλα είναι τό ζωτικόν κέντρον τής πνευματικής δύνάμεως." (Προβλ. "Άγιόρθα)

Βιβλιογρ. Rijkenborgh, Bruderschaft von Schamballah,
Haarlem 1950

- Walter Studinsky, Schamballah & Agartha εν "Die Andere
Welt " No 1 & 2, 1964

- Dr. Ferdinand Ossendowski, Tiere, Menschen & Götter,
φράγγκ. 1923

- Nich. Roerich, Heart of Asia- Schamballah, N.Y. 1930

ΣΑΜΠΑΤΑΙ - ZEBI ή ΣΕΒΙ. - (1625- 1676) Ίουδαϊός εκ Σμύρνης όστις παρουσιάσθη ως Μεσσίας καί απέθανε άσπασθείς τόν Ίσλαμισμόν. Πνεύμα εύαίσθητον, μυστικόν καί θεόληπτον, ό Σ.Ζ. υπήρξε τό καίγνιον τής φαντασίας του καί τών μηχανορραφιών του Νάθαν τής Ράλής. Ο τελευταίός ήτο ό άναμενόμενος Μεσσίας. Απέτειναζε τάς άμφιβολίας τής Ιουδαϊκής φυλής περί του μέλλοντος Σωτήρος, άνεκνηρύχθη μαθητής του καί τόν συνώδευσε εις τήν "άποστολήν του". Η συμπαταϊνική κίνησις έσχε μέγαν αντίκτυπον μεταξύ τών Ίουδαϊών τής έποχής (λέγεται ότι καί ό Σκινόζα έπίστευσε πρός στιγμήν εις τήν μεσσιανικήν άποστολήν του Σ.Ζ.) καί κατέληξε νά προκαλέσθ άνησυχίας εις τόν Σουλτάνον. Ο Σ.Ζ. συνελήφθη καί διεφυγε τόν θάνατον μόνον διά τής άποστασίας του από του Ιουδαϊσμού πρός τόν Ισλαμισμόν. Οι μαθηταί του εν τούτους δέν έλαβον σοβαρώς τήν μετρείσειν του ταύτην, τήν όποίαν έθεώρησαν ως φαινομενικήν. Εν τούτοις ή μεγάλη του φήμη διελύθη. Απέθανεν εις τό DULCIGNO τής Αλβανίας. - (MASSON)

Βιβλιογρ. Müller 115. G. Scholem 306. -

ΣΑΜΣΑΡΑ (σφρ. ή πλάνη). - Η έναλλασσομένη μετάβασις μεταξύ τών κόσμων φυσικού, άστρικού καί νοητικού ό τροχός τών άναγεννήσεων ή μετενοσάρκωσις. -

ΣΑΜΧΑΝ. - Κατά τινα δρυϊτικήν παράδοσιν, ό Σαμχάν ήτο ό δικαστής

τῶν νεκρῶν.

ΣΑΝΑΤ ΚΟΥΜΑΡΑ (σικρ. Σανάτ, ἡ αἰώνια Παρθένος) Εἰς τὴν # 'Αρ-
κάν Σχολήν "ἡ μεγάλη Ζωή, ἐν τῇ ὅποια ζῶμεν τὸ ἀληθινόν
φῶς τοῦ κόσμου καὶ ὁ πλανητικὸς φωτοδότης.

ΣΑΝΕΑΡΙΝ (ἑβρ.) Συνέδριον. Ἀπὸ τοῦ 3ου αἰ. π.Χ. μέχρι τοῦ 70μ.Χ.
τὸ ἐκ τοῦ Ἀρχιερέως καὶ 72 μελῶν ἀποτελούμενον ὕπατον
Συμβούλιον τῶν Ἰουδαίων μετὰ τὴν ἐξουσιοδότησιν ἐνὸς δικαστη-
ρίου. - Λέγεται καὶ "Σανχεντρίμ"

ΣΑΝΚΑΡΑΤΣΑΡΥΑ. (SHANKARACHARYA ἐπίσης ἐν συντμ. SHANKRA). -
Ἰνδὸς φιλόσοφος καὶ συγγραφεὺς, ζήσας περὶ τὸ 450
π.Χ., εἰς τῶν διαδόχων τοῦ Βαύδδα. Μέγας θρησκευτικὸς μεταρ-
ρυθμιστὴς τῆς Ἰνδίας καὶ διδάσκαλος τῆς φιλοσοφίας τῆς
Βεντάντα. Θεωρεῖται ὡς ἡ ἐνσάρκωσις τοῦ Σίβα καὶ θαυματοουργός.
Ἰδρύσει πολλὰ μοναστήρια. Εἰς ἡλικίαν 32 ἐτῶν εἰσῆλθεν εἰς
ἐν ἄντρον, ἐκ τοῦ ὁποίου δέν ἐκινήθη. οἱ ὄπαδοί του πιστεύ-
ουν ὅτι ζῆ ἀκήμη καὶ ὅτι μόνον ἀπεχώρησε τοῦ κόσμου, ἀποσυρ-
θεὶς ἀπλῶς.

Ἐξήγγελε: "Κανένα ἄλλο μέσον δέν ὑπάρχει πρὸς ἀπόκτησιν
τῆς τελείας καὶ ὀριστικῆς Λυτρώσεως ἀπὸ τὴν Γνώσιν εἶναι
τὸ μόνον ὄργανον τὸ ὁποῖον μᾶς ἀπαλλάσσει ἀπὸ τὰ δεσμά τῶν
παθῶν χωρὶς τὴν Γνώσιν, ἡ μακαριότης δέν εἶναι ἐφικτή".

Βιβλιογραφ. Rhea - Π. Γράβιγγερ, Χριστ. Ἐσωτερισμὸς 50. -
Shankaracharya, L' Illumination (Prabodhah) ἐν " Etudes
Tradition. 1951, 162

"
Enseignement Methodique de la Connaiss-
sance du soi, ἐν Et. Trad. 1957, No 340-342
H. Wogner, Beitrage zur Gesch. der Weisheits-Religion.

ΣΑΝΚΤΙΑΙΝΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ. - Μία μυστικὴ αἵρεσις εἰς τὰς Η. Π. Α. ἡ
ὅποια ὡς SANCLEAN UNIVERSITY παραδίδει δι' ἀλληλόγραφας
μαθήματα καὶ παρέχει ἐν συνεχείᾳ ἐξ ἀποστάσεως τὸν τίτλον
δοκτορος τῆς θεολογίας. Τῇ 1954 προσεπάθησεν ὁ τότε ἡγήτωρ
τῆς γερμανικῆς # Ραδοσταυρικῆς Κοινότητος DAUM (SEEHEIM) νὰ
μετονομάσῃ ταύτην εἰς "Αυτικὴν Σχολήν διὰ χριστιανικῶν Μυστι-

μισμόν" καὶ νὰ συμπτυχθῆ μετὰ τῆς ἀμερικανικῆς αἰρέσεως. Τοῦτο ὅμως εἶχεν ὡς ἐπακόλουθον τὴν διάσπασιν καὶ ἐν συνεχείᾳ ὁ ΔΑΔΜ μετέβη καὶ ἐγκατεστάθη εἰς Η. Π. Α.

ΣΑΝΚΥΑ ἢ ΣΑΜΚΥΑ. - (σκρ. ἀπαρρέθμησις, περίληψις). Μία τῶν 6 φιλοσοφιῶν (⊕ Δαρσάνας) τῶν Ἰνδιῶν. Ἡ ἐπιστήμη τῆς Ἐξελέξεως. Τὰ κεφάλαια αὐτῆς (Σούτρας) δοθέντα ὑπὸ τοῦ Ρίσι Καπίλα, ἀναφέρονται εἰς τὰ "25 Τάτθας" (Τάτθα =πραγματικὴ οὐσία τῶν ὄντων, νόμος πρωταρχικὸς τῆς ὕλης, ἀλήθεια) καὶ ἐκθέτουν τὰ τῆς ἐξελέξεως τοῦ κόσμου. Ἄν καὶ παραδέχεται τὰς τρεῖς ἀρχάς: Συνεδσην, Ὑλην καὶ Δύναμιν, ἡ Σάνκυα παρουσιάζεται ὡς δυαρχικὸν σύστημα, διότι δύο ἀρχαί: ὁ Πουρούσα καὶ ἡ Πρακρίτη ἀρκοῦν διὰ τὴν δόμησιν τοῦ ὄρατοῦ καὶ ἀοράτου σύμπαντος (Γκιτά VII, 30 - VIII 3-4). Ὁ Καπίλα δὲν παραδέχεται τὴν ὑπαρξιν εἰδικοῦ Δημιουργοῦ, τὸ δὲ Σύμπαν προέρχεται διὰ τῆς ἐξελέξεως τῆς Ὑλης, τῆς Πρακρίτη, πεπρωκτισμένης με ἐνέργειαν καὶ τῆς σκοτίας τὰ ἄτομα καθορίζονται ὑπ' αὐτοῦ ὡς "κέντρα ἐνεργείας". πᾶσα δραστηριότης ἐν τῷ κόσμῳ εἶναι καὶ μία ἐκδήλωσις τῶν τριῶν κατηγορημάτων τῆς Ὑλης, τῶν τριῶν Γκούνας.

Περιοριζόμενος ὁ Καπίλα εἰς τὴν ἐκθεσιν τῆς ἐξελέξεως, χωρὶς νὰ ἀνατρέξῃ εἰς τὴν αἰτίαν της, δὲν κάμνει λόγον περὶ Θεοῦ· δὲν τὸν ἀπαρνέεται ὅμως, ἀντιθέτως παραδέχεται τὴν ὑπαρξιν μιᾶς αἰώνιας Ἀρχῆς, ἀθανάτου, ἀνωλήθρου τὴν ὁποῖαν καλεῖ Πουρούσα ἥτις εἰς τὸ ἐκδεδηλωμένον σύμπαν ἐμφανίζεται ὑπὸ διάφορους μορφάς, πολυάριθμοι Πουρούσας, οἱ ὁποῖοι εἶναι τὰ ἐν ἐξελέξει. Ἐγὼ τῶν ἀνθρώπων ἐν τῷ Κόσμῳ. Διὰ τῆς ἐπαφῆς της με τὸν Πουρούσα, ἡ Πρακρίτη ἀρχίζει νὰ ἐξελεσσεταὶ καὶ νὰ μεταμορφοῦται, ἐνῶ ὁ Πουρούσα παραμένει παθητικὸν καὶ ἀπλοῦς θεατῆς τῶν μεταλλαγῶν τῆς Πρακρίτη. Θεώμενος ὅμως τὸ θέαμα αὐτό, ἐξελεσσεταὶ καὶ αὐτὸς καὶ μεγαθύνεται εἰς γνῶσιν καὶ σοφίαν.

"Ὅσον διὰ τὸ Ἐγὼ, τὸ Πουρούσα-πνεῦμα εἰς τὸν ἄνθρωπον, ἡ ῥόδος τῆς Σωτηρίας καὶ τῆς εὐτυχίας ἐδρεύει εἰς τὴν τελειάν Γνῶσιν· ὅταν τὸ Ἐγὼ καταλήξῃ νὰ ἀντιληφθῆ ὅτι δὲν εἶναι ἡ ὕλη καὶ ὅτι εἶναι ἀνεξάρτητον ταύτης, κατὰκτᾷ τὴν Ἀπολύτρωσιν καὶ δὲν εἶχει ἀνάγκην πλέον νὰ μετενοσηθῆ.

AUVARD SCHULZ (RHEA)

Ὁ Πουρούσα ἀπολυτροῦται οὕτω τοῦ κύκλου τῶν ἀναγεννήσεων ἡ δὲ

Πρακρίτη επανέρχεται εἰς τὸν ἀρχικὸν τῆς ὕπνου. Ὁ ὕπνος οὐ-
τος ἀποτελεῖ τὴν ἐξισορροπίαν τῶν τριῶν συστατικῶν τῆς στοι-
χείων (γκούνας) τοῦ σάττβα, φωτεινοῦ στοιχείου, τοῦ τάμας, σιο-
τεινοῦ στοιχείου καὶ τοῦ ράτζας ἐνεργοῦ στοιχείου. Σημειωτέον
ὅτι τὸ σπέρμα τῶν τοιούτων ἀντιλήψεων ἀνευρίσκεται ἤδη εἰς
τὸ πρῶτον κεφάλαιον τῶν Νόμων τοῦ Μανού καὶ εἰς τινὰς Ὁύ-
πανισάδας, ἰδίᾳ εἰς τὴν Σαντόγκυα καὶ εἰς τὴν Σβετασαβάρα
Ὁύπανισάδ.

Τὴν ἰδίαν κοσμοθεορίαν ἀπαντῶμεν ἐσχηματισμένην εἰς τὴν
Σάμκια Καρλίνα, ἣτις παρουσιάζεται ὑπὸ μορφήν συντομωτάτων καὶ
περιεκτικωτάτων μνημοτεχνικῶν, οὕτως εἶπεῖν, στίχων, συνταχθέν-
των περὶ τὸν 4ον μ.Χ. αἰῶνα. Ἡ πυκνότης τῶν ἐκτιθεμένων ἐνοιῶν
καθιστᾷ ἐνλόεσ ἀυτόους ἀκατάληκτους διὰ τοῦτο ἐπισυνάπτονται
συνήθως τὰ σφάλια τοῦ Γκαουπανεάκα, συνταχθέντα κατὰ τὸν 6ον
αἰῶνα.

Βιβλιογρ. R. Guenon, Ἰνδουϊσμός II 90. - Π. Πράβιγγερ,
Κοσμολογία 187, 188. Zimmer, 222, 473. - A. Schweitzer, 63.
Berthelot 164. - M. Eliade, Yoga 360, 366, 369, 370. -
Tanon 248. Durant J 549. Πρβλ. Νταρσάνας

ΣΑΝΝΥΑΖΑ (σιν. ἀπόσπασος) Ἡ ἐσχάτη ἀπάρνησις (Μπαγκαβάτ Γκιτά
XVIII 2. -)

ΣΑΝΝΥΑΖΙ. - Ὁ ἀσκητὴς ὅστις ἀπηνήθη ὅλας τὰς ἐλεῖς τῆς ζωῆς
ἢ τετάρτη κατάστασις εἰς τὸν ὑποδειγματικὸν βίον τοῦ Βραχ-
μάνου. Ἐμνημένος ἐπαλίτης μοναχὸς ἐνὸς Ἰνδικοῦ Τάγματος. Τὸ
ἑλληνικὸν : Σαννυαζίνη. -

Βιβλιογρ. Schvon, Castes 7.

ΣΑΝΣΚΡΙΤΙΚΗ. - Ἐκ τοῦ SAMSKRTAM, τακτοποιῶ. Ἐτυμολογικῶς ἡ
τελεῖα γλῶσσα: εἶναι ἡ γλῶσσα τῆς βραχμανικῆς κλάσεως, ἡ
γλῶσσα τῶν τυπικῶν καὶ τῶν ἀριστουργημάτων τῆς ποιήσεως καὶ
τῆς φιλοσοφίας. Ἐξόχως πλουσία καὶ εὐλόγιστος, ἡ γλῶσσα αὐ-
τὴ ἐξειλίχθη ὀλίγους αἰῶνας π.Χ. καὶ περιεγράφη ὑπὸ τοῦ γραμ-
ματικοῦ Πανίνι. Ἡ γλῶσσα αὕτη διαφέρει τόσο εἰς τὸν λε-
ξικὸν θησαυρὸν, ὅσον καὶ εἰς τὴν γραμματικὴν ἀπὸ τῆν κλασσικὴν
σανσκριτικὴν. εἶναι ἡ καθιερωμένη γλῶσσα τῶν Βραχμάνων ἢ ὁ

ποια ούδέποτε συστηματικῶς ἐγνωσποιοίθη καὶ ἐμιλήθη, ἐκτός τῶν μεμνημένων, διότι ἐθεωρεῖτο πρό παντός ὡς μίαν μυστηριακὴν γλῶσσαν. Εἶναι πάντως δύσκολον νὰ προσδιορισθῇ ἐάν ἡ κλασσικὴ σανσκριτικὴ προέρχεται κατ' εὐθείαν ἐκ τῆς ἱερᾶς γλώσσης.

Σήμερον ἀμιλεῖται ἡ σκρ. εἰς τὰς Ἰνδίας μόνον ὑπὸ τῶν καλλιεργημένων καὶ μορφωμένων ἀνθρώπων, ἥδη δὲ ἀπὸ τοῦ 7ου αἰ. μ.Χ. ἀπετέλει τὴν γλῶσσαν τῶν ἐπιλεκτῶν. Ἡ Σανσκριτικὴ, λέγει ἡ Συλβαίν Λευὶ ἐπραγματοποίησε τὴν ἐνδοτητα τῆς Ἰνδίας. Παραλλήλως ὅμως πρὸς τὴν Σ. ὑπάρχουν πολυάριθμοι ἄλλαι γλῶσσαι, λαῖκα, ἀπορρευσασαί ἐκ τῆς ἰδίας ἀρύας ρίζης. (Κόμησσα GRIPOWSKA, RHEA

ΣΑΝΤΙ, I (ἑβρ.) Ἐκ τοῦ SHADDAD, βλάπτω, διαφθερῶ). Εἰς ὀλίγα ἐδάφια τῆς Π.Δ. (οὕτω εἰς Γέν, Ἐξοδ, Λευϊτ. Ρούθ καὶ Ἰώβ), τὸ ὄνομα τοῦ καταστρεπτικοῦ παράγοντος (κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸν Θ Σερβα τῶν Ἰνδῶν). Ὁ Λούθηρος μεταφράσας τὰς ἀντιστοίχους παραγράφους ἐχρησιμοποίησε τὸν ὄνομα "παντοδύναμος". Οὕτω ὅμως ἐδάφια ὡς ἐν Ἰώβ 6, 4 "τὰ βέλη τοῦ παντοδυνάμου (Σαντά) εἶναι ἐντός μου, τῶν ὀπῶν τὸ δῆλητήριον ἐπιπνέει τὸ πνεῦμα μου" παραμένουν τελείως ἀκατάληπτα. - Κατ' ἄλλους ἡ λέξις σημαίνει ἰσχυρός, καὶ ἐπομένως εἶναι ἐπιθετον ἀποδιδόμενον εἰς ὕψατον ὄν ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων. -

ΣΑΝΤΑΝΑΣ, - (σκρ. μέσα ἐπιτευξέως) ἐκ ἰδιότητος αἰ ἀπαιτούμεναι διὰ τὴν μῆσιν, τέσσαρες τὸν ἀριθμὸν: Βίρια, Βαϊράγκια, Σατταμπατῆ καὶ Μουμούκια. -

SANTA FEDE. - Ἰταλικὴ μυστικὴ Ὀργάνωσις, ναϊτικῆς ἀποχρώσεως, τῆς ὁποίας ὁ DANTE φαίνεται ὅτι ὑπῆρξεν εἰς ἐκ τῶν ἀρχηγῶν. (R. GUENON, Ἔσωτ. Δέντου 6)

ΣΑΟΣΥΑΝΤ (ἱραν. Σωτήρ). - Εἶναι τὸ ὄνομα τοῦ Ἰρανικοῦ Σωτήρος ὁστις γεννᾶται κατὰ τὸ τέλος τοῦ κύκλου ("κάθε 1000 ἔτη") ἐκ τῆς Παρθένου Ἐρεντάτ. Ὅταν ὁ Υἱὸς οὗτος τῆς Παρθένου συμπληροῦ τὸ 30ὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του, τότε ὁ ἥλιος συσκοτίζεται καὶ παραμένει ἀκίνητος εἰς τὸ ζενίθ, αἱ ἀστέρες καὶ ἡ σελήνη κίττου ἐξ οὐρανοῦ αἱ δὲ ἄγγελοι σαλπίζουσι ὅτι ὁ Υἱὸς τῆς Παρθένου ἔρχεται ἐπὶ νεφέλης δόξης καὶ δυνάμεως. Ἐπὶ 57 ἔτη αἰθέρια πνευ-

ματα φέροντα 6 ὀφθαλμούς παιδαγωγῶν τὴν ἀνθρωπότητα καὶ ἐργάζονται διὰ τὴν ἐκπνευμάτως τῆς. Εἰς τὸ τέλος τῆς περιόδου, οἱ νεκροὶ ἀνίστανται, οἱ ζῶντες καθίστανται ἀθάνατοι, νικάται καὶ ἐκμηδενίζεται ὁ Ἄρειμάν καὶ εὐτυχία ἀπόλυτος καὶ ἀδιατάρακτος ἐξασφαλίζεται εἰς τὸ μέλλον διὰ τοὺς κατοίκους τῆς Γῆς.- Π. Γράβιγγερ, Ἰρανικά-Περσικά Μυστ. 19, 29.-

SAPERE AUDE (λατ. Τόλμα διὰ νὰ εἶσαι σοφός) Ρητόν καὶ συχρόνως ψευδῶν. τοῦ DR WYNN WESTCOTT ὡς ἰδρύτοῦ τῆς Θ Χρυσῆς Χαραυγῆς. Ὑπὸ τὸ ψευδῶν. τοῦτο ἐδημοσέυσεν ἕν ἔργον "THE SCIENCE OF ALCHEMY" Λονδ. 1893, ὅτε ἦτο ἐκδόμη μέλος τῆς Θ Ἑσωτερικῆς Σχολῆς τῆς "Λυτταρ Θ.Ε.-

ΣΑΠΤΑΠΑΝΑ (SAPTAPANA). Ὄνομα περιφήμου σπηλαίου τῆς Ἰνδίας ὅπου οἱ Ἀρχαί ἐπίστευτο ὅτι ἐδέχοντο τὴν Μύθην.- (RHEA).

ΣΑΠΦΕΙΡΟΣ.- Ὁ πολύτιμος λίθος τῶν ἀτόμων τοῦ ταύρου καὶ τῆς Ἄφροδίτης. Τὸ συνηθέστερον χρῶμα του εἶναι τὸ κυανοῦν. Μία παράδοσις λέγει ὅτι διατηρεῖ τὸ χρῶμα ἐφ' ὅσον φέρεται ὑπὸ τὸ μῶν πιστοῦ εἰς τὸν ἔρωτα.

Οἱ βουδδισταὶ παραδέχονται ὅτι ἀναζωογονεῖ τὸ πνεῦμα, ὅτι διευκολύνει τὴν συγκέντρωσιν καὶ τὴν θεωρίαν, ὅτι ἐξυψώνει τὰς σκέψεις καὶ χαρίζει τὴν εὐτυχίαν ἐφ' ὅσον ὁ κάτοχός του διάγει βίον ἀγνόν καὶ ὑψηλόφρονα. Περαιτέρω παραδέχονται ὅτι ἀποκαλύπτει τὰς ἀπάτας καὶ προάγει εἰς ἀγαθὰς πράξεις, προσφέρει τὴν ὁμόνοιαν, ἐμπνέει τὸ ἀγαθόν, καθιστᾷ τὸν φέροντα εὐσεβῆ καὶ πιστόν, καταστέλλει τὸ πῦρ τῶν ἐσωτερικῶν παθῶν, ἀναπτύσσει τὴν δημιουργὸν φαντασίαν καὶ εὐνοεῖ τὰς ἐπιστημονικὰς ἀνακαλύψεις. Συγγραφεῖς τινες συνιστοῦν τὸν Σάφπειρον κατὰ τῆς μελαγχολίας.

Ἀπὸ ἰατροσοφικῆς ἐπόψεως λέγεται ὅτι παραλύει τὴν ἐνέργειαν τῶν δηλητηριῶν τῶν ἐρεπῶν καὶ τοῦ τοῦ τῆς λύσεως καὶ ὅτι ἔχει ἰδιαιτέραν ἰκανότητα νὰ κατανική τὰ ἐγχιωστικὰ ἔργα τῶν νεκρομάντων καὶ μαγγανευτῶν. Θεραπεύει τὸν ἀνθρακὰ δι' ἀπλῆς ἐπαφῆς καὶ προφυλάσσει τοὺς ὀφθαλμούς ἐναντίον τῶν ἐξανθημάτων τῆς ὀστρηκίτιδος. Ὁ Παράμεσος ἀναγνωρίζει τὸν Σ. ὡς ἱαματικόν μέσον κατὰ τῶν καρδιακῶν παλμῶν.-

(Π. Γράβιγγερ, Ἰατροσοφία Τ. II, II, 97)

ΣΑΡΑΣΒΑΤΙ (SWAMI DAYANAND SARASVATI, ψευδών. MULA SHANKARA).

Γεν. 1824 Τανκάρα (δυτ. Ινδ.) + 30, 10. 1883 ή 1889. - Ίδρυτής της μονοθεϊστικής κινήσεως "Άρνα Σαμάγ" και έν αρχή συνεργάτης της Άντναρ Β.Ε. Κατά την ίδριαν του βιογραφίαν (δημοσ. είς τό περιοδ. "THEOSOPHIST" Οκτ. 1879 και Νοέμ. 1880) ήδη από 14 έτών έταλαιπωρείτο από τό έρώτημα εάν ή Ινδική πολυθεΐα και είκονολατρεία, ήτο όρθή. Σοβαρώτερον. όμως άνεψεί τό ζήτημα όταν είς ήλικίαν 22 έτών έγένητο έπίκτης-μοναχός (Θ Σαννυάζι). Μετά την μήσιν του είς τό Τάγμα τών μοναχών, έλαβε τό μητρικόν όνομα DAYANANDA όπερ και έπήρε με τό Σαρασβάτι. Η σήμερον λείπει αποθεΐσα βιογραφία του, τελειώνει είς τό έτος 1857. Από τό τε. μέχρι τοϋ 1860 ούδέν είναι γνωστόν. Κατά τό έτος τοϋτο έγένητο μαθητής ενός τυφλοϋ διδασκάλου όνόματι Βιραγιανάνα, όςτο ύπεστήριζε την άποψιν ότι άποκλειστικώς αι Βέδαί περιλαμβάνου την καθαράν αλήθειαν, ως και τά σπέρματα οίασδήποτε περαιτέρω εξέλιξεως περιλαμβανομένης της άτμομηχανής, τοϋ σιδηροδρόμου και τών άτμοπλοίων. Ο Σ. έγένητο άποδεκτός μόνον άφου έρριψε όλα τά άλλα βιβλία είς τόν ποταμόν.

Από τοϋ 1863 έθεώρει τόν έαυτόν του ως Διδάσκαλον και περιήρχετο συγκεντρών μαθητάς. Από τοϋ 1869 έφήρμοσε την μέθοδον τών χριστιανών μαιοναρίων, δηλ. τών έπηρεασμόν τών άπίστων δι έδρύσεως θρησκευτικών σχολών. Τή 1875 ίδρυσεν είς Βομβάην την "Άρνα Σαμάγ" ή υπόλοιπα άργότερον έπί τινα καιρόν συνεχωνεύθη με την Β.Ε. Η συνεργασία αύτη διεκόπη τή 1881 όταν ή λεγομένη Ινδουϊστική περιόδος της Β.Ε. παρήλαθε και άντικατεστάθη υπό τη Βοϋδδύ-Περιόδου.

Ο Σ. είναι διά τόν Ινδουϊσμόν, ό,τι ύπήρξεν ό Λούθηρος διά τόν Χριστιανισμόν. Όπως ό Λούθηρος έξηγγελε: "Όπισω είς την Βεβλον", οϋτω και ό Σαρασβάτι εκήρυσσε: "BACK TO THE VEDAS". Η διδαχή τοϋ Σ. είναι:

- α) Υπάρχει είς μόνον θεός, β) Αί Βέδαί είναι ή θεία Σοφία
- γ) Αί Βέδαί διδάσκου την μετενσάρκωσιν και τό Κάρμα,
- δ) Έξαγορά τών άμαρτιών δέν είναι δυνατή,
- ε) Λύτρωσις είναι ή άκαλλαγή από τας έπανενσαρκώσεις.

Τέλος ό Σ. επέτρεπεν είς τούς μαθητάς του την βρΰσιν βοείου κρέατος.-

"Έργα: Satyarth Prakash (είς Ινδί γλώσσαν)

ΣΑΡΔΕΙΟΣ

- Veda Bhashya, (εις σκρ.)
- Rigvedadi Bhashya Bhumica (μερικῶς εἰς ἴνδ. καὶ σκρ.)

Βιβλιογρ. Bawa Chhajja Singh, The life and Teachings of Swami D. Samsvati, Lahore 1903.

- S.N. Agnihotri, Padit Dhanand Unveiled, Lahore 1891
A. Schweitzer 185. Παγκόσμ. Μυθολ. 482.

ΣΑΡΔΕΙΟΣ.-(SARDOINE). Λίθος τῶν ἀτόμων τοῦ Ταύρου καὶ τῆς Ἀφροδίτης. -Εἶναι πολύτιμος λίθος αἵματέρουθρος. Ἀνευρέθη τό πρῶτον εἰς τὰς Σάρδεις, ἐξ οὗ καὶ τό ὄνομα. Εὐνοεῖ τὴν ἐξύψωσιν τῆς κοινωνικῆς θύσεως καὶ τὴν φιλικὴν τῶν γυναικῶν, γενικῶς δὲ τὰς τιμὰς ἐν τῇ κοινωνίᾳ. Ἀποδιώκει τὰ τρομακτικὰ ὄνειρα, αὐξάνει τὸν πλοῦτον, καθιστᾷ τὸν φέροντα εὐθυμοῦ, ὀξύνει τό πνεῦμα καὶ καταστέλλει τὰς αἱμαρραγίας. -(Π. Γράβιτ. Ἱατρ. II, 98.

ΣΑΡΔΟΥ (VICTORIEN SARDOU). 1831 - 1900. - Δραματικός συγγραφεύς, μέλος τῆς Παλλ. Ἀκαδημίας. Συνέβαλεν ἐνεργῶς εἰς τὴν διάδοσιν τῶν πνευματιστικῶν θεωριῶν. Ἐπίστευε μέγιστα ὅτι ἦτο ὁ ἴδιος "μεσάζων". "Εἶχον, γράφει, μίαν μικρὰν στρογγύλην τράπεζαν ἣ ὁποῖα, κατὰ διαταγὴν μου, ἐβάδιζε διὰ τοῦ διαμερίσματός μου καὶ περιεστρέφετο περὶ εαυτὴν ὡς ἂν ἦεν ἐξησχημένος σκύλλος. Κάποτε ἔπεσαν ἄσπρα τριαντάφυλλα ἀπὸ τὴν ὄροφὴν τοῦ δωματίου μου καὶ εἶδον τὰ πλῆκτρα τοῦ πιάνου νὰ βυθίζωνται καὶ νὰ ἀνυψώνωνται μόνα τῶν, ὑπὸ τὴν πίεσιν ὁρατῶν δακτύλων, παίζοντα μελωδίας παραδόξους."

Ὁ Σαρδού εἶχε καὶ ἐμφανίσεις: τό πνεῦμα τοῦ BERNARD PALISSY τὸν ἐπεσκέπτετο συχνά καὶ τὸν παρορμοῦσε νὰ ἐκτελέσῃ φανταστικά σχέδια. Ὁ Σαρδού ὑπῆρξεν ἐπίτιμος πρόεδρος τοῦ πνευματιστικοῦ Συνεδρίου τῶν Παρισίων τῷ 1900. -

ΣΑΡΙΠΑ.-(σκρ). Ὁργανισμός ἢ φορεὺς ἐν τῷ ὁποίῳ ζῆ τό Ἐγώ (Στούλα Σαρίρα ἢ φυσικὸν σῶμα, Λίγνα Σαρίρα, ἢ τό αἰθερικὸν σῶμα καὶ Σούκλα Σαρίρα, τό ἄστρικόν).

ΣΑΡΚΟΣΩΜΑ. Τὸ φυσικὸν σῶμα κατὰ τὸν L. FUGAIRON.

ΣΑΡΚΩ (Γιάννης Μαρτίνος DR CHARCOT). -1825- 1893. Διάσημος Γάλλος νευρολόγος, έργασθείς άσκως έπί τών νευρικών νοσημάτων, ιδίως τής ύστερίας καί τών ύπνωτιστικών φαινομένων. Έδρασε ως έσωτερικός ίατρός του νοσοκομείου γυναικών του Άσύλου τής Σαλπεντριέρας, αί δε έργασάι του έπί ύστερικών άτόμων υπήρξαν ρυμοτόμοι.

ΣΑΡΠΙ (Πάολο SARPPI). Γέν. 1552 Βενετία + 1623. Είς τών τελευταίων οίκουμενικών άνδρών τής Άναγεννήσεως. Καλλιτέχνης, μοναχός, διανοούμενος, φυσικός, ίατρός, άστρολόγος, άλχημιστής. Πολλοί πρόσ- έτρεξαν είς τά φώτα του μεταξύ τών όποιων καί ο Γάλλιαύος διά τήν κατασκευήν του τηλεσκοπίου. Ως άστρονόμος ο Σ. έχάραξε πρώτος τόν χάρτην τής Σελήνης καί εξήγησεν ότι η έρυθρωπή άλως ή όποία περιβάλλει τόν δορυφόρον μας κατά τάς έκλείψεις του, ώφέ- λητο είς τό ήλιακόν φώς τό άνακλώμενος έκ τής Γης.

Υπήρξεν έκίσης αρχιτέκτων καί βοτανολόγος. Ως αρχιτέκτων έσχεδιάσε τό άμφιθέατρον τής ίατρικής σχολής τής Παδούης ως καί διάφορα ένετικά άνάκταρα. Ως βοτανικός, έφύτευσε τόν πρώτον βοτανικόν κήπον τής βορ. Ιταλίας.

"Αν καί άλχημιστής, δέν έδιδε πίστιν είς τάς μεταστοιχειώσεις του καιρού του. Έπίστευε μάλλον είς τήν ψυχικήν Άλχημείαν.-(GERIN 206)

ΣΑΡΩΦΡΩΝ. Τό παραδοσιακόν μέσον μετακινήσεως τών μαγισσών του Μεσαίωνος. Έπιστεύετο δηλ. ότι αί γόησαι μεταβαίνουσαι είς τόν τύπον τών Θ. Σαββατισμών προς τέλει τών άποτροπικών όργίων των, έπέβαινον σαρώφρου καί έξήρχοντο διά τής καπνοδόχου τής οίκου των.-

ΣΑΣΤΑΝΙΕ (BENEDICT CHASTANIER.) Γάλλος χειροϋργος ίατρός καί Τέκτων, ό όποίος εισήγαγεν είς τήν Άγγλίαν τό 1767 τροποποιήσιν του δόγματος του Περνετύ έξ 9 βαθμών καί ίδρυσεν έν Λονδίνω Στοάν υπό τόν τίτλον "Περωτισμένοι θεόσοφοι". Καθ' ά όμως γράφει ο Λένιγκ, ή Στοά αύτή ταχέως έγκατέλειψε τήν τεκτονικήν μορφήν της καί μετετράπη είς καθαρώς θεοσοφικήν προς τόν σκοπόν διαδόσεως του θρησκευτικού συστήματος του Θ Σβέντεμποργκ. Είς τό έργον του "Η ζωή του Έμμαν. Σβέντεμποργκ" (Λονδόν.

νον 1868) περιγράφει τὴν Θεοσοφικὴν αὐτὴν Ἑταιρείαν. Ἐἶχεν ἰδρυθῆ ἡ τὸ 1784 καὶ συνήρχετο ἐκάστην Κυριακὴν καὶ Πέμπτην πρὸς συζήτησιν τῶν Θεολογικῶν ἔργων τοῦ Σουηδοῦ ὀραματιστοῦ. Ἡ Στοά τὴν ὀρασαν ἰδρυσεν ὁ Σαστανιέ περιελάμβανε ταῖς ἀκολουθοῦσας βαθμοὺς: 1, 2, 3, συμβολικοὶ βαθμοί, 4, Θεόσοφος μαθητῆς, 5, Θεόσοφος Ἐταῖρος καὶ 6, Θεόσοφος Διδάσκαλος, 7 Ἐξοχὸς Σκῶτος Τέκτων, 8 Κυανοῦς ἀδελφός καὶ 9, Ἐρυθρός ἀδελφός. -(Λάσιωφης 709)

ΣΑΣΤΡΑ (σικρ. ἐγχειρίδιον, βιβλίον τῆς παραδόσεως, ὄχι τῆς ἀποκαλύψεως). Ἐν οἰονομήποτε ἔργον ἀνεγνωρισμένης αὐθεντίας θρησκευτικόν ἢ φιλοσοφικόν, περιλαμβανομένων καὶ τῶν βιβλίων τοῦ Νόμου, ὡς π.χ. τὸ Βιβλίον τῶν μαθηκόντων τοῦ Μανού: Μανὰ βα-Νιάρμα-Σάστρα.

Ἐἰς Σάστρι καλεῖται καὶ σήμερον ἐκδομὴ εἰς τὴν Ἰνδίαν εἰς ἄνθρωπος πεκαλυμμένος εἰς τοὺς θεοὺς καὶ ἀνθρωπίνους νόμους.

ΣΑΤ.-(Αἰγυπτ.) Τὸ φυσικὸν σῶμα.

-(σικρ) Ἡ ἀφηρημένη ὑπαρξίς τὸ Παραβράμ. Ἡ ὑψίστη ὄψις, μὴ ἐκδηλωθεῖσα τῆς Τριάδος Σάτ-Σίτ-Ἀνάττα.

ΣΑΤΑΝ.-(ἑβρ. ἐμπόδιον, κώλυμα) Ἡ προσωποποίηση τοῦ Κακοῦ (Διάβολος). Ὁ EL. LEVI, ἀφιέρωσεν εἰς τὸ θεῖον τοῦ Σατάν τὰς ἐξῆς φωτεινὰς σκέψεις: "Ἡ σκιά εἶναι ἡ ἐπιφάνεια προσκρούσεως τοῦ φωτός καὶ τὸ δυνατόν τῆς πλάνης, εἶναι ἀναγκαῖον δρᾶσθαι τὴν πρόσκαιρον ἐκδηλώσιν τῆς ἀληθείας. Ἐάν ἡ ἀσπίς τοῦ Σατάν δέν προεβάλλετο εἰς τὸ βέλος τοῦ Μιχαήλ, ἡ ἰσχὺς τοῦ ἀγγέλου θὰ ἐχάνετο εἰς τὸ κενόν, ἢ ἔπρεπε νὰ ἐκδηλωθῆ ὑπὸ καταστρεπτικὴν μορφήν ἐπιτεινομένης εἰς τὸ ἀπειρον καὶ διευθυνομένης ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω. Ἐάν ὁ πούς τοῦ Μιχαήλ δέν συνεκράτει τὸν Σατάν εἰς τὴν ἀνάβασίν του, ὁ τελευταῖος οὗτος θὰ ἐξεθρήνιζε τὸν θεόν, ἢ μᾶλλον θὰ ἐχάνετο οὗτος εἰς τὰς ἀβύσσους τοῦ ὕψους. "Ὁ Σατάν λοιπὸν εἶναι ἀναγκαῖος εἰς τὸν Μιχαήλ ὅπως ἡ βᾶσις εἰς τὸ ἀγαλμα, καὶ ὁ Μιχαήλ ἀναγκαῖος εἰς τὸν Σατάν, ὅπως ἡ τροχοπέδη εἰς τὴν ἀμαχοστοιχίαν. "Ἐν τῇ δυναμικῇ, ὡς ὑποστήριγμα λαμβάνεται κατὰ τὸ ὅποιον ἀντέχει, τὸ ὅποιον ἀνθίσταται. Ἐνεκα τούτου τὸ Σύμπαν ἔ-

σορροπεῖ μεταξὺ δύο δυνάμεων: τῆς ἑλκτικῆς καὶ τῆς ὠστικῆς. Αἱ δύο αὗται δυνάμεις, ἀπαντῶνται τόσον ἐν τῇ μηχανικῇ, ὅσον καὶ ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ καὶ αὐτῇ τῇ θρησκείᾳ. Ἐν τῇ φυσικῇ προκαλοῦσι τὴν ἰσορροπίαν, ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ τὴν κριτικὴν καὶ ἐν τῇ θρησκείᾳ τὴν προσδευτικὴν ἀποκάλυψιν. Οἱ Ἀρχαῖοι παρέστησαν τὸ μυστήριον τοῦτο διὰ τοῦ Ἑρωτος καὶ τοῦ Ἀντέρωτος, διὰ τῆς πᾶλης τοῦ Ἰακῶβ μετὰ τοῦ Ἀγγέλου, διὰ τῆς ἰσορροπίας τοῦ χρυσοῦ ὄρατος ὅπερ συγκρατοῦσι συνδεδεμένον διὰ τοῦ συμβολικοῦ ὄψεως τῶν Ἰνδιῶν, οἱ θεοὶ ἀφ' ἑνὸς καὶ οἱ δαίμονες ἀφ' ἑτέρου. Ἡ αὐτὴ ἐπίσης ἀλήθεια συμβολίζεται διὰ τοῦ κρηυκεῖου τοῦ Ἑρμανόυβιδος, διὰ τῶν δύο Σφιγγῶν τοῦ Ὀσειρικοῦ ἄρματος. (βλ. ἐβδόμην κλεῖδα τοῦ Τερῶ), διὰ τῶν δύο Σεραπίδων, τοῦ λευκοῦ καὶ τοῦ μέλανος.

"Ἡ ἐπιστημνικὴ ὑπαρξίς τοῦ νόμου τούτου, ἀποδεικνύεται διὰ τῶν φαινομένων τῆς διπλῆς πολώσεως τῶν φυσικῶν δυνάμεων καὶ διὰ τοῦ παγκοσμίου νόμου τῶν συμπαιθεῖν καὶ τῶν ἀντιπαθειῶν". (Δόγμα 25).

Βιβλιογρ. Guenon, Κρίσις 203.-Müller 151.-L. Ziegler, Überliefer. "widersacher". Idem, Menschwerdung, "Satan".

ΣΑΤΑΝΙΣΜΟΣ. Ὁ Σ. εἶναι συχνὰ ἡ κατάληξις ἐκφυλισμένων λατρειῶν, ὅπως ὁ Πνευματισμός. Λόγω τοῦ συγχρωτισμοῦ μετὰ ἀκαθάρτους ὀντότητας τοῦ ἀόρατου κόσμου, οἱ πειραματισταὶ ὀδηγοῦνται καλῇ τῇ κίσει εἰς τὴν λατρείαν τοῦ Διαβόλου, χωρὶς καὶ αὐτοὶ νὰ τὸ ἀντιλαμβάνωνται. Πᾶσα θεωρία παραμορφώουσα τὴν ἰδέαν τοῦ Θεοῦ καὶ εἰσάγουσα ἰδέας περὶ Θεοῦ ἐξελισσομένου ἢ περιωρισμένου, εἶναι κατὰ τὸν R. GUENON, σατανικῆ. Εἶναι ἐλάχιστοι οἱ ἐνσυνελεύηται Σατανισταὶ εἰς τὸν κόσμον. Οἱ περισσότεροι ἐξ αὐτῶν ἐπιδίδονται εἰς τὸν Σατανισμόν λόγῳ ἀγνοίας καὶ παραπλανήσεως.

Πᾶσαν διαδεδομένον ἀπὸ τὸν Σατανισμόν, εἶναι ὁ Ἐωσφορισμός, ὅστις ἐν προκειμένῳ παραδέχεται τὸν Ἐωσφόρον ὄχι ὡς ἀρχὴν τοῦ Κακοῦ, ἀλλ' ὡς " φωτοδότην ἄγγελον" διαδίδοντα τὴν Γνώσιν καὶ τὸ Κάλλος εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων.

Βιβλιογρ. Chochoł Hist. 314.- Guenon, Erreur 301.

ΣΑΤΑΝΙΣΤΑΝΑ. (πάλι, ΣΑΤΙ, προσοχή καὶ ΡΑΤΗΑΝΑ, βάσις Θεμέλιον).

Εἰς τὸν Βουδδισμόν τῆς κλασσικῆς σχολῆς, τὸ σύνολον τῶν 4 Θεμελίων τῆς προσοχῆς ἢ ἐπαγρυπνήσεως ἐπὶ τῆς προσοχῆς τὰ ὀδοῖα εἶναι: παρατήρησις τοῦ σωματικοῦ, παρατήρησις τῶν συναισθημάτων, παρατήρησις τῆς συνειδήσεως καὶ παρατήρησις τῶν πνευματικῶν ἀντικειμένων. Πρόκειται περὶ μιᾶς μεθόδου πνευματικῆς

συγκεντρώσεως πρὸς μελέτην, ὑπὸ πλήρη συνείδησιν, ὅλων τῶν πράξεων καὶ παρορμήσεων ἐκ τῶν ἔξω, πρὸς παρατήρησιν, ἐκτίμησιν καὶ κυριαρχίαν. Μετὰ ἀπὸ μακρὰν λησμοσύνην ἐγένετο ἡ ἀσκῆσις αὐτῆ τῆς ἀρχαίας σχολῆς διαλογισμοῦ τοῦ Βουδδισμοῦ ἐπίκαιρος καὶ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη (περ. 1900) ὑπὸ τοῦ Νυαναπονίκα ἀνεκαλύφθη ἐκ νέου καὶ ἐγνωστοποιήθη εἰς τὴν κόσμον τῆς Δύσεως.

Ἐκτενῆ ἀνάπτυξιν τῆς ὅλης βουδδιστικῆς πράξεως διαλογισμοῦ ταύτης, παρέχει ἡ Σατιπατάν-Σούττε (MAJJHIMA NIKAYA 10 DIGHA NIKAYA 22) ἡ ὁποία τῆσον ἐν ἀρχῇ, ὅσον καὶ ἐν τέλει ἐξαγγέλει τὰς σημαντικὰς ἐννοίας: " Ἐνας μόνον δρόμος ὑπάρχει, ὃ μοναχός, ὁ ὁποῖος παρέχει ἀγνόητα εἰς τὰ ὄντα, πρὸς ὑπερακόντισιν τῶν ἐγνοῦν καὶ τῆς θλίψεως, πρὸς ὑποχώρησιν τοῦ Πόνου καὶ τῆς κακοδαιμονίας, πρὸς κατάκτησιν τῆς δεξιᾶς ὁδοῦ καὶ πρὸς πραγμάτων τοῦ Νιρβάνα, συγκεκριμένως τὰ 4 θεμέλια τῆς προσοχῆς (δηλ. ἡ Σατιπατάνα).

Ἐπὶ τῆς μεθόδου ταύτης στηρίζεται ἡ λεγομένη ἀσκῆσις μετὸν σπῆραν τοῦ στάχυος τοῦ R. STEINER. Ἐκτοτε ἰδρύθησαν πολλά ἀπόκρυφοι καὶ Γιδύνα ὁμάδες, αἱ ὁποῖαι, χωρὶς νὰ τὸ ἀναφέρουν, ἔχουσι ὡς βᾶσιν τὴν Σατιπατάνα. (MIERS).

Βιβλιογρ. Nyana Ponica, Satipathana, Konstanz 1950

- Kurt Schmidt, Leer ist die Welt, Konstanz.

ΣΑΤΟΡΑΡΕΠΟ Τετράγωνον. Ἀπὸ παλαιστάτης ἐποχῆς γνωστὸν μαγικὸν Τετράγωνον με γράμματα, τὰ ὁποῖα ἀνεκαθεν ἠρμηνεύθησαν κατὰ διαφόρους τρόπους, χωρὶς ὅμως νὰ ἤχθησαν οἱ ἐρευνηταὶ εἰς τὴν ὀρθὴν ἀνακάλυψιν τοῦ ὑποκρυπτομένου μυστηρίου. Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα τὸ μαγικὸν τὸ τετράγωνον κατέγεται ἀπὸ τὴν γνωστὴν σχολὴν τοῦ γνωστικοῦ Μαρκιῶνος, πιθανοῦ συγγραφέως τοῦ Πίστις - Σοφία. Πιθανὸν ἐπίσης τὸ τετράγωνον νὰ μεταφέρθη ὑπὸ τῶν Σταυροφόρων εἰς τὴν Εὐρώπην. Φαίνεται ἀκόμη ὅτι ἐχρησιμοποιήθη καὶ ὑπὸ τῶν Ροδσταύρων τοῦ Μεσαίωνος (πρὸς τίς;).

Μία ἐκ τῶν ἐρμηνειῶν εἶναι ἡ ἑξῆς: PETRO ET RED PATET ROSA SARONA = Ἀκόμη καὶ εἰς τὸν Πίστρον, ὅστις παρὰ ταῦτα μᾶς εἶναι εὐμένης, εἶναι τὸ ρῶδον τῆς Σαρὸνα ἀνοικτὸν". Τὸ ρῶδον τῆς Σαρὸνα, πρέπει ἐν προκειμένῳ νὰ εἶναι ἡ μεταφο-

ρική σημασία του " πλήρους θεϊας χάριτος αίματος του Κυρίου". -
Πρβλ. Περίεπτα. -

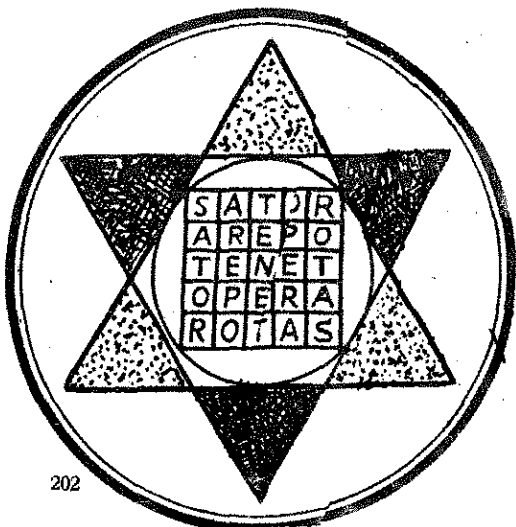
Βιβλιογρ. Franz Karl Endres, *Mystik & Magie der Zahlen*,
Zurίχη 1951.

- Willy Schrödter, *Geschichte & Lehren der R+C*

- Von Lippmann, *Entstehung & Ausbreitung der Alchemie*,
Weinheim 1954.

- M. Riviere, *Amuletten* 167. -

ΣΑΤΟΡΙ. - Μία νοητική τοποθέτηση των πραγμάτων του κόσμου κατ'
τῆς ζωῆς με ἀποτέλεσμα τόν φωτισμόν, ἐφαρμοζόμενη εἰς τόν
Βουδδισμόν Ζέν. Κατὰ τόν SUZUKI, ἀφιερῶσαντά τριτέτον βασιλῶν
ἔργον ἐπ' αὐτοῦ, τό Σατόρι δύναται νά ὀρισθῆ ὡς ἐν ἐνορατικόν βλέμ
μα ἐντός τῆς φύσεως τῶν ὄντων, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τήν λογικὴν
καὶ ἀναλυτικὴν κατανοήσιν. Πρακτικῶς σημαίνει τὴν ἀνακάλυψιν ἐ-
νός νέου κόσμου, ἀδιωράτου μέχρι τοῦδε λόγῳ τῆς συγχύσεως τοῦ
πνεύματος διαπαιδαγωγημένου εἰς τόν δυϊσμόν. Δυνάμεθα ἀκόμη νά
εἰπῶμεν ὅτι διὰ τοῦ Σατόρι πᾶν ὄ,τι μᾶς περιβάλλει θεῶται ἐφεξῆς
ὑπὸ πρῶσμα ὅλως ἀπροσδόκητον. Ὅλαί αἱ ἀντιθέσεις καὶ αἱ ἀντιφά-
σεις ἐνοῦνται καὶ ἐναρμονίζονται εἰς ἐν ὀργανικόν καὶ κατανοητὸ
ὄλον. Τό Σατόρι στηρίζεται ἐπὶ σειράς διανοητικῶν ἀσκήσεων, τὰς
ὁποίας ἐκτελεῖ ὁ ἐπιθυμῶν νά ἀποκτήσῃ τόν φωτισμόν καθημερινῶς,
Βιβλιογρ. Suzuki, Zen 291, 519.

ΣΑΤΟΡΝΙΛΟΣ ἢ ΣΑΤΟΥΡΝΙΝΟΣ, -98 - 117 μ. Χ. Ἰδρυτής τῆς γνωστικῆς αἵρέσεως τῶν Κρονίων.

Γεννηθεὶς εἰς Ἀντιόχειαν, ὑπῆρξε μαθητὴς τοῦ γνωστικοῦ Μενάνδρου. Ἡ γνώσις τοῦ Σ. εἶναι σαφῶς δυαρχική: εἰς τὴν κορυφὴν τῆς Ἱεραρχίας εἶναι ὁ αἰώνιος Θεός, ἄρρητος, ἀγαθός καὶ διὰ παντός ἀγνωστός εἰς τοὺς ἀνθρώπους· παραλλήλως ὁμοῦς ὑπάρχει καὶ μία αἰώνια Ἔλη ἐπὶ τῆς ὁποίας κρατεῖ ἐν πνεῦμα κακῶν καὶ κακόβουλον, συναΐδιον τῷ Θεῷ. Ἐν τοῦ Ἰσάτου Θεοῦ ἀπέρρευσαν 7 κατώτερα πνεύματα, ἐδραύοντα εἰς τοὺς πλανήτας καὶ τὰ ὅποια ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ Θεοῦ, ἠθέλησαν νὰ δημιουργήσουν. Οἱ ἄνθρωποι τοὺς ὁποίους ἐσχημάτισαν ἐκέκτηντο πρωτόγονον ζωϊκὴν ζωὴν. Ὁ Θεός, συγκινηθεὶς, τοὺς ἐνερέωσσε ψυχὴν καὶ ἀσῆκε τὴν διακυβέρνησιν τοῦ κόσμου εἰς τὰ 7 ἐκεῖνα πνεύματα, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὑπάρχει φυσικὰ καὶ ὁ "κακὸς Θεός" τῶν Ἑβραίων.

Ἐν τῷ μεταξὺ τῶ κακῶν πνεῦμα τῆς Ἐλῆς, φθονοῦν τὴν δημιουργίαν ταύτην, κατεσκεύασε μὲ τὴν αἰετὴν τοῦ μίαν ἀνθρωπίνην φυλὴν, εἰς ἣν ἐνερέωσσε κακὴν ψυχὴν, κατ' εἰκόνα τῆς ἰδικῆς του. Αἱ δύο ἀνθρωπίναι φυλαὶ δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ζήσουν ἐπὶ μακρὸν πηλοῦν ἀλλήλων, χωρὶς νὰ αἰσθανθοῦν τὴν ἐνάγκην νὰ συμμιχθοῦν. Αὐτὸ ἐξηγεῖ τὴν μίξιν τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ ἐπὶ τῆς Γῆς. Αὐτὸ ἐπίσης ἐξηγεῖ διατὶ ὁ Θεός ἀπέστειλε τὸν Υἱὸν του Ἰησοῦν διὰ νὰ γνωρίσῃ εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὸν καλὸν Θεόν, ἀλλὰ μόνον εἰς ἐκείνους ποὺ κέκτηνται ἀγαθὴν ψυχὴν καὶ διὰ νὰ καταλύσῃ τὸ κράτος τοῦ πνεύματος τῆς Ἐλῆς καὶ τὸ βασιλεῖον τῶν ἐπτὰ ἡγεμόνων τοῦ κόσμου.

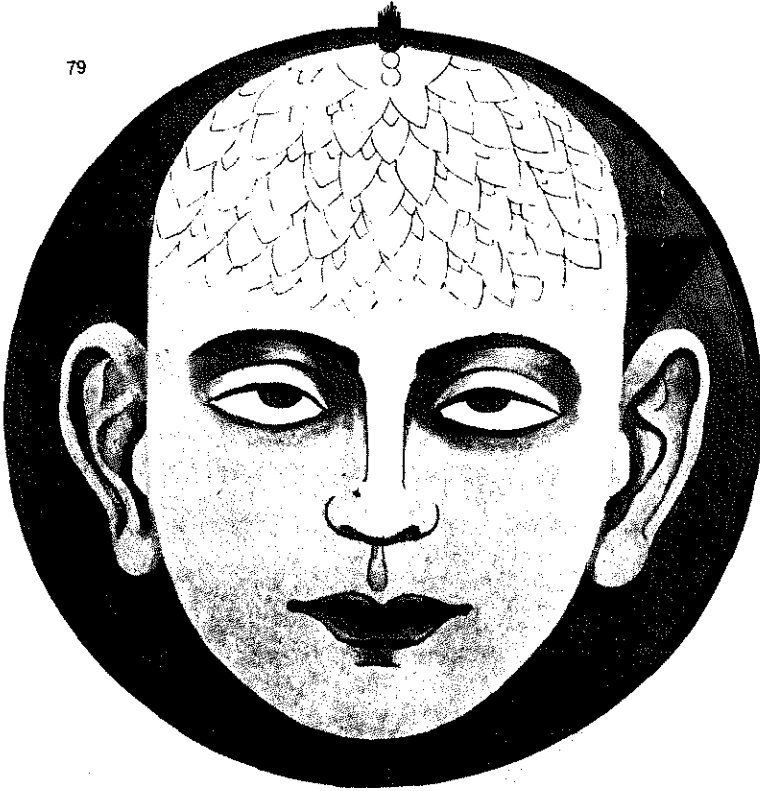
Ὁ Σ. ἐκήρυξε τὴν φυτοφαγίαν, τὴν ἀποχὴν ἀπὸ τοῦ γάμου καὶ ἰδίως τὴν ἀποχὴν ἀπὸ τῆς τεκνογονίας ἢ ὁποία διαίτωνίζει τὴν ἰσχύν τοῦ πνεύματος τῆς Ἐλῆς. - (MASSON).

Βιβλιογρ. Π. Γράβιγγερ, Κοσμολογία - 250. Marques-Rivière Hist. 173. - D. S. V. 1304 -

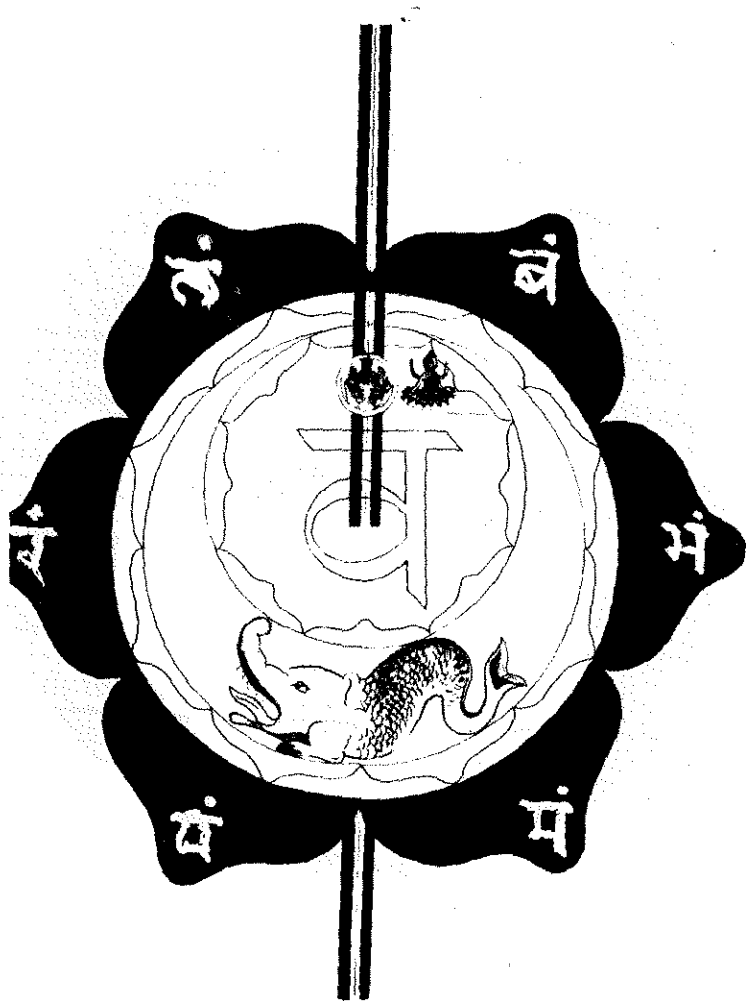
ΣΑΤΟΥΡ ΓΙΟΥΓΚΑ ἢ Μάχα Γιοῦγκά. Κύκλος ἐκ τεσσάρων περιόδων (Γιοῦγκας): Ζάτυρ, Νταπάρα, Τρέτα, Κάλι. Περιλαμβάνει 12 000 θεῶα ἔτη (ἐν 365 ἔτων ἰνιαστον).

ΣΑΤΟΥΡ ΜΠΑΝΤΡΑ. - τὸ 4. ἐπιθυμιαὶ τοῦ ἀνθρώπου:

Ἄρετή (Ντάρα), Ἀγάπη (Ἄμα) Πλοῦτος (Ἄρθα), Ἀστρωσις τελικὴ (Μόκσα).

Σαχασραρά Τσδκρα

Σβαντιστάνα Τσάκρα

ΣΑΤΟΥΡ ΝΤΕΒΑ (CHATUR DEVA ἢ CHATUR MAHARADJAS).

Τὰ 4 πνεύματα (DEVAS). τὰ ὅποια προΐστανται ἐπὶ τῶν 4 σημείων τοῦ ὀρίζοντος τοῦ κόσμου.

ΣΑΤ-ΣΙΙ-ΑΝΑΝΑΑ (σρκ. "Υπαρξίς, νόησις, μακαριότης). Ἐκδήλωσης τῆς Ὑπάτης Ὑπάρξεως. Ἐκφρασις τῆς Τριμούρτι (τριάδος) ὑπὸ ἀφηρημένην ἔννοιάν. Προσωποποιημένη καθίσταται Βράχμα, Βιανοῦ καὶ Σίβα.

Βιβλιογρ. Π. Γράβιγγερ, Θεογνωσία 129. - Aurobindo, Upanishads 45. - Τανον. -

ΣΑΤΤΒΑ (σρκ. Ὑπαρξίς, φωτεινὸν στοιχεῖον, ρυθμός).

Τὸ τρίτον Γκούνα, ἡ ἄρμονία. Σημαίνει ἀκρότη Ἀλήθεια, Λάμ-φίς, Ἀγνότης, Δικαιοσύνη. Π. Γράβ. Κοσμολ. 187, 189. IDEM, Ἐπ. Δονήσεων 14.

ΣΑΤΥΑ ΠΙΟΥΓΚΑ (σρκ. ἐποχὴ τῆς ἀληθείας).

Ἡ Ἰνδικὴ χρυσοῦς αἰών, ἡ πρώτη περίοδος τοῦ κύκλου τῶν τεσσαρῶν περιόδων τοῦ κόσμου.

ΣΑΤΥΑΤ ΝΑΣΤΙ ΠΑΡΟ ΝΤΑΡΜΑ (σρκ.).

= Οὐδεὶς νόμος εἶναι ἀνώτερος τῆς Ἀληθείας. Ρητόν τοῦ μα-χαράγια τοῦ Μενάρες. Εἰς τοὺς Θεοσόφους (κακῶς μεταφραζόμενον): Οὐδεμία Φημισεμία εἶναι ἀνωτέρα τῆς Ἀληθείας. Εἰς τοὺς Ἀνθρωποσόφους: Ἡ σοφία ἐγκείται μόνον εἰς τὴν Ἀλήθειαν.

ΣΑΤΥΡΟΣ. - Ἀγροτικὴ θεότης, συνοδὸς τοῦ Πανός, τὴν ὅποσαν παρὶ-στων ὑπὸ μορφὴν τριχοπόρου μικροσώμου ἀνδρός, φέροντος κέ-ρατα καὶ ὤτα αἰγός, ὅπως καὶ γόνατα καὶ οὐρανὸν τοῦ ἰδίου ζώου. Οἱ καρβαλισταὶ ἀναγνωρίζουν εἰς τοὺς Σατύρους τὰ Χθόνιά των, οἱ δὲ δαιμονογράφοι μεταμορφωμένους διαβόλους.

ΣΑΧΑΣΡΑΡΑ ΤΣΑΚΡΑ (σρκ.). Τὸ μυριοπέταλλον ἄνθος τοῦ λωτοῦ. Τῆ ἑβδομον καὶ ἀνώτατον κέντρον συνειδήσεως (Θ Τσάκρα) καὶ με-νον ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ἐγκεφάλου, τὸ ἔσχατον κέντρον τοῦ πρέ-πει νὰ ζωογονηθῇ πρὸ τοῦ ἀνωτάτου καὶ τελικοῦ φωτισμοῦ. Ἐν αὐ-τῷ λαμβάνει χώραν ἡ συνένωσις τοῦ Σίβα μετὰ τῆς Σάκτι του.

ΣΒΑΛΛΕΡ ΝΤΕ ΛΟΥΜΠΙΤΣ (R.A. SCHWALLER DE LUBICZ) Γεν. 1891 ASNIE -

RES @ Δεκ. 1961 GRASSE. Κατήγετο ἐξ οἰκογενείας Ἀλσατῶν ὁ πατήρ του ἦτο φαρμακοποιὸς ἐν Στρασβούρῳ. Μετὰ ἀπὸ ἐξειδικι-

καὶ νευαϊκὴν ἠλικίαν ἤδη ἐστραμμένην πρὸς τὰ μεταφυσικά προ-
βλήματα, ὁ Σβάλλερ ἦλθεν εἰς Παρισίους, ὅπου κατ' ἀρχάς ἐγνώ-
ρισε τὸν ζωγράφον MATISSE. Μεθ' ὃ εἰσῆλθεν εἰς τὴν Θ.Ε. ὅπου
"κάποιος" τοῦ ἔδωσε τὸ μυστικὸν ὄνομα " Ἄδρ", (Φῶς).

Σημαντικὴ ὑπῆρξεν ἡ γνωριμία του μετὰ τὸν ποιητὴν Θ Μιλῶζ
ὅστις τὸν ἐδέχθη ὑπὸ τὴν πνευματικὴν του προστασίαν καὶ τοῦ
μετέδωσε τὰ ἀπόρρητα τὰ ὅποια ἐκέκτητο ἐκ τῶν προγόνων του.
Τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1919 ὁ Μιλῶζ μετεβίβασεν εἰς αὐτὸν τὸ τί-
τλον καὶ τὸ ἔμβλημα τοῦ ἱπποκότου τῆς οἰκογενείας του καὶ ἔκτο-
τε ἀπεκλήθη Λουμπιτς.

Κατὰ τὸν ἀπαγκισμ. πόλεμον ὁ Σβάλλερ ὑπηρετήσεν εἰς τὸ
χημικὸν ὄπλον. Ἐκεῖ ἐπεξέτεινε τὰς χημικὰς γνώσεις του, ἐ-
νῶ συγχρόνως ἐτέθη εἰς ἐπαφὴν μετὰ μύστας οἱ ὅποιοι τοῦ διήνοι-
ξαν τὴν ὁδὸν πρὸς τὴν Ἀλλημελίαν.

Ἀποστρατευθεὶς ὁ Ἄδρ, ἱδρύσεν μετὰ τῆς συζύγου του "Ἰσα-
μὴν Ἀδελφότητα τῶν " Ἀγρύπνων " (VEILLEURS), ἵνα " ἄφου-
πνύσουν εἰς τὸν κόσμον τὴν συνεζόησιν τῶν σκοπῶν τῆς ἀνθρω-
πίνης ὑπάρξεως". Τὸ πρόγραμμα συνίστατο εἰς τρεῖς λέξεις :
" Ἱεραρχία, ἔλευθερία, ἀδελφότης". Ὑπῆρχεν ἐξωτερικὸς καὶ
ἐσωτερικὸς κύκλος. Ὁ Ἄδρ καὶ ἡ "Ἰσα ἀπέτελεσαν μηητικὸν
ζεῦγος, ἀνάλογον πρὸς ἐκεῖνο τοῦ Θ Φλαμιέλ καὶ τῆς Περηνέλ.
Ἡ Ἀδελφότης τῶν Ἀγρύπνων ἦτο ὁμάς ἴσων κλειστή, μηητικῆς
καὶ μαγικῆς τάξεως. Ὁ Ἄδρ εἶχεν ὡς ρητὸν: "Δὲν διδόνω, ἀλλ'
ἀφουπνίζω".

Κατὰ τὸ ἔτος 1922 τὸ ζεῦγος Σβάλλερ ἐγκαθίσταται μετὰ τι-
νων ὁπαδῶν εἰς Ἑλβετίαν, εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ Σαιν Μόριτς
(ENGLADINE). Ἐσχημάτισαν ἐκεῖ ἓν εἶδος μοναστηρίου μηητικοῦ
καὶ τὸ ἀπεκάλεσαν Σουχάλια (SUALIA). Ὁ Ἄδρ διὰ τοῦ λόγου,
διὰ τοῦ παραδειγματός καὶ βοηθεία μεθόδου πνευματικῆς ἀσκή-
σεως, προσέδωκεν εἰς τὴν ὁμάδα στενὴν συνοχὴν. Ἠργάζοντο βιά-
σει διαφόρων τεχνικῶν μεταξὺ τῶν ὁπῶν καὶ μετὰ ἓνα νέον τρε-
πον ὁμοιοπαθητικῆς φαρμακοποιίας. Ἡ Σουχάλια ἐπέζησεν μέχρι
τοῦ 1927.

Ἐπηρεάσθησαν ταξίδια εἰς τὴν Μεσόγειον καὶ ἐτέθησαν
εἰς ἐπαφὴν μετὰ μουσουλμανικὰς Ἀδελφότητας. Φαίνεται ὅτι κα-
τὰ τὴν ἐποχὴν ἐκεῖνην ἡ "Ἰσα (ἤδη αἰγυπτολόγος) ἔλαβε τὰς
κλειδας τῆς μυστικῆς γραφῆς τῶν φαραωνικῶν ἱερογλύφων. Μεθ'
ὃ ἐγκατεστάθησαν εἰς Λουξορ ἐπὶ 10 ἔτη ὅπου ἐπεδόθησαν μετὰ

μεγάλου ζήλου εις την αποκριτογραφειαν των εκει επιγραφων .
 Καρπός της άδωνου αυτής έργασίας ήτο η σύνταξις τριτόμου έρ-
 γου: Ο Ναός του Ανθρώπου, όπου εξετάθεντο αι βάσεις της φα-
 ραωνικής γνώσεως. Έννοείται ότι αι θέσεις του Άδρ κατεπολε-
 μήθησαν δριμύτατα υπό των έπισήμων αίγυπτολόγων, των όπολων
 άνέτρεπον τας θεωρίας.

Κατά την έπιστροφήν των εις Γαλλίαν, η "Ισα Σβάλλερ προ -
 σέφερον εις την αίγυπτολογίαν πολύτιμον συμβολήν διά τής έκ -
 δόσεως του διτόμου έργου HER - ΒΛΚ. Ο πρώτος τόμος δίδει ζω-
 τανήν εικόνα τής άρχ. Αίγύπτου, ο δεύτερος είναι αφιερωμένος
 εις την φαραωνικήν σοφίαν. Έπηκολούθησαν και άλλα έργα έμπλου-
 πνευματικότητος. Τήν 5 Δεκ. 1961 ο Σβάλλερ ντέ Λούμπιτς έγκα-
 τέλειψε την Γην μέ διαύγειαν πνεύματος και ήρεμίας βοφού. Αι
 τελευταίαι του λέξεις ήσαν: " Θα ίδήτε: εκείνο που δεν ήμπε -
 ρεσα να κάμω κατά την γήινην μου διαμονήν, θέλει πραγματοποιη-
 ηθῆ εις την πραγματικότητα που τώρα εύρίσκομαι".

- "Έργα: Aor, Adam l'Homme Rouge 1925 (εκτός εμπορίου)
- Schwaller de Lubiez, L'Appel du Feu (εκτός εμπορίου)
- _Idem, Le Roi de la Theosotie Pharaonique, Paris 1961, Flam.
- _Idem, Le Miracle Egyptien, Paris 1963, Flammarion
- _Idem, Le Temple de l'Homme 1957, 3 T. Deruy
- _Idem, Propos sur l'Esoterisme et Symbolisme, 1960, Colombe
- _Ishā Schwaller, Aor, Sa vie, Son Oeuvre, 1963, Colombe
- Βιβλιογρ. "Les Cahiers du sud" a Marseille (διάφορα άρθρα
 κυρίως τό No 358).
- Masson, Dictionnaire Initiatique

ΣΒΑΜΙ (χιλδς).- Η συνήθης προσφώνησις δηλ. ο τίτλος ενός Θ
 Ξανυάζι.

ΣΒΑΜΠ (DR MED. FRIEDR. SCHWAB). γεν. 12.1.1878 HEIDELBERG, †
 18-8-1946 Λύτβειλ.

Κατ' αρχάς κατασκευαστής κλειδοκυμβάλων κατόπιν έσπούδασε κα-
 τά σύστασιν του DR. RUDOLF STEINER Ιατρικήν και έγινε εν ομοίωπα-
 θητικώς Ιατρός εν Βερολίνω. Πρόεδρος τής Γερμανικής Έταιρείας
 διά τόν έπιστημονικόν Άποκριφισμόν, Ιδρυτής τής Θεοσοφ. Στοάς
 εν Χαϊδελβέργη. Κατά τόν DR HERBERT FRITSCHE " ο διορατικός έ-
 σωτεριστής και ο προηγμένος γνώστης τής αποκρύφου άτραπού τής
 μαθητείας".

"Έργα: Teleplasma & Telekinese

--Stammkräfte & Mensch. -- Von der Venus zur Madona, Λειψία 1940
 Λόγω τῶν βιβλίων αὐτῶν προεκήθη διαμάχη με τοὺς ἄνθρωποδόφους.

-Geburt & Tod als Durchgangspforten des Inwendigen Menschen, Λειψία 1939

-Über das Wesen der Gottheit.-

-Das Geheimnis des Geistigen Erfolges.

-Das Lebenselixir.-

ΣΒΑΝΤΙΣΤΑΝΑ (σφρ.) Τό δεύτερον τσάκρα τῶν Γιόγκι, κείμενον εἰς τὸ ὕψος τοῦ ὀμφαλοῦ.

ΣΒΑΡΓΚΑ (SWARGA). Ὁ παράδεισος τοῦ Ἰνδρα κείμενος ἐπὶ τῆς καρφῆς τοῦ ὄρους Μερσού. Κατακεῖται ὑπὸ κατωτέρων θεοτήτων καὶ ἀπὸ ἄρκτους θνητούς. Οἱ χρυσοὶ καρποὶ τοῦ δένδρου Κάλπα, τὸ βούτυρον καὶ τὰ γάλα τῆς ἀγελάδας Καμαντενοῦ χρησιμεύουν ὡς τροφή ἱερά εἰς τοὺς εὐτυχεῖς ἐκλεκτούς (RHEA).

ΣΒΑΣΤΙΚΑ. ἡ ἄγκυλωτὸς σταυρὸς ἢ Γαμμαδίον ἐπειδὴ φαίνεται σχηματιζόμενος ἐκ 4. Γάμμα διατεταγμένων σταυροειδῶς. Εἶναι ἀναμφιβόλως ἐν τῶν περιεργότερων μυητικῶν συμβόλων καὶ πιθανώτατα ἐν τῶν "σχημάτων" τῆς ἱερατικῆς Ἐπιστήμης. Εἶναι πάντως ἐν τῶν ἀρχαιοτέρων καὶ οἰκουμενικωτέρων συμβόλων. Συναντᾶται εἰς Ἄνατολήν, Ἀσίαν, προκολομβιανὴν Ἀμερικὴν. Κατὰ τὸν GUENON ἐκφράζει τὴν κίνησιν ἢ ὄμοια τοιαύτη περὶ τοῦ κέντρου τοῦ Κόσμου ἢ τοῦ παγκοσμίου ἄξονος. Οἱ Ὁ Ἐθνικοσοσιαλισταὶ ἠθέλησαν νὰ ἴδωσιν ἐν αὐτῷ ἐν σύμβολον τοῦ βορείου πόλου, διατεινόμενοι ὅτι οἱ ἄρειοι εἶχον ἐν ἀρχῇ ζῆσαι περὶ τοῦ βορείου πόλου, λόγῳ δὲ μεταθέσεως τοῦ γήινου ἄξονος ἠναγκάσθησαν νὰ μεταναστεύσουν πρὸς νότον. Εἰς τὴν Σβάστικα ἡ εἰκὼν φαίνεται στρεφομένη ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιά, ἐνῶ ἀπὸ κάθε βραχίονα ἐκπέμπεται μία "φλόγα" ἀντιθέτου ἑορᾶς πρὸς ἐκεῖνην τῶν βραχιόνων. Ἡ "ἠλιακὴ" αὕτη κῆσις ἐθεωρεῖτο ὡς εὐσίλωνος, ἐνῶ ἡ ἀντίθετος κῆσις περιστροφῆς τῆς Σ. ἐκρένετο ὡς δυσσίλωνος.

Δυνάμεθα νὰ ἴδωμεν τὸ σύμβολον ἐπὶ τοῦ στήθους τῶν ἀγαλλμάτων τοῦ Βούδδα κ. ἄ.

Ὁ THOMAS WILSON ἐπιμελητὴς τοῦ Ἐθνικοῦ μουσεῖου τῶν Η. Π. Α. ἔγραψε περὶ τὸ τέλος τοῦ παρελθόντος αἰῶνος (1894) ἐν τῶν περιεκτικωτέρων ἐν προκειμένῳ ἔργων με τὸν τίτλον "THE

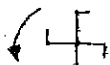
"SWASTIKA" επί της ιστορίας της ανάπτυξης και διαδόσεως του συμβόλου τούτου. Λί' ακόλουθοι εξηγήσεις βασίζονται εις πολλά σημεῖα επί της ἐργασίας ταύτης.

Ἡ λέξις προέρχεται ἀπὸ τὰς σανσκριτικὰς λέξεις:

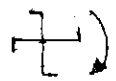
SW = ἀγαθὸς καὶ ASTI = εἶσθαι. Σουάστι ἐπομείης σημαίνει τὸ Ἄγαθόν, τὴν Εὐτυχίαν, τὴν Εὐεξίαν. Εἰς τὴν γερμανικὴν τὸ εἶδος τοῦτο τοῦ σταυροῦ καλεῖται HAKENKREUZ δηλ. ἄγκυλωτὸς σταυρὸς, εἰς δὲ τὴν ἀγγλικὴν FYLFOT (πολύπους,). Οἱ Ἕλληνες ἀπεκάλουν τὴν Σ. ἀναλόγως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν σκελῶν Τρισκέλιον ἢ τετρασκέλιον. Κατὰ τοὺς διαφόρους συγγραφεῖς χρησιμοποιεῖται, ἀναλόγως τῆς φορᾶς τῆς περιστροφῆς, καὶ διάφορον ὄνομα. Οὕτω ὁ ΜΛΧ. MÜLLER διακρίνει μεταξὺ Σβάστικα καὶ Σουαβόστικα:

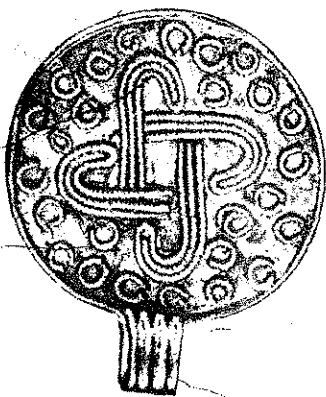
Τρισκέλιον

Ἐτετρασκέλιον
Σβάστικα

Σουαβόστικα

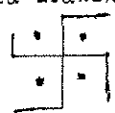

17

Ἡ πολλαπλῶς κεικαμμένη Σ. χαρακτηρίζεται ὑπὸ τοῦ GOODYEAR ὡς μαϊανδρική Σ. Ἐστιγμένους σταυρούς μετὰ Σ. ἀποκαλεῖ ὁ ZMI-GRODZKI σβαστικοειδεῖς σταυρούς:

Μαϊανδρική Σβάστικα

Σβαστικοειδῆς σταυρὸς

Ὁ ἀγκυλωτὸς σταυρὸς ἀπαντᾶται ὁμοίως μὲ ἀπεστρογγυλωμένους ἢ καὶ στρογγύλας γραμμὰς. Ἀμφότεραι αἱ μορφαὶ εἶναι ἰσότη-
μοι.

Ὁ προαναφερθεὶς TH. WILSON ἀναφέρει: Ὁλόκληρος σειρά συγγραφεῶν θεωρεῖ τὴν Σ. ὡς σύμβολον τοῦ Διὸς, τοῦ Ἡρακλῆ, τοῦ Ἡλίου, τοῦ ἡλιακοῦ ἔργου τοῦ θεοῦ τοῦ πυρός "Ἄγνι, τοῦ Ἰνδρα, τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τέλος ὡς ἓν σύμβολον τοῦ Πατρὸς τῶν θεῶν, τοῦ μεγάλου θεοῦ, τοῦ Πλάστου καὶ κυριάρχου τοῦ Παντός.

Κατὰ τὸν DR H. COLLEY MARCH ὑπάρχει καὶ ἄλλη ἐρμηνεὶα τοῦ ἀγκυλωτοῦ σταυροῦ: Συμβολίζει τὴν περιφορὰν τῶν ἀστέρων περὶ τὸν οὐράνιον ἕξονα, ἥτις εἰς τὸν ἀστερισμὸν τῆς Μεγ. Ἄρκτου καθίσταται ἰδιαζόντως ἐμφανής. Πρὸ 4000 ἐτῶν εὐρίσκειτο τὸ φαινόμενον κέντρον περιφορᾶς εἰς τὸ α- Δράκοντος, ἐπομῆ - νως πολὺ πλησιέστερον πρὸς τὴν Μεγ. Ἄρκτον ἀπὸ σήμερον. Συμπληρωματικῶς πρὸς τὸ ὄνομα URSI MAJOR, ἀπεκάλουν οἱ Ῥωμαῖοι τὸν ἀστερισμὸν τοῦτον SEPTENTRIONES δηλ. "ἑπτὰ ἀροτριῶντας βοῦς" οἱ ὁποῖοι παρασύρουν τοὺς ἀστέρας περὶ τὸν Πόλον, οἱ δὲ Ἕλληνες ἀπεκάλουν τοῦτον "Ἐλίξιν" λόγῳ τῆς φαινομένης ἐπι-
λικοειδοῦς κινήσεως.

Εἰς τὴν κινεζικὴν γλῶσσαν τὸ ἐν λόγω σύμβολον τῆς Σ. καλεῖται WAN, ὅπερ σημαίνει πολυάριθμον, ἀπειρίαν, μακροζωίαν καὶ μεγάλην τύχην. Κατὰ τὴν ἡγεμονίαν τῆς βασιλείου Βού(684-704) ἀνεγνωρίσθη ἐπίσημως ὁ ἀγκυλωτὸς σταυρὸς ὡς σύμβολον τοῦ Ἡλίου.

Ὁ SCHLIEMANN ἀνεκάλυψε κατὰ τὰς ἀνασκαφὰς του τῆς Τροίας μέγαν ἀριθμὸν ἡλιακῶν (ρόδες) αἱ ὁποῖαι ἦσαν διακοσμημέναι μὲ πλῆθος ἀγκυλωτῶν σταυρῶν. Ἀξιοπαρατήρητον ἐν προκειμένῳ εἶναι ὅτι ἀκριβῶς ἡ ἡλιακὴ ὡς περιστρεφόμενον ἀντικείμενον, ταυτίζεται μὲ τὴν ἐπίσης στρεφθεῖσάν ἐν Ἰθάκῃ. (Πρβλ. Σταυρὸς).

Βιβλιογρ. O. R. A. Μαθήματα συμβολικῆς VIII. -

- Ethoschd, Occ. 87. Jdem, Hist. 174. Guenon, Gr. Triade 40.

- 51. Jdem, Symbolisme de la Croix 89. - M. Riviere Anul. 328.

- Tanon 94. Παγκόσμ. Μυθολογία 267, 281

- Ἡ Ἰθάκη καὶ τὸ γράμμα Γ, Οἰκιστ. καὶ Τεκτ. Συμβολ. II, 11, 15.

- Ἡ Ἰθάκη, Οἰκιστ. καὶ Τεκτον. Συμβολισμὸς II 50. -

ΣΒΕΝΤΕΜΠΟΡΓΚ (Ἐμμανουήλ SWEDENBORG).

Γεν. 27-1-1688 ΣΚΑΡΛ/WESTGOTLAND, † 29-3-1772 Λονδῶνον Υἱὸς

Ἐμμαν. Σβέντερπεργκ

Πτεροφόρος άγκυλωτός σταυρός ως θυρεός τής
πόλεως LITZMANNSTADT, επί άρχαίας γερμανικής
ληύθου .(WACHT IN SÜDOSTEN,5.9.41)

του λουθηριανού επισκόπου DR JASPER SWEDBERG, υπό του οποίου έδέχθη αύστηράν θρησκευτικήν άγωγήν. Από τής παιδικής του ήδη ήλικίας παρουσιάζει έφθειν προς την θρησκείαν καί έχει νά παρουσιάσῃ σημεῖα έπαφής του μετά του άοράτου κόσμου. Παρά ταύτα επιδέχεται εἰς τās φυσικās έπιστήμας ιδιαιτέρως εἰς τήν Μεταλλειολογίαν, όπου καί παγκοσμίως άναγνωρίζεται ως θετικός έπιστήμων. Εἰς άναγνώρισιν τῶν έργασιῶν του ταύτων γίνεται μέλος τής 'Ακαδημίας τῶν 'Επιστημῶν τής Στοκχόλμης.

Από τής ήλικίας τῶν 46 ετών μέχρι του θανάτου του, ὁ Σ. έβεβαίωσεν ὅτι εύρίσκατο εἰς συνεχή έπαρην με " άγγέλους". Τά ὄντα ταύτα δέν ἦσαν " τρομακτικοῦ κάλλους" άλλέ ὀντότητες ήρεμοί καί φιλένθρωποι αἱ ὅποιοι του μετέδιδον άγγέλματα, συμβουλās καί τοῦ έχρησμέυσιν ὡς ὄδηγοί εἰς τās σφάνιας, γήινους καί καταχθονίους περιοχάς. Βάσει τῶν πληροφοριῶν τούτων τῶν " άγγέλων" συγγράφει έργον μακρῆς πνοῆς εἰς τήν λατινικήν, τό πλεῖστον τοῦ ὅπου μετοφράσθη μετά θάνατον εἰς τήν γαλλικήν, άγγλικήν καί γερμανικήν. Αἱ διορατικαί του ικανότητες ἦσαν άξιοπρόσεκτοι, δέν έξετείνοντο ὅμως πολύ πέραν τοῦ άστρικου πεδίου. Όλα ὅσα έγραψε περί τῶν υπερβατικῶν κόσμων καί τῶν πνευματικῶν ὄντων δέν φαίνεται νά εἶναι περισσότερον από φανταστικάς περιγραφάς καί ὀλιγώτερον από πνευματικήν ὕψασιν. Με άλλας λέξεις δύναται νά θεωρηθῆ ὡς πρόδρομος τῶν πνευματικῶν έπικοινωνιῶν καί αὐτοῦ τοῦ Πνευματισμοῦ.

Ἡ μυστική έγκυκλοπαίδεια τήν ὅπου άν έγκατέλειψε δύναται νά διαιρεθῆ εἰς τέσσαρα τμήματα:

- α) Μία νέα εξήγησις τής Βίβλου, ἰδίως τής Π. Δ.
- β) Αἱ βάσεις, πνευματικά καί ὕλικά, μιᾶς νέας 'Εκκλησίας, από καλούμενης " Νέας 'Ιερουσαλήμ".
- γ) Μία ήθική, άτομική καί κοινωνική.
- δ) Μία λεπτολόγος εξερεύνησις τῶν έξωγήζωνν κόσμων, πολλάκις άφελής, άποκαθιστώσα συνεχή σχέσιν μεταξύ μικρο - καί μακροκόσμου.

Όπως ὁ Σ. βεβαίως κατὰ πρῶτον ὅτι έπεσκέφθη τοῦς πλανήτας τοῦ ήμετ. συστήματος καί τοῦς εὔρε κατωκημένους υπό πλασμάτων ὁμοιοζόντων προς ήμάς. Ταῦτα ὅσον άφορᾶ τόν αἰσθητόν κόσμον. Έκτός ὅμως τούτου, συνυφασμένοι με αὐτόν, ὑπάρχουν καί κόσμοι σφάνιοι, άστρικοί, ὑποχθόνιοι, θεοί περί τῶν ὁποῦν ὁ Όραματιστής μᾶς δέδει λεπτομερεῖς, λεπτομερεστάτας

περιγραφάς. Ἡ περὶ ἀνθρώπου πληροφορία, κλησιάζουν πρὸς τὰς τῆς Καθβάλας, ἰδίως ὡς πρὸς τὸν Ἀρχαῖον τῶν Ἡμερῶν καὶ τὸν Ἀδάμ Κάδμον.

Ὁ ἀνθρώπος εἶναι πλασμένος κατ' εἰκόνα τοῦ οὐρανοῦ καὶ ὁ οὐρανὸς κατ' εἰκόνα τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ Κάδμος ἀποκαλεῖται "Πολὺ μεγάλος ἄνθρωπος". Ἡ κεφαλὴ του εἶναι τὸ οὐράνιον στερέωμα. Τὸ πνευματικὸν του μέρος ἀρχίζει ἀπὸ τοῦ λαίμοῦ καὶ λήγει εἰς τὰ γόνατα. Τὰ κατώτερα ἄκρα ἀποτελοῦν τὸν ὑποχθόνιον κόσμον.

Ὁ ἀνθρώπος καὶ ἡ κοινωνία.— Κάθε κύτταρον τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος ἔχει, κατὰ τὸν Σ, τὴν ἰδίαν του ἀτομικότητα, ὑπακούει εἰς τὸν ρυθμὸν του, ἔχει τὰς ἰδίας του ἀνάγκας. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἀνθρωπ. κοινωνία εἶναι ἀνάλογος πρὸς τὸ ἀνθρ. σῶμα καὶ ἔχει κατασκευασθῆ ἐπὶ τοῦ ἰδίου σχεδίου ὡς ὁ ἀνθρώπος. Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ διὰ τοὺς ἄλλους κόσμους, θελοῦς, πνευματικοῦς, ὑποχθόνιους, οἱ ὅποιοι ἔτσι ἔχουν δημιουργηθῆ μὲ τὸ μέτρον τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ Θεὸς εἶναι ὁ κατ' ἐξοχήν ἄνθρωπος.

Ἐκεῖθεν ἡ ἀξία τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ κατάστασις ὅμως αὕτη ἀποκτᾷ τελειότητα διὰ τοῦ ζεύγους· ὄχι μόνον ἀνθρ. καὶ γυνή εἶναι ἴσοι καὶ παρακληρωματικοί, ἀλλ' ὁ γάμος καὶ ὁ ἔρως εἶναι ὁ παγκόσμιος νόμος. Ὁ Παράδεισος εἶναι τὸ νᾶ ζῆ καναὸς ἐν πνευματικῇ νύσσει μὲ τὸν σύντροφον ἢ τὴν συντροφον τῆς γηϊνῆς ζωῆς. Τὸ σοβαρώτερον ἁμάρτημα εἶναι ἡ μοιχεία· αὕτη οδηγεῖ εἰς τὴν Κόλασιν.

Κατὰ τὸν Σ, ὁ Θεὸς δὲν εἶναι οὔτε κριτὴς, οὔτε δήμιος, οὔτε δεσμοφύλαξ. "Ὁ Κύριος οὐδένα ρίπτει εἰς τὴν Κόλασιν, ἀλλὰ τὸ πνεῦμα τοῦ ἁμαρτωλοῦ ἀνθρώπου κατευθύνεται μόνον του πρὸς αὐτήν, διότι ὁδεύει ἀναγκαστικῶς πρὸς τὰ ὅμοιά του. Ἡ Κόλασις δὲν εἶναι αἰώνια".

Ἀπὸ Ἐκκλησιαί.— Ὁ Σ. δὲν ἐννοεῖ τὸν ὄρον Ἐκκλησία ὑπὸ τὴν συνήθη ἐνδοχῆν. Θὰ ἠδυνάμεθα νὰ μεταφράσωμεν καλλίτερον τοῦτον διὰ τοῦ ὄρου "κύκλος". Κάθε Ἐκκλησία (κύκλος) ἔκτε - λεῖ τὸν γῆϊνόν της χρόνον. Διατρέχει μίαν ἀσπρικὴν ἡμέραν ἐκ 4 περιόδων: πρωῖα, ἡμέρα, ἑσπέρας, νύξ. Δημιουργεῖ, ἐκτελεσνεται, τελειοποιεῖται, καταστρέφεται.

Ἀπὸ τοῦ 1757 ἔχομεν εἰσέλθει εἰς τὴν πρωῖαν μιᾶς νέας Ἐκκλησίας, τῆς ἐξαγγελθείσης ὑπὸ τοῦ Σ., ὑπακούουσαν εἰς τοὺς ἀγγέλους, τῆς Νέας Ἱερουσαλήμ. Ἀπόσπᾷ ἀποπεράτωσαν τὸν κύκλον

πού τους είχε ταχθῆ ὑπὸ τῆς Προνοίας, αἱ διάφοροι χριστινικαὶ ἀποχρώσεις, κατὰ τὸν Σ., ἔχουν ἀποθάνει ἢ ὑποστῆ σκληρῶν. Πραγματοποιούσα ἓνα Οἰκουμενισμόν, ἡ Νέα Ἱερουσαλήμ θά εἶναι ἡ παγκόσμιος φηρηκεῖα πού θά κομισθῆ τούς καρπούς τοῦ Χρυσοῦ Ἀΐωνος εἰς τούς λαούς. " Ἡ λατρεία θά περιορισθῆ εἰς τὸ ἐλάχιστον καὶ αἱ Γραφαὶ θά νοηθοῦν ὑπὸ νέαν ἔννοιαν, ὅπου τὸ ὄδυμα τῆς Τριάδος θά ἔχη καταργηθῆ".

Ἡ μόνη προσευχή τῆς Ν. Ἱερουσαλήμ, θά εἶναι ἡ ἐπακρίβης ἐκτέλεσις, ὑπὸ κάθε πιστοῦ, τῶν οἰκογενειακῶν καὶ κοινωνικῶν του ὑποχρεώσεων. Οἱ ἄνθρ. θά δέχωνται τὰς θαλάσας εὐλογίας, θά εἶναι εὐτυχεῖς εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, σκεπτόμενοι καὶ ἐνδιαφερόμενοι διὰ τὴν εὐτυχίαν τοῦ πληθῶν των. " Εἰς τὸ ἀνθρώπινον σῶμα, ἡ καρδιὰ μεταδίδει εἰς κάθε ὄργανον τὸ αἷμα πού τοῦ ἀναγκάζει. Ἡ κοινωνία θά ἔχη εἰς προσεχές μέλλον, ἓνα "κοινωνικὸν αἷμα" πού θά εἶναι ἡ ἀγάπη τῶν ἀνθρώπων πρὸς ἀλλήλους. Κάθε πιστὸς, τῆς Ν. Ἱερουσαλήμ θά συμβάλλῃ εἰς τὴν εὐτυχίαν τῶν ἀγγέλων καὶ εἰς τὴν κάθαρσιν τῶν δαιμόνων, δρῶν ὀρθῶς ἐκεῖ ὅπου τὸν ἔχει τάξει ἡ Πρόνοια. Ἐκεῖνος πού ἀποφεύγει τὸ συλλεκτικὸν αὐτὸ καθήκον, ὄχι μόνον εἶναι δυστυχῆς εἰς τὸν γῆϊνον κόσμον, ἀλλὰ μετὰ θάνατον, πλανᾶται εἰς τὴν "θάλασιν καὶ εἶναι δοῦλος τῶν πλέον κακοποιῶν δαιμόνων". " Ἡ εὐσπλαχνία συνίσταται εἰς τὸ νὰ δρῶμεν μὲ δικαιοσύνην καὶ πίστιν εἰς κάθε περιστάσιν. Εἴμεθα ἀλληλέγγυοι τὸ ἔγκλημα τοῦ ἑνὸς εἶναι ἔγκλημα ὅλων καὶ ἡ ἀρετὴ τοῦ ἑνὸς εἶναι ἀρετὴ ὅλων".

- Ἡ ἀντιδρασίς.- Τὸ κήρυγμα τοῦ Σ. δημιουργεῖ εἰς αὐτὸν περισσότερους ἐχθρούς παρά φίλους. Ἡ λουθηρικὴ Ἐκκλησία ἐπιτίθεται δριμύτως ἐναντὶον τοῦ " ψευδοπροφήτου" ἀλλῆ δὲν τολμᾷ νὰ λάβῃ δραστηκὰ μέτρα ἐναντὶον μιᾶς προσωπικότητος τόσον ἀνεγνώρισμένης ἀπὸ τὸν κόσμον ὀλοκλήρον. Οἱ ἐπιστήμονες φιλοφρονεῖσιν δυσμενῶς διὰ τὴν μενίαν του. Ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια τηρεῖ παθητικὴν οὐδετερότητα. Τίποτε ὅμως δὲν διαταρᾶσσει τὴν πεποιθῆσιν τοῦ ὀραματισμοῦ, ὅστις εἰς ὅλας τὰς ἀντιρρήσεις καὶ συστάσεις ἐπαντᾷ ὅπως ὁ Πολύευτος: " βλέπω, πιστεύω, εἶμαι φωτισμένος". Ἐάν ὁ οὐρανὸς μὲ ἐξέλεξε διὰ νὰ θεμελιώσω τὴν Ν. Ἱερουσαλήμ, εἶναι διότι αἱ ἐπιστημονικὰ μου ἐργασίαι μου παρέσχον εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην ἀναμφισβήτητον κύρος. Γνωρίζω ὅτι εἶμαι ἀνέκτανος νὰ ψευσθῶ, ὅτι εἶμαι πνεῦμα μετρίδρον, ἀνθρωπὸς ἐντιμὸς καὶ λογικὸς, ὅτι ὁ Ντεκάρτ καὶ

ὁ Βάνων μου εἶναι οἱ διδάσκαλοι εἰς τὸν τρόπον τοῦ σκέπτεσθαι".

Ἐάν ὅμως διαρκούσης τῆς ζωῆς του ὁ Σ. δέν εἶχε πολλοὺς ὁπαδοὺς, ἐγνώρισε τὴν δόξαν μετὰ θάνατον.

Τῷ 1783 ἰδρύεται εἰς Λονδῶνον μὲν θεοσοφικὴ καὶ σβεν-
τερμποργκιανὴ Ἑταιρεία τῷ 1788 τὰ μέλη της εἶναι τόσον πα-
λαιόριθμα, ὥστε συγκεντρώνονται εἰς μίαν ἐκκλησίαν. Εἰς τὰς
Η.Π.Α. οἱ ὁπαδοὶ τοῦ Σ. ἀνέρχονται εἰς πολλὰς δεκάδας χιλιά-
δων. Εἰς τὴν Στοιχόλαμν τῷ 1786 δημιουργεῖται μὲν Ἑβραϊστι-
κὴ Ἑταιρεία ἣτις μελετᾷ καὶ θέτει εἰς ἐφαρμογὴν τὴν διδασκα-
λίαν τοῦ Σ. μεταρρυθτίζεται ἐν συνεχείᾳ εἰς Πολωνίαν καὶ Ρωσί-
αν. Ἡ κοινότης τῆς Μόσχας πρέπει νὰ εἶναι ἐν δράσει. Ἀπὸ
τοῦ 1766 ἡ διδασκαλία διαδίδεται καὶ εἰς Γαλλίαν, ἰδίως με-
ταξὺ τῶν πεκτον. Στοῶν. Τέλος τὰ ἔργα τοῦ Σ. ἐπηρεάσαν ἐντό-
πως καὶ τὸν Σουηδικὸν Ε.Τ. (καὶ, ἐπιολούθως τὸ σύστημα τῆς
Μεγ. Ἑβρ. Στ. τῆς Γερμανίας). Ἐκτός τούτου ὑπάρχει εἰς Ἀγ-
γλίαν καὶ Η.Π.Α. ἴδιος Ε.Τ. κατὰ Σ. ἐργαζόμενος εἰς θ βαθ-
μοῦς. - Καὶ σήμερον ἀκόμη ὑπάρχουν διακλαδώσεις εἰς Ἀγγλίαν
καὶ Γερμανίαν τῆς "Νέας Ἐκκλησίας" ἣ ὅποια ἐκπροσωπεῖ τὴν
Ν. Ἱερουσαλήμ τῆς Ἀποκαλύψεως καὶ καταλέγεται μεταξὺ τῶν
γνωστικῶν ἐκκλησιῶν". -

"Ἔργα: Τὰ ἔργα του εἶναι κατὰ τὸ πλεῖστον μετεφρασμένα εἰς
τὴν ἀγγλικὴν, γερμανικὴν καὶ γαλλικὴν.

- Arcana Coelostia (οὐράνια μυστικά) εἰς 12 τόμους.

- Exposition Sommaire de la Doctrine de la Nouvelle Eglise

- Du Chival Blanc de l'Apocalypse, μτφρ. ἐν τοῦ λατ. ἀπὸ τοῦ
J. Le Boys des Guays, Παρίσιου, Λονδ. 1859

- Doctrine sur le Seigneur, Paris 1883, Libr. D. L. N. Jerusalem

- Doctrine de vie, Paris 1884. Traite des Correspondances.

- Himmel, Hölle, Geisterwelt

- Die Göttliche Liebe & Weisheit

- Die Wahre Christliche Religion

- Vom Jüngsten Gericht & V Der Zerstörten Babylonien, Zurίχη 1961

- Über das Weiße Pferd in der Offenbarung, Zurίχη 1962

- Von Seele, Geist & Leib, Zurίχη 1956

- Von dem Neuen Jerusalem, 1860. - κ. ᾠ. π

Βιβλίον Ernst Benz, Emmañ. Swedenborg, Μόναχον 1948

- J dem, Swedenborg in Deutschland, Zurίχη 1953

-- Friedemann Horn, E.S. in Deutschland.

- Immanuel Kant, Träumen eines Geistessehers
- Honoré de Balzac, Der Alchemist
- J.G. Mitternacht, E.S., Der Geistige Columbus
- Gaymüller-Driesch, S. & die Übersinnliche Welt, 1940
- M. Lamm, Swedenborg, Paris 1936, Stock
- Charles Waldemar, E.S. Vision & Extase, Μόναχ. 4959 Goldmann
- El Levi, Τοπορία 325. Matter, Swedenborg (Θ.Ε. '52)
- Schuro, 369. Castiglioni 293. - Ludwig, Gesch. 70. -
- H. Balzac, Seraphita 53, 81. - Voile d'Isis No 25, 42.
- Idem, No 18 κ.έφ., No 28. -

ΣΒΕΝΤΕΜΠΟΡΓΚΕΙΟΝ ΤΕΚΤΟΝ.ΤΑΓΜΑ. - 'Ο Μάκευ αναφέρει την ιστορίαν του τεκτον. αυτού τύπου, μη δεχόμενος ως ιδρυτήν του τόν Σουηδόν δραματιστήν Σβέντεμποργκ.

"Κατά τὰ μέσα τοῦ 18ου αἰ ὁ Θ Περντετύ εἰργάζετο ἐπὶ τοῦ σχεδίου μεταρρυθμίσεως τοῦ Τεκτονισμοῦ. Ὁ Περντετύ ἦτο θεοσοφός, ἐρμητικὸς φιλόσοφος, ὁπαδὸς τοῦ Μπαῦμε. Ἦτο φυσικὸν λοιπὸν νὰ τὸν προσελκύσουν οἱ δραματισμοὶ καὶ αἱ πνευματικὰ θεωρίαι τοῦ Σβέντεμποργκ. Τὰς ἀπεδέχθη ὡς προσθήκην εἰς τὰς ἰδέας του θεοσοφικὰς ἀπόψεις. Περὶ τὸ 1760 ἐγκατέστημεν εἰς τὸ Ἄβινιὸν τὸν Τύπον τῶν Περντισμένων, εἰς τὸν ὁποῖον εἰσήγαγε τόσον τὰς θεωρήσεις τοῦ Μπαῦμε, ὅσον καὶ τοῦ Σβέντεμποργκ

"Κατὰ τὸ ἔτος 1783 τὸ σύστημα αὐτὸ μετερρυθμίσθη ὑπὸ τοῦ Μαρκήσιου ντέ THOME, ἄλλου ὁπαδοῦ τοῦ Σβέντεμποργκ καὶ ἐκ τῆς μεταρρυθμίσεως αὐτῆς προῆλθε τὸ Σβέντεμποργκεῖον Δόγμα, βασιζόμενον ἐπὶ τῶν παραδόξων θεολογικῶν ἀντιλήψεων τοῦ Σουηδοῦ φιλοσόφου. Μερικοὶ τῶν βαθμῶν τοῦ Τύπου τούτου ὡς καὶ ἄλλοι ὅμοιοι τῶν ἀπεκλήθησαν ἀποκαλυπτικοὶ διότι τὸ σύστημα μυσθεῶς των βασιζέται ἐπὶ τῆς μυστικῆς διδασκαλίας τῆς Ἄποκαλύψεως.

" Ὁ BENEDICT CHASTENIER (βλ. λ.) ἄλλος ὁπαδὸς τοῦ Σβέντεμποργκ, ὅστις ἦτο ἐκ τῶν ιδρυτῶν τῆς Ἐταιρείας τοῦ Ἄβινιὸν, μετέφερε τὰς ἀπόψεις ταύτας εἰς τὸ Λονδῖνον ὅπου ἐγκατέστησε παραπλήσιον Δόγμα, τὸ ὁποῖον ἀργότερον μετετράπη εἰς καθαρῶς θρησκευτικὸν σύνδεσμον μετὰ τὸν τίτλον " Θεοσοφικὴ Ἐταιρεία " ἰδρυθεῖσα πρὸς τὸν σκοπὸν διαδόσεως τῶν Οὐρανίων δογμάτων τῆς Νέας Ἱερουσαλήμ.

Ἄλλ' εἴτε ἦτο ὁ Σβέντεμποργκ τέχτων, ὅπως πολλοὶ ὑποστη-
ρίζουν, εἴτε δὲν ἦτο, ὅπως πιστεύει ὁ Μάικεϊ κ.ἄ. παραμένει
γεγονός ὅτι ὁ Ε.Τ. περικλαθεῖ πολλές ἐκ τῶν θεοσοφικῶν θεω-
ριῶν του, ὡς καὶ τῶν φιλοσοφικῶν του τοιοῦτων.
(N. Λάσκαρης 710).

ΣΕΒΑΣΜΙΟΣ (VENERABLE, WORSHIPFUL MASTER, MEISTER VOM STUHL ἢ
STUHLMEISTER). Ὁ Πρόεδρος εἰς μίαν Ε.Τ. Στοάν. Ἐμβλήματα
αὐτοῦ εἶναι ἡ σφύρα τῆς Στοᾶς καὶ ὁ Γνώμων, τὸν ὅποιον φέρει
ἀνηρητημένον διὰ ταινίας ἀπὸ τοῦ λαίμοῦ. Εἰς τὰς ἀγγλ. Στοᾶς,
ὡς καὶ παρὰ τῆς Ἀγθρωπίνω Δικαίῳ, ὁ Σεβ. παριστᾷ ἕνα ἰδι-
αίτερον, μὴ ἠριθμημένον, βαθμὸν μυσσεως. (Λάσκαρης 711).

ΣΕΒΑΣΜΟΣ.— Τὸ αἶσθημα τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς λατρείας ἀέναντι
ἀξιολογεῖσθαι νόμων ἢ ἐκπροσώπων ἐν τῇ κοινωνίᾳ τῆς πνευ-
ματικῆς ἀνωτερότητος, εἶναι καὶ τοῦτο εἰς παράγῳν συντελε-
στικός πνευματικῆς προόδου. Ὁ ἄνθρωπος ὅστις ἀπὸ τῆς παιδι-
κῆς του ἡλικίας, ἔχει τὴν ἰκανότητα νὰ προσβλέπῃ πρόσωπα τι-
να μετὰ θαυμάσιου καὶ ἀρροσιώσεως, καὶ νὰ λαμβάνῃ τὰ πρόσωπα
αὐτὰ ὡς πρόσωπα ἰδεώδους πρὸς τὸ ὅποιον τελνεὶ νὰ ρθᾷσῃ, ὁ
ἄνθρωπος οὗτος ἔχει ἔμπροσθεν τὴν δημιουργικὴν ταύτην ἰκανότη-
τα τοῦ πνεύματος καὶ προῦρισται νὰ κατορθώσῃ μεγάλα πράγμα-
τα εἰς τὴν ὄριμον ἡλικίαν καὶ κρῖσιν, ἢ ἰκανότης νὰ σέβε-
ται καὶ νὰ λατρεύῃ ἄνθρώπους τῶν ὀποίων διαπιστώνει ἢ ὑπο-
φιάζεται τὴν προσωπικὴν των ἀξίαν, δὲν ἠμπορεῖ παρὰ νὰ τὴν
βοηθήσῃ εἰς τὴν κατάντησιν τῶν ἀνωτέρων πνευματικῶν ἀληθει-
ῶν.

Τὸν νόμον τοῦτον, διετύπωσεν ὁ περιεφημος R. STEINER, γρά-
φας: " Εἰς τὴν ἐποχὴν ὅπου ζῶμεν, εἶναι ἐξαιρετικῶς ἐνδιαφέ-
ρουσα ἡ προέδκνυσις τῆς προσοχῆς ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου. Ὁ
πολιτισμὸς μας, ἔχει πράγματι τὴν τάσιν νὰ ἐπικρίνῃ, νὰ ἀμ-
φιβάλλῃ, νὰ συζητῇ τὰ πάντα, ἀποστρέφων οὕτω ἡμᾶς ἀπὸ τῆς ὀ-
δοῦ τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς ἐμπιστοσύνης.

Καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ τέκνα μας, προτιμοῦν νὰ ἐπικρίνουν παρὰ
νὰ ἀκούουν μετὰ σεβασμοῦ. Ὅθεν κάθε κριτικὴ, κάθε πρῶμος
ἐπὶ κρῖσις στρεφομένη ἐναντίον ἄλλων, ἀποδιώκει ἀπὸ τῆς ψυ-
χῆς μας δυνάμεις διὰ τῶν ὀποίων ἢ ἀπόκτησις τῶν γνώσεων τε-
λεῖται, ἐνῶ τουναντίον τάσις σεβασμοῦ, τὰς ἀναπτύσσει. Δὲν

προτιθέμενα δι' αὐτῶν νά καταδικάσωμεν τόν πολιτισμόν μας, διότι εἰς αὐτήν ἀκριβῶς τήν ἐπικρίσιν, τήν ἐν συναισθήσει ἐξέτασιν, τήν συνήθειαν" νά δοκιμάζωμεν τά πάντα ἵνα ἐκλέξωμεν τό καλλίτερον" ἔγκειται ἡ πρόοδος τῆς γενεᾶς μας. Ἀλλ' ἐκεῖνο τό ὅποσον τοιουτοτρόπως ἐκερδίσαμεν ἐξ ἐπόψεως ἐξωτερικῆς μορφώσεως, τό χάνομεν ἐξ ἀντιθέτου ἀπό πνευματικῆς ἀπόψεως, ἐν τῇ πεδίῳ τῆς ἀνωτέρας ἐξελεύσεώς μας. Ὑπογραμμίσωμεν ἀκόμη ἐνταῦθα ὅτι πρόκειται περὶ λατρείας τῆς ἀληθείας καί ὄχι τῶν προσώπων.

"Τό ἰδεῶδες ὑπεχώρησε κατὰ τήν ἐποχὴν μας, πρό τοῦ κρῖτου τοῦ πνεύματος. Αἰσθηματὰ τελείως διαφορετικά ἀντικατέστησαν τά τοῦ σεβασμοῦ, τῆς ἀγάπης καί τοῦ θαυμασμοῦ. Τάς διαθέσεις ταύτας, ὁ πολιτισμός μας τάς ἐκδιώκει ἐπὶ μᾶλλον καί μᾶλλον, εἰς τρόπον ὥστε ἐν τῇ καθημερινῇ μας ζωῇ ἐλαχίστας εὐκαιρίας ὁ ἄνθρωπος συναντᾷ κατὰ τάς ὁποίας δοκιμάζει αὐτάς. Ἐκεῖνος ὅστις ἀκολουθεῖ ὁρμάς πρὸς τήν ἀνωτέραν γνῶσιν, ὀφείλει νά προκαλῆ τάς διαθέσεις ταύτας, νά τάς ἐγκαθιστᾷ ἐντός τῆς ψυχῆς του. Τοῦτο, ἐννοεῖται, δέν ἐπιτελεῖται διὰ τῆς ἀπλῆς μελέτης, ἀλλά μᾶλλον διὰ τοῦ τρόπου τῆς ζωῆς. Ἐάν ἐπιθυμῆτε νά καταστήτε ὁπαδὸς τῆς Ἀληθείας, πρέπει νά ἐξελεχῆτε διὰ τῆς ἀσκήσεως τάς πρὸς λατρείαν τάσεις ὑμῶν, νά ἀναζητήσητε εἰς τό περιβάλλον σας ἢ εἰς τάς μελέτας σας ἐκεῖνο τό ὅποσον θά ἦδύνατο νά σᾶς ἐμπνεύσῃ αἰσθημα σεβασμοῦ καί θαυμασμοῦ.

"Ἐάν, συναντῶν ἕνα ἄνθρωπον, δέν σκέπτομαι παρά πῶς νά κατακρίνω τάς ἀδυναμίας του, αὐτοενηθουσιάζομαι δι' ἀνύπαρκτον πνευματικὴν δύναμιν· ἔάν ὁμως ἀναζητήσω μὲ καλωσύνην νά διεισδύσω εἰς τάς ἀρετάς του, τότε γίνομαι κάτοχος πραγματικῆς πνευματικῆς δυνάμεως, ὁ μαθητῆς λοιπὸν οὐδέμιαν εὐκαιρίαν δέον νά χάνῃ, ὁ ποῦ θά ἦδύνατο νά ἐφαρμόσῃ τήν ἀρχὴν ταύτην. Δεδοκιμασμένοι ἐσωτερικαί, γνωρίζουν τί χρεωσταῦν εἰς τήν συνήθειάν των νά παρατηροῦν εἰς τό κάθε τι τήν καλὴν του ὄψιν, ἀποφεύγοντες νά διατυπώσουν ἀμέσως εἰς κάθε περίστασιν ἐπικρίσεις. Ὁ ἄνθρωπος κατέχει ὅλα τά κατὰλληλα μέσα νά ἐξελιχθῆ νά μεταμορφωθῆ ἐσωτερικῶς καί κατὰ βάθος· δέν ἀρνεῖ νά ἐπιδεικνύωμεν κατ' ἐπιφάνειαν σεβασμόν, ἀλλά νά εἶναι οὗτος ἐγκατεστημένος ἐν ἡμῖν." (R. STEINER, Ἡ Μύησης, Ἀθήναι 1940, σ. 11-13, Β. ΣΦΙΓΓΟΣ) (Πρβλ. Μπάκτι Γιδόγκα).

ΣΕΒΑΣΤΙΚΟΙ. - Ο τρίτος βαθμός της πυθαγόρειου μήσεως. Κατά τόν J. MALLINGER ("ΣΦΙΓΞ" 1961, 380) ο βαθμός αυτός είχε σχέση με την έρευνά της καταστάσεως του όνείρου και την συναγωγήν έξ αυτού διαφόρων υπερβατικῶν ἀληθειῶν, δεύτερον με την συμβολικὴν χρησιμοποίησιν τοῦ γράμματος Υ και τὴν τελεσδίκων ἐκλογὴν ὑπὸ τοῦ μύστου τῆς ὁρθῆς, ἀναγωγικῆς ὁδοῦ. Τρίτον οἱ Σεβαστικοὶ ἐνημεροῦντο πλήρως περὶ τῶν πεπερωμένων τῆς ψυχῆς μετὰ θάνατον. Δύο προβλήματα ἐτέθεντο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ μεμνημένου· τὸ πρῶτον συνίστατο εἰς τὸ πῶς ἡ ψυχὴ θά ἠδύνατο νά ἀφύπνισα τὴν συνείδησίν της, κατὰ τὴν διέλευσίν της μέσω τῆς ζοφερᾶς περιοχῆς τοῦ Ἄδου· και, ἀπαξ ἐπιτυχοῦσα τὴν ἀφύπνισιν ταύτην, πῶς θά ἠδύνατο νά ἀνακαλύψῃ τὴν ἀτραπὸν τὴν ἄγουσαν πρὸς τὴν λύτρωσιν και πῶς θά ἀπέφευγε τὴν τυχόν ἐπὶ μακρὸν ἐξορίαν της εἰς τὴν ἀφιλόξενον ἐκείνην περιοχὴν. Τὸ δεύτερον πρόβλημα συνίστατο εἰς τὸ πῶς θά ἠδύνατο νά ἐκπορεύῃ ἄλλαν αὐστηράν κρίσιν, διότι ἡ φοβερωτέρα καταδίκη συνίστατο ἀσφαλῶς εἰς τὸ νά ἐπιστρέψῃ ἡ ψυχὴ εἰς τὴν γῆν, νά εἰσέλθῃ ἐκ νέου εἰς ἄλλο σῶμα και οὕτω νά ἐπαναρχήσῃ τὸν ὄδυνηρόν κύκλον τῶν ἐνσαρκώσεων. -

ΣΕΒΙΛΛΟΝ (CONSTANT CHEVILLON).

Γέν. 16.10.1880 ANNOIRE/JURA, + 25.3.1944 Λυὸν Μέγας Διδ. τοῦ Μαρτινιστικοῦ Τάγματος και τοῦ Τάγματος Μέλους-Μισραῖμ, ἐκλόκοπος τῆς Γνωστικῆς Ἐκκλησίας και συγγραφεὺς μυστικιστικῶν ἔργων ὑψηλῆς ἐμπνεύσεως. Ἐπῆρξε μὲν τῶν εὐγενεστέρων μυητικῶν φυσιογνωμιῶν πρὸ τοῦ β' παγκοσμίου πολέμου. Ἐπῆρξε μάρτυς τῶν ἰδεωδῶν του. Τῷ 1941 μὲν κατ' ὄλιγον ἔρευνα τῶν ἀστυνομικῶν ἀρχῶν τῆς κυβερνήσεως τοῦ Βισῦ, τὸν ἀπεστέρησεν ὅλης τῆς βιβλιοθήκης του και τῶν χειρογράφων του. Παρέδιδε εἰς μερικοὺς ἐκλεκτοὺς μαθητὰς του ὑπὸ μορφήν τευχῶν, μίαν ἐσωτερικὴν διδασκαλίαν. Καὶ τὰ κείμενα αὐτὰ ἐκλάπησαν. Ἡ ἀκώλεια ἦτο ἀνεπανόρθωτος.

Τὴν 25 Μαρτίου 1944. ὑπλισμένα ἄτομα ποῦ ἔλεγον ὅτι ἦσαν ἀστυνομικοὶ, κατὰ τὴν νύκτα, διέβρηξαν τὴν θύραν τῆς κατοικίας του και εἰσῆλθον εἰς αὐτήν. Ἐν συνεχείᾳ τὸν ἀπήγαγον, τὴν δὲ ἐπομένην εὐρέθη τὸ πτώμα του διαπερασμένον ὑπὸ σφαιρῶν. Ἡ ἔρευνα ποῦ ἐγένετο μετὰ τὸν τερματισμὸν τοῦ πολέμου, ἀπέδειξεν ὅτι ὁ Σ. εἶχε κατακρεουργηθῆ ὑπὸ ἀνταρτῶν τοῦ Ζᾶκ Ντοριό.

"Εργά: La Tradition Universelle. Du Nœud a l'Étro.-
Le Vrai Visage de la Franc-maçonnerie.
Et Verbum Caro Factum est. (Ἄπαντα εἰς Λυών, Dorain)

ΣΕΘΩΝ (Ἀλέξανδρος SETHON) Βλ. Κοσμοπολίτης

ΣΕΙΛΗΝΟΣ, - Ἀκόλουθος τοῦ Διανύσου, τραγοσκέλης καὶ σατυρόμυρ-
φος. Ἐνῶ ὅμως οἱ Σάτυροι εἶχον σχέσιν περισσότερον μέ τὴν
ἀφροδίσιον ὄρμην, ὁ Σειλῆνος ἦτο σύμβολον τῆς πνευματικῆς
κινήσεως". (Εὐσέβιος, Εὐαγ. Ἱστορ. I 133.- 65, 134.-

ΣΕΙΡΗΝΕΣ, - Θαλάσσια τέρατα, κατὰ τὸ ἥμισυ γυναῖκες καὶ αἰσίας
καλονῆς καὶ κατὰ τὸ ἕτερον ἥμισυ ἰχθεῖς. Εἶχον φωνὴν ἕ-
ξοχον καὶ δι' αὐτῆς ἀπεπλάνουν τοὺς ναυτιλομένους. Ὁ Ὅμηρος
φάλλει περὶ αὐτῶν εἰς τὴν Θ' Ὀδύσειαν.-

ΣΕΙΣΜΟΣ, - Ἡ σεισμολογία ἐκαλλιιεργεῖτο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ἀστρο-
λόγων καὶ ὑπῆρχον κανόνες τῆς κοσμικῆς Ἀστρολογίας πρὸς
πρόγνωσιν τῶν σεισμῶν.-

Βιβλιογρ. Παράλατο, Τερεμ. - Λυδός 107, 173. "Romania
Magico-psychique No 3, 1922, 213.

ΣΕΙΣΟΠΗΓΙΣ, - Βλ. "Τυγῆ

ΣΕΚΙΝΑΧ (ἔβρ. ἐκ τοῦ SHAKHAM, κατοικῶ, ἐνοικῶ.-)

Ἡ κατοικία τοῦ Θεοῦ. Κατὰ τὴν Γέν. 15, 17 ἡ φωτεινὴ νε-
φέλη, ἡ λάμψις τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Θεοῦ, ἥτις κατηύθυνε τοὺς
Ἰσραηλῆτας διὰ τῆς ἐρήμου καὶ ἐν ὥρᾳ ἠρεμίας ἀπεσύρετο εἰς
τὸ Ἅγιον τῶν Ἁγίων. Εἰς τοὺς Καββαλιστάς εἰς τίτλος διὰ
τὴν δεκάτην Σεριφά Μαλχούτ.

Εἰς τοὺς ναοὺς τοῦ Θ. Ἀμόρκ, τὸ μεσαῖον τμήμα τοῦ Ναοῦ,
ἢ τριγωνικὸν τεμάχιον χάρτου ἢ ξύλου τὸ ὁποῖον ἐκλαμβάνεται ὡς
τὸ "σύμβολον τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ". Εἰς παλαιὰ Ε.Τ. Τυπικὰ
τῆς Γαλλίας συναντᾶται διὰ τὴν Σεκινάχ ἡ παρεφθαρμένη γραφή
" JACHINAI".

Κατὰ τοὺς Θεοσόφους τὸ ἀκασικὸν φῶς.

Ἡ Σεκινά εἶναι ἡ ἐγκόσμιος ὄψις τῆς Κέτερ, ἡ Παρουσία τῆς
Θείας πραγματικότητος τοῦ Κόσμου.

Βιβλιογρ.-Π.Γράβιγγερ, Κοσμολ. 115.- R. G. υγιόν, Βασιλεύς τοῦ Κόσμου 13.- Λάσκορης 711. Levi, Cabala 232.-
Vazzani 110. Müller 149. Scholem 245. M. Riviere, Hist. 156. L. Ziegler Überliefer. 336

-Jewish Encyclop. T. XI ἐν λ. Shokinah.-

-Horzog - Plitt, Real Encycl. ἐν λ. Schochinah

-Bähr, Symbolik des Mosaischen Cultus, 2α ἔκδ. I 471.

-Maybaum, Anthropomorphica. . . mit besonderer Berücksichtigung der. . . Schochintha, Breslau 1870

-Dalman, Die Worte Jesu, I Λειψ. 1898

ΣΕΚΧΕΙ (αἰγ. SEKHET). Αἰγυπτιακή θεά με κεφαλήν λέοντος, ὑπερκείμενου τοῦ ἡλιακοῦ δίσκου.

ΣΕΛΗΝΗ. - Ὁ δορυφόρος τῆς Γῆς, ὅστις, ἀρχικῶς ἀποτελεῖ μέρος τῆς ἰδίας ομάδος τῶρα δὲν κατοικεῖται ὑπὸ ζώντων οργανισμῶν, ἂν καὶ, κατὰ τοὺς θεοσόφους, ὑπῆρξε πρότερον ἢ ἔδρα τῆς ἐξελευξέως εἰς ἣν ἐνήκομεν. (ἡ σεληνιακὴ ἀλλοσος, ἣτις προηγήθη τῆς ἡμετέρας).

Ἡ Σ. ἀσκεῖ μεγάλην ἐπίδρασιν ἐπὶ τῶν ὑγρῶν, τῶν χυμῶν, ἐπὶ τῆς φυσιολογίας τῶν ἐμβρίων ὄντων καὶ συμβολίζει τὴν θηλασκαν ἀρχὴν, τὴν παθητικὴν, τὴν ὑδατώδη, τὴν ψυχρὰν καὶ ὑγρὰν κατάστασιν, τὸ ριζικὸν ὑγρὸν ἢ τὸν ὑδράργυρον τῶν Ἑρμητιστῶν, τὴν φαντασίαν, τὴν εὐαισθησίαν.

Εἰς τὰς ἀρχαίας θρησκείας ἐπαίξε μέγαν ρόλον καὶ ἐθεωρήθη κατὰ τὸ πλεῖστον ὡς θεοειδὴ θεοτήτης. Εἰς τοὺς ἀρχαίους Γερμανοὺς, τοὺς Ἄραβας, ὅπως καὶ κατὰ τὰς ἀντιλήψεις τῶν RÄJPUTS ἐν Ἰνδία καὶ εἰς τὴν Ταταρίαν, θεωρεῖται ἡ Σ. ὡς ἄρρη. Λατίνοι συγγραφεῖς ἀποκαλοῦν αὐτὴν LUNA καὶ LUNUS. Ἑβραϊστὶ καλεῖται Λεμπανάχ ἢ Γιαριάχ. Εἰς τὴν Αἴγυπτον ἡ Σ. ἐλατρεύετο ἐν συναφεῖα πρὸς τὴν Ἴσιδα, ἐν Φοινίκῃ μετὶ τῆς Ἰσαρτήν, εἰς τὴν Βαβυλώνα μετὶ τῆς Ἰσάρ. Ἀπὸ τινῶν ἐπόψεων ἐθάρουν οἱ Ἀρχαῖοι τὴν Σ. ὡς ἀνδρόγυνον.

Ἡ κατανομή τοῦ ζωδιακοῦ κύκλου εἰς 28 σεληνιακοὺς οἴκους, φαίνεται νὰ εἶναι ἀρχαιότερα ἀπὸ τὴν σημερινὴν εἰς 12 ἡλιακοὺς οἴκους. Πρότερον εἶχον οἱ Κόπται, Αἰγύπτιοι, Ἄραβες, Πέρσαι καὶ Ἰνδοὶ 28 οἴκους, οἱ δὲ Κινέζοι καὶ σημερινὸν ἀκόμη. Οἱ θεόσοφοι λέγουσιν ὅτι οἱ σεληνιακοὶ Πύτρεις

είναι οί δημιουργοί τῶν ἀνθρωπίνων σωμάτων καὶ τῶν κατωτέρων ἀρχῶν τοῦ ἀνθρώπου. Κατὰ τὰς δυδασκαλικὰς τέλες τοῦ Φ. Μόρι καὶ τοῦ Φ. Ο.Ρ.Α. κατὰγεται ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου ἐκ τῆς Σ., ἐνῶ ὁ ἥλιος δίδει τὸν Φ. Νοῦν (δηλ. τὸ λεπτότερον μέρος τοῦ πνεύματος).

-Μυθολογικῶς.- Ἀδελφὴ τοῦ Ἥλιου καὶ θυγάτηρ τοῦ Ὑπεριωνος καὶ τῆς Θεάς, ἡ Σ., παρίστατο ὑπὸ τῶν ποιητῶν ὡς παρθένος ἐξαιτίας καλλονῆς. Ἐπιβαλνουσα τὴν νύκτα τοῦ ἄρματός της τὸ ὄποσον ἐσύρετο ὑπὸ δύο ταύρων ἢ ἡμιόνων, ἐξήρχετο πρὸς ἐκτελεσιν τοῦ οὐρανοῦ δρόμου της, κάμνουσα τοὺς λοιποὺς ἀστέρας νὰ ὄχριοῦν.

Κατὰ τὰς ἀριαδικὰς παραδόσεις, ἡ Σ. εἶχεν ἐραστὴν τὸν Πάνα ὅστις κατέθελε καὶ προσήλυυσεν αὐτὴν εἰς τὰ δόση, δωρήσας αὐτῇ δῶμα ἐξαιτίας λευκότητος.

Γνωστότεροι ὅμως εἶναι οἱ ἔρωτες αὐτῆς μετὰ τοῦ Ἐνδυμῶνος. Οὗτος ἦτο βασιλεὺς τῆς Ἥλιδος καὶ λέγεται ὅτι διὰ τὴν μεγάλην του δικαιοσύνην ἔλαβεν ὡς δῶρον ὑπὸ τοῦ Διὸς νὰ μὴ ὑπὸκειται εἰς τὸν θάνατον ὅπως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ἀλλὰ νὰ δύναται νὰ ἀποθάνῃ ὡς αὐτὸς θέλει. Καὶ ἰδιὴ ἤβησεν νὰ συνδιατρῆβῃ μὲ τοὺς θεοὺς εἰς τὸν Ὀλυμπικόν. Ἐπειδὴ ὅμως ἐτόλμησε νὰ ἐρασθῆ τῆς Ἥρας, ὁ πατήρ τῶν θεῶν τὸν κατεδύκεσε νὰ κοιμᾶται αἰωνίως, καὶ ἀποβάλλων αὐτὸν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ τὸν ἐξώρισεν εἰς ἓν σπήλαιον τοῦ ὄρους Λάτμου, τῆς Κερκυρας. Ἐκεῖθεν λοιπὸν ἡ Σ. διερχομένη καὶ περιεργαζομένη ἀπὸ τὰ ὕψη τὴν ὠραιότητα, τὸν ἐρωτεύθη, ἔκτοτε δὲ ἐκάστην νύκτα τὸν ἐκιοιθετεῖται ἡ θεὰ ἐντὸς τοῦ σπηλαίου, τὸν πληγαίνει καὶ τὸν θαυμάζει μὲ ἰδανικὸν ἔρωτα, χωρὶς νὰ δύναται νὰ τὸν ἀπολαύσῃ λόγῳ τοῦ ὕπνου του. Κατ' ἄλλους ἡ Σ. ἀπέκτησεν ἐκ τῶν ἐρώτων της πρὸς τὸν Ἐνδυμῶνα, πεντήκοντα θυγατέρας.

- Συμβολικῶς.- "Οὐδὲν σύμβολον, λέγει ἡ Η.Ρ.Β., αὐτὴ τοῦ Ἥλιου ἐξαιρουμένου, ὑπῆρξε, παρὰ τὰς διαφόρους αὐτοῦ ἐρμηνεύσας, τόσον πολυπλοκόν, ὅσον τὸ σεληνιακόν. Ἡ ψυχρά καὶ ἀγνή Σ. ἔχει σχέσεις μὲ τὴν Γῆν ὅσας οὐδεμία ἄλλη οὐράνιος σφαῖρα, ὑπερτεροῦσα καὶ αὐτὴν τὴν Ἄφροδίτην-Ἐωσφόρον, τὴν ἀπόκρυφον ἀδελφὴν τῆς Γῆς. Ὁ Ἥλιος δίδει τὴν ζωὴν εἰς ὅλα κληρον τὸ πλανητικὸν σύστημα, ἐνῶ ἡ Σ. τὴν μεταβιβάζει εἰς ἡμᾶς. Διὰ τοὺς Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας, ὡς ὁ Ὁριγένης καὶ ὁ Κλήμης ἡ Σ. ἦτο τὸ ζῶν σύμβολον τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου, τὸ σύμβολο-

λον τοῦ Ἰεχωβά. Εἰς τὰ θρησκευτικά δόγματα, ἡ Σ. ἐχρησίμευσεν διὰ πολλάπλοῦν σκοπὸν. Προσωποποιουμένη ὡς θεοῦ θεοῦ διὰ τὰς ἐξωτερικὰς ἀνάγκας, ἢ ὡς ἄρρητη θεοῦ διὰ τὴν ἀλλαγὴν καὶ τὰ σύμβολα. Ἡ Σ. ἐθεωρεῖτο διὰ τὴν ἀπόκρυφον φιλοσοφίαν ὡς δύναμις ἄνευ ὠρισμένου γένους. Ἄλλ' εἴτε ἡ Σ. ἄρρητη ἀρχὴ εἶναι, εἴτε θεοῦ, εἴτε ἐρμαφροδίτου, ὁ δορυφόρος μας ἀποτελεῖ τὸ μυστήριον τῶν μυστηρίων τοῦ ἀποκρυφισμοῦ, ἢ μᾶλλον τὸ σύμβολον τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ".

Ἡ συσχέτισις τὰς ὁμοίας δίδει ἡ σοφὴ ἰδρύτρια τῆς Β.Ε. εἶναι ἄξιαι θεοῦ μελέτης καὶ προσοχῆς, κλητὴν ἢ ἐν ἐκτάσει ἀναγραφῆ τῶν ἰδεῶν της, θὰ μᾶς παρέσῃ μακρὰν τῶν ὁρῶν ἐν ὄψει συνοπτικοῦ ἔργου.

Γενικῶς ἐν τῷ δυτικῷ ἀποκρυφισμῷ θεωρεῖται ὡς ἡ θεοῦ ἀρχὴ ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν ἥλιον οὐτις, ὡς εἶδομεν, ἀντιπροσωπεύει τὴν ἄρρητη ἀρχήν. Πάντως φαίνονται αἱ ἐκφράσεις αὐταὶ μόνον σχετικαὶ καὶ εἶναι, ὅπερ σαφῶς καταδεικνύεται ἐν τῇ καλλιτεχνίᾳ ὑπὸ τοῦ ἐρμαφροδίτου ἀπόκρυφου κρατούντος λῦραν καὶ τῆς γενειοφόρου Ἄρτέμιδος ὠπλισμένης διὰ τῆς καὶ βελῶν.

Ἐν τῇ ἀλαχημικῇ λογοτροπῇ γίνεται πλειστάκις λόγος περὶ τῶν δύο ἀρχῶν, τοῦ ἥλιου καὶ τῆς Σελήνης, τοῦ ἄρρενος καὶ τοῦ θήλεος, τοῦ θετικοῦ καὶ ἀρνητικοῦ, τοῦ δρῶντος καὶ πάσχοντος, τοῦ φωτός καὶ τοῦ σκοτεινοῦ, τοῦ βασιλέως καὶ τῆς βασιλείας. Εἰς τὰς ἀντιθέσεις αὐτάς ὁ ἥλιος ἀντιπροσωπεύει τὸν χρυσοῦν, τὴν σταθερότητα, τὴν λογικὴν, τὸ δημιουργεῖν, τὴν στήλην J., ἐνῶ ἡ Σελήνη χαρακτηρίζει τὸν ἄργυρον, τὴν εὐκίνησιν, τὴν φαντασίαν, τὸ συντηρεῖν, τὴν στήλην Β.

Ὁ μηνίσκος τῆς Σελήνης δύναται νὰ παρασταθῇ ὑπὸ τέσσαρας μορφάς: Ὁ πρὸς τὰ ἀριστερὰ ἔχων ἐστραμμέναι τὰς αἰχμάς, ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ πρῶτον τέταρτον. Ὁ δορυφόρος εὐρίσκειται εἰς τὸ στάδιον τῆς ἀναπτύξεως. Εἶναι ἡ νεανικὴ ἡλικία ἢ τελευτῶσα πρὸς τὴν ὠριμότητα. Ἡ ἀντιστροφὸς διατάξεις, δεικνύει τὴν ἀποσύνθεσιν, τὴν πρὸς ἐξαφάνισιν πορείαν, πηγὴν νέας ὑπάρξεως. Ἡ πρὸς τὰ ἄνω ἐστραμμένα ἀκτῆδες σημαίνουσι τὸν θραμβόν τοῦ μηνίσκου. Κυριαρχεῖ καὶ διέπει πᾶν ὅ,τι κείτται ὑποκάτω του. Ἀντιστρόφως εἶναι ὑποδουλωμένος εἰς πᾶν τὸ ὑπεράνω αὐτοῦ εὐρισκόμενον· ὅταν ἔχη τὴν ἀντίθετον διεύθυνσιν. (Ο. WIRTH).

Τὰς διαφορὰς ταύτας θεοῦ θεοῦ ἐπανεύρει ἐν τῇ ἐρ-

μνησκα τῶν λοιπῶν πλανητικῶν συμβόλων. Θά μνημονεύσωμεν ἐν ταῦθα μόνον ὅτι ὁ πρὸς τὰ ἄνω ἐστραμμένος μηνίσκος, συμβολίζει τὴν ἄκρατον ἕξαρσιν τοῦ καθηρτικοῦ στοιχείου, τῆς φαντασίας ἐκείνης, ἣτις ἐγκαταλελειμένη εἰς ἑαυτὴν, ἀκανόνιστως καὶ πρωτεϊνῶς μεταβάλλεται. Εἶναι τότε ἡ Μάχα - Μάγυα, ἡ μεγάλη ἀπάτη τοῦ Χάους, τὸ εἶδωλον τοῦ ἀστρικοῦ φωτός, εἶναι ἡ Ἐκάτη τῆς μαύρης μαγείας. Γονιμοποιουμένη ὁμῶς ὑπὸ τῆς θελήσεως τοῦ Ἥλου, καθίσταται ἡ βῆσις τοῦ Μεγ. "Ἔργου τῆς Τελειώσεως, ἡ " Μήτηρ τοῦ Κόσμου". Εἶναι ἡ Παρθένος Μήτηρ τοῦ Λόγου, ἧς οἱ πόδες στηρίζονται ἐπὶ τοῦ μηνίσκου τῆς Σελήνης.

"Ἄξιον προσοχῆς εἶναι τὸ ὅτι εἰς ἐπάσας τὰς κοινὰς παραστάσεις οὗ ἀναφέρεται τὸ σύμβολον τῆς Σελήνης, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐμφανίζεται ὁ μηνίσκος ἐν τῇ φάσει τοῦ πρώτου ἢ τοῦ τελευταίου τετάρτου· οὐδέποτε δὲ σχεδὸν ἢ πανσέληνος. Περαιτέρω ἔχομεν νὰ προσθέσωμεν ὅτι τὸ σύμβολον τοῦ μηνίσκου ἐκφυλασσάμενος πολὺ σιγνώτερον ἀπὸ ὅτι συνήθως νομίζεται. Οὕτω ἡ κὺλιξ, ἡ Ἄργώ, τὰ κέρατα, τὸ ἕπιον πέταλλον κ.ἄ.π. κοινήν ἔχουσι τὴν καταγωγὴν ἀπὸ τὸν μηνίσκον τῆς Σελήνης, καὶ οὗτος ἀπὸ τὸ Ἴσιδ τῆς θεῆσας ἀρχῆς. Εἰς σφοδρὰ ἐρευνητῆς τῶν ροδοσταυρικῶν μυστηρίων, ὁ ἄγγλος JENNINGS, ἀσχολεῖται εὐρύτατα μὲ τὸ μυστήριον τῶν ἀνωτέρων ἐμβλημάτων καὶ ἀποδεικνύει διὰ καταλλήλων ἀφεντικῶν εἰκόνων τὴν κολλοσιακὴν σημασίαν τῶν ἐν λόγῳ ἀναπαραστάσεων τῆς σεληνιακῆς ἀρχῆς.

- Ἀστρολογικῶς. - Ἡ Σελήνη ὡς πρωτεύουσα πλανήτης. -

Ἡ Σελήνη εἶναι ἡ ἀρχὴ τοῦ ἀσυνειδήτου, τῆς ψυχῆς, θελεῖ ἀρχή. Εὐαίσθησα, ἐπηρεαστικότης, ψυχικὴ εὐαίσθησα, καρτερία. Ἐπὶ γυναικῶν ἔντονος γονιμότης καὶ κατὰ κανόνα (ἐξ ἡ σελήνη εἰς ἀρνητικὸν ζῳδιον) μητρικὴ συμπεριφορά.

Θετικῶς: μαλακὸς χαρακτήρ, εὐμετάβολος, συμφοροφύμενος πρὸς τὸ περιβάλλον, κοινωνικότης, ἰκανότης συμβιβασμοῦ καὶ μεσητείας, λαοφιλὴς συμπεριφορά. Σωματικῶς καλῶς λειτουργοῦσα κυκλοφορία, ἀνώλυτος ἐναλλαγὴ τῆς ὕλης.

Ἀρνητικῶς: ἀνεκισφαλὴς, ἀμφιρρέπων, ἰδιοτρόπος, ἀβέβαιος. Ἐπιθετικὰ καὶ προσβλητικὰ τάσεις ἢ καὶ καταπιεστικὰ, αἵτινες προξενούσι τὴν ἀθυμίαν καὶ δυστυχίαν εἰς τὴν οἰκογενειακὴν ζωὴν.

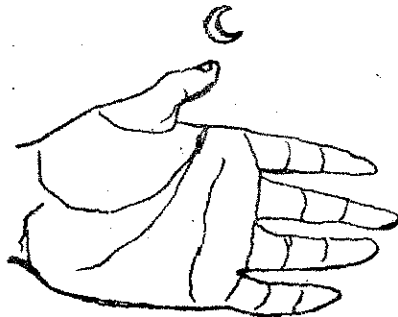
- Φυσιολογικῶς. - Μῆτριον ἀνάστημα, ὕψος εὐμετάβλητος. Ἄλλαμπες, ὄνειροπόλον βλέμμα, πλατὺ, ὀλοστρόγγυλον πρόσωπον,

ύψρον, χρῶμα, πλαστικόν μέτωπον, κεφαλή στρογγύλη, πρὸς τὰ ἔσω κεκαμμένη ρίς, μέ προτεταμένον ἄκρον, στρογγύλη σιαγών.

Τύπος ἀνθρώπου οἰκογενειακῶς, σπιτικῶς, πρακτικῶς ἀντι- λαμβανόμενος, ὄνειροπόλος, ἀγάπη πρὸς τὸ ὑγρὸν στοιχεῖον καὶ τὰ ταξίδια. Τὸ ἀσυνειδήτον τελεῖ ἐν ἀράσει, συντηρητικῆς. Ἐκ τοῦ ἀσυνειδήτου πηγάζει ἡ ἀπλοϊκότης καὶ ἀφέλεια. Εἰς τὴν κοινωνίαν, βασίλισσαι, μητέρες, πρῶσοι, ναυτικοί, ἀλι- εῖς.

-Ὁ φυσιογνωμικὸς τύπος τῆς Σελήνης.

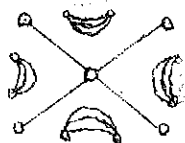
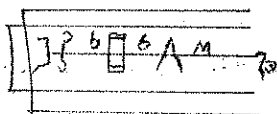

-Ἡ τυπικὴ χεὶρ τοῦ ἀνθρώπου ὡς Σελήνης.

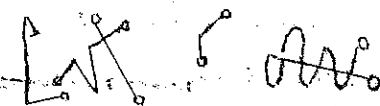
- Χειρολογικῶς.- Αἱ χεῖρες τῶν ἀνθρώπων τῆς Σ. εἶναι εὐ-
 τραφεῖς, μαλακαί, εὐκαμπτοί. Ἡ πρώτη φάλαγγς τοῦ ἀντίχειρος
 εἶναι ἐξόχως βραχεῖα. Οἱ δάκτυλοι λεῖοι, βραχεῖς καὶ μυτεροί.
 Ἐν τῇ παλάμῃ τὸ ὄρος τῆς Σ. εἶναι σχετικῶς ἀνεπτυγμένον.
 - ἄτρομαγικῶς..

ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ ΚΑΙ ΟΝΟΜΑΣΙΑΙ ΤΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ

1) Συνθετικὸς χαρακτήρ τῆς Σελήνης 2) Σημεῖον τῆς Σελήνης

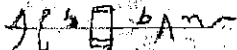

3) Σημεῖον διανοίας τῆς Σελήνης 4) Σημεῖον τοῦ δαίμονου

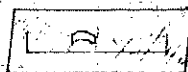
ΣΦΡΑΓΙΣ

Gabriel 69

Chamaia

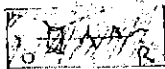
ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ : Φούλ

(Νότος)

ΑΓΓΕΛΟΣ ΗΤΤΟΝ ΕΞΥΨΩΜΕΝΟΣ :

Σαμαήλ

(Βορρῆς)

ΑΓΓΕΛΟΣ ΠΛΕΟΝ ΕΞΥΨΩΜΕΝΟΣ : Γαβριήλ

ΑΓΓΕΛΟΙ ΔΕΥΤΕΡΑΣ: Γαβριήλ, Μιχαήλ, Σαμαήλ

ΑΓΓΕΛΟΣ ΛΕΡΟΣ: Ἀρχάν βασιλεύς

ΑΓΓΕΛΟΙ ΤΩΝ 4 ΣΗΜΕΙΩΝ ΤΟΥ ΟΡΙΖΟΝΤΟΣ:

Πρὸς ἀνατολᾶς: Γαβριήλ, Μαδιήλ, Δεαμιήλ, Γιαναήλ.

Πρὸς δυσμᾶς: Σαχιήλ, Ζανιήλ, Χαμπαιήλ, Μπαχαναήλ, Κοραβιήλ

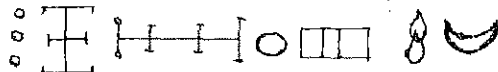
Πρὸς βορρᾶν: Μαήλ, Βιραήλ, Βαλνούμ, Βαλιήλ, Μπαλάϋ, Χουμαστράν

Πρὸς μεσημβρίαν: Κουρανιήλ, Δάβριήλ, Δαρκιήλ, Χανούμ, Ἄναϋλ,
 Βετουήλ.

ΜΥΣΤΙΚΑ ΟΝΟΜΑΤΑ ΤΩΝ ΑΡΙΘΜΩΝ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ:

- 9 = Χάδ
- 81 = Έλζμ
- 3321 = Μαλαμπεταρισόμ Χέδ. Μπερνάχ Σελακίμ (διάνοια τῶν διανοισῶν).
- 369 = Χασοδάϊ (δαυμόλιον).

ΣΦΡΑΓΙΔΕΣ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ:

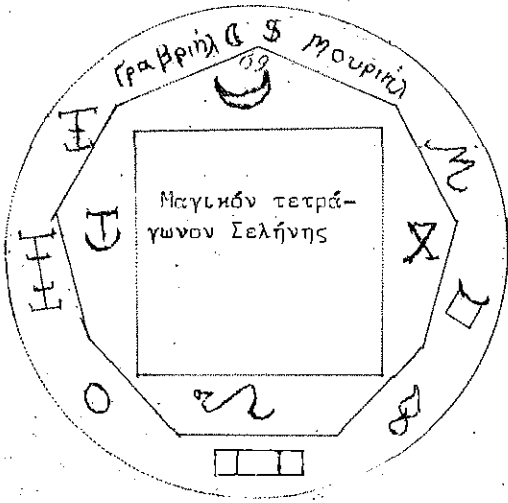
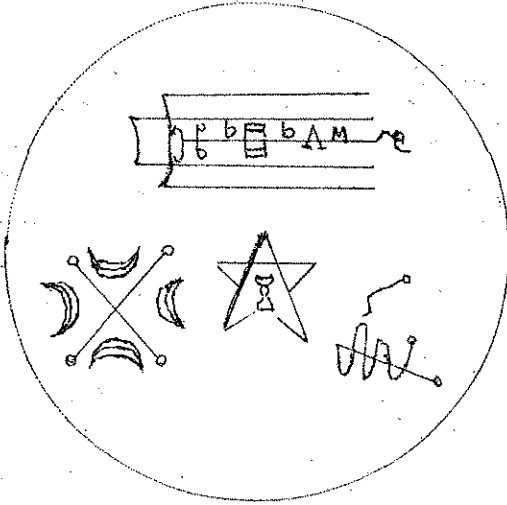
ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ:

ΘΕΙΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΣΕΛΗΝΗΣ:

ΜΑΓΙΚΟΝ ΤΕΤΡΑΓΩΝΟΝ ΣΕΛΗΝΗΣ

37	78	29	70	21	62	13	54	5	
6	38	79	30	71	22	63	14	46	
47	7	39	80	31	72	23	55	15	
16	48	8	40	81	32	64	24	56	Βάσις: 369
57	17	49	9	41	73	33	65	25	
26	58	18	50	1	42	74	34	66	Ρίζα: 9
67	27	59	10	51	2	43	75	35	
36	68	19	60	11	52	3	44	76	
77	28	69	20	61	12	53	4	45	

- Γραφολογικῶς.- Ἡ γραφή τῶν ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς Σελήνης κειμένων, παρουσιάζει κλίαιν τινα πρὸς τὰ ἀριστερά. Οἱ χαρακτῆρες εἶναι ὁμοιομόρφως παχεῖς, χαρακτηριστικῶς δὲ ἀπεστρογγυλωμένοι. Οἱ χαρακτῆρες οὗτοι συναντῶνται πολλαχῶς ἐπὶ ναυτικῶν ἐν γένει οἱ ὅποιοι ἐξελεξαν τὸ στάδιον τοῦτο ἐξ ἀτομικῆς κλίσεως. Ἐπὶ ναυτικῶν τοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ ἡ γραφή παρουσιάζει χαρακτῆρα Σελήνης καὶ ἄρως ταυτοχρόνως.

- Θεραπευτικῶς.- Ὀργανικῶς: Χυμοί, ἀδένες, ἔντερα, κύστις, ἀριστερὸς ἄρρην καὶ δεξιὸς θῆλυς ὄφθαλμός, συνηθέστατα ὅμως στόμαχος, ἴσους καὶ παρεγκεφαλῆς.

- Παθολογικῶς: Ποδάγρα, χειρᾶγρα, ὑδροποικία, παράλυσις, ἀποπληξία, κατάρρους, τρῆμος τῶν ἄκρων, ἔμετοι, σκῆληκες, συρρίγγια, ἀσθένεια τῆς κύστεως, ρευματισμοί, διαταραχαί τῶν ἐμμηθῶν εἰς τὰς γυναῖκας, ἐναιμία, χολιράδωσις, ἀποστήματα, διαταραχαί τοῦ ἐγκεφάλου καὶ στομάχου.

Ἡ ἀσθένεια τῆς Σ. παρουσιάζουν ἐξόχως εὐμετάβλητον χαρακτῆρα, ἀπροσδιόριστον καὶ πλούσιον εἰς ἐπιπληξίαις. Κατὰ τὰς ἡμέρας καὶ ὥρας τῆς Σ. δεόν νά ἀποφεύγηται ἡ ἔναρξις θεραπειᾶς τῶν νόσων τοῦ πλανῆτου. Γενικῶς ἀσθένεια Σ. δεόν νά ἀσχῶνται θεραπευόμεναι εἰς ὥρας Ἡλίου.

- Ἀστρομαγικῶς. Βλ. Π. Γράβιγγερ, Ἀστρομαγεία 53..:

- Οἱ 28 σταθμοί τῆς Σελήνης, Βλ. Π. Γράβ. " 60.-

- Ἑρμητικῶς.- Κατὰ τὸν Νάικροβον καὶ τὸν VOSSIUS, ἅπασαι αἱ θῆλαι θεαὶ τῆς ἀρχαιότητος, ὡς ἡ Δήμητρα, ἡ Ἄρτεμις, ἡ Ἄφροδίτη, Κυβέλη, Ἴσις, Ἀθηνᾶ, Ἐκάτη, Περσεφόνη, δὲν ἦσαν ἄλλο ἀπὸ τὴν Σελήνην. Οἱ συγγραφεῖς οὗτοι ἔχουν δίκαιον καὶ διεγένωσαν τὴν ἀλήθειαν, κατὰ τὴν ὅσων πλῆθος ὀνομάτων ἀτάκτως χρησιμοποιουμένων, ἔχουσι πάντοτε μίαν καὶ τὴν αὐτὴν σημασίαν. Ἡ Ἑρμητικὴ Σελήνη εἶναι δύο εἰδῶν: Ἡ πρώτη εἶναι τὸ ὑδραργυρικὸν ὕδωρ τῶν φιλοσόφων, λεγομένη Ἴσις, μήτηρ καὶ ἀρχὴ τῶν ὄντων. Ὁ Ἰησοῦς ἀποκαλεῖ αὐτὴν τὴν φύσιν καὶ τὴν κάμνει νά λέγῃ ὅτι εἶναι μίαν καὶ ἀντιπροσωπεύει ὅλα τὰ πρᾶγματα. Ἐκ τῆς Σ. ταύτης γεννᾶται ἡ ἑτέρα, ἥτοι ἡ Ἴσις, ἀδελφὴ καὶ σύζυγος τοῦ Ὀσβριδος, ἥτοι αὐτὸ τὸ ἴδιον ὑδραργυρικὸν ὕδωρ συνηνωμένον ὅμως μετὰ τοῦ θεοῦ αὐτοῦ καὶ φθάσαν εἰς τὸ λευικὸν χρῶμα, ἀροῦ διήλθε διὰ τοῦ μέλανος. Θεωροῦμένη ἐπὶ τὰς δύο ταύτας ἀπόψεις, λαμβάνει πάντα τὰ προανα-

φερθέντα ὄνσματα.

Εἰς τὸν ἔρμητισμὸν ὁ ὄρος Σελήνη, ἐκλαμβάνεται ὑπὸ διαφόρους ἐννοίας. Οἱ φιλόσοφοι ἐννοοῦσιν εἴτε τὸν ἀπλοῦν αὐτῶν ὑδράργυρον, εἴτε τὴν οὐσίαν ἐν λευκώσει, ἄλλοτε τὸν συνήθη ἄργυρον. Ὅταν λέγουν ὅτι ἡ Λέθος ἐσχηματίσθη ὑπὸ τοῦ Ἥλιου καὶ τῆς Σελήνης, δεόν νά νοῶμεν τὴν πτητικὴν οὐσίαν διὰ τὴν Σ. καὶ τὴν σταθερὰν διὰ τὸν Ἥλιον.

Καλοῦσιν ἐπίσης Σελήνην των, τὸ λευκὸν αὐτῶν δεῖον, ἢ τὸν λευκὸν των χρυσόν. Ἡ βασιλεῖα τῆς Σ. ἀρχίζει κατὰ τὰς κατεργασίας ὅταν ἡ οὐσία, μετὰ τὴν σῆψιν, ἀλλάσσει τὸ χροῖόν της χρῶμα, μεταβαλλομένη εἰς λευκόν. Ὅταν οἱ σοφοὶ ὁμιλοῦσι περὶ τῆς φάσεως ταύτης, λέγουσι τὴν Σ. Ἄρτεμιδα καὶ λέγουσιν ὅτι εὐτυχῆς ὁ ἰδὼν τὴν Ἄρτεμιν γυμνὴν. Διότι τότε ἡ οὐσία εὐρηται εἰς τὴν τελείαν της λευκότητά, καὶ διὰ τὴν νά ἀναχθῆ εἰς τὴν ἐρύθρωσιν, δὲν ἀπαιτεῖται εἰμὴ συνεχίσις τοῦ πυρός. Ἡ ἔκλειψις τῆς Σ. καὶ τοῦ Ἥλιου, εἶναι ὁ χρόνος τῆς σήψεως.

Σελήνη τῶν φιλοσόφων εἶναι ἡ οὐσία των, οὐχὶ ἐνιαία, ἀλλ' ἀποτελοῦσα μέρος τοῦ συνθέματος. Δὲν εἶναι οὔτε ὁ συνήθης ἄργυρος, οὔτε ὁ ἐκ τοῦ ἀργύρου ἐξαχθεὶς ὑδράργυρος. Εἶναι ἡ κέρρη τοῦ Κρόνου, καλουμένη ὑπὸ τινων Ἄφροδίτη, ὑπὸ ἄλλων Ἄρτεμις, διότι ἔχει δέσος αὐτῇ καθιερωμένον. Ὁ κοινὸς ἄργυρος ἐκτελεῖ χρεῖα ἄρρενος εἰς τὰς κατεργασίας τοῦ ἔργου, ἡ δὲ φιλοσοφικὴ Σελήνη, χρεῖα θήλεος.

Ἀπέδωκαν αὐτῇ ἀπειρίαν ὀνομάτων, τινὰ τῶν ὀπίστων φαίνονται ἀντιφάσκοντα. Προσοχὴ διότι ταῦτα ἀνάγονται εἴτε εἰς τὰς κατεργασίας, εἴτε εἰς τὰ χροῖματα τοῦ ἔργου, εἴτε εἰς τὰς ἰδιότητας τῆς οὐσίας ταύτης. Τὴν ἀπεκάλεσαν ἄλλοτε ὕδωρ καὶ ἄλλοτε γῆν. Ἀνάλογως πρὸς τὸ τέλειον σῶμα εἶναι αὕτη ἀγνὸν πνεῦμα. Σχετικῶς πρὸς τὸ ὀρυκτὸν ὕδωρ, εἶναι ἐν σῶμα ἐρμαφρόδιτον. Σχετικῶς πρὸς τὸν χρυσόν καὶ τὸν ἄργυρον, εἶναι δρῶν ὑδράργυρος, ἐν διαφεύγον ὕδωρ. Ἐάν τὴν παραβάλλωμεν πρὸς τὸν ὑδράργυρον εἶναι ὡς γῆ, ἀλλὰ μὴ γῆ ἀδαμικὴ, ἐν χάσος. Εἶναι λοιπὸν εἰς ἀληθείας Πρωτεύς. - (PERNETY).

- Σελήνη. - Ἡ 10η κλειδίς τοῦ Ταρώ. Νομίζομεν ὅτι ὡς φυσικὴν συνεχίαν τῆς ἔρμηνεας τῶν κλειδῶν XVIII (Σελήνη) καὶ XIX (Ἥλιος) δεόν δυνάμεθα ἄλλο νά παραδεχθῶμεν ἐκ τοῦ νά ἀποδώσωμεν εἰς τὰ ἐμβλήματα ταῦτα, τὴν διεξοδικὴν ἀνάλυσιν τοῦ περιεχομένου τῶν δύο ἀμφοτέρων τῆς προηγουμένης κλειδῆς XVII (Ἄστὴρ).

Πράγματι μετά την "καταστροφήν" τοῦ ὑλικοῦ κόσμου καὶ τὴν ἀπαρχὴν νέου κόσμου (κύκλου) ὁ Θεὸς Λόγος (XVII) ἐπιλαμβάνεται τοῦ ἔργου, διαχέων νέον κύμα ζωῆς διπλῶς πεπολωμένον (OB καὶ OB) δι' ἐκχύσεως τῶν ἑτερωνύμων "ὕγρων" ἐπὶ τῆς παρ-
θενου γῆς. Τὸ ἐν ἑξ αὐτῶν (OB) συμβολίζεται διὰ τῆς XVIIIIης κλειδῆς καὶ εἶναι σεληνιακῆς ὑφῆς, τὸ ἕτερον ἀλληγορεῖται διὰ τῆς XIX κλειδῆς καὶ εἶναι ἡλιακῆς φύσεως. Κατόπιν τοῦ -
του νέου γένους ἀνθρώπων ἐκφύεται καὶ ἀνίσταται "ἐκ νεκρῶν" (XXη Κλεις, Κρίσις, δευτέρα παρουσία).

Ἀπὸ ἀναγωγικῆς ἐπόψεως τὸ θέμα τῆς XVIIIIης κλειδῆς καθίσταται ὑψιστικώτερον, διότι ὑπονοεῖται ἀληθείας σχετικῶς μὲ τὴν διέλευσιν τοῦ πνεύματος (μετὰ τὸν "θάνατον" ἢ μετὰ τὴν μῆσιν) πρὸς τὰ ὀριστικά πεπεωμένα του.

Εἰς τὴν εἰκόνα ἐπιγράφει πρὸς τὰ ἄνω ἡ Σελήνη ἀκτινοβόλος καὶ ραντίζουσα τὴν γονιμότητά της πρὸς τὰ κάτω ἐντὸς λεκάνης πλήρους ὕδατος κολυμβῶν εἰς καρκίνου (κάβουρας). Δεξιὰ καὶ ἀριστερά, δύο ἀντιθέτων χρωμάτων κύρτοι μὲ πύλας, πρὸ αὐτῶν δὲ δύο ζῶα, κύνων καὶ ἀρκτος ἢ λύκος καιρσφυλακτοῦν καὶ ὀρούνται ὑλακτοῦντες.

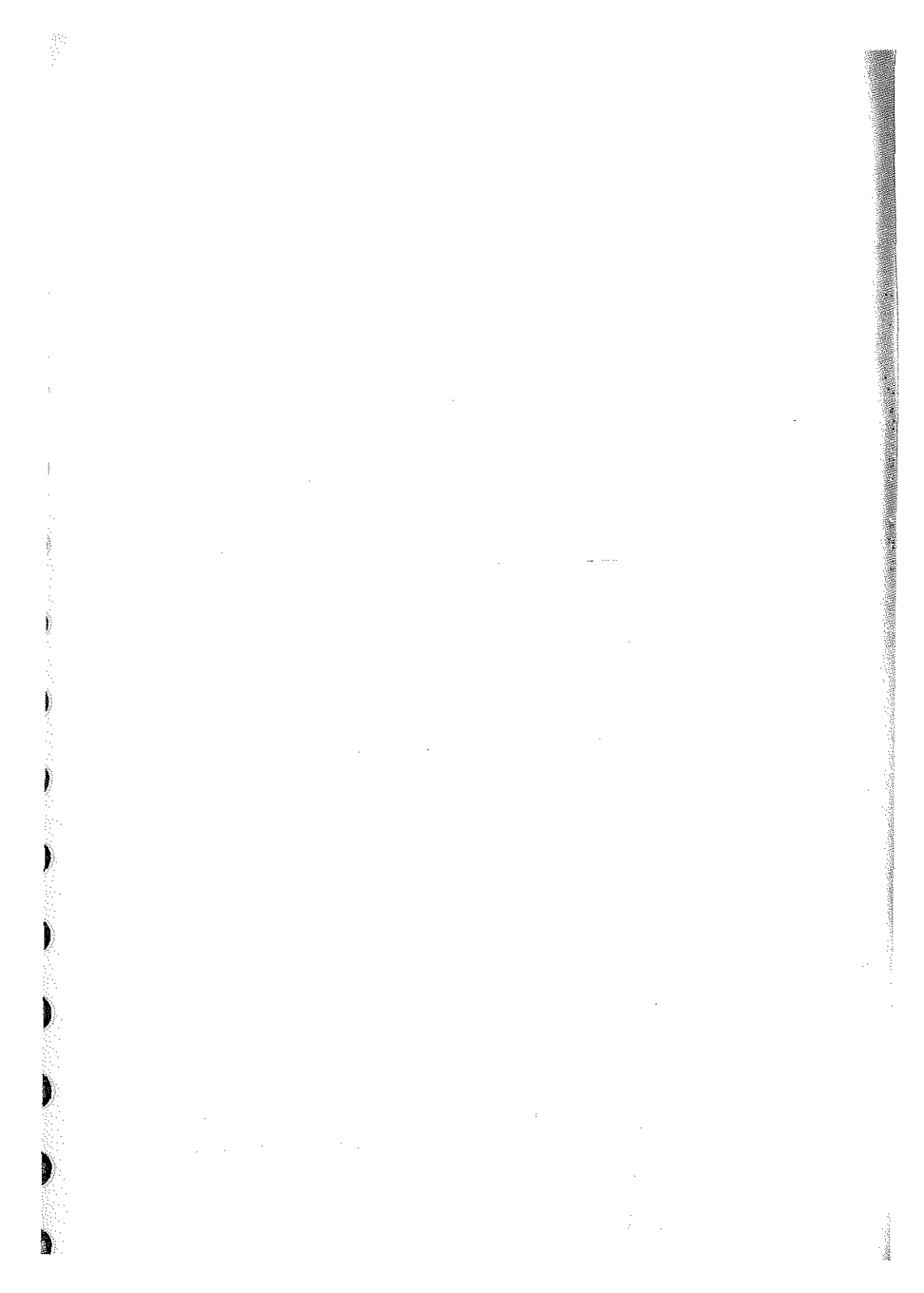
Ἀστρολογικῶς ὁ καρκίνος εἶναι τὸ ὕδατῶδες ζωδιακὸν σημεῖον τῆς θερυνῆς τροπῆς τοῦ ἡλίου, κατὰ τὴν ὁποίαν, ὡς γνωστόν, ἔρχεται ἡ ἐλάττωσις τῆς διαρκείας τῆς ἡμέρας (21 Ἰουνίου, ἡμέρα καὶ ἦν τιμᾶται ἡ μνήμη Ἰωάννου τοῦ βαπτιστοῦ) ἔχει δὲ ὡς ἐξουσιαστικὴν τὴν Σελήνην.

Ἀπὸ κοσμολογικῆς ἐπόψεως θεὰ κρέπει ὁ καρκίνος νὰ συμβολίξῃ τὰ "βαθεῖα ὕδατα" ἐντὸς τῶν ὁποίων ἐναποτίθενται τὰ σπέρματα τοῦ κόσμου ἐκδήλωσιν κόσμου. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἡ ὠσειδῆς λεκάνη, ἐντὸς τῆς ὁποίας ἐνδαικνύεται τὸ ζῶον, κρέπει νὰ εἰκονίξῃ τὸ "κοσμογονικὸν ὄν" τῆς ὀρρικῆς ἢ τὸ βραχυμάνδα τῆς βεδικῆς παραδόσεως. Ἡ σεληνιακὴ σφαῖρα εἶναι ὁ "κόσμος τῆς δομῆς", ὁ Κόσμος Γιεζιράχ τῆς Καββάλας, ἥτοι ἡ περιοχὴ τῆς ἐπεξεργασίας τῶν μορφῶν ἐν τῇ λεπτοῦσῃ καταστάσει, ὅπου μείζον ἐκκινήσεως τῆς ὑπάρξεως ὑπὸ ἀτομικῶν τρώγων.

Εἰς τὸν ἀρθρον τοῦ Ἠλιοδώρου, δημοσιευθέν εἰς τὴν "ΣΦΙΕ-Γ." (1963, σ. 315) "περὶ τῶν Ἱερῶν Ἄνθρων καὶ τῶν μυητικῶν ἀνταποκρίσεων τῶν ἡλιοστασιῶν", ἐξετέθη ἡ ἀποφίς ὅτι κατὰ τὴν Παρέδοσιν (ἐλληνικὴν, Ἰνδικὴν κ.ά.) τὰ δύο τροπικὰ ση -

Ἡ Σελήνη (13η Κλεΐς τοῦ
Ταρώ (σχεδιάσμα ELIPHAS LEVI)

μεῖα τοῦ Καρκίνου καὶ τοῦ Λιγόνερω, ἐθεωρήθησαν ἀντιστόχως ὡς αἱ 4 Πύλαι " τῶν θνητῶν καὶ τῶν ἀθανάτων" αἱ κοσμικαὶ δόδοι δηλονότι δι' ὧν αἱ ψυχὰς, ἀποσκαρούμεναι, ἐξέρχονται τοῦ ὕλικου κόσμου. Ἡ πύλη τοῦ Καρκίνου, εἶναι ἡ τῶν θνητῶν, ἡ Πύτρι Γυάνα τῶν Ἰνδῶν. Εἰς τὴν περικτῶσιν ταύτην, ἡ ψυχὴ ἐξερχόμενη τοῦ ὕλικου κόσμου, διέρχεται δι' αὐτῆς, μὴ κρινομένη δὲ ἀρκετὰ ὤριμος, εἶναι ἠναγκασμένη νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸν κόσμον, ὑπὸ ἄλλην τινα κατάστασιν ἐκδηλώσεως. Ἐάν ὅμως κριθῇ ὡς τελεία, τότε διέρχεται διὰ τῆς ἑτέρας πύλης, τοῦ Λιγόνερω, καὶ δὲν ἐπανέρχεται πλεον, ὡς ἀπολυτρωθεῖσα. Ἡ κρίσις γίνεται ὑπὸ τῶν δύο συμβολικῶν ζώων, τὰ ὅποια, ὡς ἄγρυπνοι φρουροὶ τοῦ "Ἄδου, ὑπενθυμίζοντες τὸν Κέρβερον τῆς Ἑλληνικῆς Μυθολογίας, ἐπιτρέπου ἢ ἀρνούνται τὴν διέλευσιν εἰς τὴν ψυχὴν. Βιβλιογρ. - Π. Γράβιγγερ, Ἐγχ. Ἀστρολογίας II 17. Λάσκαρης 711. "Voile d'Isis" N° 20, 546, N° 24 801, -803, 807. - Metmann 85. Rahner 105, 170. - D. S. II 112. - Papyrus, Magie 229, 235. - Flambar, Langage Astral 70. - Λυδός 48. M. Riviere Amulettes 300. - J. Richerpin II 117, 540, 591, 682. - Π. Γράβιγγερ, Ταρῶ 43. - "Voile d'Isis" 1928, 551, 588. -

ΣΕΛΗΝΗΣ ΔΕΣΜΟΙ. - (NOEUD DELA LUNE, MONDKNOTEN).

Τὰ σημεῖα ἐκεῖνα εἰς τὰ ὅποια ἡ κατὰ 4^ο 57' ἕως 5^ο 19' κεκλειμένη τροχιά τῆς Σελήνης τέμνει τὴν Ἐκλειπτικὴν. Γίνονται διάκρισις μεταξὺ " ἀνιόντος δεσμοῦ" ἢ κρηαλῆς δράκοντος (σύμβολον) καὶ κατιόντος δεσμοῦ ἢ οὐραῆς δράκοντος (σύμβολον). Ἀπὸ τοῦ ἀνιόντος δεσμοῦ χρειάζεται ἡ Σελήνη ἕνα " δρᾶκόντειον μῆνα" (= 27 ἡμ., 5ω, 5λ καὶ 36 δλπ) διὰ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸν νέον ἀνιόντα δεσμόν.

Ἀστρολογικῶς ὁ ἀνιὼν δεσμός ἐρμηνεύεται ὡς "οὐμενῆς" ἀντιθετῶς ὁ κατιὼν δεσμός ὡς "δυσμενῆς". Εἰς τὸ νότιον ἡμισφαίριον, ἰσχύουσιν τὰ ἀντίθετα.

ΣΕΛΗΝΗΣ ΦΑΣΕΙΣ

Νέα Σελήνη

Πρῶτον τέταρτον

Πηνυαεληνος

Τελευταῖον τέταρτον

Κατιούσα Σελήνη (βορ. τροπή Σελήνης)

Ἄντιούσα Σελήνη (νοτ. τροπή τῆς Σελήνης)

Ἄνιων δεσμός τῆς Σελ. (μετάβασις ἐκ τῆς νοτ. πλευρᾶς τῆς ἐκλειπτικῆς εἰς τὴν βόρειον)

Κατιών δεσμός τῆς Σελ. (μετάβασις ἐκ τῆς βορ. πλευρᾶς τῆς ἐκλειπτικῆς εἰς τὴν νοτίαν).

ΣΕΛΗΝΙΑΚΟΣ. - (LUNAR, LUNAIRE). Σεληνιακὴ συμπεριφορὰ ἐνὸς ἀνθρώπου ὅστις, ὅπως ἡ Σελήνη δέχεται τὸ φῶς ἐκ τοῦ Ἥλιου, δάνειον καὶ ὄχι αὐτόφωτον, στήριζεται ἐπὶ τῆς δυνάμεως ἐνὸς ἄλλου καὶ ὄχι ἐπὶ τῆς ἰδικῆς του. Οὕτω καὶ εἰς ἀσθενῆς ὅστις περιμένει τὴν θεραπείαν του ἐκ τινος φαρμάκου, ἐνεργεῖ σεληνιακῶς. Κάθε τι σχεῖται ἔχον μὲ τὴν γυναικεῖαν ὑποταγήν καὶ δεκτικότητα. Τὸ ἀντίστροφον εἶναι "ἠλιακός".

Σεληνιακὸν ὑποσκόπιον καλεῖται τὸ μηνιαῖον ☾ Ἀρροσκόπιον.

Σεληνιακὴ Μαγεία, ἡ ἀσχολουμένη μὲ τὰ ἔργα τῆς Ἐκάτης, μὲ τὴν Νειφσμαντεῖαν κ.τ.τ. (βλ. E. LEVI, Τυπικόν 153).

Σεληνιακὸς μυστικισμός, ὁ εἰς ἄκρον παθητικὸς καὶ ἐνδοτε ἀρνητικὸς μυστικισμός. (M. ELIADÉ, HIST. 142).

ΣΕΛΗΝΙΑΚΟΣ (ὑψηλότητας). Ἡ πειραματικὴ Μαγεία ἀνήκει εἰς ὅλους τοὺς εἰῶνας καὶ εἰς ὅλα τὰ γεωγραφικὰ κλάτη. Ἡσκήθη ὑπὸ μορφᾶς τῆς ὁποίας ἐλάχιστα γνωρίζομεν, αἱ ὁποῖαι ὅμως ἐπιβεβαιουῦνται ἀπὸ περιγραφὰς ταξιδίων εἰς ἐξωτικὰς χώρας (ἰδίως εἰς Ἀντίλλας) πρὸ τοῦ ἐκχριστιανισμοῦ τῶν φυλῶν αὐτῶν. Εἰς τὴν Μαγείαν αὐτήν, τὴν ἴσαν δραστην, ἀναφέρεται μὲν αἶρεσις διευθυνομένη εἰς Παριαλοὺς ἀπὸ ἑνα ἑγχρωμον μάγον, τὸν ὁποῖον οἱ πιστοὶ του ἀποκαλοῦν μὲ φόβον καὶ τρόμον: τὸν ὕψι - στον σεληνιακόν" (LE TRES HAUT LUNAIRE) καὶ ὅστις διακατέχει, ὅπως λέγουσιν, ἐξαιρετικὰς δυνάμεις. Τὸ Τάγμα διαιρεῖται εἰς τρεῖς βαθμοὺς, ἀλλὰ σπανιώτατοι εἶναι ἐκεῖνοι (ἄνδρες καὶ γυναῖκες) οἱ ὁποῖοι ἀκοιτοῦν τὴν τρίτην καὶ τελευταίαν μῆσιν.

Ἡ ἔδρα τοῦ Τάγματος ἦτο, πρὸ τοῦ πολέμου, εἰς τὴν συνοικίαν SAINT MERRY, εἰς Παριαλοὺς. Τώρα φαίνεται νὰ ἔδρευῃ πλησίον τοῦ λόφου τῆς Μονμάρτης. Ἐκτελοῦνται τελετουργαί, συγγενεῖσαι πρὸς ἐκεῖνας τῶν VILLOU, κατὰ τὰς νεομηνας, εἰς τὰ δάση τὰ πλησίον εὐρισκόμενα εἰς τὸ Παρίσι. Ὅταν λαμβάνῃ χάριν ἐκλειψῆς σελήνης, οἱ ὁπαδοὶ τῆς παραδόξου αὐτῆς λατρείας,

τῆς ἴσως καὶ ἐπικινδύνου, ἐπιδίδονται εἰς τελετουργικὰς θυσί-
ας.-

Βιβλιογρ. H. Masson, Diction. Initiatique.-

M. Monestier, On Peut apporter son ame, Paris 1965, Guy
Victor).

ΣΕΛΗΝΙΑΣΜΟΣ (βλ. 'Εκκλησία).

ΣΕΛΗΝΙΤΗΣ (SELENITE, MONDSTEIN). -Λίθος τῶν ἀτόμων τοῦ Καρκι-

νου. Ὁ λίθος οὗτος μὲ τὴν ἥρεμον, γαλακτώδη καὶ διαφανῆ
ὄψιν, ὑπερθεωρεῖ τὴν φωταύγειαν τῆς Σελήνης καὶ τῶν νεφελω-
μάτων. Κατὰ τὴν παράδοσιν ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ συνδιαλλάσῃ
τοὺς φλόγους καὶ νὰ τοὺς ἐκαναφέρῃ πρὸς ἀλλήλους. Ὡσαύτως προ-
φυλάσσει τοὺς ταξιδεύοντας ἀπὸ παντός κινδύνου καὶ χαρίζει τὴν
εὐτυχίαν. Κυρίως ὅμως εἶναι γνωστός ὁ Σ. διὰ τὰ προφητικά του
χαρίσματα: παρέχει προαισθήματα ἐπὶ τῶν μελλόντων νὰ συμβοῦν,
ὄνειρα ἀληθῆ καὶ πολλὰκις διορατικὰς ἱκανότητας. Ἐάν ἔχῃ τις,
λέγει ἢ παράδοσις, ἀμφιβολίαν περὶ τῆς ἐκβάσεως ἐνός γεγονό-
τος, νὰ ἀναμελῆν μέχρις ὅτου ἡ Σελήνη ἀρχίσῃ νὰ φθίνῃ καὶ τό-
τε νὰ εἰσαγάγῃ ἐντός τοῦ στόματος ἓνα Σεληνίτην. Ἐάν τότε συγ-
κεντρώσῃ τὰς σκέψεις του ἐπὶ τῆς ἀπασχολούσης αὐτὸν ὑποθέσεως,
θα ἀνακαλύψῃ ταχέως τὴν λύσιν ἢ θὰ ἀχθῆ εἰς τὸ νὰ λάβῃ τὴν καλ-
λιτέραν ἀπόρασιν.

Ἀπὸ θεραπευτικῆς ἐπόψεως ὁ Σ. δέν στερεῖται, ἐπίσης ἐνδια-
φέροντος, Πιστεύεται ὅτι θεραπεύει τὴν σωματικῶσιν, τὴν ὑδροπι-
κίαν καὶ ὅλας τὰς παθήσεις τῶν νεφρῶν, ἰδίως ὅταν χορηγῆται
κατὰ τὴν περίοδον τῆς αὐξούσης σελήνης.

Βιβλιογρ. Π. Γράβιγγερ, Φαρμακοσοφία 11 96.- Ely Star 365.

Voile d'Isis 1929, 275.-

ΣΕΛΚ. - (Αἴγυπτ.) Θεοῦ τῆς ὀπίρας ἢ κεφαλή ἦτο εἰς σκορπιὸς
καὶ ἐκράτει ἀνά χεῖρας ἓνα ἀλυσωτὸν σταυρὸν.

ΣΕΛΛΙΓΚ (φρειδερ. SCHELLING). - 1775 - 1854.-

Γερμανὸς φιλόσοφος συνδυάζων ὀξείαν ἀντίληψιν καὶ πλου-
σίαν φαντασίαν. Ἐγραψε πολλὰ ἔργα, παρουσιάζων μίαν διαρκῆ
ἐξελίξιν εἰς τὴν φιλοσοφικὴν του σκέψιν. Ὑπέστη ἀλληλοδιαδό-
χως τὴν ἐκδραμίν τοῦ Κάντ, τοῦ Λάιμπνιτς, τοῦ Φίχτε, τοῦ Χέρ-
δερ, τοῦ Σπινόζα, Μπρούνο. Μπαῦμε, Νεοπλατωνικῶν, Ἀριστοτέ-
λους καὶ Γνωστικῶν. Εἶναι βέβαιον ὅτι κατὰ τὸ 1815 ὁ Σ. ἐμελέ-
τησε τὸν Ἰερικῶν. Μπαῦμε, τὸν SAINT MARTIN καὶ τὸν Μπάκντερ.

Ὁ Σέλλιγκ ἐρευνᾷ τὴν οὐσίαν τῆς Φύσεως, τὴν ὁποῖαν ἀντιλαμβάνεται πανταχοῦ ζῶσαν, καθὼς καὶ τὴν οὐσίαν καὶ ἐξέλιξιν τοῦ πνεύματος, δεχόμενος ἀργότερον τὸ δόγμα τῆς ταυτότητος αὐτῶν ἐν τῷ Ἀπολύτῳ (Πανθεϊσμός). Μετὰ ταῦτα δέχεται τὸν Κόσμον ὡς ἀπορρέοντα ἐκ τοῦ Ἀπολύτου καὶ ζητεῖ τὴν ἐπιστροφήν καὶ διάλυσιν τοῦ ἀτομικοῦ Ἐγὼ εἰς τὸ Ἀπόλυτον Ἐν(Μυστικισμός). Τελευταῖον ἐκάνερχεται πρὸς τὴν θετικὴν Φιλοσοφίαν, ζητεῖ ὁμῶς νὰ στηριχθῆ εἰς μεταρυσικήν τινα ἐμπειρίαν καὶ ἄμεσον γνῶσιν τοῦ Ἀπολύτου καὶ τῶν πραγμάτων.

Βιβλιογρ. Κ. Μελισσαρόπουλος, Ἀποκρυφ.-Μυστικισμός 67.- Müller K. - Brehier JI 292.-

Ἔργα: Die Zeitalter (Les Ages du Monde - Les Divinites de Samothrace (1815). Paris, Aubier 1949

-Introduction a la Philosophie de la Mythologie (1825)
2 τόμοι, Paris Aubier 1945.

ΣΕΜΕΛΛΣ. - (Δημήτρ. Πλάτων) γεν. Μάϊος 1883 (Σηλυβρι, πλησίον Κων/πόλεως) + 1924 Παρίσιαι.

Ὁ συνιδρυτής, μετὰ τῆς Μαρίας ROUTHINE τοῦ μητρικοῦ Τάγματος τοῦ Ἁ Κριναετοῦ. Μυστικόν του ὄνομα Δῶρος (DEON). Ἦτο χριστιανικός ὀρθόδοξος καὶ ἔκαμε τὰς στοιχειώδεις σπουδὰς του εἰς τὴ γαλλικὴν Καλλιέργειαν τῆς Κων/πόλεως καὶ εἶτα ἔλαβε τὸ ἀπολυτήριόν του ἐπὶ τὴν ἐναῖ ἑλληνικὴν Ἐμπορικὴν Σχολήν. Ἀποῦ ἐτελείωσε τὰς δευτερευούσας σπουδὰς του, ὁ πατήρ του, ὁποστὸς οἰκονομικὰ ἔτυχηματα, δὲν ἠδυνήθη νὰ τὰς συνεχίσῃ. Μετέβη εἰς Κῆϊρον καὶ ἐκεῖ προσελήθη ὡς ὑπάλληλος εἰς ἕνα ἔμπορον.

Ἡ ζωὴ του θά ἐξελεῖσθετο ὅπως δι' ὅλον τὸν κόσμον, ἐάν δὲν ἐμεσολάβουν περιεργα φαινόμενα καὶ ἐκδηλώσεις "ἐκ μέρους τοῦ φύλακος Ἀγγέλου του" διὰ τῶν ὁποίων ἐπληροφόρηθη περὶ τῆς ἀνωτέρας ἀποστολῆς του. Ἀποφασίζει νὰ ἔλθῃ εἰς Ἀθήνας διὰ νὰ παρακολουθήσῃ μαθήματα Ἰατρικῆς. Διέρχεται διὰ δοκιμασιῶν πολὺ σκληρῶν, ἀναγκαζόμενος νὰ ἐργάζεται συγχρόνως διὰ νὰ κερδίσῃ τὰ τῆς ζωῆς. Παρέμεινε μόνον δύο ἔτη εἰς Ἀθήνας, μεθ' ὅ κατὰ τὸ 1909 ἐπανῆλθεν εἰς τὸ Κῆϊρον.

Συμφώνως πρὸς τὴν ταγματικὴν παράδοσιν, κατὰ τὴν διαμονὴν του εἰς Ἀθήνας ἔλαβεν ἐπὶ τὸν "τελευταῖον μεμνημένον τῆς Ἀττικῆς Σχολῆς, τὸν τελευταῖον δηλ. Διδάσκαλον τῆς

21. Friedr. Wilhelm Schelling

Ἰλινατολῆς, τῶν Ροδοσταύρων, τὴν μυητικὴν παράδοσιν ἣ ὀπλοῦ
τοῦ εἶχεν ἐπιφυλαχθῆναι."

Φαίνεται ὅτι κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ ἐμυήθη εἰς τὸ Μαρτυρι-
στικὸν Τάγμα τοῦ PAPUS, διότι ἐπανεθῶν εἰς Καῦρον ἵδρυσεν καὶ
διηύθυνεν τὴν Στοάν TEMPLE D'ESSENIE No III ἔνθα ἀπὸ τοῦ Ἰου-
νίου 1911 μέχρι τοῦ Φεβρουαρίου 1912, ἔκαμε σειρὰν ὁμιλιῶν πε-
ρὶ Ἀλχημείας, περὶ τῶν Πινάκων τοῦ KHUNRATH, περὶ τοῦ Ἀνθρώπου,
περὶ Ἀστρονομίας κ.ἄ.

Ὀλίγον ἀργότερον, εὐρισκόμενος ἐν Καῦρω, ἐγνωρίσθη μὲ
τὴν Μαρίαν Ρουτσάν, μετὰ τῆς ὀπλοῦ καὶ ἵδρυσεν τὸ Τάγμα τοῦ
Κριναετοῦ, τὴν 2ην Ἰαν. 1916. Μετὰ δύο ὅμως ἔτη ἡ Μαρία ἀπέ-
θανε καὶ τὸ βῆρος ἐπέπεσεν ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ Σεμελά. Μὲ τὸν
ἐπακολουθήσαντα πρόωρον θάνατον καὶ αὐτοῦ, τὸ Τάγμα παρέμει-
νε πρὸς στιγμὴν ἀνεῦ ἡγεσίας.

Παρά ταῦτα τὸ ἔργον δὲν ἐσταμάτησε καὶ διέδοχοι ἵκανοί,
ὅπως ὁ Εὐγένιος DUPRE, ὁ Γεώργιος Θ' Ἀγάθος κ.ἄ. ἀνέλαβον τὴν
ἀρχηγείαν εἰς τρεῖς ἔτη καὶ σήμερον ἀκόμη τὸ Τάγμα νὰ ἐξα-
κολουθῆ ἐργαζόμενον τόσον ἐν Καῦρω ὅσον καὶ ἐν Ἀθήναις, Ἀγ-
γλῆ καὶ Ἀμερικῇ.

ΣΕΜΕΛΗ, θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῶν Θηβῶν Κάδμου καὶ μητὴρ τοῦ
νύσου ἐκ τοῦ Διῶς. Ἡ παράδοσις λέγει ὅτι ἡ Ἥρα μὴ
δυνηθεῖσα νὰ ἐμοδίση τὸν Δία νὰ ἐνωθῆ μὲ τὴν Σεμέλην, ἐξε-
δικήθη ὡς ἐξῆς: Ἀφοῦ ἔλαβε τὴν μορφήν τῆς τροφοῦ τῆς Σεμέ-
λης, ἐνεφανίσθη ἐνώπιον τῆς ἀντιζήλου τῆς καὶ τῆς ὑπέβαλε
τὴν ἰδέαν νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸν Δία νὰ τὴν ἐπισκεφθῆ "μὲ τὴν
μορφήν ὑπὸ τὴν ὀπλοῦ μετέβη νὰ ζητήσῃ τὴν Ἥραν εἰς γάμον".
Ὁ Ζεὺς ματαίως προσεπάθησε νὰ περῶν τὴν Σεμέλην νὰ παρατηρηθῆ
τῆς ἀξιωματικῆς. Ἡ νεὰ ὅμως ἐπέμενε. Τότε ὁ ὕψατος τῶν θεῶν,
εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωματίον τῆς "ἐπάνω εἰς τὸ ἄρμα του συνοδευ-
όμενος ἀπὸ κεραυνούς, ἀστραπὰς καὶ βροντὰς". Ἡ δυστυχομένη
νεὰ κατεκίθη. Τὸ παιδί ποῦ ἔφερον εἰς τὰ σπλάγχνα τῆς καὶ τοῦ
ὀπλοῦ ἡ κυοφορὰ δὲν εἶχεν ἀκόμη συμπληρωθῆ, ὁ Ζεὺς τὸ ἐ-
πῆρε καὶ τὸ ἔρραψε μέσα εἰς τὸν μηρόν του. Ὅταν ἐπέρασάν οἱ
9 μῆνες, τὸ ἀπέσυρε καὶ οὕτω ἐγεννήθη ὁ Διδύσος.

Διὰ τῆς ἀλλαγῆς τῆς γεννήσεως τοῦ θεοῦ Διδύσου ὑπο-
κρύπτεται ἡ ἔννοια τῆς συμπύκνωσης οὐρανοῦ πυρός μετὰ τῆς ἀν-
θρωπίνης ψυχῆς. Ἐκ τῆς ἐπαφῆς ταύτης προκύπτει ἡ πρὸς τὴν

τελευταίαν ταύτην μετέδοσις τοῦ θεοῦ Πυρός, ἐξ ἧς ἡ ἐπαρχή τοῦ ἐξελικτικοῦ σταδίου τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς.

Ὁ μῦθος ὅμως δύναται νά ἀναγορευθῆ ἐπίσης καί εἰς τὸ παρακινδυνευμένον τῶν πράξεων ἐνίων ἀνθρώπων οἱ ὁποῖοι, χωρὶς νά εἶναι ὄριμοι καὶ ἐπαρκῶς μακαθαρμένοι, ἐπιζητοῦν νά γνωρίσουν τὰ μυστήρια τοῦ Πυρός καὶ τοῦ ἀθανάτου Πνεύματος. Βιβλιογρ. Π. Γράβιγγερ, Συμβολαὶ εἰς ἑλλ. Ἀνθρωποσ. I:12. J. Richerlin 67.

ΣΕΜΠ(Αἰγύπτιος θεὸς ἐνάλλονος πρὸς τὸν Κρόνον.

Βιβλιογρ. D.S. I 385. - RHEA. - Παγκόσμ. Μυθολ. 42. -

ΣΕΜΠΟΤΕΝΤΟΡΦ(RUDDOLF FRH VON SEBOTTENDORF)

Ψευδών. μηχανικός R. GLINDECK. - Γεν. 1875. -

Παλαιὸς Θεόσοφος. Συνιδρυτῆς τῆς Ὁ Ροδωσταυρικῆς Κοινότητος καὶ μεταφραστῆς μερικῶν ἔργων τοῦ HEINDEL εἰς τὴν γερμανικὴν (πχ. BOTSCHAFT DER STERNE).

"Ἔργα": Die Praxis der Alten Türkischen Freimaurerei, Frbg 1954, Λειψία 1924. -

- Geschichte der Astrologie, Λειψία 1923

- Der Talisman des Rosenkreuzers, Pfullingen 1923

- Astrologisches Lehrbuch, Λειψία 1927

- Die Hilfschoroskopie, Λειψία ἄ.χ.

- Stunden - & Frage Horoskopie, Λειψία ἄ.χ.

ΣΕΜΠΡΟΝΙΟΣ ΡΟΥΦΟΣ. - Γιάσημος μέγος τῆς ἐποχῆς τοῦ αὐτοκράτορος Σεύηρου. -

ΣΕΜΧΑΜΦΟΡΑΣ(ἕβρ. τὸ ἄνομα προεφέρθη καλῶς)

ὑπὸ τινῶν συγγραφέων(καὶ ὑπὸ τῆς H.P.B. GLOSSARY) μεταφράσθη ὡς "ἀδιακρέτον ὄνομα". Σεμχαμοράς εἶναι ὁ ὄρος διὰ τὸ ἀνέκφραστον ὄνομα τοῦ θεοῦ εἰς τοὺς ἐρχαίλους Ἰουδαίους. Μόνον ὁ Ἀρχιερεὺς ἐπετρέπετο ἀπ᾽ ἐαυτοῦ ἔτους (καὶ δὴ τὴν δεκάτην ἡμέραν τοῦ μηνὸς Τισρι) νά τὸ προσεῖρῃ ἐν τῷ Ναῷ. Κατὰ τὴν ἐκφώνησιν ὤφειλεν ὁ λαὸς νά προκαλῆ μέγαν θόρυβον, ὥστε οὐδεὶς νά ἀντιληφθῆ τὴν ὀρθὴν προφορὰν αὐταῦ. Μετὰ τὴν ἐκφώνησιν ἔλεγον: Σεμ Χαμ Φοράς.

Ἀργότερον ἐξεληφθῆ ὁ ὄρος Σ. διὰ τὸ σύνολον τῶν 72 ὀνο-

PAUL SÉDIR

2 janvier 1871 — 3 février 1926

μάτων του Θεού και των 72 κατηγορημάτων αυτού, τα οποία προέρχονται εκ των 3 στίχων της 'Εξόδου 18^{19,20,21} οι οποίοι αποτελούνται ακριβώς εξ 72 γραμμάτων.

Προς αποτέλεσμαν του πρώτου όνόματος λαμβάνομεν το πρώτον γράμμα του στίχου 19 (V) μετά το τελευταίον (δηλ. το πρώτον εξ αριστερών) του στίχου 20 (H) και, τέλος το πρώτον του στίχου 21 (U): VEHU, ο ιστάμενος υψηλότερον όλων, είναι κατά ταύτα το πρώτον κατηγορημα του Θεού. Διά προσάφους της καταλήξεως " 'Ιάχ" (Θεός, θήλυ) η " 'Ελ = Θεός (αρρεν) λαμβάνομεν το όνομα του πρώτου αγγέλου του Θεού, το είναι και το πρώτον θεϊον όνομα κατά το σύστημα αυτό. Διά χρησιμοποίησεως μιας άλλης κλειδός επί όλων των τρεις φορές 72 γραμμάτων, λαμβάνονται τα 72 θεϊα όνόματα, εκ των οποίων τα πρώτα είναι:

Βεχουιάχ, Γελιήλ, Σιταέλ, 'Ελεμιάχ, Μασιάχ, Λελαχήλ, 'Αχαϊάχ, Καχετέλ, 'Αζιήλ, 'Αλαδιάχ, Λαουμπιάχ, Χαχαϊάχ, Γιζαζήλ, Μερπαήλ κ.ο.κ.

Βιβλιογρ. Paris, Die Kabalah, Λειψία 1910, 1932, και Ulm 1955.

- P. Gröniger, Die 72 Götternamen (χειρόγρ.)
- Bl. Boni, Δόγμα 93, 94. Ιδρυκλεϊδες Σολομώντος 5.
- Ταξίλ 512.-

ΣΕΜΩΤ (έβρ. τα όνόματα).- 'Η πρώτη λέξις της 'Εξόδου εις την έβρ. Βιβλίον. 'Εκεῖθεν και το έβρ. όνομα της 'Εξόδου, του δευτέρου βιβλίου της Π. Δ.

ΣΕΝΖΑΡ (ή Σένζα).- Το όνομα μιας μυστικής ιερατικής γλώσσης η άπορρήτου μυστηριακής διαλέκτου όλων των μυστών της ιφήςλου. Πρέκεινά είναι μία είκονική και ιερά παγκόσμιος γλώσσα.-

ΣΕΝΤΙΒΟΓΚΙΟΥΣ (ψευδών. Μιχαήλ Σεντιβόγκιους) με το πραγματικόν του όνομα SENSOPHAX, έγεννήθη εν Μοραβία το 1566 και + 1646 OLMUTZ. Του άποδίδονται τα βιβλία: 'Εγχειρίδιον περί Θεου και το ΛΕΝΙΓΜΑ PHILOSOPHORUM AD FILIOS VERITATIS. 'Εξε- μεταλλεύθη όρυχεται και έξετέλεσεν έρεύνας επί των χρώσεων και των πολυτέμων λίθων. 'Αποῦ έπέτυχεν την φυγήν του μεγάλου άλ- χημιστου θ Σέθων και τον ώδήγησεν εις Κρακοβίαν, ένυμφεύθη

τὴν χήραν του καὶ ἐκληρονόμησεν αὐτῷ τὸ χειρόγραφον τοῦ μό-
νου ἔργου τοῦ Κοσμοπολίτου: "Βιβλίον τῶν 12 κεφαλαίων".

Βιβλιογρ.-H. Masson, *Diétion. Initiatique.* - Π. Γράβιγγερ,

'Ερμητ. Φιλοσ. I, 69, 78. L. Figuiet, *Alch. et Alch.* 273, 278.

J. Castelnat, *Chimie et Alchimie* 207.

ΣΕΝΤΙΜ (ἔβρ). - Τὰ στοιχειακά πνεύματα εἰς Καθβόλαν.

ΣΕΝΤΙΡ (PAUL SEDIR, ψευδῶν. YVON LELOUP) γέν. 18. 'Ιαν. 1871 DINAN

+ 3 Φεβρ. 1926, Παριεῖοι Γάλλος ἀποκρισταίης, μεταπηδήσας εἰς
τὸν Μυστικισμὸν. Νεώτατος ἦλθεν εἰς Παριεῖους ὅπου προσελήφ-
θη ὡς ὑπάλληλος εἰς τὴν Τράπεζαν τῆς Γαλλίας. Ἐκμισθεὶς ἀπὸ
τὰς ἀποκρίσεις ἐπιστήμης, ἐγένετο φίλος τοῦ Θ. Παπύς καὶ τοῦ
Στανισλάου ντε Θ. Γκαϊτά. Ταχέως προώδευσε καὶ ἔγραψε πολυά-
ριθμὰ ἔργα καὶ ἔρθε εἰς τὴν "INITIATION". Τότε ἔλαβε καὶ τὸ
ψευδῶν. Σεντίρ. Τὸ ἔργον του περὶ Ρ+Σ εἶναι θεμελιώδες. Μίαν
ἡμέραν ὅμως, εἰς κατάπληξιν τῶν σίλων καὶ μεθητῶν του, ἀπήρνη-
θη διαερρήδην ὅλους ἐκεῖνους τοὺς "θησαυροὺς τῆς γνώσεως" καὶ
ἐστράφη πρὸς τὸν καθαρὸν χριστιανικὸν μυστικισμὸν. Ἰδοὺ τί
λέγει εἰς ἓν αὐτόγραφον βιογραφικὸν του σημειώμα: "Ἐτέθη
εἰς ἐπαύριον ἀπὸ τοῦ 1887 μὲ πολλὰ θόματα. Ἡ ὕλική εὐμέρεια,
μοῦ ἦτο ἐγνωστὸς. Ἐν τούτοις εἶχον τὴν τόχην νὰ τεθῶ εἰς ἐπα-
ύριον μὲ εὐθηντικὸς ἐκπροσώπους ὅλων τῶν παραδόσεων. Ἡ ἐχεμύ-
θεια μοῦ ἀπηγόρευσε νὰ κοινολογήσω τὰ ζητήματα τὰ ὅποια μοῦ
μετεβέβασαν οἱ σκοτεινοί, ἀλλ' ἐσυνήθεις ἐκεῖνοι ἄνθρωποι. Ρεβ-
βῆνοι μοῦ παρέδωσαν ἄγνωστα χειρόγραφα, ἀλχημιστὰς μὲ ἐδέχθη-
σαν εἰς τὰ ἐργαστήρια τῶν σουφιστῶν, βουδδιστῶν, ταϊστῶν μὲ
ὠδήγησαν, ἐπὶ μικρῆς νύκτας, εἰς τὴν διαμονὴν τῶν θεῶν τῶν
εἰς βραχμάνος μοῦ ἐπέτρεψε νὰ ἐντιγράψω πίνακας μὲ μάντρα
ἓνας γιόγχι μοῦ ἐδίδαξε τὰ μυστικὰ τῆς θεωρίας (CONTEMPLATION).
'Αλλὰ ἓνα βράδυ, μετὰ ἀπὸ κάποιαν συνάντησιν, ὅλα αὐτὰ τὰ ὀ-
ποῖα οἱ θεαματιστοὶ αὐτοὶ ἄνθρωποι μοῦ ἐδίδαξαν, κατέστησέν· δι'
ἐμὲ ἕως ἐλαφροῦς ἀτμῆς καὶ ἐνέρχεται ἀπὸ τῆς γῆς καὶ ὑπερθερ-
μάνθη σὲ ἓνα λυκίσκος."

Ποῖα ὑπῆρξε ἡ προσωπικότης καὶ συνήνησεν ὁ Σεντίρ; Ὁμι-
λεῖ συγκατακλυμμένα εἰς τὸ ἔργον του: Μυθσεῖς, Πάντως ἀπὸ τῆς
ἡμέρας ἐκεῖνης ὁ Σ. κατέστη διάπυρος ὁπαδὸς τοῦ Χριστοῦ καὶ
τοῦ Εὐαγγελίου. Ἐδωκε πολυαριθμὸς διαλέξεις. Ἐδημιούργησε
μίαν ἀνεξάρτητον χριστιανικὴν κίνησιν, τὰς "AMITIES SPIRITUEL-
LES" μὲ ἄμωσον σκοπὸν τὴν ἐλεημοσύνην.

Υπέστη δηλ. σχεδόν ό,τι καί ό Θ. Ιαίν Μαρτέν. Τό σώμα ένεταφιάσθη είς τό νεκροταφείον SAINTE VINCENT, είς τήν Μοναρχίαν, τό δε μαυσαφείον του είναι άντικείμενον προσκυνήματος τών φιλων καί υπαδών του.-

"Εργα:--Les Rose-Croix, Παρίσιαι 1953

_Initiations, 1924, Bihoral- es-Rouen

_Histoire et Doctrines des R+C, Paris 1932

_Les Forces Mystiques et la Conduite de la Vie, 1923
Bihoral- e -Rouen.

Βιβλιογρ. "Voile d'Isis" 1926 N° 76, Numero Special.
Wittmanns, R+C Index.-Papus, Magie-Index.-

ΣΕΟΛ.- Ό τόπος διαμονής τών νεκρών όπου παραμένουν είς κατάστασιν σκιών, είς τήν Π.Δ.

ΣΕΡΑΠΙΣ.- Αίγύπτιος ήλιακός θεός, όστις άντικαθίστα τόν "Θαϊριν είς τās λαϊκάς λατρείας, καί προς τιμήν του έψάλλοντο ύμνοι μέ τās 7 φωνήεντα, Πολλάκις έλατρεύετο υπό τήν μορφήν όφεις (έβρ. Σ-ρ-π= όφεις).

Κατά τόν Ιον αί. τού Χριστιανισμού έλατρεύετο ακόμη ως ό ύψιστος θεός τής Αίγυπτου.

Αργότερον τό έλλην. καί ρωμαϊκόν όνομα ιδίων θεών τών όποιων ή λατρεία έκτελεΐτο επί Πτολεμαίων. Ό Σέραπισ έθεωρεΐτο ως ό νεκρός Άπις, είς τόν όποσον απέδιδοντο αί ιδιότητες τού Όσίριδος. Ήτο ό κύριος τού υποχθόνιου κόσμου καί διά τούτο πολλαχώς έταυτίζετο προς τόν Έλληνικόν Άδην.-
Βιβλιογρ. Εύσέβιος I 206, 207, -Π.Γράβιγγερ, Ηυσταγωγία είς τήν άρχαίαν Αίγυπτον 19.

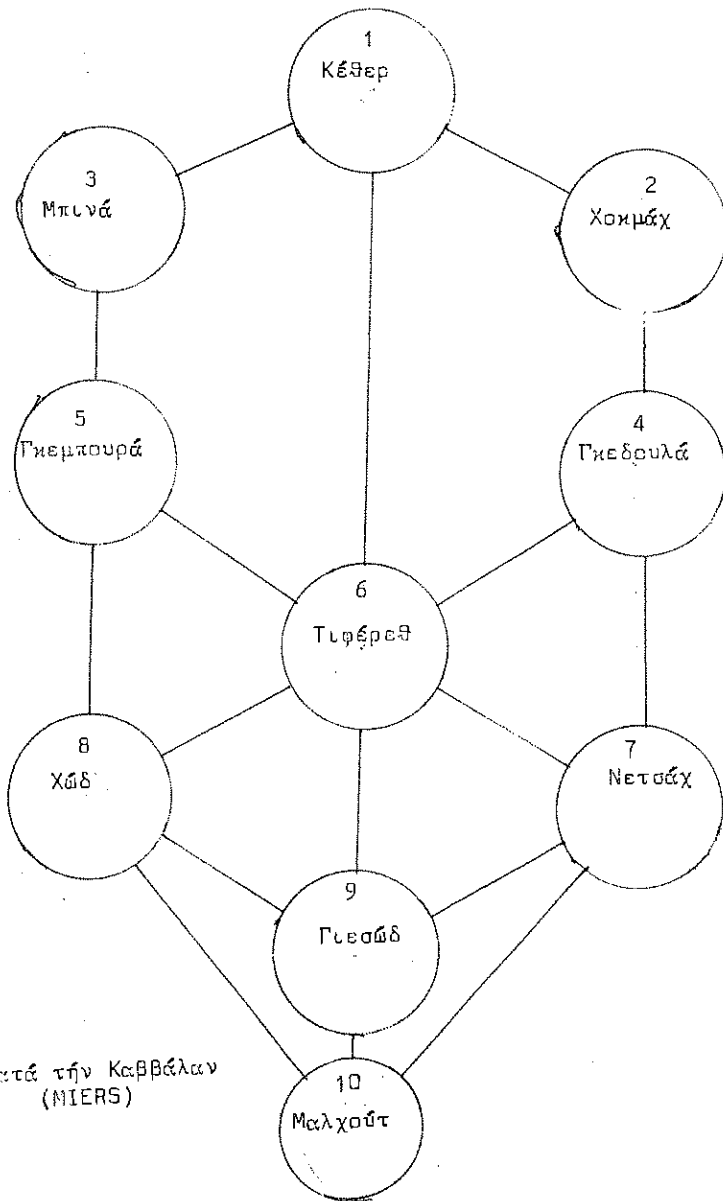
ΣΕΡΑΠΙΣ ΜΗΕΥ.- (SERAPIS BEY). Είς τών Θ Διδασκάλων τής "Αντικρ. Β.Ε. "Εγραψε πολλάς έπιστολάς είς τόν "Ολκοτ καί επί τι χρονικόν διάστημα τού παρέδωσε μαθήματα. Έπίσης ό Διδ. τής Η.Ρ. Β. όστις άντικατέστησε τήν 7-9-1875 τόν Διδ. (προστατευτικόν πνεύμα) Τζών Κίνγκ.

Βιβλιογρ. C.E. Bechhofer Roberts, The Mysterious Madame,
Λονδ. 1931

ΣΕΡΑΦΕΙΜ.- (έβρ. SERAPH. καίω, διαφλέγω), Τό όνομα είναι είς τόν κληθντικόν, χρησιμοποιεΐται σίμως πολλαχώς καί μέ τήν

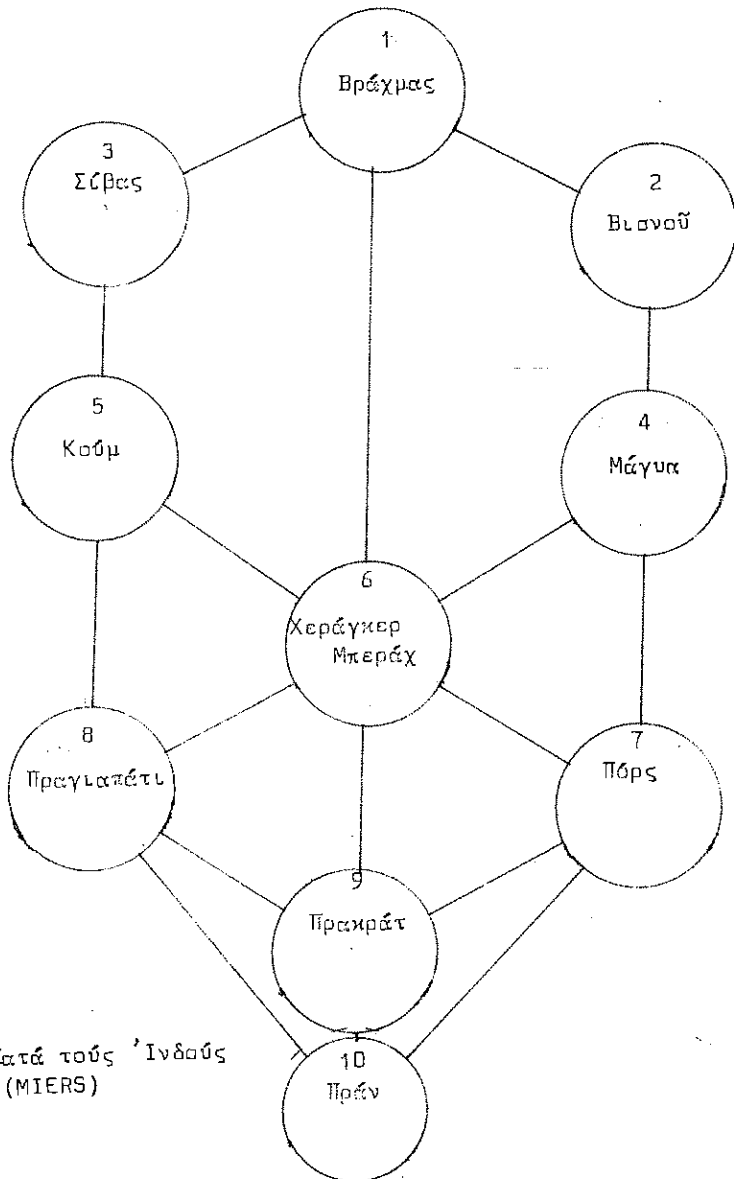

"Λύν - Σάφ

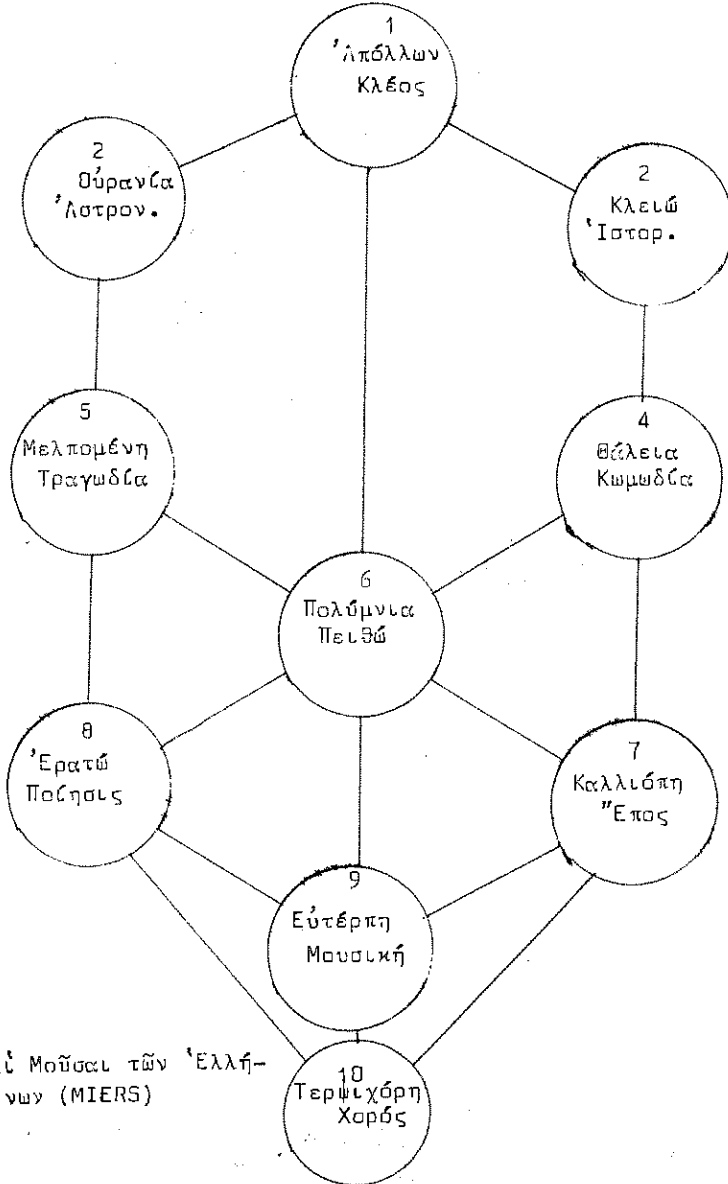
α) Κατά την Καββάλαν (NIERS)

Νιρβάννα

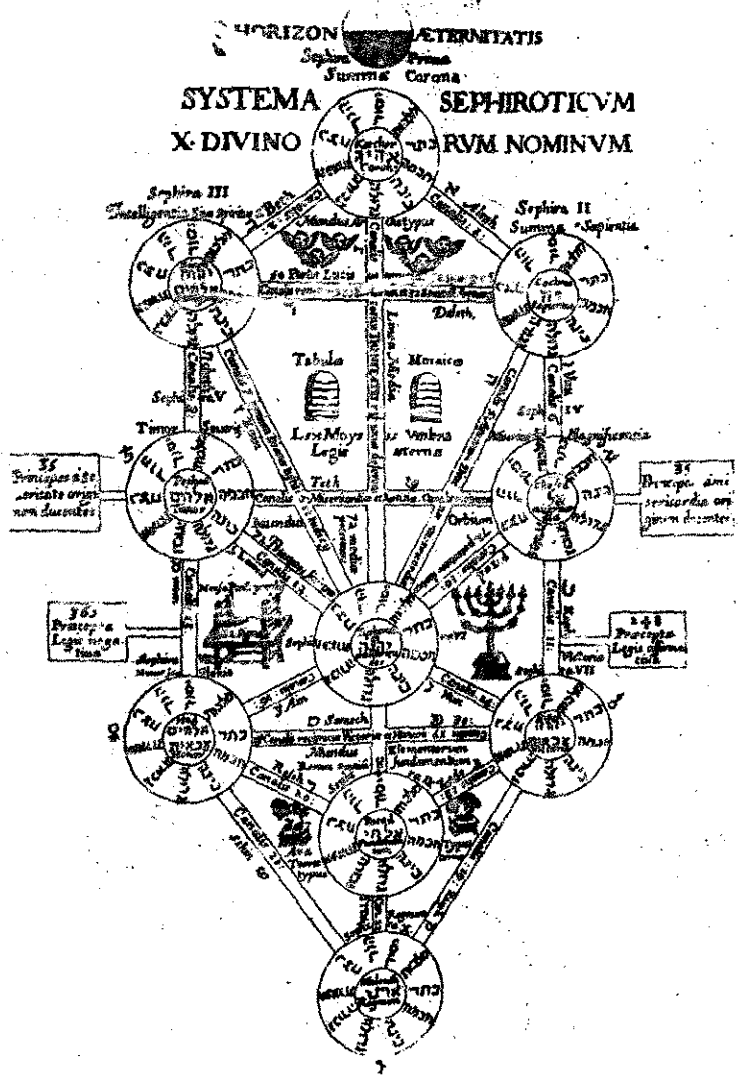

β) Κατά τοὺς Ἰνδοὺς (MIERS)

Παρνασσός

γ) ἢ Μοῦσαι τῶν Ἑλλή-
νων (MIERS)

Τὸ δένδρον τῶν Σεφίρθθ
(ATHANASIUS KIRCHER, OEDIPUS AEGY-
PTIACUS, Πλῆν 1562)

MIERS, διὰ τὴν ἀκρίβειαν τῶν ἰσων δὲν ἀναλαμβάνομεν οὐδεμίαν εὐθύνην. Τὸ αὐτὸ δύναται ἡ λεχθῆ καὶ περὶ τῶν ἀναλόγων πινάκων τοὺς ὁποίους κατεχρήσαμεν εἰς τὴν "θεογονίαν" μας. Εἶναι προῖόν μεγάλης εὐρυμαθίας, ἀλλὰ ἴσως καὶ μεγάλης φαντασίας...

Ἄξιολογητὸν τέλος εἶναι ὅτι αἱ θέσεις τῶν ἀξιωματικῶν μιᾶς τεκτ. Στοῦς κατὰ τὸ ηπειρωτικὸν Τυρικόν, ἀνταποκρίνονται πρακτικῶς εἰς τὸ διάγραμμα τῶν 10 Σεφίρωθ. Περαιτέρω ὁ σκοπ. Τεκτ. ἀφιερώνει πολλοὺς τῶν ἀνωτέρων βαθμῶν του, εἰς τὴν μελέτην τῶν Σεφίρωθ. Τὸ αὐτὸ δύναται νὰ λεχθῆ καὶ διὰ τὰς παραδοσιακὰς μηητικὰς ὀργανώσεις ὅπως ἡ Θ Χρυσῆ Χαραυγῆ, ἡ Θ Ἐρμητικὴ Ἀδελφότης τοῦ Λοδζοῦ, τὸ Θ Δ.Δ. κ.λπ.

Βιβλιογρ. Paris, La Cabbale (Γερμ. μτφρ. Λειψία 1916 καὶ 1962 Fr. Warrain, Les Sephiroth, Paris 1931

V. B. Herybutn, Virga Aurea, Παρίσιοι 1922

H. Serouya, La Kabbale, Paris, 1960, Grasset

Suarez et Minotauri, Le Sepher Yetsira, Paris 1968, Payot

C. G. Scholom, La Kabbale et sa Symbolique, Paris 1966, Payot

(Περαιτέρω βιβλιογρ. βλ. Θ Καρβάλα, Σεφέρ Γιετζιρέχ)

-θεολογικὸν καὶ κοσμολ. δένδρον τῶν Σ.Π. Γράβιγγερ, Θεογν., 174, 184.

- Αἱ 10 Σ. ἐν συγκρ. πρὸς ἄλλας παραδόσεις: Γράβ. Θεογν. 156 Ἐπίσης: El Levi, La Cabbale 62. -Voile No 27, 243, 1929, 770.

G. Scholom, 89, 228. -M. Riviero, Hist. 144, 149. Idem, Annl, 41 ΣΗΘ. - Κατὰ τὴν ἀφήγησιν τῆς γενέσεως, ὁ ἄβελ θνήσκει χωρὶς νὰ ἀγγίσῃ ἀπογόνους, ὁ δὲ Κάϊν θνήσκει κατηραμένος. Διὰ τοῦ Σῆθ διακοπτεται ἡ φυλὴ τοῦ Ἀδάμ. Τὸ γεγονός τοῦτο ὑπῆρξεν ἢ αἰτία νὰ καταστήῃ ἡ προσωπικότης τοῦ Σῆθ κεντρικὴ διὰ πολλοὺς μύθους ἰουδαιοχριστιανικοὺς καὶ γνωστικοὺς.

Υπάρχει μία φωνητικὴ ἀναλογία μεταξὺ τοῦ Σῆθ τῆς Βίβλου καὶ τοῦ Σέτ τῆς ἰουδαϊκῆς ἀφηγήσεως. Ἐν τούτοις τὰ δύο αὐτὰ πρόσωπα ἐκ πρώτης ὄψεως ἀντιτίθενται ἐκ διαμέτρου. Ὁ Ἀιγύπτιος Σέτ εἶναι ὁ φονεὺς τοῦ ἀδελφοῦ του Ὁσκριδος καὶ συγγενεῖς οὕτω μὲ τὸν βιβλικὸν Κάϊν. Εἶναι ἡ προσωποποίηση τοῦ κακοῦ, εἶναι ὁ Τυφῶν (ἐν τῷ ὁποίῳ ὁ RENE GUENON ἀνακαλύπτει τὸν ἑλλην. Πόθωνα). Ἐν τούτοις, παρατηρεῖ ὁ ἴδιος συγγραφεὺς, εἰς τὴν ἑβρ. ὁ Σῆθ σημαίνει "ἕδρα-ωσιν", εἰς τὸ θηλυκὸν σημαίνει "ἀναταραχὴν καὶ ἐρείπωσιν".

ὥστε ὁ Σηθ δύναται νὰ ἔχη ἀγαθὴν καὶ καταστρεπτικὴν σημασίαν, δημιουργίαν καὶ φθορὰν, ὅπως ὁ Σελβ. Ἄρα μετέχει τῆς ἀμφιδρόμου ἐννοίας τοῦ ὄφους. Γνωρίζομεν (Θ "Οφίς, Ὄφῖται) ὅτι ὁ μὲν διπλὴν σημασίαν ἔφαι ἦτο τὸ ἐπίκεντρον τῶν φιλοσοφημάτων τῶν Γνωστικῶν. Ἄλλε εἰς τοὺς Γνωστικούς τὸ πρόσωπον τοῦ Σηθ, " ὁ μέγας Σηθ" ἦτο ἀντικείμενον μεγάλης εὐσεβείας. Ἐθεωρεῖτο, μαζὶ μὲ τὸν ἀδελφὸν τοῦ Νορέα, ὡς οἱ πρόγονοι τῶν " πνευματικῶν" ἀνθρώπων, οἱ ἔχοντες ἐξασφαλῆσαι τὴν σωτηρίαν.

Τὸν ἴδιον αἰ. ἐπανευρίσκομεν τὸν Σηθ εἰς τὸν μῦθον τοῦ Γκιράαλ. Πράγματι ὁ Σηθ ἐπέτυχε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν γήινον Παράδεισον καὶ νὰ ἀποσπάσῃ τὸν Γκιράαλ ποῦ εἶχεν ἐκεῖ κρυβῆ μετὰ τὸ ἐδαμικὸν ἁμάρτημα. Ἄρα προσκονίζει τὸν Χριστόν. (H. MÅSSON).

Βιβλιογρ. Π. Γράβιγγερ, Βεργνωσία 84, 91, 92, 96.-

Παρισμ. Μυθολ. 51. Voile d'Isis 1927, 60. Levi, Ίστορ. 3.

ΣΗΘΙΑΝΟΙ.- Γνωστικοὶ αἵρεσις (Π. Γράβ. Κοσμολ. 258).

ΣΗΘΩΝ.- Ἄλλε. ἢ Σέθων ἢ Κοσμοπολίτης (Θ Κοσμοπολίτης).

ΣΗΜΕΙΑ ΓΝΩΤΗΡΙΩΣΕΩΣ.- εἰς τὰς ἐσωτερικὰς Ὀργανώσεις, ἀποτελοῦν τὰ Σ. ἢ τὸ μέσον ἀποδείξεως ὅτι ὁ παρουσιαζόμενος εἶναι πράγματι μέλος τούτων. εἰς τὸν Ε.Τ. τὰ Σ. ἢ βασιζονται ἐπὶ τῶν ἐξουσιῶν τῶν ἀρχαίων Λιθόδωμων, ὑπάρχουν δὲ σημεῖα, λέξεις καὶ χειρῶν αἰ ὅποια εἶναι ἄλλαν διαφορὰ εἰς τοὺς ἐκάστοτε βαθμοὺς καὶ ἔχουν ἀναλόγως μίαν συγκεκριμένην συμβολικὴν σημασίαν.

Ἡ ἀπλή ὅμως γνώσις τῶν Σ. ἢ δέν ἐπαρκεῖ σήμερον εἰς τὸν Ε.Τ. διὰ τὴν ἀπόδειξιν ὅτι τὸ ἄτομον ἀνήκει εἰς τὸν θεομόν, διότι πρό πολλοῦ ταῦτα ἐδημοσιεύθησαν καὶ ἐκοινοποιήθησαν διὰ τοῦ τύπου.

Ἄλλε πέραν τούτου τὰ Σ. ἢ ἔχουν καὶ ἄλλην σημασίαν: εἶναι ὅλα ἐμεικτὰ καὶ σωματικὰ καὶ ψυχικὰ προσόντα τὰ ὅποια πρέπει νὰ παρουσιάζῃ ὁ προσερχόμενος πρὸς μῆσιν, ὅπως ἡ ἀπουσία οἰουδήποτε σωματικοῦ ἐλαττώματος (Τραυλισμός, κούφωσις τῆς σπονδυλικῆς στήλης κ.τ.θ.) ἢ παρουσία ἀντιθέτως ζωηρᾶς δόφης πρὸς γνώσιν, ἢ ὑπαρξίς ὑπομονῆς, ἢ ἔλλειψις στέσεως κριτικῆς καὶ περιεργείας.

Βιβλιογρ. Π. Γράβιγγερ, 'Ομιλίας 'Εσωτερισμού 59.-
St. De Guaita, III 443. Λάσκαρης 712.

ΣΗΜΕΙΑ ΤΟΥ ΟΡΙΖΟΝΤΟΣ. - Κατά κανόνα ἡ ἄνατολις εἶναι ἡ προτι-
μωμένη διεύθυνσις τοῦ ὀρίζοντος, ἐκ τῆς ὁποίας τὸ φῶς
ἔρχεται ἢ ἀναμένεται νὰ ἔλθῃ. Εἰς τοὺς ἀρχ. Αἴγυπτ. Ναοὺς
ἢ κατὰ προτίμησιν διεύθυνσις ἦτα ἡ Δύσις, εἰς τρόπον ὥστε τὸ
φῶς ἐκ τῆς ἀνατολῆς νὰ δύναται καλλίτερον νὰ γένη ἀντιληπτόν.
Συχνὰ εἰς τὰ μυητικὰ σωματεῖα ἐπισύρεται ἡ προσοχὴ τοῦ μου-
μένου εἰς τὴν διπλὴν παρατηρητικότητα, εἰς τὴν σύγχρονον δηλ.
παρατήρησιν τῆς τε ἄνατολῆς καὶ τῆς Δύσεως, διὰ νὰ ἀναγνω-
ρίσῃ τὸ ἔξ ἄνατολῆς ἐρχόμενον φῶς καὶ νὰ παραμυλαχθῇ συγχρό-
νως ἀπὸ τῶν παγίδων καὶ πειρασμῶν τῶν προερχομένων ἐκ τῆς Δύ-
σεως.

ΣΗΜΕΙΟΝ (POINT). Τὸ ἀπλοῦν σημεῖον (.) εἶναι τὸ οὐσιῶδες στοι-
χεῖον πάσης συμβολικῆς καὶ τῆς ἑραῆς Γεωμετρίας. Γεννήτωρ
δυνάμει, τῆς εὐθείας, ἡ ὁποία μὲ τὴν σειρὰν τῆς εἶναι ἢ γεν-
νήτωρ τοῦ ἐπιπέδου καὶ τοῦ ὄγκου, τὸ σημεῖον εἶναι τὸ ἄτομον,
ἢ μονάς τῆς μορφῆς τὴν ὁποίαν γεννᾷ διὰ μεταθέσεως καὶ οὐχ
διὰ πολλαπλασιασμοῦ. Εἶναι ὁ ἐνδιάμεσος ὄρος μεταξὺ "ὄντος
καὶ Μή - "ὄντος. Μὲ ἄλλας λέξεις τὸ σημεῖον δὲν εἶναι στοι-
χεῖον τοῦ χώρου, περιλαμβάνει ὅμως δυνάμει τὸν χῶρον (ἐκτετατὸν)
τὸ αὐτὸ δύναται νὰ λεχθῇ καὶ περὶ τοῦ Θεοῦ: ὀνομαστός, ἀλλ'
οὐχ μετρητός. Γεννῶν τὰ πάντα μὲ ἀπόλυτον ἐλευθερίαν, περι-
έχων ἐν ἑαυτῷ τὴν μορφήν ὑπὸ υπερβατικὴν σύλληψιν. Οὕτω ὁ Θε-
ός; ὁ δημιουργὸς Θεός, ὁ Μ. Ἄ. Τ. Σ. δὲν δύναται καλλιῶν νὰ συμ-
βολισθῇ παρὰ διὰ τοῦ Σημεῖου.

Τὸ Σημεῖον παίζει σημαντικὸν ρόλον εἰς τὸν μουσουλμανι-
κὸν Ἐσωτερισμόν, ὅπως καὶ εἰς τὴν Καθββάλαν. Θὰ παραθέσωμεν
τὴν γνώμην τοῦ Ἀγρίππα: " Τὸ κέντρον τοῦ κόσμου ἀντιστοι-
χεῖ πρὸς τὸν Θεόν, τὸν ἄνωστατον, ὅστις ἦν Εἶς καὶ ἀπρόσμετρη-
τος δημιουργεῖ ἐν τοῦτοις τὰ μετράμενα ὄντα καὶ περιέχει τὰ
πάντα ἐν ἑαυτῷ".

ΣΗΨΙΣ. - (PUTREFACTIO). - Ἡ 2α φάσις τοῦ Μεγ. Ἔργου. Κατὰ
τούς συγγραφεῖς " φθείρει τὴν καλαιάν φύσιν καὶ τὴν μορ-
φήν τοῦ σηπωμένου σώματος, τὸ μετατρέπει εἰς νέον τι σῶμα
διὰ τοῦ ὁποίου γεννᾷται ὑστερον εἰς τελείως νέος κικρπός. "

"Αμα τῇ ἐπιτεύξει τῆς Σήψεως, ἡ Οὐσα λαμβάνει μέλαν χρῶμα (μέλανσις) ἐξ οὗ καὶ ἡ φάσις αὕτη καλεῖται. "κύρακος κεφαλή".

Ἡ φάσις αὕτη τοῦ "Ἔργου εἶναι ἡ σημαντικώτερα διότι καταδεικνύει εἰς τὸν πειραματιστὴν ὅτι εἰρίσκεται εἰς τὸν ὀρθὸν δρόμον. Ὁ Βασίλ. Βαλεντιῆνος εἰς τὸ ἔργον του περὶ "Ἰζώθ, παραθέτει μέλαν ξυλόγραφον ἄκαν διδασκτικὴν ἐπὶ τῆς φάσεως ταύτης τῆς μελάνσεως. Παραρσιάζεται ἐντός τοῦ ὡσὶ τοῦ "Ἰθάνορος (τοῦ ἀλχημικοῦ κλιβάνου) κατάκειτον ἓν πτώμα ἀνθρώπου ἐν ἀποσυνθῆσει. Ἐν τῶν κάτω ἢ θερμότης ἐνεργεῖ ἠέλιως καὶ μετὰ πολλῆς δεξιότητος. Πρὸς τὰ ἄνω εἶναι παρατεταγμένοι ὅλοι οἱ ἀστρολόγικοι κλανῆται μὲ τὰ σύμβολά των, οἱ ὅποιοι παραστέκουν εἰς τὸ ἐπιτελούμενον ἔργον καὶ ἀσφαλῶς ἐπηρέαζον καὶ αὐτοὶ μὲ τὰς ἐκτινοβολίας των. Μεταξὺ αὐτῶν, πρὸς τὰ δεξιὰ διακρίνεται ὁ μέλας κρόνος, ὑπὸ τὰς ἐπηρεάς τοῦ ὀποίου λαμβάνει χώραν ἡ μέλανσις τῆς πρώτης Ὑλης. Πλήρες ἐλπίδος τὸ πτώμα, ἀνυψᾶται τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸν οὐρανόν· ὁ μέλας κόραξ ἐπίδεδεται εἰς τὸ ἔργον τοῦ διαχωρισμοῦ καὶ τῆς "ἐγκαταλείψεως τῆς σαρκὸς ἀπὸ τῶν ὀστέων", ἐνῶ ἡ ψυχὴ καὶ τὸ πνεῦμα, ὑπὸ μορφήν πτερωτῶν ὀντοτήτων, ἐγκαταλείπουσιν τὸ σῶμα, ἐνῶ τὸ πτώμα ἀποδέδει τὴν τελευταίαν πνοήν. -

Βιβλιογρ. Π. Γράβιγγερ, Ἑρμητ. φιλοσ. I 125, 172, II, 31, 104. P. Riobd, Ἀλχημ. ἔρευναί 6. - A. Poisson, Theories 113.

L'e Breton, Cléris 28, 117. Fulcanelli, Myst. des Cathédrales σ. 70. P. Roeselous, III 222, 224, 261.

ΣΘΕΝΟΜΕΤΡΟΝ. - Ἀπλοῦν ὄργανον, κατασκευασθὲν ὑπὸ τοῦ DR .

BARADUC διὰ τοῦ ὀποίου ἀποδεικνύεται ἡ ὑπάρξις καὶ ἡ μηχανικὴ ἐνέργεια τοῦ μαγνητικοῦ ρευστοῦ. (Βλ. Μπαράντζικ).

S. I. - Σύντμ. τοῦ γαλλ. SUPERIEUR INCONNU. Ἀνώτερος "ἄγνωστος. Ὁ τίτλος τοῦ ἀνωτάτου βαθμοῦ τῶν Ἐκλεκτῶν καθὲν τοῦ Θ Μαρτινέζ ντέ Πασκουέλλυ. Ἀργότερον εἰς τὸ ὑπὸ τοῦ Θ PAPUS νεοιδρυθὲν Τάγμα τοῦ Μαρτινισμού, εἰς τιμητικὸς τίτλος χωρὶς συγκεκριμένην διάκρισιν.

ΣΙΒΑ (σικρ). - Προσωποποιήσις τῆς τρίτης ὕψεως τῆς Ἰνδουϊκῆς Τριάδος, ταυτοχρόνως καταστροφεὺς καὶ δημιουργός. Συμβολίζει τὴν διαδικασίαν τῆς ἀνάου μεταμορφώσεως ἐξ τῆς πηγάζει ἡ ζωὴ. Ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τῆς συζύγου του (Σάκτι) τῆς θεᾶς

Basilus Valentinus :
Putrefactio

Ὁ θεὸς Σίβα ἐν ἐκστάσει χορεύων
τὸν χορὸν τῆς καταστροφῆς Ταυτάβα
(Μουσεῖον τοῦ Μαδράς)

Κάλι, συντρέχει εἰς τὴν ἰσορροπίαν τοῦ Κόσμου, διὰ τῆς καταστροφικῆς καὶ μεταμορφωτικῆς του ἐνεργείας. Μωκρᾶν ἀπὸ τοῦ νᾶ θεωρεῖται ὡς "ὁ κατηραμένος Διάβολος" τιμᾶται καὶ λατρεύεται ἐν Ναοῖς, ὅπως καὶ τὰ ἄλλα δύο πρόσωπα (Βράχμας καὶ Βισνοῦ), πλεῖστα δὲ μητρικαὶ ὀργανώσεις, ἐργάζονται κατὰ τὴν αἰβαίτικὴν κατεύθυνσιν. Παραλλήλως γίνεται λόγος καὶ περὶ Δράκοντος, ἀντιδρωῦτος καὶ ὅμως συνεργοῦτος εἰς τὸ ὅλον ἔργον τῆς Δημιουργίας.

Βιβλιογρ.- Π. Γράβιγγερ, Θεωγνώσια 83.- Arthur Miles, Le Culte de Civa, Paris 1935, Payot. Chochoa, Hist. 192.

Güenon, Introduction 201. Παγκόσμ. Μυθολ. 479, 525.

R. Güenon, Ἰνδουϊσμός ΙΓ 55.-

ΣΙΒΑΙΣΜΟΣ.- Ὁ νεώτερος Σιβαϊσμός, ὅπως καὶ ὁ Βισνουϊσμός, εἶναι δύο διάφοροι τρόποι μητρικῆς πραγματώσεως, οὐχὶ δὲ "αἰρέσεις" ὅπως τὰς ἐννοοῦν οἱ Δυτικοί, τοῦ Ἰνδουϊσμοῦ. Ἠμφότεροι εἶναι ἐξέσου νόμιμοι καὶ ὀρθόδοξοι. Ἐν τούτοις πρέπει νὰ προσθέσωμεν ὅτι ὁ Σιβαϊσμός, ὁ ὅποσος εἶναι ὀλιγώτερον διεκδεδωμένος ἀπὸ τὸν Βισνουϊσμόν, καὶ ἀποδίδει μικροτέραν σημασίαν εἰς τοὺς ἐξωτερικοὺς τύπους, εἶναι ὑπὸ τινα ἔννοιαν ὑψηλότερος ἀπὸ αὐτόν καὶ ἄγει κατὰ ἀμεσώτερον τρόπον εἰς τὴν καθ' αὐτὸ μεταφυσικὴν πραγματάωσιν.

Ταῦτο γίνεται εὐκόλως ἀντιληπτὸν ἐξ αἰτίας τῆς φύσεως τῆς ἀρχῆς πρὸς τὴν ὁποίαν οὗτος στρέφεται, διότι ἡ "μεταμόρφωσις" κού ἐπιδιώκεται εἰς τὸ ἄτομον, εἶναι μετέβασις εἰς τὴν πέραν τῆς μορφῆς, ποὺ φαίνεται ὡς καταστροφή τῆς μερικευμένης σχετικῆς ὄψεως τῆς ἐκδηλώσεως, διότι εἶναι ἐκτριβῆς μετέβασις ἐκ τοῦ ἐκδηλωμένου εἰς τὸ ἀνεκδηλωτόν, διὰ τῆς ὁποίας συντελεῖται ἡ ἐπιστροφή εἰς τὴν ἀόριστον ἀμεταβλητότητα τῆς ὑπερτάτης ἀρχῆς ἐκτός τῆς ὁποίας οὐδὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπέρχῃ, πλὴν τοῦ φανταστικοῦ.

Ἐκάστη τῶν φεσων ὄψεων, ὡς ἔχουσα ἰδίαν δύναμιν καὶ ἐνέργειαν, ὀνομάζεται θ Σάκτι καὶ παρλιτανεταὶ σάμβολικῶς μὲ μαρφηνογυναικίος. Οὕτω ἡ Σάκτι τοῦ Βράχμα εἶναι ἡ Σαρσβάτι, τοῦ Βισνοῦ ἡ Λάξμι καὶ τοῦ Σρβα ἡ Παρβάτη. Μεταξύ τῶν Σάκτις (τῶν ὁπαδῶν τοῦ Σρβα) μερικοὶ προσκολλῶνται περισσότερο εἰς τὴν θεώρησιν τῶν Σάκτις καὶ διὰ τοῦτο λέγονται

"Σάκτας". Τόσον οί " Σάϊβας", όσον καί οί Βαϊσβάνας, έχουν έντός ύλων τών παραδοσιακών Γραφών, τά ίδιικά των Βιβλία δηλ. τάς Πουράνας καί τάς Τάντρας, τά όποια άνταποκρίνονται εΐς τάς ίδιαιτέρας των κλίσεις. (Προβλ. Ταντριαιμός).
Βιβλιογρ. R. Guenon, Ίνδουλισμός ΙΙ 58, Chochoń, Soc. 150

ΣΙΒΑΝΑΝΤΑ (SWAMI SIVANANDA SARASVATI, ψευδών. του DR. MED. KURPUSWAMY). Ίνδός Γιόγκι διευθόνων έν "Άσραμ εΐς SIVANANDA-BAR (παρά τό Μεδράς). Μέχρι του 1923 έπίσης δρσίας. ώς Ιατρός υπό τό πολυτικόν του όνομα εΐς NEGRI SEMBILAN. Κατόπιν μέλος του Ίτάματος τών SAMNYASA.-

"Έργα: Hatha Yoga. Breitacher Yoga. Kriya Yoga.
Yoga im Täglichen Leben. La Pratique de la Meditation,
Paris, 1954, Albin Michel.-

Βιβλιογρ. Swami Sivananda, Der Verkünder des Neuen
Zeitalters, Gelnhausen

Dr B. B. Adhvaryo, Die Botschaft. Swami Sivanandas.

ΣΙΒΑΝΑΡΑΓΑΜΑ (.ΠΑΡΑΜΑΗΑΜΣΑ ΣΙΒΑΝΑΡΑΓΑΜΑ).- γεν. περ. 1840.
Μπενάρης, + 1909 Καλκούτα.

Υΐός ένός Βραχμάνου, παρέμεινε κατά τας δηλώσεις του μέχρι θανάτου άναλφάβητος. Έγκατέλειψεν εΐς ηλικίαν 12 έτών τήν πατρικήν οίκIAN καί περιεπέρετο πρώτον διά νά θείση έρωτήματα καί άργότερον διά νά διδάξη. Ήτο ένδεδυμένος ώς θ Σανυάζι, χωρίς έν τούτοις νά άνήκη εΐς έν τοιούτο Τάγμα. Ίδρυσε μετά ταύτα ίδιαν Ινδικήν αίρεσιν.

Παραμαχάμσα εΐναι συνήθως ό τίτλος διά Σανυάζις ανωτάτης έρωσίνης.

Βιβλιογρ. M. M. Chatterji, Indian Spirituality or the
Travels and Teachings of Sivanarayana, Λονδ. 1907

ΣΙΒΑ ΣΙΝΧΙΤΑ.- Μια περίφημος Ινδική συλλογή κειμένων περ
τινων φυσικών πρακτικών (άσκήσεων).

ΣΙΒΥΛΛΑ.- Εΐς τούς άρχ. Έλληνας καί Ρωμαίους, μια γυναΐκα ήτις προβλεγε τό μέλλον. Ή ένδοτε άποδιδόμενη έτυμολογία ότι " εΐναι έκείνη ή όποια έκφράζει τήν θέλησιν του Δεός" εΐναι άστήρικτος. Χαρακτηριστικόν εΐναι ότι δέν άναφέρονται ώς άνήκουσαι εΐς τήν ύπηρεσίαν θεών. Ήσαν μάντιδες περιοδοδουσαι καί ά Παυσανίας μνημονόθει, ότι ή σΐβυλλα

Ἡροφλη ἦλθεν εἰς Δελφοὺς διὰ νὰ ἀντικαταστήσῃ τὸν Ἀπόλλωνα. Ὁ Οὐάκρων ἀναφέρει ὅτι ἡ σβύλλα τῆς Κόμης ἦλθεν εἰς Ρώμην καὶ ἐπώλησε τὰ βιβλία τῆς εἰς τὸν Ταρκύνιον Πύρρον. Εἰς τὴν Ἑλλάδα ἡ δρᾶσις τῶν δέν φαίνεται σχεδὸν καθόλου, ἐνῶ ἀντιθέτως εἰς τὴν Ρώμην ἦσαν εἰς μεγάλην ὑπόληψιν, ἂν ὄχι αὐτὰ αἰ ἰδοῖαι, τουλάχιστον αὐ προφητεῖαι τῶν. Εἶναι μᾶλλον γεγονός, ὅτι διάφοροι προφητεῖαι, ἀνήκουσαι εἰς μίαν ἢ περισσοτέρας σιβάλλας, εἶχον συλλεγῆ εἰς βιβλία τὰ ὁποῖα ἐφύλαττον οἱ Ρωμαῖοι μετὰ μεγίστης μυστικότητος, προσοχῆς καὶ φροντίδος. Μόνον ὅταν διετρεχεν μεγάλους κινδύνους οἱ Ρωμαῖοι, ὅπως κατὰ τὴν εἰσβολὴν τοῦ Ἀννίβα, τῶν Κερκρων, τῶν Τευτόνων, συνεβουλεύοντο τὰ βιβλία αὐτὰ καὶ ἐξετέλουν τὰ διατασσόμενα, ὅσονδῃποτε δύσκολα, ἀπεθάναι ἢ ἀπάνθισμα καὶ ἂν ἦσαν. Ἐννοεῖται ὅτι τὰ βιβλία αὐτὰ δέν εἶχον καμμὶαν σχέσιν πρὸς τὰ βιβλία τὰ ὁποῖα εἶχε γράφει ὁ Νουμάς. Βιβλιογρ. Ἄντ. Χατζηποστόλου, Μαντικὰ Τέχνη, Ἀθήναι 1948, σελ. 81.

"Etudes Tradit." 1953, 75. - Gerin 84. Chochoch Hist, 210. -

ΣΙΓΗ. - Μία τῶν ἀρετῶν, ὡς καὶ τῶν προϋποθέσεων τοῦ Ἐσωτερικοῦ. Νοεῖται διὰ τοῦτου, ὄχι τὸ αἰγῶν λόγῳ ἀγνοίας, τὸ ὁποῖον εἶναι μᾶλλον ζήτημα ἀγωγῆς, ἀλλὰ τὸ αἰγῶν τοῦ ἀληθῶς γνωρίζοντος.

Βιβλιογρ. Irschähler, Die Heilkräft des Schweigens

- Hermann Rudolf, Das Heilige Schweigen

- Hilarion, Die Unsichtbare Kirche

- Hazrat Inayat Khan, Gayan, oder die Musik des Schweigens

- H. P. B. Die Verschwiegenheit der Initiirten, Calw ἄ. χ.

- H. P. B. La Voix Du Silence.

ΣΙΓΗ. - Μεταφυσικῶς: Ἡ ἀρχὴ ἐξ ἧς ἀπέρρευσαν οἱ λίϋνες κατὰ τοὺς Γνωστικοὺς.

- Ἄρετή. Ἡ σιγὴ καὶ ἡ ἐχεμύθεια ἀποτελοῦν αὐτὴν ταύτην τὴν βᾶσιν τῶν Μυστηρίων. Αὐτὰ ἐξασφαλίζουν τὸν Τεκτον. Θεσμὸν καὶ τοῦ παρέχουν πᾶσαν ἀσφάλειαν καὶ διαίωναίην, ἐπιβαλλόμενα διὰ συνεχῶν συστάσεων κατὰ μῆκος ὄλων τῶν βαθμῶν. Γνωρίζομεν ὅτι εἰς τὰ ἄρχαῖα ἰγυπτιακὰ μυστήρια, ὁ Θεὸς Ἀρποκράτης, ἦτο ὁ Θεὸς τῆς ἐχεμύθειας καὶ ἀγαλλμα αὐτοῦ ἔτο-

ποθετεύτο πρό τῆς εἰσόδου τῶν Ναῶν. Ὁ Ἀκουληΐας, ὅστις εἶχε μνησθῆ εἰς τὰ Μυστήρια τῆς Ἰσίδος, λέγει ὅτι ἐπ' οὐδενὸς λόγῳ θὰ ὑποχρεωθῆ κατέ νά ἀποκαλύψῃ εἰς ἓνα ἀμύητον ὄσα τοῦ ἐνεπιστεύθησαν ὑπὸ τὸν ὄρον τῆς αἰγῆς.

Καὶ ὁ Πυθαγόρας εἰς τὴν Σχολὴν του ἐδίδασκεν εἰς τοὺς μαθητάς του νά αἰγοῦν, ἀφ' ἑνὸς πρὸς διατήρησιν τοῦ ἐμπιστευθέντος μυστικοῦ καὶ ἀφ' ἑτέρου ὡς μέσον ἀγωγῆς. Διότι διὰ τῆς εἰσφύαρσας, ὁ νεῦροτος χάνει πολλὰς δυνάμεις τὰς ὅποιας χρειάζεται διὰ τὴν περαιτέρω ἔσσησιν καὶ συγχρόνως κινδυνεύει νά διατυπώσῃ ἀνάληθειας. -(Ελ. Σιγᾶν).

Βιβλιογράφ. Henri Durville, Science Sacree 782.

Th. A. Kempis, Imitation 43. Ἄντ. Ἀδριανόπουλος 27.

"Πυθαγόρας" 1931, 171, ΕΙ. Λονί, Grand Arcano 73.

F. r. Schuor, Ἐνότης Θρησκείων 234. Ο. W. Plath I 139.

(Πρβλ. Ἐχεμύθεια).

ΣΙΔΗΡΟΣ. - Ἐρμητικῶς: Βασιλεῖα τοῦ σιδήρου λέγεται ἡ τελευτάσα φάσις τοῦ Μ. Ἔργου, ὅποτε ἡ Οὐσία προλαμβάνει χρῶμα ὀξειδίου τοῦ σιδήρου (ἐρυθρῶπόν).

Ἀσογραφία. Τὸ μέταλλον τοῦ Ἄρεως καὶ ἀντιστοίχως τοῦ Ἰσορροπίου. Δεδομένου ὅτι ὁ σίδηρος ἀνασκάπτεται ἐκ τῶν σπλάγχχνων τῆς Γῆς, καὶ ἐμφανίζεται ὡς "Γῆ", εἶναι φυσικὸν νά συνυφανθῆ μὲ ὄλους ὅσοι ἔχουν συνάφειαν μὲ τὰ ἔργα τῆς Γῆς. Διὰ τοῦτο θεωρεῖται ὡς φέρων εὐτυχίαν εἰς τοὺς χωρικοὺς, τοὺς ἀροτριῶντας τὴν γῆν, τοὺς μηχανικοὺς καὶ τοὺς ἐργάτας τῶν μεταλλείων καὶ ὀρυχείων.

ΣΙΕΛΟΣ. - (Πρβλ. Πτύσμα). Ἡ πολλαπλὴ ἱκανότης τοῦ σιέλου ἀπαντᾷται εἰς πλεῖστον λαοὺς καὶ εἰς τοὺς ἀρχ. συγγραφεῖς. Ἡ ἐνέργειά του διακρίνεται εἰς θεραπευτικὴν καὶ θανατωτικὴν. Ὁ θεόφραστας, ὁ ἡλίλιανός, ὁ Πλάτων, ὁ Γαληνός κ. ἄ. πολλὰκις ὁμιλοῦσι περὶ τῆς πρώτης ἰδιότητος. Ὁ Πλάτων π.χ. ἀναφέρει ὅτι ἀκολοπενδρῶν, φρῶνοι κ. ἄ. ἰσθόδα ζῶα δὲ γίνονται νά θανατωθῶν ὑπὸ τοῦ πτυέλου νῆστεως ἰδίᾳ ἀνθρώπου. Ὁ Διοσκουρίδης διατελεγεται, ὅτι ἐάν μασήσῃ τις τὸ φυτόν "ἰγχοῦσα" καὶ ἀποτύσει αὐτὸ εἰς τὸ στόμα ἐχίδνης, τὸ ζῷον θείλει πάραυτα θανατωθῆ, Ὁ δὲ Γαληνός βεβαίως ὅτι "σκορπὶς τις πτύσας δὲς ἢ τρεῖς νῆστις εὐθέως ἀναίρει τὸ ζῷον". Ἄλλαχού

δὲ ἀναγράφει περιπτώσεις θανατώσεως σκορπίων διὰ καταπίνσεως αὐτῶν.

Εἰς τὴν αἰγυπτιακὴν στήλην τοῦ Μέττερνιχ ἐν ἄτομον, ἀπειλοῦμενον νὰ δηχθῆ ὑπὸ ὄψεως, λαμβάνει τὴν προσωπικότητα καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Ἄρου καὶ ἀντιτάσσεται πρὸς τὸ ἔρπετόν λέγων: " Ἐλθέ, πλησίασε δηλητηριώδες ζῶον. Ὁ Ἄρος σοῦ ὀμιλεῖ, ἐξουδετέρῶναι τὴν δύναμίν σου, πτεῖ ἐπὶ σοῦ, δὲν δύνασαι νὰ ἐγερθῆς πλεον, πτεῖς, δὲν ἔχει δυνάμεις. Διότι εἶμαι ὁ Ἄρος, ὁ μέγας Μάγος".

Εἰς τὸν Ἰνδικοὺν χῶρον μὲν παράδοσις ἀναφέρει ὅτι ὁ Ἅγιος ἔπυσεν ἐπὶ τῶν ὕδατων καὶ τρεῖς ὄντοτες προσέβηον. Εἰς τὸ ΡΟΡΟΛ VUH, μυθικὸν ἔπος τῶν Ἰνδιάνων τῆς Γουατεμάλας ὁ ἡμίθεος Ἅχου, πτεῖ ἐντὸς τῆς καλῆς τῆς πριγκιπέσσης Βουλι καὶ καθίσταται ἐκ τούτου ἔγκυος.

Ἐντὸς τῆς προφυλακτικῆς ἱκανότητος τοῦ σιέλου κατὰ τῆς βασκανέας, φαίνεται ὅτι εἰς τινα μυθικὰ ἔθιμα ὁ σέλος δημιουργεῖ ἕνα ἄλυτον δεσμόν μεταξὺ δύο προσώπων, ἔτι περαιτέρω ὅτι οὗτος ἀποτελεῖ μέσον μεταβίβασης τῆς μυθικῆς δυνάμεως.

Βιβλιογραφία: 140. Π. Γράβιγγερ, Μυσταγ. ἀρχ. Λίγ. 40.- Πεζοπούλου, ἐν " Ἐπιστημ. Ἠχώ". 1923 σ. 184.-

ΣΙΛΕΣΙΟΣ. (Ἅγγελος SILESIUS, Ψευδὸν. τοῦ JOHANNES SCHEFFLER) 1524-1677.- Κατ' ἀρχὰς ἰατρός, διαμαρτυρούμενος, μετὰ καθολικὸς ἱερεὺς. Ἐτὶ 200 περίπου ποιήματά του ποῦ ἔγραψε γέμουσαν βαρυτάτου μυστικισμοῦ, παρὰ δὲ τὴν ἐξεζητημένην ἔμφασιν, ἀποτελοῦν δεσγματα ἀνωτέρας πνευματικότητος.

Ἔργα: Chorubinischer Wiederscheinung, Spirituelle Maximen, Μόναχον 4960, Goldmann.

Βιβλιογρ. Gerdh Rossmann, Das Königliche Leben, Ζυρίχη.

ΣΙΛΙΠΠΕΡΙΝΙΟΥΜ.- Ρωμαϊκὰ ἑορταζόμενα τῶν πνευμάτων.

ΣΙΜΟΥΡΓΚ.- Μυθικὸν πτηνὸν τῶν Περσῶν, ἀνάλογον πρὸς τὸν φοῦνικα καὶ τὴν Σφίγγα.

ΣΙΜΠΟΛΕΘ.- Ἑβραϊκὴ λέξις σημαίνουσα "στάχυς" καὶ τὴν ὀποῖον εἰς τὸν 2ον βαθμὸν οἱ τέκτονες μεταφράζουν ὡς "πολυ-ἀριθμοὶ ὡς οἱ στάχεις τοῦ σῦτου". Ἐχει ἐπίσης τὴν σημασίαν

" τοῦ ρυακίου, τοῦ ποταμοῦ", καὶ ἐχρησίμευσεν ὡς "σημεῖον διαβάσεως" εἰς τοὺς Γαλαδίτας (Κριταὶ 13^ο6). Ἡ λέξις Σ σχετίζεται μὲ τὸν στάχυν τῆς Παρθένου καὶ συνδέεται μὲ ὅλον τὸν σύμβολισμόν τοῦ αἵτου καὶ τοῦ τυπολογικοῦ ἔργου, τὸν ὁποῖον ἀνευρέσκαμεν εἰς πλείστας ὕσας θρησκείας. - (Πρβλ. Στάχυς).

ΣΙΜΩΝ Ο ΜΑΓΟΣ.- Σύγχρονος τῶν Ἀποστόλων καὶ ἀναφερόμενος εἰς τὰς πράξεις, κατήγετο ἐκ Σαμαρείας. Ἀποῦ παρέμεινε πηλῶν μῖα " προ-γνωστικῆς" ἡμέδος ὑπὸ τὸν Δωδεθεον, ὁ Σίμων, ὅστις γίνεταί νά εἶχεν ἰσχυράς μαγικάς ἰδιότητες, ἀπεχωρίζθη ταύτης. Λέγεται ὅτι θαλχθεὶς ὑπὸ τῶν θαυμάτων καὶ τῶν θαρακειῶν τῶν Ἀποστόλων, ἐζήτησε καὶ ἔλαβε τὸ βεπτισμ. Ἀλλά, πάντοτε συμφώνως πρὸς τὰς πληροφορίες τῶν Πατέρων, ἐπειδὴ ὁ ἀπόστ. Πέτρος ἠρηθῆ νά τοῦ "πωλήσῃ" τὴν δύναμιν τοῦ θαρακευεῖν (Σιμωνία), κατέστη ὁ ἐχθρὸς καὶ ἀντιζηλὸς τοῦ καὶ ὠργάνωσεν ἰδίαν αἵρεσιν. Αἱ δυνάμεις του ἦσαν τουλάχιστον τόσον ἰσχυραὶ, ὅσον καὶ τοῦ ἀντιπάλου του, διότι, συμφώνως πρὸς τὸν θρύλον, ὁ Πέτρος μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Παύλου, ἐπέτυχεν νά κριμῆσῃ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τὸν Σίμωνα, ἐνώπιον τοῦ Νεβρώνο καὶ τοῦ ρωμαϊκοῦ ἔθλου, ὁ ὁποῖός Σίμων εἶχεν ἀνέλθει εἰς τὸν ἄερα, μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ δαίμονος".

Ὁ Εἰρηναῖος, ὁ Ἐπιφάνειος καὶ ὁ Ἰππόλυτος περιέγραψαν, ἀνασκευάζοντες, τὴν διδασκαλίαν τοῦ Σιμωνίου. Ὁ τελευταῖος οὗτος, διηγεῖται ὁ Ἰππόλυτος, μεταχειρίζεται τὸ ἀρχαῖον σύμβολον τοῦ δένδρου, συγκεκριμένως τοῦ γιγαντιαίου δένδρου ποῦ εἶχεν ἴδει ὁ Ναβουχοδονόσωρ ἐν ἐνυκλίῳ. Ὁ καρμὸς, τὰ φύλλα καὶ οἱ κλάδοι ἀναλίσκονται ὑπὸ τοῦ φαινομενικοῦ πυρός, πλην τοῦ καρποῦ. Ὁ καρπὸς οὗτος εἶναι ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ ἔχει συντεθεῖ ἀπὸ ἀόρατον πῦρ. Τὸ ἀκτινοῦν αὐτὸ πῦρ εἶναι ἡ δύναμις, ἡ ἀπεριόριστος ἰσχύς καὶ ἡ δύναμις τοῦ Παντός. Εἶναι ἡ δύναμις τοῦ " ἐστῶτος". Ἐκεῖνος ποῦ ἰστιάται ἄρθιος ἐστάθη ἄρθιος καὶ θά σταθῇ". Καὶ καθὲ ἀνθρώπος δύναται νά εἶναι " ἐστῶς" καὶ νά ταυτισθῇ μὲ τὸ ἀέζωον πῦρ. Αἱ ρίζαι τοῦ δένδρου τῆς Δυνάμεως διαιροῦνται εἰς τρεῖς ζεύγη ἀποτελούμενα ἕκαστον ἐκ μῖα ἀρχῆς καὶ μῖα ἐγκασμύθητος (ACTUALISATION).

Ὁ νοῦς καὶ ἡ Ἐπίνοια, ἡ φωνὴ καὶ τὸ Ὄνομα, ὁ Λογισμὸς

Η ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΟΥ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ
('ΕΘΝ. ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΠΑΡΙΣΩΝ)

Ἡ πτώσις Σίμωνος τοῦ Μάγου
Ἱταλική σχολή τοῦ 15ου αἰῶνος
(Μητροπολιτ. Μουσεῖον Νέας Ὑόρκης)

καὶ ἡ Ἐνθόμιας. Τὰ ζεύγη ταῦτα ἔχουν καὶ ἄλλας ἀντιστοιχί-
ας. Οὕτω ὁ Νούς καὶ ἡ Ἐκλονία, εἶναι ἐκείνης Οὐρανός καὶ Γῆ,
θεὸς Πατήρ καὶ θεὰ Μήτηρ. Ἡ φωνή καὶ τὸ ὄνομα, εἶναι ποσά-
τως ὁ Ἥλιος καὶ ἡ Σελήνη ὁ Λογισμὸς καὶ ἡ Ἐνθόμιας, ὁ Ἄ-
ηρ καὶ τὸ ὕδωρ. Ἀλλὰ μὴ ἐβδόμη Ἀρχὴ πηγάζει ἐκ τῆς Δυνά-
μεις καὶ εἶναι αὕτη ὁ πρωτότοκος Λεὼν, ὁ Ἰδιὸς ὁ Σίμων. Ἀλλ'
ὁ Σίμων ταυτίζεται ὁμοίως πρὸς τὸν πρωταρχικὸν Οὐρανόν, πρὸς
τὸν Ἥλιον καὶ τὸν Ἄερα, ἡγλ. πρὸς τὰς τρεῖς ἀρχάς τῶν ρι-
ζῶν τοῦ ἕνδρου τῆς Δυνάμεις. Καὶ ἀντιθέσειν ἡ Γῆ, ἡ Σελήνη
καὶ τὸ ὕδωρ, ἀνευρισκονται εἰς τὴν Ἐνοσίαν (τὴν σκέψιν τοῦ
θεοῦ Σίμωνος) ἐνσαρκωμένης εἰς κάποιαν Ἑλένην καὶ ἦτο ἡ σύν-
τροφος τοῦ Σίμωνος.

Περὶ τῆς Ἑλένης ταύτης ὁ Σίμων ἔλεγεν ὅτι ἦτο ἡ Μήτηρ
παντὸς ὑπάρχοντος" καὶ εἶχε διεγείρει τὸν ρθόνον καὶ τὴν ζή-
λοτυλίαν τῶν ἀγγέλων, τῶν ἰδίων τῆς τέκνων. Οὗτοι τὴν συνέ-
λαβον καὶ τὴν ἐνέκλεισαν ἐντὸς σαρκικοῦ σώματος καὶ τὴν ἔκα-
μον αὕτω νὰ ὑποκύβῃ εἰς τὸν νόμον τῶν αἰωνίων μετενσωματώσε-
ων. Ὑπῆρξεν ἡ Εὐὰ τῆς Ἑδέμ, ἡ Ἑλένη τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου
κ.κ. πρὶν καταστῆ ἡ ἱερὸδοσὺλος ἐκεῖνη τῆς Τύρου, τὴν ὄποιαν
ὁ Σίμων εἶχε λάβει ὡς σύζυγον. Ἄλλως τε ὁ Ἰδιὸς, πρῶτος ἰδι-
ῶν τῆς Ἐνοσίας του, ἐδέξθη νὰ κατέλθῃ διὰ τῶν οὐρανῶν, διὰ
νὰ συναντήσῃ τὴν Ἑλένην.

Ὁ συμβολισμὸς τοῦ Σίμωνος ἐδίδασκεν ὅτι ἡ Ἑδέμ εἶχε
τὴν ἀντιστοιχίαν τῆς μὲ τὸν ὄμφαλόν. Πρὸς τοὺς 4 ποταμούς
τῆς Ἑδέμ ἀνταποκρίνονται 4 ἀρτηρίαι κεκλιμέναι περὶ τοῦ ὄμ-
φαλοῦ: δύο ἀέριοι διὰ τὸ πνεῦμα καὶ δύο αἱματώδεις διὰ τὸ
σπῆθος. Καὶ αἱ 4 αὗται ἀρτηρίαι ἢ ποταμοί, ἀντιστοιχοῦν πρὸς
τὰς 4 αἰσθησεις τοῦ ἔμβρυου: τὴν ὄρασιν, τὴν ὄσφησιν, τὴν
γεῦσιν καὶ τὴν ἀφῆν. Ὑπάρχει ἐκὼς μὴ μυστηριώδεις συγγέ-
νεια μεταξὺ τῶν 4 ἀρτηριῶν καὶ τῶν 4 ἱερῶν βιβλίων ποῦ ἀνε-
γνώριζον οἱ ὄπαδοί τοῦ Σίμωνος: Γένεσις, Ἐξοδος, Λευιτικὸν
καὶ Ἀριθμοί.

Μεταξὺ τῶν τελετουργιῶν τὰς ὄποιας ἐτέλουν οἱ περὶ τὸν Σί-
μωνα ὄπαδοί, τὸ βάπτισμα εἶχεν ἐξαιρετικὴν σημασίαν. Ὁ Σί-
μων ἐβεβαίωσεν ὅτι τὸ χριστιανικὸν βάπτισμα ἦτο ἀτελές, διὰ τὴν
ἀπετελεῖται μόνον ἐκ ὕδατος. Ὅταν οἱ νεοὶ μαθηταὶ εἰσῆρχοντο
εἰς τὴν κολυμβήθραν, ὁ Μάγος ἔκαμε, λέγεται, νὰ ἐμφανίζωνται πύ-
ριναι σφαῖραι ὑπερθεῖν τῶν κεφαλῶν των.

Ἀλλά κυρίως διὰ τῆς γνώσεως τῶν ἀντιστοιχιῶν καὶ διὰ τῆς ἐπιστήμης τῶν Μυστηρίων τῶν περικλειομένων εἰς τὴν Δύναμιν, ὁ ἄνθρωπος ἠδύνατο νὰ ἐπέλξη νὰ καταστή ἀύθεντικὴ εἰμὼν τοῦ Θεοῦ, ὅπως λέγεται εἰς τὴν Γένεσιν. Τότε ὁ ὀκαδὸς καθίσταται "ἐστῶς".

Κατὰ μίαν ἐκδοχὴν ὁ Σίμων εἶναι ὁ συντάκτης τῶν "Φιλοσοφουμένων".

Οἱ σημαντικώτεροι συνεχισταὶ τοῦ Σίμωνος ὑπῆρξαν ὁ Φ. Μανανδρος καὶ ὁ Θ. Σατορνέλος. Ἐπέφερον ἀλλοιώσεις τινὰς εἰς τὴν ἀρχικὴν διδασκαλίαν, ὡς καὶ συμπληρώσεις. Πῶς ἄλλη προχρῆ ἢ τῶν Φ. Ὁριτῶν, συνεχωνεῦθη μετὰ τὸν Σιμωνισμόν καὶ τοῦ ἔδωκε νέαν ὄψιν. Οἱ Πατέρες θεωροῦν τὴν διδασκαλίαν τοῦ Σίμωνος ὡς τὴν πρώτην ἐκδήλωσιν τῆς Γνώσεως. Ἡ ἀποφύξις ὅμως αὕτη εἶναι ἐσφαλμένη διότι ὑπῆρξαν καὶ προχριστιανικαὶ Γνώσεις. Δὲν παύει πάντως νὰ παρουσιάζεται ὡς ἡ Γνώσις ὑπὸ τὴν πλῆθον πρωταρχικὴν τῆς μορφῆς. - (H. MASSON).

Βιβλιογρ. Π. Γράβιγγερ, Θεολογία 170. - I dem, Κοσμολ. 249.

Salv. Andreato, Diss. De Simone Mago, Marburg 1680.

C. G. Hallmann, De Apost. Simonis Petri E. Simone Mago Cert. Jewish Encyclop. T. XI Upsal 1723.

Fabricius, Codex Apocryphus N. T. II, 111.

Lugano, Le Memorie Legendarie di S. Mago, ἐν Nuovo Bollettino di Archeol. Christ. T. II, Roma 1700

Harnack, Gesch. der Antichristlichen Literatur bis Eusebioῦ, T. I 153, Λειψ, 1893.

ΣΙΜΩΝ ΜΠΕΝ ΓΙΟΧΑΙ (SIMON BEN JOCHAI). -

Σοφὸς ραββίνος τῆς ἐποχῆς τῆς ὑπὸ τῶν Ρωμαίων κατοχῆς τῆς Παλαιστίνης, ὅστις διωκόμενος ὑπὸ τοῦ κατακτητοῦ ἐνεκλήσθη εἰς σπῆλαιον ἐπὶ 13 ἔτη καὶ ἐπέδωθη εἰς τὴν συγγραφὴν τοῦ Ζαχέρ (Βιβλίον τῆς Λάμψεως) βλ. λ., λέρου βιβλίου τῶν Καββαλιστῶν. Τυχρὸν χερίτως βραδύτερον, ἔδρασε τὴν Σχολὴν τοῦ Σαφὲδ διδάσκων εἰς τὸ ὑπαίθριον.

Ὅταν προσηθάνθη τὸ θάνατόν του ὁ Σίμων εἶπεν εἰς τοὺς μαθητὰς του νὰ μὴ κενθῆσουν, ἀλλὰ νὰ ἐορτάσουν τὴν ἀναχώρησίν του ἀπὸ τὸν ἐπίγειόν βίον με ἀγροτικὰς ἐορτάς. "Ἐκτότε ἐορτάζουν οἱ Ἑβραῖοι κατ' ἔτος τὸ " Λαγνκεάμερ" καὶ μεταβαλίνουσι κατ' ἀρχὰς τοῦ Ἰουνίου εἰς προσκύνημα εἰς τὸν τάφον τοῦ Σίμωνος εἰς τὴν ἔρημον τῆς Γαλιλαίας. Ὁ τάφος αὐτοῦ

εὐρίσκατα εἰς τὸ σπήλαιον ὅπου παρέμεινεν ὁ Σίμων καὶ ὅπου τὸν ἐπισκέπτοντο οἱ ἄγγελοι κατὰ τὴν σύγγραφὴν τοῦ βιβλίου του. Τὴν τελετὴν ταύτην παρακολουθοῦν καὶ Δροῦζορι, καὶ Ἄραβες καὶ Χριστιανοὶ καὶ μουσουλμάνοι, ἄλλοι μὲν διότι πιστεύουν εἰς τὴν εὐεργετικὴν ἐπίδρασιν ἐξ οὐρανοῦ τοῦ Ἑβραίου Ἁγίου ἀνδρός καὶ ἄλλοι διὰ τὴν γραφικότητα τῆς ἐορτῆς, ἥτις προσελκύει χιλιάδας ἀτόμων.

Βιβλιογρ. Λάσκαρης 714. Jewish Encyclop. T. XI. "Simon"
Moses Konitz, Ben Joseph, Budapest 1875. L. Löwin,
Rabbi Simon Ben Joseph, φράγηφ. 1893.

ΣΙΝ. - Τὸ 21ον γράμμα
τοῦ ἑβρ. ἀλφαβήτου.

ΣΙΝ. - Τὸ 21ον (προτελευταῖον) γράμμα τοῦ ἑβραϊκοῦ ἀλφαβήτου, ὑπένημιζον τὸ ἀνάλογον ἀραβικὸν γράμμα SIN ἢ SHIN καὶ τὸ σλαβικὸν CHA. Καὶ τὰ τρία ὑποβάλλουν τὴν ἰδέαν τοῦ βέλους τὸ ὑποῖον ἐκτείνασσεται πρὸς τὰ ἄνω καὶ παράγοντος συριστικὸν ἤχον, ἐξ οὗ ἡ σημασία τῆς δονήσεως, τῆς κινήσεως, τῆς δράσεως. ἠθέλησαν ἐκταῖς νὰ ἴδουν τὸ σύμβολον τοῦ πυρός (τρεῖς φλόγες ἀνυψούμεναι), τοῦ φωτός, τοῦ φαιέως τῆς ἀδιαφοροποιήτου ζωῆς, τοῦ παγκοσμίου πλαστικοῦ διαμέσου διὰ τοῦ ὁποῦ ἐπιτυγχάνονται αἱ ἐνοσημώσεις καὶ ὅστις ἐπιτρέπει εἰς τὸ πνεῦμα νὰ κατέλθῃ. Ὁ Ἁγ. Ἱερώνυμος, εἰς τὴν μυστικὴν ἐρμηνείαν τοῦ ἀλφαβήτου, ἀναφέρει τὸ ΣΙΝ ὡς τὸν Λόγον τὸν ζωογόνον παράγοντα. Ἡ προσθήκη τοῦ ΣΙΝ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ τετραγράμματος ὀνόματος, παράγει τὸ πενταγράμματον ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ. (Ἰησοῦ) τοῦ ἐνοσημώεντος Λόγου.

Κατὰ τὸν ΕΛ. ΙΕ VI (Τυπικὸν 25) τὸ γράμμα ΣΙΝ χαράσσεται συνήθως ἐπὶ τῶν ἐμβλημάτων ἐκεῖνων πᾶ ὅποια ἔχουν ὡς ἐντε - κεκλενον τὴν ἐπιτέλειαν μιᾶς ἐπιθυμίας. Τὸ ἴδιον γράμμα, εἶναι ἡ σφραγὶς τοῦ ἀποδιοπομπαίου τράγου ἐν τῇ μυστικῇ Καθβάλα. Τοῦτ' αὐτὸ ἐξεικονίζον οἱ μυσταγωγοὶ τοῦ Μεσαίωνος, ὅταν

κατά τὰς νυκτερινὰς τῶν λατρείας, προσήγον συμβολικόν τινα τράγον φέροντα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, μεταξύ τῶν δύο κεράτων, ἀρημμένον πυρσόν. (Φ Μπαφομέ).

Κατὰ τὸν DR ALLENDY ἡ τριαδικὴ ὄψις τοῦ Σύν, εἰκονίζει τὰς τρεῖς κρούσεις τῆς σφύρας ἢ τὰς τρεῖς γλώσσας πυρός τοῦ Ἁγ. Πνεύματος κατερχομένας ἐπὶ τῶν Ἀποστόλων.

Βιβλιογρ. Allendy 137, 400. Levi, Τυρικόν 31.- Idem, κλειδες Σολομώντος 81.-

SINNETT (A.P. SINNETT).- Εἷς τῶν σημαντικωτέρων θεοσόφων συγγραφέων τῆς ἐποχῆς τῆς ἰδρύσεως τῆς Β.Ε. Ἔλαβε (κατὰ τὴν Α. Μπέζαντ) τὰς ἐμπνεύσεις τοῦ ἀπὸ τοῦ Διδασκάλου Μορϋα καὶ Κούτ Χοῦμι. Ὁ Σ. προσεπέθεσε νὰ χειρισθῇ τὰ θέματα τῆς Θεοσοφίας μὲ κάπως ἐπιστημονικὰς μεθόδους καὶ τρόπους ἐκφράσεως. Τὰ βιβλία του μεταφράσθησαν τοῦλάχιστον εἰς τὴν γαλλικὴν καὶ γερμανικὴν.

Ἔργα: The Occult World, Λονδ. 1884, Trübner

(γαλλ. Le Monde Occulte, γερμ. Die Okkulte Welt)

- Esoteric Buddhism, Λονδ. 1885 Trübner

(γαλλ. Bouddhisme Esoterique, γερμ. Die Esoterische

Lehre, oder der Geheimbuddismus, Λειψ. 1884)

- Wachstum der Seele. Collected Fruits of Occult Teaching

- The Mahatma Letters. Nature's Mystery. Occult Essays.

SINTI ἢ INTI (πάλι).- Μαγικὴ δύναμις πρὸς ἐκτελεξίν ὑπερφυσικῶν φαινομένων. Τὰ Ἰνδικὰ βιβλία μνημονεύουσιν ὡς εἰ-

δῶν Σύντις: ἐξουδετέρωσις τῆς βαρῦτητος καὶ ἐπομένως μετεωρισμός τοῦ σώματος καὶ κτῆσις εἰς ἀπόστασιν, δυνατότης ἀλλαγῆς τοῦ ἀναστήματος, ἰκανότης ὑπνωτισμοῦ καὶ ὑποβολῆς, βάρδι-σις ἐπὶ τοῦ ὕδατος, ἀτρωσις καὶ ἀκαυσις κ.κ.

Βιβλιογρ. Vinokhina 554. Wood 137, 142, 154, Tanon 532.

M. Elido, Yoga 97, 183, 373.

SINTMANT (SINDBAD).- Εἷς θαλασσοπόρος ἀπὸ τὰς 1001 Νύκτας, ποῦ ἔηκαμε 7 περιπετειώδεις πλάσας (ἐλλ. Σεβάρχ Θαλασσινός) ὡς ψευδῶν. τοῦ FRIEDR. SCHWICKERT, θεοσόφου καὶ ἐσωτεριστοῦ συγγραφέως.

Ἔργα: (μετὰ τοῦ Surin): Astrologie & Medizin, Lorch 1950

- Die Astrologische Elemente, Μόναχ. 1950

- Die Astrologische Synthese, Μόναχον 1950

ΣΙΝΤΟ & ΣΙΝΤΟΙΣΜΟΣ. - (Ιαπων.) Ἡ ὁδὸς τῶν πνευμάτων. Ἡ ἀρχαία θρησκεία τῶν Ἰαπώνων πρὸ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Βουδδισμού, βάσις τῆς ὁποίας ἦτο ἡ λατρεία τῶν προγόνων καὶ τῶν θεῶν τῶν Ἰαπώνων καὶ ἐν τῇ περαιτέρῳ ἐξελίξει τῆς ἐννοίας ἡ ὁδὸς πρὸς μαγικὴν σύνδεσιν μετὰ τοῦ θεοῦ.
Βιβλιογρ. Delprat, *Hist Populaire D. Religions*, 94.
(Θ.Ε. 153, 555). Braden 252.

ΣΙΝΤΣΕΡΟΥΣ ΡΕΝΑΤΟΥΣ (Ψεύδων. τοῦ SAMUEL RICHTER). Ἱεροκήρυξ ἐν Σιλεσία κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 18ου αἰ. Τῷ 1710 ἐδημοσίευσεν ἐν βιβλίον " Ἡ ἀληθὴς καὶ τελεῖα παρασκευὴ τῆς φιλοσ. Λίθου, τῆς Ἀδελφότητος τοῦ Τάγματος τοῦ Χρυσοῦ καὶ Ροδοσταύρου..." ὅπου διὰ πρώτην φοράν συνδέεται ὁ Χρυσὸς μὲ τὸ Ρόδον καὶ τὸν Σταυρὸν. Τοῦτο μᾶς ἀγεῖ νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ἡ ὁλίγον μετὰ ταῦτα ἰδρυσις τοῦ Τάγματος τῶν Χρυσο- καὶ Ροδοσταύρων, ἀνάγεται εἰς τὸ βιβλίον τοῦτο.

Ἔργα: *Sämtliche Philosophische & Chemische Schriften*,

Breslau 1741.

-Die Goldene Quelle der Natur & Kunst, Breslau 1714

-ΣΙΟΥ (SICUX). φυλὴ Ἰνδιάνων τῆς βορ. Ἀμερικῆς ἡ ὅποια κατὰ τὰ λεγόμενα τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς HEHAKI SARA (BLACK ELK) διετήρησε πολλὰ ἔθιμα καὶ δυνάμεις ἐκ τῆς πρωταρχικῆς μυσταγωγίας.

Βιβλιογρ. Hehaka Sara, *Rites Secrets des Indiens Sioux*,

Paris 1953, Payot. - Hehaki Sara, *La Grande Vision*, 1968

Fr Schuon, *Le Demiurge dans la Myth, Précolombienne*,

Etudes Traditionnelles 1967, σ. 3

ΣΙΤΟΣ. - Ὁ αἶτος, ἐν συνδυασμῷ μετὰ τοῦ αἴνου καὶ ἔλαιου, ἀποτελοῦν τὰ τρίτον. στοιχεῖα καθιερώσεως. Τὰ τρία αὐτὰ ἐγένοντο δεκτὰ ὡς σύμβολα ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων.

Ἦσαν τὰ σημαντικώτερα προϊόντα τῶν ἀνατολικῶν χωρῶν καὶ ἐθεωροῦντο ὡς στηρίγματα τῆς ζωῆς. "Καὶ αἶνος εὐφραίνει καρδίας ἀνθρώπου τοῦ ἐλαρῦναι πρόσωπον ἐν ἔλαιῳ καὶ ἄρτος καρδίας ἀνθρώπου στηρίζει" λέγει ὁ Δαυὶδ εἰς τὸν Ψαλ. 103, 15.

Οἱ ἀρχαῖοι λαοὶ καὶ ἐξ αὐτῶν τὰ χριστιανικὰ ἔθνη ἐν συννεχείᾳ ἐχρησιμοποιοῦν διὰ θρησκευτικῶς σκοποῦς τὸ ἔλαιον ὡς χρῆσμα.

Αι τεκτον. Στοας καθιερούνται διά στίτου, αίνου καὶ ἐλαίου. Καὶ ὡς γράφει ὁ HARRY, εἰς τοὺς E.T. ὑπενθουμίζεται δι' αὐτῶν ὅτι εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ζωὴν των ὀφείλουσαν νὰ διαθέτουσαν μέρος τοῦ ἄρτου των διὰ νὰ τρέφουσαν τοὺς πεινῶντας, νὰ προσφέρουσαν ποτήριον αἵνου διὰ νὰ ἐνισχύσουσαν τοὺς τεθλιμένους καὶ νὰ χύνουσαν τὸ ἔλαιον τῆς κερήγυρας ἐπὶ τῶν τραυμάτων τοῦ σώματος ἢ τῶν πόνων τῆς καρδίας τῶν συνοδοιπόρων των. Διὰ τοῦτο κατὰ τὰς τεκτονικὰς τελετὰς ἄλλοτε ὁ μὲν στίτος μεταφέρετο ἐντός χρυσοῦ δοχείου, ἡ δὲ αἴνος καὶ τὸ ἔλαιον ἐντός ἀργυρῶν κυπέλλων διὰ νὰ τονισθῇ ὅτι ὁ μὲν στίτος εἶναι τὸ ἀναγκαῖον διὰ τὴν διατήρησιν τῆς ζωῆς, ἐνῶ τὰ ἄλλα δύο ἦσαν ἀπλῶς ἐνισχυτικά καὶ τονωτικά.

-Στάχυς στίτου (Πρβλ. Συμπολέθ).

Βιβλιογρ. Λέσκαρης 714.- Linao Villeno, Le Livre des Symboles, θ.ε. 316 ἐν λ. Ble.

ΣΙΦΡΑ ΝΤΖΕΝΙΟΥΤΛ (ἑβρ. τὸ βιβλίον τῶν κρυφωμένων ἀπορρήτων).
Ἐν μέρος τοῦ Θ Ζοχέρ.

ΣΙΩΝ.- Τὸ ὄρος αὐτὸ ἦτο τὸ νοτιοδυτικὸν ἐκ τῶν τριῶν λόφων αἱ ὁποῖαι ἐπετέλουσαν τὸ ὄροπέδιον ἐπὶ τοῦ ὄρους εἶχεν οἰκοδομηθῆ ἢ Ἱερουσαλήμ. Ἐκεῖ εὐρίσκειτο τὸ βασιλικὸν ἀνάκτορον καὶ διὰ τοῦτο συχνά καλεῖται ἢ πόλις Δαυὶδ. Τὸ ὄνομα αὐτοῦ σιὸν νὰ χρησιμοποιεῖται ὡς συνώνυμον τῆς Ἱερουσαλήμ.

Εἰς τὸ =αγγλ. E.T. σύστημά (ἱπποτικόν) ἐξ 7 βαθμῶν, ὑπάρχει βαθμὸς " Ἰκθότης τῆς Παλαιστίνης" τοῦ ὄρους ἡλέξις διαβάσεως εἶναι Σιών, ψυθυρίζομένη εἰς τὸ δεξιὸν αὐτῆ. Εἰς τὴν Μεγ. Ἑθν. Στ. τῆς Γερμανίας, ἡ ἰδέα λέξις Σιών εἶναι ἢ ἱερά λέξις τοῦ 6ου βαθμοῦ.

ΣΙΩΝΙΑΔΟΣ ΦΥΛΛΕ.- Κατὰ τὴν νεωτέραν θ.ε. ἐκεῖνα τὰ ὄντα, τὰ ὁποῖα δὲν καταλέγονται ἀκόμη μεταξὺ τῶν Διδακτέων, ἐν τούτοις ὑπηρετοῦν αὐτοὺς ὡς βοηθοί ὁ Σ.Φ. δὲν ἔχει τίποτε πλεον νὰ ἐκμάθῃ ἀπὸ τὴν γήινην ζωὴν, τὴν ὅποσαν ἔχει ἢ ὑπερκελεῖται καὶ τὴ μυστικὰ τῆς τοῦ εἶναι κοινά. Ἐξυπηρετεῖ μόνον τὴν πρόσοδον τῶν ὀλίγων ἀνεπτυγμένων.

ΣΚΑΝΔΙΝΑΒΙΚΗ & ΒΟΡΕΙΟΣ Μυθολογία.- Οἱ θεογονικοὶ καὶ κοσμολογικοὶ μῦθοι τῶν Ἀίγυπτίων, τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν Ἰνδα-

τολιῶν λαῶν, ἔπαιξαν ἀσφαλῶς βασικόν ρόλον εἰς τὴν διαμόρφωσιν τῆς δυτικῆς παραδόσεως. Ἐν τούτοις οἱ μῦθοι τοῦ ᾠκελισμοῦ (Αρυίδισμοῦ) καὶ τῆς μυθολογίας τῶν βορείων συμβόλων συνέβησαν κατὰ πολὺ εἰς τὴν κατανόησιν ὠριανῶν ὄψεων τοῦ δυτικοῦ Ἐσωτερισμοῦ.

Ἡ σκανδιναυικὴ μυθολογία μᾶς εἶναι κυρίως γνωστὴ ἀπὸ τῶν γερμανικῶν Ἔπος τῶν Νιμπελουγκεν καὶ ἀπὸ τὰς Ἰσλανδικὰς Ἔντας (ΧΙΙΙος αἰῶν). Ἴδου αἱ γενικαὶ γραμμαί:

Ἐν ἀρχῇ, πρὶν ἢ ἡ Γῆ κλασθῆ, ὑπῆρχον δύο, κόσμοι: εἰς τὸν ἀπώτατον Βορρᾶν, τὸ ὀμιχλῶδες βασίλειον τοῦ Νιφλχάιμ διαχωριζόμενος ἀπὸ τὸν τελευταῖον διὰ τῆς χαινοῦτης ἀβύσσου (GINNENGA GAP). ὑπῆρχεν ὁ διάπυρος κόσμος τοῦ Μουσπελχάιμ τοῦ ὀποῦον ἦτο ἡγεμῶν ὁ Σούρτ. Ἐκ τῆς κεντρικῆς ἀβύσσου ἀνεβύθη ἕνας ἀτμός, ὅστις μετετρέπη εἰς σταγόνας ἀπὸ τὴν φοβερὰν θερμότητα τοῦ Νούσπελχάιμ. Ὅταν αἱ σταγόνες αὐταὶ συνεπυκνώθησαν, ἔδωσαν γένεσιν εἰς τὸν ὕμρ, τὸν πρωταρχικόν Γίγαντα καὶ τὸς Γίαντας (γίγαντας) ἀπ' ἐνὸς καὶ ἀπ' ἑτέρου εἰς τὴν ἀγγλάδα Ἰουνοσμπλα. Γλύφουσα λίθους καὶ διαμορφῶνουσα αὐτοὺς ἡ ἀγγελὰς ἐσχημάτισε ἕνα ἄνθρωπον κληθέντα Μπούρε, ὅστις ἐγέννησεν ἐν συνεχείᾳ τὸν Μπόρ. Ἐκ τῆς ἐνώσεως τοῦ Μπόρ καὶ μιᾶς γίγαντος (Μπέστλα) ἐγεννήθησαν τρεῖς υἱοί, ὁ Ὀδῦνος, ὁ Βίλα καὶ ὁ Βέ, οἵτινες κατεπόλεμησαν τὸν ὕμρ, τὸν ἐφόνευσαν καὶ ἔρριψαν τὸ γίγαντιαῖον σῶμα του εἰς τὴν ἀβυσσον τῆς Γινουνγκιγκάπ, καὶ παρέσχον οὕτω ἐν ὑποστήριγμα εἰς τὸν Κόσμον. Οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ ἔστυρον κατόπιν ἕνα ἄνδρα ἀπὸ μίαν μέλαν καὶ μίαν γυναῖκα ἀπὸ μίαν πελέαν. Ὁ Ἄσι καὶ ἡ Ἐμπλα ἀπετέλεσαν τὸ πρῶτον ζεῦγος ἐξ οὗ προήλθε τὸ ἄνθρώπινον γένος.

Τὸ βόρειον Πάνθεον διοικεῖται ὑπὸ τοῦ ὄντιν, περισταχιζόμενον ἀπὸ 11 ἄλλους θεοὺς ἢ λίζιρ: Θάρ, Μπάλντερ, Χερμδδ, Τύρ, Μπράγκι, Χάιμνταλ, Χοντοῦν, Βιντάρ, Οὐλλερ, Βέλι καὶ Φορσέτ. Αἱ ἄρρηνες αὐταὶ θεότητες ἔχουν ὡς συζῦγος τὴν Φρέγκα (τοῦ ὄντιν), Σίρ (τοῦ Θάρ) καὶ τὴν Νέννα (τοῦ Μπάλντερ). Οἱ θεοὶ μετὰ τῶν συζῦγων τῶν διαρένουσιν κατ' ἀρχὴν εἰς τὸν κόσμον τοῦ Ἰσγκάρντ "τὴν κορυφὴν τῶν κόσμων". Διακρίνονται ἀπὸ τοὺς θεοὺς τῆς ἀτμοσφαιρας: Νιάρντ, Φρέϋ καὶ Φρέγνα. Ἐχον τὰς ρίζας του ἐπὶ τοῦ Ἰσγκάρντ, τὸ μέγα Δένδρον (μελίσα)

Ἰγκδραζά, εἶναι τὸ δένδρον τῆς ζωῆς καὶ τῆς γνώσεως τοῦ μέλλοντος. Αἱ ρίζαι τοῦ ἐμπηγνύονται εἰς τὴν χθρὰν τῶν Γιτοτῶν (Γιότουνχάϊμ) καὶ ἐκτείνονται μέχρι τοῦ Νιφλχάϊμ. Ἡ θεὰ τοῦ θανάτου Χέλ, κάθηται εἰς τὴν βέσιν τῶν ριζῶν τῶν κατωτέρων, ἐνώπιον μεταξὺ τῶν ἀνωτέρων ριζῶν εὐρηται ἡ κρήνη τοῦ Μουραλου, ὅπου αἱ τρεῖς Νόρνες (αἱ τόχαι) ἢ Οὐρντ (παρελθόν), Βερντάντε (παρόν) καὶ Σκοβλντ (μέλλον) ὑφαίνουν τὸ νῆμα τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων.

Τὸ κακὸν προεκήθη ἀπὸ τοὺς Γιτοτῶνς μὲ τοὺς ὀπολοὺς αἱ θεοὶ εὐρίσκονται ἐν συνεχῇ πολέμῳ. Ὁ Λόκι εἶναι ἡ προσωποποίηση αἰῶ. Ἰδελφός τοῦ Ὀντίν, εἶχε γίνεαι δευτὸς ὑπὸ τῶν ἄλλων θεῶν καὶ εἶχε βοηθήσει τὸν Ὀντίν εἰς τὸ ἔργον τῆς ποιήσεως τοῦ Κόσμου. Ἀλλ' αἱ πονηραὶ καὶ τὰ ἐγκλήματά του, προεκάλεσάν τὴν τιμωρίαν του: ἐδέθη, εἰς ἐν σκοτεινὸν σπήλαιον, συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς συζύγου του Σιγκύν καὶ ἐνός δηλητηριώδους ὄφως. Εἰς τὸ τέλος τῶν καιρῶν, διαφεύγει καὶ μετέχει εἰς τὴν καταστροφὴν τῶν θεῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων. Τὸ πρόσωπον τοῦ Λόκι ὁμοιάζει πολὺ πρὸς τὸ τοῦ πετωκτοῦ ἀγγέλου τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ αὐτὸς θέλει ἐγκαταλελεῖ τὴν ἄβυσσον ὅπου ἔχει καταρριφθῆ, διὰ τὴν ἀπολεμήσῃ τὰς δυνάμεις τοῦ καλοῦ, καὶ θέλουσ προετοιμάσει τὴν μεγάλην Χιλιετίαν.

Υἱὸς τοῦ Ὀντίν καὶ τῆς Φρέγκας, ὁ Μπάλντερ ἦτο περὶ τοῦ ὁ Ἀπόλλων τῆς βορέας φυλῆς. Ἦτο ὁ φαινεύτερος, ὁ σφωύτερος, ὁ ἠραιότερος τῶν Ἀγγλῶν. Ἐφονεύθη ἀκουσίως ὑπὸ τοῦ τυφλοῦ Χόδ καὶ δὲν θὰ ἐγκαταλελεῖ τὰς ὑποχθονόους περιοχὰς (τὸ Χέλχάϊμ) πρὸς τὴν ἡμέραν τοῦ Ραγκναρόκ (τὸ λυκόφως τῶν θεῶν). Ὁ Λόκι, ἐξαπατήσας τὸν Χόδ, τὸν προσέτραψε νὰ ἐκτινάξῃ τὸν κλάδον τοῦ Γκνύ ὁ ὅποιος ἐφόνευσε τὸν Μπάλντερ. Ὁ ἴδιος ἐπίσης Λόκι, μεταμφιεθεὶς εἰς γραίαν μάγισσαν, ἠρνήθη νὰ χύσῃ δάκρυα ἐπὶ τοῦ θανόντος Μπάλντερ καὶ παρεκάλυσε τὴν θυγατέρα τοῦ Θεοῦ, τὴν Χέλ, νὰ ἀπελευθερώσῃ τὸν Θεόν.

Τὴν ἡμέραν τοῦ Ραγκναρόκ ὁ ὄφις Μιντγκάρτ (τερατώδης υἱὸς τοῦ Λόκι) θὰ διαταράξῃ τὰς ἰσορροπίας καὶ θὰ διακόσῃ τὰ ὄρη. Ὁ Λόκι θὰ διαφύγῃ. Ὁ ἥλιος, ἡ Σελήνη καὶ οἱ ἀστέρες θὰ ἐξαφανισθοῦν καὶ ἡ ἄβυσσος τῶν οὐρανῶν θὰ ἀνοίξῃ, ἀφήνων τὴν πύλιν ἀνοιχτήν εἰς τὰς λεγεῶνας τῶν Σούρτ. Οἱ θεοὶ θὰ ἀποθάνουν καὶ ὁ Σούρτ θέλει καθάρῃ τὸν κόσμον διὰ τοῦ πυρός. Ὁ παρὼν κόσμος θὰ ἐξαφανισθῇ εἰς τὰς φλόγας, ἀφήνων θέσιν

εἰς ἓνα νέον ἀναγεννημένον κόσμον. Οἱ ἀναστάντες θεοὶ θά συναντηθοῦν εἰς τὰς πεδιάδας τῆς "Ιντα. θά ἔχη ἔλθει ὁ νέος Χρυσοῦς Αἰών.-

(H.MASSON, DICTIONNAIRE INITIATIQUE).

ΣΚΑΡΑΒΑΙΟΣ.- (ὁ κάθαρτος).- Ἐν τῇ ἀρχαῖα Αἴγυπτῳ τὸ σύμβολον τῆς ἀναστάσεως καὶ ἀναγεννήσεως. Διὰ τοῦτο ἐν τῶν συνηθεστέρων, ἱερωτέρων καὶ ἀξίων λατρείας συμβόλων τῆς ἀρχ. Αἴγυπτου. Ἐπίσης τὸ μᾶλλον προτιμώμενον κόσμημα ἐπὶ ἐγγεράφων οἰκιακῶν σιευῶν καὶ παρελκομένων αὐτῶν. Ὡς ἐκ τοῦτου θεωροῦμεν τὸ σύμβολον εὐτυχίας. Τὸ αἴγυπτ, ὄνομα τοῦ Σ. εἶναι KHEPER ὅπερ σημαίνει περίπου ὑπάρχειν, γίνεσθαι, νεοοἰδεῖν. Ὁ Θεοδωρικός (454 - 526 μ.Χ.) ἔδωκεν ἐνταλὴν πρὸς τοῦ κατασκευάσαντος χάλαρον ἀνδριάντα εἰς τὸν ὅποιον παρίστατο αὐτὸς κρατῶν εἰς τὴν χεῖρα ἓνα σκαρβαῖον. Ὁ Σ. ἐμφανίζεται ἐπίσης εἰς τὰς διδασκαλίας τοῦ Θ. Ἄμδρι: Βιβλιογρ. Dr Womer Schuster, Der Hailigo Skarabous, ἐν "Die Andere Welt" No 4/ 1964

Π. Γράβιγγερ, Μυσταγωγία εἰς Ἀρχ. Αἴγυπτου. ἐν E. Villiers, 243. Jennings, Index. Λάσκαρης 715.-

ΣΚΕΛΕΤΟΣ.- Εἰς τὸν Ε.Τ. ὁ Σ. δὲν συμβολίζει μόνον τὸ πρῶτον καιρὸν τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ καὶ τὴν αἰώνιαν μεταμόρφωσίν του. Πρὸς τοῦτοις ὑπενθυμίζει εἰς τοὺς δοκίμους, ὅτι πρέπει νὰ ἀποβάλλουν πᾶσαν γνῶσιν, τὴν ὅποιαν ἔχουν ἀπὸ τὸν κόσμον, πᾶσαν προκατάληψιν, πᾶσαν μάθησιν ἐκ βιβλίων, πᾶσαν πονηρίαν, τὴν ὅποιαν συνήθως μεταχειρίζονται καὶ ἀπέναντι μὲν τῶν ἄλλων, ἀλλὰ προπάντως ἀπέναντι τοῦ ἑαυτοῦ των. Πρέπει δὲ νὰ ἀρχίσουν νὰ ἐξετάζουσι τὰ πράγματα μὲ τὸ ἰδικόν των κριτήριον, χωρὶς νὰ ἐπηρεάζωνται ἀπὸ ἰδέας, δοξασίας, σκέψεις ἢ πεποιθήσεις προϋπαρχούσας, ἰδικίας των ἢ ἕξνας, αἱ ὅποιαι ἐμποδίζουν τοὺς ἀνθρώπους νὰ βλέπουν εὐτὰ ταῦτα τὰ πράγματα.

Βιβλιογρ. Χρ. Παπανικολάου, Ὁ σκοτ. θάλαμος 30.-

N. ΚΟΥΝΤΟΥΡΙΩΤΟΥ, ὁ σκοτ. θάλαμος, ἐν "Πυθαγόρα" 1925, 991.

ΣΚΕΠΤΙΚΙΣΜΟΣ.- Κατὰ τὸν DEGERANNO (HISTOIRE COMP. D. SYSTEMES PHILOSOPHIQUES, T. III, σ. 360) θά ἔπρεπε νὰ θεωρήσωμεν τὸν Σ. ὑπὸ δύο ἐπόψεις: ὡς σκεπτικισμὸν κριτικὸν καὶ ἀναμορφωτικὸν, ἀναγκαῖον διὰ νὰ διορθώσῃ τὴν ὑπεροφίαν τοῦ ἀνθρώπου-

νου πνεύματος καὶ νὰ ἄρῃ τὰς προκαταλήψεις του· καὶ ἓνα Σ. ἀ-
πλότυον καὶ προκαθορισμένον ὅστις συγχέει εἰς μίαν κοινὴν προ-
γραφὴν, τὸσον τὰς ἀληθείας, ὅσον καὶ τὰς πλάνης. Βασιζόμενος
ἐπὶ τῆς διπλῆς ταύτης διακρίσεως, ὁ Φάμπρ ντ' Ὁ' Οὐλιβέ, εἰς τὰ
σχόλιά του ἐπὶ τῶν Χρυσῶν Ἐπιτῶν, ἐπιλέγει:

Τὸ πρῶτον εἶδος τοῦ Σκεπτικισμοῦ, τοῦ ὀποίου ὁ ἴδιος ὁ
Σωκράτης ἔδωκε τὸ παράδειγμα, καὶ οὐτινος ὁ Βόσκω καὶ ὁ Ντε-
κάρτ προέβησαν εἰς τὴν ἀναγέννησιν, εἶναι ἓν εἶδος διανοητι-
κοῦ φαρμάκου, τὸ ὁποῖον ἢ Πρόνοια θάτει καὶ χρησιμοποιεῖ διὰ
τὴν ἴασιν μὲς τῶν πλέον μοιραίων νόσων τοῦ ἀνθρωπίνου πνευ-
ματος, τὸ εἶδος ἐκεῖνο τῆς ὑπεροπτικῆς ἀγνοίας, δυνάμει τῆς
ὀποίας νομίζομεν ὅτι γινώσκομεν, ὅ,τι ἀγνοοῦμεν. Τὸ δευ-
τέρον εἶδος τοῦ Σ., τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ τὴν ὑπερβολὴν καὶ τὴν
κατάχρησιν τοῦ πρώτου, εἶναι τὸ ἴδιον φάρμακον μετατροπέ-
νον εἰς δηλητήριον ὑπὸ τῆς παραπλανημένης ἀνθρωπίνης λογι-
κῆς, ἣτις τὸ μεταφέρει πέρα καὶ ἔξω τῶν συνθηκῶν αἰ ὅποιαι συ-
νιστοῦν τὴν χρησιμοποίησιν του καὶ τὸ μεταχειρίζεται διὰ τὴν
αὐτοκαταβράχθισιν αὐτῆς τῆς ἰδέας καὶ διὰ τὴν ἀποξήρανσιν ἐν
τῇ γενέσει τῶν ἄλλων τῶν αἰτιῶν αἰ ὅποιαι συμβάλλουν εἰς τὴν
πρόσθον τῶν ἀνθρωπίνων γνώσεων. Ὁ Ἄρκεσλάκος πρῶτος εἰσήγα-
γε τὸν Σκεπτικισμὸν εἰς τὴν Ἀκαδημίαν, ὑπερβάλλων τὰ παραγ-
γέλματα τοῦ Σωκράτους, ὁ δὲ Πύρρων ἴδρυσεν ἰδιαίτερον σύστη-
μα καταστροφῆς καὶ φθορᾶς ὑπὸ τὸ ὄνομα Πυρρωνισμῶς. Τὸ σύστη-
μα αὐτὸ, γενόμενον ἀποδοκτὸν ἐν Ἑλλάδι, ἐμόλυνε ταχέως με-
τόν ἴδν τοῦ τοῦς διανοητῆς, παρὰ τὴν σθεναρὰν ἀντικεισιν τοῦ
Ζήνωνος τοῦ Στωϊκοῦ, ποῦ ἢ Πρόνοια εἶχεν ἐνδυναμώσει διὰ ν'
ἀντιταχθῆ εἰς τὰς φθοροποιεῖς τῶν ἐνεργειῶς. Διὰ τῶν σκεπι-
μιστικῶν θεωριῶν τοῦ Καρνεάδου διεμελίσθη καὶ αὐτοκατεστράφη
ἡ Ρωμαϊκὴ αὐτοκρατορία. - (Φάμπρ ντ' Ὁ' Οὐλιβέ, Ἐξέτασις Χρ. Ἐ-
πιτῶν, 84).

ΣΚΕΨΙΣ. - Φύσις αὐτῆς. Ἡ σκέψις τοῦ ἀνθρώπου, μακρὰν ἐπὶ τοῦ
νὰ εἶναι κἀτι ἐνευ σημασίας, ὡς ὁ περισσότερος κόσμος
πίστευει, κέκτηται ἰδιαίτερας σημασίας διὰ τὸν Ἐσωτεριστὴν.
Ἡ γνώμη τοῦ Ἀμερικανοῦ PRENTICE MULFORD εἶναι ἄξια ὑπογραμ-
μίσεως: "Αἱ σκέψεις μας, λέγει, εἶναι ὕλησι σμᾶτια φορτι-
σμένα δι' ἐνεργείας". Ὡς γνωστὸν, οἱ θεότροφοι παραδέχονται
τὰς σκέψεις ὄχι μόνον ὡς πλάσματα ὕλησις ὑποστάσεως, ἀλλ

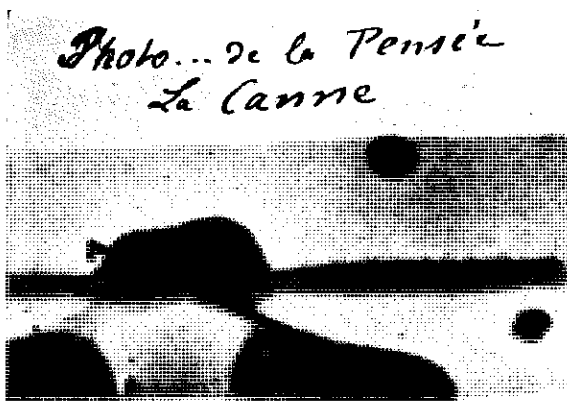
Πειράματα φωτογραφίσεως τῆς σκέψεως ὑπὸ τοῦ DARGET

Εἰκ.1.- Μία φιάλη

Εἰκ.2.- Ἡ δευτέρα φιάλη

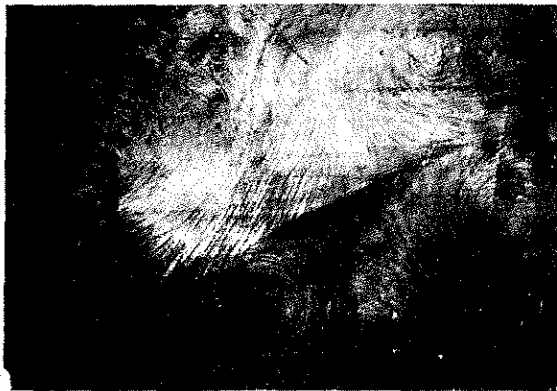
Ἀμφότεραι αἱ εἰκ. ἐλήφθησαν διὰ τοποθετήσεως μιᾶς φωτογραφ. πλακῶς κλησίον τοῦ μετώπου τοῦ κ. Νταρζέ καὶ συγκεντρώσεως τῆς σκέψεως του ἐπὶ μιᾶς φιάλης.

Εἰκ.3.- Ἐνα μπαστοῦνι. Ἡ τεχνικὴ ἢ ἰδέα

Εἰκ. 4. Ἡ φωτογραφία ἐνδὸς δειοῦ
(Ἡ φωτ. πλάξ ἐτέθη πλησίον τοῦ μετώπου τῆς Καρ
Νταρζέ, ὑπνωτισθείσης προηγουμένως)

Εἰκ. 5.- Ἡ ὄργη.- Κατὰ τὴν ὄξειαν κρί-
σιν θυμοῦ ὑπὸ τοῦ κ. Νταρζέ.
(Ἐκ τοῦ γαλλ. Περιοδ. "INITIATION" 1909)

ἀποδίδουν εἰς αὐτὰς χρώματα, σχήματα καὶ δονήσεις, σχετικὰ πρὸς τὴν φύσιν καὶ προέλευσίν των. Αἱ μορφαι-σκέψεις αὗται ἐκπέμπονται ἐκ τοῦ ἔγκεφάλου ἡμῶν, διαδίδονται εἰς τὴν περίε ἀστρικήν ἀτμόσφαιραν, διεισδύουν εἰς τὴν αὔραν τοῦ ἀστρικοῦ σώματος τοῦ πλησίον μας καὶ ἐπηρεάζουν αὐτὸ μὲ δονήσεις ἀναλόγου φύσεως πρὸς τὴν κατευθύνουσαν αὐτὰς σκέψιν. Διηλεκτικῶς ἐκτινοβολοῦσαι μορφαι-σκέψεις ἀγάπης, καλωσύνης, συμπαθείας, ἐπηρεάζουν τελικῶς ἐν σκληρὸν ἄτομον, ἔστω καὶ μοχθηρὸν, ἐνῶ ἀντιθέτως σκέψεις ἠργῆς, ἀγανακτικῆς, φθόνου καὶ μίσους, εὐανταί νὰ ἔχουν δυσάρεστα ἀποτελέσματα ἐπὶ τῶν συνανθρώπων μας. "Ὡστε " καθε σκέψις, γεννηθεῖσα ἐκ ἡμῶν τῶν ἰδίων; ἰσθενῆς ἢ ἰσχυρὰ, ἀγαθὴ ἢ μοχθηρὰ, ὑγιὴς ἢ νοσηρὰ, δημιουργεῖ περίε ἡμῶν ἐν εἶδος μαγνητικοῦ πεδίου, καλμοῦς αὐτοῦ ὁποῦ μεταφέρουν αὐτὴν μὲ δύναμιν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον μεγάλην εἰς τοὺς εὐρισκομένους πλησίον ἡμῶν ἢ κειμένους ὀπισθεῖ ποτε ἐντὸς τοῦ πεδίου ἐκτινοβολίας αὐτῆς. Αἱ δονήσεις αὗται; ὁμοιάζουν πρὸς κυμάσεις αἱ ὁποῖαι παράγονται ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας μιᾶς λίθου, ὅταν ρίψωμεν ἓνα λίθον. Διαδίδονται συνεχῶς εὐρυνόμεναι μέχρις οὗ ἡ μορφή των ἐξαφανισθῇ ἐντὸς τῆς ὁμοιομορφίας τοῦ περιβάλλοντος. Ἐάν ὅμως ἡ πρώτη ὕψις ἐξ ἧς ἐκπερέονται, τὰς διεύθυνον πρὸς μίαν ὀρισημένην κατευθύνουσαν, ὡς αἱ κατευθυνόμεναι κυμάνσεις τῆς ραδιοφωνίας, διαδίδονται ὅχι πλέον κυκλικῶς ἢ σφαιρικῶς, ἀλλὰ τελνουν νὰ συγκεντρωθοῦν πρὸς τὴν καθορισθεῖσαν κατευθύνουσαν μὲ μερίζονα ἐμβέλειαν καὶ ἰσχύον." (ATKINSON).

- Φωτογράφησις τῆς σκέψεως. - Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω ἀντιλήψεων περὶ τῆς φύσεως τῆς σκέψεως καὶ τῶν ἀποφαι τῶν θεασάφων περὶ τῶν Φ Μορφῶν-σκέψεων, ὁ Γάλλος Φ Νταρζέ προέβη εἰς πειρὰ ματα φωτογράφησεως τῆς σκέψεως μὲ σχετικὴν ἐπιτυχίαν, ὡς δοικνύουν αἱ συνημμένα εἰκόνας δημοσιευθεῖσαι εἰς τὴν "INITIATION" 'Ιουλ. 1909.

- Ἡ Σκέψις εἰς τὴν Καθβάλαν. - Ἐκ τῶν πρώτων στίχων τῆς Γενέσεως, δυνάμεθα νὰ ἀναπολήσωμεν τὰ διαδοχικὰ στάδια τῆς δημιουργικῆς-δράσεως τοῦ Θεοῦ ἐν ἀρχῇ ἡ Σκέψις, ἐξ αὐτῆς ἡ πνοή, ἐκ τῆς Πνοῆς ὁ Λόγος, ἐκ τοῦ Λόγου τὸ Φῶς, ἐκ τούτου ὁ Ἄηρ, ἐκ τοῦ Ἄερος τὸ Ὑδρὸν καὶ ἐκ τούτου ἡ στερεὰ Ὑλή. " Ἡ Σκέψις ἀπὸρρέει ἐκ τοῦ πρωταρχικοῦ ἄν συγκεντρωῖται

ἐν αὐτῇ ἐν, αὐγῇ. Τὸν αὖ μίαν δημιουργικήν ἐνόρασάν. Ἡ ἐνόρασις αὕτη καθίσταται βούλησις καὶ συγκεντροῦται περαιτέρω, μέχρι τοῦ σχηματισμοῦ ἐνός σημείου: τὸ ὑπατον τοῦτο σημεῖον, εἶναι ἐκεῖνο ἐξ οὗ θά προκύψῃ ὑλοποίηση ἢ Δημιουργία." (A. SIFFRAN, LA CATHALE, 325).

Ἡ μετάβασις τῆς Σκέψεως εἰς τὸν Λόγον γίνεται διὰ μεσο-λαβήσεως τῆς Θελας Πνοῆς, τοῦ Πνεύματος (Ρουάχ): "καὶ πνεῦμα Θεοῦ ἐφῆρτο ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῶν ὑδάτων". Ἡ πνοή αὕτη ὑλοποιεῖ ὅ,τι εἶναι ἀποκλειστικῶς πνευματικόν, συμπυκνώνει ὅ,τι δὲν εἶναι εἰσέτι ὑλικόν, συγκρατεῖ πνευματικῶς ὅ,τι εἶναι ἤδη ὑλικόν (Π. Γράβιγγερ, Κοσμολογία 110).
Βιβλιογρ. Π. Γράβιγγερ, Μέσα Μ.Ψ.Θ. 109, 118. - "Voile d' Isis, No 29, 21, σ. 509. - Walter Atkinson, La Force-Pensée. Besant & Leadbeater, Les Formes-Pensées, 1905, Paris. E. Bozzano, Pensée et Volonté, Paris 1929.
L. Denis' Problème 437, 445. Bonnamy, La Force Psychique
"Revue Métapsychique No 8, 456. Leadbeater, Plan Mental 42. Idem, Eschares 212, 435. Le Cler, 25 Leçons 102.

Π. Γράβιγγερ, Κοσμολογία 110.-

ΣΚΗΝΗ ΤΟΥ ΜΑΡΤΥΡΙΟΥ .-(TABERNACLE, ARCHE). Πρόκειται περὶ τοῦ σκηνώματος τὸ ὅποσον ἔστησεν ὁ Μωυσῆς κατὰ τὴν "Ἐξοδον ἐκ τῆς Αἰγύπτου" ("Ἐξοδ. 18-19). Διηγεῖτο εἰς δύο διαμερίσματα ἐξ ὧν τὸ εἰς τὸ βάθος ἦτο τὰ ἄγια τῶν ἁγίων, οὗ εὐρίσκειτο ἡ Κιβωτὸς τῆς Διαθήκης. Ὁ GIFFAREL ἀπέδειξεν ὅτι τὰ Χερουβὶμ τῆς Σκηνῆς εἶχον μορφήν μύσου ἢ ταύρου· ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὅποσον δὲν ἀντελήφθη εἶναι ὅτι ἀντὶ δύο μύσων ὑπῆρχον 4, δύο ἐξ ἐκάστης πλευρᾶς, ὡς ἀκριβῶς ἀναφέρεται εἰς τὸ μετμενον παρερμηνευόμενον συχνά ὑπὸ τῶν σχολιαστῶν:
"Θέλεις κατασκευάσει δύο μύσους ἢ δύο σφίγγας ἐκ χρυσοῦ κατεργασμένους διὰ σφύρας ἐπ' ἐκάστης πλευρᾶς τῆς Σκηνῆς καὶ θέλεις τοποθετήσῃ αὐτοὺς τὸν μὲν στρέφοντα πρὸς τὴν μίαν πλευρὰν τὸν δὲ πρὸς τὴν ἑτέραν." Τὰ Χερουβὶμ πράγματι εἰκονίζοντο ἀντιμέτωπα ἀλλήλων ἐνὰ δύο ἐπ' ἐκάστης πλευρᾶς τῆς Σκηνῆς, τὴν ὅποσαν ἐκάλυκτον διὰ τῶν ἐν σχήματι θόλου ἀνακεκταμένων πτερύγων των.

Τοιοῦτοτρόπως ἡ Σ. διηγεῖτο εἰς τρεῖς τμήματα ἢ ὀρθογώνια, παριστῶντας τὰς σφάιρας Ἀτζιλουθ, Γιεζιράχ καὶ Βριάχ, τοὺς

Ἀλλὰ οἱ περισσότεροι τῶν ἀνθρώπων δὲν καταβάλλουν εἰς μὴ ἀορίστους προσπαθείας διὰ ν' ἀπαλλαγῶσιν τῶν κατωτέρων τάσεων τῆς φύσεώς των καὶ προετοιμάζουσιν ὄχι μόνον μίαν μακρὰν διαμονὴν ἐν τῷ διαμέσῳ κόσμῳ, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνο τὸ ὅποιον δύναται νὰ ὀνομασθῇ ἀπώλεια μέρους τοῦ κατωτέρου νοητικοῦ. Τὸ ἀστρικόν τότε σῶμα ἀποτελεῖται ἐκ μαρζῶν ἀστρικήσ οὐσίας ἅτινα συγκρατοῦσιν, ὡς ἐν φυλακῇ, μέρος τοῦ κατωτέρου νοητικοῦ ὅπερ δὲν κατώρθωσε νὰ διαφύγῃ. Εἶναι τότε ἐπόμενον τὸ ἀστρικὸν ὑπόλειμμα νὰ περιλαμβάνῃ κατέλοιπά κέντρων τῶν χονδροειδῶν ἰσοῶν τοῦ κατωτέρου νοητικοῦ.

Αὕτη εἶναι ἡ προέλευσις τῆς σικίς. Πρέπει νὰ τονισθῇ ὅτι ἡ σικιά δὲν εἶναι αὐτὸ τοῦτο τὸ ἄτομον, δεδομένου ὅτι τοῦτο εἰσῆλθεν εἰς τὸν οὐράνιον κόσμον· αὕτη διατηρεῖ τὴν ἐξωτερικὴν μορφήν, τὴν μνήμην καὶ τὰς μικρὰς ἰδιοτροπίας εἰς τρόπον ὥστε εὐκόλως δύναται αὕτη νὰ συγχυσθῇ μὲ αὐτό, ὅπως συμβαίνει κατὰ τὸ πλεῖστον εἰς τὰς πνευματικὰς συνεδριάσεις. Ἡ σικιά αὕτη οὐδένα φαντάζεται ὅτι ἀπατᾷ, καὶ ὅσον ἐν τῇ περιωρισμένη διανοίᾳ της, καλῇ τῇ πίστει, θεωρεῖ αὐτὴν ὡς ἄτομον.

Ἡ διάρκειά τῆς ὑπάρξεως τῆς σικίς, ποικίλει ἀνεκλόγως τῆς ποιότητος τοῦ κατωτέρου νοητικοῦ ὅπερ τὴν ζωογονεῖ· ἀλλ' ἐπειδὴ αὕτη δὲν παύει νὰ ἐλαττοῦται, ἢ ἀντίληψίς της ὁσημέρτι μειοῦται, καίτοι δύναται νὰ κατέχῃ ἀριετήν ἑνστικτον ποιηρῶν· ἀκόμη καὶ εἰς τὸ τέρμα τῆς σταδιοδρομίας της, ἡ σικιά εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἐπικοινωνῇ, δανειζομένη προσωρινῶς τὴν διάνοιαν ἑνὸς μεσάζοντος. Ἡ οὐσία τῆς φύσεώς της νὰ ὑποκύπτῃ εἰς πᾶσας τὰς κακὰς ἐπιρροάς, οὐσα δὲ καχωρισμένη τοῦ ἀνωτέρου ἐγῶ, δὲν κατέχει πλέον στοιχεῖα ἱκανά, διὰ νὰ ἀποκριθῶσιν εἰς τὰς κακὰς. Τίθεται ὅθεν αὕτη εὐκόλως εἰς τὴν διάρκειαν τῶν γοήτων τῶν κατωτέρων κατηγοριῶν. Ἦεν ὅ, τι κατέχει ἐκ νοητικῆς οὐσίας ἀποσυντίθεται καὶ ἐπανέρχεται εἰς τὸ ἴδιον αὐτῆς ἐπίπεδον, ἀλλ' οὐχ εἰς τὸ ἀτομικόν νοητικόν, καὶ οὕτω ἡ σικιά ἐμαυροῦται καὶ περιπίπτει εἰς τὴν τάξιν τῶν " κελυφῶν".

Βιβλιογρ. C. W. Leadbeater, Le plan Astral, Paris,

A. Besant, L'Homme et ses Corps.

St. De Guaita, JII 218. Π. Γράβιγγερ, Κοσμολογία 325.-

ΣΚΟΠΟΣ ΤΟΥ ΒΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ.

(Βλ. Βρος) ALPHOBINDO, VIE DIVINE 987.- Π. Τράβιγγερ, 'Ανθρωποσοφία, 9...

ΣΚΟΠΤΙΣΙΣ (SKOPTSIS) .- 'Υποδιαίρεσις τῆς μητρικῆς ομάδος θ Κλυσις (τῶν μαστιγουμένων) τῆς Ρωσίας.

Οὗ Ἰσκόπτως (ἐκ τοῦ ρωσικοῦ: σκόπετς = εὐνοῦχος) ἐπίστευον ὅτι ὁ Ἀδάμ καὶ ἡ Εὐὰ εἶχον πλασθῆ ἄνευ γένους, ἀλλὰ μετὰ τὸ προπατορικὸν ἁμάρτημα, ὁ πρῶτος εἶχε δημιουργήσει ὄρχεις μετὰ τὰ δύο ἡμίσει τοῦ μήλου ποῦ ἔφαγε, ἐνῶ ἡ Εὐὰ εἶχε χρησιμοποιήσει τὰ δύο ἡμίσει τοῦ ἰδικοῦ τῆς μήλου διὰ νὰ πλάσῃ μαστοὺς. Φαίνεται ὅτι διὰ νὰ ἐξαλείψουν τὰ ὀρατὰ αὐτὰ σημεῖα τοῦ παραπτώματος, οἱ ἄνθρωποι εὐνοουχίζοντο συνήθως ἀφοῦ συνήπτον γάμον καὶ ἀπέκτων τὸ ὀλιγώτερον τρεῖς τέκνα. Τέλος, ὅπως καὶ διὰ τοὺς Κλύστεις, ἡ μαστίγωσις καὶ ἡ ἐμοστατικὴ χαρὰ ἦσαν ἐν πλήρει δράσει.

Ἡ αἵρεσις διηυθύνετο κατὰ πρῶτον, περί τὸ 1772, εἰς τὴν Ταύλα, ὑπὸ μιᾶς προσητίδος, τῆς " Μητρός τοῦ Θεοῦ" ὀνόματι Ἀκουλίνα Ἰρανόβνα καὶ ἀπὸ ἐν "Χριστὸν" τοῦ ὀποιοῦ τὸ βέβηλον ὄνομα ἦτο Μπλοχίν. Ἀφοῦ ἐξεπύσθη εἰς Σιβηρίαν, ὁ Μπλοχίν ἐπανήλθεν εἰς Ρωσίαν καὶ ἀνέλαβε τὴν διεύθυνσιν τῆς αἵρεσεως ὑπὸ τὸ ὄνομα Κονδράτι Σελιβάνωφ καὶ παρουσιάσθη ὡς ὁ Ταῆρος Πέτρος III, διαφυγὴν ὡς ἐκ θαύματος ἀπὸ τοῦς πληρωθέντας δολοφόνους ὑπὸ τῆς Αἰκατερίνης τῆς IIας. Ἀπέθανε τὸ 1832.

Οἱ σκόπτεις πιστεύουν ὅτι ὁ Σελιβάνωφ θὰ ἐπανέλθῃ, θὰ κατατροπώσῃ τὸν Ἀντίχριστον (μῖαν μετενσάρκωσιν τοῦ Ναπολέοντος τοῦ Iου) καὶ μετὰ τὴν νίκην του θὰ ἐγκαταστήσῃ τὴν βασιλείαν τῶν 1000 ἐτῶν. Ἡ αἵρεσις δὲν φαίνεται νὰ ἔχῃ τελείως ἐξαφανισθῆ τὸσον εἰς τὴν Ρωσίαν, ὅσον καὶ εἰς τινα βαλκανικὰ κράτη .- (H. MASSON).

ΣΚΟΡΠΙΟΣ.- Ἐν τῇ ἑλληνικῇ Μυθολογίᾳ ἐκλήθη τὸ ὄγδρον τοῦτο ζῴδιον "σκορπιός" ἐκ τοῦ σκορπίου ὄστεις ἔδειξε θανατηφόρως τὸν γίγαντα Ἐρίωνα.

Οὗτος ἦτο κυνηγός. Παριστάνετο μετὰ τὰ χαρακτηριστικὰ γόγαντος, μετὰ χρυσοῦν πανοπλίαν, καὶ λαμποκοποῦν ἔξωτος, ὁ ὀποῖος διατρέχει τὴν οὐράνιον τροχίαν, προικισμένος μετὰ ἀκαταμάχητον δύναμιν. Συνοδεύεται πάντοτε ὑπὸ τοῦ κυνός, ἥτις τοῦ Σειρῶν.

Περὶ τῆς γενέσεως αὐτοῦ ὑπῆρχεν ἐν Βοιωτίᾳ ὁ ἐξῆς μῦθος. Ὁ ἐπώνυμος ἥρωες τῆς πολέμου τῆς Βοιωτίας Ὑρίας ἢ Ὑριεύς, υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀτλαντίδος Ἀλκυονίδος, εἶχε κάποτε δεχθῆ μεγαλοπρεπῶς εἰς τὸ ἐν Τανάγρα ἀνάκτορον τοῦ, τὸν Δία, τὸν Ποσειδῶνα καὶ τὸν Ἑρμῆν. Ἐἰς ἀντάλλαγμα τῆς φιλοξενίας αὐτῆς, οἱ ἀθάνατοι ὑπεσχέθησαν νὰ δώσουν τέκνον εἰς τὸ ἄκαρπον γῆρας τοῦ Ὑριεύς. Ἐγινεμπούνησαν πρὸς τοῦτο τὸ δέμα τοῦ βοός, ὁ ὁποῖος εἶχε θυσιασθῆ εἰς αὐτούς καὶ διέταξαν τὸν οἰκοδεσπότην νὰ τὸ κρύψῃ ἐντὸς τῆς γῆς καὶ νὰ τὸ ἐκβάλλῃ ἐκεῖθεν μόνον μετὰ παρέλευσιν 9 μηνῶν. Μετὰ τὴν παρέλευσιν τοῦ χρονικοῦ τούτου διαστήματος ἐγεννήθη ὁ Ὠρίων.

Σχετικῶς μὲ τὸν θάνατον τοῦ ἥρωος, εἶχον ἐπισηρατῆσαι κατὰ τὴν ἀρχαιότητα πολλὰ ἐκδοχαί. Ἐκεῖνη ἡ ὁποία ἐπὶ τοῦ προκειμένου μᾶς ἐνδιαφέρει, εἶναι Ἀλεξανδρινῆς, ἐπομένως ὁψίμου καταγωγῆς, καὶ ἔχει ὡς ἐξῆς: Ὁ Γέρας εἶχεν ἐξέλθει εἰς κινῆγιον μὲ τὴν Ἀρτέμιδα, ὅποτε ἐτόλμησε νὰ θέσῃ θρασεῖαν χεῖρα ἐπὶ τοῦ κέπλου τῆς θεᾶς, αὕτη δὲ διέταξε καὶ ἐξῆλθεν ἀμέσως σκορπίου τοῦ ἐδάφους, τοῦ ὁποῖου τὸ ὄμμα ἵπῃεν ὀλέθριον εἰς τὸν ἄσεβῆ. Κατ' ἄλλην ἐκδοχὴν τὸ ζῷον τὸ ὁποῖον κατέστη ὄργανον τοῦ θανάτου τοῦ Ὠρίωνος, εἶχεν ὑποκινήθη ὑπὸ τῆς Γαίας, ὀργισθείσης, διότι ὁ ἀήττητος κύνηγός, ἤθελε νὰ καταστρέψῃ ὅλα τὰ ἔργα θηρία τῆς Κρήτης.

Συμβολικῶς.— Ἡ ἐσωτερικὴ ἐρμηνεῖα ἐγένετο μερικῶς ὑπὸ τοῦ ELIPHAS LEVI (Δόγμα καὶ Τυπικόν Ὑψ. Μαγείας). Κατὰ τὸν KRUISHEER, ὁ Σκ. εἶναι τὸ τελευταῖον ζῷδιον (Λέων, Παρθένος, Ζυγός Σκορπιός) καὶ ὁποῖα ἐν τῷ συνόλω των εἰκονίζουσι τὸν Δημιουργικόν Λόγον, ἐν τῷ πραγματικῷ δὲ δέν εἶναι εἰμὴ ἡ ὀλιγωτέρα ἀντανάγκαις τῆς Παρθένου καὶ ἡ εἰκὼν τῆς τελείας διαχωρίσεως τῶν γενῶν. Χαρακτήρ εἶναι ἡ ἐπιζητήσις τῆς διαιωνίσεως τοῦ γένος διὰ τῆς φυσικῆς Δημιουργίας. Διὰ τοῦ σημείου τούτου περατοῦται ἡ καθοδικὴ πορεία τοῦ Ψυχικοῦ εἶναι καὶ ἀρχίζει ἐν τῷ Τοξότη νὰ ἀπαλλάσσεται τῶν δεσμῶν τῆς ὕλης, βαίνων πρὸς τὴν ἀποθέωσιν. Ὡς πρὸς τὸν ἄνθρωπον, ἔχει σχέσηιν μὲ τὸ ἐπιθυμητικόν, ἡ ὑψηλοτέρα δὲ ἔκφρασις αὐτοῦ εἶναι ἡ ἀγνή καὶ ἀπακοντωτικὴ Ἀγάπη.

Ἀναλογικῶς τὸ ζῷδιον τοῦ Σκορπιού, εὔρηται εἰς ἀπόκρυφον ἀντιστοιχείαν μὲ τὸν θεόν τοῦ Ὀλύμπου Ἄρην (βλ. λ.).

Ἐπισημασθέντα ὀνόμασθα τοῦ ζωδίου τοῦτου θά ἦτο ἀσφαλῶς "οἴκιος τοῦ ὄφους" μέ τήν ὀποίαν φαίνεται νά ἔχη τόσον ἐξωτερικήν, ὅσον καί ἐσωτερικήν συγγένειαν. Εἰς πολλοὺς ἀρχαίους ζωδιακοῦς, ἀνευρίσκεται τό ζωδίου τοῦτο ἀποκαλούμενον ἀπλῶς "τό ἀρχαιότατον" καί δέν ἀποκλείεται κατὰ τοὺς ἀρχαιολόγους νά ὑπῆρξε τό σύμβολον τῆς ὀφειολατρείας τῶν ἀρχαιοτάτων θρησκείων τῆς Γῆς. Οὕτω βλέπομεν εἰς τό Περσῶν, ἐπὶ τῆς μεγάλης πυραμίδος τῆς Λίμα, νά ἄπαν τῶνται σκαλισμένοι σκορπιοὶ μέ ἀνθρωπίνην κεφαλὴν, ΜΕ-Α. Αἰγυπτιακῆ θεότης παρτίσεται μέ μορφήν γυναικός ἐχούσης σκορπιόν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, σύμβολον τό ὀποῖον ὑπενθυμίζει τόν ὄφιν τῆς Ἐδέμ τοῦ παρτίσεται συχνά εἰς τὰς μητρο-πόλεις τῆς Εὐρώπης μέ λαγόνας καί κεφαλὴν γυναικός.

Εἰς τόν ζωδιακόν κύκλον, ὁ Σ. κατέχει τό θον σήμερον καί προδιαθέτει εἰς ἰδιοσυγκρασίαν πραγματοποιόν. Ὁ Ἄρης εἶναι ὁ οἰκοδεσπότης. Εὐρηται εἰς σχέσιν μέ τήν ἄφροδίστην ἠτις εἶναι ὁ ἐξουσιαστής πλανήτης τοῦ Ταύρου.

Εἰς τοὺς ἀρχαίους ναοὺς, ἐλέγετο ὅτι ὁ δοκιμὸς κατὰ τήν μῆσιν ὀφείλει νά ἀναμείνη μέχρις ὅτου ὁ ἱεραξ ἢ ὁ ἀέτος καταράγη τόν σκορπιόν (Αἰγυπτίος) ἢ τόν ὄφιν (Μεξικιόν). Παρατηροῦντες τόν ζωδιακόν ἀντιλαμβάνομεθα τὴν κεντυριμένην σημασίαν τῆς φράσεως ταύτης. Κατὰ τήν ἐξοδὸν ἐκ τοῦ Ζυγῶν, τὰ ἐπόμενα ζωδία: Σκορπιός, Τοξότης καί Αἰγιδόκερως, ἔχουν διαδοχικῶς ὡς ἐξουσιαστὰς τόν Ἄρην, τόν Δία καί τόν Κρόνον. Ὁ νεόφυτος τοῦ ἀκαλουθεῖ τόν μηητικόν δρόμον, συναντᾷ κατὰ πρῶτον τόν σκορπιόν, ταυματοῦμενον ἀπὸ τὰ πάθη τοῦ Ἄρεως, τὰ ὀποῖα ἐν συνεχείᾳ πρέπει νά καταβροχθισθῶν ὑπὸ τοῦ ἀέτος τοῦ Διός, φύλακος τοῦ Τοξότου, διὰ νά τοῦ ἐπιτραπῇ νά φθάσῃ εἰς τόν Αἰγιδόκερω, ἀποκαλούμενον "ἡ πύλη τῶν θεῶν", εἰς τόν ὀποῖον ἐδρεῖται ὁ Κρόνος, εἰκὼν τῆς θείας Σοφίας.

Ὁ Σ. ὀστίς- ὡς ἐπιστεθετο- αὐτοκτονεῖ ὅταν τόν περιβάλλον φλόγας, ὑπενθυμίζει τόν συμβολικόν θάνατον τοῦ δοκιμοῦ πρὸς μῆσιν, ἐγκαταλείποντα ἐλευθέρως τήν ζωὴν τοῦ κόσμου τοῦτου, διὰ νά ἀναγεννηθῇ εἰς τὴν πνευματικὴν ζωὴν. Ἡ γερμανικὴ μυθολογία ὑποβάλλει τὴν ἰδέαν ὅτι ὁ πύρινος ἐκεῖνος κλοιός, εἶναι προστατευτικὸς μεταξὺ τῶν δύο κόσμων. Χαρασσόμενος ὑπὸ τοῦ βόταν πέριξ τῆς κόρης του θρυνηλίδης, δέν θά διασπασθῇ παρὰ μόνον ὑπὸ τοῦ ἥρωος Ζεγκφριντ.

- Ἀστρολογικῶς. - (24 Ὀκτωβ. - 22 Νοεμβρίου) Ἐπὶ θετικῶν ἀκτινοβολιῶν: Χαρακτήρ σιωπηλός, κρυφίνους, σοβαρός, μέ πλοῦ-

τον έσωτερικῆς ζωῆς. Μυστηριώδης, άποφασιστικός, σκληρός, άφοβος, ύπομνητικός, όξεια παρατηρητικότης. Μεγάλα πάθη τά όποια έξωτερικώς θαυμασίως συγκαλύπτονται. Καλλιτεχνία, τεχνολογία, μαγεία, άποκρυφολογία, θεραπευτική, μαγνητολογία, έξηυγενιομένοι άπολαύσεις καί αίσθήματα. Έάν τά άτομα τού σκορπίου προσβληθῶσι, δύνανται νά γίνουν σκληροκαρδα μέχρις ίταμότητος. Πρέπει λοιπόν νά τά φοβῆται ως έχθρούς, διότι καί άν άκόμη δεικνύουν ότι έλησμόνησαν τήν προσβολήν καί έσυγχώρησαν, δέν λησμονοῦν εἰς τήν πραγματικότητα καί δεδομένην εύκαιρίαν δύνανται νά έκδικηθοῦν.

Έπί άρνητικῶν άκτινοβολιῶν: Ζηλοτυπία, δεσποτισμός, έγωϊσμός, ένέδρα. Υπεροφία καί αυτόθαυμασμός. Άρέσκονται υπερβολικά εἰς τās παρακλήσεις καί τās κολακείας. Μεγάλη διάθεση πρὸς διαμάχας, φιλονικίας καί λογομαχίας. Άρέσκονται νά φθάνουν εἰς τά άκρα καί λέγουν υπερβολάς, τῶσον κατά τήν έργασίαν, ὅσον καί κατά τās διασκεδάσεις, ὅπερ οὐχί σπανίως τοῖς καθίσταται έπ ζήμιον, εἴτε εἰς τήν ύγείαν, εἴτε εἰς τά συμφέροντα.

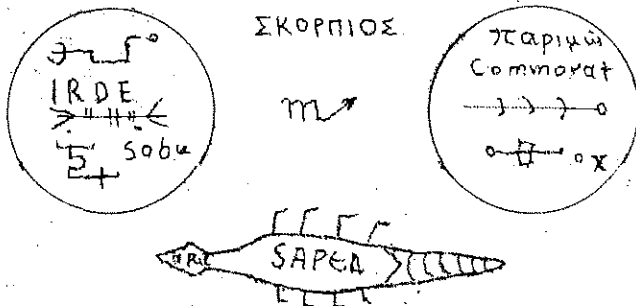
- Φυσιολογία. Λιπῶς. Σιωπηλοί, ψυχραίματος εἰσάξαντες, μαγνητίζοντες ὄφθαλμοί, εύρύ, παραδόξως άκτινοβολοῦν μέτωπον πλευρικῶς άνεπτυγμένοι κροτάφοι, μικρά ὄτα, σχεδόν χωρίς θηλάς, πλαστική αίλις τῆς ρινός, χαρακτηριστικῶς προεξέχουσα πιαγών, πνευματώδης έν γενεὶ έκφρασις. Ἄλλων ὠχρόν δέρμα. Κατά τό πλεῖστον ισχυρός, μέγας αύχόν, σχετικῶς μετρίου μεγέθους άκρα, πλὴν κατά τό πλεῖστον μυώδη. Φωνή τονισμένη, πειστική, προκαλοῦσα έντύπωσιν.

- Γραφολογικῶς. - Ὁ γραφικός χαρακτήρ παρουσιάζει έπί σχεδόν όλων τελείως κατακόρυφον γραφήν, πλατεῖς, πυκνογραμμένους χαρακτήρας, άφθονίαν γωνιῶν καί όξυτήτων, έκτάσις τῆς πίεσεως ἤς γραφίδος κατά τās τελικὰς γραμμάς, σχετικῶς ὕψηλά καί εύμεγέθη μικρά γράμματα, τούναντιον εσσημαντα κεφαλαία. Ὁ γραφικός χαρακτήρ προκαλεῖ τήν έντύπωσιν οὐχί ὠρίμου άνδρός, έστω καί άν οὗτος κατέχει άνωτέρα κοινωνικήν θέσιν.

- ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΩΣ. - Ὁργανα: γεννητικά, κῦστις, ὄργανα άποχωρήσεως, μήτρα, οἱ άδένες τοῦ COWPER. - Δευτερευόντως: Πίς, στοματική κοιλότης, τράχηλος.

Παθολογικώς: Ο τύπος του Σκορπίου κλίνει προς ασθενείας του γεννητικού εν γένει συστήματος, τής υστεως, περαιτέρω προς σακχαρώδη διαβήτην και νόσους των νεφρών, αιμορροΐδες, αρθρίαια, λευκορροία, άρχιτις, επιδιδυμίτις, άνικανότης, ως και άφροδισιοι νευρώσεις.

Άκμητού Νιου αΐκου εν τῷ Σκορπίῳ σημειοδοτεῖ μακράν και δυσάτατον άσθένειαν.

Πνεῦμα: ζεταχίηλ

Σφραγίς: J W S O

- Άστρομαγικῶς. - Βλ. Π. Γράβιγγερ, Άστρομαγεία 111.-
Βιβλιογρ. Π. Γράβιγγερ, Άστρολογία Γ. ΙΙ 172.-
Mottmann 195. Voile á Isis 1925, 87.
- Ερμητικῶς: Συγγραφεῖς τίνες απέδωσαν τῷ ὀνομα τοῦτο εἰς τὸ θεῖον τῶν φιλοσόφων (MANGET).

ΣΚΟΤ ΕΛΛΙΟΤ (WALTER SCOTT-ELLIOT).-

γεν. 1771 Έδιμβουργον + 1832 Άμποντσφρντ. Παραλλήλως προς τόν Ίσθλιον Βέρν, εἰς ἐκ τῶν πρώτων ἐπιστημονικῶν μυθιστοριογράφων. Τέκτων. Τὸ ἔργον του Ίβανόης ἀποπνέει μερικά σημεῖα ἔχοντα τεκτονικὴν σημασίαν. Ἡχολήθη ὁμως ἐντονώτερον με τὰς ἐπικοινωνίας μετὰ πνευμάτων, ὃ δὲ PAPA LARDO ἀναφέρει ἔργον του με τόν τίτλον " Δαιμονολογία και μάγισσαι" τὸ ὅπου-αν ἀποτελεῖ ἐνδιαφέρουσαν συλλογὴν ἐπιστολῶν, ὅπου ὅλα τὰ ὑπερ-

συνήθη φαινόμενα εξετάζονται με αρκετήν άμεροληψίαν.

Κατά τόν MIERS άπ' αúτου κατάγονται τά πρότυπα, έκ τών ό-
ποιών ή Λ. BESANT, ό LEADBEATER καί ό STEINER ήντλησαν τάς
λεπτομερείας περί "Ατλαντίδος, Λεμουρίας, Φυλών.
"Εργα: Story of Atlantis.- Lost Lemuria (μετά τής Κας
Sinnott). The Lunar Pitris.

ΣΚΟΤΟΣ.- Είς όλας τάς Κοσμογονίας, τό Σκότος ή ή Νύξ ύφίστα-
ται πρό τής έμφάνισης του Φωτός καί διά τουτο τό Σ. έ-
λατρεύετο άρχικώς ως προύπάρχον, ως ό γεννήτωρ τής ήμέρας καί
ως ή κατάστασις ύπάρξεως πρό τής δημιουργίας τών κόσμων. Κα-
τά τουτο συγγενεύει μέ τό Χάος, τό Μηδέν, τό "Άν Σόφ τής Καβ-
βάλας.-

Είς τά άρχαία Μυστήρια έξ άλλου οί δοκιμοί περιεβάλλοντο
πάντοτε ύπό του σκότους, τό όποιον άπετέλει τό προπαρασκευα-
στικόν στάδιον, διά τήν άπόκτησιν του πλήρους φωτός τής Γνώ-
σεως. Ο χρόνος όμως του έν τω σκότει περιορισμού έποικιλθεν
είς τά διάφορα Μυστήρια. Είς τούς Δρυΐδας τής Βρεττανής ή πε-
ρίοδος τω σκότους ήτο 9 ήμερονυκτών, είς τά Έλληνικά Μυστή-
ρια ήτο 27 ήμερών καί είς τούς Πέρσας 50 ήμερών. Κατά τήν δι-
άρκειαν τής προπαρασκευής ταύτης. οί δοκιμοί υπεβάλλοντο
είς νηστεϊαν καί απομόνωσιν. Η έπακολουθούσα άκαλλαγή του δο-
κίμου άπό τό σκότος έκαλείτο άναγέννησις ή άνάστασις έκ νε-
κρών.

Είς τόν Ε.Τ. ή άπόδοσις τής όράσεως είς τόν ύπό μήσιν
Ίσοδυναμεί πρός τόν συμβολικόν φωτισμόν καί διά τουτο οί Τέ-
κτονες καλοϋνται " τέκνα του Φωτός".-

Βιβ. λογρ. Χρ. Παπανικολάου, ό Σκοτ. θάλαμος 23.-

ΣΚΟΥΦΟΣ.- (κωνικός). Ο φρυγικός κωνικός σκουφος (πέτασος)
του Μίθρα καί άλλων θεοτήτων είναι κατά τόν Η. JENNINGS
φαλλικόν σύμβολον είκονίζον τήν πυράδη καί άρρενα έρχήν. Καί
ή " μέτρα" τών καθολικών επισκόπων, πρέπει νά ύπεθυμίζη τό
ΐδιον κέλυμα κεφαλής του Μίθρα. Η περικεφαλαΐα τής Αθηνάς

καὶ τῶν Ἀμαζόνων, ἔκκουν ἀπὸ τοῦ ἴδιου σύμβολον τὴν προέλευσιν.

ΣΚΥΒΑΛΟΝ, - Οὕτω ἀποκαλεῖται περιφρονητικῶς εἰς τὰ Χαλδαϊκὰ Λόγια ἢ Ὑλη.

ΣΚΩΤΙΚΟΣ ΤΥΠΟΣ ἢ ΔΟΓΜΑ (ᾠ Λ.Α.Σ.Τ.) Ὁ ὅρος οὗτος εἶναι συνήθως ἢ σύντησις τοῦ " Ἀρχαίου καὶ Ἀποδηρομένου Σκωτικῆς Τύπου" (Λ.Α.Σ.Τ.). Ἐν τούτοις καὶ ἄλλα τεκτονικὰ συστήματα ἀποδίδονται εἰς τὸν Σκωτικῶν Τύπον ἢ Σκωτισμόν, ὡς π.χ. ὁ ᾠ Μετρυμιασμένος Σ.Τ. καὶ τὸ Σκωτικὸν Διευθυντήριον τῆς Μεγ. Στοῆς τῶν "Τριῶν παγκοσμίων σφαιρῶν". Τὰ " σκωτικά" ἢ τὰ συστήματα πολὺ μιμράν σχεσίον ἔχουν μὲ τὴν Σκωτίαν, ἂν καὶ κατὰ τὰς ἰσχυρὰς παραδόσεις ἔχουν τὴν Σκωτίαν ὡς ἰκκνον.

Ὁ Σ.Τ. ἀποτελεῖται σήμερον ἐκ 33 βαθμῶν καὶ διακρίεται εἰς τέσσαρας τομεῖς: α) Κίανους Τεκτονισμὸς (συμβολικὰ Στοῶν), β) Ἐρυθρὸς Τεκτον. (περιστυλιακὸς βαθμὸς) γ) Μόλιος Τεκτον. (λήγων μὲ τὸν " ναῦτικόν" βαθμὸν τοῦ Ἰππότου Καδδὸς) καὶ δ) Λευκὸς (οἱ τρεῖς τελευταῖοι " διοικητικοὶ" βαθμοί.) Ὁ Σ.Τ. εἶναι ἀμάλγμα ἐκ τῶν λεγομένων συμβολικῶν βαθμῶν, τῶν " ἱστορικῶν", ἑρμητικῶν καὶ ναῦτικῶν βαθμῶν. Τὸ σύνολον τῶν βαθμῶν τούτων ἐπιτρέπει μίαν γενικὴν εἰσαγωγὴν εἰς τὰς ἑσπερικὰς παραδόσεις ἐν σχεσίῳ μὲ τὰς μυθικὰς "μεθόδους". Ἡ Μεγ. Στοῶ τῆς Ἑλβετίας δὲν ἀναγνωρίζει πλέον τοὺς ἀνωτέρους "φιλοσοφικοὺς" βαθμοὺς. Ἡ Μεγ. Στοῶ τῆς Γαλλίας, ἣ ὅποια ἐργάζεται κατὰ τὸν Σ.Τ. ἰδρῦθη τῷ 1897.-

Βιβλιογρ. Α. Gœdhalge, Rhea. Π. Γράβ. Τεκτον. Μουσ. 40.

Lesâbeletor; Ἀρχ. Μυστήρια 294. Λάσκαρης βλ. λ. Δόγμα.

H. Durvillo, Science Secrète 383. Paris, Traité Élémentaire de Science Occulte.

ΣΚΩΤΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ ΤΟΥ ΑΓ. ΑΝΔΡΕΟΥ. -

Ὁ 29ος βαθμὸς τοῦ Λ.Α.Σ.Τ. Σημαντικὸς βαθμὸς διότι ἀναφέρεται εἰς τὸ Τάγμα τῶν Ναῦτῶν καὶ τὸ σύμβολον τοῦ ᾠ Μπαφομέ.-

Βιβλιογρ. Ταξίλ 715. Τεκτονικὸν Μουσεῖον 44.-

ΣΚΩΤΟΣ, - (Μιχαήλ). - γεν. 1170 TEVIST DALE Σκωτίας + αὐτόθι 1232. - Ἀλλημιστῆς καὶ σπαγειριστῆς κρῶδρομος τοῦ Παρακέλσου, περὶ οὗ ὀμιλεῖ ὁ Δάντης (Κόλασις ἄσμα XX, στ. 115)

μετά περιφρονήσεως ὡς περὶ ἀγύρτου μάντεως " ἀναμειγμένου με τὰς ἀπάτας τῶν μάγων". Ὁ GERIN, ἀφιερῶνων μακρὸν ἄρθρον εἰς αὐτόν, ἀποκαθιστᾷ τὴν μνήμην του διακηρύσσων καὶ ἐποδεικνύων ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἄλλαν πεπαιδευμένου κληρικοῦ, θαυμαστοῦ τῆς ἀραβικῆς παιδείας καὶ γνώστου τῆς ἀραβικῆς, λατινικῆς, ἑλληνικῆς, γαλλικῆς καὶ γερμανικῆς γλώσσης. Μετέφρασεν εἰς τὴν λατινικὴν τὰ σχόλια τοῦ Ἄβερροῦ εἰς τὸ περὶ Ψυχῆς ἔργον τοῦ Ἀριστοτέλους καὶ εἶχεν ἐπιτυχῆς εἰς τὸν θεραπευτικὴν καὶ πρόγνωστικὸν τομέα. - (GERIN 121).

ΣΚΩΤΟΣ ΕΡΙΓΕΝΗΣ. - Βλ. Ἐριγένης.

ΣΑΛΑΝΤΕ. - Διάσημος γραφικὸς Ἄμερικανὸς μεσάζων γεννηθεὶς τῷ 1826 εἰς τὴν βόρ. Ἄμερικὴν. Ὁ μεσαζοντισμὸς του ἐξεδηλώθη ἀπὸ τῆς παιδικῆς του ἡλικίας καὶ εἰς τὸ σχολεῖον εἶχε τιμηθῆναι πολλάκις διὰ τοὺς κρότους τοὺς ὁποῖους προεκέλει ἐξ ἀποστάσεως εἰς τὰ θρανία τῶν συμμαθητῶν του, Ἀπὸ τοῦ 1860 ἤρχισε περιοδεῦν τὴν Ἄμερικὴν, τὴν Ἀυστραλίαν, τὴν Εὐρώπην ὅπου διέσχισε τὴν Ρωσίαν, τὴν Γερμανίαν, τὴν Ἀγγλίαν καὶ τὴν Γαλλίαν.

Ἐκατηγορήθη πολλάκις δι' ἀπάτας καὶ νοσητείας τῶν φαινομένων, ἐν τούτοις εὔρε πολλοὺς ὑποστηρικτὰς ὑψηλῆς κοινωνικῆς θέσεως.

ΣΜΑΡΑΓΓΑΙΝΟΣ ΠΙΝΑΞ. - Μυστηριώδες κείμενον περιβαλλόμενον ἀπὸ θρυλικὴν προέλευσιν. Κατὰ τὸν Ζώσιμον πρῶτος ὁ Ἐρμῆς ἔγραψε τὰς ὑπὸ τῶν δαιμόνων εἰς αὐτόν μεταδοθείσας ἀρχὰς τῆς Ἀλχημείας, καὶ δὴ ἐπὶ πινάκων ἐκ σμαράγδου οἱ ὁποῖοι ὅμως ἀπωλεσθήσαν ἢ ἐκουσίως ἀποκρύβησαν, μέχρις ὅτου ὁ ἀλύπτειος Φαραὼ Νεχεψῶ τοὺς ἀνεκάλυψε, οἱ δὲ θεοὶ τοῦ ἔδωσαν τὸ χάρισμα νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὸ νόημα τῶν μυστηριωδῶν τούτων κειμένων. Πράγματι ἐν συνεχείᾳ ἐγένετο γνωστὴ ἡ ὑπαρξίς δύο πινάκων τοῦ εἴδους τούτου: ὁ Πίναξ τῆς Μέμφιδος καὶ ὁ Σμαράγδινος Πίναξ.

Ὁ Πίναξ τῆς Μέμφιδος πρέπει νὰ ἦτο συντεταγμένος εἰς τὴν Ἑλληνικὴν καὶ κοπτικὴν γλῶσσαν καὶ νὰ περιελάμβανε τὰς ἀκούθους ὑποδεξείεις:

" Ἄνω τὰ οὐράνια, κάτω τὰ οὐράνια, ἀστέρες ἄνω, ἀστέρες κάτω. " Ὅ,τι εἶναι ἄνω, εἶναι καὶ κάτω. Παράλαβε ταῦτα καὶ

Ὁ Σμαράγδινος Πίναξ Ἑρμοῦ τοῦ Τρισημεγίστου

(Συμβολικῶς)

θά σοῦ φέρουν, εὐτυχάν".

Ἄγαλλογον περιεχόμενον ἔχει καὶ ὁ Σμαράγδ. Πίναξ, τὸν ὀποῖον, κατὰ τὸν σχετικὸν θρύλον, ἀνεῦρεν ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος εἰς τὸν τάφον τοῦ Ἑρμοῦ, ὅστις ἔφερεν ὡς ὑπότιτλον" Περὶ τῶν Ἔργων τοῦ Ἥλιου" καὶ ἐγένετο γνωστός εἰς τὴν Δύσιν περὶ τὸ 1200 μ.Χ. εἰς λατινικὴν μτρφ. Ὑπάρχουν ἐν τούτοις ἴσως διαφωρετικαὶ μεταφράσεις αὐτοῦ. Περαιτέρω ὑπάρχει μὲν σύντομος διατύπωσις κατὰ τὸν DORADAEUS, ἣτις ἐλευθέρως μεταφραζομένη ἔχει ὡς ἑξῆς:

" Εἶναι ἀληθές, ἀσφαλές καὶ ἐν γένει ἀληθέστατον. Τὸ ἄνω φέρει τὴν φύσιν εἰς τὸ ἐνδότερόν της καὶ ἀνέρχεται πάλιν ἐκ τῆς φύσεως πρὸς τὰ ἄνω. Μόνον μὲν ὁδὸς ὑπάρχει πρὸς σὺνδραμὴν ἀμφοτέρων. Ὁ ἐρυθρός Ἥλιος εἶναι κατὰ τὴν ἐνωσιν ταύτην ὁ Πατήρ, ἡ λευκὴ Σελήνη ἡ Μήτηρ, τὸ τρίτον, ὡς πύρινος κυρίαρχος ἐπεμβαίνει. Τὸ πυκνὸν κάμνει ἀραιὸν καὶ τὸ ἐπάνω φέρει εἰς τὴν (προτέραν) ἰκνωδότητα. Οὕτω θέλεις ἀποκτήσει τὴν ὁδὸν τοῦ Κόσμου. "

Μίαν ἄλλην ἐκδοχὴν δίδει ὁ κόμης BERNHARD τῷ 1453, ἡ ὅποια ὁμοιάζει πολὺ μὲ τὴν ἑκτότε εἰς τὴν Δύσιν γνωστὴν:

"Εἶναι ἀληθές, ἀφευδές καὶ ἀσφαλῶς βεβαίωστατον τὸ πρὸς τὰ κάτω, ἀναλογεῖ τῷ πρὸς τὰ ἄνω καὶ τὸ πρὸς τὰ ἄνω ἀναλογεῖ τῷ πρὸς τὰ κάτω πρὸς ἐπιτέλειαν τῶν θαυμασίων τοῦ Ἐνός, μόνου Πράγματος. Καὶ ὅπως τὰ πάντα προῆλθον ἐξ Ἐνός Πράγματος διὰ τῆς σκέψεως, τῆς θελήσεως καὶ τῆς ἐντολῆς τοῦ Ἐνός, οὕτω τὰ πάντα ἐγεννήθησαν ἐκ τοῦ Ἐνός τούτου Πράγματος, διὰ παραδόξου κλίσεως καὶ προσαρμογῆς.

" Πατήρ του εἶναι ὁ Ἥλιος, μήτηρ του ἡ Σελήνη, ὁ ἄνεμος ἔφερεν αὐτὸ ἐν γαστρὶ, ἡ Γῆ εἶναι ἡ τροφὸς του. Αὕτη εἶναι ἡ πρωταίτια δύναμις πύσης τελειότητος εἰς ὀλοκλήρον τὸν Κόσμον. Οὕτω ἐδημιουργήθη ὁ Κόσμος καὶ ἐξ αὐτοῦ θέλουν πηγᾶσαι σπάνια θαύματα; τῶν ὁποίων τοῦτο εἶναι ἐν δείγμα καὶ ὑπόδειγμα. Διὰ τοῦτο ἐκλήθη Ἑρμῆς ὁ Τρισμέγιστος, ὡς κεντημένος τὰ τρία μέρη τῆς Σοφίας ὀλοκλήρου τοῦ Κόσμου. Καὶ νῦν ἐξεπλήρωθη πᾶν ὅ,τι εἶχον νᾶ εἶπω περὶ τοῦ ἔργου καὶ τῆς δράσεως τοῦ Ἥλιου."

Ὁ Η. ΚΗUNRAΤΗ εἰς τὸ Ἄμφιθέατρον του (1609) δίδει τὴν λατινικὴν καὶ γερμανικὴν μτρφ. τοῦ πλέον διαδεδομένου κειμένου, τὴν ὅποσαν καὶ ἐχρησιμοποίησαμεν εἰς τὴν ἡμετέραν μτρφ.

εἰς τὴν Ἑλληνικὴν -(Ἀθήναι 1936. Β. ΣΦΙΓΓΟΣ).-

Ὁ KARL KIESEWETTER (Ἱστορία τοῦ Ἀποκρυφισμοῦ) γράφει σχετικῶς: "... ἀπεκλήθη οὕτω, διότι τὸ κείμενον του πρέπει νὰ εἶχε χαραχθῆ ἐπὶ σμαράγδου, τὸ ὁποῖον εἰς παλαιολιθίαν ἐποχὴν μίαν γυναῖκα, ὀνόματι Σάρα, τὸ ἀνεκάλυψεν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ βικλετοῦ τοῦ Ἑρμοῦ, ἐντὸς σπηλαίου παρά τὸ Ἐβρόν. Τὸ κείμενον τοῦ Σ. Π. εἶναι μόνον εἰς τὴν λατινικὴν γλώσσῃ, ἂν καὶ ὁ KREIGSMANN, εἰς ἀγγλιστῆς συγγραφεὺς τοῦ 17ου αἰ. ὑποστηρίζει ὅτι τοῦτο ἀρχικῶς ἦτο ροινομαθῆς καταγωγῆς, χωρὶς ὅμως νὰ προσέγη τεκμήρια. Τὸ κείμενον ἐχρησιμοποιήθη ἐπὶ ὀλοκλήρους αἰώνας πρὸς διάδοσιν τῆς μεθόδου μεταστοιχειώσεως τῶν μετάλλων, ὃ δὲ SCHMIEDER προσπαθεῖ νὰ περισώσῃ τὸν χημικὸν τουλάχιστον χαρακτῆρα του, θεωρῶν τὸ ὅλον ὡς μυστηριώδη περιγραφὴν τῆς ἀποστάξεως".-

Τέλος ὁ EL LEVI λέγει ὅτι ὁ Σ. Π. εἶναι ὀλοκλήρως ἡ Μαγεία συγκεντρωμένη ἐπὶ μιᾶς σελίδος, ὅπως οἱ Ἴνδοί κατέχουν μίαν μόνον λέξιν ἢ ὅποια περιέχει ἐπίσης ὅλην τὴν Μαγείαν.

Βιβλιογρ. Allen JY, Ὁ Σμαράγδ. Πίναξ, ἐν " Πραγματ. καὶ Μελέταις τῆς Β. ΣΦΙΓΓΟΣ. J. I. Liebsockl, die Geheimwissenschaft im Lichte Unserer Zeit. Plobb, Ἡ ἐξέλιξις

τοῦ Ἀποκρυφισμοῦ καὶ ἡ νεωτ. Ἐπιστήμη (Χειρόγρ.) El. Levi, Ἱστορία Μαγείας I 37. Titus Burckhardt, Compendaire succinct de la Table d'Emeraude. Etudes Traditionnelles 1960 No. 362. Chochoř Hist. 313. Voile d'Isis 1928, 468. Λάσκωρης 717. H. Khunrath, Amphitheatrum Sapientiae Aotemae, Πίναξ III.

ΣΜΑΡΑΓΔΟΣ:- Εἶναι ὁ καλύτερος λίθος πού συμβολίζει τὴν Γνώσιν. Κατὰ τὴν παράδοσιν τὸ ἱερόν δοχεῖον τοῦ Γιβραλ, ἀπετελεῖτο ἀπὸ ἓνα Σ. πού εἶχε πέσει ἀπὸ τὸ μέτωπον τοῦ Ἐωσφοροῦ. Ἐκ Σ. ἐπίσης ἀποτελεῖται ὁ θρόνος (Ἐλ. Ἄρς) ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶναι ἐπιτεθειμένος ὁ Κάλωμος (Ἐλ Καλάμ) καὶ ἡ Πίναξις (Ἐλ Λάβ) τοῦ Κορανίου.

Ἐπὶ πίνακος ἐκ Σ. δεόν νὰ ἐχαραχθῆ καὶ ἡ ἀποκάλυψις τοῦ Ἑρμοῦ τοῦ Τρισεμγιστοῦ, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ συνοπτικὴν ἐκθεσιν τῶν κεντρικῶν ἐσωτερικῶν καὶ ἐρμητικῶν διδασκαλιῶν. Εἰς τὴν Ἀστρολογίαν ὁ λίθος οὗτος εὐρῆται εἰς ἀντιστοιχείαν μὲ τὴν Ἀρροδίτην καὶ τὸν Ταῦρον. Παρουσιάζεται ὑπὸ χρῶμα ἐντόνωσ πρᾶσι-

νον. Εἰς τοὺς ἀρχ. Αἴγυπτίους ἦτο ἀφιερωμένος εἰς τὴν θεομητο-
ρα Ἴσιδα. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον ἐθεωρεῖτο ὡς εὐνοϊκὸς εἰς τὰς
ἐγκύβους μητέρας. Ἡ παράδοσις ἀναφέρει περαιτέρω ὅτι διάκειται
συμπαθῶς πρὸς τὴν παρθενίαν καὶ ὅτι θραύεται κατὰ τὴν στιγμὴν
τῆς συζυγικῆς συμπλησιάζσεως.

Ὁ Πλίνιος γράφει περὶ τοῦ Σ.: Ἐάν ἡ δύναμις τῶν ὀφθαλμῶν
ἔχη ἐξασθενήσει συνεπεία ὑπερκοπώσεως, δι' ἀπλῆς παρατηρήσεως
ἐνός Σ., ἀναζωργονεῖται καὶ ἀποκαθίσταται ἡ ἰκανότης αὐτῶν. Αἱ
ἀκτιῖνες αἱ ἐκπεμπόμεναι ἐκ τοῦ Σ. εἶναι πῶσον δυναμικαί, ὥστε
ὄφεις δι' ἀπλῆς παρατηρήσεως αὐτῶν τυφλοῦνται καὶ καθίστανται
ἀνικανοὶ νὰ βλάψουν.

Βιβλιογρ. Π. Γράβιγγερ, Φαρμακοσοφία II 99.

ΣΜΙΑΗ (CISEAU). Εἰς τὸν Ε.Τ. ἡ Σμῖλη εἶναι τὸ σύμβολον τῆς κρι-
σεως, τῆς διακρίσεως ἢ ὅποια ὀφείλει (ὑπὸ τὰς κινήσεις τῆς
σφύρας-θελήσεως) νὰ ἀπομακρύνῃ πᾶν τὸ περιττόν, νὰ διαρῥώσῃ τὰς
πλάνας, νὰ δώσῃ μορφήν εἰς ὅ,τι ἦτο ἄμορφον καὶ ἀκατασκευάστον
(ORDO AB CHAOS). Χρησιμεύει εἰς τὴν κατεργασίαν τοῦ "ἀκατεργά-
στου λίθου", πού εἶναι τὸ ἔργον τοῦ Μαθητοῦ.

Εἶναι τὸ πρῶτον ἐργαλεῖον πού κεῖται παρὰ τῆ Σηήχηρῃ.
Κατεσκευασμένον ἀπὸ χαλκῦβα, ὑποβάλλεται εἰς βαφήν ποδὸ τὸν κα-
θιστᾷ σκληρότερον τοῦ ἀδάμαντος, ἰκανοῦ νὰ προσβάλλῃ καὶ τὸν
σκληρότερον λίθον. Ἡ σμῖλη καθίσταται διὰ τὸν τέκτονα ὅ,τι
ἦτο τὸ ξίφος διὰ τοὺς ἀρχ. Ἰπκότας. Οἱ τελευταῖοι κατηργάζον-
το συνήθως μόνον τὸ πιστόν τους ξίφος καὶ δέν τὸ ἐγκατέλειπον
πλέον. Θὰ ἔπρεπε νὰ συμβάλῃ τὸ αὐτὸ καὶ διὰ τοὺς τέκτονας.
Ἄλλως τε τὸ ὄνομα ἐνός τῶν ἀπογόνων τοῦ Νῦε, πού πρῶτος ἐπε-
ξεργάσθη τὰ μέταλλα (Τουβακιάϊν), χρησιμεύει ὡς ὄνομα διαβά-
σεως τῶν μαθητῶν.

Βεβαίως ἐδῶ πρόκειται περὶ ἀλληγορικῆς μεταλλουργίας: ἡ
ἐργασία ἐφαρμόζεται ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου, τὰ δὲ χρησιμοποιούμενα
ἐργαλεῖα δέν εἶναι παρὰ αἱ ἀνθρώπινοι ἰκανότητες. Ἡ χαλκῦβδι-
γη σμῖλη ἀναφέρεται εἰς τὴν ἀδικάσειστον ἐνέργειαν τῆς ἀποφαι-
στικότητος, χωρὶς τὴν ὅποσαν οὐδέν πραγματοποιεῖται ἐν τῇ Μυ-
ήσει. Πρέπει ὅμως νὰ γνωρίζωμεν τι ἀκριβῶς θέλομεν ἵνα λάβωμεν
ἀποφάσεις. Τοῦτο σημαίνει ὅτι πρέπει νὰ λαμβάνωμεν μίαν καλὴν
σμῖλην, ἀμβλυνομένην φυσικᾶ μετὸν χρόνον, ἀλλὰ τὴν ὅποσαν ὁ

ἀληθῆς τέκτων, υἱὸς τοῦ Τριφυλακῶν, τὴν ἐπαναφέρει εἰς τὴν ἀρχικὴν κατάστασιν καὶ τὴν ξαναβάφει.- (WIRTH, ΜΑΓ.ΟΒΟΥΛΤΕ 27).-

ΣΜΙΤ. (KARL OTTO SCHMIEDT).- Συγγραφεὺς τοῦ ρεύματος " Νέον Πνεῦμα". (NEUGEIST). Ἀρχισυντάκτης τοῦ περιοδικοῦ "DIE WEISSE FÄHNE". Ἐπίσης καὶ ὑπὸ ψευδῶνυμον Ἰταλῶν γνωστός. Ἔργα: Ἐκ τῶν πολυαριθμῶν ἔργων του ἀναφέρονται:
-Sonne um Mitternacht. Das Licht der Seele. Das Erwachen der Seele, Μόναχ. 1954. Wir Leben nicht nur einmal,
-Göinhausen 1962. Der Weg zum Gott-Erfolben,
-Budingon 1954.

ΣΜΙΤ (KURT SCHMIDT).- Γνωστός συγγραφεὺς βουδδιστικῆς φιλοσοφίας ἐν Βερολίνῳ.

Ἔργα: Lohr ist die Welt, Konstanz
- Sprüche & Lieder. Buddha & Seine Jünger. Bouddhis Lehre. Pali. Buddhis Sprache.-

ΣΜΙΧΕΝ.-(PR HERMANN SCHMIECHEN). Ζωγράφος ἐν Βερολίνῳ ἔγινε-
ρισεν ὡς θεόσοφος τὴν Η.Ρ.Β. καὶ ἐζωγράφησε χωρὶς πρότυ-
πον δηλ. ἀπλῶς κατὰ τὴν φαντασίαν του τὰς γνωστὰς καὶ ἄλλαν
διαδόδομένας προσώπωνγραφίας τῶν 9 Διδασκάλων Κούτ Κοσμὶ καὶ
Μορῶα. Ἀργότερον ὁ Σ., ἐδήλωσεν ὅτι οἱ Διδασκαλοὶ οὐδέποτε
ὑπῆρξαν ὡς πρότυπα, ἀλλ' ἦσαν ἀνοκηήματα τῆς διανοητικῆς σφαί-
ρας τῆς συνειδήσεως τῆς Η.Ρ.Β.

Βιβλιογρ. H. Mieters, Lexikon des Geheimen Wissens.

-Alcott, Old Diary Leaves.

-Franz Hartmann, Unter Adepten & Rosenkreuzern, Λειψία

ΣΜΠΙΤΙ (σφρ. ἀνάμνησις). Κείμενον ἐκ πλοτεως, ἐκ μνήμης, κα-
τὰ παράδοσιν. Τὸ ἀντίθετον Σφούτι, ὑπονοεῖ τὴν γραπτὴν
διὰ κειμένων παράδοσιν.

ΣΝΑΙΝΤΕΡΦΑΝΚΕΝ.- Βλ. Μπό-Γόν- Ρά

ΣΟΚΙΝΟΣ (SOCINUS).- 1) Λατίνος Σοκίνος. Ἰταλὸς θεολόγος, ἰ-
δρυτὴς τῆς θρησκευτ. ἀίρέσεως τοῦ Σοκινισμού (γεν. ἐν Σιέννα
1525-1562, Ζυρίχη). Ἐσκόπευε νομικὴν καὶ θεολογίαν. Διαμαρ-
τυρόμενος, ἐδημιούργησεν ἴδιον σύστημα θεολογίας, διάφορον
τοῦ Λουθηρου καὶ τοῦ Καλβίνου. Ἄρνεῖται θεμελιώδη δόγματα

τῆς χριστ. θρησκείας, ὡς τὰ δόγματα τῆς Ἁγ. Τριᾶδος, τοῦ ἑνανθρωπισμοῦ τοῦ θεοῦ, τοῦ προπατορικοῦ ἁμαρτήματος καὶ τὰ μυστήρια τῆς Λυτρώσεως καὶ τῆς θείας Χάριτος. Ὡς πιστὸς προτεστάντης βασίζεται ἀποκλειστικῶς ἐπὶ τῆς Κ.Δ. καὶ ἐρμηνεύει αὐτὴν γραμματικῶς καὶ ἀλληγορικῶς. Διωχθεὶς διὰ τὰς ἰδέας του κατέφυγεν εἰς Πολωνίαν καὶ Ἐλβετίαν. Ἐγράφη: Περὶ τῶν Μυστηρίων, περὶ τῆς ἀναστάσεως τῶν σωμάτων κ.ἄ.

2) φαῦστος-Παῦλος Σοκλίνος.- Ἰταλὸς Θεολόγος, ἀνεψιὸς τοῦ προηγούμενου (1539-1604). Μιμηθεὶς τὰς ἰδέας τοῦ θεοῦ του, εἰργάσθη μὲ φανατισμὸν διὰ τὴν διαδόσιν τῶν. Διωχθεὶς καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως, κατέφυγε καὶ αὐτὸς εἰς Πολωνίαν, ὅπου ἱδρυσεν ἐκκλησίαν Σοκλινιστῶν. Ἐγράφη "περὶ Ἰησοῦ Χριστοῦ Σωτήρος". κ. ἄ.

Ὁ Λεὸ Θ Ταξίλ συνεχίζων τὰς ἀνυποστάτους ὑποθέσεις του καὶ ψευδολογίας, παραδέχεται τοὺς Σοκλινιστὰς ὡς ἀμείβους προγόνους τῶν σημερινῶν Ε.Τ.

Βιβλιογρ. Μεγ. Ἑλλ. Ἐγκυκλιον.-Λεξικὸν τοῦ Ἁλίου. ΤΑΞΙΛ 1085.-

ΣΟΛΒΕ-ΚΟΛΓΚΟΥΛΑ (SOLVE-COLGULA).-

- Κοσμολογικῶς.-Εἶναι αἱ δύο φάσεις (διέλθου-σύνθετε) τῆς μεγάλης θείας Πράξεως, ἥτις δρᾷ γένεσιν εἰς τὴν παγιδόμιον ζωὴν. Δυνάμεθα νὰ ἐξηγήσωμεν αὐτάς δι' ἑνὸς μαθηματικῶς ἀπολόγου Νόμου, οὗτινος ὅλοι οἱ ἄλλοι νόμοι τοῦ δυνάμεθα νὰ φαντασθῶμεν., θὰ ἀποτελοῦν ἀπλὰς συνεπείας καὶ εἰδικὰς περιπτώσεις. Ἴον Διαφόρησις, διάλυσις (SOLVE). Τὸ μοναδικὸν εἶναι, τὸ ἄπειρον, ὁ Πατήρ, συγκεντρωμένος εἰς ἓν ἀδιακρῆτον καὶ ἀδιεσδύτον σημεῖον, θυσιάζει αἰωνίως τὴν οὐσίαν Του, τὸν Λόγον Του, διὰ νὰ ἐμφυχῶσῃ διὰ τοῦ Ἐρωτος, τὸ ἀπεριόριστον, ἄπειρον, ἀδρανὲς Μη-Ὄν, τὸ ἰδιαίρετόν, τὸ διειδιόυτόν, τοῦτο δὲ ἀποτελεῖ πρῶξιν προϋούσαν, κυκλικήν, τελείαν, δημιουργουμένην οὕτω τῆς σφαίρας τῆς Φύσεως, προωρισμένης νὰ ἐπεκταθῇ πέραν παντὸς ὅρου...

2ον Ὀλοκλήρωσις (COLGULA).-Εὐθὺς ὡς ἡ θυσία τοῦ Λόγου τοῦ εἶναι, πληρωθῆ τῇ φωνοτύπῳ τοῦ Μη-εἶναι, αἱ ἔσχατα Μονάδες, αἱ πηγάζουσαι ἐκ τῆς ζωογενείας ταύτης πράξεως, συνθετοποιοῦνται προσθετικῶς τῇ ἐπεργασίᾳ τοῦ θεοῦ Πνεύματος, διὰ νὰ δώσουν γένεσιν εἰς μίαν ἀπεριόριστον ἱεραρχίαν

όντων, πεπρωτισμένων δι' ιδιοτήτων αύξουσης τελειότητας, μέχρι τῆς πραγματοποιήσεως τοῦ σκοποῦ τοῦ καθ' ἑαυτὸν ὑπὸ τοῦ Πατρὸς, ἤτοι μέχρι τῆς τελείας ἐμψυχώσεως τοῦ Μη-Εἶναι, ἐν τῷ ἐνδόξῳ ζωδιακῷ σώματι τοῦ Χριστοῦ, τοῦ ἀπεριορίστως μεγαθυνομένου...

Τὸ πρῶτον μέρος πραγματοποιεῖται εἰς τέσσαρας φάσεις, τὸ δὲ δεύτερον εἰς ἑπτὰ, αἱ δὲ 12 αὐταὶ βαθμίδες τῆς πραγματώσεως τοῦ Ἄπολύτου, αποτελοῦν τὸν κατ' ἐξοχὴν ζωδιακὸν κύκλον καὶ τὰς 12 ὥρας φωτὸς τοῦ αἰώνου ὑπόλογου τῆς Δημιουργίας. (DELOSERIE, ἐν Πραγμ. & Μελέται III, 117).-

- Ἐρημησις: Ἄπὸ ἀληθινῆς ἐπίψεως καθ' ἑαυτὸν "μετουσώσις" συνίσταται εἰς τὴν "διάλυσιν" ἐκείνου καὶ ἤτο "συμπυκνωμένον" καὶ ταυτοχρόνως εἰς τὴν συμπύκνωσιν ἐκείνου καὶ ἤτο διαλελυμένον. Αἱ δύο αὐταὶ κατεργασίαι αἱ ὁποῖαι φαινομενικῶς παρουσιάζονται ὡς ἀντιθέται, εἶναι εἰς τὴν πραγματικότητα δύο παραπληρωματικαὶ ὁφεις μιᾶς καὶ μόνης κατεργασίας. Διὰ τοῦτο οἱ ἀληθισταὶ λέγουσιν συχνὰ ὅτι "ἡ διάλυσις τοῦ σώματος, εἶναι ἡ στερέωσις τοῦ πνεύματος" καὶ ἀντιστρόφως, δεδομένου ὅτι πνεῦμα καὶ σῶμα δευνεῖναι ἐν τελικῇ ἀναλύσει εἰμὴ ἢ "οὐσιώδης" ὁφίς τοῦ ὄντος καὶ συγχρόνως ἢ "ὕποστατικῆ" (SUBSTANTIELLE). Ἀναλογικῶς θὰ ἠδυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ὅτι ἡ κατάστασις καὶ εἶναι ζωὴ διὰ τὸ σῶμα, εἶναι θάνατος διὰ τὸ πνεῦμα καὶ τάναντι. Διὰ τοῦτο ἡ "πητικολογία" τοῦ σταθεροῦ καὶ ἡ "στερέωσις" τοῦ πητικοῦ, ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὴν πνευματοποίησην τοῦ σώματος καὶ σωματοποίησην τοῦ πνεύματος. Ἡ τελευταία ἀναστροφή εἶναι ἰδιαίτερος σημαντικὴ ἐξ ἐπίψεως "μητηκῆς πραγματώσεως".-

- Μαγικὴ: Πράγματι πρὸς ἐνάσωσιν τῶν πνευματικῶν ιδιοτήτων τοῦ πνεύματος καὶ ἰδιαίτερος τῆς θελήσεως, ὅπερ ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὴν κατάντησιν τῆς ἐπιστήμης τῆς θαυματουργίας, δύο εἰδῶν χειρὸς εἶναι ἀναγκαῖοι: ἡ συγκέντρωσις καὶ ἡ διασπορά, ἢ ἄλλως ἢ ἀπομόνωσις καὶ ἡ ἐκτίναξις, τ.ε. ἡ σταθεροποίηση τοῦ Μαγ. Μαγ. Παράγοντος καὶ ἡ κινήσις αὐτοῦ. Συγκεντρῶναι καὶ διασπείρειν, λέγει ὁ Ἐλιφάς Λευὴ, εἶναι τὰ δύο ῥήματα τῆς φύσεως: ἀλλὰ πῶς γίνονται αἱ δύο αὐταὶ ἐργασίαι ἐπὶ τοῦ ἀστρικοῦ φωτὸς ἤτοι ἐπὶ τῆς Ψυχῆς τῆς Τῆς καὶ κατ' ἀναλογίαν ἐπὶ τῆς Ψυχῆς τοῦ Κόσμου; Ἡ συγκέντρωσις ἐπιτυγχέσθαι διὰ τῆς ἀπομονώσεως, ἡ δὲ διασπορὰ διὰ τῆς

μαγικῆς ἀλύσου.

Ἡ ἀπομόρφωσις συνίσταται διὰ τὸ πνεῦμα εἰς μίαν ἀπόλυτον ἀνεξαρτησίαν, διὰ τὴν καρδίαν εἰς μίαν ὁλοκληρωτικὴν ἐλευθερίαν καὶ διὰ τὰ αἰσθητήρια εἰς τελείαν ἱκανότητα ἀποχῆς. Πᾶς ἄνθρωπος μὴ ὢν ἐλεύθερος καὶ ἔχων προκαταλήψεις καὶ φόβους, καθὲ ἀτομον ὑποδουλωμένον εἰς τὰ πάθη τοῦ, εἶναι ἀνέκτανον νὰ συμπυκνώσῃ ἢ νὰ συγκεντρώσῃ τὴν μαγικὴν δύναμιν. Ἐφ' ὅσον ὁ ἄνθρωπος κάμνει ὅτι κάνουν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ἐφ' ὅσον μιμῆται αὐτοῦ εἰς ὅλας τὰς ἀδυναμίας των καὶ εἰς ὅλα τὰ ἐλαττώματά των, δὲν εἶναι ἱκανὸς νὰ κυριαρχήσῃ ἐπὶ τῶν φυσικῶν δυνάμεων. Ἡ προσωπικότης τοῦ, ἡ ἀνεξαρτητος, ἡ μοναδική, ἡ ἰσχυρὰ δὲν ἔχει εἰσέτι ἀναθάλπει καὶ εἶναι εἰς ἓκ τῶν πολλῶν. Τοιοῦτοι χλιαροὶ χαρακτήρες εἶναι ἀνέκτανοι νὰ ἐπιτύχουν μεγάλα πρᾶγματα εἰς τὴν κοινωνίαν, ἀκόμη ὀλιγώτερον νὰ καταστοῦν κήριοι τῆς φύσεως.

ὑποθέσωμεν ὅμως ὅτι ἡ συγκέντρωσις τῆς ψυχικῆς δυνάμεως ἔχει ἐπιτευχθῆ, ὁ δὲ χειριστὴς διαθέτει τὴν πανίσχυρον ταύτην δύναμιν εἰς μεγάλην ἔντασιν.

Πλὴν διὰ νὰ τὴν ἐκτινάξῃ πρὸς ἓνα ὄρισμένον σκοπόν, ὀφείλει νὰ γνωρίζῃ τὰ ἀπόρητα τῆς Μαγικῆς ἀλύσου.

"Τὸ Μέγα Ἔργον ἐν τῇ πρακτικῇ Μαγείᾳ, γράφει καὶ πάλιν ὁ EL. LEVI εἰς τὸ Τυπικόν τοῦ, μετὰ τὴν διαπαιδαγωγίαν τῆς βουλήσεως καὶ τὴν δημιουργίαν τῆς προσωπικότητος, εἶναι ὁ σχηματισμὸς τῆς μαγ. ἀλύσου. Σχηματίζει τὴν μαγ. ἀλύσον, ἰσοδυναμει πρὸς τὸ γεννᾶν ρεῦμα ἰδεῶν ὅπερ διεγείρει τὴν πύστιν καὶ παρασύρει ἀριθμὸν θελήσεων ἐν τινι δεδομένῃ κούλῃ ἐκδηλώσεως δι' ἔργων. Ἄλλως καλῶς σχηματισμένη, ὁμοιάζει πρὸς δόνην συμπαράσφουσαν καὶ ἀπορροφῶσαν τὰ πάντα". -

Σκοπὸς τῆς μαγ. ἀλύσου εἶναι ἡ ἐκτίναξις τῆς ἀπαξ συγκεντρωθείσης μαγ. δυνάμεως τοῦ μύστου εἰς τὸ ἔμμεσον περιβάλλον καὶ δι' τὸσον εἰς τὸν ὄρατόν, ὅσον καὶ εἰς τὸν ἀόρατον κόσμον. Δημιουργεῖται τότε ἐν πεδλίον ἑλλείψεως ἐκ δυνάμεων ροϊκῆς φύσεως τὸ ὁποῖον βαίνει συνεχῶς μεγεθυνόμενον εἰς ἔντασιν καὶ ἔκτασιν. Τὸ ἐκτικόν τοῦτο πεδλίον, ἀπαξ ἀποτελεσθέν, ἀποκτᾷ ἕξιαιρετικὰς ἰδιότητας, τῶσον ἐνεργός, ὅσον καὶ παθητικὰς. Αἱ παθητικαὶ ἀρεταὶ τῆς μαγ. ἀλύσου, συνίστανται εἰς τὴν προσφιλίαν τοῦ μύστου κατὰ πάσης ἐπιβουλῆς, φυσικῆς ἢ ὑπερφυσικῆς.

Ἐπὶ τῆς δυναμικῆς ταύτης ἀλύσου μέλλουνα συντρίβου ἅσαι αἱ ἔχθρικαί τυχόν ἐνέργειαι ἐκ μέρους ζηλοτύπων ἢ μοχθηρῶν ἀτομιοτήτων. Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης ὁ μαγικός κύκλος δὲν εἶναι ἄλλο ἀπὸ μίαν συμβολικὴν ἐπεικονίαν τῆς μαγικῆς ἀλύσου τῆς ἀπικατεστημένης ἐν τῷ ἀρχαίῳ κόσμῳ. Διὰ τοῦτο κέκτηται καὶ τὰς προφυλακτικὰς ἰδιότητας κατὰ τὸν ὁμιλήσαντα. Διὰ τῆς προσευχῆς, ἢ ἀπαξ δημιουργηθεῖσα ἄλυτος διατηρεῖται ὑπὸ τὴν αὐτὴν τάσιν, μὲ ἄλλας λέξεις ἢ προσευχὴ ἀναμαγνητίζει τὸ δημιουργηθὲν πεδὸν δράσεως. -

Βιβλιογρ. Π. Γράβιγγερ, Μ.Ψ.Θ. 404. - Idem Τεκτονικός Συμβολισμός I 113. - *Delestrais*, Ἡ Ἱεραρχία τῶν ὄντων καὶ ὁ νόμος τῆς παγκοσμίου ζωῆς, ἐν " Πραγματεῖται καὶ Μελέται " Β. ΣΦΙΓΓΟΣ, τό III, 117) R. Guenon, Gr. Triade 46.

ΣΟΛΕΜ (GERSHOM SCHOLEM. - Διαπρεπὴς σύγχρονος καβαλιστῆς καὶ φιλόσοφος τῆς Ἰουδαϊκῆς γραμματείας. Καθηγητῆς εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Ἱερουσαλῆμ.

Ἔργα: - Die Jüdische Mystik in Ihren Hauptströmungen, φραφ. 1957 (γαλλ. μτφρ. ὑπὸ M.-M. Davy, Paris 1958, Payot).

- Zur Kabbalah & Ihrer Symbolik

- Von der Mystischen Gestalt der Gottheit

- Ursprung & Anfänge der Kabbalah.

ΣΟΛΟΜΩΝ. - Τὸ ὄνομα σημαίνει ἐκεῖνον πρὸ κρῖνει εἰρήνην, τὸν εἰρηνοποιόν. Ὁ Σολομών, υἱὸς τοῦ Δαυὶδ, ἀνεθῆκε τὴν κατασκευὴν τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἰεχωβά εἰς τὸν Ἱσραὴλ ἀρχιτέκτονα Χιρβάμ. Χάρις εἰς τὴν ἀρχαίαν αὐτὴν παράδοσιν τῶν "οἰκοδόμων" τὸ ὄνομα τοῦ μονάρχου τούτου εἶναι συνυφασμένον μὲ τὰ μυστήρια τῆς "Συνταχίας" (COMPAGNONNAGE) ὡς καὶ μὲ ἐκεῖνα τοῦ Ε.Τ. ὅτι κατὰ τὴν παράδοσιν τῶν "λιθοδόμων" παρουσιάζεται ὁ Σολομών ὡς ὁ ὕψιστος Ἀρχιτέκτων τῆς Βέβλου. Εἰς τὸν Ε.Τ. παρουσιάζεται τὸ ὄνομά του εἰδικῶς εἰς τοὺς ἀνωτέρους βαθμοὺς, ἐνῶ εἰς τοὺς τρεῖς κλινοῦς βαθμοὺς μόνον σποραδικῶς γίνεται μνεία τοῦ ὀνόματός του. Ὁ μαγικός δακτύλιος, ἐπὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἢ το χαρᾶκ- μένον ἑξαγράμμον, καίρει κάποιον ρόλον εἰς τὴν Καβάλαν, τὸ Ταλμοδ, εἰς τοὺς Ρ & Σ καὶ τοὺς ἀλχημιστάς. Εἰς τὸν ὁσηδικὸν Ἱσραὴλ τοῦ Ε.Τ. (Μεγ. Στ. Ἐθν. τῆς Γερμανίας Ε.Λ.Λ.) θεωρεῖται ὁ ἀνώτατος ἀξιωματοῦχος ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ βασιλέως Σολομώντος ἐπὶ τῆς Γῆς (VICARIUS SALOMONIS). -

Ὁ Βασιλεὺς Σολομῶν ὑπῆρξεν ἀναντιρῆτως ὁ σοφώτερος τῶν μοναρχῶν τοῦ Ἰσραήλ. Ἑβραῖοι καὶ Ἀραβες τοῦ προσήψαν βαθεῖαν γνῶσιν τῶν μυστικῶν τῆς Μαγείας διὰ τῆς ὁποίας ἐπακαλεῖτο πνεύματα καὶ δαίμονας πρὸς βοήθειάν του. Οἱ Ταμουδισταὶ καὶ οἱ Μωαμεθανοὶ διδασκαλοὶ ἀναφέρουσι πολλοὺς μύθους περὶ τῶν κατορθωμάτων του. Φαίνεται ὅτι συνέγραψε πολλὰ ἔργα καὶ πλεῖστα ποιήματα, ἐκ τῶν ὁποίων μᾶς διεσώθησαν μόνον ὁ ἐπιθαλαμῖος τοῦ γάμου του μετὰ τῆν Αἴγυπτον περιγνήπισσαν (Ἰσομα Ἰσομέτων) καὶ τὸ βιβλίον τοῦ Ἐκκλησιασταῦ. Μετὰ βασιλεύσαν 40 ἔτων ὁ Σ. ἀπέβρωσε καὶ μετ' αὐτοῦ ἐξέλιπεν ἡ δόξα καὶ ἡ ἰσχὺς τῆς καλαιᾶς ἑβραϊκῆς ἡγεμονίας.

Βιβλιογρ. Λόκαρης 718. Chochod Hist. 38. Ματθίος-Riviero, Amulettes 58. Jewish Encyclop. Γ.ΧΤ: ἐν λέξει

Solomon, ὅπου δίδεται πλήρης κατάλογος τῶν εἰς αὐτὸν ἀποδιδόμενων συγγραμμάτων (50 τῶν ἀριθμῶν).

-Färber, König Salomon in der Tradition, Wien 1902
Bokkari, Recueil d. Traditions Mahométhanes, Lyon 1864

-Fabricius, Codex Pseudepigraphicus, I 1014 κ. ἐπ.
Hamburg Leipzig 1718

-Σολομῶντος Διεσθήκη, Jewish Encycl. ἐν λ. Salomon
Testament o f-

-Σολομῶντος σφραγὶς (βλ. Ἰσθρ ἐξέκτινος).

ΣΟΛΟΜΟΝΙΚΑΙ (GRIMOIRES, CLAVICULES DE SALOMON, CLAVICULA SALOMONIS) Μικραὶ κλεῖδες τοῦ Σ. Ἀνατύπωσις καλαιῶν, ἢ λεγομένων καλαιῶν χειρογράφων με συνταγὰς πρὸς ἐπιτελεσθῆν θαυμάτων, ἀποσκοποῦντων εἰς τὴν ἐπίκλησιν "δαίμόνων", σύνταξιν συμβολαίων μετ' αὐτῶν, περαιτέρω διαφόρους ἑξορκισμοὺς τοῦ ἴδου Διεβόλου. Εἰς ταῦτα ἀνήκουσι ὁ Μικρὸς καὶ Μέγας Ἰλβέρτος, τὰ βιβλία τοῦ Πάπα Ὀνωρῶ, τοῦ Πάπα Λέοντος, ὁ Κοκκίνος Δράκων, τὸ βῆν καὶ 7ον βιβλίον τοῦ Μωυσέως κ. ἄ. π.

Γενικῶς τὰ ἔργα ταῦτα δεῖν νὰ χαρακτηρισθοῦν ὡς ψευδεπίγραφα καὶ πλαστὰ, δηλ. ἡ προδουσις των δεῖν δύναται νὰ ἀποδειχθῆ ἐπακριβῶς, εἰς πολλὰς δὲ περιπτώσεις εἶναι προέδοντα συγγραμμῶν με πλουσιαν φαντασίαν τοῦ 18ου καὶ 19ου αἰῶνος, ἴσως ἀκόμη καὶ συγχρόνων. Ὑπὸ τὸν εὐμενέστερον χαρακτηρισμὸν δύναται τὰ βιβλία ταῦτα νὰ κριθοῦν ὡς συλλογὴ δεισιδαιμόνων πρακτικῶν, πεπαικωμένων ἀντιλήψεων, καὶ καθαρῶς ἔμπο-

ρικής σημασίας διὰ τὰς ἐκδότας τῶν καιμένων. Αἱ Σ. ἀποκαλοῦνται συχνὰ ἔργα τῆς Πρακτικῆς Καββάλας, ἂν καὶ μὲ τὴν Καββάλαν οὐδὲν τὸ κοινὸν ἔχουν.

(Πρβλ. Μαγικὰ βιβλία, θ' Ὀνάρτος)

Βιβλιογρ. Marius Malechus, The Secret Grimoire of Turicel - Secrets Merveilleux de la Magie Naturelle et Cabbalistique du Petit Albert, Λυών 1729

- Les Admirables Secrets d'Albert le Grand, Λυών 1775.

Οἱ δύο τελευταῖαι τίτλοι ἐξεδόθησαν εἰς ἕνα τόμον τελευταῶς, Paris 1965.

- La Poule N. aux Oeufs d'Or. Le Grand Grimoire voc La Grande Clavicule de Salomon, Paris 1823

- El-Levi, Clofs Majours et Claviculos de Salomon, Paris 1859 καὶ 1925

- El-Levi, Τυρκικόν 60, 111. - Ἰδὸν, Ἱστορία Μαγείας 410.

ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ ΝΑΟΣ. - Ἡ ἠθικὴ ἔννοια τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομῶντος ἀπετέλεσε τὸ θέμα θαυμασίων διατριβῶν καὶ ἐυγλωττωμένων ἐμιλιῶν, ὥστε νὰ περιττεῖν ἢ περαιτέρω ἀνάπτυξις αὐτῆς.

Ἡ κοσμογονικὴ ἔννοια τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ Ναοῦ ἔχει σχεδὸν μὲ τὴν μελέτην τῶν πρωταρχικῶν δημιουργικῶν νόμων τῆς φύσεως ἐφ' ὅλων τῶν πεδίων, μὲ αὐτὴν δὲ ἀσχολοῦνται κατὰ κλίμας ὕψιστοι βαθμοὶ τῆς τεκτ. Ἱεραρχίας.

Ἡ ὄντολογικὴ σημασία τῆς ἰδέας ἀλληλογραφίας, περιλαμβάνει τὴν ἐσωτέραν ἔρευναν τῆς συστάσεως τοῦ μεμνημένου, τὰς ἀρχὰς δηλονότι, καταστάσεις καὶ δυναμικότητας ὑρ' ὧν λαμβανόντως καθεὶς ἄνθρωπος εἶναι πεπρακτισμένος καὶ τῶν ὁσίων τὴν ἐνεργὸν λειτουργίαν διὰ τῆς μύθεως δεῶν νὰ ἐπιτύχη.

Τὸν τρόπον τῆς τοιαύτης ἀναπτύξεως ὑποκρύπτει ἡ τελευταία ἔννοια τῆς δομῆς τοῦ Ναοῦ τοῦ Σ., ἡ ἀνελικτικὴ. Δι' αὐτῆς ὑπονοεῖται ἡ βασιμεία ἀπόκτησις τῆς ἐσωτέρας Γνώσεως, ἥτοι τῆς Σοφίας. ἡ ἀνάπτυξις καὶ ἀνέλιξις τῶν ψυχικῶν καὶ πνευματικῶν ὀργάνων τοῦ ἀνθρώπου, ἡ ἐκδηλωσις τῆς Σοφίας, τοῦ Κόλλου καὶ τῆς Ἰσχύος τῆς ἀνθρωπίνης ὄντητος εἰς ὅλας τὰς πράξεις αὐτῆς, εἴτε ἐπ' αὐτῆς τῆς ἰδέας, εἴτε ἐπὶ τοῦ πληθῶν, εἴτε ἐπὶ τῆς Πῆς, εἴτε ἐν τῷ κόσμῳ. Ἰδίως, ὅταν ὁ ἄνθρωπος καταστή ἑπὶ πτότης εἶναι τευτοχρόνως βασιλεὺς ἰσχυρότερος καὶ αὐτοῦ τοῦ Σ. καὶ ἀπόλυτος κυρίαρχος τῆς φύσεως. Διότι τὸ φῶς τῆς Σοφίας

καὶ τὸ πῦρ τῆς Ἀγάπης ἔχει ἐγκαθιδρῦσαι ἐν αὐτῷ καθὼς περὶ καλλῆ, κεκοσμημένον μὲ ὅλα τὰ πολυτιμα μέταλλα καὶ τὴ πέτρα δια τοῦ νεροῦ Σόμπαντος, διὰ τῶν ὁποίων κατ'ἀναλογίαν εἶναι πεποικλιμένον καὶ τὸ στέμμα του.

Αὐτός εἶναι ὁ Νὰος τῶν ὁποίων αἱ μεμνημένοι συνεχῶς καὶ ἀδιακόπως οἰκοδομοῦν ἐν τῇ ψυχῇ των καὶ ὁ ὁποῖος ἀνεγέρεται "χωρὶς νὰ ἀκοβεται κατὰ τὰς ἕρας τῆς ἐργασίας οὔτε ὁ θόρυβος τῶν σιδηρῶν ἐργαλείων, οὔτε ὁ κρότος τῶν σφυρῶν τῶν ἐργατῶν."

Αὐτὸ εἶναι τὸ ἐπιμοχθον ἔργον τὸ ὁποῖον ἀπαιτεῖ μεγάλας θυσίας καὶ ὁδηγεῖ εἰς σκληρὰς δοκιμασίας τὸν ἐκαστὸν τα νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ μητικὸν στάδιον. Διὰ νὰ μὴ νομισθῇ δὲ ὅτι αἱ θράσεις αὗται εἶναι ὑπερβολικαί, θεωροῦμεν ἡμᾶς ὑποχρεωμένους νὰ διαβεβαίωσωμεν κατὰ τὸν πλέον κατηγορηματικὸν τρόπον ὅτι πολὺ ἀπέχουσι ἀπὸ τοῦ νὰ ἀπεικονίζουσι πιστῶς τὰς ἀνυπερβλήτους δυσκολίας, τὸν σκληρὸν ἀγῶνα καὶ τὰς ὑπερανθρώπους θυσίας εἰς ἧς ὁδηγεῖ ἡ Ἄτραπος τῆς Μυσσεως, διὰ τὰς ἐνσυνειδητῶς ἀναλαμβάνοντας τὴν κρῆς τὴν τελειωσιν ἕκαστου ἀτραπῶν.

Βιβλιογρ. Π. Γράβιγγερ, Θεμέλια Βασιλικῆς Τέχνης 4

ΣΟΜΑ.- Ἰερὸν φυτὸν ἐκ τοῦ ὁποίου παράγεται εἰς τὰς Ἰνδίας ἐν μεθυστικῶν ποτῶν. Ὁ μεμνημένος κίνει τὸ ποτὸν τοῦτο διὰ νὰ ὑποβηθῇ τὴν ἀπαλλαγὴν τῆς ψυχῆς ἀπὸ τοῦ σώματος. Ἡ Σόμα χρησιμεύει περαιτέρω εἰς τὰς θυσίας. Ὡς τοῦτο ἐθεοποιήθη ἔταν ὁ μέγας Θότης, κατερχόμενος ἐκ τοῦ οὐρανοῦ μετὰ τὴν βροχὴν, παρέχων σῶμα εἰς τὰ φυτὰ, καὶ ἐπανερχόμενον εἰς τὸν οὐρανὸν μετὰ τὴν θυσίαν εἶναι σύμβολον τῆς ζωτικῆς δόξης. (RHEA).-

Βιβλιογρ. R. Guenon, Βασιλ. κόσμου 37.- Idem, Esoterismo Christiano 104.- Παγκόσμ. Μυθολογία 457.- Linné Villano: Le Livre des Symboles, ἐνλ. Asclepias Acida, (Θ.Ε. 316) "Voile d'Isis" No 26, 121.

ΣΟΟΝΙΑΜ.- Μαγικὴ πρῶξις μεταβιβάσεως ἀσθενειῶν.

ΣΟΠΕΝΧΑΟΥΕΡ (ARTHUR SCHOPENHAUER).-

γεν. 22-2-1788 DANKZIG * 21-2-1860 Φραγκφούρτη α/ΜΑΙΝ Γερμανός φιλοσοφος διαπρέφας ἐν Γαλλίᾳ καὶ Ἀγγλίᾳ. Ἐμπροσπος

τῆς ἀπαισιοδοξίας.

"Εργα: Die Welt als Wille & Vorstellung, 1819.

- Über den Willen in der Natur, Φραγκ 1836

- (μτφρ.) Balthazar Gracians, Handorakel & Kunst der Weltklugheit, Λειψία 1862.

Βιβλιογρ. K. O. Schmidt, Das Erwachen a. d. Lobenstrom, Meditationen mit A. Schopenhauer

A. Rosenborg, Mythos des 20. Jahrh. 332.

ΣΟΡΤΙΑΡΙΟΥΣ. - Ο μάντης εἰς τὴν Ῥωμαϊκὴν Αὐτοκρατορίαν καὶ τὸν Εὐρ. Ἰκὸν Μεσαίωνα. Ἦτο προσωπικότης κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦττον ἐπισημος, τῆσεως ἀσυγκρίτως ὑψηλότερας ἀπὸ τὸν συνήθη μάντην τῆς συγχρόνου μας εποχῆς.

ΣΟΥΑΡΕΖ (CARLO SUAREZ). - Γάλλος θεόσοφος καὶ ἐκδότης ἔργων
Θ Κριναμεϊούρι.

"Εργα. - La Kabala des Kabbalos, Paris 1962

ΣΟΥΑΡΑ. - (σφρ. γεωργός). Ἡ τετάρτη κῆστα τῶν Ἰουδῶν.

ΣΟΥΗΑΙΚΟΣ ΤΕΤΤΟΝΙΣΜΟΣ. Τὸ σύστημα τοῦτο ἐγκαθιδρύθη ἐν Σουηδία τὸ 1777 διὰ τῆς ἐκίρροῆς καὶ τῆς ὀρθώσεως τοῦ βασιλέως Γουσταβοῦ III. Εἶναι μίγμα τοῦ ἑγνοῦ τύπου τῆς Ὑόρκης, τῶν ἀνωτέρων βαθμῶν τοῦ γαλλικοῦ τύπου, τοῦ Ναϊτισμοῦ τῆς Αὐστηρίας Τηρήσεως καὶ τοῦ Ροδουσταυρικοῦ συστήματος. Ἀγόμενον εἰς τὴν ἀιταμφοραὶν τοῦ Τόκου τοῦτου, ἔχει καὶ ὁ ZINEN-DORF ἂν καὶ αὕτη βραδύτερον ἀπερρίθη ἐκ μέρους τῶν Σουηδῶν E.T. Εἶναι τὸ πλέον διυλισμένον ἀπὸ τὰ ἄλλα τεκτ. συστ. χριστιανικὸν δόγμα τὸ ὁποῖον μόνον εἰς Ἐκανδινναύαν καὶ μερικῶς εἰς Γερμανίαν ἐφαρμόζεται. Ὅπως καὶ εἰς τὸν A. A. Σ. T. διαιρίζεται ἀπὸ τὴν αὐστηρὰν τήρησιν τοῦ συστήματος τῶν ἀνωτέρων βαθμῶν τ. ε. αἱ ἐπὶ μέρους βαθμοὶ χαρακτηρίζονται ἀπὸ νοσητὴν καὶ σχεδὸν λογικὴν σειρὰν καὶ διαδοχὴν καὶ ὀδηγοῦν πρὸς ἓνα συγκεκριμένον σκοπόν. Ὅτι τὸ σύστημα τοῦτο μόλις περὶ τὸ τέλος τοῦ 18ου αἰ. συνετάγη ὑπὸ τοῦ ECKLEFF, δὲν ἔχει σημασίαν διὰ τὴν ἄξιαν του, διότι βάσει τῶν ἰδεωδῶν τοῦ E.T. δὲν καίζει ρόλον ἢ ἀρχαϊότης καὶ ἡ τιμητικὴ ("κανονικὴ") προέλευσις, ἀλλὰ μόνον τὸ πνευματικὸν περιεχόμενον. Εἰς τὴν Σουηδίαν ἀπονέμονται αἱ ἐξῆς 12 βαθμοί, παραλλήλως πρὸς

τὴν συγγενῆ Μεγ. Ἐθνικὴν Σταθὴν τῆς Γερμανίας) :

α) Σταθ. Ἁγ. Ἰωάννου 1) Μεθητής, 2) Ἐταῦρος, 3) Διδάσκαλος

β) Σταθ. Ἁγ. Ἀνδρέου:

4) Ἐκλεκτός ἀδ. ἢ Σκῶτος μαθητής τοῦ Ἁγ. Ἀνδρέου

5) Σκῶτος Ἐταῦρος τοῦ Ἁγ. Ἀνδρέου

6) Σκῶτος Διδάσκ. τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου

γ) Περιτόλιον:

7) Ἀδελφός Στιούαρτ ἢ Ἰππότης τῆς Ἀνατολῆς

8) Ἐμπιστός τοῦ Σολομώντος ἢ Ἰππ. τῆς Δύσεως

9) Ἐμπιστός ἀδ. τοῦ Ἁγ. Ἰωάννου

10) Ἐμπιστός ἀδ. τοῦ Ἁγ. Ἀνδρέου

11) Ἰππότης Ταξίαρχος μὲ τὸν ἐρυθρὸν σταυρὸν

12) Ἀντικρῶστος τοῦ Σολομώντος (VICARIUS SALOMONIS)

Βιβλιογρ. Graf von Wartenstaben, Fundament-Constitution

der Grossen Lanlesloge v Schweden, Κοπεγχ. 1930

-August F. Fleck, Das Freimaurertum, Sein Wesen, Seine

Geschichte, Ἀμβούργ. 1950

ΣΟΥΘΚΟΤ (Ἰωάννα SOUTHCOOT). Ἀγγλίς δραματιστρία τοῦ 19ου

αἰ., ἡ ὁποία ἀπὸ καμαριέρα, μετατρέπη διὰ μιᾶς ἐν ὄραμα-
τος εἰς ἰδρωτρίαν αἰρέσεως. Ἐξηγγεῖλε τὴν προσεχῆ ἔλευσιν
τοῦ Μεσοῦ καὶ φυσικῶς ἔσχε πολλοὺς θερμοὺς ὁπαδοὺς. Κατὰ
τὴν διάρκειαν τῶν δραματισμῶν της, ἐδέχθη ἀνακαινώσεις τῆς
ὁποίας ἐνέκλεισεν ἐπιμελῶς ἐντὸς κριτικῶν, τὸ ὁποῖον ἔδει
νὰ ἀνοιχθῆ μετὰ τὸν θάνατόν της καὶ τῇ ἐγκρίσει τῆς ἀγγλι-
κανικῆς ἐκκλησίας. " Διὰ τῆς διαδόσεως τῶν κειμένων τούτων,
εἶχεν εἶπει, θέλει ἐπιτευχθῆ ἡ ἔνωσις ὅλων τῶν ἐκκλησιῶν καὶ
ὅλων τῶν θρησκείων τοῦ κόσμου καὶ τὰ κατὰ τοῦ ἀνθρωπίνου γέ-
νους θέλουσιν ἐξαλειφθῆ."

Οἱ ἐπισκοποὶ ὅμως φαίνεται νὰ μὴ βιάζωνται καὶ μέχρι τῆς
στιγμῆς δὲν ἔδωσαν τὴν ἄδειαν νὰ ἀνοιχθῆ τὸ θεαματουργὸν κι-
βῆτιον. -

Βιβλιογρ. Papalardo. Voile d'Isis 1927, 471.

ΣΟΥΚΟΥΜΠΟΙ (SUCCUBI). - θῆλεια στοιχειακὰ δυνάμενα νὰ ὑλοποι-

ῆθουσιν καὶ νὰ ἔλθουσιν εἰς ἐρωτικὰς σχέσεις μὲ τοὺς ἀνθρώ-
πους (ἄνδρας). (Πρβλ. Ἰνκοῦμποι).

Βιβλιογρ. - Papalardo. St. de Guaita III 234. - Π. Γράβιγγερ,

Νοσολογία III 785.-

ΣΟΥΜΕΡΙΟΙ.— Πανάρχαιος λαός με εξαιρετικόν πολιτισμόν κατοικήσας εἰς τὴν μεταξὺ Τίγρητος καὶ Εὐφράτου πεδιάδα ἀπὸ τοῦ ἔτους 4000 π.Χ. καὶ τοῦ ὅπου ἀγνοεῖται ἡ κατάγωγη. Διακρίνεται σαφῶς ἀπὸ τὰ περὶ αὐτὸν σημητικά φύλα, αἱ δὲ μέχρι τοῦδε ἐξ ἀνασκαφῶν εὐρεθεῖσαι εἰκόνες καὶ ἀγάλματα τοῖς παρουσιάζουν με εὐθείαν ῥίνα, μικρὸν στόμα, χελεὴ στενά καὶ μέτωπον χαμηλόν, με ὀφθαλμοὺς παρουσιάζοντας μογγολικά χαρακτηριστικά.

Ἀποκρυσταλλοὶ συγγραφεῖς, ὡς ὁ DE CAMPIGNY καὶ ὁ TH. DANZEL, τοὺς ἐμφανίζουσι ὡς καταγομένους ἀπὸ τὴν ἐξαφανισθεῖσαν ἡπειρὸν τῶν ΜΥ τῆς ὅπου τμημα ἀπέτελει ἡ σημερινὴ μικρὰ νῆσος τοῦ Πάσχα. Πάντως εἶναι γεγονός ὅτι οἱ Σουμεριοὶ δὲν ἦσαν Σημίται. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀκμῆς τῶν εἰς τὴν πεδιάδα, Σενεάρ, ὅπου κατόπιν ἡ Βαβυλών, ἀνήγειραν πόλεις ὡς τὴν Ἦϋρ, πατρῷδα τοῦ Ἀβραάμ, τὴν Ἐριδό, τὴν Οὐρὸν κ.ά.π. εἰς τὰς ὅπου αἱ γινόμεναι καὶ συνεχιζόμεναι ἀνασκαφαὶ περυσίασαν ἔργα τέχνης καὶ ἐπιγραφὰς μαρτυροῦσας ἔσχατον πολιτισμόν.

Οἱ Σουμεριοὶ εἶναι καὶ οἱ εἰσφευρέται τῆς σφηνοειδοῦς γραφῆς, τὴν ὅπου οἱ ἀρχαιολογοὶ κατάρθωσαν τώρα πρὸ ἀναγινώσκουσι εὐχερῶς, ὥστε νὰ καταστή δυνατὴ ἡ μελέτη τοῦ πολιτισμοῦ τῶν, τῶν θρησκευτικῶν τῶν πεποιθήσεων καὶ τῆς νόμοθεσίας τῶν.

Ἐξ αὐτῶν ἐξάγεται ὅτι ὑπῆρχε καὶ μεταξὺ αὐτῶν ὁ πολυθεϊσμός ὡς λαϊκὴ θρησκεία. Ὑπεράνω ὅμως ὅλων τῶν θεοτήτων ὑπῆρχεν ὁ Ἐνάλ, θεὸς τῶν ὑδάτων καὶ τῶν ὀρειανῶν, ἐξ οὗ ἀπέρρεεν ἡ δυνεὶς, ὁ ἄριστος θεὸς τῶν γλυκῶν ὑδάτων καὶ ἡ Τιμάτ, θεὰ τῶν ἀλμυρῶν ὑδάτων. Ἐκ τῆς δυνεὶς αὐτῆς ἀπέρρευσαν ὅλα τὰ ἔμβια ὄντα, συμπεριλαμβανομένων τῶν θεῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων. Ἡ ἀπόλυτος καὶ ἐν ἑνὶ τριάς ἦτο ἡ δημιουργὸς δόναμις ἐξ ἧς τὰ πάντα ἀπορρέουν.

Εἶναι προφανές, κατὰ τὸν H.M. CAMPIGNY, ὅτι ἐπὶ τῆς βάσεως αὐτῆς, ἐστηρίζετο ἐσωτερικὴ καθαρῶς θρησκεία καὶ ὅτι συνεπῶς ὑψίστατο καὶ Σουμεριὸς Μεταφυσικὴ τὴν ὅπου ὅμως ἀγνοοῦμεν. Γνωρίζομεν ὅμως ἐπαρκῶς τὴν ἐξωτερικὴν ἔκφρασιν τῆς θρησκείας αὐτῆς ἀπὸ τὰ εὐρεθέντα κείμενα, τὰς διακοσμῆ-

σεις τῶν ναῶν, τὰ ἀγαλμάτια καὶ τὰ διάφορα ἐντός τάφων καὶ μνημεία, ἐξ ὧν συνάγεται ὅτι οἱ Σουμεριοὶ ἐπρόστυον εἰς παράτασιν τῆς ζωῆς μετὰ θάνατον, τ. ἔ. ἐπιβύλων τῆς ψυχῆς.

Κατὰ τὴν κοσμογονικὴν τῶν θεωριῶν, ἀρχικῶς ὑπῆρχε τὸ ἕγδωρ, ἐξ οὗ ἐδημιουργήθη κατόπιν ἡ γῆ.

Οἱ Σουμεριοὶ ἐλάτρευον καὶ τὴν Μεγάλην Θεᾶν τῆς Γονιμότητος, ἣτις παριστάνετο ὡς γυμνὴ γυνὴ πιέζουσα τὰ στήθη τῆς καὶ τῆς ἑσπίας τὸ φύλον παριστάνετο δι' ἑνὸς τριγώνου. Ἐκτός τῶν ἱερῶν, ὑπῆρχον καὶ ἱερεῖαι.

Φαίνεται ὅτι περὶ τὸ ἔτος 2670 π. Χ. ὁ πολιτισμὸς τῶν Σουμεριῶν εἶχε φθάσει εἰς τὴν ἀκμὴν του ὑπὸ τὴν βασιλείᾳ Οὐρῶθ, Καγκίνα τῆς Λάγκας, ὅστις ἐπέφερε σοβαρὰς κοινωνικὰς μεταρρυθμίσεις. Ἡ μεταλλουργία, ἡ ξυλουργία, ἡ καταργασία δερμάτων, ἐσημεῖωσαν μεγάλην πρόοδον.

Ἡ νομοθεσία τῶν Σ. εἶναι ἐκείνης ἀξιοσημείωτος. Δὲν διακρίνεται ἀπὸ σκληρότητα, ὡς ἡ τῶν Σημιτικῶν λαῶν. Ἡ γυνὴ εἶχε τὴν θέσιν τῆς ἐν τῇ κοινωνίᾳ, δικαιουμένη καὶ ἴδιον νὰ ἀσκήσῃ ἐμπόριον. Ἡ ἐκδράσις τοῦ πολιτισμοῦ τῶν Σ., ἐπεξετάθη καὶ εἰς τὰς πᾶσι σημιτικὰς φυλάξ.

Εἰς τὴν Μεσοποταμίαν ἤλθον, ἡ γραφὴ, ἡ χρονολογία, οἱ ἀριθμοὶ, τὸ ἡμερολόγιον, ὁ ζωδιακὸς κύκλος, ἡ διακρίσις τοῦ κύκλου εἰς 360°, τὸ δεκαδικὸν σύστημα, ἡ ἀστρονομία, ἡ γλυπτικὴ, ἡ ἀγγειοπλαστικὴ, ἡ ἀρχιτεκτονικὴ, ἡ μουσικὴ καὶ ὅλαι αἱ ἄλλαι τέχναι ὀφείλονται εἰς τοὺς Σ.

Καὶ ὅταν οἱ νομάδες Σημίται κατέκτησαν τὰ πάντα περὶ τὴν γῆν Σενεάρ, ὅτε ἤρχισεν ἡ παρακμὴ τῶν Σ. περὶ τὸ 2100 π. Χ. ἔμειναν ἑκαθμῶν προ τοῦ πολιτισμοῦ αὐτοῦ. Τὸν ἐνεστερνήθησαν καὶ ὅταν μὲ τὰς ἐπακολουθησάσας ἐπιμιξίας καὶ τοὺς διωγμοὺς οἱ Σ. σχεδὸν ἐξηφανίσθησαν ἀπορροφηθέντες, οἱ Σημίται οὐκιοποιήθησαν τὰ πάντα ἐνεφανίσθησαν αὐτοὶ ὡς δημιουργοὶ δῆθεν τοῦ πολιτισμοῦ αὐτοῦ. Τὴν Ἐπιστήμην ὅμως τὴν εἶχον διαχρῆσθ' ἀπὸ τοὺς Σ., ἡ τέχνη τῶν ὑπῆρξεν ἀπομίμῃσι τῶν κατακτηθέντων, ἡ βιβλος τῶν, ἡ Γένεσις εἶναι ὡρὰ ἀντιγραφή ἑλληνικῆς μέλιτα καὶ παραμορφωμένη τῶν Ἀγίων Γραφῶν τῶν Σουμεριῶν, ὡς δύναται τις νὰ πεισθῆ ἀπὸ τὰς ἐκ πλύνθων ἐπιγραφὰς αἱ ὅποσαι ἀνακαλύπτονται διαρκῶς κατὰ τὰς ἀνασκαφὰς. Οἱ ἡγεμόνες τῶν Σημιτῶν, ἐξεμηδύνισαν βαθμῶδον καὶ ἐξηφάνισαν τοὺς Σουμε

ρξους.

Καὶ ὁ μέγας πολιτισμὸς τῶν πρώτων αὐτῶν κατασῶν τῆς Μεσοποταμίας ἐξηφανίσθη ἐγκαταλείψας εἰς χεῖρας τῶν κατακτητῶν του τὴν δάδα μὲ τὴν ὅποیان εἶχε φωτίσει τὸν κόσμον. - (Λέσκαρης 720).

ΣΟΥΜΠΙΖ (MAITRE SOUBISE). (βλ. Σύντεχνρα).

ΣΟΥΜΠΛΙΜΕ Πλεῖστοι πευραματίσταλ, παραπληθηθέντες ἐκ τῶν περιγραφῶν, ἐνόμισαν ὅτι τὸ κενόν Σουμπλιμέ (ὁ διχλωρο-σῦχος δηλ. υδροαργυρὸς) ἦτο ἡ πρώτη οὐσία τοῦ Μαγιστερίου. Ἐν τούτοις αἰετλοῦσαν ὑπενδουὸν διὰ τοῦ ὄρου τούτου "SUBLIME" τὴν ἐν λευκῶσει διὰ τῆς ἐξαχνώσεως (SUBLIMATION) ληφθεῖσαν οὐσίαν, κεκαθαρμένην καὶ λευκανθεῖσαν ἀπὸ τῶν ρύπων τοῦ θανάτου διὰ τοῦ Θ' ΑΖΩΘ, ἦτοι τοῦ φιλοσοφικοῦ πυρός. - (PERNETY).

ΣΟΥΜΠΟΥΔ (SUBUD), σύντμ. τοῦ SU(SILA), BU(DHI) καὶ D(HARMA), ὅπου τὸ SU(SILA) σημαίνει "καλὴ ἠθικὴ στέσις" BUDDHI, "θε-λησιν τοῦ ἀνθρώπου" καὶ DHARMA, "ὑποταγὴ ἢ μωραῖον". Μὲν εσωτερικὴ κίνησις μὲ γυμναστικὰς ἀσκήσεις αἰετλοῦται πρὸς τὴν ἀδελφότητα εἰς τὴν ἑκστασίαν. -

Ἰδρυτὴς εἶναι ὁ MUHAMMAD SUBUH, ἐκείνης ΡΑΚ SUBUH (= ὁ Πατήρ Σ.) καλούμενος. Ἡ ὀργάνωσις ὑφίσταται ἀπὸ τῆς 1.2. 1947 ἕως ἡμετέρας εἰς τὴν JOGJAKARTIV Ἰνδονησία. Κατόπιν διὰ τοῦ BENNET καὶ Ουσπένσκυ διεδόθη καὶ εἰς τὴν Εὐρώπην (καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὑπὸ τοῦ Ἰντ. Χαλῶ).

Ἡ Σουμπούδ δὲν θέλει νὰ εἶναι νέα διδασκαλία, νέα θρησκεία ἢ νέα μέθοδος πνευματικῆς θάρσεως, ἀλλὰ νὰ εἶναι ἡ ἔννοια "περικλεῖσαι τὸν ὄρθρον πρὸς πρῶγμάτων τῶν ἀληθῶς Χριστιανισμοῦ, ὅστις ἀδελφὸς εἰς τὴν ἴασην σάματος καὶ ψυχῆς".

Ὁ Πάτερ Σουμπούδ δὲν θεωρεῖ αὐτὸν ὡς Ἰδρυτὴν, ἀλλ' ἀπλῶς ὡς "μεσάζοντα". " Τὸ Σ. εἶναι νέον δῶρον τοῦ Θεοῦ ὡς ἀντι-δρασις ἐναντίον τῶν ὄλων ἐπικρατούσων ὑλικῶν δυνάμεων". Κατὰ τὸν Μπένετ ἡ ἀρετὴ τοῦ Σ. ἀνηγγέθη ἦδη ὑπὸ τοῦ Θ' Γκορτζιεφ καὶ τῆς Ἀλίκης Θ. Μπαλῆλυ.

Τὸ ἔμβλημα τοῦ Σ. περιλαμβάνει 7 χρυσοῦς ὁμοκέντρους κύκλους ἐπὶ τῶν ὁποίων εἶναι χαραγμένα ἀντινοειδῶς ἐπὶ ἀκτῖνες, ὁ κύκλος εἶναι τὸ σύμβολον τοῦ ἀτέρμονος καὶ ση-μαίνει τὴν πῶσιν εἰς τὴν δυνατότητα ἀπεριόριστου ἐξελξεως,

ἄτερμονος προσδίου τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς. Οἱ 7 κύβλοι σημαίνουν ὅτι ἡ ἐξέλιξις αὐτῆ περιλαμβάνει 7 βαθμίδας ἢ πεδία καὶ ὅτι καθε τοιοῦτο πεδίου ἔχει τὴν ἰδικὴν τοῦ πηγῆν, ἐκ τῆς ὁποίας ὅλα ἐκπηγάζουν καὶ εἰς ἣν ὅλα ἐπανακρίπτουν. Αὐτὶς 7 ἀκτῖνες φηλοῦν ὅτι αἱ χαρακτηριστικαὶ ἰδιότητες, καὶ τῶν 7 πεδίων, ἐπαναλαμβάνονται εἰς καθε ἓν ἐξ αὐτῶν. Ὑπάρχουν ἐπομένως 7 πεδία καὶ ἀνά 7 ἰδιότητες, ὅ ἔστι 49 διαφόροι καταστάσεις, βαθμίδας ἢ σχέσεις. Αὐτὶς 7 δυνάμεις τῆς ψυχῆς εἶναι: Ἰσχύς τοῦ Ἄνωττου Κυρίου, τῆς εὐσπλαχνίας, τοῦ τελείου ἀνθρώπου, ἡ ἀνθρωπίνη ἰσχύς, ἡ ζωϊκὴ, ἡ οὐτική καὶ ἡ ὕλική δύναμις".

Εἰς Γερμανίαν ὑπάρχει ἐπίσης διακλάδωσις τοῦ Σ. ἥτις συγκεντρώνεται εἰς ἐθλητικὰς αἰθούσας. -

Βιβλιογρ. Miers. J. B. Bennett, Subud, Romagen 1958

Muhammad Subuh, The Meaning of Subud.

Roga, Path of Subud.

J. B. Bennett, Approaching Subud, N. Y. 1962

" " " , Core of Subud " 1958

Muhammad Subuh, Vom Reden über Subud, Braunschweig 1963

ΣΟΥΝΝΙΤΑΙ. - Εἶναι ἡ ἀντιμαχομένη τοῦς "Σιίτες" μουσουλμανική παράταξις. Αἱ πράξεις βίας τῶν, καὶ ἰδίως ἡ δολοφονία τοῦ ρωσικοῦ διαδόχου τοῦ θρόνου Χασάν, προεκάλεσε χωρισμὸν τῶν δύο πατριῶν καὶ οἱ Σιίται, ἐν κρυπτῇ λατρεύουν τὸν Ἄλλῃ καὶ ἔσχηματισθῆσαν πολυάνυμοι "αἰρέσεις" αἱ ὁποῖαι περιλαμβάνουν παράδοσιακά μυστικὰ στοιχεῖα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοῦς Σουννίτας οἱ ὁποῖοι στηρίζονται ἀποκλειστικῶς εἰς τὸ γράμμα τοῦ Κοράνου καὶ πιστεύουν ὅτι αὐτοὶ οἱ γνήσιοι διάδοχοι τῆς Παράδοσεως. - (Π. Πράβιγγερ Κοσμολ. 144).

ΣΟΥΣΗΜΑ (SUKSHMA, σκρ. λεπτοῦρης). - Οὐσία λεπτοῦρης, ὑπνώττουσα, ἐν ἀνευδραστολή πρὸς τὸ Στόμα (τὸ ὕλικόν σῶμα) τοῦ εἶναι τελείως ἐκδηλωμένον ἐν τῇ ἀνθρώπῳ). Διὰ τοῦς Βεδαντίους εἶναι τὸ Κάμα-Μανῆς τοῦ ἀνθρώπου.

ΣΟΥΡΑ ἢ ΣΟΥΡΑΤ (ἀραβ.). "Ὄνομα τῶν ἐπὶ μέρος κεφαλαίων τοῦ εἰς 114 Σουρήτας διηρημένου Κοράνου.

ΣΟΥΡΥΛ (σκρ.) Ὁ Ἥλιος, μία τῶν σπουδαιότερων θεοτήτων τῆς πρωταρχικῆς Ἰνδικῆς Μεθολογίας. Εἰς τὰς Βέδας ὁ λατεῦσ-

μενος Ήλιος. Περαιτέρω είναι εις απόγονος της "Αντιτη (δηλ. του Χάρου), της μητρός των Θεών.

Σ. είναι ακόμη το συνώνυμον του Πιγκάλα, της δεξιᾶς δι-
 ώρυγος της Ινδικῆς Γιόγκα-Ανατομίας του ἀνθρώπου.

-G. W. SURYA (ψευδών. τοῦ Δημητρίου Γεώργεβιτς WEITZER).
 γεν. 23-6-1873 + 3-1-1949.-

Γερμανὸς ἰατροφυσιολόγος καὶ συγγραφεὺς διαφόρων ἔργων. Διὰ
 τοῦ ἔργου του "Neuere Beobachtungen" ἐγένετο πολὺ γνωστός,
 διὰ δὲ τῆς γνωριμίας μετὰ τὸν Νίτσε ὁ Χάιντελ ἠντίλησε παρ' αὐτοῦ
 πολλὰς ἰδέας. Ὁ Σ. ἐπέδωκε εἰς τὴν ἐπαλήθευσιν τῶν πειραμά-
 των τοῦ DR ὁ Κέλνερ καὶ ἐπειραματίσθη μετὰ διαφράγματα δι-
 κυανίνης διὰ νὰ καταστήσῃ ἐρατὴν τὴν ἄψαν τοῦ ἀνθρώπινου σώ-
 ματος.

Ἔργα: Astrologie & Medizin, BpL 1921

- Rationnelle Krebs & Lupus Kuren.

- Okkulte Diagnostik & Prognostik, Loreh 1950

- Die Vorborgenen Heilkräfte der Pflanzen.

- Moderne Rosenkruuzer. Okkulte Medizin.

- Die Spagyrische Paracelsus, Radomacher, Zimpel, 1923

- Hermatische Medizin, Stein der Weisheit, BpL 1923

- Der Mensch im Spiegel der Schulweisheit, Loreh 1935

- Makrokosmos- Mikrokosmos. Theurgische Heilmethoden κ.ά.

ΣΟΥΡΥΑ, ΝΑΜΑΣΚΑΡ (σρκ. Ἡλιακὴ προσευχή). Ἡ μέθοδος τῆς Χάθα-
 Γιόγκα τοῦ Ρατζά "Αἰονι. Τὰ ἀποτελέσματα τῆς Χάθα-Γιόγκα
 ἐπιτυγχάνονται ἐδῶ δι' ἀπλῶν προσευχῶν. Ἄνάλογοι ὁ Ἡλιακὰ
 προσευχαὶ ἐκτελοῦνται καὶ ὑπὸ τῶν κατῶν τοῦ 19ου βαθμοῦ τοῦ
 ὁ ἁδρι.-

ΣΟΥΣΟΥΜΝΑ.-(σρκ.) Πολὺ ἀρχαῖος σρκ. ὄρος πρὸς δὴλωσιν τοῦ
 μεσαίου διαθλοῦ, ὅστις κατὰ τὴν Ἰνδικὴν ἀνατομίαν ἐκτι-
 ναεῖ ἐκ τῆς καρδίας καὶ φθάνει μέχρι τῆς κεφαλῆς. Ἀργότερον,
 βάσει νεωτέρων θεωριῶν μετετέθη τὸ σημεῖον ἐπιπορεύσεως τῆς Σ.
 εἰς τὸν ὀμφαλόν. Ἡ κατάληξις τῆς κεφαλῆς της εἶναι τὸ καῖ-
 λον τοῦ φάρυγγος, ἡ συνέχισις του πρὸς τὰ κάτω εἶναι ἡ τρα-
 χεῖτα καὶ περαιτέρω, κατὰ τὴν γνώμην τῶν Γιόγκι, ἡ κοιλιακὴ
 ἀρτηρία.

Περαιτέρω τὸ Νάντι ἢ νευρικὸν ρεῦμα τὸ διερχόμενον διὰ
 τοῦ διαθλοῦ τοῦ ἐπενδύμου (πρωτογενὲς νάντι) ἢ βαδνον(δευτε

ρεθουσα Στυσοθρυνα) ἐκ τῆς καρδίας εἰς τὸν τρίτον ἐγκεφαλικὸν
λοβὸν (ἴχνος τοῦ Βράχμα)· εἶναι ἀκόμη τὸ σημεῖον διαστομώ-
σεως, εἰς τὴν βᾶσιν τῆς παραγκεφαλίδος (BULBE) τοῦ Ἴντα καὶ
τοῦ Πιγκάλα, τῶν νευρικῶν ρευμάτων δεξιῶ καὶ ἀριστεροῦ, θε-
τικῶ καὶ ἀρνητικῶ.

Εἰς τὴν Θ Πρανάγυαμα καλεῖται ἀκόμη Σ. ἓν εἶδος ἐναλλακ-
σομένης ἀναπνοῆς, ἐκτελουμένης πότε μὲ τὸν δεξιὸν ρῶθωνα καὶ
πότε μὲ τὸν ἀριστερόν.

Κατὰ μῆκος τῆς Σ., εἶναι διατεταγμένα τὰ Θ Τσάκρας καὶ
εἶναι τὰ λεπτοῦρη κέντρα τῆς ἀτομικότητος, καὶ εἰς τινα ἐξ
αὐτῶν ἀντιστοιχοῦν αἱ διαφοραὶ θῆσεις τοῦ Θ Λοβῆ ἢ τοῦ κυ-
ρῆνος τῆς ἀθανασίας.

"Ὅτι ὑπάρχουν διώρυγες καὶ δαυλοὶ κατὰ μῆκος τῆς σπον-
δυλικῆς στήλης, ἐγνωστοποίησε πρῶτος ὁ ANQUETIL DU PERRON (IN-
DISCHE STUDIEN II, 48) καὶ διεδόθη τῇ 1890 ὑπὸ τοῦ Ράμα ΡΑ-
S/AD. "Ἐκτετε ἡ διδασκαλία παρεμένει μόνωμος εἰς τὴν δυτικὴν
Πραμματείαν. (Πρβλ. Νέαντις).

Βιβλιογρ. Ramo Prasad, Die Feineren Naturkräfte. - Die
Wissenschaft des Atoms, Λειψ. 1920 (ἀγγλ. Nature &
Finer Forces.

Miers (h.), Lexikon des Geheimwissens.

"Psychic Magazine" No. 14, 22η. Τέκτον. Συμβολισμός II, 111. -
Tanon, Theosophie et Science 497.

ΣΟΥΤΑΠΙΤΑΚΑ (σρκ.) "Ἴσον κάλαθος, πανέρι τῶν θεωρημάτων. Εἶναι
συλλογὴ διδασκτικῶν ὁμιλιῶν. Τὸ σύνολον τῶν πέντε μεγάλων
συλλογῶν ἢ Νικέγυας εἰς τὸν Βουδδισμόν.

ΣΟΥΤΡΑ (σρκ.) Νῆμα, ὁδηγὸν νῆμα, - τὸ ὄνομα ὀρισμένων ὁμάδων
Ἰνδουικῆς φιλολογίας, τῶν ὁποίων κοινὸν χαρακτηριστικὸν εἶ-
ναι ὅτι τὰ ἔργα περιεχοῦν λακωνικῶς, σαφῆ, εὐκόλα εἰς τὴν μνή-
μην ἀποτυπωθέντα θεωρήματα, τὰ ὅποια, χωρὶς σχεδίου, συχνά εἶ-
ναι δυσνόητα καὶ ἀρχικῶς εἶχον συνταχθῆ ἑσφαλῶς ἀπλῶς ὡς βο-
ηθητικὰ κείμενα πρὸς ὑποστηρίξειν τῆς προφορικῆς διδασκαλίας.

Εἰς τοὺς Βουδδιστάς εἶναι αἱ Σούτραι (εἰς τὴν γλῶσσαν
πάλι: Σούτται) ὀρισμένων, ἄλλοτε μικροσκοπῶν καὶ ἄλλοτε συν-
τόμων ἀποσπασμάτων τῶν κανονικῶν κειμένων, τῶν ὁποίων τὸ δεύ-
τερον μέρος καλεῖται Θ Σουταπιτάκα.

Βιβλιογρ. Meditations-Soutras des Maaayana Buddhismus.

ΣΟΥΤΡΑΤΜΑ (σικρ. πνεύμα-νῆμα). - Βεδαντική ἔκφρασις πρὸς δηλώσιν τοῦ ἀνωτέρω Ἐγὼ (ἄτμα) εἰσχωροῦντος διαδοχικῶς εἰς τὰ διάφορα ὄχηματα ἢ φορεῖς, ὅπως ἓνα νῆμα διὰ τῶν χανδρῶν. Εἶναι ἀκόμη τὸ νῆμα καὶ συνδέει τὸ Ἐγὼ (SOI) μὲ τὴν Μονάδα καὶ τὸν δευτέρου λόγον (RHEA).

Κατὰ τὸν R. GUENON εἶναι τὸ σύμβολον τὸ ὁποῖον ἐπαναλαμβάνεται πολλᾶκις εἰς τὰς δυτικὰς μυθολογίας ὑπὸ μορφήν ἄλλοθεν, συνδυαστικῆς ταινίας, ὀδοντωτοῦ κορδέλου κ.κ. (Τεκτον. Συμβολισμὸς II Β3).

ΣΟΥΦΙΣΜΟΣ. - Μυστική σχολή τοῦ Ἰσλάμ, παραδεχομένη ὅτι κέκτηται τὰς ἐσωτερικὰς, διδασκαλίας τοῦ Μωαμεθανισμοῦ. - Ἡ λέξις πιθανόν νὰ προέρχεται ἐκ τοῦ ἀραβικοῦ σοφρ ἧται καθι-ρός, ἀγνός ἢ ἐκ τοῦ ἑκείνου ἀραβικοῦ S/FA, ἀγνότης, ἢ ἐκ τοῦ περσικοῦ SUF, ἧται ἔριον, μαλλί (διότι οἱ Σουφρ φέρουν μαλλίνα ὑποκάμισα, ἢ ἀκόμη ἐκ τοῦ ἑλλην. σοφός, σοφία. Ἀλλὰ Σοφρ εἰς τὴν ἀραβ. σημαίνει καὶ λινόν. Πράγματι οἱ Σουφρ φοροῦν χιτῶνα χιτικηριστικόν ἐπὶ λινόν. Παρὰ ταῦτα, πολλοὶ ἐξ αὐτῶν μὴ θέλοντες νὰ διακρίνωσιν δι' ἐξωτερικῶν σημείων, ἐχρῶν καταργήσῃ τὴν διακριτικὴν αὐτῶν ἀμφερίων. Εἶναι οὖν λεγόμενοι Μαλεματίγια.

Ἡ φιλοσοφία τῶν Σουφρ εἶναι στενῶς συνυφασμένη μὲ τὴν τέχνην, κατὰ βῆθος δὲ αὕτη εἶναι εἶδος Γνώσεως. Διὰ τὸν Εὐρωπαϊκόν, μὲ καιδεύαν καὶ παραδείων χριστιανικῶν, ὁ μουσουλμανικὸς μυστικισμὸς καὶ ἡ ἐκστατικὴ τεχνικὴ τῶν Σουφρ, παραμένει ἄσχεδόν ἀδιεσδύτως. Τὸ Ἰσλάμ πᾶς εἶναι συγχρόνως πᾶσι πληροῦν καὶ πολὺ μακρὰ διὰ νὰ τὸ ἀντιληφθῶμεν. Ἀντιθέτως αἱ διδασκαλαὶ καὶ αἱ μέθοδοι τοῦ Ἰνδουισμοῦ καὶ τῶν Ριζνας παρουσιάζουν φαινομενικῶς ὀλιγωτέρας δυσκολίας διὰ τὴν κατανόησιν των. Τὰς ἀναλύομεν ἐκ τῶν ἔξω, ὡς ἔξω. Ἐκεῖνο δὲ καὶ συλλαμβάνομεν τὸ ἀντιλαμβανόμεθα χανδρικῶς, χωρὶς νὰ ὑπεισπαράμεθα εἰς τὰς λεπτότητας τῶν ἐννοιῶν.

Δὲν συμβαίνει τὸ αὐτὸ μὲ ἔτι ἀφορᾷ τὸ Ἰσλάμ. Κοινὰ παραδόσεις εὐρηται εἰς τὴν βάση τῆς μουσουλμανικῆς καὶ τῆς χριστιανικῆς σκέψεως. Ἐὰν αἱ θρησκευτικαὶ διδασκαλαὶ ἔλαβον διαφορητικὰς διευθύνσεις, ἐξεκίνησαν πάντως ἐκ τοῦ ἰδίου

σημεῖου. Αἱ ἑβραϊκᾶς, γνωστικᾶς, νεοπλατωνικᾶς καὶ ἀκόμη μα-
νιχαϊκᾶς πηγᾶς τοῦ μουσουλμανικοῦ μυστικισμοῦ, εἶναι αὐ-
τάς ποσ διέθρεψαν τὸν Ἰουδαϊκὸν καὶ χριστιανικὸν μυστικισμόν.
ἄλλὰ τὸ πρωταρχικὸν Ἰσλάμ ἔλαβεν ἐπιπροσθέτως καὶ στοιχεῖα
ἐκ τοῦ Βουδδισμού.

Δὲν δυνάμεθα νὰ ἐπιδοθῶμεν εἰς κάποιαν ἀνάλυσιν, ἔστω καὶ
ἐπιπολαῶσαν, τῶν μυστικῶν παραδόσεων τοῦ Ἰσλάμ, χωρὶς ν' ἀντι-
μετωπίσωμεν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, πάσης φύσεως λεπτὰς ἐννοίας, αἱ
ὁποῖαι, ἂν καὶ δὲν μᾶς εἶναι τελειῶς ἕξεναι, ἐν τοσούτοις μᾶς
κάμνουν νὰ χέσωμεν τὸν μῦθον. Τοῦτο ἐξηγεῖ διατὶ εἰς τὴν Δύ-
σιν, ὁ Σουφισμὸς οὐδέποτε ἐγνώρισεν τὸ κλέος τὸ ὁποῖον εἶχεν
ὁ Περσικισμὸς καὶ ὁ Θιβητανὸς Ταντρικὸς Βουδδισμὸς.

Εἰς τὴν πραγματικότητά ὁ Σ. δὲν εἶναι μεμονωμένον φαινό-
μενον, οὔτε τρόπος διανοήσεως ἐξωτερικὸς τοῦ Ἰσλάμ. Ὁ Σ.
ἐπεκτείνει τὴν μυστικὴν παράδοσιν τῶν Εὐχιδῶν (ἢ μεσαλιανῶν)
ἀλλὰ τὸ θρησκευτικὸν σημεῖον στηροῦσε ἢ ἀλλοίωσε. Τὸ Ἰσλάμ ἀν-
τικατέστησε τὸν Χριστιανισμόν. Παρὰ ταῦτα τὸ ὑπέδαφος παραμέ-
νει τὸ αὐτὸ καὶ εἶναι ἡ Γνωσις. Ὁ ἐκστατικὸς χορὸς, ἡ συστη-
ματικὴ καὶ ρυθμικὴ ἀπαγγελία ἑρῶν συλλαβῶν καὶ λέξεων, αἱ
ἀναπνευστικᾶς πρακτικᾶς εἶναι καὶ σημερον ἐν χρήσει εἰς τινὰς
ἐλληνικὰς χριστιανικὰς αἰρέσεις, ὅπως ὁ Θ. Ἰουδαϊσμός. Αἱ πρα-
κτικᾶς αὗται ἦσαν διαδεδομέναι εἰς ὀλοκληρον τὴν χριστιανικὴν
Ἀνατολήν, εἰς Συρίαν, Περσίαν, Αἴγυπτον. Ὑπὸ τῆς ὀνομασίας
ΣΑΜΑ καὶ ΝΤΙΚΡ εἶναι ἡ βᾶσις τῶν σουφιστικῶν πρακτικῶν. Ἡ
Γνωσις ἣτις ὠδηγεῖ τὸν χριστιανὸν εἰς στενήν ἔκπασιν μετὰ τὸν
θεόν, εἶναι συγγενὴς ἐκποῆς πρὸς τὴν Μαρμαρὰ (γνωσιν) τοῦ Σου-
φισμού, ἣτις ἐν τέλει καταλήγει εἰς τὴν "εὐβῆσιν" (φανᾶ) τοῦ
Ἐγῶ, ἐντός τῆς ἀδιαφοροποιήτου Μονάδος.

Ἀλλὰ περὶ τίνος Γνώσεως πρόκειται; Διὰ τὸν ἐρθεόδοξον
μουσουλμῆνον (καὶ οἱ Σουφί θέλουσι νὰ εἶναι ἐρθεόδοξοι) τὸ Κο-
ρένιον δὲν δύναται νὰ ἐρμηνευθῆ ἑλευθερῶς. Τὸ κορανικὸν κείμε-
νον δὲν ἔχουν ἐμπνευσθῆ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ἔχουν ἀποκαλυφθῆ.
Εἶναι ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ μεταφρασμένος εἰς ἀνθρωπίνην διάλε-
κτον. Τὸ σῦρένιον πρότυπον τῆς γλώσσης ταύτης εἶναι χαραγμέ-
νον ἐπὶ τῆς "καλῆς φυλασσομένης πινακίδος". Καὶ ἡ γραφὴς ἣ-
τις τὴν ἔγραψε (ὁ Θ. Κάλαμος, "Εὐ Καλάμ), εἶναι προγενεστέρα
ἀπὸ πάσης ἄλλης ἐκδηλώσεως τοῦ Θεοῦ, διότι ἡ γραφὴς ἐπλάσθη

"πρὸν ἢ ὁ 'Αλλάχ ποιῆσῃ τὸν κόσμον". Ὁ Κελάμος αὐτὸς ἐγένετο ὑπὸ τοῦ 'Αλλάχ ἀπὸ φῶς (Νοῦρ) καὶ τὸ μήκος του εἶναι ἴσον πρὸς τὴν ἄπαστασιν ποῦ συνδέει τὴν γῆν μετὸν οὐρανόν, δηλ. ἀπεριόριστον. Ὁ Κελάμος ἐσχίσθη καὶ ἡ μελάνη (Μιντάντ) διεσχίσθη σταγόνα πρὸς σταγόνα καὶ θὰ ρεῖσῃ μέχρις τῆς ἡμέρας τῆς δευτέρας Παρουσίας. Μετὰ τὴν γραφοῦσα αὐτὴν καὶ μετὰ τὴν μελάνην αὐτὴν ἐγράφη τὸ Κοράνιον, δηλ. μετὰ φῶς καὶ μετὰ τὸν θεὸν Νοῦν. Διὰ τοῦτο οἱ λόγοι οἱ περιεχόμενοι εἰς τὸ Κοράνιον εἶναι ἀκτιστοὶ καὶ διὰ τοῦτο τὸ Κοράνιον δὲν ἐρμηνεύεται: ἀναγιγνώσκεται κατ' ἀποστολῆ βῆσιν διαλογισμοῦ.

Τὸ 'Ισλάμ καὶ κατὰ κύριον λόγον εἰς ἑνὸς Νόμος, ἀποτελεῖ κανὼν βίου. Αἱ ὑποχρεώσεις εἰς ἃς ὑπόκειται εἰς πιστὸς, ἐμποτίζουσι δι' ἀγλωσσύνης τὸν καθ' ἡμέραν βίον. Ὁ μουσουλμάνος ὀφείλει: 1. Νὰ ἔχῃ ἐν πιστεύῃ: Ἀὐτὸς ἴσχυρ' ἄλλα 'Αλλάχ" (δὲν ὑπάρχει ἄλλος θεὸς ἀπὸ τὸν θεόν). 2. Νὰ ἐκφωνῇ τὴν προσευχὴν ταύτην πεντάκις τῆς ἡμέρας μετὰ τὸ πρόσωπον ἐστραμμένον πρὸς τὴν Θ. Κάμπα. 3. Νὰ νηστεύῃ κατὰ τὴν περίοδον τοῦ Ραμαζανίου. 4. Νὰ ἐνασκή τὴν νόμιμον δικαιοσύνην. 5. Νὰ ἐκτελῇ τὸ προσκύνημα εἰς τὴν Μέκκην. Αἱ πέντε αὗται ὑποχρεώσεις τηρούμεναι τοῦ ἐξασφαλιζοῦσι τὴν σωτηρίαν μετὰ θάνατον. Προσθέτων εἰς ταῦτα τὸν βαθύν διαλογισμὸν τοῦ Κοράνιου, τὴν ἐκστατικὴν προσευχὴν (ὅπως ἐκτελεῖται ποῦ κἀμνοῦν κατὰ τὴν διάρκειαν μακρῶν ἀγρυπνιῶν), τὸν μυστικὸν βίον καὶ τὴν ἐκστασίαν, ὁ Σουφι εἶναι εἰς θεοῖν νὰ τευτισθῇ ἤδη κατὰ τὴν παροῦσαν ζωὴν μετὰ τὴν θείαν Ἀρχὴν. Δὲν ἀποβλέπει εἰς τὴν κοινὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς του (τὸν Παράδεισον) ἀλλὰ τὴν ἀπορρόφησίν του, τὴν ταπτεσίαν πρὸς τὸν θεόν. Διότι ἡ ἀποκάλυψις τῆς θεῆας οὐσίας, περιωρίζεται μόνον εἰς τοὺς Ἐκλεκτοὺς. Εἰς τὸ τέρας τῆς περιείας ὁ μυστικὸς εὐρηται κατὰ πρόσωπον μετὰ τὴν μόνην, τὴν μοναδικὴν Πραγματικότητα (ἄλ Χάκικ). Ὁ ὀφθαλμὸς τῆς καρδίας (ἂν ἐλ κέλιμ), εἶναι εἰς θεοῖν νὰ συλλάβῃ τὰς διαφόρους ἀποχρώσεις, τὰς ἐσωτερικὰς διακρίσεις τῶν βαθμῶδων ἀνάσσει, αἱ ὁποῖαι χαρακτηρίζουσι τὸ μυστικὸν ταξίδιον.

Εἰς τὴν πράξιν ὁ Σουφι πρέπει νὰ ἐπιμελῆται ἀενάως τὴν κατάστασιν ἀγνώστου. Ὅπως ὅλοι οἱ μουσουλμάνου, δὲν θὰ τραπῇ μετὰ ἀπηγορευμένα κρέατα χοίρου καὶ μετὰ αἰμάσσοντα σφάγια. Ἐκτός τούτου ὁ Σουφι θὰ ἀπαρνηθῇ κάθε τροφήν προερχομένην

ἀπὸ ἄνομα μέσα ἢ προσφερθεῖσαν ἐκ τῶν ἰσχυρῶν τοῦ κόσμου τοῦ-
του. Ἐκείνης θὰ ἀποφύγῃ νὰ θύξῃ καθ' οἰονόηποτε τρόπον ξένην
ἰδιοκτησίαν " ἀκόμη καὶ ἓνα κομμάτι ἀχθροῦ".

Ἀλλὰ κατὰ κήριον λόγον, ἡ μεγάλη ὑπόθεσις τοῦ Σουφί εἶναι
ἡ Ἀγάπη. Ὁ ἔντονος ἔρως πρὸς τὸν Θεόν. Αἱ ὀχέσεις με-
ταξὺ ἀσκητοῦ καὶ Θεότητος ἐκφράζονται μὲ ἐρωτικὰς φράσεις,
ποῦ ὑπενθυμίζουν τὰ διαίτερα ποιήματα τοῦ Ἰωάννου τοῦ Σταν-
ροῦ ἢ τῆς θηρεσίας τῆς "Αβιλα".

Ὁ Θεὸς "Ἐρως εἶναι κατὰ τρυχόν" καὶ ἄνευ συμφέροντος
πέθος, εἰς τὸ τέλος τοῦ ὅπου οὐδὲν ἐραστὴς δὲν ἀναμένει οὔτε
ἀμοιβὴν, οὔτε καθυσχασίν. Ἀκόμη καὶ ἂν ὁ πολυαγαπημένος
θεὸς ἀπορρίψῃ τὴν ἰκεσίαν του, ὁ μυστικὸς παραμένει εἰς τὰ
αἰσθηματὰ του πιστός. Ἀγαπᾷ τὸν Θεόν ἀκόμη καὶ ἐναντίον
τοῦ Θεοῦ, ὅπως ὑπῆρξεν ἡ περιπτώσις τοῦ Ἰβλῆς (Σατάν) ὅστις
προετίμησε νὰ γίνῃ δαίμων, ἀντὶ νὰ λατρεύῃ τὸν Ἀδάμ (ἐν
δημιουργημένον πλάσμα). Οὕτω ὁ Ἰβλῆς ἐμαρτύρησε περὶ τῆς
θείας Ἐνδοτικῆς, ἐναντι τῆς ἰδέας τάξεως τοῦ Θεοῦ.

Ἀπογυμνάσου ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν σου καὶ ἀνοψώσου: αὕτη
εἶναι ἡ μόνη συνταγὴ διὰ νὰ φθάσῃ κανεὶς τὸν Θεόν. Διὰ τοῦ
ἐκστατικῆς ἔρωτος, ὁ ἄνθρωπος καταλήγει νὰ χάσῃ τὰς ἀνθρω-
πίνους ἰδιότητάς του, ὁ Θεὸς ἐμπλήσσει ὀλοκληρῶν τὸ εἶναι
του, μέχρι τῆς στιγμής καθ' ἣν θὰ συμβῇ " ἡ ἀπόσβεσις" (ἄλ-
φανᾶ) ὅποτε τὸ πλάσμα ἀναρροφᾶται πρὸς στιγμήν μὲ τὸν πλά-
στην του. Τότε ὁ μυστικὸς δύναται ἐν πλήρει ἐπιγνώσει νὰ ἀ-
ναφωνήσῃ, " Ἐγώ εἰμι Σί".

Ἀλλ' ἡ ἀποκλειστικὴ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ προκαλεῖ τὴν περι-
φρόνησιν ἢ τοῦλάχιστον τὴν ἀδιαφορίαν πρὸς πᾶν τὸ ἀπομακρυ-
νόμενον αὐτῆς. Ὁ μυστικὸς διακρίνεται ἀπὸ τελείαν ἀδιαφορί-
αν πρὸς τὴν βέβηλον ἐπιστήμην καὶ τὴν ζωὴν. Αἱ Ἐπιστήμαι, ἡ
συνήθης φιλοσοφία, ἀπομακρύνουν τῆς ἀληθοῦς κοινωνίας μὲ τὸν
θεόν. Ἐν μίᾳ λέξει μόνον ἡ γνώσις τῶν θεῶν πραγμάτων (μα-
ριφά) εἶναι χρήσιμος.

Ἰπὸ τὴν ἐκδράσειν τῶν Νεοπλατωνικῶν οἱ Σουφί ἀρχίζου
νὰ παραδέχωνται τοὺς ἥχους καὶ τὰ γράμματα ὡς ἐκδηλώσεις τῆς
θεότητος, ὡς "σφραγίδας καὶ ὑπογραφὰς τοῦ Θεοῦ". Τέλος ὁ Σοῦ-
φισμὸς ἐδανείσθη σὺν τῷ χρόνῳ καὶ τινας ἐννοίας ἐκ τοῦ Σχιι-
τικῆς ἑσωτερισμοῦ. Οἱ διδάσκαλοι Σουφί εἶναι " ἄβλιγυά" (φί-
λοι τοῦ Θεοῦ) ὅπως καὶ οἱ ἱμάμηδες τῶν Σχιιτῶν. Ἀλλὰ τὸν

τέλλον τοῦτον ἐποκτοῦν κατόπιν προσωπικῆς ἐπιδόσεως, ἐνῶ διὰ τὸν ἱμάμ εἶναι κληρονομικός.

Ἐν ἄλλο χαρακτηριστικὸν ἰδιόζον τοῦ Σουφισμού, εἶναι ἡ ὑπὸ τῶν ὀπαδῶν ἀκουμένη "μαλαμά" (μομφή, φέγος). Ὁ μαλαματὶς ὑποκρύπτει τὴν εὐλάβειάν του ὑπὸ τὸ προσωπεῖον τῆς ταπεινώσεως, τοῦ ἐξευτελισμοῦ. Ἡ ἐξωτερικὴ συμπεριφορὰ του εἶναι τοιαύτη, ὥστε οὐδεὶς νὰ δύναται νὰ μαντεύσῃ τὴν μυστικὴν βαθμίδα εἰς ἣν ἔφθασε. Οἱ "μαλαματίε" δὲν δεικνύουσιν εἰς τὸ κοινὸν παρὲς μόνον τὰς (φαίνομενικὰς) ἀποτελεστικὰς καὶ σύγκαλῶπτον τὰς ἀρετὰς των. "Ἐποκρύπτουν ὅ,τι τοὺς ἔρχεται ἀπὸ τὸν θεὸν καὶ δεικνύουσιν ὅ,τι προδραχεται ἀπ' αὐτοῦ, ἦτοι τὴν μομφὴν τῆς ψυχῆς των καὶ τὴν μάχην ἐναντίον αὐτῆς". Φθάνουν μέγιστα μέχρι τοῦ σημείου νὰ αὐτοτιτλοφοροῦνται ὡς ἀσεβεῖς. Ἡ "κεκρυμμένη" αὕτη ὄψις τοῦ μαλαματὶς συνδέεται μετ' τὴν σχιζοεικὴν διδασκαλίαν τῶν "κεκρυμμένων" ἱμάμ.

Οἱ σουφί περαιτέρω πιστεύουσιν εἰς τὴν ὑπαρξίν ἐνός "Πόλου" (Κούτμπ) ὅστις ἴστανται εἰς τὴν κορυφὴν μιᾶς ἱεραρχίας ἀρκετὰ πολυπλόκου. Ἡ κατανομή τῶν ψυχῶν ἐν τῷ κόσμῳ ἀναπομρνεῖται πρὸς μίαν ἀπόκρυφον ἱεραρχίαν ἀποτελεσμένην ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὸ ἄνω, ἀπὸ 300 νομπκαῖ, ἀπὸ 40 ἀμπντέλ, ἀπὸ 7 χουμανά, 4 ἀμοδντ, καὶ τὸν Πόλον. Οἱ 7 δευτερευόντες Πόλοι εὐρηγνται εἰς τὸ κέντρον τῶν "ἑπτὰ γαιῶν" δηλ. τῶν πλανητικῶν σφαιρῶν.

Τέλος, ἐξ ἐν Μωάμεθ εἶναι "ἡ σφραγὶς τῶν προφητῶν" ὁ Μαντζι ποὺ θὰ ἐμφανισθῇ κατὰ τὸ τέλος τῶν αἰώνων, εἶναι "ἡ σφραγὶς τῶν Ἀβλιγυα (τῶν φίλων τοῦ Θεοῦ.)" Ἄλλοι βλέπουσιν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Ἰησοῦ τὴν σφραγίδα τῆς Βαλάγυα, τῆς θείας Ἀγάπης. Ὅσον διὰ τὸν ἱμάν "Αραμπι διακρίνει μετὰ τὴν σφραγίδος τῆς Βαλάγυα καὶ τῆς σφραγίδος τῆς μωαμεθανικῆς Βαλάγυα. Πράγματι εἰς τὸ διάσημον ἔργον του "Φουζρὸς αλ Χικέμ", ἀκριθοῦ τὰ θεῖα ὄνματα, ἀρχέτυπα νοσομένα ὡς "προφήται". Ἐκαστὸν τῶν ἀρχετύπων αὐτῶν ἀντιστοιχεῖ πρὸς μίαν ἕψιν ἢ πρὸς ἓν κατηγόρημα τῆς θεότητος, παραδῆσιν ἐν τῷ κόσμῳ. Ὅλοι οἱ "λόγοι" οὗτοι, εὐρέσκονται εἰς τοὺς κόλπους τοῦ ὑπερτάτου Λόγου ποὺ εἶναι ἡ μωαμεθανικὴ πραγματικότης τῆς ὀπίσθας ὁ Μωάμεθ εἶναι ἡ "σφραγὶς". Ἡ ἕτερα σφραγὶς, ποὺ εἶναι ἀπόκρυφος, εἶναι ἐκεῖνη τῶν Ἀβλιγυα. Οἱ ἄνθρωποι ἐξ ἄλλου, ἐκδηλώνουσιν τὸ σύνολον τῶν θεῶν ὀνομάτων, ἄνευ τῶν ὀνομάτων οὐδεμιᾶν ὑπαρ-

Εἶναι θὰ εἶχον. Ἀντιθέτως οἱ ἄγγελοι καὶ τὰ ἄλλα πλάσματα ἐν δηλώνουν ἐν μόνον ὄνομα, ἐν μοναδικῶν κατηγορημα. Διὰ τοῦτο διέταξεν ὁ θεὸς τοὺς ἄγγέλους νὰ γονάτισούν πρὸ τοῦ Ἀδάμ. Διὰ τὸν ἴδιον λόγον ὁ μυστικός, δύναται νὰ κάταστῇ ὁ τέλειος ἐκεῖνος ἄνθρωπος πρὸ εἶναι ἡ εἰκὼν τοῦ θεοῦ καὶ τοῦ ὁποῦναι τὸ πρωτότυπον εἶναι παρὸν εἰς τὸν κόσμον, ἄν καὶ ἄδρατον. Ὁ τέλειος αὐτός ἄνθρωπος, ὑποστηρίζει οὐσιαστικῶς τὸν κόσμον, ὅστις θὰ ὑπάρχη ἐφ' ὅσον αὐτός θὰ εἶναι παρὸν.

Εἶναι γνωστός περαιτέρω ὁ πλοῦτος τῆς τελεσματοκτικῆς τέχνης τῶν Μουσουλμάνων. Τὰ ἀποφθέγματα τοῦ Κορανίου καὶ ὁ κατάλογος τῶν 99 ὀνομάτων τοῦ θεοῦ, ἀποτελοῦν τὴν βεβηλωμένην τέχνην ταύτης. Ὅσον διὰ τὰς μαντικὰς τεχνικὰς, ἰδίως τῆς Τωμαντείας, αὐταὶ ἀναφέρονται εἰς τὰς ἀρχαιότερας καὶ πολυπλοκωτέρας. Τέλος οὐδεὶς ἀγνοεῖ τὴν ἐπίδρασιν πρὸς ἣσκησεν ἡ ἀραβικὴ Ἀλχημεία ἐπὶ τῆς δυτικῆς ἀδελφῆς τῆς. Ὅπως δὲ ποτε ὁ Σουφισμός παραμένει ἐν τῶν μεγαλειτέρων προτυπῶν τῆς θείας Γνώσεως καὶ τῆς μητρικῆς διαδοχῆς εἰς τὴν ἀραβικὴν γῆν, ἥτις ἐδωκεν εἰς τὸν κόσμον τρεῖς ἐκ τῶν μεγαλειτέρων του θρησκειαῶν: τὸν Ἰουδαϊσμόν, τὸν Χριστιανισμόν καὶ τὸν Ἰσλαμισμόν.

Οἱ Σουφοὶ εἶναι ὀργανωμένοι εἰς διαφόρους Ἀδελφότητες, τῶν ὁποῦναι τὸ κέντρον εἶναι γενικῶς τοποθετημένον πλησίον τοῦ τάφου ἢ τοῦ Μαυσωλεοῦ τοῦ Ἰδρυτοῦ τοῦ Τάγματος.

Ἐπὶ τῆς μητρικῆς ταύτης Ἐδρας εἶναι θεωρητικῶς ἐγκατεστημένος ὁ διάδοχος τοῦ Ἰδρυτοῦ καὶ ὁ ὑπάτος Διδάσκαλος τῆς Ἀδελφότητος (Σεῖχος, Πίρ). Οἱ διδάσκαλοι οὗτοι κέκτηνται τὴν πνευματικὴν ἐκ διαδοχῆς δύναμιν (Μπαρκα) τὴν ὁποῦναι ἔχουν ἐκ διαδοχῆς ἀπὸ τὸν Βαλί, τὸν Ἰδρυτὴν τοῦ Τάγματος. Ἡ ἀδιέρρηκτος αὕτη μητρικὴ ἄλυσος, ἡ αἰσιλιὰ, ἀποκαλιπτεται εἰς τοὺς μέλλοντας ὁπαδοὺς, κατὰ τὴν τελετὴν τῆς μυσσεως. Ὅλοι αἱ Ἀδελφότητες, ἐννοεῖται, δὲν ἔχουν τὴν αὐτὴν διδασκαλίαν καὶ δὲν ἐφαρμόζουν τοὺς ἰδίους τύπους. Ἐκάστη ἀντιπροσωπεύει μίαν "ταρική", μίαν "ὁδόν" ἀναλόγως τῆς ἰδιοσυγκρασίας ἐκάστου. Διὰ τὸν ἴδιον λόγον δύναται τις νὰ ἀνήκῃ εἰς περισσοτέρας "τουροῦκ".

Μεταξὺ τῶν κυριωτέρων Ἀδελφοτήτων θὰ ἀναφέρωμεν τὴν Κεντριβιὰ, τὴν ἀρχαιότεραν πασῶν, τὴν Νακομιαντιγιὰ, τὴν Μεβλεβηγιὰ, ἰδρυθεῖσαν ὑπὸ τοῦ θ Ρουμί, εἶναι τὸ Τάγμα τῶν περιστρε-

φομένων δερβισσών), τὴν Νιματουλαχιγιὰ (εἰς τὸ Ἴρέν) καὶ τέλος τὴν Σανσουιγιὰ, τῆς ὁποίας οἱ ἀρχηγοὶ εἶναι οἱ βασιλεῖς τῆς Λιβύης.

Τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ἐπαναλαμβάνομενον μηχανικῶς, τὸ Ντίκρ (ἔν καὶ ὑπάρχουν αἰρέσεις ἐφαρμοζούσαι ἐν Ντίκρ ἕξαν ἀπόρητων), ἡ προφορὰ προσευχῶν βάσει θ Ροζαρίου (σάμπχα) τρέπας τὸν ὅποιον ἐκληρονόμησαν ἀπὸ τοῦς Βουδδιστάς καὶ αἱ συγκεντρώσεις τοῦ "Σάμα" ἀποτελοῦν τοῦς συνήθεις καὶ κυριωτέρους τύπους.

Εἰς τὴν μουσικὴν ὑπόκρουσιν, εἰς τὸν τυπολογικὸν χορὸν καὶ εἰς τὰς ἀναπνευστικὰς ἀσκήσεις τῶν Δερβισσῶν, προστίθενται εἰς τινὰς Ἀδελφότητας καὶ πρακτικὰ αὐτοτραυματισμοῦ καὶ διεμελισμοῦ προσριζόμεναι νὰ προκαλέσων τὴν ἔκστασιν. Εἶναι ἡ περὶπτωσις τῶν Ἀῦσκουά, ἀλλὰ τοῦτο ἀποτελεῖ ἐξαίρεσιν.

Ἡ ἱστορικὴ διαδοχή.— Ζωντανὴ ἐνδοτέρα πνοή, ὁ Σουφισμός, ἀπέτειλε μὲ τὸ Ἰσλάμ. Ἡδὴ ἀπὸ τοῦ 1ου αἰ. τῆς Ἑγείρας (7ος αἰ. τῆς χρονολογίας μας) ἀναφαίνονται ἀσκηταὶ μεταξὺ τῶν ὁπῶν ὁ Χασάν Μπασρί, ὁ "πατριάρχης τῶν Σουφιστῶν". Ὁ Νταῶλ Νοῦν ἐν Αἴγυπτῳ, ὁ Χαρίθ ἂλ Μουχαμπσι ἐν Βαγδάτῃ, ὑμνοῦν τὸν θεῖον Ἐρωτα (3ος αἰ. τῆς Ἑγείρας). Ὁ Ἄμποδ Γιαζζὶδ Μπιστάμι μὲ τὴν σειρὰν του, τουλάχιστον κατὰ μυστικὸν τρόπον, ἐκφράζει τὸν μυστικὸν χαρακτῆρα τῆς θέας Πραγματικότητος. Ὁ διδασκαλὸς τῆς σουφιστικῆς Σχολῆς εἰς Βαγδάτην ὁ Ἄμποδ Κασίμ ἂλ Γιουνάιντ ὑπῆρξεν ἐν συνεχείᾳ ὁ ἀληθὴς θεωρητικὸς τῆς διδασκαλίας. Πέρας ἐκ καταγωγῆς, ἀλλ' ἐγκατεστημένος εἰς Βαγδάτην, ὁ Γιουνάιντ ἤρχισε μελετῶν τὸ κορανικὸν δόγμα καὶ ἐν λάρβῃ τὴν μῆσιν εἰς τὸν Ἐσωτερισμόν ὑπὸ τοῦ ἂλ Μουχασλίμι. Καθίσταται ἐν συνεχείᾳ ὁ πνευματικὸς ἡγέτης μιᾶς πολυαριθμοῦ ομάδος, μεταξὺ τῶν ὁπῶν ἀνευρεσκόμεν τὸν ἂλ Χαλλάτζ. Ἡ ὑπὸ τοῦ τελευταίου ἐξαγγελομένη διδασκαλία δὲν διέφερε ἀπὸ τὴν τοῦ διδασκαλοῦ του Γιουνάιντ, ἀλλ' ἐπεδόθη μὲ τὸσον ζήλον εἰς τὴν διὰδοσίν της, ὥστε τὸν ὠδηγήσεν εἰς τὴν ἀγχόνην. "Εἶμαι ἡ Ἀληθεῖα, εἶμαι τὸ φῶς" διεκήρυττε.

Τὸν ἐπόμενον αἰῶνα ἡ σχιτικὴ ἐπίδρασις καθίσταται ἰσχυροτέρα καὶ οἱ Σουφί κατηγοροῦνται συχνὰ ὅτι χρησιμοῦσιν εἰς αὐτὴν ὡς στήριγμα. Ὁ θαυμασμός τῶν διὰ τὸν Ἀλή παυξάνει

τάς υποφάσας, ἂν καὶ ὁ Σουφισμὸς ἐξακολουθεῖ νὰ ἐξαγγέλῃ τὴν ὁλοκληρωτικὴν τοῦ ὑποταγῆν εἰς τὴν σουηητικὴν ὀρθοδοξίαν. Ἐν τοῦτοις ἡ κίνησις διαδίδεται πρῶτον εἰς τὸ Ἰράν καὶ φθάνει μέχρι τῶν Ἰνδῶν. Πράγματι κατὰ τὸν 5ον αἰ. τῆς Ἑγείρας, συντάσσεται τὸ ἀρχαιότερον σουφιστικὸν Ἐγχειρίδιον γραμμένον εἰς τὴν περσικὴν. Ὁ συγγραφεὺς τοῦ Χουτζβέρι ἀπέθανεν εἰς Λαχόβην. Ἀλλ' ἤδη ὁ Ἀλ Κουζαίρι καὶ ὁ Πέρσης Ἄμπού Σαῖντ Ἄμπι Ἁ Κχαῖρ, προετοιμάζουν τὴν ὁδὸν τοῦ Γκαζῆλι. Μεταξὺ τῶν μαθητῶν τοῦ τελευταίου τούτου ἀπαντῶμεν τὸν ἴδιον τὸν ἀδελφὸν τοῦ καὶ ὄλιγον ἀργότερον τὸν Τζιλαντ, τὸν ἰδρυτὴν τοῦ ἀρχαιότερου Τάγματος Δερβησῶν. Κατὰ τὸν 6ον αἰ. Ἑγείρας (13ος αἰ. μ.Χ.) ὁ Σιχάρπ ἁλ Ντὲν Γιάχνα Σουχραβαντ προτείνει μὲν ἐρμηνείαν "ἀγγελολογικὴν" τῶν πλατωνικῶν Ἰδεῶν, καὶ προσαρμύζει εἰς, τὸ πλαίσιον τῶν ἀγγελικῶν ἱεραρχιῶν, ὠρισμένα στοιχεῖα δανεισμένα ἀπὸ τὴν ἀρχαίαν θρησκείαν τοῦ Ἰράν. Οὗτος μετὰ τοῦ θελοῦ τοῦ Ναγκνικ ἁλ Ντὲν ὑπῆρξεν ὁ ἰδρυτὴς τοῦ Τάγματος τῶν Σουχραβαντίβα, τοῦ ἐξακολουθεῖ νὰ ὑφίσταται καὶ σήμερον, ἰδίως εἰς τὰς Ἰνδίας.

Κατὰ τὴν ἴδιαν ἐποχὴν ἐμφανίζεται ὁ Ρουζμπί ἁλ Μπαϊλ καὶ ὁ Ἄλ Ντὲν Κουμπρά ὅστις ἀναλύει τὰ ἐκστατικά φαινόμενα καὶ σχολιάζει τὴν θέαν διαφόρων ἀποχρώσεων. Ὁ Κουμπρά ὑπῆρξεν ὁ ἰδρυτὴς τοῦ Τάγματος τῶν Κουμπραβιγιά τοῦ ἐξακολουθεῖ νὰ ὑφίσταται.

Σύγχρονος τοῦ τελευταίου, ὁ Μουχ ἁλ Ντὲν Ἰμπν Ἀραμπι ἐγεννήθη εἰς Μιούρτσια ἐν Ἰσπανίᾳ (560 Ἑγείρας ἢ 1182 μ.Χ.). Ἐζησεν εἰς Ἀνδαλουσίαν, μετὰ εἰς βῆρ. Ἀφρικὴν καὶ ἀντετάχθη πρὸς τὰς Ἰσραηλινὰς δεξασίας, προτείνων τὴν σύγχρονον τήρησιν τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ τοῦ ἑσωτερισμοῦ (Ζαχρ καὶ μακτὲν). Τὸ ἔργον του "Περὶ θεῶν ὀνομάτων", προεκάλεσε πολλὰ σχόλια. Ὅταν ὅμως ἦλθεν εἰς Ἀνατολίην κατὰ τὸ 598 τῆς Ἑγείρας, συνέταξε τὰ πλεῖστα τῶν ἔργων του (περίπου 400 τίτλους). Λέγεται ὅτι ἐν τῶν ἔργων του, ἐνέπνευσεν εἰς τὸν Δάντην τὴν ἰδέαν τῆς θεῆας Κωμώδας. Θεωρεῖται ὡς ὁ πλεονόγνηστικὸς τῶν σουφιστῶν διδασκάλων.

Περὶ τὴν ἴδιαν ἐποχὴν, εἰς Ἰνδλίον, ἐμφανίζεται ὁ Τζαῤῥᾶλ ἁλ Ντὲν Μουχαμέτ ὁ Ρουμλ, τοῦ ὁποῦ τοῦ ποιητικὸν μυστικὸν ἔργον τὸν θέτει εἰς τὴν κορυφὴν τῶν μυστικῶν ποιητῶν Περσῶν.

Ἀντίκλος τῶν θεωριῶν τοῦ "Ἰμπν" Ἀραμπι ὑπῆρξεν ὁ Πέρσης Σιμνάνι, ἐπὶ δογματικῶν ζητημάτων. Τὸ γεγονός ὅμως εἶναι ὅτι παρὰ τὰς διαφόρους ἐμφανσεις ὁ Σουφισμὸς διατηρεῖ τὰς ἰδιό-
 ας βασικὰς ἀρχὰς καὶ ἀντιλήψεις ὅς εἶχεν ἀνεκασθεν, μέχρι τῶν
 ἡμερῶν μας. Παρὰ τὴν παρέλευσιν τόσου χρόνου, μόνον τὸ ἐξω-
 τερικὸν πρόσωπον ἀλλάζει καὶ δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι παραμέ-
 νει ἄλῃθως παρὰ τὴν μακρὰν διαδρομὴν τῶν αἰώνων, χωρὶς οὐ-
 δὲν νὰ χάσῃ ἀπὸ τὸ σφύγγος καὶ τὴν ἀκμὴν του.

- Ἡ σημερινὴ δυτικὴ σουφιστικὴ κίνησις. - Ἔναι ἔξιον νὰ
 τονισθῇ ὅτι ἔχει διαδοθῆ εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ ὅτι ὑπάρχουσιν
 σουφιστικὰ κέντρα τῶσαν εἰς Λονδίνον, ὅσαν καὶ εἰς Παρίσι-
 οὺς. Ἡ κίνησις ἀνάγεται εἰς τὸν HAZRAT Ἰναγιὰτ Κάν ὅστις
 τῷ 1910 μετηνέστευσεν ἐξ Ἰνδιῶν εἰς Ἀμερικὴν καὶ ἀνεπτυ-
 ξεν ἐκεῖ τὴν πρώτην του δόξαν. Ἀντικείμενον καὶ σκοπὸς τῆς
 δυτικῆς ταύτης σουφιστικῆς κινήσεως, ἂν καὶ μὲ διαφορὰν
 σειρᾶν, εἶναι οἱ σκοποὶ καὶ βάσεις τῶν θεοσοφικῶν Ἐταιρει-
 ῶν. Οἱ Σούφι ἔχουσιν 4 βαθμοὺς καὶ 4 στάδια μύσεως: 1. Ἀτρα-
 πὸς τοῦ δαιμόνου, μὲ αὐστηρὰν τήρησιν τῶν ἐξωτερικῶν ἰσλαμι-
 κῶν νόμων καὶ τῆς κεκρυμμένης αὐτῶν σημασίας. 2. Μεταφυσικὴ
 ἀσκησις. 3. Βαθμὸς σοφίας μετὰ μύσεως. 4. Βαθμὸς τῆς τελικῆς
 ἀληθείας μὲ κατέληξιν τὴν Σαβάντι (ἕκστασιν). Ὁ χώρος ἐντός
 τοῦ ὁποῦ λαμβάνουσιν χώραν αἱ μυητικαὶ τελεταί, καλεῖται
 Μπαγιὰτ (στάδιον).

Ὁ νῦν ἀρχηγὸς τοῦ Γάγγματος εἶναι ὁ Πέρσης Ο-Μουραδὸς
 Κάν (ὁ νεώτερος ἀδελφὸς τοῦ Ἰδρυτοῦ). (Πρβλ. Ο Κάν).

Βιβλιογρ. H. Masson, Diction. Initiatique (ἐνλ. Soufisme)

Marijan Molé, Les Mystiques Musulmans, Paris, P.U.F.

Fr. Schüon, L'Œil du Cœur, Paris N.R.F.

" " , Pour Comprendre l'Islam, Paris 1961, Gallimard

Titus Burckhardt, Introduction aux Doctrines Esotériques de l'
 Islam, Λύων, 1955, Doin

P. Massignon, Al-Hallaj, 1957, Paris, Ed. Vrin

Luc Bonnef, L'Imagination dans le Soufisme, Et. Trad. 1959

R. Guenon, Influence de la Civil. Islamique en Occident,

ἐν "Etudes Tradition." 1950, No. 337

M. Lings, Les Origines du Soufisme, ἐν Et. Trad. 1956, No 335

"Etudes Trad." 1952, σ.σ. 125, 182, 344. -

"Vrillo d'Isis" 1927, 879, 1920, 105, 475. —
 Λεσκάρης 721. Vezzani 136. P. Biraben, 33. —
 Π. Γράβιγγερ, Κοσμολ.: 146. Jewish Encycl. T. XI ἐνλ.
 Titus Burckhardt, Vom Sufitum.
 Vilayat Inayat Khan, Stufen einer Meditation.
 Haack, Geheimreligion der Wissenden, Στούτυ. 1966.

ΣΟΦΙΑ.— φιλοσοφ. Εἶναι ἡ πλήρης καὶ ἐντελής γνῶσις τῆς Ἀλη-
 θεας ἐπὶ τῆς οὐσίας τῶν ὄντων καὶ ἡ ταῦτα μὲτα τοῦ
 Θεοῦ. Δὲν εἶναι πολυμάθεια, ἀλλ' ἐμπειρία, νηπιτική ἐνέργεια,
 ἰκανότης τοῦ πνεύματος πρὸς διεκδύσειν εἰς τὴν κατὰ ὑπό-
 σταν τῶν ὄντων. Ὁ σοφὸς ἔχει ὅλας τὰς πνευματικὰς καὶ ἠθι-
 κὰς ἀρετὰς, εἶναι καθάρων, δικαίος, ἀγαθός, ἐλεύθερος, ἀπηλ-
 λαγμένος ἀπὸ τῶν πάθων, ζῆ κατὰ τὸν ὀρθὸν λόγον καὶ τὴν ἀλήθει-
 αν, ὁμοιάζει πρὸς τὸν Θεόν. Ἡ ὑψίστη Σοφία εἶναι ἡ τελευταία
 γνῶσις τοῦ ἀπολύτου Ἀληθοῦς, τοῦ ἀπολύτου Ἀγαθοῦ, τοῦ ἀπο-
 λύτου ἁγαθοῦ, εἶναι ἀρετὴ μόνον τοῦ Θεοῦ.

— Ἡ ὁδὸς τῆς Σοφίας.— Εἰς τὸν Ἑσωτερισμόν γίνεται διά-
 κρισις μεταξὺ τῆς ὁδοῦ ἀγωγῆς τῆς Σοφίας, τῆς ὁδοῦ τῆς
 Ἀγάπης καὶ τῆς συνθέσεως τῶν δύο ταύτων, τῆς ὁδοῦ τῶν Μυστη-
 ρίων.

Ἡ ὁδὸς τῆς Σοφίας, καλουμένη ἐπίσης πειραματική ὁδός,
 ἐπιστημονική, ὁδὸς τῶν τελετουργιῶν καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, δια-
 κρίνεται τῆς ὁδοῦ τῆς Ἀγάπης, ἐπονεμαζομένης ὁδοῦ τῆς καρδί-
 ας, συναυσηματική, ἐνορατική, ἐνθουσιαστική, ὁδὸς τοῦ Μυστι-
 κισμοῦ ἢ Διονυσιακή, κατὰ τὸ ὅτι ἡ πρώτη διδάσκει, τὴν Γνώσιν,
 τὴν θέλησιν, τὴν ἔακησιν, ἐνῶ ἡ δευτέρα διδάσκει τὴν ἀγάπην,
 τὴν θυσίαν, τὴν προσευχὴν καὶ τὴν πίστιν.

Ἡ πρώτη (τῆς Σοφίας) βασίζεται ἐπὶ τῆς γνώσεως τῶν
 δυνάμεων τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῆς φύσεως καὶ ἐπὶ τῆς συνειδητῆς
 χρησιμοποιοῦσεως ταύτων. Ἡ δευτέρα (τῆς Ἀγάπης) ἀπορρέει
 εἰς τὸ ἐντὸς ἡμῶν ἐνυπάρχον θεῖον Ἐγώ, εἰς τὸν Θεὸν κατα-
 γωγῆς σπινθήρα, ὅστις, ἔταν ἀναλάβῃ φωτίζει τὸν νοῦν τοῦ ἀν-
 θρώπου καὶ καθιστᾷ αὐτὸν φωτισμένον. Ἰδῶθεσιν τῶν δύο ταύτων
 ἀτραπῶν καὶ ἀλληλοσυμπλήρωσιν ἀποτελοῦν, ὡς ἐλέχθη, τὰ εἰς
 ὅλους τοὺς τόπους καὶ εἰς πᾶσαν ἐποχὴν ἀκμάσαντα ἢ Μυστήρια.

Ἡ τεραστία διαφορά ἢ παρατηρούμενη μεταξὺ τῶν δύο ταύ-
 των ὁδῶν, ἀφελεται εἰς τὸν ἐν τῷ σὺμπαντι δρωῦσα καθολικὸν

νόμον τῆς Πολύσεως. Ὑπάρχουν δύο θεμελιώδεις χαρακτῆρες, ἀπαντώμενοι ὄχι μόνον εἰς τὸν Μικροκόσμον, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν Μακροκόσμον: εἶναι ὁ ἥλιος καὶ ἡ Σελήνη, τὸ ἄρρεν καὶ τὸ θῆλυ, τὸ θετικὸν καὶ τὸ ἀρνητικόν. Ἡ πόλωσις αὐτῆ συναντᾶται ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ὄχι μόνον κατὰ τὴν διάκρισιν τῶν φύλων, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸν τρόπον τοῦ σκεπτεσθαι καὶ ἐνεργεῖν. Ὑπάρχουν ἄνδρες σκεπτόμενοι καὶ δρῶντες κατὰ τὸν γυναικεῖον, συναισθηματικὸν τρόπον, καὶ γυναῖκες ἐνεργοῦσαι κατὰ τὸν ἀνδρικόν, διανοητικὸν τρόπον.

Ἡ ἴσος ἠμεθῆ συνεργασία, ἀμφοτέρων τῶν πνευματικῶν καὶ ψυχικῶν τοῦτων ἐκδηλώσεων, τῶσον ἐπὶ τῶν ἀνδρῶν, ὅσον καὶ ἐπὶ τῶν γυναικῶν, φαίνεται ὅτι παριστᾷ τὸ ἀρμονικὸν ἰδανικὸν τῆς τελειώσεως, πρὸς τὴν παρελλήλιν δὲ ἀνάπτυξιν ἀμφοτέρων τοῦτων τῶν ἰκανότητων, ἀπέβλεψαν ἀνέκαθεν τὰ Μυστήρια, τούτεστιν εἰς τὴν δημιουργίαν ἀνδρῶν παρυσιαζόντων, ἐκτός τῆς ἀνεπτυγμένης διανοητικότητος, τὴν γυναικεῖαν εὐαισθησίαν καὶ διαισθητικότητα. Εἶναι ἡ δημιουργία τοῦ συμβολικοῦ Θ' Ἀνδρογόνου (Θ' Ρέμπις) τῆς ἐραροδοῦ καὶ ἐξίσροσημένης πνευματικότητος, τῆς τελείας προσωπικότητος, τῆς κατόχου τῶν κλειδῶν καὶ τῶν δύο ὁδῶν τῆς μύσεως.

Ἡ ἀτραπὸς τῆς Σοφίας χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ ἀτόμου, τὸ ὁποῖον κατόπιν ἀτομικῆς μελέτης, ἐλέγχου τῶν διαφόρων συστημάτων καὶ δοξασιῶν, καταλήγει εἰς τὴν δημιουργίαν ἰδίου φιλοσοφικοῦ συστήματος, διὰ τοῦ ὁποῦ νομίζει ὅτι δύναται νὰ ἐπιλύσῃ ὅλα τὰ προβλήματα. Τὸ σῆστημα τοῦτο χαρακτηρίζεται κατὰ γενικὸν κανόνα μὲ τὴν ἀρχήν τοῦ Πανθεϊσμοῦ. Ἀραῦ, δηλονότι, τὸ ἐν λόγῳ ἄτομον, ἔλαβε συνεδίησιν τοῦ φυσικοῦ πεδίου διὰ τῆς φυσιοκρατίας, σὺν τῇ ἐξελίξει του ἀνέρχεται κατὰ μίαν βαθμίδα καὶ λαμβάνει συνεδίησιν τῆς παγκοσμίου ζωῆς καὶ τῶν παγκοσμίων νόμων. Ἐξὲν ἀποδόσῃ εἰς αὐτὸς μοναδικὴν ὑπαρξιν καὶ δὲν διέδη ὅπισθεν αὐτῶν τὴν συνθετικὴν Μονάδα, καθίσταται εἰς θιασώτης καὶ θανατικὸς ὑποστηρικτῆς τοῦ Πανθεϊσμοῦ, ἐκλαμβάνων τὰς ἐκδηλώσεις τῶν Νόμων ἐν τῷ Κόσμῳ, ὡς αὐτὴν ταύτην τὴν πρώτην Αἰτίαν.

Διὰ τῶ νοητικῶν τοῦτο ἐπίπεδον τὸ ἰδεῶδες τῆς ἀνακτάξεως τῶν ἀνθρωπίνων δυναμικότητων συγκεντροῦται εἰς τὴν ἐνσυνδεδίησιν ἔξοδον τοῦ ἀστρικοῦ σώματος, εἰς τὴν λεγομένην

συνειδητήν Ἐξωτερικεύσιν. Ὁ ἐπιτυχῶν εἰς τὰ πειράματα ταῦτα θεωρεῖται ὑπὸ τῶν ἀμυήτων ὡς "θαύματουργός" καὶ "μύσσης", ἐν τέλει δὲ καταλήγει νὰ πιστεῖται τούτο καὶ ὁ ἴδιος, ὅποτε περιλαμβάνεται εἰς ἓνα κλωβὸν τῶν ὀποῦν ὁ Ἐγωισμὸς κίττει, ἀρχίζει νὰ πιστεῖται ὅτι εἶναι παντοδύναμος καὶ ἐάν δέν θῆσῃ ἐγκάλως τέρμα εἰς τὰς ἀκροβασίας του καὶ δέν ἀνοίξῃ τὴν καρδίαν του πρὸς τὰ συναίσθηματά τοῦ Ἀλτροῦσμοῦ, τῆς ἀλληλοβοήθειας καὶ τῆς ἀγάπης πρὸς ὅλον τὸν κόσμον, κινδυνεύει νὰ καταβαραθρῶθῃ ψυχικῶς καὶ πνευματικῶς.

Διὰ τὸν λόγον τούτον ἡ καθοδήγησις ἐκ μέρους ἐνὸς δοκιμασμένης ἑξέως καὶ ἡθικῆς διδασκαλοῦ ἐν τῇ ἀτραπῇ ταύτῃ τῇ πληρεῖ παγίδων καὶ διαφεισῶν, εἶναι περισσότερο ἀπὸ οἷον-δήποτε ἄλλην ἐνδεδειγμένη. Μόνον ὑπὸ τὸν ἔρον τούτον δύναται ὁ δοκιμὸς νὰ ἐπιδοθῇ εἰς τὴν μελέτην τοῦ ἀστρικοῦ καὶ κατωτέρου νοητικοῦ πεδίου. Διότι ὁ Διδασκαλὸς θὰ ἀγρυπνῇ καὶ μέλις παρατηρήσῃ παρεκκλίσειν ἀπὸ τῆς δεξιᾶς ἢ οἰονδήποτε κίνδυνον εἰς βᾶρος τοῦ μαθητοῦ, θὰ δύναται ἐγκάλως νὰ ἐπεμβαλῆ.

Τὰ πειράματα τῆς φυσικῆς, διαδέχονται πειραματισμοὶ ἐπὶ ἀνωτέρων τοῦ ὑλικοῦ πεδίων, ὁ ἐρευνητῆς ἐλκόμεται ἀπὸ τὰ πειράματα ὑπνωτισμοῦ, μαγνητισμοῦ καὶ πνευματισμοῦ εἰς τὰ ὅποια τόσοι μὲ χαρακτηριστικὴν ἐγνώσιν καὶ ἐπιπολαιότητα ἐπιδίδονται ὁ ἀόρατος κόσμος δέν στερεῖται παγίδων καὶ σοβαρῶν κινδύνων, τῶν ὀσίων τὴν τρομακτικὴν πραγματικότητα οἱ ἀληθεῖς μύσται περιγράφουσι καὶ ἀποτρέπουσι τοὺς ἐκ διλλεταντισμοῦ ἐνασχολούμενος μὲ τὰ θέματα ταῦτα. Τὸ πείραμα κακῶς νοούμενον καὶ χρησιμοποιοῦμενον ὀδηγεῖ εἰς τὴν ἀλαζονίαν, τὴν ἐγωπάθειαν, τὴν ματαιοδοξίαν, τὸν ἡθικὸν θάνατον καὶ τὴν παραφροσύνην.

Ἐκν ἔμως ἐπεμελναμεν κάπως περισσότερο ἐπὶ τῶν μειονεκτημάτων τῆς διανοητικῆς ὁδοῦ, ὀφελόμεν νῦν νὰ ἐπαρρηθῶμεν καὶ τὰ πλεονεκτήματα αὐτῆς, ὡς καὶ τὰς ἀρετάς αἰτινας τὴν χαρακτηροῦν.

Ἐπὶ τοῦ φυσικοῦ πεδίου ἡ διανοητικὴ ὁδὸς, παρέχει εἰς τὸν ἐρευνητὴν τὰ κριτικὸν πνεῦμα καὶ ἄγει εἰς τὴν διαμόρφωσιν ἐρμηνευτικῶν θεωριῶν τῶν παρατηρουμένων φαινομένων. Χάρις εἰς αὐτὴν τὸ ἀνθρ. πνεῦμα συνήθίζει νὰ μὴ παραδέχεται τυφλῶς ἐν φαινόμενον ὡς ἀληθές, πρὶν ἢ κρῖσις δέν "ἐπιβάλλῃ τὸν

γνώμονα τῆς ἀκρίβειας.

Ἐφαρμοζομένη ἐπὶ τοῦ νοητικοῦ πεδίου, διαμορφώνει θεωρίας ἐξηγοῦσας τὰ βιώματα τῆς ἐνοράσεως καὶ ἀποκαλύψεως καὶ διαφωτίζει διὰ τῆς συγκρίσεως καὶ ἀντιπαραβολῆς, τὰς διαφόρους παραδόσεις τῶν λαῶν.

Τέλος ἐπὶ τοῦ πνευματικοῦ πεδίου, προσπαθεῖ νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ φιλοσοφικὸν ἐκεῖνο " ὄργανον", τὴν οἰκουμενικὴν ἐκείνην γνῶσιν, τὴν ὅποσαν καθὲ παράδοσις κατέχει καὶ ἡ ὁποία εἶναι ἀναγεγραμμένη ἐπὶ τοῦ μυστικοῦ φωτός τῆς φύσεως.

Ὡς βλέπομεν ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἰδιότητων, ἡ διανοητικὴ ὁδὸς τῆς σοφίας, εἶναι ἡ πλεον ἐνδοδειγμένη διὰ τὸ ἀρχικόν στάδιον μητρικῆς ἀγωγῆς τοῦ δοκίμου. Χάρις εἰς αὐτὴν, ἀπὸ κατὰ μίαν σχετικὴν θετικότητα, ὡς πρὸς τὸν τρόπον τοῦ σκεπτεσθαι, θετικότης ἤτις ἐπὶ μακρὸν δύναται νὰ τὸν φωτίζῃ εἰς τὴν ἀτρέπὸν εἰς ἣν εἰσέρχεται, ἐφ' ὅσον δὲν ἔχει ἀνακαλύψῃ πραγματικῶς ὁδηγὸς καὶ ἐφ' ὅσον ἡ καθαρισις τῆς ψυχῆς του, δὲν ἔχη ἐπιτελέσει σημαντικὰς προόδους.

"Ἐρχεται ὅμως στιγμή ὅπου ἀναγνωρίζει τὸ πνευχρὸν τῶν διδαγμάτων καὶ ὅποια ἀντλεῖ ἐκ τῆς πτωχῆς του διανοήσεως, καὶ ὀραματίζεται μὲ πνεῦμα ἐκκλήσεως, μίαν συνθετικὴν μέθοδον συλλήψεως τῶν ἀνωτέρων ἀληθειῶν, μίαν ἀψευδῆ πηγὴν πραγματικῆς καὶ ἀμεταβλήτου γνῶσεως. Διαπισθάνεται ὅτι ἡ ὁδὸς ἐκείνη τὴν ὅποσαν ζητεῖ, εἶναι ἐκείνη καὶ ἀκατάσφατον ὁδὸν τῆς Ἀγάπης. Εἰσέρχεται εἰς αὐτὴν καὶ τὸ πνεῦμα του ἀνακουρίζεται. Διότι ἀντιλαμβάνεται νέας δυνάμεις νὰ πλημυρίζουν τὸ ἀνώτερον Ἔγθ του, καὶ τὰ δυσκολώτερα τῶν προβλημάτων νὰ εὐρίσκουν φῶτεινὴν λύσιν εἰς τὸ πνεῦμα του.

Πλὴν ὅμως καὶ εἰς τὸ ἀνώτερον τοῦτο στάδιον ἐξελίξεως ὁ πραγματικῶς μύστης ἔχει τὴν ἀνάγκην τῶν ἐφοδῶν καὶ τῶν ὄπλων, τὰ ὅποια ἡ διανοητικὴ ἀγωγή τοῦ παρέχει, τῶν ψυχικῶν ἐκείνων ὄπλων τὰ ὅποια ὑπὸ ψυχραῖου καὶ θετικῆς χειρὸς χειριζόμενα, ἀποτελοῦν τὸν παντοδύναμον θόρακα τοῦ μύστου, ἐναντῶν τοῦ κακοῦ, ὑπὸ αἰανδῆτοτε μορφήν ἐκδηλουμένου ἐπὶ τῆς γῆς. Ὅπως κανεὶς στρατηγός, δὲν δύναται νὰ ἀποκτήσῃ στρατηγικὴν πείραν καὶ νὰ καταγάγῃ νίκας, εἰάν δὲν λάβῃ μέρος εἰς πραγματικὰς μάχας, ὁμοίως ὁ μύστης δὲν δύναται νὰ καταφέρει ριζικὰ πλήγματα κατὰ τοῦ κακοῦ, εἰάν δὲν γνωρίζῃ τὴν ὁδὸν

του, ἔαν ἄγνοῇ τὸ μέρος τοῦ Κόσμου εἰς ὃ ἔχει καταρῦγει καὶ ἀπὸ τοῦ ὅπου οὐ στήνει τὰς ἐνέδρας του εἰς τὰς ἀγνάς ψυχὰς τῆς Γῆς. Διὰ τοῦ χειρισμοῦ τῶν ψυχικῶν δυνάμεων τῆς Φύσεως, ὁ Μεμυημένος ἐξασκεῖ τὴν ἰσχυρὰν ἐπιρροὴν τῆς προσωπικότη-
τός του, καὶ δι' αὐτῆς ἐπιβάλλει τὴν θέλησιν του, θέλησις ἢ ὅπου διὰ τῆς μακρᾶς καθάρσεως, διὰ τοῦ φωτισμένου νοῦ, διὰ τοῦ εἰς τὴν ἀνωτέραν δικαιοσύνην ἐξαρθέντος εἶναι του, συνάδουν πρὸς τὴν παγκόσμιαν Δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ Κόσμου· καὶ πρὸς τὰς βουλὰς του.

Ἐν κατακλιθεὶς ἡ διανοητικὴ ὁδὸς τῆς Σοφίας, ἔχει πολ-
λὰ ἐπικινδύνα σημεῖα ἀπὸ τῶν ὅπου ἀνευ ὁδηγοῦ δυσκόλως δι-
αφεύγει τις τὰς κινήσεις, πλὴν ὅμως εἰς τὰς χεῖρας ἑνὸς ἐξη-
γισμένου καὶ ἀνιδιοτελοῦς Μύστου, ἀποτελεῖ βραστήριον μέσον
διέδρασεως τοῦ Λόγου καὶ ἐπιβολῆς τῆς θελήσεως ἐναντίον τῆς
Ἀταξίας καὶ τοῦ Μοιραίου.

Γνωστικισμός: Ἡ Σοφία εἶναι ὁ θῆλυς Λόγος τῶν Γνωστι-
κῶν, ἡ Σοφία Ἀχαμῶθ, καὶ ἄλλους τὸ θῆλυ Ἁγ. Πνεῦμα. Ὁ Ἰὼ
κωβας Ὁ Μπαῦμε, ὅστις πολλὸ ἐνέκυψεν εἰς τὸ θέμα τοῦτο, ἰδρύ-
σας τὴν λεγομένην Σοφιστολογίαν γράφει: "Ἡ Σοφία εἶναι ἡ σύ-
ραντα Παρθένος. Σοφία εἶναι τὸ νυμφικὸν ὄνομα ὡς μνηστῆς τοῦ
Χριστοῦ. Σοφία εἶναι τὸ οὐσιαστικώτερον ὄνομα τῆς. Γεννᾷται
ἀπὸ τὸ Ἁγ. Πνεῦμα καὶ εἶναι συνεργάτις τοῦ Θεοῦ".

Κατὰ τὸν Γνωστικὸν Ὁ Οὐαλεντινον ἡ τελευταία τῶν 30
ἐν ἅλῳ Αἰῶνων, εἶναι ἡ Σοφία Ἀχαμῶθ. Αὕτη θελήσασα νὰ γεν-
νήσῃ, κατήγαγεν οὐσαν ἄμορφον καὶ ἀκατάσκευαστον, δι' ὃ καὶ
θόρυβος προσελήθη ἐν τῷ Πληρώματι. Πέντες οἱ Αἰῶνες κατέφυγον
πρὸς τὸν Πατέρα δεδραμένοι ὅπως οὗτος ἐλεήσῃ τὴν Σοφίαν κλαί-
ουσαν καὶ ὑδρωμένην ἐπὶ τῷ παραχθέντι ἐκτρώματι. Συγκλη-
θεὶς ὁ Πατήρ, κελεύει τὸν Νοῦν καὶ τὴν Σοφίαν γὰ γεννήσασαι
δύο Αἰῶνας, τὸν Χριστὸν καὶ τὸ Ἁγ. Πνεῦμα. Ὁ Χριστὸς οἰ-
κτῆρας τὴν ἔξω τοῦ φωτός καὶ τοῦ πληρώματος ἐμβεβρασμένην
καὶ ἐν τῷ σκότει ἐγκαταλελειμένην ἄμορφον καὶ ἀνεύδρον ἐκεῖ
νην οὐσαν, θυγατέρα τῆς Σοφίας Ἀχαμῶθ, ἔσωσεν αὐτὴν καὶ ἄ-
νεκλυσεν εἰς τὸ Πλήρωμα.

Ἐπομένως ἡ Σοφία ἀνταποκρίνεται εἰς τὴν ἰδέαν ἑνὸς ζωο-
ποιῦ πνεύματος, διαποτρύζοντος τὰ στοιχεῖα τοῦ χαθόου κόσ-
μου. Ὁ κόσμος δηλ. εἶναι ἡ ἐξωτερικὴ ἐκδήλωσις τοῦ πνεύμα-

τος τῆς Σοφίας.

- Καθβαλιστικῶς: Οἱ καθβαλισταὶ καθώρισαν τὴν Σοφίαν (Χοκιά) ὡς τὴν δευτέραν τῶν 10 Σεριράθ, ἀμέσως ἀκολουθοῦσαν μετὰ τὴν Κέτερ(στέμμα). Τῆς ἀπέδιδόν ἄρρενα δύναμιν, τὴν δὲ τρίτην σεφερά (τὴν Μπινάχ) ἐθεώρουν ὡς διανόησιν καὶ ὡς Ση-λεσαν ἀρχὴν. Ἐκ τῶν τριῶν τούτων πρώτων Σεριράθ, σχηματίζουσι τὴν πρώτην Τριάδα, παρήγετο ὁ νοητὸς Κόσμος.

- Τεκτονικῶς: Σοφία, Ἰσχύς, Κάλλος. Εἰς τὸν Τεκτον. ἡ Σοφία συμβολίζεται ὑπὸ τῆς Ἀνατολῆς, τῆς θέσεως τοῦ φωτός, ἀντιπροσωπεύει μὲν ἐκ τῆς πρώτης τῶν τριῶν Θ Σηλῶν, τῆς Σηλῆς τῆς Σοφίας, ἣτις ὑποστηρίζει τὴν Ἰσοάν-Κόσμον καὶ ὑπὸ τοῦ Σεβασμοῦ. Ἡ Σ. εἶναι νοητικὴ ἀρετὴ ἢ ὅποια καθοδηγεῖ τὴν οἰκοδομήν, ἢ Ἰσχύς εἶναι ἡ θέλησις καὶ τὸ Κάλλος ἡ διαμορφοῦσα Ἀρετὴ. Αἱ τρεῖς αὗται ἀρεταὶ συμβολίζουσι τὴν ἀρμονίαν καὶ τὴν ἰσορροπίαν τῶν δυνάμεων : Νόησις, Θέλησις καὶ Αἴσθησις, εἶναι πρὸς ἀλλήλας συντονισμένα.

- Σοφία Σολομώντων. - " Ἔργον τῆς Π.Δ. ἐκ τῶν λεγομένων " Δευτεροκανονικῶν " ἀποδεδόμενον ἀρχικῶς εἰς τὸν Σολομώντα ἢ τὸν Ζωροβάβελ ἢ τὸν φελωνα, ὑπὸ τῆς κριτικῆς ὁμῆς ἐλεγχθέν ὡς γραφὴν πάλυ ἀγώτερον, κατὰ τὸν 2ον αἰ. π.Χ., μᾶλλον ἐν Ἀλεξάνδι, εἰς γλῶσσαν ἐλληνικὴν ἀρχικῶς μτρ. δὲ ἐν συνεχείᾳ εἰς διαφόρους ἄλλας παλαιὰς γλώσσας. Ὁ συγγραφεὺς ἦτο φάβνεται Ἰουδαῖος ἐλληνομαθής, διότι τὸ περιεχόμενον τοῦ βιβλίου μαρτυρεῖ γνῶσιν τῆς ἐλληνικῆς σοφίας, ἰδίως τῆς Πυθαγόρου καὶ τῆς Σταϊκῆς φιλοσοφίας.

Βιβλιογρ. Π. Γράβιγγερ, Πολιτισμὸς 110^α Θεμέλιαι 132.
Λεόναρδης 722. Cl. D. Ygo, Assemblée 69. Guenon, Initiat. 147
Fr. Schuon, Sentiers 115, 85, 97. Müller, 142.

(Πρβλ. Γνώσις, Γνώσις, Ἀγάπη).

ΣΟΦΙΣΤΙΚΗ. - Ἡ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων Σοφιστῶν ἀσκουμένη μέθοδος, χαρακτηριζομένη ἀπὸ εὐφυεῖς καὶ λεπτὰ λόγους φαινομενικῶς ἀποδείξεις καὶ ἀποσκοποῦσα εἰς τὴν ἐκδειξίαν πνεύματος καὶ ἐπιδειξίτητα εἰς τὴν κατέπεισιν τοῦ συνομιλητοῦ.

ΣΟΦΟΙ ΕΞ ΑΝΑΤΟΛΕΩΝ. - Κατὰ τὸν χριστιανικὸν θρύλον οἱ παρὰ Πατρ. β' ἀναφερθέντες Μάγοι, οἱ ὅποιοι καθοδηγησμένοι ὑπὸ ἀστέρος ἦλθον εἰς Ἀραβίαν εἰς Βηθλεὲμ, διὰ νὰ προσκυνήσουν

καὶ προσφέρουν εἰς τὸν Μεσογείαν χρυσόν, σμόρναν καὶ λίθον.
 Ἀργότερον εἰσήχθη ἐκ τῶν Ψαλμ. 72, 10 & Ἠσαΐ 49, ὅτι ἦ-
 σαν βασιλεῖς. Ἀκόμη ἀργότερον ἀπεκάλεσαν αὐτοὺς μὲ τὰ ἐκ-
 τοῦ ἔθνισμοῦ δάνεια ὀνόματα Μελχίωρ, Κόσπάρ, καὶ Βαλτάσορ, τὰ
 ὅποια ἐκτός τοῦ πρώτου, δὲν φαίνεται νὰ περιχλευοῦν συμβολι-
 κῆν σημασίαν.-

ΣΠΑΓΕΙΡΙΚΗ ἢ ΣΠΑΓΕΙΡΙΑ.- Εἰς τὸν Παράκλεισον ὁ ἄρτος διὰ τὴν
 ἐφαρμογὴν ἀλχημικῶν μεθόδων πρὸς παρασκευὴν καὶ χορήγη-
 σιν εἰδικῶν θεραπευτικῶν προϊόντων. Ὁ ἄρτος φαίνεται νὰ προ-
 ἔρχεται ἀπὸ τὴν συναύρεσιν τῶν δύο ἑλλήν. λέξεων: ἀπῶ-σπῶ
 καὶ ἀγείρω, δηλ. ἐκτινάσσω καὶ συγκεντρῶνω, δύο πρᾶξεις βα-
 σικαὶ εἰς τὴν ἀλχημείαν (θ Σόλβε - Κοθγγουλα). Ὁ Ἑρμητι-
 σμός δύναται νὰ διαιρεθῆ εἰς δύο μεγάλους κλάδους: α) εἰς
 τὴν Ἀλχημείαν καὶ β) εἰς τὴν Σπαγειρίαν. Ἡ Σ. ἀσχολεῖται
 μὲ τὴν βάσει ἑρμητικῶν κανόνων, παρασκευῆν ἐκχυλισμάτων, βαμ-
 μάτων, ἐλύθηρων κ.ἔ. δυναμένων νὰ χρησιμοποιηθῶσιν διὰ τὴν
 θεραπείαν τῶν ἀσθενειῶν. Ἡ κόρη τῶν ὄλων αὐτῶν τῶν παρασκευα-
 σμάτων εἶναι ἡ "παγκόσμιος Πανάκεια" ἢ τὸ Ἐλιξήριον τῆς
 μακροζωίας. Στήρζεται ἐπὶ τῆς ὁράσεως τῶν φαρμάκων βάσει
 δυναμικῆς ἐπεξεργασίας τῶν εἰς ἄρθρον ὥστε ἀφ' ἑνὸς νὰ ἀκομα-
 κρυνθῶσιν ἀπ' αὐτῶν αὐ τοξικὰ ἐπιδητήτες αὐτῶν, καὶ ἀφ' ἑτέρου
 νὰ συνηθῶσιν νὰ ἀφομοιωθῶσιν εὐκολώτερον ὑπὸ τοῦ ὁργανισμοῦ.
 Ἡ Σ. ἀνεκαλύθη ἐκ νέου ὑπὸ τοῦ DR. ZIMPEL καὶ ἐτέθη ἐπὶ ὁ-
 μοιοπαθητικῶν βάσεων. Πρόκειται περὶ τῆς ἀρχαίας παραδοσια-
 κῆς ἰατρικῆς μεθόδου, ἐργαζομένης μὲ λεπτῶς μεμερισμένα φάρ-
 μακα καὶ στηριζομένης ἐπὶ τῶν ἀντιλήψεων τῶν παλαιῶν ἑρμητι-
 στῶν.-

Βιβλιογρ. Π. Γράβιγγερ, Ἑρμητικὴ Φιλοσοφία Τ. II, σ. 1, 8, 11
 14. 48. 29. 79. 104. 138.- J. Mavric, *Medecine hermetiqueh*
 "ἘπίΓη" 1937, 129. "Voile d'Isis" 1927, 416, 433, 457.
 1928, 670. Gastolot, *Chimie et Alchimie* 224. Allendy 59.
 Le Breton, *Les Clefs de la Philos. Spagyrique* (1722)
 Νέα ἔκδοσις Paris 1957, Calvactores.
 Alex von Bernus, *Alchimie et Medecine*, Paris 1967, Danglès
 Νεώτεροι μορφαί: Π. Γράβιγγερ, Ἑρμητ. Φιλοσοφία II, 38.
 -Dr C. Zimpel, *Handbuch der Spagyrischen Heilkunst*, 1924,
 Gopping.

ΣΠΑΘΙΑ. - (ξίφος). Εἰς τὸ Ταρῶ μια σειρά ἐκ τῶν ἐλασσόνων κλειδῶν. Συμβολίζουν γενικῶς τὴν μεταμόρφωσιν, τὸ μῦθος, τὸν πόλεμον, τοὺς ἀγῶνας. Ἐκτὸς τῶν 10 ἀριθμῶν ὑπάρχουν αἱ εἰκοθές (φιλοῦρες) τοῦ Ρήγα, τῆς Νεάμας, τοῦ Ἰακώτου καὶ τοῦ Βαλῆ, ἐν ἑξῆ τῶν ἀριθμῶν 14.

Βιβλιογρ. Π. Γράβλιγγερ, Συμβολισμὸς τοῦ Ταρῶ, Δόγμα 146.

ΣΠΑΛΑΝΤΙΚ. - (BAIRD SPALDING), - 1858-1953. Συντάκτης ἔργων περὶ τὴν Ἄνω Ἀνατολῆς. Κατὰ τὴν κριτικὴν τοῦ EUGEN GROSCHE πρόκειται εἰς τὰ ἔργα τοῦ Σ. περὶ νοθεῶν καὶ παραποιημένων ἐκθέσεων (ὅπως εἰς τὸν KARL MAY) εἶδοι ὁ συγγραφεὺς οὔτε εἶδε, οὔτε ἐξῆσε τὰ περιγραφόμενα ἐπεισόδια. Ἄλλως τε εἰς τὰς Η.Π.Α. ἀπεκαλύφθη ὡς ἀπαταλῶν.

Ἔργα: Leben & Lehren der Meister im Fernen Osten, Μόναχον (5 τόμοι).

Βιβλιογρ. "Blätter für Lebenskunst" Βηρλ No 4, 1951.

ΣΠΑΛΑΝΤΙΚ (SALOMON SPALDING) 1761-1816.-

Ὁ κῆρυξ ἰδρυτῆς τοῦ Τάγματος τῶν Μορμόνων (βλ. λ.)

ΣΠΕΙΡΑ (SPIRALE). - Παγκόσμιον τελεστικὸν σύμβολον, τὸ ὁποῖον, εἴτε ὡς ἀπλὴ σπειρα εἴτε ὡς διπλῆ:

ἔχει σχέσιν ἄμεσον μὲ τὸν ὄφιν, μὲ τὸ κηρύκειον τοῦ Ἑρμοῦ, τὸ ὄδον τοῦ κόσμου, τὴν Σβέστικα κ.ἄ. Ἡ Σ. συμβολίζει κατὰ τὸν R. GUENON τὴν διττὴν εἰσπνοὴν καὶ ἐκπνοὴν διὰ τῆς ὁποίας παρήχθησαν, συμφῶνως πρὸς τὴν ταοῦστικὴν λογοτροπικὴν, αἱ συμπυκνώσεις καὶ αἱ ἀραιώσεις ἐκ τῆς ἐναλλαγῆς τῶν δύο ἀρχῶν Ριέγκι καὶ Γόν. Εἶναι τὸ σύμβολον τῶν δύο κοσμικῶν πράξεων τοῦ Θ Σόλβε -Κοάγγουλα.

ΣΠΕΝΣΕ (LEWIS SPENCE). - 1874-1955. - Σκωτὸς ἀποκρυφιστῆς καὶ συγγραφεὺς.

Ἔργα: Mysteries of Egypt. Problem of Atlantis. Introduction to Mythologie. An Encyclopaedia of Fascism, Λονδίνον 1927, Ν.Υ. 1967

ΣΠΕΝΣΕΡ. - (LEWIS SPENCER). - Θ ἄμφορ.

ΣΠΕΡΜΑ. - "Τὸ θεῖον σπέρμα" ἐκ τοῦ ὁποίου τόσαν ὁ ἄδρατος κῶ-

σμος, ὅσον καὶ τὰ αἰσθητῶν Σόμπαν λαμβάνουν γένεσιν (Θ Βασιλειδῆς, Γνωστικισμός). Εἰς τὰ συστήματα ὅπου ἡ ὕλη νοεῖται ὡς προϋπάρχουσα καὶ συνάδλιος μετὰ τὸν Θεόν (ὡς αἰώνια ἀδιαφοροποίητος φύσις) ὁ ἐκδεδηλωμένος κόσμος ἐμφανίζεται μόνον μετὰ τὴν γονιμοποίησιν τοῦ πρωταρχικοῦ Χάους ὑπὸ τοῦ Θεοῦ σπέρματος. -

Πρόκειται περὶ τῆς " Πανοσμύρας". Γεωμετρικῶς ἡ γονιμοποίησις αὕτη εἰκονίζεται δι' ἑνὸς τετραγώνου (Ἡ φύσις) περιελθόντος ὅνα κύκλου (τὸ σπέρμα). H. MASSON. -

- Ἑρμητικῶς: Ἡ οὐσία δι' ἧς τελεῖται ἡ γένεσις τῶν ὄντων εἰς τὰ τρία βασίλεια. Ἐπειδὴ τὸ σπέρμα (SPERME) εἶναι τὸ περιέχον τὸν σπόρον (SEMENCE) καὶ ἐκ τοῦ πρώτου παράγεται ὁ δευτέρος, διὰ τοῦτο ἠνόμασαν τὸ μὲν Θεῖον Σπέρμα τῶν μετᾶλλων, τὸν δὲ ὑδράργυρον σπόρον τῶν μετᾶλλων.

Ἡ διάκρισις ὅμως αὕτη δὲν τηρεῖται πάντοτε καὶ χρησιμοποιεῖται ἀδιάκριτως ὁ ὄρος Σπέρμα, δι' ἀμφότερας τὰς οὐσίας. Οὕτω ἀνευρίσκωμεν εἰς τὰ ἄλχημικὰ συγγραμματα τῆς ὄρουσ θήλυ Σ. (ὑδράργ. τῶν φιλοσ.) καὶ ἄρρεν Σ. (Θεῖον τῶν Σοφῶν). Διὰ τῆς μεξείως τῶν δύο τοστων ἑτερογενῶν Σ. γεννᾶται τὸ φιλοσοφ. ἔμβρυον, ζωηρότερον καὶ εὐγενέστερον τῶν γονέων του. Ἐντοτε αὐτὸς οὗτος ὁ φιλοσ. ὑδράργυρος καλεῖται Σπέρμα τοῦ ὑδραργύρου". (PERNÉTY).

Βιβλιογρ. H. Masson. R. Guenon, Grande Triade. Parnassus, I 532, 535, Pernety, Semence, Sperm.

ΣΠΗΛΛΙΟΝ. - Ὁ RENE GUENON, ὅστις ἐνέκυψε μετὰ πολὺν ζῆλον ἐπὶ τοῦ συμβόλου τούτου, θεωρεῖ αὐτὸ στενῶς ἀνυψασμένον μετὰ τὸν Θ Λαβύρινθον ὅστις καταλήγει εἰς τὸ Θ Ἄντρον ἢ τὸ Σπήλαιον. Πρέπει ἐπίσης νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι τὸ αὐτὸ ἄντρον εἶναι συγχρόνως ὁ τόπος τοῦ μητρικοῦ θανάτου καὶ ἐκεῖνος τῆς "δευτέρας γεννήσεως", καὶ ὅτι πρέπει νὰ τὸ θεωρήσωμεν ὡς δίδον εἴσοδον ἄχι μόνον εἰς τὰς ὑπογείους καὶ ὑποχθονίους περιόχας, ἀλλ' ἐπίσης εἰς τὰς ὑπεργείους τοιαύτας. Εἶναι τὸ κεντρικὸν σημεῖον τὸ ὅπου τὸν κόσμον διὰ τὴν μακροκοσμικὴν, ὅσον καὶ διὰ τὴν μικροκοσμικὴν τάξιν, εἶναι ἐκεῖνο διὰ τοῦ ὁποῦ ἐπιτελεῖται ἡ ἐπικοινωνία, τὸσον μετὰ τῶν ἐνωτέρω, ὅσον καὶ μετὰ τῶν κατωτέρων καταστάσεων. Κατὰ ταῦτα τὸ Σ. εἶναι πληθῆς εἰδῶν τοῦ κόσμου, ἀφοῦ ὅλαι αὐταὶ αἰ καταστάσεις ἀντάνα-

κλώνται ἐν αὐτῷ ὁμοιομόρφως καὶ εἰκονίζουσι ἐν τελικῇ ἀναλυσει
ἐν μύητικῷ κέντρῳ.

Περαιτέρω ὁ αὐτὸς συγγραφεὺς ταυτίζει τὸ σύμβολον τοῦ
Σ. μετὴν "καλλοπία τῆς καρδίας" ἢ ὅποια εἶναι τὸ ζωτικὸν
κέντρον ἐν τῷ ὅσῳ ἐδραβεῖ ὄχι μόνον τὸ Τζιβάτμα, ἀλλὰ καὶ
αὐτὸ τὸ ἀνεκδήλωτον "Ἄτμα, τὸ ὅποιον εἰς τὴν πραγματικότητα
εἶναι αὐτὸς οὗτος ὁ Ἡράχμα.-

Βιβλιογρ. Β. Gerson Επισκοπήσεις 281.-Οἰκοδομ. καὶ Τεκτον.
σύμβολισμός Ι' 84,95.- Λέσκων 722.-

ΣΠΙΝΩΡ ΘΕΙΟΣ. - "Ἐκφρασις ἀπὸ τὰς ἐσκήσεις διδασκαλισμοῦ τῆς
Ἑσώτερ. Σχολῆς τῆς "Ἄντιαρ θ. ἔ. Νοεῖται διὰ τοῦ ἔρου ἐν εἴ-
δος στιγμιαίου φωτισμοῦ, ὅστις ὁμῶς δὲν διαρκεῖ ἐπὶ πολῷ.
Ἐνδοτε περιγράφεται καὶ ὡς "θελο φλόγα".-

ΣΠΙΝΩΖΑ (BENEDICTE BARUCH SPINOZA). - Γεν. 24-11-1632 Ἄμ-
στερνταμ, 21-2-1677. Διδασκὴς Ἰουδαϊκῆς φιλοσοφίας ὅστις
ἐνεκίψεν ἰδιαίτερος εἰς τὴν φιλοσοφίαν τοῦ Ντεκάρτ. Τὸ ση-

12. Benedictus de Spinoza

μαντικώτερον ἔργον τοῦ εἶναι τὸ
"TRACTATUS THEOLOGICO-POLITICUS"
(Ἰμβουργ. 1670), ἐνθα ὑπεβάλλει
εἰς κριτικὴν τὴν ἑνωσίαν τῆς Ἄ-
ποκαλύψεως, ὡς καὶ τὴν προέλευσιν
τῶν βιβλίων τῆς Ἡ. Α. καὶ ὑπεστη-
ρίζει τὴν ἐλευθερίαν τῆς σκέψε-
ως, ἀπέναντι τῆς θετικῆς θρη-
σκείας. Ἀπὸ τὸ ἔργον τοῦ "TRA-
CTATUS DE INTELLECTUS EMEN-
DATIONE ET DE VIA, QUA OPTIME IN
VERAM RERUM COGNITIONEM DILIGI-
TUR" ἐν εἴδος Ἄνθρωπασοφίας τῆς
ἐποχῆς σου (γερμ. μτφρ. εἰς τὸν
οἶκον RECLAM) παρέλαβε καθὼς φα-
νεται ὁ STEINER ἑλα, ὅσα δὲν πε-
ριλαμβάνονται εἰς τὴν Μυστικὴν
διδασκαλίαν τῆς H. P. B. καὶ τὴν

"Ἄντιαρ Θεοσοφίαν. (MIERS).

Προσριζόμενος διὰ Ραββίνος, ὁ Σπινώζα, ἐμελέτησε τὴν Γρα-

φην, τὸ Ταλμοὺδ καὶ τὴν Κάββαλαν, ἀλλὰ πνεῦμα ἐλεσθερὸν καὶ φιλοσοφικόν, ἀπέριψε πᾶσαν δογματικὴν δέσμευσιν καὶ ἐκρησχθῆ ἀποσυναίχως. Ἀποκρούσας καθηγητικὴν ἑδραν εἰς τὸ Παγμιον τῆς Αἰδελβέργης, διήγα ταπεινὸς καὶ λιποδύαιτος, ἀποζῶν ἐκ τῆς κατεργασίας ὀπτικῶν ὑδάτων καὶ καταγινόμενος εἰς φιλοσοφικὰς μελέτας καὶ συγγραφάς. Ὁπαδὸς τῆς μαθηματικῆς σκέψεως, καταρτίζει ὁ Σπινόζα τὸ φιλοσοφικόν του σόστημα ἐν εἶδει θεωρημάτων. Διακρίνει τὸν Θεὸν εἰς τὴν οὐσίαν ὄλων τῶν πραγμάτων, χωροῦντων κατὰ τὸν ἀπαράβατον νόμον τῆς Αἰτιότητος καὶ ἀναγκαιότητος, ἀποκλεισμένου παντός σκοποῦ.

Ὡς μέσον γνώσεως θεωρεῖ τὸν λόγον ἀνώτερον μὲν τῆς αἰσθήσεως, ἀλλ' ἀνεπαρκῆ διὰ τὴν σύλληψιν τῆς εσχάτης Αἰτίας, ἐπιτυχανομένην μόνον διὰ τῆς ἐνοράσεως. Ἡ εσχάτη αὐτῆ Αἰτία, εἶναι ἡ ἐνιαεὶς Οὐσία τοῦ Παντός (ἐν τῇ ὅποια ἐξαρτῶνται οἱ διαφορισμὸς πνεύματος καὶ ὕλης καὶ ἡ ὅποια ὑφίσταται πέραν τῆς ἐνορίας τοῦ χρόνου), τὸ Ἐν τῶν Ἐλεατῶν, Θεὸς ἢ Φθois (DEUS SIVE NATURA). Τὰ ὄντα εἶναι τρῶποι ἐκδηλώσεως τῆς Οὐσίας, στεροῦμενα αὐτοτελοῦς ὑπάρξεως καὶ ἐλευθερίας αὐτενεργείας, ἐφ' ὅσον ἀγνωστὴν τὴν ἰδίαν αὐτῶν φύσιν καὶ ἐξάρτησιν ἐκ τῆς ἀπειρου φύσεως ἢ Θεοῦ. Ἡ Γνώσις καὶ συναίσθησις τῆς μετὰ τῆς φύσεως ἢ Θεοῦ οὐσιώδους Ἐνάτητος, παρέχει τὴν ὑψοσὶν εὐδαιμονίαν καὶ εἰρήνην.—

Βιβλιογρ. H. Miers .— K. Μελισσαροπούλου 66. Brohier I. 675.— Mullor, 138, —Jonnings 198, II 119, "ΣΦΙΠΣ" 1963, 409.—

ΣΠΙΣΜΠΕΡΓΚΕΡ (KARL SPIESSBERGER).— Ἐσωτερικῆς συγγραφῆς, πρακτικὸς ρῦν θ ρουῶν, ἄλλοτε μέλος τῆς FRATERNITAS SA-TURNI. Ἐπίσης γνωστὸς ὑπὸ τὸ μυστικὸν του ὄνομα ERATUS.—

Ἔργα: Der Erfolgreiche Pondelpraktiker, Frbg 1955

— Runenexerzition für Jedermann, Frbg 1952

— Runenmagie, Βρλ 1955. Elementargeister, Naturgeister, Frbg 1961

— (μετὰ τοῦ Erich Sopp), Auf den Spuren der Scherin, Serzh.— 1953.

— Unsichtbare Helferkräfte, Frbg 1961

— Das Problem der Tierseele im Lichte Psychologischer,

— Parapsychologischer & Esoterischer Forschung, Bonn. 1957

— Die Aura des Menschen, Frbg.

— Harnotisches ABC, Frbg 2 Τόμου

— (ὡς Eratus): Einweihung, Βρλ 1956 (2η τεύχη)

ΣΠΟΡΟΣ.- (SEMENCE).- (Δλ. Σπέρμα).

ΣΠΟΥΝΤΑ.- (I FR DR FRANZ SPUNDA) γεν. 1.1.1890. DLMUTZ, Μοραβία
+ 1.7.1963 Βιέννη.

Αποκρυφιστής συγγραφέας, επίσκεψας την Ελλάδα.-

Έργα: Das Ägyptische Totenbuch. Baphomet, Villach 1940

- Das Weltbild des Paracelsus, 1926 1941.

- Das mystische Leben des Jakob Böhm, Frbg 1962

- Eleusinische Sonette. Der Heilige Berg Athos.

- Minosador die Geburt Europas, Karlsbad 1931.

ΣΠΡΕΓΚΕΛ (WILHELM SPRENGEL).- 'Η θρυλική προσωπικότης επί της

όποιος ανάγεται ή Ίδρυσις της Θ Χρυσής Χαραινής. Είς τό χρονικόν τού Α.Α. (ASTRUM AUREUM, άργυρούς Αστέρ) είς τό όποϊον ό Θ Κρόλεϋ άναγράφει τές έκμυστηρέσεις του, άναφέρει περί ενός χειρογράφου, τό όποϊον είχεν άνακαλύθει είς άγγλικόν βιβλιοκαλειόν, τό όποϊον έν συνεχεία ό MATHERS μετέφρασε καί άπεκρυπτογράφησε. Είς τό έν λόγω χειρόγραφον έπρεπε

νά δίδεται ή διεδύναμις μιās Διόςδος Σπρέγκελ είς Νυρεμβέργην, ή όποια θα παρέιχε περισσοτέρας εξηγήσεις. Άργότερον ό BIRVEN, ό MEYRINK καί ό PEITHMANN άνεζήτησαν την Δείδα Σπρέγκελ χωρίς άποτέλεσμα. Όταν τώ 1900 ό Κρόλεϋ μετά τού MATHERS

σύνητήθησαν είς Παριόλους, τούς έπλησίασε μία κυρία άνδρατι HOROS (ή SWAMI) ή όποια διετελενετό ότι ήτο ή γνησια Σπρέγκελ. Ό Κρόλεϋ περιγράφει αύτήν ως βαμπίρ αξιολόγου ίσχυος, ό όδδ MATHERS ως ίσχυρότατον μόντιουμ. Κατά τον WEBSTER (SECRET SOCIETIES) πρέπει ή Δείς Σ. νά άπέθανεν είς Γερμανίαν τώ 1893.

Βιβλιογρ. Dr. H. Birven, Lebenskunst in Yoga & Magie, 1953

North H. Webster, Secret Societies, Λονδ. 1964.

ΣΡΑΪΝ (άγγλ. SHRINE).- 'Η λέξις σημαίνει Κιβώτιον. "Εν Κιβώτιον περιέχον τά όστέ: Άγλων. Επίσης μέ την έννοϊαν Βωμδς, παρεκκλησιον ναού, όταν δι' αύτοϋ είναι συνυφασμένη ή παρουσία τής Θεότητος.

Είς τές Στοάς τής Θ 'Εσωτερικής Σχολής ("Ανταρ Θ.Ε.) καλεΐται αύτω ό τόπος συγκεντρώσεως όπου γίνεται επίκλησις τών Θ Διδασκάλων.-

ΣΡΑΪΝΤΕΡ (WILLY SCHRÖDTER).- γεν. 1897.- Γνωστός συγγραφέας

Έργων περί Ρ, Σ καὶ Ἑσωτερικοῦ. Τὰ δημοσευματά του χαρακτηρίζονται ἀπὸ ἐξαιρετικὴν ἀκριβείαν ὡς πρὸς τὰς ἰηγάς.

Ἔργα: Magic, Geister, Mystik, Βρλ. 1958

-Offenbarungen eines Magiers, Warkpe 1955

-Astral - Mystik, Pforzheim 1958

-Grenzweissenschaftliche Versuche f. Jodermann, Frbg 1967

-Die Geheimkünste der R+C, Villach 1956, κ.ά.π.

ΣΡΑΠΦΕΡ (JOHANN GEORG SCHRÖPFER). - 1739 - 1774. -

Καρεπάλης ἐν Λειψία, ὅστις κατὰ τὰ μέσα τοῦ 18ου αἰ. ἐπέζητησε νὰ εἰσαγάγῃ τὰ πνευμαστικὰ φαινόμενα εἰς τὸν Ε.Τ. Ὁ δὸς Κήρυκος VON KURLAND ὑπέβαλεν εἰς ἐξέτασιν τὸν θαυματοποιὸν ὑπὸ τινος ὑπαλλήλου του, ὅστις συνέταξε μίαν εὐνοϊκὴν ἀναφορὰν περὶ τοῦ Σ. ὥστε οὗτος μετεκλήθη εἰς Δρέσδην ὅπου προσέκλεσε μεγάλην ἐντόπωσιν, ἐπὶ τοῦ ὑπουργοῦ WURMB καὶ ἐπὶ τῶν μελῶν τῆς Αὐλῆς. Ἐν τούτοις δὲν εἶναι σαφές κατὰ πόσον αἱ μετακλήσεις πνευμάτων ὑπὸ τοῦ Σ. εἶχον συγγένειαν πρὸς τὸν Πνευματισμὸν ἢ τὴν Μαγείαν, διότι κατὰ τὰ πειράματά του μετεχειρίζετο τεχνικὰς συσκευὰς (LATERNA MAGICA) δηλ. προβολαῖς. Ἐν τέλει, σκαταλήσας τὴν περιουσίαν του ἢ γενόμενος ἀντιληπτός διὰ τὰς ἀπίστας του, φοβηθεὶς δὲ ὅτι θὰ ἀπεκαλύπτετο, πρόσεκλεσε τινος τῶν ὁπαδῶν του νὰ τὸν ἀκολουθήσουν εἰς τὸ δάσος ROSENTHAL πλησίον τῆς Λειψίας, ἀπεσφραθῆ εἰς μικρὸν ἐξ αὐτῶν ἀποστάσιν καὶ ἠτύοκτόνησε βληθεὶς διὰ σφαίρας πιστολίου εἰς τὴν κεφαλὴν.

Ὁ EL. LEVI παραδέχεται τὸν Σ. ὡς ἄτομον καλῆς πίστεως, ὅπως ἦτο καὶ ὁ Ἀμερικανὸς μεσάζων HOME ἐπίστευεν εἰς τὴν πραγματικότητά τῶν πνευμάτων καὶ ἐκέλευε καὶ ἠτύοκτόνησεν ὅταν ἤρχισε νὰ ἀμφιβέλλῃ. -

Βιβλιογρ. Λάσκαρης 723. - Levi, Ἱστορ. 361. Ἰδον. Τυρκ. 24.

Fr Hartmann, Seuil du Sanctuaire, 62-67, θ.ε. No 165.

Lennhof 133. Walter Kuntz, Joh. G. Schröpfer, Ζυρίχη 1957

Dr Eugen Sierke, Schwärmer & Schwindler, 1874: Λειψία

Friedr. Bülow, Geh. Gesch. Gesch. & Rätzelhafte Menschen I T.

Λειψ. 1863

Ertappter, Briefwechsel von der Zauberei, Schröpfers Künsten

.... Λειψία 1777.

SPENK - ΝΙΤΣΙΤΚ (DR MED. FRH. ALBERT VON SCHRENKNOTZING) Γεν. 18.

5.1862 OLDENBURG + 12.2.1929. Πειραματιστής καὶ συγγραφεὺς

γραφέας πολλών κλασικῶν καταστάσεων ἔργων περὶ παραψυχολογικῶν ἐμφανίσεων. Ἠγωνίσθη διὰ τὴν ὑπὸ τῆς Ἐπιστήμης ἀναγνώρισιν τῶν φαινομένων ὑλοποιήσεων. Ὁ THOMAS MANN ἔλαβε πολλὰκις μέρος εἰς τὸ Μόναχον τῶν μεταψυχικῶν συνεδριάσεων τοῦ Σ.Ν. καὶ ὑπῆρξεν αὐτόπτης μάρτυς τοῦλάχιστον μιᾶς ὑλοποιήσεως καὶ ἐν συνεχείᾳ περιέγραψε τὴν ἐμφάνισιν εἰς ἓν τῶν δοκιμίων του.

Ἡ Δὺς DR GERDA WALTER ἀνήκειν εἰς τοὺς συνεργάτας του ἀργότερον δε ἐπεμελήθη διὰ τὴν ἐπανεκδόσιν τῶν ἔργων του.

Ἔργα: Materialisations Phänomene, Μόναχον 1914+1923

- Physikalische Phänomene des Mediumnismus, 1920
- Experimente der Fernbewegung, Στουτγ 1924
- Die Phänomene des Mediums Rudolf Schneider, 1933
- " " " " " Linda Gezárra, Λειψία
- Grundfragen der Parapsychologie, Στουτγ. 1962
- Handlungskunst & Wissenschaft, Pfullingen 1921
- Experimentelle Untersuchungen auf dem Gebiet des traumlichen Hellsehens.
- Gesammelte Aufsätze Z. Parapsychologie: Στουτγάρδη.

ΣΡΙΑ (σύντρ. τοῦ λατ. SOCIETAS ROSICRUCIANA IN ANGLIA) - Μία ἀγγλ. Ρ + Σ Ἐταιρεία ἡ ὅποια δέχεται μόνον Ε.Τ. ἀπὸ τοῦ 3ου βαθμοῦ. Εἶναι ἡ ἀρχαιότερα τῶν σήμερον ὑφισταμένων Ροδοσταυρικῶν Ὄργανώσεων. Ἰδρύθη τῷ 1865 ὑπὸ τοῦ DR .R.WEN-TWORTH LITTLE. Οἱ ἀπονεμόμενοι βαθμοὶ εἶναι οἱ τῶν 6 Χρυσο-Ροδοσταύρων:

1. Ζηλωτής (ZELATOR)	6. Μελζων μύστης
2. Θεωρητικὸς	7. Ἐκλεκτὸς μύστης
3. Πρακτικὸς	8. Μάγιστρος τοῦ Ναοῦ
4. Φιλδόστροφος	9. Μάγος
5. Νεώτερος μύστης	

Τὰ τυπικὰ μὲ τὴν πάροδον τῶν ἐτῶν ἐβεελτιώθησαν πολλὰ - πλῶς καὶ παρουσιάζουν ἀποκλήσεις τινὰς ἐκεῖνων τῶν Χρυσο-Ροδοσταύρων. - Αἱ Στοιαὶ καλοῦνται Κολλέγια. Εἰς ἓν Κολλέγιον καταλέγονται 18 ἀξιωματικοί. Ὁ ἀριθμὸς τῶν μελῶν ἐνὸς Κολλέγιου περιορίζεται εἰς 72. Κάθε μέλος ἐκλέγει ἓν λατινικὸν ρητὸν καὶ τὸ ὅποσον καταχωρεῖται εἰς ἐπίσημον βιβλίον. Τὰ κανονικὰ μέλη γράφουσι τὸν βαθμὸν των μὲ λατινικοῦς ἀριθ-

μούς, τὰ ἐπιτιμὰ μέλη μὲ ἀραβικοὺς.

Ἡ δραστηριότης τῆς ΣΡΙΑ περιλαμβάνει τὴν μελέτην τῆς χριστιαν. καρβάλας, τῆς Ἀστρολογίας, τῆς Ἀλχημείας, τῆς Θεσοφίας, τῶν περιπέτων (TALISMANS) καὶ τῶν μυστικῶν συμβόλων.

τῷ 1902 ἠθέλησεν ὁ Θ ΡΩΣ ἰνὸς μεταφύτευσθαι τὴν ΣΡΙΑ εἰς Γερμανίαν, ἀνεπιτυχῶς. Μεταξὺ τῶν γνωστοτέρων μελῶν ἀναφέρονται: JOHN YARKER, MAC GROGOR MATHERS, RUDOLF STEINER, A.E. WAITE, KENNETH R.H. MACKENSIE, ELIPHAS LEVI (ἀπὸ τοῦ 1873), HARGRAVE JENNINGS, E. BULVER LYTTON, FRANZ HARTMANN, DR WILLIAM WYNN WESTCOTT, F. LEICH GARTNER, κ.ἄ.

ΣΡΙΑΜ (λατ. SOCIETAS ROSICRUCIANA IN AMERICA. Τὸ φυτόριον τῆς

Θ ΣΡΙΑ ἐν Η.Π.Α. Ἰδρύθη τὸ 1880 καὶ τὸ 1941 ἐκλήθη μὲ τὸ ἀρχικὸν SRICF (SOC. RUC IN CIVITATIBUS FOEDERATIS). Ἡ ὄργανοσις τηρεῖ ἐν πολῷ ὑψηλῶν ἐπίπεδον καὶ δέχεται μόνον τέκτονας τῶν ἀνωτέων βαθμῶν. ἔχει σήμερον περ. 350 μέλη. Ἐκδίδει καὶ ἐν περιοδικὸν "THE ROSICRUCIAN FLYING".
Βιβλιογρ. H. Miers, Lexikon des Geheimpwissens.

ΣΡΙΒΑΤΙΑ.- Εἶδος σταυροειδοῦς ἄνθους τὸ ὅποιον βλέπομεν ἐπὶ τοῦ στήθους μεγάλων Ἰνδῶν Μυστῶν, καὶ συναντῶμεν ἐπὶ τινῶν παραστάσεων τῆς Παρθένου Μαρίας (πλινάκης τοῦ Ραφαήλ). Τὸ Σ. ἔχει πιθανῶς τὴν καταγωγὴν ἀπὸ τὸ τρίφυλλον μὲ 4 πέταλλα. Εἶναι πιθανῶς ἐπίσης ἐν τῶν "σχημάτων" τῆς μυητικῆς γνώσεως. -(A. GEDALGE, RHEA).-

ΣΡΟΥΓΑΤΙ.-(σικρ.) Ἐξ ὀλοκλήρου ἐν τῷ ρευματι. Χρησιμοποιεῖται διὰ τὸν λαβόντα τὴν πρώτην μῆσιν.

ΣΡΟΥΤΙ (σικρ. τὸ ἀκουσθῆν). Κεζμενον ἐξ ἀποκαλύψεως, θείας ἐμπνεύσεως Γραφῆ. Τὸ ἀντίθετον Θ Σμρῆτι.

S.S. Σύντηρις τοῦ ἄγγλ. SILVER STAR, ἄργυροῦς ἀστήρ ἢ Θ Α. Α. (ASTRUM ARGENTEUM).

ΣΤΑΘΜΗ.-(NIVEAU, ὑδροστάθμη, ὀριζόντιον).- Τὸ κῶσμημα τοῦ α' ἐπόπου ἐν τῇ τέκτ. Στ. εἰς τὸν Ε.Τ. ἡ στάθμη εἶναι σὺμβολικὴν ἰσοτήτος. "Ὅχι τῆς κοινωνικῆς ἐκελευθῆς ἰσοτήτος, γράφει ὁ Μάκευ, ἥτις καταστρεφεί πᾶσαν διεκρίσειν τάξεως καὶ θέσεως

καὶ προκαλεῖ σύγχυσιν, ἀπειθαρχίαν καὶ ἀναρχίαν, ἀλλὰ τῆς ἀέλωριχῆς ἐκαύτης ἰσότητος, ἥτις ἀναγνωρίζουσα τὴν πατρικὴν ἰδιότητα τῆς Δημιουργοῦ Δυνάμεως, παραδέχεται ὡς ἀναγκαίαν συνέπειαν τὴν ἄδελφότητα τῶν ἀνθρώπων. Ἄπ' αὐτῆς τῆς ἀπόψεως, ἡ στάθμη μᾶς διδάσκει ὅτι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶναι ἴσοι ἐποικειμένοι εἰς τὰ αὐτὰ ἀτυχήματα, σπεύδοντες πρὸς κοινὸν τέρμα καὶ ἐτοιμαζόμενοι νὰ κριθοῦν ἀπὸ τὸν ἴδιον ἀμετάβλητον νόμον (Λάσκαρης 723).

ΣΤΑΘΜΗΣ ΝΗΜΑ (κάθετος). - Τὸ ἔμβλημα τοῦ β' ΕΠ. ἐν τῇ τεκτον. Στοᾷ. Εἶναι σύμβολον εὐθύτητος. Καθὼς ὁ ἐπαγγελματίας τέκτων ἀνεγείρει τὴν οἰκοδομὴν στηρίζομενος ἐπὶ τοῦ νήματος τῆς στάθμης ἥτις τὸν ὀδηγεῖ εἰς τὸ νὰ μὴ παρεκκλίνῃ αὐδὲ κατὰ κεραυνῆτος εὐθείας, οὕτω καὶ ὁ Ε.Τ. καθοδηγούμενος ἀπὸ τὰς ἀκλονήτους ἀρχὰς τοῦ δικαίου καὶ τῆς ἀληθείας, παραμένει σταθερὸς εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ προορισμοῦ του.

Βιβλιογρ. Λάσκαρης. 723, 642. - Πρβλ. "Δραμα Ἰμῶς ζ' 7-8. - "Πυθαγόρας" 1928, 330.

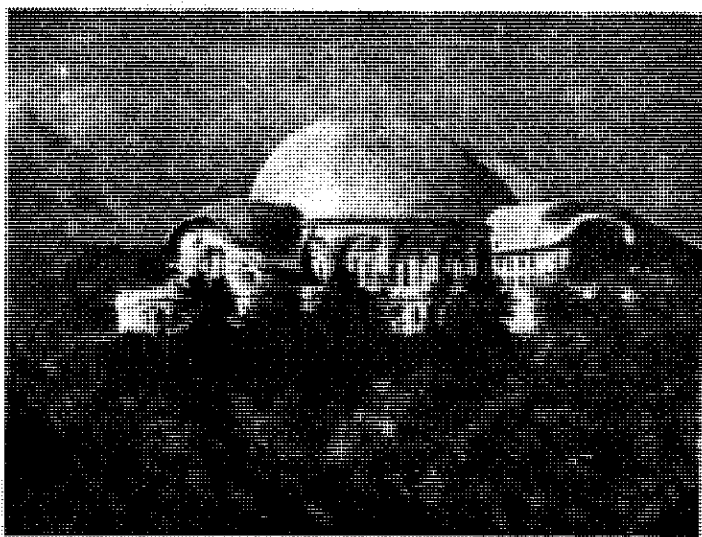
ΣΤΑΙΝΕΡ (DR RUDOLF STEINER). -

γεν. 27-2-1861 KR/LJJEVEC/Κροατία

30-3-1925 DORN/CH/Ἑλβετία

Ἡγετικὸν στέλεχος τῆς Γερμ. Ἀντιαρ Β.Ε. Ἰδρυτῆς τῆς Ἀνθρωποσοφίας, ἐσωτερικῆς συγγραφεὺς καὶ φιλόσοφος. Ὁ Σ. ὑπέβαλε διατριβὴν ἐπὶ διδακτορικῆ τῆς φιλοσοφίας εἰς Ρόσταιν ἐπὶ βασικῶν ζητημάτων τῆς Γνωσολογίας καὶ ἠσχολήθη κατ' ἀρχὰς μὲ τὴν μελέτην τοῦ Γκαῦτε. Ἀπὸ τοῦ 1897 παρεστάται εἰς τὰς διαλέξεις τῆς "Θεωσοφικῆς Βιβλιοθήκης" τοῦ κέντρος BROCKDORFF ἐν Βερολίνῳ, κατὰ τὸ 1900 ἐκφωνεῖ τὴν πρώτην του διάλεξιν. Τῇ 1901 ἐκδίδει τὸ πρῶτον του βιβλίον "WELT- & LEBENS/NSCH/UNGEN" ἀργότερον μετονομασθέν εἰς "RITSEL DER PHILOSOPHIE") ἔν εἰδος ἱστορίας τῆς φιλοσοφίας ἕλων τῶν αἰώνων, εἰς τὴν ὁποίαν θαυμάζονται συγχρόνως ὁ Νίτσε καὶ ὁ Χαίκελ.

Ὅτε τῇ 1902, παρουσίασε τῆς Ἀννί Μπέζαντ ἰδρύσθη ἐν Βερολίνῳ ἡ "Θεωσοφικὴ Ἑταιρεία", ὑπέρσθη ὁ Σ. ὡς γενικὸς Γραμματεὺς διὰ τὴν Γερμανίαν. Ἐργαζόμενος διὰ Ἀ/σμόν τῆς Θεωσοφίας, ἐπέδωκε ὁ Σ. ἐξ ἀρχῆς εἰς τὴν ἀντικατάστασιν τῶν τυπικῶν ἰνδικῶν ὄρων τῆς Θεωσοφίας καὶ ἀνεζήτησε συνδετικῶς κρῖκους

TO GOETHEANUM
ἐν DORNACH

TO ΠΡΩΤΟΝ ΚΤΙΡΙΟΝ

RUDOLF STEINER

Ο ΙΔΡΥΤΗΣ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣΟΦΙΑΣ

(1881 - 1935)

πρός τήν γερμαν. Ἐπιστήμην. Τοῦτο κατέστησε τῆς ἰδέας δυσνοήτοτέρας (ὁ LEADBEATER καὶ ἡ BESANT εἶναι περισσότερο εὐνόητοι) παρουσίασεν ὅμως, διὰ πρώτην φοράν τὸν ἐπιστημονικὸν τρόπον τοῦ ἐργάζεσθαι ἐπὶ τῶν θεμάτων τούτων.

Ἀπὸ τοῦ 1907 ἀπαγκιστροῦται ὁλοθὲν καὶ περισσοτέρων ὁ Σ. ἀπὸ τῆς διδασκαλίας τῆς "Ἀντιαρ Θ.Ε. Ὅταν ὅμως ἐξεφράσθη ἀρνητικῶς ἐναντίον τῶν παραπλανητικῶν διδασκαλιῶν περὶ ἐπ' ἀνεμφανίσεως τοῦ Χριστοῦ ὑπὸ τὸ σῶμα ἑνὸς Ἰνδοῦ νεανίου, προσελήθη ρῆξις μετὰ τῆς Θ.Ε. καὶ ἡ Γερμανικὴ διακλάδιος ἀπεσπάσθη. Οὕτω τὴν 2 & 3 Φεβρ. 1913 μετανωμάσθη ὁ γερμαν. Τομέυς τῆς Θ.Ε. εἰς Ἀνθρωποσοφικὴν Ἐταιρίαν. 90% τῶν Γερμανῶν θεολόγων ἐτάχθησαν μὲ τὸ μέρος τοῦ Σταίινερ.

ὑπὸ τὴν ἰδιότητα τοῦ ὡς Γεν. Γραμματέως τῆς Θ.Ε. ἦτο ὁ Σ. καὶ ἀρχηγὸς τῆς Θ' Ἐσωτερικῆς Σχολῆς, τοῦ ἐσωτερικοῦ μυστικοῦ κηλοῦ ἀγωγῆς τῆς "Ἀντιαρ Θ.Ε. Μέρος τῆς ἐσωτερικῆς ταύτης διδασκαλίας ὁ Σ. ἐδημοσίευσεν εἰς τὸ ἔργον τοῦ "Μῦθους". Εἰς τὴν πρώτην ἐκδόσιν ὁμιλεῖ ὁ Σ. περὶ τῆς δυνάμεως "Κουνταλίν", τὴν περιέφημον ὀφειροειδῆς κῆρ, ἐνῶ εἰς μεταγενεστέρας ἐκδόσεις ἐγκαταλείπει τὸν ἰνδικὸν ὄρον καὶ τὸν ἀντικαθιπτῆ διὰ γερμανικοῦ. Ἐξ ἄλλου εἰς τὸν πρόλογον τῆς ἰδέας ἐκδόσεως προαναγγέλλεται καὶ ἓν δευτέρον μέρος, τὸ ὅποιον ὅμως οὐδέποτε ἐξεδόθη, διότι μετὰ τὴν ρῆξιν μὲ τὴν "Ἄννι Μπέζαντ", δὲν συνέχισεν ἢ ἀποτολῆ πρὸς αὐτὸν ἄλλων κειμένων. Ἀργότερον ἐκυκλοφόρησε τὸ ἔργον "DIE STUFFEN DER HÖHEREN ERKENNTNIS" ὡς συνέχεια τοῦ πρώτου.

Ἀπὸ τοῦ 1905 εὐρέσκατο ὁ Σ. εἰς ἐπαφὴν καὶ μὲ τοὺς "γνηθούς" "Ροδοσταύρ. υς δηλ. μὲ τοὺς γερμανικοὺς κλάδους τῆς ΘΣΡΙΑ, ἐπὶ μικρὸν ὅμως χρονικὸν διάστημα. Τῷ 1906 ἀνεκηρύχθη ὑπὸ τοῦ Θ Ρώυς, REX SUMMUS δηλ. Μέγ. Διδ. τοῦ Ο.Τ.Ο. (Βλ. λ.) καὶ τοῦ κλάδου τοῦ MYSTERIA MYSTICA AETERNA. Ἡ ρῆξις μετὰ τοῦ Ρώυς ἔλαβε χάραν κατὰ τὸ 1910. Κατόπιν τούτου ἔδρυσεν ὁ Σ. ἓνα νέον "ἐσωτερικὸν κηλοῦ" κατ' ἀπορρίψεσιν Ε.Τ. ἀντιλήψεων· οἱ μεμυημένοι ἐλάβανον ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ ἑνα χρυσοῦν σταυρὸν. Τὸ κείμενον τῶν Τυπικῶν πρέπει (κατὰ τὸν WITTEMANN, HIST. DES R + C, PARIS 1925) νὰ ἐβασίσθη ἐπὶ ἔργων τοῦ EL. LEVI (τὸν ὅποιον ὁ Σ. ὑπερβαλόντως ἐξέτιμα).

"Ὅπως ὁ ἴδιος Σ. ἀναγνώριζει (1905) ἔλαβε τῆς ἐντονωτέρας

ώθησες από την Α. BESANT: " Πρώ της Η.Ρ. BLAVATSKY έστειλό-
μου προ 15 έτων ως ένώπιον αίνιγματος, αλλά δια της κυρίας
Μπέζαντ εύρον τον δρόμον προς την Η.Ρ.Β.-".

Κατ' αρχάς φαίνεται καὶ ὁ Σ. ὡς ὀπαδός τῶν λεγομένων "Δι-
δασκάλων" (1910): " Εἴμεθα βέβαιοι ὅτι ὑπεράνω τῆς Θ.Ε. ἀγρο
προῦν Διδάσκαλοι οἱ Διδ. οὗτοι ὑπάρχουν δι' ἐκεῖνον ὅστις
εἶναι ἐνημερωμένος εἰς τὸν Ἀποκρυφισμὸν." Μετὰ τὸν θάνατον
τοῦ Σ. ἐθεωρήθη καὶ οὗτος ὡς Διδ. ὑπὸ τῶν μαθητῶν του. Τὸν
ἀπεκάλεσαν ὡς " ἕνα ἐπισκέπτην ἀπὸ ἕνα ἄλλον κόσμον, ὁ ὁποῖ-
ος εἶχε περικλανηθῆ μεταξὺ τῶν τῶσων ὄλγων κατανοησάντων
αὐτὸν ἄνθρώπων".-

Ὁ Σ. ἐνυμφεῖσθαι εἰς πρῶτον γάμον τὴν Ἄνναν EUNIKE (τὸ
γένος SCHULTZ, * 1911), εἰς δεῦτερον δὲ γάμον τὴν Μαρίαν VON
SIVERS (ἢ SIEVERS). Ἡ τελευταία αὕτη εἶναι ἡ κληρονόμος καὶ
διαχειρίστρια αὐτοῦ εἰς τὰ συγγραφικὰ δικαιώματα. Ὁ Σ. τέ-
λος μετέβησεν εἰς τὴν γερμανικὴν τοῦς Μεγ. Μύστας τοῦ Ε.
SCHURE.

Ἔργα: Ἐκ τῶν πολλῶν ἔργων του ἀναφέρομεν τὰ κάτωθι:

- Mein Lebensgang, Στουτγ. 1967
- Theosophie des Rosenkreuzers, 1917 Dornach 1955
- Theosophie 1914. Aus der Akasha Chronik 1904/1908
- Die Geheimwissenschaft in Umriss 1910 (γαλλ. La Science -
- Die Schwelle d. Geistigen Welt, 1913 (Occulte, Paris)
- Von Menschenrätseln, 1916.- Die Seelenrätsel 1917.
- Kosmologie, Religion & Philosophie, 1922.
- Okkulte Geschichte, Dornach 1956. Geistige Hierarchien.
- Karma als Schicksalsgestaltung, Frbg 1955
- Grundlagen einer Okkulten Psychologie, Dornach 1954
- Anthroposophie als Kosmosophie, " 1955
- Initiation, Oder wie Erlangt man Erkenntnisse der
- Höheren Welten. (ἑλλην. μτφρ. Ἀθήναι 1940, Β. ΣΦΙΓΓΟΣ).
- Okkulte Untersuchungen Über das Leben, Zwischen Tod
- & Neuer Geburt, Dornach 1961
- Das Verhältnis der Sternenhwelt zum Menschen, 1955
- Goethe et sa Conception du Cosmos, Paris, Ed. D. L. Triade)
- Βιβλιογρ. Π. Γράβιγγερ, Βιογραφικὴ μελέτη περὶ Σ. (εἰς τὸ
ἔργον του ἠ Μήσις).

- W.J. Stein, R. Steiner als Philosoph & Theosoph, Στούτ. 1921
- J. Hamleben, R. Steiner & E. Haëckel, 1967 (γαλλ. μτρφ)
- Emile Bock, R.S. Studien z/s/ Lebensgang
- Herbert Hahn, R.S. Wie ich ihn sah & kannte
- Rudolf Meyer, Wer war R.S.
- Alexander Strakosch, Lebenswege mit R.S.
- Pr Dr T.K. Österreich, Der Okkultismus im Modernen
- Weltbild, Dresden 1921
- F.W. Zeylmans van Emmichoven, Rudolf Steiner
- Eugene Levy, R.S.'S Weltanschauung & Seine Gegner, Bepf.
- Max Seiling, Die Anthroposophische Bewegung & ihr
- Prophet, Lorch 1921
- Ernst Boldt, Steiner & das Epigonentum, Μόναχ. 1923
- Dr J.W. Hauer, Werden & Wesen der Anthroposophie, Στούτ. 1922
- A. Stefan, Begegnung mit R.S., Dornach 1955
- S. Rihouat-Corroze, R.S. Uncepopée de l'Esprit au xx Sècle
- Max Dessoir, Von Jenseits der Seele, Jena.

ΣΤΑΙΝΜΕΤΖΕΝ (STEINMETZEN). - Ού Γερμανός Λιθουργός.

ΣΤΑΙΝΜΠΕΡΓΚΕΡ (DR FRANZ KARL STEINBERGER). - Γνωστός θεόσοφος, έσωτερικός και άρχηγός του μικτού Ε.Τ. Συνιδρυτής του "Ανθρωπίνου Δικαίου" εν Γερμανία. Ίδρυτής του παγκοσμίου τεκτον. Τάγματος "HUMANITAS". Μητής της διεθνούς Ε.Τ. Ένωσεως "CATENA", Υπατος Μέγ. Ταξιαρχής του Α.Α.Σ.Τ. του μικτού δόγματος δια την Γερμανίαν, Αυστρίαν και Ολλανδίαν. Μέλος της Στοάς έρευνών "QUATUOR CORONATI" του Μπέυρδύτ. Συγγραφεύς και μεταφραστής έσωτερικών βιβλίων.

Έργα: Esoteriker des Westens.

- Führer zu neuen Menschentum, Lorch 1953.

(ός μτρφ) G.S. Arundale, Du.

Von Ewigkeit zu Ewigkeit, Pfullingen 1962

ΣΤΑΡ (ELY STAR). Έγγχρονός Γάλλος συγγραφεύς άποκρυφιστικών έργων πλουσίων εις γεγονότα.

Έργα: Les Mysteres de l'Etre, Paris 1903

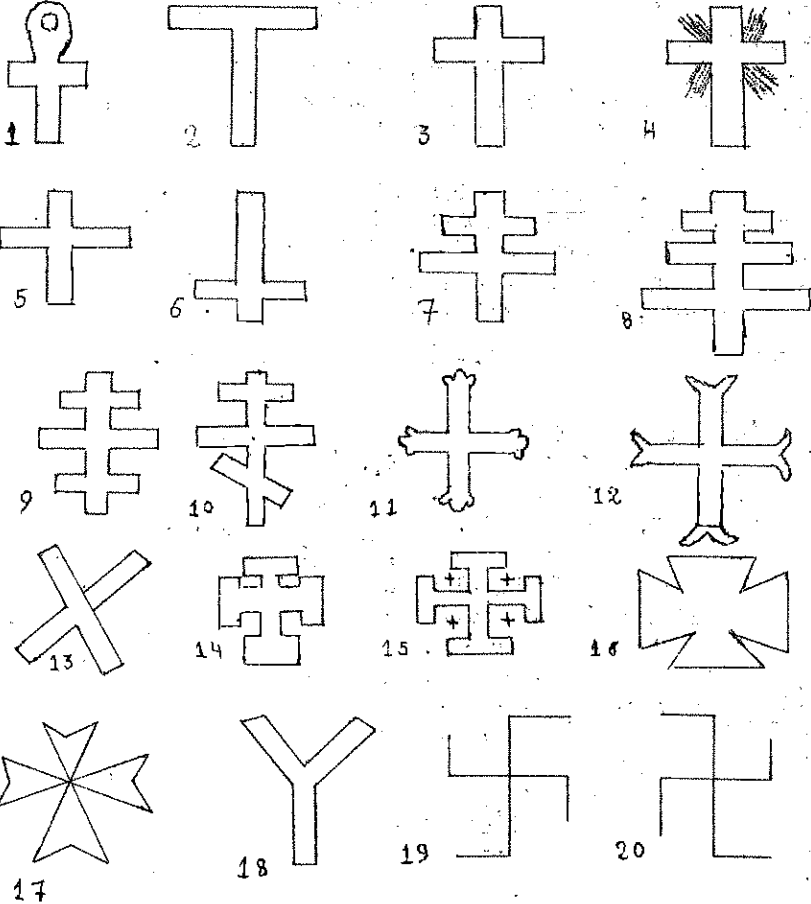
- Les Mysteres du Verbe. -

ΣΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ (ΒΛ. Λοάνας)

ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΟΣ / - Η συμφώνως προς ένα νόμον μη συλλαμβανομένη συνάφεια της έπισυμβάσεως παρατηρουμένων γεγονότων. Η άκαδημαϊ-

κή 'Επιστήμη ασχολείται συχνά με την "στατιστική αλήθειαν" δηλ. με τούς κανόνες οι οποίοι συνάγονται εκ της συχνότητας παρατηρήσεων. Στατιστικά γεγονότα δεν δύνανται να προβλεφθούν βάσει τών απλών κανόνων τής λογικής. Κατά τά τελευταία έτη πολύ έφηρμόσθη ή Στατιστική εις τάς άστρολογικάς έρεύνas.

ΣΤΑΥΡΟΣ. - Ο Σταυρός είναι ένσώικουμενικόν σύμβολον.

Βασικὰ σταυροειδεῖς μορφὰς:

- 1.- Ἀίγυπτ. ἀλυσιτὸς σταυρὸς.
- 2.- Τὸ ἑλλην. καὶ λατ. Ταῦ.
- 3.- Ὁ σταυρὸς τῆς λατ. ἐκκλησίας.
- 4.- Ὁ Σ. τῶν παθῶν.
- 5.- Ὁ Σ. τῆς Ὀρθοδοξίας (ἑλλην. Σ.).
- 6.- Ὁ Σ. τοῦ Ἀγ. Πέτρου.
- 7.- Ὁ Σ. τῆς Ἀραβίας & Σ. τῶν Πατριαρχῶν.
- 8.- Τριπλοῦς Σ.
- 9.- Ὁ Παπικὸς Σ. ἢ Σ. τοῦ Σόλου.
- 10.- Ρωσικὸς Σ.
- 11.- Τριφυλλὸς Σ.
- 12.- Ἀγκυρωτὸς Σ.
- 13.- Σ. τοῦ Ἀγ. Ἀνδρέου.
- 14.- Τεκτονικὸς Σ.
- 15.- Στ. τῆς Ἱερουσάλημ.
- 16.- Σ. τῶν Ναυτῶν.
- 17.- Σ. τῆς Μέλτας.
- 18.- Τὸ ἑλλην. "Ψελόν.
- 19.- Σβαστικά.
- 20.- Σαουβαστικά.

Ταυτοχρόνως κοσμογονικὸν καὶ φυσιολογικὸν, ἐν "σχῆμα" τῶν ἀρχαίων μυθικῶν ἐπιστημῶν. Ἐμφανίζεται ὑπὸ διαφόρους μορφάς, ἐκ τῶν ὁποίων δυναμέθα νὰ ἀναφέρωμεν δύο χαρακτηριστικὸς τύπους: 1ον Τὸ Σταυρὸν τοῦ λεγομένου "λατινικοῦ σχήματος" ὅστις σχηματίζεται ἐξ ἐπτά τετραγώνων ἀποτελοῦντων τὸ ἀνάπτυγμα ἐνὸς κῆβου, καὶ 2ον ὁ Σταυρὸς, ὁ λεγόμενος τοῦ Σολομῶντος, ἀποτελούμενος ἐκ δύο συμπλεγμένων τριγῶν. Φαίνεται ὅτι ἐκ τοῦ τελευταίου τούτου ἐξεπήγασεν ἡ θ Σβαστικά ὅπως καὶ ποικίλαι ἄλλαι σταυρομορφαὶ εἰκόνες (ἑλληνικὸς, φοινικικὸς, ρουινικὸς, κηρυκειομορφὸς κ.κ. σταυρὸς.

Ὁ Σ. εἶναι ἐκδοχῆς ἐν ἀστερονομικῶν σύμβολον καὶ ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ταύτην ὁ σταυρὸς τοῦ Ἀγ. Ἀνδρέου εἶναι μία τῶν πλέον ἐνδιαφερόσων μορφῶν. Ἀπαντᾷται εἰς τὰς τεκτον. Στοὰς ὅπου χρησιμοποιοεῖται κυρίως εἰς τὸν 29ον τοῦ Σικωτικοῦ τύπου. Εἰς τὸν 30ὸν γίνεται χρῆσις τοῦ Σ. τῆς Μέλτας. (Α. GEDALGE, RHEA).

Δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι ὁ λόκληρος ἡ ἑσωτερικὴ Μεταφυσικὴ βασιζέται ἐπὶ τινος σταυρομόρφου ἀντιλήψεως. Ὁ χριστιανικὸς σταυρὸς εἶναι ἐν τῶν εἰδῶν σταυροῦ μεταξὺ τῶν παραδοσιακῶν σταυρῶν. Εἶναι ἀκριβῶς τὸ σύμβολον τοῦ παρέχει εἰς τὸν Χριστιανισμόν τὴν παραδοσιακὴν του ἀύθεντον. Συμβολίζει τὸν βαθύτερον πόνον καὶ τὴν ἀνωτέραν σωτηρίαν. Ἐχρησμεύσεν ὡς σημεῖον ἀναγνωρίσεως τῶν χριστιανῶν ἤδη ἀπὸ τοῦ 3ου αἰ. Διὰ τῶν Σταυροφοριῶν κατέστη ὁ Σ. τὸ σημεῖον ἀναγνωρίσεως τῶν ἱερωμένων καὶ ἐν συνεχείᾳ τῶν κοσμικῶν Ταγμάτων. Καθ' ὅλον τὸν Μεσαίωνα μέχρι καὶ σήμερον, ἀπεδόθησαν εἰς τὸ σημεῖον τοῦ Σ. ἀποκριφαὶ δυνατοὶ καὶ ἐχρησιμοποιήθη ὡς προφυλακτικὸν μέσον ἐναντὶον μοχθηρῶν πνευμάτων. Ἐκείθεν ἡ ἀποτίπωσις αὐτοῦ πρὸ τῶν θυρῶν τῶν οἰκιῶν καὶ τῶν σταύλων τῶν χωρικῶν. Ὁ Σ. χρησιμοποιεῖται ἐπίσης καὶ ὑπὸ ἐθνικῶν λαῶν ὑπὸ τὰς πλέον διαφόρους μορφάς πρὸς παράστασιν φυσικῶν δυνάμεων.

- Συμβολ. - Ὁ Σταυρὸς εἶναι γεωμετρικὴ ἔκφρασις τῆς τετραδῶς· συμβολίζει τευτοχρόνως τὴν Μονάδα, τὸν διπλασιασμόν αὐτῆς καὶ τὴν ἐπάνοδον εἰς τὴν Μονάδα, δηλ. εἰς τὴν Ὀλότητα. Ὄντως τὸ ἐν ἑξέσει γένεσιν εἰς τὸ δῶδ, ὅπερ παράγει τὸ τρία, ὅπερ παράγει τὸ τέσσαρα, διὰ τοῦ ὁποῦ ἀποκαθίσταται ἡ πρώτη Μονάς. Τούτο μαρτυρεῖ ἡ Πυθαγόρειος Τετρακτύς : $1 + 2 + 3 + 4 = 10 = 1$.

Ἀναθέται εἰς μίαν κάθετον γραμμὴν τέμνουσαν κατ' ὀρθὴν γωνίαν ἐν, δύο ἢ καὶ τρεῖς ὀριζόντια ἐπιπέδα. Ἡ κάθετος γραμμὴ παριστᾷ τὴν θέλαν ὑπερβατικότητα εἰς τὰς σχέσεις της μετὰ τοῦ κατωτέρου κόσμου (τὰ ὀριζόντια ἐπιπέδα) ὅπου ἡ ὑπερβατικότης μετασχηματίζεται εἰς ἐγκοσμιότητα. Μετὰ ἄλλας λέξεις ἡ κάθετος γραμμὴ εἰκονίζει τὴν Κεθόδον ἢ Πέψιν πρὸς τὰ κάτω ἢ τουλάχιστον τὴν προσωποποίησην (PERSONALISATION) ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον σχετικὴν τῆς πρωταρχικῆς ἀδιαφορίστου ἀρχῆς (τοῦ Θεοῦ ἢ τῶν θεῶν ἀπορροῶν). Αἱ ὀριζόντιοι γραμμαὶ δηλώνουν τὰς βαθμίδας διὰ τῶν ὁποῶν διέρχεται ἡ ἰλιγγιώδης αὐτὴν κέθοδος. Ὁ αὐτὸς τρόπος, ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω, αὐτὴν τὴν φερέν, συμβολίζει τὴν ἐπάνοδον εἰς τὴν ἀρχὴν ἢ Μονάδα, διὰ μέσου τῶν διαφόρων ἐπιπέδων ἐκδηλώσεων, δηλ. εἶναι τὸ σύμβολον τῆς Αὐτρώσεως.

Ἀπὸ ἄλλης σκοπιᾶς, ἡ κάθετος γραμμὴ εἶναι ἐνεργὸς, ἀρχὴ οὐσιαστικὴ, ἐνῶ ἡ ὀριζόντια εἶναι παθητικὴ, ἀρχὴ τῶν ὑποστα-

τικῶν (SUBSTANTIEL) μορφῶν. Μεγάλην σημασίαν ἔχει, εἰς τὴν προκαίμενην περίπτωσιν, τὸ σημεῖον συμπύκνωσεως καὶ συνενώσεως τῶν δύο ἀντιθέτων ἀρχῶν, ὅσπερ ἐκ τῆς τετραδὸς ἀναρῶνται ἢ πεντάς.

Ὁ Σ. εἶναι ἐπίσης σύμβολον τῆς κινήσεως. Ἀνταποκρινόμενος πρὸς τὰς δύο διασταυρουμένας διαμέτρους, μᾶς κάμνει νὰ ἀνεφθῶμεν τὸν Τροχὸν τοῦ Χρόνου, καὶ τότε ἐκφράζει τὴν κυκλικὴν ἐξέλιξιν. Πρὸς δὴλωσιν τοῦτου ἐχαράχθησαν ἴδια σύμβολα σταυρομορφα, ὅπως ἡ Σβαδικὰ κ. ἄ.

Τεκτον. Εἰς τοὺς τρεῖς πρώτους συμβολικοὺς βαθμοὺς τοῦ Ἐ.Τ. δὲν γίνεται λόγος περὶ Σταυροῦ, μὲ ἐξαίρεσιν τὴν χριστιανικὴν Μεγ. Ἐθν. Στ. τῆς Γερμανίας (G.L.L.). Εἰς τοὺς ἀνωτέρους ὅμως βαθμοὺς γίνεται χρῆσις τῶν ποικιλιωτέρων μορφῶν τοῦ Σταυροῦ. Αἱ βασικαὶ μορφαὶ τῶν διαφόρων σταυρῶν, παρατάχεται εἰς τὸν συνημμένον Πίνακα.

Ὁ Σταυρὸς, ἐν σχέσει πρὸς τὸ ☩ Δένδρον τῆς Ζωῆς εἶναι, ὡς πρὸς τὰς ἀνταποκρίσεις τῶν στενῶν συγγενεῖς καὶ ἐνίοτε χρησιμέθουν ὡς συνώνυμα. Συμβάλνει μάλιστα ὥστε ἀμφότερα τὰ σύμβολα νὰ συγκλινοῦν πρὸς ἀποτελέσειν συνθέτου συμβόλου (ὅπως τὸ σταυροειδὲς Δένδρον).

Εἰς χριστιανικά κείμενα καὶ μνημεῖα ὁ σταυρὸς ἀποκαλεῖται ἀπλῶς "ἔθλον", ὄνομα συνυφασμένον μὲ τὸ ἱερὸν ἔθλον τῆς Ζωῆς, τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι ἄλλο ἀπὸ τὸ Δένδρον τῆς Ζωῆς. Ἐκ τῆς ἀνω διαπιστώσεως ἐξηγεῖται διατιε ὑπάρχουν παραστάσεις ἐνθα ὁ ἑσταυρωμένος εἰκονίζεται ἐπὶ δένδρου καὶ ὄχι ἐπὶ σταυροῦ.

Αἱ διαφοραὶ μορφαὶ σταυροῦ:

Ὁ λατινικὸς ἢ θουαστήριος Σταυρὸς (OPFERKREUZ) (εἰκ. 3). Διὰ τοῦ σταυρικῶς θανάτου προσεφέροντο εἰς τὸν Βάαλ, θύματα καὶ ὄχι μόνον τὰ καλλίτερα τῶν ζώων, ἀλλὰ καὶ ἄνθρωποι ἐκ τῶν ὑπαιθετέρων καὶ εὐγενεστέρων. Οἱ Καρχηδόνιοι ἐπέβησαν ἐπὶ τὴν παρομοίαν πρὸς τὸν Βάαλ καὶ ὅταν ὁ ἀρχιστράτηγος αὐτῶν MALEUS ἤθελον νὰ κατακτήσῃ τὴν εὐνοσίαν τῶν θεῶν, ἐφόρεσε βασιλικὰ ἐνδύματα εἰς τὸν ἀγασπημένον τοῦ υἱὸν καὶ τὸν ἑσταύρωσεν ὡς δῶρον θυσίας εἰς αὐτοῦς. Οἱ φοινικεῖς ἐπίσης λάτρεις τοῦ Βάαλ, ἐχρησιμοποιοῦν τὸν σταυρὸν ὑπὸ τὴν αὐτὴν ἔννοιαν. Οὕτω ἐθεωρήθη τὸ σύμβολον τοῦ Σ. ὡς σημεῖον θυσίας. Εἰς τὴν

Ἀσσυρίαν, Περσίαν, Ἰνδίαν καὶ Σκανδιναύταν ἴσχυε τὸ ἴδιον ἔθιμον. (EL.VILLIERS. AMUL. 140).

Ἡ Ἰσχυρὸς ὑπὸ μορφῆν Γ. -(εἰκ. 2). Εἶναι πιθανῶς ἡ ἀρχαιότερα μορφή σταυροῦ, μὲ ἐξαιρέσειν ἴσως τὸν ἀγλυκωτὸν σταυρὸν (Γβαστικά, εἰκ. 19). Εἰς παλαιωτάτας ἐποχάς ἦτο σῶμα τῆς ἐξουσίας τὸ ὁποῖον ἐκράτουν ἱερεῖς καὶ ἀρχιερεῖς, ὅπως σήμερον τὰ βασιλικὸν σκήπτρον ἢ ἡ ράβδος τῶν ἐπισκόπων καὶ τῶν ἀρχιεπισκόπων. Εἰς τὴν ἀνατολικὴν ἐκκλησίαν φέρεται καὶ σήμερον ἀκόμη τὸ σῶμα τοῦ Ἰ. ὑπὸ μορφῆν Γ ὑπὸ τῶν ἐπισκόπων καὶ ἀρχιεπισκόπων. Ὑπὸ τὴν ἴδιαν μορφῆν παρουσιάζεται καὶ εἰς τὸ σῶμα τῆς Σοφίας τοῦ Σεβασμοῦ, τοῦ θάρ κ.

Τοιαύτης μορφῆς Σ. ἐφοροῦντα ὡς περὶ ἀπὸ ἐναντίον δερματικῶν νόσων καὶ μεταδοτικῶν ἀσθενειῶν, κυρίως ὅμως ἐναντίον τῆς πανώλους καὶ δηγμάτων ὄψεων.

Ἡ Χαλκοῦς ὄρις τὸν ὁποῖον ὁ Μωϋσῆς ἀνάψωσεν εἰς τὴν ἔρημον ἐπὶ σταυροῦ μορφῆς Γ., ἀναφέρεται εἰς τὰς γνώσεις ἃς εἶχεν ἀποκτήσει εἰς Αἴγυπτον, ὅπου ὁ Ἀλυσιώτης Σταυρὸς (εἰκ. 1) ἰδιαιτέρως ἐτιμᾶτο ὡς σῶμα ζωῆς. Οἱ Ἰνδοὶ μετεχειρίζοντο τὸ Ταῦ ὡς μέρος τῶν τελετουργιῶν αἱ ὁποῖαι ἀπεσκοποῦν εἰς τὴν θεραπείαν τοῦ ἐρυσιπέλατος. Κατὰ τὸν 11ον αἰ. τὸ ἐρυσιπέλας εἶχε καταστήσει πραγματικὴ μάστιξ, ὥστε ἐν θρησκευτικῶν τῶν ἔθουσιν ὡς θῆμα τοῦ τῆν καταπολέμησιν τῆς ἐπιδημίας. Κατὰ τὰς τελετουργίας των ἐπὶ τῷ σκοπῷ τούτῳ, οἱ μοναχοὶ ἐφόρουσιν μέλανα ἐκπυρρῶν καὶ ὅπως ἐπὶ τοῦ στήθους κεντημένον ἐν τῷ μέλανοι χρωματι.

Εἰς τὴν ἀρχαίαν Αἴγυπτον, ἦτο τὸ σῶμα τοῦ θῆθ, τοῦ θεοῦ τῆς Σοφίας καὶ ἐφέρετο ὑφ' ὄλων ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ἦσαν, ἀφιερωμένοι εἰς τὴν μυστικὴν ἀσκήσιν καὶ τὴν θεραπευτικὴν. (EL.VILLIERS, AMM 142).

Ἡ τριχόμορφος Σταυρὸς (ROTA). - Ἐπίσης εἰς ἀρχαιότερος σταυροὺς εἶναι εἰς κύκλῳ περιέχων ἓνα ἢ περισσοτέρους σταυροὺς, μὲ τέσσαρας ἢ ὀκτὼ βραχίονας, ὥστε νὰ σχηματίζουσαν ἀστέρα. Εἰς ἀρχαίους νόμους ἐτιμᾶτο τὸ σῶμα τοῦτο ὡς εἰκόν τῷ Ἁλίου. Οἱ Δρυϊδαὶ ἐχρησιμοποιοῦν αὐτὸ. Ἐπίστευον ὅτι τὸ μεσαῖον τμήμα ἀναπαύσασα τὸν Ἁλίον, αἱ ἀκτῖνες τοὺς πλανήτας καὶ ὁ κύκλος τὴν ἀλωνιστήτα. Περὶ ἀπὸ τοῦ σχήματος

ταύτου χρησιμοποιούνται· εἰς τὴν βόρειον Εὐρώπην, ὑπὸ τύπον διακροσμήσεως τῶν ἐξωτερικῶν ὄψεων τῶν οἰκιῶν, ἀρχικῶς ὅμως ἐθεωροῦντο ὡς φυλακτῆρια ἐναντίον πυρκαϊᾶς. Εἰς Γερμανίαν φεραῦν τὸν τροχόμορφον Σ. ὑπὸ μορφήν στρογγύλου κοσμημάτων ἐξ ὄρειχαλκου μεταξὺ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν ἐλακτικῶν ἴππων, με σκοπὸν τὴν προφύλαξιν ζωῶν καὶ ἐπιβαλόντος ἐναντίον τῆς βα-
σκάνιας. (E.VILLIERS 143)·

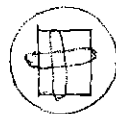
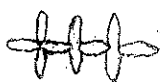
- Ὁ Ἑλληνικὸς Σταυρὸς (εἰκ. 5) με τοὺς τέσσαρας ὁ-
μοῦ μῆκους βραχίονας ἐξελέγη ὑπὸ τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας
ὡς σύμβολον πρὸς διαστολήν ἀπὸ τῆς ρωμαϊκῆς, ἀνευρίσκειται
ὅμως καὶ μεταξὺ τῶν ἐμβλημάτων τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας πρὸ
παντός ἐπὶ τοῦ "REICHSAPFEL" τὸ ὅποιον ἐχρησιμοποιεῖτο κα-
τὰ τὴν στέψιν τῶν βασιλέων.

- Ὁ Σταυρὸς τοῦ Γεωργίου τῶν Ἀγγλων, εἶναι ἐπίσης εἰς
ἐλληνικὸς Σ. κεντημένος με ἐρυθρὸν ἐπὶ κυανοῦ ἐδάφους, ὡς ἐμ-
βλημα τοῦ ἀγγλ. Ἰπποτισμοῦ καὶ τοῦ Ἀγ. Γεωργίου, τοῦ προ-
στάτου καὶ πάτρονος.

- Ὁ διάστικτος Σταυρὸς :

Διὰ καταργήσεως τῶν συνδετικῶν γραμμῶν κατὰ μῆκος τῶν 4 ση-
μεῶν ἐνὸς σταυροῦ, σχηματίζεται εἰς Σ. ἐκ σημεῶν: θὰ κα-
λέσωμεν τὸ σημεῖον τοῦτο Διάστικτον Σταυρὸν. Ὑπάρχουν καὶ
ἀναλογίαν διάστικτος Σ. ὑπὸ μορφήν κεκλεισμένην (Σ. τοῦ Ἀγ.
Ἀνδρέου, εἰκ. 13). Τέσον ὁ ὄρθιος, ὅσον καὶ ὁ κεκλεισμένος
διάστικτος Σ. εἶναι κεντρικὸν σύμβολον τοῦ λατρευτικοῦ ἔτους,
ἀπὸ ὑψηλοτέρας δὲ ἐνοχίας, αὐτῆς ταύτης τῆς ζωῆς τῆς θεότη-
τος.

- Ὁ κρικοειδέης Σταυρὸς:

Ὁ Σταυρὸς αὗτος εἶναι ἐν τῶν κατὰ τὸ πλεῖστον παρανοηθέντων
καὶ ἐσφαλμένως ἐρμηνευθέντων συμβόλων. Εἰς τὴν σχετικὴν γραμ-
ματεῖαν ἀποκαλεῖται συχνά "μαγικὸς κῶμβος", "δίκτυον τοῦ δια-
βόλου" κ.α. Ἡ ἐμφάνισις του ἰδίως εἰς παλαιορωμανικὰς ἐκκλη-

στας ἀποδίδεται εἰς πιθανὴν σημασίαν ὡς ἀποτροπῆς τοῦ κακοῦ ματιοῦ ἢ πρὸς σύλληψιν ἐν αὐτῇ τῶν μαγισσῶν ἢ τῶν δαιμονικῶν πνευμάτων καὶ οὕτω εἰς τὴν ἀπομάκρυνσίν τῶν ἀπὸ τοῦ οὐκου τοῦ Θεοῦ.

Εἰς τὴν πραγματικότητά ὅμως εἶναι ὁ Κρικσειδής Σ. ἐν τῶν ἱερωτέρων συμβόλων, προσεγγίζον κατὰ πολλὸ λόγῳ τῆς συγγένειας τοῦ πρὸς τὸν σταυρὸν καὶ χρησιμοποιεῖται πολλαχῶς ὡς μορφή συνώνυμος τοῦ Σ. Συμβολίζει καὶ οὕτως τὴν Ἐνωσιν τοῦ Ἄνω μετὰ τοῦ Κάτω, ἐπὶ πλέον συνδέει τὰς 4 κυρίας ἑταίρας τοῦ λατρευτικοῦ ἔτους εἰς ἓν ἐνιαεῖν ὅλον. Συμβολίζει ἐπομένως τὴν ὁλοκληρωσίν τῶν ὕψων ἐν στενῇ ἐπερῇ, τὴν συγκρικωσίν ὅλων τῶν δυνάμεων τοῦ ἔτους καὶ ἀποτελεῖ συνεπῶς, ὅπως καὶ ὁ Σ. τὸ σῶμα τοῦ φωτός καὶ τῆς ζωῆς κατ' ἐπέκτασιν δὲ αὐτὸ τοῦτο τὸ σῶμα τοῦ Θεοῦ.

- Η.Θ. Σβάστικα, ἢ Τρισημέδιον ἢ ἀγκυλωτὸς Σταυρὸς (Εἰκ. 19, 20). Ἀνήκει εἰς τὰ ἀρχαιότερα σύμβολα ἐξ ὧν γνωρίζομεν. Οἱ Ἕλληνας ἀπεκάλεσαν τὴν Σβάστικα, ἀναλόγως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν σκελῶν Τρισημέδιον ἢ τετρασημέδιον.

Κατὰ τὰς διαφορὰς συγγραφεῖς, ἀναλόγως τῆς φορᾶς τῆς περιστροφῆς, χρησιμοποιεῖται καὶ διαφορὸν ὄνομα. Οὕτω ὁ ΜΛΧ MULLER διακρίνει μεταξὺ Σβάστικα καὶ Σουαβάστικα. Εἰς πᾶσας τὰς περιπτώσεις ὁ ἀγκυλωτὸς Σ. ἀνταποκρίνεται πρὸς τὴν Ζωὴν, τὸ φῶς τῆς ζωῆς, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι διὰ τῆς ἐπισημαινομένης στρωφῆς, τὸνίζεται ἰδιαιτέρως ἰδία δυναμικὴ ἐνέργεια.

Εἰς τὴν Κινεζικὴν γλῶσσαν τὸ ἐν λόγῳ σῶμα καλεῖται WAN, ὅπερ σημαίνει πολυῶριθμον, ἀπειράν, μακροζωϊαν καὶ μεγάλην τύχην. Κατὰ τὴν ἡγεμονίαν τῆς βασιλείας Βού (684 - 704) ἀνεγνωρίσθη ἐπίσημως ὁ ἀγκυλωτὸς Σ. ὡς σῶμα τοῦ Ἡλίου.

Εἰς τὴν ἀρχ. Αἴγυπτον συναντῶμεν αὐτὸν ὑπὸ μαιανδροειδῆ μορφήν, εἰς τὴν νεκροκόλιν τῆς Κουρνά.

Ἐφ' ἑνὸς κυριακοῦ ἀγγελίου, παρασταται μὲν χίνα τίκτουσα τὸ ἀκτινοβολοῦν ἡλιακὸν ὡς ὑπὸ μορφήν Σβάστικας. (O.R.A.

Μαθήματα συμβολικῆς τευχος VIII).

- Συμβολικῶς. τ. Ὁ OSWALD WIRTH εἰς μίαν κλασσικὴν του ἔργασίαν ἐπὶ τοῦ Ἀλχημικοῦ Ἰδεογραφισμοῦ, δημοσιευθεῖσαν εἰς τὸν Ἰόν Τόμον τῶν Πραγματειῶν καὶ Μελετῶν τῆς Βιβλ.τῆς

Σφιγγός, αναγνωρίζει τὸν σταυρὸν ὡς τὸ δευτερον θεμελιῶδες σύμβολον ἐκ τῶν ὀριζων ὅλα τὰ ἀλχημικὰ σύμβολα προεκυψαν (Τὰ τρία ἄλλα εἶναι ὁ Κόκλος, τὸ τρίγωνον καὶ τὸ τετράγωνον).

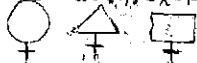
Οἱ μεμυημένοι, λέγει ὁ Ο. WIRTH, διακρίνουσιν ἐν τῷ συμβόλῳ τοῦ Σ., τὴν ἔνωσιαν τῆς γονιμοῦ ἐνώσεως τῶν δύο ἀνταγωνιζομένων ἀρχῶν, τῶν γεννητόρων τοῦ Παντός: ἐνεργοῦ - παθητικοῦ, πνεύματος-ῦλης, ἄρρενος-θῆλεος κ.κ. Λαμβανόμενα χωριστὰ αἱ δύο αὐταὶ Ἀρχαί, ἐμφανίζονται ὡς ἄγονοι, ἀφηρημένοι, ἐστερημένοι πραγματικότητος. Ὁ διαχωρισμός ὅθεν αὐτῶν ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὴν ἐκμηδένισιν, πρὸς τὴν ἀπέκρησιν τῶν πάντων. Κάθε ἐκδηλώσις τοῦ ὄντος, κάθε δημιουργικὴ ἐξέλιξις, πηγάζει ἐκ τοῦ γέμου τούτου, οὗτινος ὁ Σταυρὸς παρέχει τὴν εἰκόνα. Ἐκ τῶν δύο γραμμῶν του, ἡ ὀριζοντίαι, ἡ κεκλιμένη ὡς ἡ ἐπιφάνεια τῶν ὑδάτων γραμμῆ, ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὴν παθητικὴν καὶ θηλεῶσαν δεκτικότητά, ἐνῶ ἡ ἑτέρα ἡ κάθετος, ἀνυψουμένη ὡς ἡ φλόξ, παριστᾷ τὴν ἐνεργεῖαν τῆς ἄρρενος ἀρχῆς πρὸς τὰ ἄνω μὲ σκοπὸν τὴν διάσχισιν τῆς ὀριζοντίας γραμμῆς καὶ τὴν γονιμοποίησιν αὐτῆς. Ὁ Σταυρὸς ὅθεν εἶναι ὄντως ἱερὸν σύμβολον ἔτι περισσότερον εἶναι τὸ ἱερώτερον πάντων, τὸ κατ' ἐξοχὴν ἱερὸν ἔμβλημα διότι κέμεναι μυσταίν τοῦ ὑψίστου Μυστηρίου τῆς ἐνώσεως τοῦ Θεοῦ μετὰ τῆς φύσεως. Ἡ ἔνωσις αὕτη σύμβολοῦται διὰ τῆς καθόδου τοῦ Πνεύματος ἐν τῇ Ἰγλή (Ἐξέλιξις) καὶ τῆς ἀπολυτρωτικῆς ἐνεργείας ἣτις ἐπανάγει τὸ Πνεῦμα διὰ μέσῳ τῆς Ἰγλης, παραλαμβάνουσα ταύτην ἐν τῇ πορείᾳ τῆς Ἀνοδου (Ἐξέλιξις).

Οὐδὲν ἐπαμένως σαφειώτερον ἀπὸ τὴν ἀντίληψιν τοῦ Σταυροῦ ὡς ἔμβληματος θανάτου, διότι ἀντιθέτως μᾶς παρέχει τὴν εἰκόνα τῆς συζεύξεως τῶν δύο ἀντιθέτων ἀρχῶν καὶ παραγωγῆς τῆς Ζωῆς. (Σημελώσις: φαίνεται ὅτι ἡ κατὰ τὰς πενήδεμους τελετὰς χρησιμοποίησις τοῦ Σ., νὰ ἔχη ἀκριβῶς ὡς σκοπὸν νὰ ὑπενθυμίσῃ ὅτι ὁ θάνατος δὲν εἶναι διάλυσις καὶ ἀφανισμός, ἀλλὰ τουναντίον γέννησις εἰς νέαν τινα κατάστασιν ζωῆς εἰς τὴν ὅπου ὁ ἀποθνήσκων μετέρχεται καὶ παραμένει ἀναλόγως τῆς κατὰ τὴν προσηγηθεῖσαν ἐνσάρκωσιν ἐπιτεθείας τοῦ σκοποῦ του).

Ἀκριβῶς, ἐπειδὴ τὸ σύμβολον τοῦτο ἀνάγεται εἰς τὴν ζωτικότητα καὶ τὴν δύναμιν τῆς δραστηριότητος ἐν τῷ πρωταρχικῷ ἰδεογραφισμῷ τῶν ἀλχημιστῶν, ὁ Σ. οὐδέποτε παρουσιάζεται μόνος,

ἀλλ' ἐν συνδυασμῷ πρὸς ἄλλο τι σύμβολον. Διότι πράγματι, ἡ ζω-
 ῆ· αὐτὴ καθ' ἑαυτήν, δὲν ἔχει ἀπὴν ὑπόστασιν· χρειάζεται μὲν
 βάσις, μὲν οὖσα, ἐν ᾧ ὅπερ νὰ καταστή ζῶν. Δὲν εἶναι ἀκομ-
 νως παραδοξὸν εἶναι συναντᾶται ὁ Σ. πάντοτε μετὰ τινος κύκλου,
 τριγώνου ἢ τετραγώνου, δεδομένου ὅτι αἱ ὑποκειμένα πρὸς ἐ-
 νεργοποιεῖν ὀντότητες ἔχουν ὡς ἐμβλήματα τὰ κλειστά ταῦτα
 σχήματα.

Ἡ γραφικὴ συνδυασμολογία γίνεται ἐν πρῶτοις κατὰ δύο
 ἀντιθέτους τρόπους· ὁ σταυρὸς εἴτε ὑπερβαίνεται, εἴτε ὑποβα-
 τίζεται αὐτῶν. Θὰ προκύβουν τότε φυσικὰ ἀντιθέτοι σημαῖαι. Ἀλ-
 λά δὲν πρόκειται πλέον ἐνταῦθα περὶ ενιαίας τινος οὐσίας, δυ-
 ναμένης εἴτε νὰ μεταμορφωθῇ περικυλιστρόπως, εἴτε νὰ στερεοποι-
 ῆθῃ. Ὁ σταυρὸς εἶναι πάντοτε ἐνδείξεις ζωτικῆς τινος ἐξελεύσε-
 ως, ἐσωτερικῆς διεργασίας. Ἀλλὰ τὸ ἔργον δυνατὸν νὰ εἶναι ἀ-
 κήμη εἰς κατάστασιν διαμορφώσεως, ὡς ἐν ἐμβρῶν. Ἐν τῇ περι-
 πτώσει ταύτῃ, ἔχομεν τὰς ὑπὸ τῶν σχημάτων:

παριστοιχένας οὐσίας, Ἀντιστρόφως τὸ ζω-
 ογονοῦν καὶ καθαρτικὸν ἔργον τῆς ζωῆς κέρταται ὡς τετελεσμέ-
 νον εἰς τὰ ἰσοστάσια:

Εἶναι αὐταὶ οὐσαὶ ἐφεξῆς πνευματοποιηθεῖσαι, καθαρθεῖσαι καὶ
 λαμπρυνθεῖσαι, ὧν αἱ ὑπερβατικὰ ἀρετὰ πραγματοποιοῦσαι τὰ
 θαυμάσια τῆς Μεγάλῃς Τέχνης.-

Βιβλιογρ. Stockbauer, Kunstgeschichte des Kreuzes,
 Schaffhousen 1871. Zöckler, Das Kreuz Christi, Gütersl.
 1875 p. Von Bunsen, Das Symbol des Kreuzes bei Allen Natio-
 nen, Βρλ. 1876. Leopold Feiler, Entstehung d. Christentums
 a. d. Geiste Magischen Denkens, Jena 1927: III Kapitel:
 Das Kreuz Geschichte Seines Symbols & Wandlung Seines
 Sinnes, (σ. 29-58) Elize Villiers, Amuletten, Talismanen, &
 Andere Geheime Dinge. Rene Guenon, Le Symbolisme de la Cro-
 ix, Paris 1931. Oswald Wirth, Le Symbolisme Hermétique
 (ἑλλ. μῦθ. ἐν

"Πραγματεῖαι καὶ Μελέται" T. II τῆς Βιβλ. Σφίγγας) H. P. B.
 D. S. IV 119, 112, 126, 134, 138, 142, 159, 120.-

Allendy, 35, 63, 94, 108, 226, 233. - "Voile d'Isis" 1927, 589,
 No 23, 735, No 23, 822, No 26, 129, "Πυθαγόρας" 1931, 179, Λάσκαρης

724.- O.R.A. Μαθήματα συμβολικής, Αθήναι, Τεύχος II, 11, VII, VIII.- Π. Γράβιγγερ, Μ.Ψ.Θ. 145, 157.-

ΣΤΑΥΡΟΣ & ΡΟΔΟΝ.- 'Ο σταυρός πριν καταστή τὸ ἐξωτερικόν σύμβολον τοῦ Χριστιανισμοῦ, τὸ ἔδωκεν ἐπὶ τοῦ ὀπίου ἐσταυρώθη ὁ Ἰησοῦς, ὑπῆρξε τὸ διακοσμητικόν στοιχεῖον τὸ ὀπίου ἀπαντῶμεν τόσον εἰς τὰ μνημεῖα τῆς Ἰσλαμίας, ὅσον καὶ τῆς Ἀμερικῆς καὶ ἐπὶ ἀρχαίων νομισμάτων. Τὸ ΡΟΔ.Ν. ἀφ' ἑτέρου, μυστικόν ἔμβλημα τῆς ἀγνοήτης καὶ τῆς ἀγάπης, ἐφέλει ὑπὸ τῶν Τρουβαδούρων κατὰ τὸν Μεσαίωνα, ἰδίως εἰς τὸ ROMAN DE LA ROSE. Εἶναι χάρις, ἄσπασμα, κέλλας. Τὸ ἄνθος τοῦτο ποῦ δὲν ζῆ παρὰ " μόνον ἓνα πρῶτ", ἀναγεννᾶται ὡς μετὰ σταγῶν αἵματος. Εἶναι ἐχέρυθρον, μυστικόν, ἀκόμη καὶ εἰς τὴν ἐκδήλωσιν τῆς ζωῆς του. 'Ο σταυρός τοῦ Μαρτίνου Λουθήρου φέρει ἓνα σταυρὸν μετέσσαρα ρόδα.-

'Ο τέρας τῆς CHRETIENNE, κληρικὸν τοῦ Ἀλγερίου, συνδυάζει ἤδη τὸ ρόδον μετὰ τοῦ σταυροῦ, κομίζον τὸ ἄγγελμα τοῦ Θεοφιλοῦ. Ἡ Παρθένος τῆς πόλης τῆς Παναγίας τῶν Παρισίων κρατᾷ διὰ τῆς δεξιᾶς ἓνα σταυρὸν τοῦ ὀπίου τὸ κέντρον κατέχεται ὑπὸ ρόδου. Οὕτω συνδυάζεται εἰς τὸν σταυρὸν ὁ θάνατος καὶ τὰ πᾶσι, μετὰ τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἀγάπης: τὸ ἐφήμερον συγχέεται μετὰ τὴν ἀθανάσιον.

(Πρβλ. ὁ Ροδοσταυρός, Ροδοσταυρισμός).

ΣΤΑΥΡΟΙ ΤΟΥ ΓΚΡΑΛΑ.- Τὰ ἐξωτερικὰ ἔμβληματα τῶν μελῶν τῆς Κοινότητος τοῦ Γκράλα. Ταῦτα ἔχουν τὸ μέγεθος ἑνὸς πενταδράχμου καὶ φοροῦνται ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν κάτωθεν τοῦ ρεβέρ τοῦ πέτου τοῦ σακαίου, οὕτως ὥστε νὰ ἐμφανίζεται μόνον τὸ 1/5 ἢ 1/4 τοῦ μεταλλοῦ. Κοινὰ μέλη φέρουν τὸ ἔμβλημα ἐξ ἄργυρου, ἑραεῖς καὶ ἄλλοι ἀξιοματικὸν ἐκ χρυσοῦ. Δι' ἀφοσιωμένους ἀποστόλους ὑπάρχει ἀκόμη ἐν μεταλλοῦ μετὰ ἓνα καλύτερον λείον εἰς τὸ μέσον. Οἱ Σταυροὶ τοῦ Γκράλα δίδονται εἰς τὰ μέλη νὰ τὰ φοροῦν μόνον μετὰ τὴν λεγομένην " σφράγισην". Ἐν χρυσοῦν μεταλλοῦ φέρουν τὰ ἀνώτερα μέλη " οἱ ὀπίου ἔχουν κληθῆ εἰς τὸν στενὸν κόκλον τῶν βοηθῶν διὰ τὴν ἀγκυροβόλησιν τοῦ Λόγου". (MIERS).-

ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΙΑΙ.— Υφίσταται πράγματι, μεταξύ Τεκτονισμού καὶ Σταυροφοριῶν σχέσις ιστορική, ἀκριτῶς σημαντική. Ἐν πρώτοις αἱ ἐπικουρωμαὶ αἱ συχνάκις ἀποκαταστάσει μετὰ τῶν Σταυροφόρων καὶ ἰδίως τῶν Ἰπποτῶν Ναϊτῶν μετὰ τῶν Σαρακηνῶν, παρέσχον εἰς τοὺς Σταυροφόρους τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐκμάθουν πολλὰ ἐκ τῶν δογμάτων τῶν μυστικῶν Ὁργανώσεων τῆς Ἀνατολῆς ὡς τῶν Θ' Ἑρσελῶν, τῶν Θ' Ἀσσελῶν καὶ τῶν Θ' Δροσζῶν. Τὰς γνώσεις τῶν αὐτῶν τὰς μετέφερον οἱ Σταυροφόροι εἰς Ἑυρώπην καὶ ἀκολούθως διὰ τοῦ Θ' Ρέμοσι καὶ τῶν συγχρόνων ἀμέσων διαδόχων τοῦ Ναϊτικῆ Εἰ.Τ. ἐνεσωματώθησαν εἰς τοὺς ἀνωτέρους βαθμοὺς, ἅπου καὶ σήμερον ἀκούσιν ἐπέδρασι.

Ὁὕτω π.χ. ὁ βαθμὸς τῶν Ἰπποτῶν Ἀνατολῆς καὶ Δόσεως ὑπάρχει κατὰ τὴν Μάικελ τὴν παρέδωκεν ἥτις ἀναφέρει ὅτι μέρος τῶν Οἰκιδέμων μετὰ τὴν ἐκπορεύωσιν τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομῶντος διεβήθη εἰς Ἑυρώπην ἐπιστρέψασα κατόπιν μὲ τὰς Σταυροφόρους. Πρόκειται βεβαίως περὶ μύθου.

Ὁ WESTMANCOTT εἰς σειράν ὀμιλιῶν του ἐνώπιον τῆς Βασιλ. Ἀκαδημίας τοῦ Λονδίνου τῆ 1836 παρατήρησι ὅτι τὰ δύο κύρια αἴτια τὰ ὅτι ἔα ἐβοήθησαν τὴν ἐκ νέου ἀποκατάστασιν τῆς φιλοσοφίας καὶ τῶν Τεχνῶν ἐν Ἑυρώπῃ, εἶναι ὁ Ε.Τ. καὶ αἱ Σταυροφορῆαι. " Οἱ τυχευοὶ κίβηται, ἔλεγε, οἱ ὅποιοι ἐπέστρεψαν ἐπὶ τὴν Ἄγλαν Γῆν, ἐκόμισαν μαρτυρὰς ἰδέας ποιητικῶν βελτιώσεων ἰδίως εἰς τὴν Ἀρχιτεκτονικὴν καὶ συγχρόνως μίαν ζωηρὰν ἐπιθυμίαν νὰ ἀνεγέρουσαν ἀνεύρωτα, φρουρικὰ κτίρια καὶ κροῖς ὅπως ἐπίδειξον τὰς γνώσεις καὶ εἶχον ἀποκτήσει. Τὸ ἔργον τῶν αὐτῶν ἐπεξετάθη εἰς ὅλην τὴν Ἑυρώπην, διὰ τῆς Ἀελοφότητος τῶν Ε.Τ., οὗ ὅποιοι, ὡς φαίνεται, ὑφίσταντο ἀπὸ ἀνημονεσθῶν χροῶν εἰς τὴν Σηροίαν καὶ ἄλλα μέρη τῆς Ἀνατολῆς καὶ βραδύτερον ἐπεξετάθησαν εἰς ὅλον τὸν πολιτισμένον κόσμον τῆς ἐπαχῆς". Βιβλιογρ.— Ἀίσκαρης 725.— Γαῖλα 539.— Durant. IV 627.—

ΣΤΑΥΡΩΣΙΣ.— Εἰς τὴν συμβολικὴν καὶ ἐσωτερικὴν γλῶσσαν, σημαίνει ἡ Σ. τὴν ἀπώλειαν ὅλων τῶν ἐξωτερικῶν πραγμάτων τῆς ζωῆς, τὰ ὅποια οὐδεμίαν ἀξίαν ἔχουσι διὰ τὴν προσωπικότητα. Εὐθὺς ὡς ἐπιτελεσθῆ ἡ δοκιμασία, καθίσταται ἡ ψυχὴ τοῦ μεμνημένου τῶσιν ἰσχυρὰ καὶ ὁ χαρακτήρ του τῶσιν σταθερὸς, ἡ ἐσωτέρα του Γνώσις τῶσιν μεγάλη, τὸ αἶσθημά του διὰ τὰς ἀξίας μεταβάλλεται τῶσιν, ὥστε μὲ προθυμίαν καταβάλλει τὸν φόρον

τοῦτον. Εἰς τὸν κῆλον πολλῶν ᾠδῶν ἢ Μυθῶων ἡ Σταθρῶσις ἀποτελεῖ τὴν 4ην βαθμίδα.-

Βιβλιογρ. D.S. IV.142.- Heindel 87. Allendy 109, 138.-
Boulangier, Orphée, Frontispice καὶ σ.146. L. Ziegler,
Überlief. 397... 410, 530. Idem. Menschwerdung, Index)

ΣΤΑΧΥΣ.- " Ἐν τῶν " δεικνυμένων " κατὰ τὸν δευτερον μυθικῶν βαθμῶν εἰς τὰ Ἐλευσίνια, εἰς τοὺς Ἐπόπτας, ἦτο τελικῶς ἡ παρουσίαις ὑπὸ τοῦ Ἱεροφάντου ἑνὸς Σταχύου. Ἴδιον ἡ σχετικὴ περιγραφή: τοῦ Ἁγ. Ἱππολύτου: " Ἀθηναῖοι, μυσῶντες Ἐλευσίνια καὶ ἐπιδεικνύοντες τοῖς ἐποπτεύουσι τὸ μέγα καὶ θαυμαστόν καὶ τελειότατον ἐοπτικὸν μυστήριον ἐν σιωπῇ τεθερι-σμένον Σταχύν " (Ἱππολ. φιλοσοφοῦμενα, V, 1).

Ἡ σημασία τῆς τελετικῆς ταύτης πράξεως πρέπει νὰ εἶχεν ὡς σκοπὸν τὴν ὑπεβολὴν εἰς τοὺς διαλογισμοὺς τοῦ μύστου, τοῦ προβλήματος τῆς Γεννήσεως καὶ Ἀναγεννήσεως.

Τὸ ἴδιον σύμβολον ὑπὸ τὴν ἑβρ. ὄνομασίαν ᾠ Συμπολέτ ἀπαντᾶται καὶ σήμερον ὡς εἰσητηρία λέξις τοῦ Ε.Γ. βαθμοῦ τοῦ σχετιζομένου μετὰ τὸν φωτισμὸν καὶ τὴν μυθικὴν Ἀναγέννησιν. Βιβλιογρ. ᾠ Συμπολέτ.- P. Foucart, Mysteres d'Eleusis. H. Durville, Science Sacree, = Ἀρχαῖαι μύθοις 105.-

ΣΤΕΡΑΣΤΗΣ.- (TUILLEUR, TYLER, ZIEGELDECKER). Ἡ ὄνομασία τοῦ πρό τῆς εἰσόδου τοῦ Τεκτον. Ναοῦ καθημένου ἀδελφοῦ, φυλάσσοντος αὐτήν. Εἰς τὴν σείραν τῶν Ἀξιωματικῶν τῆς Στοᾶς ἀναγράφεται κατὰ τὸ πλεῖστον τὸ ἄξιωμα τοῦτο ὡς τελευταῖον, ἂν καὶ ὅλαι αἱ σχετικαὶ διδασκαλαὶ διὰ τοὺς Ἀξιωμ. τῆς Στοᾶς συνιστοῦν νὰ ἐκδέχεται διὰ τὴν θέσιν ταύτην εἰς τέως Σεβασ. διότι οὗτος κέκτηται τὴν ἀναγκαίαν πείραν νὰ διακρίνη ἀγνώ-στοις ἐπισκεπτάς.-

ΣΤΕΛΛΑ ΜΑΤΟΥΤΙΝΑ.- (λατ. ἐμφινός ἀστὴρ).- Μετὰ τὴν ἀποχώρησιν ἀρκετῶν μελῶν ἀπὸ τὴν ᾠ Χρυσῆν Χαραυγὴν, Ἰδρυσεν ὁ DR FELKIN τῆ 1903 τὴν Σ.Μ. ὡς διέδοχον Ὀργάνωσιν τῆς Χ.Χ. Τὰ ὑπόλοιπα μέλη ἠργάζοντο περαιτέρω εἰς τὴν Χ.Χ. ὑπὸ τὸν Ἄ.Ε. WAITE. Κατὰ πληροφωρίας παλαιῶν μελῶν τῆς Σ.Μ. ἠρχολοῦντο κυρῶς μετὰ τὴν Κουντελνι Γιδγκα (βλ.λ.) καὶ μετὰ τὸ Τάκρας τῆς Ἱερᾶς χώρας τῆς σπονδυλικῆς στήλης (δηλ. ὅπως καὶ εἰς τὴν Ἑσωτερικὴν Σχολὴν τῆς Ἄλτυερ Β.Ε.) Ἐκτὸς τούτου περιελάμ-

βάνετο εἰς τὴν διδασκαλίαν: Εὐρυθμία, διαλογισμὸς, συμβολικὴ, δειρμαίσις, διακοσμητικὰ γενικῶς ὑπεραισθηταὶ ἰκανότητες. Ὁ ἐν Λονδρῶν Ναὸς τῆς Σ.Μ. ἐκαλεῖτο "Ἄμωδον".-(Πρβλ. Ἐωθινὸς Ἀστὴρ).

ΣΤΕΛΛΑ ΠΩΛΑΡΙΣ (λατ. Πολικὸς Ἀστὴρ).-

Τίτλος τοῦ περιοδικοῦ τῆς ἀγγλ. WHITE EAGLE LODGE (στοῦς τοῦ λευκοῦ ἀετοῦ) μίξις Ἐνώσεως ἣ ὅπου λατρεύει τὸν Ἥλιον, ἀλλ' ἀσχολεῖται καὶ μὲ τὴν Ἀστρολογίαν, τὴν Μετεναδρικήν, τὴν φυτοφαγίαν καὶ τὴν θεραπεσίαν ἐξ ἀποστάσεως. Ἰδρύθη τῷ 1936 ὑπὸ τῶν GRACE & IVAN COOKE.-

ΣΤΕΜΜΑ.- Τὸ σύμβολον τῆς ὑπεροχῆς ἐπὶ τῆς κατωτέρας φύσεως.

Ἐπὶ τὴν ὑπέρτην τοῦ ὄφιν συμβολίζει τὴν δύναμιν τοῦ "Ἄτμα. Εἰς τὴν Καρβέλαν τὸ Σ. (ἔβρ. Κέτερ) εἶναι: ὡς Σφαιρὴ ἢ ἀρχὴ ὅλων τῶν ἀρχῶν, ἢ ἀπέρρητος Σοφία, τὸ ὑψιστον διέδημα μὲ τὸ ὅπου ὅλα τὰ στέμματα καὶ διαδήματα κοσμοῦνται. (Ζοχὰρ III, FOL 288).-

Τὸ Σ, ἀπάντιά πολλαχῶς ὡς σύμβολον εἰς τὴν Μεγ. Ἔθν. Στ. τῆς Γερμανίας οὕτω ἀνήκει εἰς τὴν τυπολογικὴν ἀμφεσίαν τοῦ Διδ. τοῦ Τάγματος ἧτις ἐκτίθεται εἰς τὴν Ἔξοδ. 39, 30. Εἰς τὸν 4ον βαθμὸν ὑπέρχει ὡς κόσμημα τῆς Στοῦς καὶ παριστᾷ τὸ Στέμμα τῆς Ζωῆς τῆς χριστιανικῆς διδασχῆς. Ἀπὸ τοῦ 5ου βαθμοῦ καὶ ἐφεξῆς ἀπαντᾷται εἰς ἕλας τοὺς βαθμοὺς ὑπὸ πολικὴν μνησὴν, ἧτις ἐρμηνεύεται ἐκάστῳτε διαφροτρῶσις.-

Εἰς τὸν ἀρχαῖον Ε.Τ. τὸ Στέμμα ἀντικαθίσταται συχνά διὰ συνήθους κίλου.

ΣΤΕΡΕΩΜΑ (ἔβρ. Σαμῶν).- Τὸ "στερεῶμα" γενικῶς παραδέχεται ὁ Παράκελος ὡς ἐν βιβλίον τὸ ὅπου ὁ ἰατρός πρέπει νὰ εἶναι εἰς θεσιν νὰ συμβουλευθῆται. "Τὸ δευτέρον βιβλίον τῆς ἰατρικῆς, λέγει, εἶναι τὸ στερεῶμα. Τὸ βιβλίον τοῦτο δεῖν νὰ ἐκμάθηθῃ. Ὅπως ἀναγινώσκωμεν ἐν βιβλίον ἐκ χάρτου, οὕτω δεῖν νὰ θεωρησώμεν τοὺς ἀστέρας τοῦ στερεώματος ὡς γράμματα καὶ ἐξ αὐτῶν νὰ ἀντλήωμεν τὴν διδασκαλίαν. Καθ' ὅμοιον τρόπον δεῖν νὰ συνδυάζωνται οἱ οὐράνιοι ἀστέρες πρὸς ἀλλήλους, πρὸς συναγωγὴν διδασχάτων. Τὸ βιβλίον αὐτὸ οὐδένα ἐξαπατᾷ, διότι δὲν τὸ ἔγραφε κανεὶς ἡμιμαθῆς γραφεὺς. Ποῦον ἄλλο βιβλίον ἡμπορεῖ νὰ ἔχῃ ὡς ὁδηγὸν εἰς ἰατρός, παρὰ ἐκεῖνο ποὺ κἀμνεῖ

τοὺς ἀνθρώπους ὑγιεῖς καὶ ἀσθενεῖς; " (I 503).

Ἐξ ἄλλου ὁ Κούνρατ εἰς τὸ " Ἀμφιθέατρον τῆς Αἰώνου Σοφίας" ἐκινῶν ἐκ τῆς ἑβρ. λέξεως " Σαμαίμ" (Οὐρανός, στερεώμα) συνάγει βαθεῖας κοσμολογικὰς ἐννοίας. " Ἐν ἀρχῇ, λέγει ἡ Γραφή, ὁ Ἐλοχίμ, ἐπέσθην οὐρανὸν καὶ γῆν. Ὁ οὐρανός εἰς τὴν ἑβρ. εἶναι Σαμαίμ, δηλ. "Ες-βά-μέμ = Πῦρ καὶ ὕδωρ, ὑγρὸν πῦρ καὶ πυρῶδες ὕδωρ, εἰς τὴν ἑλληνικὴν ἑλθὼν ἦτοι αἰθέρη, ἐκ τοῦ αἰθω=καὶ ῶ καὶ ἄηρ = πνεῦμα. Εἶναι λοιπὸν ἕν κατὸν πνεῦμα, ἕν ὕδωρ πυρῶδες καὶ πνευματῶδες ἢ ἕν πνεῦμα ἀερῶδες καὶ πυρῶδες ἢ ἕν ὕδωρ - Πνεῦμα πυρῶδες. (EIN GEISTFEURIGES WASSER, EIN WASSERIGER FEURIGER GEIST, EIN FEURIGES GEISTWASSER). Τοῦτο ὁ Ἐλοχίμ τὸ διένειμε τριπλῶς εἰς τὴν οἰκουμένην τῶν ἰδίων. - Καταλήγει δηλ. ὁ Κούνρατ, νῆ τευτῶν τὸν οὐρανὸν ἢ τὸ στερεώμα τῆς Γενέσεως μὲ τὸν ἑλθῶν, τὴν Ψυχὴν τοῦ Κόσμου, τὸ ἀστρικόν. Διὰ τῆς συμπυκνώσεως, "στερεώσεως" τοῦ πυρῶδους τούτου πνεύματος, ἐγένετο ἡ ὕλη τῶν ἰδίων. Ὁρῶς λοιπὸν καλεῖται Στερεώμα καὶ μήτηρ τῆς ὕλης. - Βιβλιογρ. Kilmrath, 102, 101, 159. Th. Moreux, Sc. Des Pharaons 223. - Ζοχάρ, Family, 128. - Paracelsus, I 502-504.

ΣΤΕΡΕΩΣΙΣ. - (FIXATION). Μία τῶν τελευταίων φάσεων τοῦ ἀλχημ.

M. Ἐρμη. συνδύμαον μὲ τὴν συνένωσιν τῶν δύο φαραμέτων. Κατὰ τὸν BRETON, ἔννοια ἢ στερεώσις εἶναι ἕν καὶ τὸ αὐτὸ πράγμα, μία μόνη διεργασία εἰς ἕν μόνον δοχεῖον, εἰς τὸν αὐτὸν κλιβανὸν καὶ μὲ τὸ αὐτὸ πῦρ. Κατὰ τὸν μοναδικὸν τοῦτον χειρισμὸν, ἐπιτελεῖται ἡ στενὴ καὶ ἀχώριστος μίξις τῶν ἀρχῶν αἰ ποικίτες αὐτῶν κατευνάζονται καὶ συνδέονται ἀμοιβαίως μέχρις ὅτου εἰσέλθουν εἰς κάποιαν εἰρήνην καὶ τελεσάν ὁμοιοαν τὸτε τέλος ὁ μαγνητισμὸς εἶναι ὁμοειδῆς καὶ ὁμοιομορφος εἰς ὅλην τὴν οὐσίαν τοῦ συνθέματος". -

Βιβλιογρ. Le Breton, Claf, D.L.Phil.Spaeyrique, 71, 149. - Remety, Fixation. - Π. Γράβιγγερ, Ἐρμητ. φιλοσοφία. -

ΣΤΕΦΑΝΙΟΣ. - (Οἶ -). - Περὶ τοῦ οἶ Ἐστερμένου. Μία Ἑνωσις Ἐστρεψα τῇ 1961 ἐν Γαλλίᾳ ὑπὸ τοῦ J. GRASSER ἣτις ἔχει θέσει ὡς σκοπὸν τὴν ἀναβίωσιν τοῦ ἀρχαίου Μαρτινεζισμού καὶ τὴν ἐπανορθάν του εἰς τὰς ἀρχ. διδασκαλίας τοῦ Μαρτινέσ γιὰ Πασκουάλλου. -

ΣΤΕΦΑΝΟΣ. - (Βλ. Στέμμα). -

- Αλχημ.-Ουράνιος στέφανος (CORONA COELICA) εἰς τὰ ἑρμητικά συγγράμματα καλεῖται ἡ οὐρα ἢ συμβολιζομένη διὰ τοῦ οἴνου (βλ. λ.) ἢ τοῦ ἀποστάγματος τοῦ οἴνου, ἦτοι ὁ λευκός ἢ ἐρυθρός ὑδραργύρος.

Βασιλικὸν Στέμμα καλεῖται ἡ τελεα ἐν ἐρυθρώσει Λιθος, ἐτοσίμη πρὸς μετατροπὴν αὐτῆς εἰς προβλητικὴν κόνιν. Ἡ ἰδέα Λιθος ὀνομάζεται καὶ Στέφανος τῆς νύκτος ἢ τοῦ θριαμβοῦ. Ἐνίοτε ὅμως τὸ ἴδιον ὄνομα ἀποδίδεται εἰς τὴν ὑπὸ ἐξελίξιν Οὐρανὸν ἐν τῷ Ἀθανόρι, εὐθὺς ὡς ὑπερβῆ τὴν φάσιν τῆς Σήψεως καὶ τὴν Μελόνησιν (βλ. λ.) λέγεται τότε ὅτι ὁ θάνατος ἐνίκηθη καὶ ὁ Βασιλεὺς ἐθριαμβεύσεν ἐπὶ τῶν ἐχθρῶν τοῦ φωτός καὶ τοῦ βασιλεῦς τοῦ Σκότους. - (PERNETY). -

ΣΤΕΦΕΝ (ALBERT STEFFEN). - 1884-1963. - Ἑλβετός Ἀνθρωπόσοφος, διδάσχος τοῦ DR R. STEINER ὡς πρῶτος τῆς Ἀνθρωποσοφικῆς Ἐταιρίας. Ἐκδότης τοῦ περιοδικοῦ DAS GOETHEJAHRE. -

ΣΤΗΛΗ. - Ἐλευθέρως ἱσταμένη, περιλαμβάνουσα ἐγκαρτέτους παραστάσεις ἢ γράμματα λιθίνη στήλη, χρησιμεύουσα ὡς ἰσοσηματάφου, ὡς δεῦγμα θριαμβοῦ ἢ ἀπλῶς ὡς κείμενον. Στήλαι κατὰ τὸ παρελθόν ἀπετέλουν τὸ οὐσιῶδες παρακολούθημα τῆς διαρρυθμίσεως τάφων. Εἰς τὸν Ο. Τ. Ο. καλεῖται εἰδικῶς μία νεκρική πινακὶς τοῦ Αἴγυπτου ἱερέως Ἄνκ-φνού-Κουσσῦ, τὴν ὁποῖαν ἀνεκάλυψεν ὁ Ἀλλεῦστερ Κρόλεϋ τῷ 1904 εἰς Κάϊρον, ἀναγομένης εἰς τὴν 26ὴν Δυναστεῖαν (περ. 550 π. Χ.). Ἀφοῦ ἐγένετο κύριος τῆς Στήλης ταύτης, μετέφερεν αὐτὴν εἰς Γερμανίαν καὶ συντάξεν εἰδικὸν τυπικὸν πρὸς ἐπίκλησιν τοῦ θεοῦ Ὁρου. Ἐπιηκολούθησαν διάφορα φαινόμενα τὰ ὅποια ὁ CH. RICHEL ἔχαράκτηρισεν ὡς " γνησίαν κρυπταισθησίαν" δηλ. ὅτι εἰς τὴν Στήλην ὑπῆρχεν εἰδικὴ ἀκτινοβολία διὰ τῆς ὁποίας προεκαλοῦντο ὑπερασθητὰ φαινόμενα. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κρόλεϋ, ἡ στήλη ἤλαξεν ἐπανειλημμένως ἰδιοκτῆτην, σήμερον δὲ ὑπάρχει πρὸς φύλαξιν παρὰ τῷ Ο. Τ. Ο. ἐν Ζυρίχῃ. -

Βιβλιογρ. Fried. Lektve, Thelamitische Lektionen, C. 1
Hildesheim 1948.

ΣΤΗΛΛΙ. - Ἦ δύο Στήλαι τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομῶντος. - Εἰς τὴν Π. Δ. ἀναφέρεται (Βασιλ. Α' Ζ' 15, Χρον. Β' γ' 15, Β' δ' 11) ὅτι

ὁ Σολομών ἐτοποθέτησε πρὸ τῆς θύρας τοῦ Ναοῦ δύο στήλας ἐκ τῶν ὀπίσμων ἢ μὲν ἐκαλεῖτο Ἰαχεὺν καὶ ἡ ἑτέρα Βοῶζ., ὅπερ σημαίνει ἰσχυρὸς καὶ ἀσθενής. " Αἱ δύο αὗται στήλαι παρίστων τὸ ἄρρον καὶ τὸ θῆλυ, τὴν λογικὴν καὶ τὴν πλοτὴν, τὴν ἰσχύν καὶ τὴν ἐλευθερίαν, τὸν Κεῖν καὶ τὸν Ἄβελ, τὸ δίκαιωμα καὶ τὸ καθῆκον ἦσαν τὸ μνημειώδες ἱερογλυφον τῆς ἀναγκαίας ἀντινομίας, τοῦ μεγάλου νόμου τῆς δημιουργίας. Ἀπαιτεῖται πράγματι εἰς κάθε δύναμιν μὲν ἀντίστασις ὡς ὑπόβαθρον, εἰς κάθε φῶς μὲν σκιὰ, εἰς κάθε προεξοχὴν μὲν κοιλότης, εἰς κάθε ὀργανωμένον μὲν πρῶτη ὕλη, εἰς κάθε κατασκευαστὴν ἕν ἀντικείμενον δημιουργίας". (LEVI Εἰσαγ. εἰς Ἱστορίαν τῆς Μαγείας, σ. 13).-

" Αἱ δύο αὗται Στήλαι ἐξηγοῦσιν ἐν τῇ Καββάλα πάντα τὰ μυστήρια τοῦ ἀνταγωνισμοῦ, εἴτε φυσικοῦ, εἴτε θρησκευτικοῦ, εἴτε πολιτικοῦ. Ἡ ἐνεργὸς ἀρχὴ ἀναζητεῖ τὴν παθητικὴν, τὸ πλήρες ἐρᾶται τοῦ κενοῦ, ἡ κεφαλὴ τοῦ ὄψεως ἐλκίδει τὴν οὐρὰν καὶ οὕτω περιστρέφεται εἰς κύκλον". (LEVI, Δόγμα 23).

Συνεπῶς αἱ δύο Στήλαι τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομῶντος, συμβολίζουν τὸν θεμελιώδη φυσικὸν Νόμον τῆς Δυάδος, δηλ. τοῦ ἀνταγωνισμοῦ. Ἡ Οὐσία τῆς Μονάδος εἶναι ἀπλή, συνεχῆς καὶ ἐνιαῖα. Ἡ Οὐσία τῆς Δυάδος, ἔχει δύο χαρακτηριστικὰς ἰδιότητας, τὴν ἔκτασιν ἢ μορφήν καὶ τὴν κίνησιν. Ἡ ἀμείριστος μονάς εἶναι ὁ Πατήρ, τὸ ἡμεμῶν, τὸ Ἄγαθόν, τὸ Φῶς. Ἡ ἀμείριστος Δυάς εἶναι ἡ Μητήρ, τὸ κινούμενον, τὸ Σκότος. Ἡ Μονάς εἶναι μὲν συνεχῆς Οὐσία, συνεχῶσα τὸ Πᾶν καὶ δικτηροῦσα ἐν ἑαυτῇ τὴν τάξιν καὶ τὴν ἁρμονίαν. Ἡ Μονάς εἶναι ἀγέννητος καὶ ἀκίνητος, παραμένουσα πάντοτε ὁμοίᾳ ἑαυτῇ. Αὕτη εἶναι νοητὴ καὶ ἀποτελεῖ τὸ παράδειγμα τῶν γεννημένων, τὸ πρότυπον, τὰς Ἰδέας. (Γέμαιος ὁ Λοκρός). Ἡ ἀμείριστος Δυάς εἶναι τὸ ἀπειρον πλήθος τῶν μεριδίων τῆς ὑποστάσεως ἐξ ἧς συγκροτοῦνται τὰ ὄντα.

Τὸ σῶμα τῶν δύο τούτων Στηλῶν παρελήφθη καὶ ἀποτελεῖ εἰς τὸν Ε.Τ. μίαν τῶν κεντρικωτέρων παραστάσεων τοῦ Ναοῦ. Ἄξιόν μνησθῆναι εἶναι ὅτι πρὸ τοῦ 1717 τὸ σῶμα τῶν δύο Στηλῶν ἀνευρίσκειται εἰς μνημεῖα καὶ συγγράμματα πρὸ-τεκτονικά. Οὕτω εἰς τὸν καθεδρικὸν Ναόν τῆς γερμανικῆς πόλεως Βόρτσμπουργκ εὐρίσκονται δύο ἰδιοτυπικὰ ρωμανικὰ στήλαι, κατ' ἀπομνημῆσιν τῶν δύο Στηλῶν τοῦ Ν. τοῦ Σολομῶντος καὶ φέρουσι τὰ ὀνόματα Ἰα - χεὺν καὶ Βοῶζ. Εἶναι γνωστὰ ἤδη ἀπὸ τοῦ 1730, πιθανόν ὅμως

νά προέρχονται από προγενέστερον ναόν. Πληροφορία ανάγει αυτές εἰς τὸ ἔτος 1160.-

Παρόμοιαι στήλαι εὐρίσκονται εἰς τὸν Ναόν τοῦ Τρεντένου ὡς καὶ εἰς ἀναλογίαὶν τι τοῦ ΟSSG ἐν Βοημιᾷ. Ἀμφότεραι αἱ στήλαι ἔχουν ὕψος 2,45 μ. Ἡ ἔχουσα τὸ ὄνομα Βοάξ φέρει ὡς διακοσμητικὴν ταινίαν τετράκις περιελισσομένην μὲ ἓνα κόμβον εἰς τὸ μέσον. Ὁ ἐχῆνος τοῦ κιονοκράνου περικλείεται ἀπὸ δύο σειρὰς ροδῶν, περιβαλλομένων ἀπὸ ἰστὸν καλλιτεχνικῶς διατρητὸν.

Τέλος εἰς τὸν Πύνακα ἀριθ. 9 τοῦ Ἀμφιθεάτρου τοῦ KHUNRATH, τὸν φέροντα ὡς τίτλον τὸ Ἀλχημικὸν φρούριον (1609) εἰκονίζονται πρὸ τῆς κεντρικῆς καὶ μοναδικῆς εἰσόδου δύο Στήλαι μορφῆς ὀβελίσκου, φέρουσαι τὸ σύμβολον τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Σελήνης. Μεταξὺ τῶν δύο στηλῶν ἵσταται πρῶτόπικον φέρον τὸ κηρύκειον.

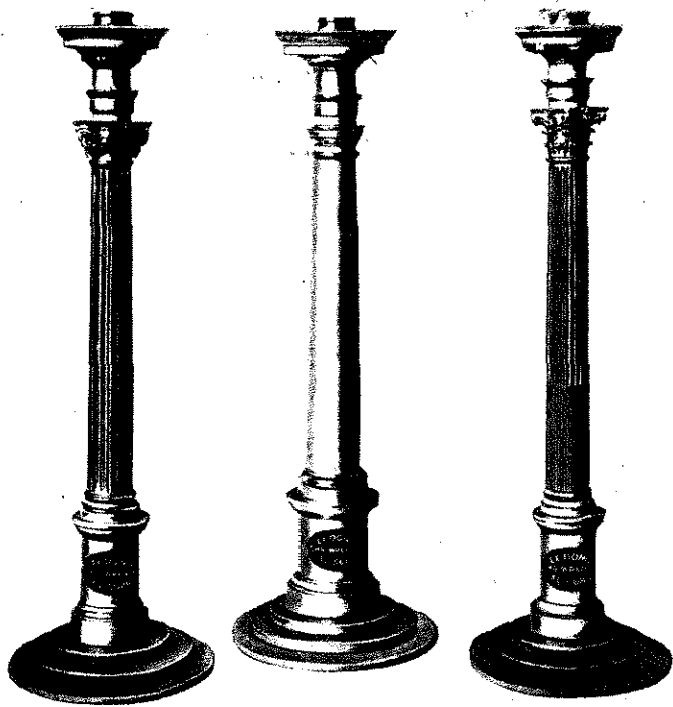
—Αἱ τρεῖς στήλαι τοῦ Τεκτον. Ναοῦ. Τὰ δύο στοιχεῖα τῆς Διάδος καὶ τὸ ἀπλοῦν τῆς Μονάδος ἀποδέδουν τὸν ἀριθμὸν τρεῖς ὅστις ἀναφέρεται εἰς τὰς τρεῖς δυνάμεις ἢ στοιχεῖα ἀτινα ἀποτελοῦν τὰς δημοσυγκινὰς δυνάμεις καὶ συμβολίζονται ἀπὸ τὰς 3 στήλας τοῦ τεκτον. Ναοῦ.

Ἡ στήλη τῆς Σαφείας ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὴν στήλην J. καὶ ἀνταποκρίνεται εἰς τὴν Μονάδα ἢ τὸν Νουῦν. Ἡ στήλη τῆς Ἰσχύος (B:.) ἀνταποκρινόμενη πρὸς τὴν κίνησιν. Ἡ στήλη τοῦ Κέλλους (Βωμὸς) ἀντιστοιχοῦσα πρὸς τὴν ἔκτασιν καὶ τὴν μορφήν. Ὑφίστανται περαιτέρω αἱ ἀντιστοιχίαι:

1	2	3
J . . .	B . . .	Βωμὸς
Ἀλέκτωρ	Ἀμμόμετρον	Ὑδροργυρὸς
θεῖον	Ἄλας	Ἐνέργεια
Ζωή	Κίνησις	

Ἐκάστη τῶν τριῶν τοῦτων στηλῶν παρουσιάζει καὶ ἕδιον ἀρχιτεκτονικὸν ρυθμὸν. Οὕτω ἢ Στ. τῆς Σαφείας εἶναι δωρικοῦ ρυθμοῦ, ἢ στ. τῆς Ἰσχύος Ἰωνικοῦ ρυθμοῦ καὶ ἢ στ. τοῦ Κέλλους, κορινθιακοῦ ρυθμοῦ.-

—Αἱ 12 στήλαι τοῦ τεκτ. Ναοῦ. — Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω μνημονευθεισῶν δύο καὶ τριῶν στηλῶν, ὑπάρχουν ἐν τῷ Ναῷ καὶ 12 στήλαι περιφύρουσαι αὐτόν, φέρουσαι τὰ σύμβολα τῶν 12 ζω-

Αί τρεῖς Στήλαι τῆς Στοᾶς "OF ANTIQUITY"
No 2 " τοῦ Λονδίνου δῶρον τοῦ CHRISTOF WREEN

δύων. Συνδέονται μεταξύ των διὰ τοῦ ὀδοντωτοῦ κορύμβου, ὅστις καταλήγει εἰς τὴν Δύσιν εἰς δύο θυσάτους κατερχομένους ἐπὶ τῶν δύο στηλῶν. Ἡ παρουσία τῶν 12 αὐτῶν στηλῶν, τονίζει τὴν συμβολικὴν σημασίαν τοῦ Ναοῦ, ὡς εἰκόνας τοῦ Κόσμου.-

-Στήλαι τοῦ Ἑρμοῦ.- (ἢ τοῦ Σήθ) Ἐχρησιμοποιοῦντο κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ἐπὶ ἀναμνηστικῶν ἐσρτῶν μετ' ἀποκρυφον περιεχόμενον. Ἐπ' αὐτῶν ἦσαν χαραγμένα διάφορα ἐσωτερικὰ μυστικά. Κατὰ τὸν σχετικὸν θρύλον κατὰγονται αἱ στήλαι αὗται ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἑνώχ.

-Στήλη τοῦ Κόσμου.- (βλ. Δένδρον, "Ἄξων." Ὅρος, Πόλος).

-Αἱ τέσσαρες στήλαι τῆς Ἱατρικῆς κατὰ Παράκλυτον. Φιλοσοφία, Ἀστρονομία, Ἀλχημεία καὶ Ἀρετή. βλ. Π. Γράβιγγερ, Εἰσαγωγή εἰς Ἱατροσοφίαν, σ. 27 ...
Βιβλιογρ. El. Lévi, Cabbale 82. Idem, Ἀόγμα 23. Λάσκιαρης 723. Bede's 49. Leadbeater, Ἀρχ. Μυστ. 98.
"Voile d'Isis" No 18. 401. Sot. Mayassis, Architecture, II 506.

Τρεῖς στήλαι: LEADBEATER, ἀρχ. Μυστ. 98.- IDEM, Κεῖρυμ. Ζωή ἐν τῷ εκτονισμῷ 51, 57.-60 .47.-RAGON A'66.- O. WIRTH SYMBOLISME- OCC. 11.-

-Αἱ 12 στήλαι: Τεκτον. Ἐγκυκλ. I 431.-

Αἱ 4 στήλαι τῆς Ἱατρικῆς. Π. Γράβιγγερ, Εἰσαγωγή εἰς Ἱατροσοφίαν 27.- PARACELSUS, I, 396, II 513-536.- ALLENDY, PARACELSE 94, RABENMÄCHER I 98-106.-

STIBIUM.- (βλ. Ἀντιμόνιον).

ΣΤΙΓΜΑΤΙΣΜΟΣ.- Ἡ ὑστερο-μαγικὴ μεταλλαγὴ τῶν ἰσθῶν ἐπὶ τινῶν ἀνθρώπων. Ὡς πρῶτος φορεὺς τοιοῦτων στιγμάτων φέρεται ὁ Ἁγ. Φραγκίσκος τῆς Ἀσίζης, παρὰ τῷ ὀποῖῳ ἀναφανόντο αἱ πληγαὶ τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τοῦ σώματός του. Ταῦτον ἐμμήθησαν καὶ ἄλλοι Ἅγιοι, ὡς ἡ Ἁγία Λίκατερὸνη DANACONISIO, ἡ Ἁγία Φραγκίσκα κ.ἄ. Σήμερον χαρακτηρίζονται τὰ στιγματα ταῦτα ὡς ὑστερο-θρησκευτικὰ φαινόμενα.-

Βιβλιογρ. C. Lombroso, Ἐγνωτ. Πνευματ. 90. Papalardo, Stigma C. F. Lammariou, La Mort et son Myst. I 142. Ludwig, Geschichte 99, 46, 119, 125, 129.-

ΣΤΙΛΛΙΓΚ.- (JOHAN JUNG STILLING) + 1817 Καρλσρόδη. Διὰ τοῦ ἔργου του "θεωρεῖα τῆς πνευματολογίας" (1808) ἔθεσε τὰς

βάσεις έρευνας τῶν ὑπερσυνήθων φαινομένων μακρᾶν τῆς φυσιοκρατίας καὶ τοῦ αθεϊσμοῦ. Φαίνεται ὅτι καὶ ὁ ἴδιος εἶχεν ὑπερσυνήθεις ἱκανότητας καὶ ἐπικοινωνᾷ μὲ τὸν ἀόρατον κόσμον. Εἰς τὸ ἔργον τοῦ "Νοσταλγία" περιγράφει σκηνάς καὶ τύπους μιᾶς ἀνατολικῆς μηητικῆς ὀργανώσεως, περὶ τῆς ὁποίας οὐδὲν ἐγνώριζε, μέλη ὅμως παρουσιασθέντα εἰς αὐτὸν τὸν ἐβεβαίωσαν ὅτι ἐπακριβῶς εἶχε περιγράψει τὰ εἰς αὐτὰς διαδραματιζόμενα. Εἰς τὴν "REVUE SPIRITE" Μάρτ. 1923, 115 ἀναπτύσσεται ὑπὸ τοῦ E. BOZZANO διεξοδικῶς τὸ γεγονός.

"Εργα: Dr Joh. Heinrich genannt Stilling: Theorie der Geisterkunde in einer Natur-Vornunft - 2 Bibelkässigen Beantwortung der Frage... Nυρεμβ. 1808. -

- J. Stilling, Apologie der Geisterkunde, Nυρεμ. 1809.

Βιβλιογρ. M. Christ-Vischers, Bemerkungen über Jungs Theorie der Geisterkunde, Nυρεμβ. 1809.

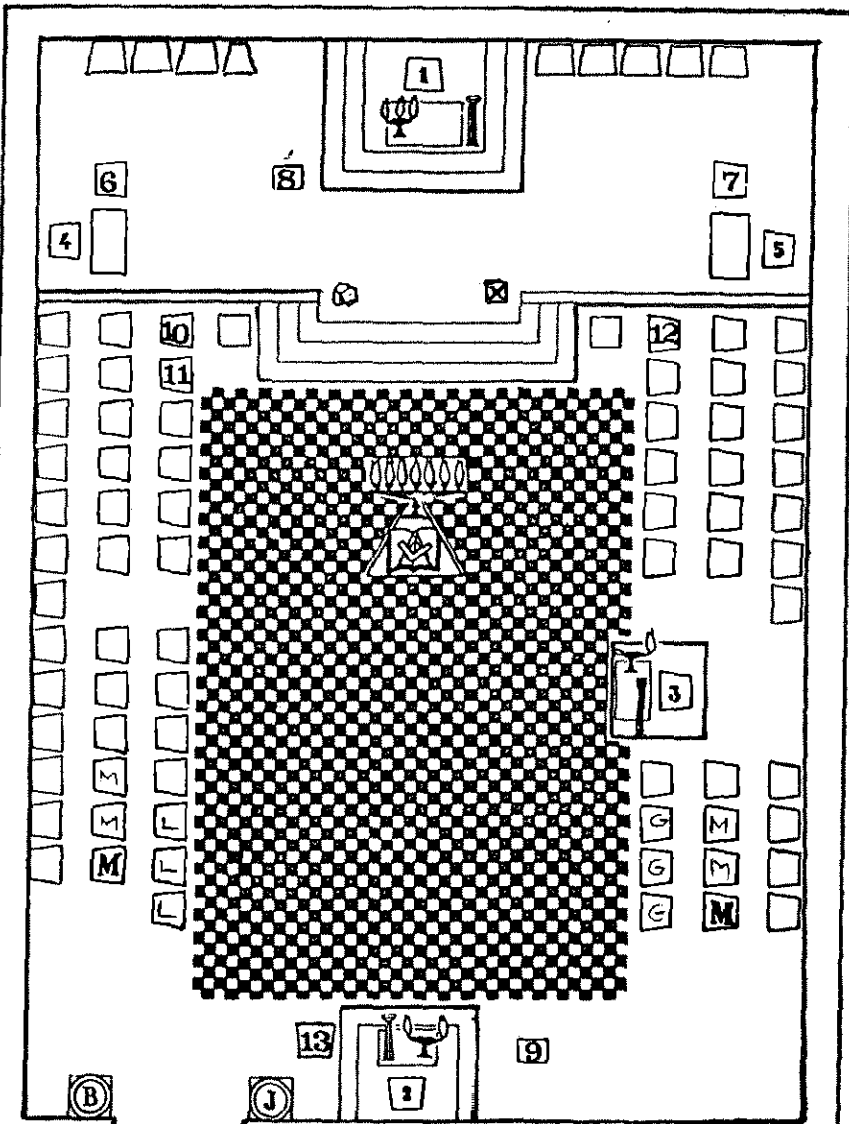
ΣΤΟΛ. - Μία Στοά κακοσημμένη διὰ κιονοστοιχείας ὡς σχεδόν εἰς ὅλας τὰς ἀρχ. ἑλλ. πόλεις ὑπῆρχον, ἴδως εἰς τὰς ἀγοράς. Μεταξὺ τῶν πολυαρχῶμων τοιοῦτων Στοῶν τῶν Ἀθηνῶν, περιουσιωτέρα ἦτο ἡ Παικίλη Στοά ὅπου ἐδίδασκεν ὁ Ζήνων, διὰ τὸν λόγον δὲ τοῦτον ἡ διδασκαλία καλεῖται στωϊκὴ καὶ ὁ Στωϊκισμός.

Στοά ἐπίσης καλεῖται ὁ χῶρος ἐν τῷ ὅποιῳ συγκαντροῦνται οἱ Ε.Τ. διὰ τὰ ἐργασθεῖν. Ἐλ. συνημ. διαγράμμα κατὰ MIEERS.-

Κατ' ἐπέκτασιν οἱ χῶροι συνεδριάσεως τῶν θεοσόφων κ.ἄ. παρεμφερῶν κινήσεων.

Κάθε τεῖκτον. Στοά εἶναι ἀπολύτως κλειστή ("ἐστεγασμένη") κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἐργασιῶν τῶν μελῶν. Περιλαμβάνει ἀριθμὸν ἀντικειμένων συμβολικῶν τὰ ὅποια προτίθενται πρὸς διαλογισμὸν καὶ μελέτην: κοσμήματα κινητὰ καὶ ἀκίνητα, μωσαϊκὸν δάπεδον, σφάνδιον θόλον, στήλας, ἐργαλεῖα κ.κ. Κάθε "συμβολικὴ" Στοά φωτίζεται ὑπὸ τριῶν παραθύρων κειμένων εἰς Ν. Ν. καὶ ὄσιν παριστάντων τὰς κυριωτέρας "στάσεις" τῆς φαινομένης κινήσεως τοῦ ἡλίου. Εἰς τὴν Ἀνατολὴν λάμπει τὸ φητεινὸν Δέλτα, τὰ μεγάλα φῶτα ("Ἥλιος καὶ Ἑλλάγη"), πρὸς Δυσμὰς ὑψοῦνται αἱ 2 στήλαι J. . . καὶ B. . . , κείμεναι δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τῆς εἰσόδου.-

(Πρβλ. Νάδος, Ἐργαστήριον, Σολομών κ.ἄ.λ.)

Γενικόν διάγραμμα Τεκτον. Στοῦς.-

- 1) Σεβάσιμος 2) Πρῶτος Ἐπόπτης, 3) Δεύτερος Ἐπ.
- 4) Ρήτωρ 5) Γραμματεὺς 6) Δοκιματὴς 7) Τελετάρχης
- 8) 1ος Διάκονος 9) 2ος Διάκονος, 10) Ταμίας 11)
- Ἰελεονόμος, 12) Ἀρχιελοφύλαξ 13) Στεγαστὴς.

Vertical text or markings along the left edge of the page, possibly bleed-through from the reverse side.

Vertical text or markings along the left edge of the page, possibly bleed-through from the reverse side.

Vertical text or markings along the right edge of the page, possibly bleed-through from the reverse side.

Βιβλιογρ. Λάσκαρης 729.- 'Αδριανόπ. '68,74.- Leadbeater,
Κερκυρ. Ζωή 42.- Wittemans Index, Balmain Z.Linde,
Geschichte der Loge 1776-1926, Λειψία.

-Μεγάλη Στοά, -LEADBEATER.- Αρχ. Μυστ. 246,259,261.-

-Στοά 'Αγ. 'Ανδρέου' Ονομασία τῆς Στοᾶς τοῦ 4ου καὶ
5ου βαθμοῦ τῆς Μεγ. Ἐθν. Στ. τῆς Γερμανίας (G.L.L.) Ἡ Στοά
τοῦ 'Αγ. 'Ανδρέου παριστᾷ ἓνα μερικῶς κατεστραμμένον Ναόν ,
μερικῶς τὴν ἀπαρχὴν τῆς ἀνοικαδομήσεως ἑνὸς νέου Ναοῦ, διότι
ὑποτίθεται ὅτι οἱ Τέκτονες τοῦ 'Αγ. 'Ανδρέου, ἀκολουθοῦντες τὸ
παράδειγμα τοῦ Θ. Νεχερλς, ἀσχολοῦνται μὲ τὴν ἀνοικαδομήσιν ἑ-
νὸς νέου Ναοῦ ἐπὶ τῶν ἐρείπων τοῦ καλαυῦ .- (MIERS).-

- Στοά ἔρευνῆς (FORSCHUNGSLOGE).- Ἰδιαιτέρα μορφή τῶν
Ε.Τ. Στοῶν, ἡ ὁποία διὰ πρώτην φοράν διεμορφώθη ὑπὸ τοῦ Μεγ.
Διδ. τοῦ Ἀμβρόργου FR. LUDW. SCHROEDER ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν "ENG-
BUND". Ἀργότερον ἐνεφανίσθησαν Σ.Ε. ἐν Ἀγγλίᾳ, Η.Π.Α. καὶ
εἰς ἄλλα κράτη. Ἀντικείμενον δραστηριότητος τῶν εἰδικῶν τοῦ-
των Στοῶν εἶναι ἡ διερεύνησις τῆς Ἱστορίας, τῆς συμβολικῆς
καὶ τῶν ἐθίμων τοῦ Ε.Τ. καὶ συναφῶν θεμάτων.-

- ΣΤΟΑ Λευκῆ.- Κατὰ τὴν ἐπίσημον συνάθροισιν ὅλων τῶν
Μυστῶν, διδασκάλων τῆς Σοφίας καὶ τῆς συμπόνοιας, οἱ ὁποιοὶ
ὑπὸ τὴν ἐπιφοίτησιν τῶν ἀνωτάτων ἐκπαιδῶν τῆς Θεολογ. Ἱεραρ-
χίας ἐπὶ τοῦ πλανήτου μας, μελετοῦν καὶ ἀσχολοῦνται μὲ τὴν βο-
ήθειαν τῶν ἱερώων των μαθητῶν, ἐργάζονται ἐπὶ τοῦ Θεοῦ Σχε-
δίου καὶ προστατεύουσι τὸν Κόσμον.-

-(Πρβλ. 'Αγκάθα, Διδάσκαλοι).

-Στοὰς Τελειοποιήσεως.- Οὕτω καλοῦνται εἰς τὸν Ε. Τ.
τοῦ Α.Α.Σ.Τ. αἱ Στοαὶ ἀπὸ τοῦ 4ου μέχρι τοῦ 14ου βαθμοῦ.-

ΣΤΟΙΧΕΙΑ.- Εἰς τὴν ἑρμητικὴν Παράδοσιν τὰ στοιχεῖα (Γῆ, ὕδωρ,
'Αἴρ, Πῦρ) παριστοῦν τοὺς τέσσαρας πρωταρχικοὺς τύπους
τῶν φυσικῶν ἐκδηλώσεων. Ἐκαστον συμβολίζει τὴν ἑνωσιν δύο
ποιοτήτων (ψυχρὸν-ξηρὸν, ψυχρὸν-ὕγρὸν, θερμὸν-ὕγρὸν καὶ θερμὸν
ξηρὸν) ἐνῶ αἱ δύο αὗται ποιότητες πηγάζουσι καὶ αὐταὶ ἐκ τῆς
ἐννοίας ποιότητος-ποσότητος. Οὕτω τὰ στοιχεῖα παριστοῦν τὸν κῶ-
κλον τῶν φυσικῶν ἐκδηλώσεων. Εἰς τοὺς Ἰνδούς ἀναγνωρίζονται
πέντε στοιχεῖα, τῇ πρόσθεσιν τοῦ Αἵθέρος ἢ Ἀέρος καὶ παριστοῦν
μᾶλλον τοὺς τύπους τῶν διαφόρων πεδίων.

Εἰς τὸν Ἀποκρυφισμὸν νοοῦνται καθ' ἄλλην τὴν γραμμὴν τὰ τέσσαρα στοιχεῖα τοῦ Θ' Ἐμπροσκληθῆναι, ἂν καὶ μετὰ τὴν διαφωτιστικὰς ἐρμηνείας. Εἰς τὴν Ἀρχαιότητα καὶ τὴν Ἀλχημείαν διακρίνουσι τέσσαρα στοιχεῖα: Πῦρ, ὕδωρ, Ἄηρ (ἢ Αἰθήρ) καὶ Γῆ. Ἀργότερον προστίθεται καὶ ἓν πέμπτον στοιχεῖον: ἡ Θ' Περικουσία, ἐνίοτε καὶ ὁ Αἰθήρ πρὸς ταῦτα. Οἱ Ἀλχημιστὰς τοῦ 15ου αἰ. καὶ ἀργότερον ἐθεώρουν ὡς στοιχεῖα: τὸ θεῖον, τὸν ὑδρῆργυρον καὶ τὸ ἄλας.

Παρὰ τῷ Ἰακώβῳ Μπαῦμε ὡς εἴης ἐξηγῶνται τὰ τέσσαρα στοιχεῖα: "Γῆ, ὕδωρ, Πῦρ καὶ Ἄηρ εἶναι αἱ 4 μυστικὰ καταστάσεις τῆς οὐνειδήσεως, ἐκ τῶν ἐπίλων ἀποτελεῖται ἡ γῆνη τετραδικότης. Κάθε στοιχεῖον κέκτηται τὰ πρωταρχικὰ φυσικὰ πνεύματα ἐν ἐαυτῇ ὡς πνεύματα πυρὸς, πνεύματα ἕβρος, ὕδατος καὶ γῆς".-

Ὁ Παρμίελλος περιγράφει ἐν ἐκτάσει περὶ τοῦ ἰδιορρώθμου βίου των. Πραγματεύεται τὸν βίον τῶν φυσικῶν δυνάμεων αἱ ὁποῖαι μᾶς κειβέλλουν ὡς ζῶσαι ὄντοσθητες, αἱ ὁποῖαι ἔντως ὑπάρχουν καὶ ἐμφανίζονται πολλαχῶς εἰς τὴν κοίτην καὶ τὰ παραβάθια. Κατὰ τὴν διδασκαλίαν ταύτην εἰς τὸν οὐρανὸν ὑπάρχει ἓν μόνον στοιχεῖον, ἡ οὐρανίος σωματικότης ἢ δευτέρα ἀρχὴ ἢ σωματικότης τῆς οὐρανίου Παρθένου, τὸ οὐρανίον σῶμα τοῦ Χριστοῦ. Τὴν ἀληθῆ ζωὴν τοῦ ἐσωτέρου τοῦτου στοιχεῖου κατέχουν μόνον οἱ ἅγιοι Ἄγγελοι καὶ αἱ ἅγιοι ψυχὲς τῶν ἀνθρώπων".-

Εἰς τὰ ἀρχαῖα Μυστήρια καὶ εἰς τὸν ἐσωτερικὸν Ε.Τ. τελεῖται "ἡ περιφορὰ διὰ τῶν 4 στοιχείων" ἣτις ἀναφέρεται ἠδη ὑπὲρ τοῦ Ἀπουληίου κατὰ τὴν μὴσλν του εἰς τὰ Μυστήρια τῆς Ἰσίδας. Ἐν προκειμένῳ τὸ Σ. ἐδῶ σημαίνουσι προκλασθὰς καθάρσεις ὑπὸ πνευματικῆν ἔννοιαν.

ὑπὸ τινῶν Ἀποκρυφιστῶν κατονομάζονται ἐκαστὸς τῶν συνήθων 4 στοιχείων καὶ 3 ἄλλα ἐσωτερικὰ: ἡ θερμότης, τὸ φῶς καὶ ὁ τόνος.

Εἰς τὴν Μαζζιμα Νικάνια 28, ὁ Βασίδδας ἐρωτᾷ:

- Ποῦα λοιπὸν εἶναι ἡ ὁμὰς τῆς σωματικότητος;
- Εἶναι τὰ 4 στοιχεῖα καὶ ἡ εἰς αὐτῶν ἐξαρτωμένη σωματικότης.
- Τὸ ὅμως εἶναι τὰ 4 στοιχεῖα; - Εἶναι ταῦτα τὸ στερῶν Σ., τὸ ὑγρὸν Σ., τὸ θερμὸν καὶ τὸ ἄβριον.-

-Στοιχείων μεταλλαγή.- Ἐρμητικῶς. Τὰ ἀλχημικά Σ. ὡς γνωστὸν, εἶναι τέσσαρα: τὸ πῦρ, τὸ ὕδωρ, ὁ ἀήρ καὶ ἡ γῆ, ἢ ἄλλως τὸ πνεῦμα, τὸ φλέγματικὸν ὕδωρ, τὸ ἔλαιον καὶ τὸ CAPUT MORTUUM (ἢ νεκρά κεφαλὴ) ἢ ἡ καταδικαζομένη γῆ. Ἐπειδὴ ὅμως τὸ πῦρ περιλαμβάνεται ἐν τῇ γῆ καὶ ὁ ἀήρ ἐν τῷ ὕδατι, ἔχομεν δύο μόνον στοιχεῖα ὁρατὰ μεταξὺ τῶν ὁρατῶν δεόν νά γίνῃ ἡ μεταλλαγή, τὴν Γῆν καὶ τὸ ὕδωρ. Πρόκειται λοιπὸν νά δώσωμεν διὰ τῆς ἀλχημικῆς ἐπεξεργασίας εἰς μὲν τὸ ὕδωρ γεώδεις ιδιότητας εἰς τὴν Γῆν δὲ ὑδατώδεις, μέ ἄλλας λέξεις ἔχομεν νά ἐπιτελέσωμεν τὸ ἔργον ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον πλειστάκις ἀναφέρεται εἰς τὰ εἰδικὰ συγγράμματα, τῆς σταθεροποιήσεως τοῦ κτητικοῦ καὶ κτητικοποιήσεως τοῦ σταθεροῦ (SOLVE.-COAGULA). Πάντα δὲ ταῦτα τελοῦνται διὰ μόνου τοῦ ἰσχυρισμοῦ τοῦ βαθμοῦ πυρός ἐκ τῆς ἐν τῷ φιλοσοφικῷ ὡς ἐγκλεισμένης πρώτης ὕλης τῶν Σοφῶν. Τὴν ἐργασίαν ἀκριβῶς ταύτην ἐτελεῖ καὶ ἡ φύσις ἐν μικροτέρῳ ὅμως βαθμῷ. Διὰ τοῦτο, βοηθημὲνη ὑπὸ τῆς Τέχνης παρέγει τὸ τελειώτερον τῶν σμμάτων, τὴν Λέθον τῶν Σοφῶν." (PERNETY)

-Μαγικῶς: Θ Στοιχειακά.

Βιβλιογρ. D. S. J. 211. Heindel 243. Allenby, 80, 82, 94, 100, 105, 110. Oswald, Evolution d'une Science, La Chimie 35. Λάσκαρης 732. E. Peuckert 28. J. Castellet, Ch. et Alch. 68.) A. Poisson, Theories 9. Bell 136. "Etudes Trad." 1952, 5, 49. Gompertz II, 479. Π. Γράβιγγερ, Ἐρμητ. φιλοσ. J 115. E. Durpe, κ. φυσικῶν Ἐπιστ. 11-14. Paracelsus, J 505, JII 767, 778, 805, 906. IV 349.

(Πρβλ. Πῦρ, ὕδωρ, Ἀήρ, Γῆ, Λέθρη, Περπτουσία)

ΣΤΟΙΧΕΙΑΚΟΝ (ELEMENTAL). Δυνάμεις ἡμι-λογικαί τῆς φύσεως, ὑπάρχουσαι ὡς ὀντότητες ἐκ τοῦ ἀστρικοῦ ἢ αἰθερικοῦ πεδίου. Μεταξὺ τῶν στοιχειακῶν τούτων καὶ τῶν Ντέβας, ὑπάρχει μόνον διαφορὰ βαθμοῦ καὶ τὰ μὲν καὶ τὰ δὲ χρησιμεύουν εἰς τὴν κατεργασίαν τῶν φυσικῶν παραγῶγων. Πρέκει νά διακρίνωμεν τὰ φυσικά Στοιχειακά ἢ πνεύματα τῆς φύσεως (Χθόνια τῆς Γῆς, Νηρηΐδες τοῦ ὕδατος, Συλφίδες τοῦ ἀέρος καὶ Σαλαμάνδραι τοῦ πυρός) κερκτημένα μονίμου ὑπάρξεως καὶ χρῆσιμου δράσεως ἐν τῇ φύσει, ἀπὸ τὰ τεχνητά Σ. ποῦ εἶναι μορφαί -σκέψεις παραχθεῖσαι ὑπὸ τῆς ἐνθροπύνης: σκέψεις καὶ διαρκείας ἴσταν περιωρισμένης καὶ παροδικῆς. Εἶναι, ἐξαιρέσει ὀλίγων ἀνωτέρων εἰδῶν, καὶ τῶν ἐξουσιαστῶν τῶν, περιπαστέρον φυσικαὶ δυνάμεις παρά αἰθέρια ὄντα.

Αἱ δυνάμεις αὗται εἶναι τὰ ἐξυπηρετικὰ πνεύματα τῶν Ἀποκρισιστῶν διὰ τοὺς πλεον κοινίλους σκοποὺς, δύνανται ὅμως ἀντιθέτως νὰ ὑποβουλώσων τὰ μέντιουμ καὶ νὰ ὀδηγήσων τοὺς πλεον εὐέλτους εἰς τὸ φρενοκομεῖον. Αἱ κατώτεραι αὗται, ἀδρατοὶ δυνάμεις ἢ ὄντα, γεννῶνται ἐπὶ τοῦ 5, 6 καὶ 7 ὑποπεδίου τῆς ἀτμοσφαιρας μας.

Ὁ Μάγος δύναται ἄνευ δυσκολίας νὰ τὰ ἐπικαλεσθῆ καὶ νὰ τὰ ὑποχρεώσῃ νὰ ἐμφανισθοῦν καὶ νὰ τὸν ἐξυπηρετήσων. Τέλος δὲν πρέπει νὰ συγχέωνται μὲ τὰ 9 Στοιχειώδη πνεύματα (ELEMENTAIRES). Εἰς τὴν καρβαλιαν καλεῦνται τὰ Στοιχειακὰ SCHEDIM. (Βλ. λ. Χθόνια, Νηρηίδες, Σαλαμ. Σουλφίδες).

Βιβλιογρ. Kiesewotter, Μαγεία τῶν Ἑβραίων, ἐν "Πραγμ. καὶ Μελέται" Β. ΣΦΙΓΓΟΣ Τ. III, 28, 30. - Levi, Δόγμα 47. Π. Γράβιγγερ, Κοσμολ. 333, 340, 341. - Idem, Μ. Φ. Θ. 422, 8. -

R. Allendy, Παραοίση 131. E. Pouchert 53. R. Guonon, Erreur 98. Εὐσέβιος I 205. Parabolus, IV 41, 48, 55, 57, 77, 304. - H. Kohnann, de Monte Veneris, ...wie auch von Wasser-Erde-Luft-& Feuer Menschen, Φραγκφ. 1614.

ΣΤΟΙΧΕΙΑΚΗ ΟΥΣΙΑ. - Συνθέματα ὕλης εἰς ἕκαστου τῶν 6 ἀνωτέρων ὑποπεδίων (μὴ ἀτομικῶν) τοῦ νοητικοῦ καὶ ἀστρικοῦ πεδίου. Κατὰ τοὺς θεοσόφους τὸ ἀστρικὸν βασίλειον εἶναι μὲν ἀπέρρατος δεξαμενὴ στοιχειακῆς οὐσίας ἐμπληκτικῶς ἐπιτάσσῆτου καὶ εἰς τὴν πλεον φευγαλέαν τῶν ἀνθρωπίνων σκέψεων, κραδαινομένης ἐν ἄρμόνιᾳ μὲ τῆν ἐλαχίστην ἀνθρωπ. σκέψιν. Ἡ ἐλαχίστη ὕψησις, οἷον ἡ προερχομένη ἐκ μιᾶς φευγαλέας σκέψεως, τὴν μεταβάλλει αὐτοστιγμῆ εἰς μορφᾶς συγκεχυμένας, συνεχῶς κινουμένας καὶ μεταβαλλομένας, αἵτινες ἐμφανίζονται, ταρβάσσονται καὶ ἐξαφανίζονται ὡς αἱ ρυσσαλίδες τοῦ ζέοντος ὕδατος. Καὶ αἱ φευγαλῆαι αὗται ἐμφανίσεις ὁμιλεῖζον συνήθως πρὸς ζῶντα πλάσματα, ἀνθρώπινα ἢ μὴ, αὗται δὲν ἀποτελοῦσιν ἰδιαιτέρας ἀντικειμένων.

Περαιτέρω ἡ θεοσοφία παραδέχεται ἐκτός τῆς ἀστρικῆς στοιχειακῆς οὐσίας καὶ τὴν ὑπαρξίν δὲς ἄλλων ἀναλόγων οὐσιῶν, ἃν ἔδρα εἶναι τὰ νοητικῶν πεδίων. Εἶναι οὐσαὶ εὐάσθητοι εἰς τὰς δυνάμεις τῆς σκέψεώς μας, τῶν συγκινήσεων, τῶν ὁπῶν ἄλλως τε ἀποτελεῖ τὸ ὄχημα καὶ δίδει τὴν μορφήν. Βοηθεῖα τῆς φαντασίας ἡμῶν καὶ μέσῳ τῆς κατωτέρας (συγκεκριμένην ἰδέαν)

ἢ ἀνωτέρως (ἀφηρημέναι ἰδέσθαι) στοιχειακῆς νοητικῆς οὐσίας, κατασκευάζομεν τὰς εἰκόνας, τὰ ἀποτυπώματα τῶν ὄντων καὶ τῶν πραγμάτων διὰ τὰ ὅποια σκεπτόμεθα. Ἐάν καὶ κατὰ πόσον ἡ στοιχειακὴ αὕτη οὐσία τοῦ νοητικοῦ πεδίου κατοικεῖται καὶ διευθύνεται ὑπὸ ὄντοτήτων ἀναλόγων πρὸς τὰ στοιχειακὰ, περὶ αὐτοῦ ὁ ΛΕΛΩΒΕΛΤΕΡ δὲν κἀμει λόγον. Εἶναι ὅμως πολὺ φυσικὸν νὰ παραδεχθῆ τις τὴν ὑπαρξίν τοιοῦτων κατοικίων.
Βιβλιογρ. Π. Γράβιγγερ, Κοσμολ. 330, 349. Le Clor, 25 Leçons 26.- Loebbocher, Eschärées 228.-

ΣΤΟΙΧΕΙΑΚΑΙ ΙΔΙΟΤΗΤΕΣ.- Ἐν σχέσει πρὸς τὴν παγκόσμιαν γένεσιν οἱ Ἄρχαῖοι διέκρινον τέσσαρας διαφόρους τρόπους δονήσεων, αἱ ὅποιοι ἦσαν αἱ 4 στοιχειακαὶ ἰδιότητες, συνεργαζόμεναι ἀνά δύο: τὸ θερμὸν, τὸ ψυχρὸν, τὸ ὑγρὸν καὶ τὸ ξηρὸν. Συνεργαζόμεναι λυγρὸν αὐταὶ κατὰ τινὲς ἀναλογίας, ἔδιδον γένεσιν εἰς τὰς 4 πρωταρχικὰς οὐσίας: τὸ πῦρ: τὸν ἄερα, τὸ ὕδωρ καὶ τὴν γῆν.

Τὰ στοιχεῖα ταῦτα προβαλόντων εἰς τὴν γένεσιν τῶν οὐσιῶν τοῦ κόσμου (τῶν μικτῶν) ἐξ ἐπόψεως σπέρματος καὶ οὐσιαστικῆς φύσεως, πλὴν ὅμως δὲν εἶναι ἱκανὰ νὰ προσφέρουν εἰς τὰ μικτὰ τὸν θεῖον σπινθήρα ζωῆς, τὸν ψυχικὸν καλμὸν, ὅστις ἀποτελεῖ τὴν ἀρχὴν τῆς ζωτικότητος. Ὁ σπινθήρ αὗτος, τὸ πνεῦμα ἐκεῖνο ζωῆς, πηγάζει κατὰ τὰς ἀρχὰς ὡς Ἑρμητιστάς, ἐξ ἐνὸς παγκοσμίου πνεύματος διαδεδομένου εἰς ἅλην τὴν φύσιν καὶ διαπορίζοντος διὰ τῆς ζωτικότητός του, ὅλα τὰ σπέρματα τῆς δημιουργίας. Τὸ καθολικὸν τοῦτο Πνεῦμα ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν μὲν Πεμπταυσία, ὑπὸ τῶν δὲ Παγκόσμιος Ψυχὴ.

Εἰς τὸ Ἔργον τοῦτο τῆς παγκοσμίου γένεσεως, τὸ πῦρ καὶ ὁ ἄηρ εἶναι ἀρχαὶ ἐνεργαί, ἄρρηνες, γονιμοποιεῖ, ἐνῶ τὸ ὕδωρ καὶ ἡ γῆ, εἶναι παρὰγοντες καθητικοί, θήλειοι, γεννητικοί. Ἡ γῆ εἶναι εἶδος μήτρας, ἥτις θὰ παρέμενεν ἄγονος ἀνευ τῆς ὑγρασίας τοῦ ὕδατος. Τὸ ὕδωρ εἶναι ὁ ὑποδοχὴς τῶν σπερμάτων τῶν ὁπῶν ὁ ἄηρ μεταφέρει καὶ προβάλλει τὴν ἀρχὴν καὶ ἅτινα τὸ πῦρ γονιμοποιεῖ.-

Αἱ στοιχειακαὶ ἰδιότητες ἔχουν ἀναλογίας πρὸς τὸν

Παραβολή τῶν στοιχείων βλάσει ἀποκρίθων βάσεων					
	Πῦρ	Ἄηρ	ὕδωρ	Γῆ	Λίθισ
Σκριτική	TEJAS	Βαγιάδ	Ἄπας	Πριτρίβη	Ἄκασά
Πεδόν	Μάνας	Βούδδι	Κάμα	Σταβλα	Ἄπμα
Ἀναφορά	Πνεῦμα	Ενδρασις	Αἷσθημα	Φυσ.ζωή	Θελησις
Ἀρχή	SPIRITUS	MENS	ANIMUS	CORPUS	-
Ἀναφορά	Μήσις	φιλοσ.	θρησκεία	Ἰλ.ζωή	-
Εἰς ἀλλήλους κατὰ ἀνάλογον στοιχείων νῆψιν τῶν στοιχείων	Ἄρχεις	Νόσις	Παθητικότης	Κριτική	
	Παραγωγικὸς	Τέχνη	Δεκτικότης	Φύσις	
	Ἔθρα	Χρόνος	Ψυχή	Χῆρος	
	Πρέξις	Ἀλγεβρα	θεωρία	Γεωμετρία	
	Θελησις	Κινητικ.	Αἷσθημα	Σταθερότ.	
	Ἄρρεν	Βυθός	θῆλυ	Βάσις	
	ἠλεκτρ.	μαγνητ. ἠλεκτρ.	μαγνητικ.	μαγνητι- κόν	

Τὰ συμβολικὰ σημεῖα τῶν στοιχείων

πῦρ

ὕδωρ

ἄηρ

Γῆ

Τὰ ἄλχημικὰ στοιχεῖα

Βετον

ὕδραργυρος

Ἄλας

(Κατὰ MIERS).

κόσμον τῶν μορφῶν καὶ πρὸς τὸ ψυχικόν πεδῖον.

Παραθέτομεν τοὺς ἰδίους χαρακτηήρας μῆξ ἐκάστης στοιχειακῆς ἰδιότητος:

Θερμόν: Θερμότης, ἐκτίναξις, δυναμισμός, κινητικότης, διαπύρωσις, διαστολή, διάχυσις, διεισδυτικότης, ἡθιαις, ἀραιώσεις, ἀνάλογος πρὸς τὴν κεντρόφυγα δύναμιν.

Υγρόν: Διάβρεξις, ρευστότης, ἐλαστικότης, ἀτάθεια, ἀποσύνθεσις, ὑποδοχή, ἀπάμβλυνσις.

Ψυχρόν: Ψυχρότης, στερέωσις, συμπύκνωσις, πῆξις, σύνθλιψις, συνοχή, ἀτονία, ἀδράνεια, κρυστάλλωσις, στεροποίησης, ἀνάλογος πρὸς τὴν κεντρομόλον δύναμιν.

Ξηρόν: Ἀποξήρανσις, ἄγονον, κατακράτησις, ἀκαμψία, ἀντιδρασις, διέγερσις, ἐρεθισμός, συνένωσις, συμπληρώσις.-

Βάσει τῶν μορφικῶν τούτων χαρακτηήρων τῶν 4 στοιχειακῶν ἰδιοτήτων, συνάγονται κατ' ἀναλογίαν συγγενεῖς ἔννοιαι, ἐφαρμοζόμεναι ἐπὶ πάσης ὑλικῆς καὶ ψυχικῆς ἐκδηλώσεως ἐν τῷ κόσμῳ. Οὕτω ἐπὶ τοῦ πεδίου τῶν μορφῶν:

Θερμόν: Μορφή συγκεκριμένη, ἐπαφή θερμῆ, ὄψις ἔγχρωμος.

Υγρόν: Μορφή ἀποτρογγυλωμένη, ἐπαφή χλιαρά, χρῶμα λευκόν.

Ψυχρόν: Μορφή ἀνειμική, ἐπαφή ψυχρά, χρῶμα ὠχρόν.

Ξηρόν: Μορφή γωνιώδης, ἐπαφή τραχεῖα, χρῶμα τεφρόν, γαιῶδες.

Ἐπὶ τοῦ ψυχικοῦ πεδίου:

Θερμόν: Δράσις, ἐνθουσιασμός, ἐκτίναξις πρὸς τὰ ἔξω.

Ἐνεργὸς ἐπιθυμία καταπεύσεως.

Υγρόν: Παθητικότης, ἀφομώσεις, μεταβλητικότης.

Παθητικὴ ἐπιθυμία ὑποκύψεως.

Ψυχρόν: Ἀπάθεια, σκεπτικισμός, ἐγῴσμος.

Ἐνεργὸς ἐπιθυμία ἀπορροφήσεως.

Ξηρόν: Ἀντίθεσις, ἀντίδρασις, συγκράτησις.

Παθητικὴ ἐπιθυμία κυριαρχίας.

Ἐκ τῶν τεσσάρων στοιχείων καὶ ἐπομένως διὰ τῆς μίξεως τῶν 4 στοιχειακῶν ἰδιοτήτων, λαμβάνει γένεσιν ὅλη ἡ οὐσιαστικὴ φύσις καὶ συνεπῶς καὶ ὁ ἄνθρωπος, τῶσον ὁ ὑλικός, ὅσον καὶ ὁ ψυχικός, ὅσον καὶ τὸ ἀστρικόν στερέωμα.

Ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἀπαντῶμεν 4 στοιχεῖα καὶ ἐκεῖθεν τὰς 4 στοιχειακὰς ἰδιότητας ὑπὸ τὸ ὄνομα τῶν 4 χυμῶν

(HUMORES) καὶ τῶν 4 κρᾶσεων (TEMPERAMENTUM).

Οὕτω τὸ θερμὸν καὶ τὸ ὑγρὸν (στοιχεῖον ἄηρ) δίδουν γένεσιν εἰς τὸν χυμὸν αἷμα καὶ τὴν αἱματώδη κρᾶσιν.

Τὸ ὑγρὸν καὶ τὸ ψυχρὸν (ὑδωρ) δίδουν γένεσιν εἰς τὴν λεμφοῦν καὶ τὴν λεμφικὴν κρᾶσιν.

Τὸ θερμὸν καὶ ξηρὸν (πῦρ) δίδει γένεσιν εἰς τὴν χολήν καὶ εἰς τὴν χολερικὴν ἢ νευρικὴν κρᾶσιν.

Τὸ ξηρὸν καὶ τὸ ψυχρὸν τέλος (γῆ), δίδουν γένεσιν εἰς βαρὺν καὶ μέλανα χυμὸν ὅστις ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων μελαγχολία (μέλαινα χολή).

Βλέπομεν κατὰ ταῦτα ὅτι ἐκ τῶν στοιχειακῶν ἰδιοτήτων ἐκινουῦντες, δυνάμεθα νὰ προσδιορίσωμεν μεθηματικῶς τὴν ἴδιου σωματικὴν καὶ τὴν κρᾶσιν ἑνὸς ἀτόμου.

Βιβλιογρ. Π. Γράβιγγερ, Ἱατροσοφία Τ.Ι. 105,106.--

ΣΤΟΙΧΕΙΑΚΟΝ ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ. - Ὑπάρχουν τρεῖς τοιαῦτα βασίλεια. Τὸ

πρῶτον περιλαμβάνει τὰ ἄρουρικὰ ὑποπεδία τοῦ νοσητικοῦ (ἀνώτερον νοσητικόν). Τὸ δεῦτερον τὰ ρουικὰ ὑποπεδία τοῦ νοσητικοῦ (κατώτερον νοσητικόν). Τὸ τρίτον ἀντίστοιχῆς πρὸς τὸ ἀστρικὸν πεδίον.

ΣΤΟΙΧΕΙΟ. - Εἰς τὴν λαϊκὴν παράδοσιν τῆς Ἑλλάδος χρησιμοποιεῖται ὁ ὄρος πρὸς δηλωσιν τῶν φ στοιχειακῶν ὄντοτήτων διὰ τὰς ὁποίας ὑπάρχουν καὶ διάφορα ὄνματα.

ΣΤΟΙΧΕΙΩΔΗ. - (ELEMENTALS). - Κατὰ κύριον λόγον εἶναι αἱ ἀποσπαιρωμέναι ψυχαὶ τῶν νεκρῶν. Αἱ ψυχαὶ αὗται, ὀλίγον πρὸ τοῦ θανάτου ἀποχωρίζονται ἐκ τινος χρόνου ἐκ τῶν θεσῶν κνέματος καὶ ἀποβάλλουν ὡς ἐκ τούτου τὴν ἰδιότητα τῆς ἐξανασπασίας. Ὀρισμένοι Μάγοι, ὅπως ὁ EL. LEVI, δὲν ἀναγνωρίζουν διακρίσιν μεταξὺ φ στοιχειακῶν καὶ στοιχειωδῶν πνευμάτων.

Ὅταν αἱ ψυχαὶ αὗται ἀποχωρισθῶν ἀπὸ τῆς ἀνωτέρας τριάδος καὶ ἀπὸ τοῦ σώματος αὐτῶν, παραμένουν ὡς περιβλήματα ἐκ Κάμα Ρούπα καὶ προσελκύονται ἀνευδοκίμως πρὸς στοιχεῖα συνυφασμένα μετὰ τῆς γῆς καὶ τὰ ὅποια ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὴν πικρὴν τῶν φύσιν. Ἡ παραμονὴ τῶν εἰς τὸ Κάμα-λόκα εἶναι διαφόρου διάρκειας καὶ λήγει μετὰ τὴν τελευτὴν διέλευσιν.

Εἰδικώτερον τὸ στοιχειῶδες εἶναι ἀβρατος ὄντητος προερχομένη ἐκ τοῦ ἀποσπαιρωθέντος ἀνθρώπου, πρὶν οὕτως ἀποστῆ τῶν

δεύτερον θάνατον, ὅποτε θέλει ἀπαλλαγῆ τοῦ ἀστρικοῦ του σώματος. Εἶναι τὰ "πνεύματα" τῶν Πνευματιστῶν. Ἐνίοτε ἐν τούτοις εἶναι ἀπλῶς "κελύφη" κάμα-ρουπικά, ἐγκαταλειφθέντα ἀπὸ τὸ ἀνώτερον Ἐγὼ καὶ δυνάμενα νὰ ἀναζωογονηθοῦν τῇ ψυχικῇ ἐπαφῇ μετ' ἄλλους ζῶντας καὶ δυνάμενα τότε νὰ προκαλέσουν διάφορα μαγικά φαινόμενα.

Βιβλιογρ. Spiesberger, Elementargeister, Naturgeister, Fröge.
 Franz Hartmann, Elementargeister, πολλά ἐκδόσεις.
 Decrespe, Matière 48. St. De Guaita, III. Papus,
 Ἰσθμ. Ἐπιστήμη & Ψυχισμός 65, 89. - Idem, Traité Elementaire
 408, 399. -

ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΑΙ ΟΙΚΙΑΙ. - Ὁ ERNESTO BOZZANO, εἰς μεθοδικὴν καὶ ἐπιστημονικὴν κραγατοσίαν τοῦ ἐπὶ τοῦ φαινομένου τῆς στοιχειώσεως, ὁρίζει ὡς ἐν συνολὸν μυστηριωδῶν καὶ ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀνεξηγήτων ἐκδηλώσεων, τῶν ὁποίων χαρακτηριστικὸν σημεῖον εἶναι τὸ νὰ παράγονται κατ' ἰδιαίτερον τρόπον, εἰς ὄρισμένους τινὰς τύπους. Γνωστὰ ἀπὸ ἀρχαιοτάτης ἐποχῆς τὰ φαινόμενα ταῦτα προσβάλλουν τὴν ἀκοήν, τὴν ὄρασιν, ἔστιν ὅτε καὶ τὴν ἀφήν. Συνίστανται εἰς διαφόρου φύσεως κρότους: κρούσεις, τριγμούς, ἀνοήματα καὶ κλεισίματα θυρῶν, μετακινήσεις μαρῶν ἀντικειμένων, ἀλύσεων, κρότος βημάτων, φωνάς, ἀναστεναγμούς κ.ά. Ἐπίσης παρουσιάζονται μετακινούμενα φῶτα, φάσματα ἐνδεδυμένων: εἰς λευκὰ ἐνδύματα ἅτινα ὡς ἐπὶ τὸ κλειστόν μετακινοῦνται χωρὶς νὰ φαίνωνται ὅτι δίδουν σημασίαν εἰς τοὺς παρισταμένους, ἄλλοτε κέλιον ἐπευθύνοντα τὴν λόγον πρὸς αὐτοὺς εἴτε διὰ χειρονομιῶν, εἴτε διὰ τῆς φωνῆς. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὰ φάσματα αὐτὰ εἶναι διαφανῆ καὶ διερχονται διὰ μέσου τῶν τοίχων καὶ ἐν γένει τῶν ὑλικῶν ἐμποδίων, ἐνίοτε ὅμως ἢ ὑλοποίησιν τῶν ἀναπτύσσεται εἰς τοιοῦτον βαθμὸν ὥστε νὰ δύναται νὰ ἀσκήσῃ πιέσεις ἐπὶ τῶν παρισταμένων. Ὁ κ. BOZZANO ἐμελέτησε 532 περιπτώσεις στοιχειώσεως. Αἱ 374 ἀνάγονται εἰς τὴν κατηγορίαν τῆς κυρίως στοιχειώσεως καὶ αἱ 158 εἰς τὴν γνωστὴν κατηγορίαν τῶν "θορυβοποιοῦν πνευμάτων" (ESPRITS TAPAGEURS, POLTERGEIST)

Ἐκ τῆς ἐν λόγῳ ἐρευνῆς ἀποδεικνύεται ἡ ἀντικειμενικὴ πραγματικότης τῶν φαινομένων τῆς στοιχειώσεως καὶ καταβάλλεται προσπάθεια νὰ δοθῇ ποιὰ τις ἐξήγησις αὐτῶν βάσει τῆς τηλεπαθητικῆς θεωρίας, τῶν σταθερῶν καὶ ἐμμένων μεταθανατῶν ἰδεῶν

καὶ διὰ τῆς ψυχικῆς ἐμποτίσεως.-

Βιβλιογρ. Em. Bozzano, Les Phenomenes de Hantise, 1921.
Cam. Flammarion, Les Maisons Hantees, Paris 1923.

"ΣΦΙΓΞ" 1936, 12.-Dare (Ἴνδου) 167. C. Lombroso, Ἰνν.
& Πνευματ. 168. A. Kardoc, L. Mediums 164. Dubor, 306.

R. Spirite, Σεπτ. 1922, 358, Μάρτ. 1923, 97, Ἰούλ. 1923, 318.-

Psychica No 25, 12. R. Du Psychisme Ἐκπαρ. 433. 464.

Περιοδ. Μεγ. Ἑλλ. Ἐγκυκλ. 11.12.26, 13.2.27.-

ΣΤΟΥΝΧΕΡΚΕ (STONEHENGE).-Διάσημον προϊστορικὸν μεγαλιθικὸν
μνημεῖον βορείως τοῦ SALISBURY ἐν Ἀγγλίᾳ. Τὸ μέγιστον
τιμῆμα τοῦ οἰκοδομήματος ἔχει σήμερον καταστραφῆ, τὸ τεράστιον
ὅμως ἔρεβια μαρτυροῦν περὶ τοῦ ἀρχικοῦ μεγέθους αὐτοῦ. Ἀπε-
τελεῖτο ἐπὶ κυκλικῶς διατεταγμένα 30 τῶνα, τὰ ὅποια πρὸς τὰ
ἄνω ἦσαν συνδεδεμένα. Εἰς τὸ μέσον τοῦ σχηματιζομένου κύκλου
ὑπῆρχεν εἰς δεύτερον βαθύτιον. Εἰς τὸ κέντρον φαίνεται νὰ
ὑπῆρχε εἰς βωμὸς ἢ λιθίνη κλάξ. Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἐπρό-
κειτο περὶ θρησκευτικοῦ οἰκοδομήματος. Ὑπάρχουν ἐπίσης πολὺ
ἀριθμοὶ ἀπόκρυφοὶ πληροφοροὶ περὶ αὐτοῦ.

Βιβλιογρ. Dr Rudolf Engler, Die Sonne als Symbol, Ζυρίχη.

ΣΤΟΥΛΛ ΣΤΡΙΠΛ.-(σικρ.).-Κατὰ τὴν H.P.B. καὶ BESANT, τὸ πρῶ-
τον σῶμα ἦται τὸ ὑλικὸν σῶμα τοῦ ἀνδρ. Παρὰ τῷ Παρακέλῳ
καλεῖται "στοιχειῶδες σῶμα". Παρὰ τῷ R. STEINER τὸ φυσικὸν ἢ
ἀπλῶς τὸ σῶμα. Εἶναι τὸ εὐρύτερον, χονδροειδέστερον σῶμα, ἐν
ἀντιθέσει πρὸς τὰ ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον λεπτοῦφέστερα τῆς
ἀνθρωπίνης καταστάσεως.-

Πρβλ. "Ἄνθρωπος, ἀρχαί".

ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΟΝ (LAGER).-Εἰς τὴν Π.Δ. ὁ ὄρος δηλοῦ τὸ στρατό-
πεδον τῶν ἀρχ. Ἑβραίων, εἰς τὸ ὅποιον διεφυλάσσοντο,
μεταξὺ ἄλλων τὰ ἱερὰ ἀντικείμενα. Ὁ ὄρος ἐγένετο ἀποδεικτὸς
ὑπὸ διαφόρων ὀργανώσεων μὲ τὴν ἰσοτιμίαν ἔννοιαν τῆς "συγκεν-
τρώσεως", "Στοῦξ", κ.κ. ὅπως μεταξὺ ἄλλων εἰς τοὺς ODD-FEL-
LONDS, καὶ εἰς τοὺς ἀνωτάτους ναῦτικους βαθμοὺς τοῦ Ε.Τ.

ΣΤΡΙΝΤΜΠΕΡΓΚ (AUGUST STRINDBERG).-γεν. 22.1.1849 Στοκχόλμη,
+ 14.5.1912 Στοκχόλμη.-

Κατ' ἀρχάς πρακτικὸς ἀλχημιστής, κατόπιν ὁπαδὸς τοῦ Φ

Σβέντεμποργκ. "Έγραψεν ἓν τρίτομον ἔργον περὶ τοῦ διδασκάλου του, τὸ ὁποῖον ἐχαρκτηρίσθη ἀπὸ τοῦ DR HERBERT FRITSCHÉ ὡς ἀσχολούμενον μὲ τὴν λευκὴν μαγείαν. -

"Έργα: Infamo. Nach Damaskus. Ein Blaubuch, Ein Zweites Ein Drittes Blaubuch, Μόναχον 1921.

- Naturbiologie, Μόναχ. 1921. Schwarze Fahnen, Μόν. 1922.

- Sylvia Sylvarum.

Βιβλιογρ. Herbert Fritsche, Aug. Strindberg, G. Meyrink, Kurt Aram, Drei Magische Dichter & Deuter, 1933.

ΣΤΡΩΒΙΛΟΣ ἢ ΔΙΝΗ (VORTEX). - Στρώβιλοι ἐνεργεῖας, δυνάμεις, ζωῆς, σχηματιζόμενοι ὑπὸ τοῦ Φ Φόχατ ἐντὸς τῆ οὐσίας τῶν διαφόρων πεδίων τοῦ κόσμου.

ΣΤΡΟΓΓΥΛΗ ΤΡΑΠΕΖΑ. - (Φ Ἰππόται, Ἄρθουρος).

ΣΤΡΟΓΓΥΛΟΙ ΠΥΡΡΟΙ ΙΡΑΛΝΔΙΑΣ. - Εἰς διάφορα μέρη τῆς Ἰρλανδίας ὑπάρχουν 62 ἐν ὅλῳ αἰκιοδομήματα ποικίλονται εἰς ὕψος ἀπὸ 28 μέχρι 37 μέτρων. Ἐίναι κυλινδρικά τὸ σχῆμα καὶ ἔχουν μίαν μόνον θύραν εἰς ὕψος 2,5. - 3 μέτρων ἀπὸ τοῦ ἐδάφους, καὶ ἐν ἄλλο μικρὸν ἄνοιγμα πλησίον τῆς κορυφῆς των. Τὸ σχῆμα των καὶ ἡ προέλευσις των ἀποτελεῖ καὶ σήμερον ἀντικείμενον συζητήσεων μεταξὺ τῶν ἀρχαιολόγων. Ἐλέχθη ὅτι ἦσαν ἀρχικῶς θάρονι ἢ ἐστὶαι ἱεροῦ πυρός. Ὁ Οὐμπράϊεν τοὺς θεωρεῖ ὡς ναοὺς ἀφιερωμένους εἰς τὴν λατρείαν τοῦ Ἥλιου καὶ τῆς Σελήνης. Κυριαρχοῦσα ἐν τοῦτοις ἐξηγήσει εἶναι ὅτι ἦσαν ναοὶ φαλλικῆς μορφῆς ὅμοιοι μὲ τοὺς παρομοίους ἐν Ἀνατολῇ πύργους. - (Λέσκαρης 732). -

ΣΤΥΠΤΗΡΙΑ. - (ΛΛΥΝ, ΛΛΑΥΝ). - Εἰς τὴν ἄλχημελαν ἀποκαλεῖται Σ. τὸ κοσμογονικὸν Χάος, καὶ ἡ πρώτη οὐσία ἐξ ἧς τὰ πάντα προήλθον. Συμβολίζεται δι' ἀνάρχου καὶ ἀτελευτήτου κύκλου, ὑπενθυμιζόντος τὸ σύμβολον τοῦ οὐρανόρου ὄψεως. Ἡ Σ. λοιπὸν εἶναι ἡ ἀδρανῆς οὐσία ἡ ὅποια δεόν νά ὑποβληθῆ εἰς συστηματικὴν ἐξέλιξιν ὑπὸ τοῦ ἀλχημιστοῦ ἵνα ληφθῆ ἡ ἄλχη ἔμφυχος, πεπολυμένη, ἀνδρόγυνος, κατέχουσα ἐν ἑαυτῇ τὰς ἑτερωνύμους ἐνεργείας τὰς ἀπαραιτήτους διὰ τὴν ζωὴν. PERNETY. - O. WIRTH, ἄλχ. ἰδεογραφ. ἐν Πρ. & Μελ. II. -

ΣΤΟΥΝΤΙΟΝ. - (Σίμων STUDIOΝ). - Εἰς αὐτὸν ἀφείλεται ἡ κατὰ τὸ 1598 ἐν Νυρεμβέργῃ ἰδρυθεῖσα ροδοσταυρικὴ ἡδελφότης,

μέ ἔμβλημα τῶ μυστικόν ρόδον καί τόν σταυρόν, ὑπό τόν τίτλον
MILITIA CRUCIFERA EVANGELICA.-

ΣΤΥΞ.- (γεν. Στυγός). Εἰς τοὺς ἀρχαίους Ἑλληνας εἰς ποτα-
μός εἰς τὸ μέσον τῆς Γῆς, ὁ ὁποῖος διαρρέει τόν ὑποχθόν-
ιον κόσμον, τόν Ἄδην, εἰς τόν ὁποῖον, κατὰ τὴν ἀντίληψιν
των κατέληγον αἱ ψυχαὶ τῶν νεκρῶν. Κατ' ἄλλην παράστασιν μὲν
λίμνη εἰς τόν ὑποχθόνιον κόσμον, ἣτις κατ' ὀφειμωτέρας πληρο-
φορίας περιβάλλει αὐτόν ἔννεάκις, μὲ θοαῖα, λασπυμένα νερά.
Οἱ θεοὶ ὠρκεύζοντα εἰς τὰ ὕδατα τῆς Στυγός καί ἦτο ὁ βραύτε-
ρος ὄρκος.-

ΣΤΩΙΚΟΙ.- Φ Ποσειδώνιος.

Διὰ τῆς Στοῆς πολιτογραφεῖται ὁ νέος ὄρκος: Λόγος σπερ-
ματικός, διὰ τοῦ ὁποῦ νοεῖται ὁ κοινός τῆς φύσεως λόγος,
ὁ διὰ πάντα διήκων καί ἐξ οὗ πρόσέρχονται ὡς ἐκ σπέρματος τὰ
πάντα. Τόν ὄρκον τοῦτον μέλλει ἀργότερον νὰ παραλάβῃ ὁ Φίλων
ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καί νὰ διευρύνῃ εἰς ὀλόκληρον σύστημα.

Ὁ Ποσειδώνιος, τὸ περικληθέστερον ὄνομα τῆς Μεσης Στο-
ῆς, ὀρίζει τὴν θεόν ὡς "πνεῦμα νοερὸν καί πυρῶδες, οὐκ ἔχον
μένμορφήν, μεταβάλλων δὲ εἰς ἅ βούλεται καί συναξομοιούμε-
νον πᾶσι." Περαιτέρω ὁ Κόσμος ἀναγνωρίζεται ὡς ζῶν ὀργανι-
σμός ("ζῶον") ἐμφυχοῦμενος καί διαθεόμενος ὑπὸ τοῦ Λόγου.
Ὁ Λόγος συνεπῶς ἐκλαμβάνεται ὡς ἡ νοερά θεία Ἀρχή ἢ διαχέ-
σιμα εἰς ὅλα τὰ ὄντα, εἰς τόν κόσμον καί εἰς αὐτόν τόν ἄνθρω-
πον, τὴν ζωὴν, βεβαίως ἣτις σχεδόν κατὰ γράμμα θά ἔπανα -
λειφθῆ εἰς τὸ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγέλιον: " Ἐν αὐτῷ (τῷ Λόγῳ)
ζωή ἦν καί ἡ ζωὴ ἦν τὸ ῥῶς τῶν ἀνθρώπων ." (α' 4).-

Μίαν σαφεῆ συμπληρώσασιν τῆς περὶ σπερματικοῦ Λόγου τῆς δι-
δασκαλίας τῶν Στωϊκῶν, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ πρωταρχικόν πῦρ,
δίδει ὁ Εὐσέβιος ἐκ Καισαρείας (+340): "τὸ μέντοι πρῶτον πῦρ
εἶναι καθάπερ ἐστι σπέρμα τῶν ἐπάντων ἔχον τῶς λόγους καί
τάς ἐστίας τῶν γεγονότων καί τῶν γιγνομένων καί τῶν ἐσομέ-
νων." (I, XV, 14).-

Ἡ δραστηριότης συνεπῶς τῶν λόγων τούτων, δὲν περατοῦ-
ται μὲ τὴν δημιουργίαν ἐνεργούν περαιτέρω, διαχέοντες τὴν
ζωτικὴν πνοὴν εἰς ὅλα τὰ ὑπάρξαντα, γιγνόμενα καί μελλοντι-
κά ὄντα. Οἱ πρῶτοι στίχοι τῆς Γενέσεως, ὡς γνωστόν, περιγράφου-
ν ὁμοίως τὴν δημιουργίαν τῆς γῆς ἐκ τοῦ πρωταρχικοῦ ὕδα-

τος διὰ τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ" εἶπε, καὶ ἐγένετο". Τοῦτο ἐπιβεβαιούται καὶ εἰς τὴν β' ἐπιστολὴν τοῦ Πέτρου, ἔνθα ἀναγράφεται: "Λαθάνει γὰρ αὐτούς τοῦτο θέλοντας (δηλ. παραμένει δι' ἐκείνους πού τὸ θέλουν κεκρυμμένον) ὅτι οὐρανοὶ ἦσαν ἑκαταλαί καὶ γῆ ἐξ ὕδατος καὶ δι' ὕδατος συνεστῶσα τῇ τοῦ Θεοῦ λόγῳ". - (Πέτρ. Β, 3, 5)

Βιβλιογρ. Π. Γράβιγγερ, Συμβολαὶ ἀρχ. ἑλλ. Ἀνθρωποσοφία Idem, Κοσμολογία 237.-

ΣΤΩΙΚΟΤΗΣ. - Βλ. Ἀπάθεια.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ. - Ἡ τέχνη τοῦ συγγράφειν, κατὰ τὸν Σαλν. Φ. Μαρτέν, εἴαν δὲν θεωρηθῇ ὡς δῶρον ἀνώτερον, εἶναι μία παλὴ καὶ ἴσως ἡ πλέον ἐπικίνδυνος διὰ τῆς ἀπολαῆς ὃ ἔχθρός δύναται νὰ δράσῃ. Προσπαθεῖ δι' αὐτῆς νὰ μᾶς γεμίσῃ μὲ ἀλαζονίαν, ἀναγκάζων ἡμᾶς νὰ αὐτοθανασιάζομεθα μέσα εἰς τὰ ἔργα μας."

"Ὅπως τὰ κλειῦστα ἔργα πού σήμερον δημοσιεύονται καὶ κατὰ ἑκατομμύρια κυκλοφοροῦν εἶναι κενὰ πνευματικότητος, ἔστω καὶ ἂν ὑπὸ τῶν πολλῶν χαρακτηρίζονται ὡς "πνευματικὰ δημιουργήματα". Ἐάν θέλωμεν νὰ κρίνωμεν περὶ τῶν ἀσημάντων καρπῶν τοῦς ὁποίους ἀποφέρουν αἱ προσπάθειαι τῶν λογοτεχνῶν μας διὰ τὴν πρόδον τοῦ πνεύματος δὲν ἔχομεν παρά νὰ παρατηρήσωμεν εἰς τι περιορίζεται ἡ ἐπιτυχία εἰς τὸ θέατρον μὲ τοῦς ὑπειλοτέρους στίχους καὶ τὰ χρησιμώτερα ἀπορθέγματα διὰ τὸ ἀνθρώπινον γένος. Ὁ θεατῆς ὅστις τὰ ἀκούει, ὅπως καὶ ὁ ἴδιος ποιητῆς, ἔχει ἐστραμμένην τὴν προσοχὴν πρὸς τὸν ἐξωτερικὸν ἄνθρωπον, δοκιμάζει μίαν ἐλαφρὰν ἐντύπωσιν, ἐν εἶδος συναισθηματικῆς συγκινησεως ἡ ὁποία καταλήγει εἰς μίαν μυϊκὴν διεγερσιν ἐκδηλουμένην μὲ χειροκροτήματα καὶ κέραν τούτου οὐδέν. "Ἐταί, ὅταν τὸ ἔργον τελειώσῃ, οἱ θεαταὶ ἐπανερχονται εἰς τὰ ἴδια, εἰς τὴν κοινὴν ζωὴν καὶ ἐλάχιστοι ξαναθυμοῦνται ὅ,τι ἠσθάνθησαν καὶ τελικῶς οὐδὲν ἀποκτοῦν.

"Οἱ λογοτέχνη γενικῶς, εἴτε ἐργάζονται εἰς τὸ θέατρον, εἴτε ἄλλως πως, φαίνεται ὅτι θέτουν ὡς ἀποκλειστικὸν σκοπὸν νὰ μᾶς συγκινοῦν, χωρὶς νὰ πολυσκέπτωνται εἰς τι αἱ συγκινήσεις θὰ μᾶς ὠφέλουν. Ἐπειδὴ δὲ ἐπιδιώκουν ταυτοχρόνως νὰ ἄρῃσιν εἰς τοῦς ἀναγνώστας των καὶ νὰ προκαλοῦν ἐπευφημίας, περιορίζονται νὰ μᾶς παρέχουν μόνον ἐκείνας τὰς συγκινήσεις

τάς όποίας τό πνευματικό μας έπέπεδον θεωρεῖ άρκετάς. 'Ο θε-
ατής, όπως καί ό άναγνώστης, συμφωνεῖ άσμένως μέ τήν εύκολον
αύτήν λύσιν· εάν αἱ συγκινήσεις εἶχον έπιβλητικώτερον χαρα-
κτήρα καί άπήτουν κάποιαν προσπάθειαν, κανείς δέν θά ήθελε
νά τόύς άκούσῃ· ό κόσμος θάλει νά διασκεδάσῃ μέ τήν εἰκόνα
τοῦ άληθοῦς, αλλά φοβεῖται νά άχθῆ μέχρις αὐτοῦ.

"Τοῦτο γίνεται διότι οἱ άνθρωποι δέν μελετοῦν τά αἰώνια
πράγματα, δέν μελετοῦν τόν Λόγον· δέν μελετοῦν άκόμη τήν σί-
κουμενικήν του δράσιν, οὔτε τό πώς αὐτή καί μόνη ή δράσις ό-
δηγεῖ πρός τήν ζωήν. Πώς τότε θά ήδυναντο νά ἴδουν τήν θεϊαν
πηγήν τοῦ σκοπτομένου καί εἰθανάτου ανθρώπου;"

Διά τοῦτο ή εύθύνη τῶν ὑπό τοῦ Λόγου πεποικισμένων συγ-
γραφέων εἶναι τεραστία. - (ST. MARTIN, Ὑπόμνημα τοῦ Ἄνθρω-
που-πνεύματος, Ἀθήναι, Β. ΣΦΙΓΓΟΣ, 212, 232, 237, 243). -

ΣΥΓΚΛΥΨΙΣ. - (CAMOUFLAGE). - τῶν μεμνημένων. -

Εἰς τήν άγιογραφίαν τῆς άνατολικῆς ορθοδόξου έκκλησίας,
ὑπάρχουν πολλά παραδεγματα φωτισμένων ανθρώπων, οἱ όποιοι
διά νά συγκαλύψουν τά πνευματικά των χαρίσματα από τόν όχλον,
συμπεριφερονται ως παράφρονες καί ένεργοῦν άναλόγως. Εἶναι οἱ
άποκαλούμενοι "παράφρονες έν Χριστῷ". Η συνήθεια αὐτή ά-
παντεῖται εύρύτατα εἰς τάς άνατολικῆς θρησιείας καί ἴδια εἰς
τόν Ταοῖσμόν; όπου άληθῶς μεμνημένοι άνωτέρου βαθμοῦ έφορα-
νίζονται μέ τό πρόσωπεῖον τοῦ ταχυδακτυλουργοῦ ή τοῦ κολνοῦ
έμπόρου ἵππων. - Ἐπί τοῦ θέματος αὐτοῦ άφιέρωσεν ό R. GUENON
δύο κεφάλαια τοῦ έργου του: INITIATION ET REALISATION SPIRI-
TUELLE. -

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΙΣ. - (CONCENTRATION). - έν τοῦ λατ. CUMCENTRUM, συνδ-
νώνειν εἰς έν σημεῖον. Περισυλλαγή τῆς σκέψως, προσκο-
φίς, πρόσσχη εἰς έν σημεῖον μέ άπόσπασιν τῆς προσοχῆς καί θε-
λήσεως από τήν καθημερινήν άπασχόλησιν, συνθετική σκέψις. Εἰς
τόν Ἐσωτερισμόν καλεῖται Σ. ή πρακτική ήτις συνίσταται εἰς
τήν σταθερόπολιν εν ένός άντικειμένου όλων τῶν νοητικῶν
καί συναίσθηματικῶν ἱκανότητων. Κατά τήν έτυμολογίαν τῆς λέ-
ξεως, εἶναι ή συνεχῆς σύγκλεισις τοῦ κύκλου επί τῆς άκτῆνος
τοῦ όποίου έκδηλοῦνται ἱκανότητες αὐται, μέχρι ότου κατατά-
λάξουν επί μόνου τοῦ έκλεγοντος άντικειμένου ή επί μιᾶς

τῶν ὀφείων του. Τὰ διάφορα σώματα εἰς τὴν συνήθη των κατάστα-
σιν, ἔχουν ἀδιάκοπον τάσιν νά ἀντιδροῦν ἀπέναντι τοῦ ἐξωτερι-
κοῦ των περιβάλλοντος. Τὰ φυσικά αἰσθητήρια π.χ. δέχονται ἀ-
διακόπως ἐντυπώσεις αἱ ὁποῖαι, ἐνεργοῦσαι διὰ τοῦ ἐγκεφάλου,
ἐπὶ τῶν ἀνωτέρων ὀχημάτων, γεννοῦν σειρὰν ὅλην συγκινήσεων
καὶ σκέψεων. Ἡ ἱκανότης νά διατηρῶμεν τὰ σώματα εἰς κατάστα-
σιν ἀπολύτου ἡρεμίας διὰ νά μὴ εἶναι εὐάσθητα εἰς ὅλον αὐ-
τὸν τὸν βομβαρδισμόν ἐντυπώσεων ἐρχομένων ἐκ τοῦ ἔξω κόσμου,
καλεῖται Συγκέντρωσις.

Ἡ ἀπόκτησις τῆς ἱκανότητος ταύτης μέχρις ἐνός βαθμοῦ,
ἔστω καὶ ἀτελοῦς, εἶναι ἔργον δύσκολον καὶ ἀπαιτεῖ προσπάθει-
ας ἐτῶν καὶ ὑπομονῆν οὐχὶ τῆν συνήθη. Ἄλλ' αἱ συνήθειαι καὶ
αὐτοῦ ἀκόμη τοῦ συνήθους βίου ἀπειτοῦν ἐν μέτρον Συγκεντρώσε-
ως. Μανθάνομεν νά γράφωμεν μίαν ἐπιστολήν ἢ νά ἐκτελοῦμεν λογι-
σμούς ἐν μέσῳ ποιικίλων ἀποσπάσεων, ὅπως ἡ ὀδική κυκλοφορία
ἐνός πολυσυχνάστου δρόμου, αἱ διάφοροι συζητήσεις, ἡ διελευ-
σις τρίτων προσώπων διὰ τοῦ δωματίου. Ὅταν ἀρχίζωμεν τὴν με-
θοδικὴν ἀσκήσιν τῆς Γιόγκα ἀντιμετωπίζομεν ἀκόμη μεζονα δυ-
σκολίαν, διότι τὸ ἐκλεγέν ἀντικείμενον συγκεντρώσεως, εἶναι
συνήθως μία ἀφηρημένη ἰδέα καὶ ὄχι μία φυσικὴ ἐνασχόλησις.

Τὸ μυστικόν ὅμως τῆς ἐπιτυχίας εἶναι νά τονώσωμεν τὸ
ἐνδιαφέρον μας μέχρι τοιοῦτου σημείου, ὥστε τὸ ἀντικείμενον
ἐπὶ τοῦ ὁποῦοι θελομεν νά συγκεντρώσωμεν τὴν προσοχήν νά μᾶς
ἀπορροφήσῃ τούλάχιστον ὅσον καὶ ἡ σύνταξις μιᾶς ἐπιστολῆς ἢ
ὁ ἰσολογισμὸς μας. Τότε ἡ Σ. καθίσταται ὁλοῦν καὶ πλεον εὐκό-
λος.

Συνιθασμένη μὲ τὴν Σ. εἶναι καὶ ἡ τέχνη τῆς "ὄρατοποιή-
σεως" (VISUALIZATION) ποὺ συνίσταται εἰς τὴν ἱκανότητα δημι-
ουργίας μορφῶν-σκέψεων καὶ τῆς ἀντικειμενικῆς διαπλάσεως αὐ-
τῶν βοηθεῖα τῆς φαντασίας (ὁ δημιουργὸς παράγων τῶν εἰκῶν
τοῦ νοητικοῦ σώματος) ἐντὸς τῆς οὐσίας τῶν ἀνωτέρων πεδίων.
Ταῦτο ἐμφανίζεται καλλίτερον διαρκούσης τῆς φυσικῆς ἐνσαρκώ-
σεως, διότι οἱ πρόσθετοι περιορισμοὶ τοῦ φυσικοῦ ὀχηματος πε-
ρέχουν εἰς τὴν συνείδησιν (ἢ ὁποῖα ἤδη εἰς τὸ ἀστρικόν ὄχημα
τείνει νά καταστῇ ὀγκωδέστερα καὶ πλεον συγκεχυμένη) ποιᾶν
τινα μεζονα ἀκρίβειαν καὶ προσδιορισμόν. Ἡ ὄρατοποιήσις
περὶ τῆς ἐκάμομεν ἀνωτέρω λόγον εἶναι εἰς τῶν μπουδαιστέρων

παραγόντων τῆς πρακτικῆς Μαγείας.

Ἐκτὸ πλεόν εἰς ἄνθρωπος τοῦ δέν ἐξέμαθεν ἀκόμη νά συγκεντροῦται, δέν δύναται νά χρησιμοποιοηθῆ ταυτοχρόνως εἰς διάφορα ἔργα, εἴτε ἐκτὸ φυσικοῦ πεδίου, εἴτε ἐκτὸ τῶν ἄνωτέρων περιλαχῶν. Τοῦτο ὅμως ἔχει μεγίστην σημασίαν εἰς τὰ προκωχωρημένα στάδια τῆς ἀποκρύφου ἀσκήσεως, ὅταν ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὑπερσυνήθειαι κόσμου ἐνσωματωῦνται εἰς τὴν ἀφουπνισθεῦσαν συνείδησιν. (RHEA, MEER WEDSWOOD).

Ἐξ ἄλλου ὁ ὅρος Σ. ἔχει εἰς τὰς διαφόρους σχολὰς Ἐσωτερικοῦ, ἅσαν θεωρητικὰς σημασίας, ὥστε μὲ τὴν ἀπλὴν λέξιν Σ. νά μὴ δύναμεθα νά κρινώμεν περὶ τίνος πρόκειται καὶ πρέπει νά ἐλεγχώμεν τὸν σχετικὸν ὄρισμόν.

Εἰς τὴν διδασκαλίαν τοῦ Πνεύματος (NEUGEIST) Σ. εἶναι ἡ συσπῆρεσις ὅλων τῶν σωματικῶν, ἡθικῶν καὶ νοητικῶν ἐνεργειῶν, ἐν τῇ προσπάθειά τῆς τελειώσεως, αὐτοπραγματώσεως καὶ ἀληθοῦς ἡνθρωπισμοῦ.

Εἰς τὴν ἡνθρωποσφῆραν, Συγκέντρωσις εἶναι ἡ πρώτη τῶν 4 προϋποθέσεων (ἐτραπῶν) τῆς μαθητοῦ. Αὐτὸ τὸ ὄποιον ἡ ἡνθρωποσφῆρα δι' αὐτοῦ ἀντιλαμβάνεται, καλεῖται ὑπὸ ἄλλων σχολῶν Π Διαλογισμὸς (MEDITATION). Πρὸς ἀσκήσιν τῆς Σ. εἶναι ἐμπάναγες, κατὰ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Στάινερ, ὅπως ὁ καθένας βοηθεῖα καταλλήλων ἀσκήσεων, ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὰς ἐντυπώσεις τοῦ κόσμου ἰὼν αἰσθητηρίων. Δέον τοῦλάχιστον ἐπὶ τινος στιγμῆς νά ἐπιτύχη ἑσπῆραν γαλήνην, ἔστω ἐπὶ 5 λεπτά τὸ πρῶν, πρὶν ἀρχίσῃ τὴν ἐργασίαν του. Ὁφείλει κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα νά ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸ καθημερινὸν καὶ νά ἀφήσῃ νά παρέλθουν ὅλαι αἱ ἔγνοιαι καὶ ἀσχολίαι τῆς ψυχῆς. Αἱ ἀσκήσεις αὗται ὁμοιάζουν μὲ ἐκείνας ποῦ ὁ Νεοταλδτζί συνίστα εἰς τοὺς μαθητὰς του. Ἐν ἄνθος, ἐν ζῶον δύναται ἐν προκειμένῳ καὶ νά ἀποκαλύψῃ. Μετὰ ἐκπολυθεῖ διὰ τὸν Στάινερ ἡ δευτέρα βαθμὶς, ὁ διαλογισμὸς.

Τὴν καλλιτέραν εἰσήγησιν εἰς τὴν Σ. δεδει ἐν τούτοις ἡ διδασκαλία τοῦ Βούδδα εἰς τὴν Σατιπατάν Σούτα ἥτις ἀπαντᾷται εἰς δύο σημεῖα τοῦ κανόνος Πάλι: Εἰς τὴν MAJJHIMA NIKAYA ὡς 10ος λόγος καὶ εἰς τὴν Nettiya Nikaya ὡς 22ος λόγος.-(Πρβλ. Δαρᾶνα).-

Βιβλιογρ. Andre Sonnen, Die Praxis der Konzentration

-Meditation. Swami Vivekananda, Konzentr. & Meditation.
Edith Hornung, "Wege zur Selbstanfaltung."
F. Tanner, Der Knoten im Taschentuch, 1965.
Nyama-Ponika, Sattipathana, Konstanz 1950
Transchär, Konzentr. & Meditation
K.O. Schmidt, "Wie Konzentriere ich mich;
O.A. Isbert, "Konzentr. & Schöpferisches Denken, Heidenhm
R. Gerling, Kunst & Konzentration.
Dr Phil. Erwin Zippert, Vom Gleichgewicht d. Seele, Ulm 1958
Swami Sivananda Sarasvati, Pratique de la Meditation, 1950
Π. Γράβιγγερ, Πολυτισμός 157, 167. Sage, Γιόγκα 63.
Heindel, 634. Le Clair, 25 Leçons 111. Στάινερ, Μήσις 57, 68

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΙΣ-ΔΙΑΣΠΟΡΑ. - (Βλ. Σόλβε-Κοάγκουλα) Π. Γράβιγγερ,
M. Ψ.Θ. 404). -

ΣΥΓΚΡΗΤΙΣΜΟΣ. - καὶ Σύνθεσις (SYNCRETISM). -

"Ἡ ἀνάμειξις παντοειδῶν παραδοσιακῶν καὶ τυπολογικῶν στοιχείων ἄνευ πνεύματος συνθέσεως, ἀποτελεῖ πρακτικὴν ὄχι μὲν νόον ἄσκοπον ἀλλὰ καὶ ἐπικίνδυνον. Ἄλλο λοιπὸν Σύνθεσις καὶ ἄλλο Συγκρητισμός. Αἱ νεώτεραι νοθεῖαι τῆς Παραδόσεως, τόσον ὑπὸ τῆς "Ἐπιστήμης τῶν θρησκειῶν", ὅσον καὶ ὑπὸ τῶν Ἀποκριστικῶν καὶ αὐτῶν τῶν Θεοσόφων, εἶναι καθαρὰ συγκρητιστικὰ προὔδοντα. Εἰς αὐτὰ πράγματι διακρίνει τις κερματισμένας γνώσεις ποικίλων παραδοσιακῶν μορφῶν, αἱ ὅποιαι δὲν ἔχουν κατανοηθῆ ἢ ἔχουν παραμορφωθῆ, ἀναμεικτους μὲ φιλοσοφικὰς σκέψεις καὶ βέβηλον ἐπιστημονικὸν τρόπον τοῦ σκέπτεσθαι. Ὑπάρχουν ἄλλως τε καὶ φιλοσοφικαὶ θεωρίαι αἱ ὅποιαι ἔχουν συρραφῆ ἐξ ἀποσπασμάτων ἄλλων θεωριῶν. Εἰς τὴν περιπτώσει ταύτην ὁ συγκρητισμός καλεῖται συχνὰ καὶ "ἐκλεκτισμός", τοῦτο ὅμως δὲν βαρύνει τόσον ἐφ' ὅσον πρόκειται περὶ Φιλοσοφίας, ἄρα περὶ βεβήλου σκέψεως καὶ οὐδὲν ἄλλο ἐπιδιδώμεται εἰς τὴν πραγματικότητα ἀπὸ ἐκεῖνο παρ' εἶναι". -

"Ὁ Συγκρητισμός λοιπὸν εἶναι μὲν ὡς κέρα βέβηλος ὑπόθεσις· δὲν ἐκπροσωπεῖ οὐδεμίαν σύνθεσιν, ἀλλ' ἀπὸ τινος πλεονεξίας ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετον ταύτης. Ἡ Σύνθεσις ξεκινᾷ ἀπὸ ὠρισμένης ἀρχῆς, ἄρα ἀπὸ ἐνδοτέρας βάσεως. Βαίνει τρόπον τινα ἀπὸ τοῦ κέντρου πρὸς τὴν περιφέρειαν, ἐνῶ ὁ Συγκρητισμός παραμένει ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν περιφέρειαν. Συνεπῶς εἶναι ἀναλυτικὸς καὶ πᾶν ἄλλο ἢ συνθετικὸς". -

Βιβλιογρ. R. Guenon, 'Επισκοπήσεις επί τῆς μυθώσεως, Ἀθήναι 1966, ΒΙΒΛ.ΣΦΙΓΓΟΣ κερ. VI.-

ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΝΟΟΤΡΟΠΙΑ. - Κατά τόν R. GUENON "Ὁ νεώτερος Πολιτισμός ἐμφανίζεται εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς ἀνθρωπότητος ὡς μία πραγματικὴ ἀνωμαλία. Ἐξ ὧσων γνωρίζομεν, εἶναι ὁ μόνος ποὺ ἀνεπτύχθη ὑπὸ μορφὴν καθαρῶς ὑλιστικῆν, ὁ μόνος ἐπίσης ποὺ δὲν στηρίζεται ἐπ' οὐδενὸς ἐρείσματος ἢ ἀρχῆς, ἀνωτέρας τάξεως τῆς ὕλης. Ἡ ὑλικὴ αὕτη ἀνάπτυξις ἤτις συνεχίζεται ἀπὸ ἀρκετῶν πῶν αἰώνων, καὶ βαίνει ὁμαλῶς ἐπιταχυνομένη ἐπὶ μᾶλλον καὶ πλεον, συνοδεύεται ἀπὸ πνευματικὴν ὀπισθοδρομήσιν, ποὺ ἡ πρώτη εἶναι τελεῶς ἀνίσχυρος καὶ ἐξισορροπησῆ. Ομοιοῦμεν ἐννοεῖται περὶ τῆς ἀληθοῦς καὶ καθαρῆς πνευματικότητος (SPIRITUALITE) καὶ ἀρνούμεθα νὰ ἀποδώσωμεν τὸν ὄρον τοῦτον εἰς ὅ,τι οἱ νεώτεροι δι' αὐτοῦ ἐννοοῦν, ὅπως ἡ καλλιέργεια τῶν πειραματικῶν ἐπιστημῶν με σκοπὸν τὰς πρακτικὰς ἐφαρμογὰς ἄς εἶναι ἐπιθετικαὶ νὰ προσφέρουν".

Κατὰ ταῦτα οὔτε αἱ ἐπιστημονικαὶ ἀνακαλύψεις καὶ ἐφευρέσεις, οὔτε τὰ τεχνικὰ ἐπιτεύγματα τῆς Ἐπιστήμης ἀλλ' οὔτε καὶ τὰ λαγοτεχνικὰ προϊόντα εἶναι κατὰ τόν GUENON, "πνευματικὸν καρπὸν" τῆς πνευματικότητος τοῦ ἀνθρώπου.

"Ἡ παρακμὴ αὕτη, συνεχίζει ὁ R.G., δὲν ἐπετελέσθη διὰ μιᾶς· θὰ ἠδυνάμεθα νὰ παρεκτασθῶμεν τὴν πορείαν τῆς διὰ μέσου ὅλης τῆς νεωτέρας Φιλοσοφίας. Ἡ ἀπώλεια ἢ ἡ λήθη τῆς ἀληθοῦς πνευματικότητος, κατέστησε δυνατὰς τὰς ἀκολούθους δύο πλάνας ποὺ μόνον φαινομενικῶς ἀντιτίθενται πρὸς ἀλλήλους καὶ εἶναι ἀντιθέτως σχετικὰ καὶ παραπληρωματικὰ: ὁ ὀρθολογισμὸς καὶ ὁ συναισθηματισμὸς. Ἐφ' ἧς στιγμῆς ἀπαρηγόητις ἡ ἀγνοήσῃ πᾶσαν γνῶσιν καθαρῶς πνευματικῆν, ὅπως ἐγένετο ἀπὸ τοῦ Κρτεσόν καὶ ἐρεθῆς, καταλήγει ἀφ' ἑνὸς εἰς τὸν θετικισμὸν, εἰς τὸν ἡγωνιστικισμὸν καὶ εἰς ὅλας τὰς παραπλανήσεις τῶν ἐπιστημονιζόντων καὶ ἀφ' ἑτέρου εἰς ὅλας τὰς συγχρόνους θεωρίας αἱ ὁποῖαι, μὴ ἀρκοῦμεναι εἰς ὅλα ὅσα ἡ λογικὴ δύναται νὰ τοὺς παρέσχη, ἀναζητοῦν κατὰ ἄλλο, ἀλλὰ τὸ ζητοῦν ἀπὸ τῆς πλευρᾶς τοῦ συναισθηματος καὶ τοῦ ἐνστικτου, δηλ. κάτωθεν τῆς λογικῆς καὶ οὐχὶ ὑπερθεν αὐτῆς, καταλήγουσιν δὲ μαζὶ μετὰ τὸν Γουίλλιαμ Τζαίημς ὡς παράδειγμα, νὰ διακρίνουν εἰς τὴν

ὑποσυνελώνσιν τό μέσον δι' οὗ δύναται ὁ ἄνθρωπος νά ἔλθῃ εἰς ἐπικοινωνίαν μετὰ τοῦ Θεοῦ.

"Ἡ ἔννοια τῆς Ἀληθείας, ἀροῦ κατέπεσε μέχρι τοῦ σημείου ὥστε νά μή εἶναι εἰμῆ παράστασις τῆς αἰσθητῆς πραγματικότητος, ἐταυτίσθη τελικῶς διά τοῦ πραγματισμοῦ μέ τόν ὠφελισμόν, πρᾶγμα τοῦ ἰσοδυναμοῦ μέ τήν τελείαν κατάργησίν τῆς πράγματι εἰς τι χρειάζεται ἡ Ἀλήθεια εἰς ἓνα κόσμον τοῦ ὀποιοῦ αἰ βλέψεις εἶναι μοναδικά ὕλικά καί συναισθηματικά;

"Νομίζομεν ὅτι πρέπει προπαντός νά ἀναστηλωθῇ ἡ ἀληθῆς πνευματικότης καί μαζί μέ αὐτήν ἡ ἔννοια τῆς Διδακασιακῆς καί τῆς Παραδόσεως εἶναι ἡ ἐσχάτη στιγμή διά νά ἀποδειχθῇ ὅτι μέσα εἰς τήν θρησκείαν ὑπάρχει καί κάτι ἄλλο ἀπό μίαν ἀκλήν συναισθηματικὴν εὐσέβειαν, κάτι ἄλλο ἀπό ἠθικά παραγγέλματα, ἢ ῥάσεις παρηγορίας πρὸς χρήσιν τῶν ἐξηθενησμένων ὑπὸ τοῦ πόνου πνευμάτων, ὅτι ἐν τῇ θρησκείᾳ δυνάμεθα νά εὐρωμεν τήν "στερεάν τροφήν" περὶ ἧς ὁμιλεῖ ὁ Ἀπόστ. Παῦλος εἰς τήν πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολὴν του".-

Ἐάν τοῦτο ἰσχῆν διά τήν θρησκείαν, κατὰ μέγζονα λόγον ἰσχύει διά τὰς Μυητικὰς Ὀργανώσεις, ὅπου ὁ λόγος ὑπέβησεν εἰς ἓνα καθαρῶς μεταρυσικὸν καί παραδοσιακόν. Οἱ ἰσχυρότεροι εἰς μίαν μυστηριακὴν Ὀργάνωσιν, ὅπως ἐπὶ παραδείγματι ὁ Ε.Τ., δέν ἀναμένει ἠθικά παραγγέλματα καί ἐπιστημονικὰ διαλέξεις, ἀλλὰ τὸν τρόπον διά τοῦ ὀποιοῦ θά ἀναπτυχθῇ ὁ πνευματικὸς του ὀρίζων, ὅχι ὁ διανοητικὸς του τοιοῦτος.

"Ἡ ἀναμάρθρωσις τῆς νεωτέρας νοσητικῆς, καταλήγει ὁ R. G., μέ ὅλα τὰ παρακολουθήματά της: ἀναστήλωσις τῆς ἀληθοῦς πνευματικότητος καί τῆς δογματικῆς παραδόσεως, αἱ ὁποῖαι δέν διαχωρίζονται ἀλλήλων, εἶναι ἀσφαλῶς ἔργον εὐρύτατον· εἶναι ὅμως τοῦτο λόγος διά νά μή τό ἀναλάβωμεν; Νομίζομεν ἀντιθέτως ὅτι ἐν τοιοῦτον ἔργον ἀποτελεῖ ἓνα τῶν σκοπῶν, τὸν ὑψηλότερον καί σοβαρότερον εἰς τὸν ὀποῖον θά ἔπρεπε νά ἐπιδοθῇ μίαν κοινωνίαν καί εἰδικώτερον αἰ μυσταγωγικαὶ Ἐταιρίαι".- Βιβλιογρ. R. Guenon, Χριστιανικὸς Ἐσωτερικισμὸς, σ. 57; Ἀθῆναι 1967. ΒΙΒΛ. ΣΦΙΓΓΟΣ.-

ΣΥΖΗΤΗΣΙΣ.- (DISCUSSION).- Κάθε τι τό ὀποῖον ἀνάγεται εἰς τὴν μυητικὴν γνῶσιν, ἐπ' οὐδενὸς λόγῳ δύναται ν' ἀποτελέσῃ

ἀντικείμενον "συζητήσεως", ἡ δὲ συζήτησις γενικῶς εἶναι μίαν κατ' ἔσοχὴν βέβηλος μέθοδος ἀναζητήσεως τῆς "ἀληθείας". Μία μεταφυσικὴ Ἀλήθεια, εἴτε εἶναι Ἀλήθεια, εἴτε δὲν εἶναι. Καὶ εἰς τὴν πρώτην περιπτώσιν, εἴτε γίνεται ἀποδεκτὴ, ἢ ἀπορρίπτεται, πάντως ὁμως δὲν συζητεῖται. Τινὲς ἠθέλησαν νὰ συμπεράνουν ἐξ αὐτοῦ ὅτι ἡ μυητικὴ διδασκαλία δέον νὰ γίνε-
ται δεκτὴ "παθητικῶς" ἢ "δογματικῶς" καὶ νὰ χρησιμοποιήσουν μάλιστα τοῦτο ὡς ἐπιχείρημα ἐναντίον τῆς Μυήσεως. Ἡ μυητικὴ διδασκαλία, διὰ νὰ εἶναι ἀληθῶς ἐπιφελής, ἀπαιτεῖ φυσικὰ μέ-
αν στάσις "δεκτικῆς", πλὴν ὁμως δεκτικότης δὲν εἶναι παντε-
λῶς συνώνυμον τοῦ "παθητικότης". Πράγματι ἡ διδασκαλία αὕτη ἀπαιτεῖ ἐκ μέρους τοῦ δέκτου τῆς, μίαν συνεχῆ καὶ ἐνεργὴν προσπάθειαν ἀφομοιώσεως, καὶ δεῖ εἰς τὸν ὑψηλότερον βαθμὸν, ποσὶ δυνάμει νὰ συλλεβώμεν. Ἀντιθέτως θὰ ἔπρεπε νὰ ἀποδώσω-
μεν τὴν μορφήν τῆς παθητικότητος εἰς τὴν βέβηλον διδασκαλίαν, διότι αὕτη ὡς σκοπὸν προθετεῖ νὰ παράσχω δεδομένα τὰ ὅποια θὰ πρέπει νὰ "ἐκμαθηθοῦν" περισσώτερον παρά νὰ κατενοηθοῦν
δηλ. μὲ ἄλλας λέξεις ὁ μαθητὴς καλεῖται νὰ ἀποθησαυρίσῃ καὶ νὰ ἀποτύπωσῃ εἰς τὴν μνήμην του ἐννοίας, χωρὶς νὰ ἀποτελέ-
σούν ἀντικείμενον πραγματικῆς ἀφομοιώσεως.

Βιβλιογρ. Rene Guenon, Ἐπισκοπήσεις ἐπὶ τῆς Μυήσεως, σ. 209, Ἀθήναι 1966, BIBAI. ΣΦΙΓΓΟΣ.-

ΣΥΖΥΓΙΑ.- Γνωστικὸς ὅρος ἐφαρμοζόμενος ἐφ' ὅλων τῶν δυάδων, ἢτοι ὅλων τῶν ἐντιθέσεων δύο διαμετρικῶς ἐντιθέτων ὄρων.

ΣΥΛΙΑΝΙ (CYLIANI). Ἡ προσωπικότης τοῦ συγγραφέως τοῦ "HERMES DEVOILE" ποῦ ἐξεδόθη τὸ 1832 παραμένει μυστηριώδης, διότι τὸ ὄνομα CYLIANI εἶναι ψευδώνυμον. Συμφώνως πρὸς τὴν σύντομον περιγραφὴν τοῦ βίου του ποῦ ὁ ἴδιος εἰς τὸ βιβλίον του κἀμνει, ἤρχισε νὰ ἀσχολῆται μὲ τὴν Ἀλχημίαν ἀπὸ ἡλικίας 17 ἐτῶν, ὅταν ἐξορεύσῃ ἡ Γαλλικὴ Ἐπανάστασις. Κατέκτησε σημαντοὺς θέσεις εἰς τὴν Διοκνησίαν, ἐνυμφεθῆ καὶ ἀπέκτησε πολλὰ τέκνα, τὰ ὅποια ὁμως ὅλα ἀπεβίωσαν.

Τῆ 1831, βεβαιώνει, ἄκαμα τὴν μεγάλην μου ἀνακάλυψιν. Ὁ οὐρανὸς μοῦ ἐπέτρεψε νὰ ἐπιτύχω τὴν παρασκευὴν τῆς φιλοσοφικῆς Λέθου; ἀφοῦ διήλθον 37 ἔτη ἀναζητῶν, ἡγεθῆνθα τουλάχιστον 1500 νύκτας, ἐδοκίμασα ἀναριθμητοὺς ἀτυχίας καὶ δυ-

σαναπληρώτους άπωλείας...".

Τό έργον τοῦ ἐγκατέλειψε εἶναι ἀλληγορικόν: μετὰ μακράς καί ἀκάρτους ἀναζητήσεις, συναντᾷ μίαν νόμφην διά τῆς ἀποκείας ἀνευρίσκει εἰς ἕνα ναόν δύο στοιχεῖα τά ὅποια περιεῖχον τό ἐν τῆν " πρώτην " ἄλην" καί τό δεύτερον τῶ " ἀστρικῶν πνεῦμα". Περιγράφει ἐν συνεχεῖ τῶν τρόπων διά τοῦ ὁποῦ ἐπέτυχε νά παρασκευάσῃ ἐν ἔλαιον κόσμου χρυσοῦ ἱκανοῦ νά μεταστοιχειώσῃ τῶν ὑδρόργυρον εἰς χρυσόν.

Ὁ " Ἀποκεκαλυμμένος " Ἐρμῆς" εἶναι τό μόνον γνωστόν ἔργον τοῦ CYLIANI. Ἐπανεξεδόθη τῷ 1961 ὑπό τῶν EDITIONS TRADITIONNELLES, PARIS.-

ΣΥΛΛΟΓΙΣΜΟΣ (REFLEXION). - Ὁ πρὸς τό ἑσωτερικόν στρεφόμενος διαλογισμός, ἡ στροφή πρὸς τῶ ἑσω τῆς συνειδήσεως. Ὁ Σ. χαρακτηρίζεται ἀπὸ τῆν θέσιν τῆς καλλιτέρας ἑσωτερικῆς διανοήσεως.-

ΣΥΛΦΑΙ ἢ ΣΥΛΦΙΑΔΕΣ. - (SYLPHES, SYLPHIDES). - Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Παρακέλσου, ἀλλὰ καί πρότερον, ὅρος δηλῶν στοιχειακῶ πνεῦμα (βλ. λ.) ἰδίᾳ τοῦ ἀέρος. Ἀἱ Σ. εἶναι ἄρρενες ἢ θῆλειες καί παρουσιάζονται μέ ἀνθρωπίνην ὕφιν. Εἶναι ὄντα θνητά, καί δέν ἔχουν ἀθάνατον ψυχῆν. Βιβλιογρ. Π. Γράβιγγερ, Κοσμολ. 334. - Idem Μ.Ψ.Θ. 426.-

ΣΥΜΒΟΛΙΚΑΙ ΣΤΟΑΙ. - ἡ τοῦ Ἁγ. Ἰωάννου. Ἀἱ τεκτονικαί Στοαί αἱ ὅποια περιλαμβάνουν καί χειρίζονται τοὺς τρεῖς πρώτους (συμβολικοῦς) βαθμοῦς. Ἡ διδασκαλία τῶν τριῶν τούτων πρώτων βαθμῶν, εἶναι θεμελιώδης καί βασιική, τοῦτο δέ ἔκαμε μερικοῦς τῶν Τεκτόνων (ἀδελφῶν) νά θέσουν ἐν ἀμφιβολίᾳ τῆν ἀξίαν τῶν ἑνωτέρων φιλοσοφικῶν βαθμῶν. Οἱ τελευταῖοι ἀποσαφηνίζου καί ἐπεκτείνουν διά νέων συμβόλων καί ἀλληγοριῶν, τό βασικόν περιεχόμενον τῶν πρώτων συμβολικῶν βαθμῶν.

ΣΥΜΒΟΛΙΚΗ. - Ἡ διδασκαλία περὶ τῶν διαφορῶν συμβόλων βάσει τῶν δεδομένων τοῦ Θ Συμβολισμοῦ.

ΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟΣ. - Ἡ κυριώτερα μέθοδος διδασκαλίας μηητικῶν ἀληθειῶν. Συνίστάται εἰς τό ἐκφράζειν μίαν ὑπερβατικῆν ἰδέαν ἢ σκέψιν βοηθεῖα εἰκόνος ἢ διαγράμματος (συμβόλου Θ) καί

εύθελαν εἰς τὴν συνελθῆσθαι τοῦ μαθητοῦ ἐνεργοῦντος, ὅπου τὸ σύμβολον περιλαμβάνει μίαν ἰδέαν ἢ ὅμοια ἔχει μητηκὴν σημασίαν καὶ ἄλλαν.

Ἐνδοτε νοεῖται ὑπὸ τὸν ὄρον Σ., ἐπίσης ἡ πνευματικὴ ἰκανότης νὰ ἀντιλαμβάνομεθα τὴν σημασίαν ἣτις κρύπτεται ὀπίσθεν τῶν ἀπλῶν μορφῶν, νὰ ἀναπτύσσωμεν αὐτὴν καὶ νὰ ἐρμηνεύσωμεν.

Ὁ Σ. δύναιται νὰ διαιρεθῆ εἰς δύο μεγάλας κλάσεις :

I) Εἰς τὸ ἐμβληματικὸν Σ. καὶ II) Εἰς τὸν σχηματικὸν Σ. (τὸν καὶ σπουδαιότερον). Ὁ Πρῶτος, βασιζόμενος ἐπὶ τοῦ νόμου τῆς Ἀναλογίας ἀποδίδει ἰδέας συναφεῖς μὲ τὸ ἀντικείμενον. π.χ. ὁ κανὼν θὰ συμβολίσῃ τὴν εὐθύτητα τοῦ χαρακτήρος, τὸν νόμον τὸ λευκὸν χρῶμα, τὴν ἀγνότητα, τὴν ἐξωδότητα. Ὁ κυρίως μητηκὸς Σ. εἶναι γενικῶς "σχηματικὸς". Εἶναι τὸ ἀπόσταγμα τῶν "ἱερατικῶν" Τεχνῶν καὶ Ἐπιστημῶν τῆς Ἀρχαϊότητος καὶ διητηρήθη κατὰ τὸ μέλλον ἢ ἥττον ἀλώβητος εἰς τὰς μυσταγωγικὰς Ὀργάνωσεις εἰς ἃς τὴν ἐνεπιτεθῆσαν. Χάρις εἰς τὸν σχηματικὸν τοῦτον Σ. εἶναι καὶ σήμερον ἀκόμη δυνατόν νὰ ἀνεύρωμεν τὰς ἀληθείας τῆς ἀρχαίας καὶ πέντατε ζωῆς Μυθώσεως.

Ὡς γνωστὸν, ἡ μυστηριακὴ ἰδεολογία, διατυποῦται σχεδὸν ἀποκλειστικῶς διὰ τῆς χρησιμοποίησεως συμβόλων, συνθέτων συμβολικῶν παραστάσεων (ἐμβλημάτων) καὶ μύθων. Ἐπομένως δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι ὁ Σ. εἶναι οὐσιαστικῶς συνυφασμένος μὲ κάθε τι ποὺ παρουσιάζει παραδοσιακὸν χαρακτήρα. Εἶναι, ὡς εἴπομεν, ἡ κατ' ἐξοχὴν μέθοδος διδασκαλίας τοῦ Ἐσωτερικοῦ (βλ. θ Σόμβολον).-

-Συμβολισμὸς καὶ Ἄλληγορα.- Ὁ R. GUENON κἀμνει διακρίσιν μεταξὺ Σ. καὶ Ἄλληγορας. Ἡ Ἄλληγορα ἀνάγεται εἰς ἐξωτερικὰ δεδομένα, ἐνῶ ὁ Σ. ἀναφέρεται εἰς μητηκὰς πνευματικὰς ἀληθείας.

Βιβλιογρ. O. R. L. Μαθήματα Συμβολικῆς, Ἀθήναι, ΒΙΒΛ. ΣΦΙΓΓΟΣ R. Guenon, Ἐπισκοπήσεις ἐπὶ τῆς μύθσεως, Ἀθήναι, Β. ΣΦΙΓΓΟΣ.

" Οἰκοδ. & Τεκτον. Συμβολισμὸς I, 1.

" Ἰνδουϊστικὰ διδασκαλῆαι, I 122.-

Π. Γράβιγγερ, Θεμέλια Βασ. Τέχνης, Idem, Μ.Ψ.Θ. 126.-

" Ομιλῆαι Ἐσωτερικοῦ καὶ Μύθσεως.-

Franz Hartmann, Mysterien, Symbole & Magisch wirkende Kräfte Fritz Wehrle, Kosmos & Psyche.

Georg Baller, Geheimnisse der Renaissance.

Dr H. Rudolf Engler, Die Sonne als Symbol, Zurich
 A. Du Poyrat, Essai sur l'Esprit de l'Art Architectonique
 appliqué a la Construction des Monuments Reli-
 gieux, I Partie. Depuis les Temps les plus An-
 ciens jusqu'a la Chute de l'Empire Romain, Caen,
 1855. Masson Noale et B. Webb, Du Symbolisme dans les Eglises
 Du Moyen Age, (γαλλ. μτφρ) Tours 1847, Mame.
 Jewish Encyclop, T. XI ελ λ. Symbol εικενές αρθρον.
 Aub, Über die Symbolik d. Mosaischen Religion
 Bahr, Christliche Symbolik d. Mosaischen Kultus, Heidelberg 1874
 J. Kreuzer, Christliche Symbolik, Brixen 1868.

ΣΥΜΒΟΛΟΝ. - Έκ τοῦ ἑλλ. σύν - βέλλω.

Παρέστασις μιᾶς ἰδέας βοηθεῖα σημεῖου γραφοῦ ἢ ἄλλου.
 Ἡ ἀπόδοσις αὐτῆ ἔχει τὸ πλεονέκτημα νὰ μὴ περιορίζεται εἰς
 τὰ ὄρια ἑνὸς ὀρισμοῦ, πάντοτε κατὰ τὸ μέλλον ἢ ἦτον αὐθαί -
 ρετου καὶ συζητησίμου. Παρουσιάζει τὰς εἰδικὰς ἰδέας ὑπὸ ἀ-
 φηρησμένην μορφήν, τάξεως ἀνωτέρας τῶν διανοητικῶν παραστά-
 σεων τὰς ὁποίας σχηματίζομεν συνήθως καὶ ἐπιτρέπει συμπλησι-
 ἀσεις. Τὸ γενικώτερον σύμβολον, τὸ ὀλιγώτερον περιωρισμένον
 καὶ τελειότερον εἶναι ὁ Ἀριθμὸς καὶ τὰ συναφῆ γεωμετρικὰ σύμ-
 बोλα.

Ἀργότερον ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἐμβλήματος, συρροή συμβό-
 λων πρὸς διατύπωσιν μιᾶς διδασκαλίας πλήρους.

Εἰς τοὺς ἀρχ. Ἕλληνας ἐκαλοῦντο τὰ δύο τμήματα θραυσθείσης
 πίνακιδος, ἐκ τῶν ὁποίων διαχωρισμένοι συγγονεῖς ἢ φίλοι ἀ -
 ναγνωρίζοντο, ἐὰν τὸ τεμάχιον τοῦ μὲν ἐφήρμοζεν ἐπὶ τοῦ ἐτέ-
 ρου.

Ἐν Σ. εἶναι ἡ εἰκονικὴ διατύπωσις μιᾶς ἰδέας ἢ μιᾶς σκέ-
 ψews, ἢ εἶναι ἡ σταθερὰ ἀποτύπωσις μιᾶς ἀναλογίας, ἐνῶ μιὰ
παραβολή εἶναι προφορικὸν Σῶμβολον.

Κατὰ τὴν τυπολογικὴν χρῆσιν (καὶ κατὰ τὰς ἀσκήσεις δια-
 λογισμοῦ) τὰ Σ. ἀπέχουν τὸ πνεῦμα πέραν τῶν ὀρίων τοῦ πεπε-
 ρασμένου, ἀπὸ τοῦ γιγνομένου εἰς τὸ βασίλειον τοῦ ἀπελεύρου, εἰς
 τὴν περιόχην τοῦ ὄντως ὄντος. Ἐὰν Σ. διεγείρῃ τὴν δημιουργικὴν
 φαντασίαν, εἶναι σημεῖα τοῦ ἀπροσέγγτου. Συγγενὴς πρὸς τὸ Σ. εἶ-
 ναι ἡ Ἀλληγορία πλὴν ἡ τελευταία αὐτῆ σπανίως ἀπτεται μετα-
 φυσικῶν ἀληθειῶν.

Εἰς τὸν Ἀποκρυφισμὸν πᾶν ὅ,τι προκαλεῖ τὴν σκέψιν δι' ἓν ἀντικείμενον ἢ τὴν ἐμφάνισιν ἑνὸς ὄντος εἶναι Σ. δηλ. μὲν ἀπαρτεσις δυνάμει τῆς συσχετισσεως ἰδεῶν βάσει μιᾶς φυσικῆς ἢ τεχνητῆς ἀναλογίας.

Καὶ εἰς τὴν ἑρηνικὴν χρησιμοποιοῦνται πολλαχῶς Σ. Ὁ FRIEDRICH CREUZER ἔγραφε: " Τὸ Σ. περικυκλεῖ ἐν αὐτῷ τὴν σχεδῶν μεταξὺ θεῶν καὶ ἀνθρώπων. " Ὁ BACHOFEN (ἐν UBER DIE GRÄBERSYMBOLIK DER ALTEN, BASEL 1859, σ. 48): " Τὸ Σ. κρούει ὅλας τὰς χορδὰς τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος. Μέχρι τῶν βαθυτέρων ἐγκάτων τῆς ψυχῆς διακλαδεύει τὸ Σ. τὰς ρίζας του. Μόνον τὸ Σ. ἐπιτυχένοι νὰ συνδέῃ τὸ πολυκύκλιον εἰς μίαν συνθετικὴν ἐντύπωσιν".-

Ἄσαν διαδοσμένη εἶναι ἡ χρῆσις τῶν Σ. εἰς τὸν Ε.Τ. Τὰ Σ. ἐδῶ ἀποτελοῦν τὴν βάσιν καὶ τὸ θεμέλιον τῆς τυπολογικῆς ἐργασίας. Εἰς τὸν Ε.Τ. γίνεται διάκρισις τριῶν τάξεων συμβόλων: α) Υποκειμενικά, β) Παραστατικά καὶ γ) Φανταστικά. Τὰ πρῶτα εἶναι τὰ συνήθη σημεῖα τὰ ὅποια ἐκδηλώνουν τὰ συναισθήματα (χαρᾶν, ἔγνοιαν, ἀγάπην κ.κ.) Τὰ δευτέρα εἶναι εἰκόνες καθοδηγοῦσαι τὴν συνείδησιν πρὸς τὴν θεότητα καὶ δίδουσι εἰς τὰς ἐντυπώσεις μίαν πλεον ἄπτην μορφήν, προϋποθέτουσιν ὅμως βαθμὸν τινα ἐξελξεως πνευματικῆς. Τὰ τρίτα εἶναι κυρίως τὰ δανεισμένα ἀπὸ τὴν Ἑλληστικὴν καὶ γενικῶς τὰ ἀναφερόμενα εἰς κοινωνικὰ ἔθιμα καὶ συνηθειάς.

Διὰ τὴν ἀποτελεσματικότητά ἐνεργείας τῶν συμβόλων, δέν εἶναι ἀναγκαῖα ἡ κατανόησις αὐτῶν ἢ δρᾶσις αὐτῶν δύναται νὰ ἐκδηλωθῇ, ἐάν ἁπλῶς ἀσχολούμεθα με' αὐτὰ καὶ διαλογιζόμεθα ἐπ' αὐτῶν.-

- Ἡ γλῶσσα τοῦ Συμβόλου. Τὴν ὅλην ἰδεολογίαν τῆς, ἢ Ἄποκρυφου φιλοσοφίας διατυπώνει διὰ συμβολικῶν παραστάσεων μύθων καὶ ἀλληγοριῶν. Ὡς ἤδη ἀνεφέραμεν, καθε Σ., καθε ἐμβληματικὴ εἰκὼν, ἐπιδέχεται πολλαπλῆς ἐρμηνείας, δύναται δὲ νὰ διαιρεθῇ ἐν γενικαῖς γραμμαῖς, εἰς φυσικὴν, ἠθικὴν καὶ πνευματικὴν ἢ μυσταγωγικὴν. Τὰ Σ. εἶναι τὰ ὄργανα δι' ἃν εὐρύνεται τὸ πεδῶν τῆς πνευματικῆς δράσεως τοῦ μύστου καὶ ἐπιτυχάνεται ἡ ἰκάνωσις αὐτοῦ εἰς τὴν ἀνεύρεσιν τῆς ἁλήθειας. Ἡ φυσικὴ καὶ ἠθικὴ σημασία τῶν Σ., εἶναι τὰ προκαταρκτικὰ στάδια δι' ἃν ἀρχίζει τὰς ἐρεῦνας του. Θέτων ὅμως τὰ ἐξ αὐτῶν διδάγματα

εἰς ἐφαρμογὴν καὶ πραγματοποιῶν οὐχὶ θεωρητικῶς, ἀλλ' ἐν τῷ βίῳ τοῦ τὰς προτροπὰς τῶν, ἐπιτυγχάνεται. ὁλοσὸν μὲν κάθαρσις τῶν ἀνωτέρων τοῦ ὑποστάσεων, δυνάμει τῶν ὀπῶν δύναται, σὸν τῷ χρόνῳ, νὰ ἐπιδοθῆ εἰς τὴν ἔρευναν τῶν ἐσωτερικῶν ἀληθειῶν τῶν Συμβόλων.

Ἀπαντὰ λοιπὸν τὰ δρώμενα, τὰ δεικνύμενα καὶ λεγόμενα τῶν ἀρχαίων Μυστηρίων καὶ μυητικῶν Σχολῶν, εἶναι σοφῆ συναρμολογήσεις συμβόλων καὶ ἐμβληματικῶν παραστάσεων ἐκ τῶν ὀπῶν καὶ μόνον ὑποτίθεται ὅτι ὁ μύστης θέλει συναγάγῃ τὰς μυητικὰς τοῦ διδασκαλῆος. Αἱ τελετουργίαι, αἱ μυητικαὶ τελεταί, αἱ τυπικαὶ φράσεις, τὰ σύμβολα, αἱ ἀλληγορίαι, αἱ χειρονομίαι, τὰ προφερόμενα ὄνοματα, αἱ ἀναπτυσσόμεναι παραδόσεις καὶ μῦθοι, πάντα ταῦτα εἶναι μέσα ἀφυγκίσεως τῆς ψυχῆς, τῶν ὀπῶν ἕκαστον χρῆσιν ἀνεκᾶθεν αἱ μυσταγωγικαὶ σχολαὶ πρὸς ἐπιτέλεσιν τοῦ σκοποῦ τῶν.

- Ποῖοι οἱ λόγοι χρησιμοποίησεως τῶν Συμβόλων.-

Εἰς ἀμύητος πιθανὸν νὰ ξενισθῆ ἐκ τῆς χρησιμοποίησεως τῶσούτου "ἀπηρχαιωμένων" καὶ "ἀρχαιοπρεπῶν" μεθόδων πρὸς ἀνεύρεσιν τῆς ἀληθείας. Δι' ἓνα ὅμως μεμημένον δέον νὰ θεωρητῆ ἡ μέθοδος αὕτη ὡς ἡ μόνη διότι, ὡς ὀρθῶς γράφει ὁ BEDARRIDE "ἐάν αἱ θετικαὶ ἐπιστῆμαι μᾶς ἐκλήροδοτήσαν ἀπειρῶν ὑλικῶν προσόδων, δὲν φαίνεται νὰ ἀνεκάλυψαν οὔτε τὴν Σοφίαν εἰς τοὺς ἀποστακτικῆρας τῶν, οὔτε τὴν ἠγάπην εἰς τὰς μηχανὰς τῶν ὄλων αἱ τεχνικαὶ πρῶδοι τοῦ σημερινοῦ πολιτισμοῦ, κακῶς περικαλύπτουν τὴν ἔνδοιαν εἰς ἰδανικά, τὴν ἠθικὴν μετριότητα καὶ τὴν ἀδικίαν ἥτις τὸν χαρακτηρίζει".-

Εἰς πᾶσας τὰς θρησκείας τῆς Γῆς καὶ τὰ Μυστήρια, δύναται τις νὰ διακρίνῃ εὐκόλως δύο εἰδῶν διδάγματα: πρῶτον τὰ Ἐξωτερικὰ καὶ δεῦτερον τὰ Ἐσωτερικὰ. Καὶ ἐνῷ τὰ πρῶτα ἀποτελοῦσι, τὸ ἱστορικόν, φυσικόν καὶ ἠθικόν μέρος, τὸ πλεον ἀρμόζον εἰς τοὺς μὴ μεμημένους, ὡς ἐκ τούτου διδασκόμενον καὶ κατανοσόμενον ὑπὸ τῶν πολλῶν, ἔνεκα τῶν εὐφραντάσεων καὶ ἐν πολυλοτῆσει ποιητικῶν παραβολῶν ὡς χρησιμοποεῖ, τὰ δευτέρω διδάγματα, τὰ ἔσωτερικὰ δύναται νὰ θεωρηθῶν ὡς ἀληθεῖς ἀποκαλύψεις ἐπὶ τῶν διεκόντων τὸ Σῶμα φυσικῶν καὶ θεῶν Νόμων. Αἱ τοιαῦται ὅμως διδασκαλαὶ μόνον ὑπὸ τῶν ἐξησηκμένων καὶ προητοιμασμένων διὰ τὴν κατανόησιν αὐτῶν διανοειῶν δύναται νὰ γίνουσι

ἀντιληπτά. Οὕτως ὁ ἄνθρωπος παραμένει εἰς τὰ ὅρια τῆς διελ-
σδυτικότητος τοῦ πνεύματός του, ἄτινα αὐτός οὕτως χάρσσει.

"Οὐ τὰ πάντα τοὺς πᾶσι ῥητέ. Τὸ ἄξιωμα τοῦτο εἶχον πάν-
τοτε πρὸ ὀφθαλμῶν οἱ ἰδρυταὶ θρησκειῶν καὶ προκέντων Μυστη-
ρίων, προσεπάθουν δὲ μὲ ὅλας τιν τὰς δυνάμεις ὅπως μὴ ἀποκα-
λύψουν ἐλευθέρως ἀληθείας αἰτινες ἄρισμένως ἤθελον παραβλάψῃ
ἀριθμὸν τινὰ ἐκ τῶν ὁπαδῶν των. Ἐχρησιμοποίησαν λοιπὸν ἀλλη-
γορικὰς ἐκφράσεις, παραβολὰς, συμβολικὰς εἰκόνας, ὅπου ἡ ἀ-
λήθεια ἐμπεριείχετο ἐν ὅλῃ τῆς τῷ κελεῖ πλην κεκαλυμμένην
μὲ τριπλῆν καὶ ἐκτεπλῆν σφραγίδα. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον εἶδον
τὸ φῶς αἱ νεωφροὶ Μυθολογίαι καὶ εἰς τὴν ἰδίαν κατηγορίαν
κατατάσσονται ὅλα τὰ Ἐπη τῆς ἐρχαιότητος καὶ ἐν μέρει τῶν
νεωτέρων χρόνων. Εἰς αὐτὴν τὴν κατηγορίαν ἀνάγεται ἡ Ραμὰγιά
να, εἰς αὐτὴν ἡ Θεογονία τοῦ Ἡσιόδου, εἰς αὐτὴν Ὀδύκλῆρος ἡ
Μυθολογία τῶν σκανδιναυικῶν λαῶν, εἰς αὐτὴν αἱ μεσαιωνικαὶ
θρύλοι τοῦ βασιλέως Ἄρθουρου καὶ τῶν ἱκποτῶν τοῦ Γκράαλ, εἰς
αὐτὴν τέλος ἀνάγεται Ὀδύκλῆρος ἡ Π. Δ. καὶ ἡ Κ. Δ. τοῦ Χριστιαν-
νισμοῦ, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὴν Γένεσιν, τὴν Ἐξοδόν, τὴν Πρωφη-
τεῖαν τοῦ Ἰεζεκιήλ, τὰ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγέλιον καὶ τὴν Ἀ-
ποκάλυψιν.

"Ὅλα αὐτὰ εἶναι συμβολικὰ ἀφηγήσεις, ἐν αἷς ἔχει ἀποτα-
μιευθῆ, ὡς ἐν ἀφάρτῳ καὶ ἐπροσπελάστῳ χαλυβδίνῳ θησαυροφυ-
λακίῳ, Ὀδύκλῆρος ἡ τῶν αἰώνων Σοφία. Ἄλλως τε καὶ αὐτός ὁ
θεὸς Ἰησοῦς σαφῶς τὸ ἐξηγγεῖλε πρὸς τοὺς μαθητὰς του:
"Ἰμῶν δέδοται γινῶναι τὸ μυστήριον τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ
ἐκεῖνοις δὲ τοῖς ἕξω, ἐν παραβολαῖς τὰ πάντα γίνεται ἕνα βλέ-
ποντες βλέπουσι καὶ μὴ ἴδωσι." (Μάρκ. δ' 11).—

Τὰ ὄργανα, τὰ ἐργαλεῖα τῆς Ἐσωτερικῆς φιλοσοφίας, δὲν
ὁμοιάζουν πρὸς τὰ τῆς ἑτέρας. Εἶναι πολὺ λεπτότερα, ἀπερίως
εὐαίσθητότερα· αἱ δὲ ὑπ' αὐτῶν προκαλούμεναι ἀντιδράσεις εἶναι
ἐξέσσο λεπταὶ καὶ μόνον ὁ ἐξησκημένος νοῦς δύναται ν' ἀντιλη-
φθῆ αὐτάς, ἐνῷ διὰ τοὺς ἄλλους θὰ παραμελνοῦν βεβῆ ἀρχαιολο-
γικὰ κειμήλια... Τὰ ὄργανα λοιπὸν τῆς ἐνδοτέρας φιλοσοφίας
εἶναι ἐν γένει τὰ Σύμβολα καὶ αἱ ἐμβληματικὰ παραστάσεις.

Εἶναι ἀληθές ὅτι τὸ νεώτερον πνεῦμα ἀποστρέφεται τὸν Συμ-
βολισμόν καὶ τὴν διὰ Σ. διδασκαλίαν. θεωρεῖ ὡς χαμένον κυρι-
ολεκτικῶς χρόνον τὰς συγκεκαλυμμένας φράσεις καὶ τὰς ἀλληγο-

ρίας. Ο άνθρωπος έχει συνηθίσει σήμερα να τρέχει ακατάκαυ-
στώς προς τὰ ἑμπρός, ἀδιέφορτον ἔαν σκοντάπητῃ ἢ ὄχι· πάντοτε
θελεῖ νὰ προχωρῇ. Διὰ τοῦτο ἀποβλέπει συνεχῶς εἰς τὰ ἄμεσα
καὶ ταχεὰ ἀποτελέσματα. Ἄλλ' αἱ παλαιαὶ μέθοδοι ἐχρησιμοποιοῦ-
σιν τὸ "σπεῦθε βραδέως". "Ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι καταλαμβάνον-
ται ὑπὸ ἀνάσας ἐκ τῶν μυθολογικῶν συμβόλων, ἀφελοῦν νὰ ἐγκα-
ταλεῖψουν καθὲ ἐλπίδα ὅτι θὰ δυνηθῶσιν νὰ κατανοήσουν τὴν Ἐ-
πίσημην τοῦ ἀρχαίου κόσμου, τοῦ ὁποῦ τὰ μνημεῖα εἶναι κα-
τὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον πάντα συμβολικά". (EL. LEVI, SCIENCE DES
ESPRITS, 44).

Φαίνεται, ὡς ἐκ τούτου, ὅτι ὑπάρχουν λόγοι ἵκ καὶ διὰ
τοὺς ὁπόλους, τόσοσιν οἱ παλαιοὶ, ὅσον καὶ οἱ νεώτεροι σοφοὶ
ἐπρωτιμῆσαν καὶ προτιμοῦν τὴν ἐξακολούθησιν τῶν παλαιῶν μεθό-
δων ὑπομονητικῆς ἀγωγῆς καὶ τῆς συστηματικῆς καθάρσεως.
Οἱ σύγχρονοι ἄνθρωποι προσπαθοῦν νὰ χρησιμοποιήσουν τὰ ἴδια
ἐργαλεῖα, τόσοσιν διὰ τὰς λεπτεῖς, ὅσον καὶ διὰ τὰς βαρεῖας ἐργα-
σίας. Ἐν τούτοις οὐδέποτε ὁ Μιχαὴλ ἄγγελος μετεχειρίσθη μι-
αν βούρτσαν διὰ τὴν ἐκτέλεσιν μιᾶς Παναγίας, οὐδέ ὁ Φειδίας
διὰ νὰ λαξεύσῃ τὴν Ἀθηνᾶν ἐχρησιμοποίησε μίαν σκαπτήν. Καθὲ
εἶδος ἐργασίας ἀκαιτεῖ καὶ εἰδικὰ ἐργαλεῖα. Ἐάν κρινώμεν λοι-
πὸν ἀπὸ τὴν ἐπιμονὴν τῶν διδασκάλων τῆς Ἀθρητικότητος εἰς τὰς
παλαιὰς μεθόδους, δὲν εἶναι δυσκόλον νὰ συμπεράνωμεν ὅτι πρέγ-
ματι θὰ ἔχουν σοβαροὺς λόγους νὰ πρᾶττωσι τοῦτο:

Πρῶτος λόγος εἶναι ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ἤδη ἀναφέρωμεν:
ὅτι ὅλαι αἱ ἀλήθειαι δὲν εἶναι κατέλληλοι δι' ὅλους. Ὑπάρχουν
μερικαὶ αἱ ὁποῖαι θὰ εἶχον δυσᾶρεστα ἀποτελέσματα ἐπὶ τῶν ἀ-
προετοιμάστων ἀνθρώπων. Ὅπως λέγει ὁ Πλάτων εἰς τὸν "Σοφί-
στην" τοῦ τὰ ψυχικὰ βλεμματὰ τοῦ ὄχλου δὲν ἔχουν τὴν δύναμιν
ν' ἀνθεξουν ὅταν ἀτενίζουσιν τὸ θεῖον. Δὲν ὑπάρχει παραστατικώτε-
ρος παράδειγμα ἀπὸ τὸν μῦθον τῆς Σεμέλης. Ὑπάρχει φόβος νὰ
κατακρευνηθῇ ὁ τολμηρὸς ἐκεῖνος ὅστις θὰ ἐπεθύμει νὰ ἐπίδοσθῃ
εἰς τὴν κατένδησιν ζητημάτων ὑπερβαίνοντων τὰς δυνάμεις του
καὶ τὴν καθαράν του.

Δεύτερος λόγος ὑπὲρ τῆς χρησιμοποιοῦσεως Σ., εἶναι ὅτι δό-
ναι ἐν ἑαυτοῖς νὰ περιλάβωσι πλεῖστασ ὅσας ἀόψεις τῆς ἀ-
ληθείας καὶ νὰ περικλεισάσι πλῆθος ἐννοιῶν εἰς ἓν καὶ μόνον,
ἐνίοτε ἀκλόσοστατον γεωμετρικὸν ἢ ἄλλο σχῆμα.

Πρώτος τέλος λόγος, ὅστις μέγιστα δύναται νά θεωρηθῆ ὡς ἐπακόλουθον τοῦ προηγουμένου, εἶναι ὅτι τῆ οὕτω συνηρησμένα Σ., δύνανται καί νά προσδώσουν ἐκ τῶν περικλειομένων ἄλη-
θειῶν, εἰς πάσης νοοτροπίας καὶ πνευματικῆς ἀναπτύξεως ἄτο-
μα, οὕτως ὥστε νά εἶναι κολύτιμα τῶσόν εἰς τοὺς προκεχωρημέ-
νους, ὅσον καὶ διὰ τοὺς καθυστερημένους ἐν τῇ κλίμακί τῆς ἐ-
ξελξεως.

Ὁ Συμβολισμὸς δύναται κατὰ ταῦτα ν' ἀποκληθῆ προσφυῶς
"μία παγκόσμιος Γλῶσσα". Περιλαμβάνει πρῶγματι χαρακτηῖρας
τοὺς ὀφίους, εἴτε "Ἕλληνας τοὺς ἐξετάσουν, εἴτε Ἴνδοι, εἴ-
τε οἰοσδήποτε ἄλλος λαὸς, πάντα εἰς τὴν ἰδίαν ἀλήθειαν θά
κατελήξουν. "Ὅλοι οἱ μῦστοι π.χ. χρησιμοποιοῦντες τὸ σύμβο-
λον τοῦ Σταυροῦ, θά ἀναγνωρῶσιν ἀνεξαρτήτως ἐθνικότητος,
φυλῆς καὶ θρησκείας, σειρᾶν τινα ἀληθειῶν, τὰς ὁποίας δέν θ'
ἀποδώσουν εἰς ἄλλο σύμβολον, καθότι τὸ τελευταῖον δέν θά ἀν-
ταποκρίνεται εἰς τὰς ἰδιότητας τοῦ πρώτου.-

—Περὶ τῆς χρησιμότητος τῶν Σ.— Δέν εἶναι ὅμως ἡ τήρησις
τῆς μυστικότητος καὶ τοῦ ἀπορρήτου, τὸ κεντρικόν ἐλατήριον
τῆς χρησιμοποίησεως Σ. εἰς τὰ Μυστήρια. Ὑπάρχει καὶ ἄλλος
λόγος βαθύτερος, ἐπιβάλλων τοῦτο, συνίσταται δὲ οὗτος εἰς
τὴν βασικὴν μέθοδον μεταβιβάσεως τῆς Ἀληθείας.

"Τὸ Σ. δέν εἶναι ἀπλοῦν σημεῖον" ἐγκλελεῖ ἐν αὐτῷ ἰδίαν
δυναμὴν καὶ ἄξιαν Π.χ. τὸ μαθηματικὸν σημεῖον τῆς προσθέσε-
ως, στερεῖται οἰοσδήποτε δυνάμεως. Εὐθύς ὅμως ὡς θεωρηθῆ ὡς
Σύμβολον, δηλ. ὡς σταυρὸς, ἐγκλελεῖ τῶσόν διὰ τὸν ἐσωτεριστὴν,
ὅσον καὶ διὰ τὸν χριστιανόν, πλήθος σχέσεων καὶ ἀποκαλύψεων
καὶ μαζὶ μὲ αὐτὰς τεραστίαις δυνάμεις. Τὸ ἀνήκει εἰς ἕν Σ. ;
Προφανῶς δύο τινα: τὸ συμβολίζον καὶ τὸ συμβολιζόμενον. Τὸ
συμβολίζον εἶναι ἡ ὕλική, ἡ ὁρατὴ παράστασις. Τὸ συμβολιζό-
μενον, ἀνέχεται εἰς τὸ υπεραίσθητόν, εἰς τὸ ὑπερλογικόν. Εἰς
τὸν Ε.Τ. π.χ. ὅπως καὶ εἰς ὅλα τὰ Μυστήρια, τὰ πάντα ἔχουν
συμβολικὴν χαρακτῆρα. Ὁ χῶρος τῆς τεκτ. ἐργασίας καλεῖται
Ναὸς, τὰ ἐργαλεῖα, ἡ ὅλη διακόσμησις, οἱ τύποι τοῦ Τυπικοῦ,
ἡμεῖς οἱ ἴδιοι, μὲ τοὺς διαφόρους βαθμοὺς καὶ τίτλους μας, τὰ
δράμηνά μας, τὰ λεγόμενά μας, τὴν ἀμφεσίαν μας... Ἡ σύνδεσις
ἡμῶν μετὰ τοῦ Θεοῦ Κόσμου, διὰ τοῦ ἀνοσίγματος τῶν ἐργασιῶν,
μετατρέπει τὸν σὺνήθη σύλλογον εἰς Στοάν, τὴν φιλικὴν συγκέν-

τρωσίν εἰς Ἀδελφότητα καὶ τὴν φίλταν εἰς Ἄλυσον. Ἐξ ἁλλήλων καθιστοῦν τὸ πεπερασμένον ἀπειρόν, τὰ Σύμβολα ἀναπέμψου τὸ πνεῦμά πρὸς τὸ βασίλειον τῆς ἀρετῆς Ἀληθείας". -

(DIE SYMBOLIK DES FM VON EIMEN BRUDER MEISTER, Στούγγ, 1930).

Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ δι' ὅλα τὰ μυητικὰ ἐμβλήματα: ἐφ' ὅσον ταῦτα θεωροῦνται ὡς ἀπλᾶ κοσμήματα ἢ σχήματα, οὐδεμίαν ἀξίαν ἔχουν· εὐθύς ὡς ἐκληθεῖν ὡς συμβολικὰ παραστάσεις καὶ ἀποτελέσουν τὸ θέμα συγκεντρώσεως καὶ διαλογισμοῦ, τότε ἐπικρατοῦν ἰδέαν ἀκτινοβολίαν, ἣ ὁποῖα ἐνορατικῶς καταυγάζει τὸ πνεῦμα τοῦ μύστου.

Ἐπεὶ ἡ ἀνάγκη ἐνός συνειδητάτος (μέσω τῶν αἰσθήσεων) πρὸς τὸ πνεῦμα καὶ τὸ βῶμα μιᾶς ἐνορατικῆς ἀληθείας: Ὅστις ἐπιχειρεῖ νὰ κατανοήσῃ τὸ Σ., διανοητικῶς ἢ προσπαθεῖ διὰ τῆς διανοίας νὰ ἐρεῖρη σύμβολα, οὗτος συγχέει τὸ Σ., μὲ τὸ ἀπλοῦν σημεῖον. Ἡ ὑψηλότερα τέχνη τοῦ νὰ ζήσωμεν ἐν Σ., εἶναι τὸ νὰ βιώσωμεν ἡμᾶς τοὺς ἰδέους ὡς σύμβολα. Ἐάν ἐπιτύχωμεν τοῦτο τελείως, συνεπάγεται τὸ κατὰρ θῆμα τοῦτο, μίαν ἄρρητον καὶ ἀπεριγραπτὴν ἀνάδυσιν ἡμῶν ἐν θεῷ, ὁμοίαν τῆς ὁποίας ὀλίγοι μόνον κατὰ τὰς χιλιετηρίδας ἐπέτυχον, καὶ ἣ ὁποῖα διεμύρωσε τὴν θερησκευτικὴν ποικιλίαν ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων καὶ τοὺς παρώθησεν εἰς τὸ νὰ ἐπιτύχουν τὴν Ἀθτροσίαν.

" Διὰ τοῦ διαλογισμοῦ βασιζόμενου ἐφ' ἐνός συμβόλου, προκαλοῦνται συναισθηματικὰ δονήσεις, καθ' ἀκτινοβολοῦν πρὸς τὴν συμβολιζομένην ἰδέαν, αὐτὸ δὲ τὸ γεγονός καλεῖται βῶσις τοῦ συμβόλου". - (BRUDER MEISTER).

Εἶναι βέβαιον ὅτι αἱ τοιαῦται ἀπόψεις θὰ σκανδαλίσουν ἀριθμὸν ἱκανὸν ἀναγνωστῶν, οἱ ὁποῖοι ἐσυνήθισαν νὰ πιστεύουν ὅτι τὰ σύμβολα εἶναι ἀπλᾶ παραστάσεις ἀποσκοποῦσαι εἰς τὸ νὰ διεγείρουν τὴν κατάληξιν ἢ ἐν αἰσθημα μυστηρίου. Εἶναι βέβαιον ὅτι τὸ σύγχρονον πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου ἀποστρέφεται τὸν συμβολισμὸν καὶ τὴν διὰ συμβόλων διδασκαλίαν, διότι ἐσυνήθισε νὰ θεωρῇ τὰ πάντα νοητὰ καὶ καταληπτὰ διὰ τῆς λογικῆς καὶ τοῦ πείραματος. Εἰς αὐτὸ ἀκριβῶς ἐγκλιταὶ ἡ κλάνη, καὶ διὰ τοῦτο ἡ Ἐπιστήμη καὶ ἡ φιλοσοφία, δέν δύνανται νὰ ἀναπληρώσουν τὸ κενὸν καθ' ὃ ἐδημιουργεῖτο, ἐάν καταργαῖνται αἱ θρησκείαι καὶ τὰ Μυστήρια.

Βιβλιογρ. 'Η γλώσσα τῶν Σ.-Π. Γράβιγγερ. Μ.Ψ.Θ. 119.- Idem, Χριστιαν. Εσωτερισμός 80. Guenon, Επισκοπ. 97, 102.

- Πρὸς τὴ ἡ χρήσις τῶν Σ.- Γράβ. Ὀμιλ. αἰ. Ἐσωτ. 133.-

Idem, Μ.Ψ.Θ. 120, 123.- Idem, Θεμέλια βασ. τέχν. 71.-

"Πυθαγόρας" 1929, 333.-

- Χρησιμότης τῶν Σ.- Π. Γράβ. Ὀμιλ. αἰ. Ἐσωτ. 143.

- Κατηγορεῖται Σ.- (Μῦθοι, Τόποι) Π. Γράβ. Ὀμιλ. 148.

- Πολλαπλῆ ἑρμηνεία τῶν Σ. Π. Γράβ. Ὀμιλ. 150, Θεμέλια 43.

- Ἀριθμητ. & Ἀλφαριθμ. Σ.- Π. Γράβ. Θεμέλια 82.-

Idem, Μ.Ψ.Θ. 130.-

- Γεωμετρικὰ Σ. Π. Γράβ. Θεμέλια 89. Idem, Ἑρμητ. φιλ. 153

- Πλανητικὰ καὶ ζωδιακὰ Σ.- Π. Γράβ. Θεμέλια 103.

- Ἀλχημικὰ Σ.- Π. Γράβ. Ἑρμητ. φιλοσ. I 153.- Alloau,

Alch. Traditionnelle 103, 205.

- Πυθαγορεία Σ.- Ἴκασματα 4.-

Γενικὴ Βιβλιογρ. Masson, Diction. Initiatique, ἐν τέλει
M. Eliade, Histoire 373. Imhof, I 128, II 71. O.R.A.

Μαθήματα Συμβολικῆς, Ἀθήναι, Βιβλ. ΣΦΙΓΓΟΣ. Vivakananda, 199,
71, 304.- "Voile d'Isis" No 18, 372. No 23 735. No 24, 817.

Διδόν. Ἀρεσπαγίτης 192, 350.- Guenon, Règne 197.

M. Riviere. Amul. 327.- Castiglioni, 97, 99.

Otto V. Bränsendorf, Sinn Ursprung der Planeten Symbole,

Pfl. W. Blanchetta, Das Sinn-Zeichen Buch

Wolfgang Schneider, Lexikon Alchemistisch-Pharmazeutischen
Symbole, Weinheim 1962.

G. W. Gossman, die Geheimsymbole der Alchemie, Arzneikunde &
Astrologie des Mittelalters, Ulm 1959

(περιέχει πλέον τῶν 5000 συμβόλων)

Fr. Dr. Tillich, Symbol & Wirklichkeit 1962

A. Heller, 200 Biblische Symbole von etwa 3000 Bibel-
Stellen Erläutert, 1962

Franz Hartmann, Die Symbole der Bibel & der Kirche, 1899

Dr R. Steiner, Okkulte Siegel & Säulen.

Herman Friedmann, Wissenschaft & Symbol, Μόναχ. 1948.

J. Boucher, La Symbolique Maconique, Paris 1951, Dervy

Schwaller de Lubicz, Propos sur Esoterisme & Symbolisme,
1960 Paris, Colombe.

-J. Chevalier et Alain Gheerbrant, Dictionnaire des Symboles, Paris, A dvar.

ΣΥΜΒΟΛΑ ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΙΩΝ. - Είς παλαιότεραν εποχήν ἐσυμβόλιζον εἰς τὴν θεραπευτικὴν διάφορα σπουδαῖα φάρμακα, τὰ μέτρα βάρους, ὠρισμέναι διεργασίαι καὶ ὄργανα, μὲ εἰδικὰ συνθηματικὰ σχήματα, δάνεια πότε ἐκ τῆς Ἀλχημείας, πότε ἐκ τῆς Ἀστρολογίας. Ἀναφέρομεν τὰ σπουδαιότερα ἐξ αὐτῶν:

Πρόντ (λίβρα)	ω	Υγρός	✕
Ούγγρα	ξ	Πτητικόν	△
δραχμή	ζ	Χρυσός	⊙
Σκροδπουλον	θ	Ἄργυρος	∪
Ἡμισυ (SEMIS)	β	Χαλκός	♀
Υδωρ	▽	Σέδηρος	♂
Κρυσταλλός	x x	Υδράργυρος	♁
Ἰζημα	⌒	Νιτρικὸν ἄλας	⊖
Κόνις	⊕	Μόλυβδος	ξ
Σάκχαρον	f f	Φωσφόρος	△ ≠
Ἄεθ	+	Κασσίτερος	4 +
Ἄλας	⊖	Ἄντιμόνιον	⊙
Ἄρα	△ △	Βεῖον	△ +
Ἐξάχνωμα (SUBLIMATIO)	⌒	Τρυγία	□ +
Οἶνονπνευμα	⌒	Βιτριόλιον	⊖

ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΝ ΜΑΓΙΚΟΝ. (ΡΑΓΤΕ). - Καλεῖται οὕτω τὸ συμβόλαιον τὸ ὁποῖον υπογράφεται ἐπισημῶς διὰ τοῦ αἵματος τοῦ ἐπικαλουμένου μίαν σατανικὴν ὄντοτητα ἐν τῷ μέσῳ τελετουργικοῦ μαγικοῦ κύκλου. Ὁ ὑπογράφων παραχωρεῖ τὴν ψυχὴν του εἰς τὸν δαίμονα μετὰ πάροδον ὠρισμένου χρόνου. Εἰς ἀντάλλαγμα ὁ δαίμων ἀναλαμβάνει τὴν ὑποχρέωσιν νὰ προσφέρῃ εἰς τὸν ἐπικαλούμενον καὶ ὑπογράφοντα διάφορα ἕλικά ὠφέλη, ὡς πλοῦτον, νεότητα, σαρκικὰς ἡδονὰς κ.ἄ.

Τοιαῦτα συμβόλαια διεσώθησαν μέχρις ἡμῶν καὶ διαφυλάσσονται εἰς Βιβλ. θήκας (βλ. Κύκλος). -

Βιβλιογρ. Ch. Lanoezin, Sorcelorio il Campagnaes 228.

Castiglioni 237. Kardec Livre des Esprits 252. St. n, de Guaita, III 587)

ΣΥΜΕΩΝ ΜΠΕΝ ΡΙΟΧΑ I ἢ Σζμων .- Βλ. Σζμων μπεν Ριοχά.

ΣΥΜΕΩΝ ὁ Νέος Θεολόγος (950 - 1022). - Διάσημος μυστικὸς τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας. Μετὰ τὸν Σ. διαβλέπομεν προσέθεσαν συνθέσεως τῆς πνευματικῆς πορείας τοῦ Μαξίμου μετὰ τοῦ ἀσκητισμοῦ α. ἰ. Ἰωάννου τῆς Κλέμακος.

Οἱ πλοῦσοι καὶ εὐγενεῖς γονεῖς του, τὸν ἔστειλαν μικρὸν νὰ μορφωθῇ. Ἐκεῖνος ὅμως ἄκρις φάσας δαιμόλους τῆς θύραθεν παιδείας καὶ μόνην μεμαθηκῶς τὴν λεγομένην Γραμματικὴν, τὸ λοιπὸν τῆς ἔζηθεν ἀπεσεύσαστο παιδείας καὶ τὴν ἐκ τῶν συμβατικῶν βλάβην ἐξέφυγεν". -

Ἡ μυστικὴ του διάθεσις τὸν ὠδήγησε νὰ παραδώσῃ ἑαυτὸν εἰς τὴν χειραγωγίαν τοῦ Στουδίου Συμεῶνος τοῦ Εὐλαβοῦς. Οὗτος ἐστάθη ὁ "ποιμὴν" ποῦ τὸν ὠδήγησεν εἰς τοὺς θησαυροὺς τῆς μυστικῆς σοφίας καὶ τοῦ ἔδειξε τὴν ὁδὸν πρὸς τὴν τελειότητα. Ὁ Συμεῶν, μετὰ ἀπὸ πολυχρόνιον ἐγκύμνασιν, ἐπέκτησε τὴν χάριν νὰ ἀναστρέφεται οὐκ ὀκνητῶς μετὰ τὸν Θεόν, ἡ δὲ ἀναστροφή αὕτη φαίνεται μίαν σπαθέρᾳ καὶ ἀδελφικῶς κατέστασις δι' αὐτὸν. Οὕτω ἡ ἀμεσὸς θέα, ἡ θεωρία τοῦ Θεοῦ, καθίσταται ὁ ὑπερτατος σκοπὸς δι' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. "Ὅχι διὰ λόγους ἐκλεκτοῦς, καὶ ἀκόμη εἰς σπανίας περιπτώσεις, ὅπως ἡ πλατωνικὴ ἔκστασις. Ἐὰν ἐγίνετο δι' ἓνα ἢ διὰ λόγους, δὲν θὰ εἶχεν ἀξίαν. Εἶναι κοινὸν ἀγαθὸν ποῦ καλεῖ ὅλους τοὺς ἐνθρώπους πρὸς ἀναμόρφωσιν. - (Π. Γράβ. Βασικὰ Ὁμιλίαι 124).

ΣΥΜΜΕΤΡΙΑ.— Γενικῶς ἔν εἶδος ἰσορροπίας ἢ ἀρμονίας, ἢ ὁμοιομερῆς διατάξεις τῶν μερῶν μιᾶς εἰκόνας κ.κ. ἐν σχέσει πρὸς τὸν ὑπάρχοντα ἢ νοητὸν ἄξονα. Ὁ ἄποκρυφισμὸς ἐκκλίνει γενικῶς ἀπὸ μιᾶν Συμμετρίας τῆς φύσεως καὶ τῶν μερῶν αὐτῆς. Πολλὰ ἀναλογικὰ συμπεράσματα βασίζονται ἐπὶ τῆς Συμμετρίας.

ΣΥΜΠΛΗΘΕΙΑ καὶ Ἐντιπάθεια. —

—Πρὸς ὁρατέεται.— Διὰ τὴν, ὅταν πλησιάζωμεν ὑποσέμενα τινα ἄτομα ἐπιρραζόμεθα ὑπὸ αἰσθημάτων εὐθυμίας, ἠρεμίας ἢ ὀργῆς, ἐκνευρισμοῦ κ.κ. χωρὶς ἐν τούτοις νὰ δράσουν ἢ νὰ ὀμιλήσουν; Δὲν σᾶς συνέβη νὰ αἰσθανθῆτε μιᾶν δυσφορίαν ψυχικὴν εὐρισκόμενοι εἰς μιᾶν συντροφίαν ὅπου τὰ πάντα θὰ ἔπρεπε νὰ σᾶς εὐχαριστοῦν; Εἰς τί ὁρατέεται ἡ συμπάθεια καὶ ἡ ἐντιπάθεια; Διὰ τὴν αἰσθάνεσθε κατὰ τρόπον ἀναμφικλεκτον, ὅτι ἐν πρόσωπον τὸ ὅποσον σᾶς φιλοφρονεῖ καὶ σᾶς περιβάλλει μὲ ὅλα τὰ δεύματα συμπαιδείας καὶ ἐκτιμῆσεως, εἶναι κατὰ βάθος ἐχθρὸς σας:

Διδίτε τὸ παγιδόμιον ρεῦμα τὸ ὅποσον εἰσάδει εἰς τὸ ἄτομον ἐκεῖνο, εἰσχωρεῖ ὁμοίως καὶ ἐν ὑμῖν, μεταφέρον εἰς ὑμᾶς τὴν ἀντανέκλασιν τῶν πραγματικῶν αἰσθημάτων καὶ σκέψεῶν του.

Παρατηρήσατε ἀντιστρόφως ὅτι δύο πρόσωπα, ἔχοντα τὴν συνήθειαν νὰ ζῶσιν πλησίον ἀλλήλων, συχνὰ ἀρχίζουσι ταυτοχρόνως τὴν ἰδίαν φρέσιν; Διὰ τί; Διδίτε καὶ πάλιν, βοηθεῖα τοῦ ὁράτου ἐκεῖνου δεσμοῦ, μεταβιβάζονται πρὸς ἄλληλα αἱ σκέψεις των. Ἡ μεταβίβασις αὕτη προδιαθέσεων ἢ ψυχικῶν καταστάσεων ὅπως: χαρὰ, λύπη, εὐθυμία, θυμὸς ἢ ἄλλα εἶναι περιωρισμένη καὶ συνεπῶς εἶναι εὐνόητον διὰ τὴν λαμβάνει χώραν ἀδιακρίτως παρ' ὅλων τῶν ὄντων τῆς δημιουργίας καὶ εὐκολώτατα ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου. Θὰ ἐρήσει ὀλίγη μόνον προσοχὴ διὰ νὰ βεβαιωθῆτε περὶ τούτου, ἐάν δὲν τὸ παρατηρήσατε ἤδη ὀλίγην ὑπόμνησιν ἀρκεῖ οὐδὲ ν' ἀντιληφθῆτε ὅτι κρατεῖτε εἰς χεῖρας σας ἕνα μυστηριώδη ἄγωγόν διὰ τοῦ ὅπου δύνασθε νὰ μεταβιβάσθητε εἰς τὸν πλησίον τὰ αἰσθημάτων τὰ ὅποια σᾶς διακατέχουν. (REGG, Σεμελά, Μελέτη περὶ ἀστρικοῦ ἐν II. Γράβιγγερ, Μ.Ψ.Β.40).

—Συμπάθεια ἐν τῷ κόσμῳ: Αἱ σχέσεις τοῦ στοιχειώδους ἢ ὑλικοῦ κόσμου πρὸς τὸν ἀστρικὸν κόσμον, εἶναι λίαν στενακτοί. Ἡ βᾶσις ἐπὶ τῆς ὁμοίας στηρίζονται οἱ ὑλικοὶ δεσμοί. εἶναι ἡ συμπάθεια καὶ ἐντιπάθεια, ἢ ἔλξις καὶ ἡ ἀπωσις, ὁ ἔρωσ

καὶ τὸ μῦθος, διάφοροι τρόποι τῆς ἀρχῆς αὐτῆς. εἶναι ἡ ἰδέα ἀρχὴ ἐπὶ τῆς ὁποίας στηρίζεται ἡ συμπαθητικὴ Μαγεία. Πάντα τὰ ὄντα συνδέονται ἐν τῇ φύσει διὰ κοινῶν δεσμῶν συμπάθειάς καὶ ἀντιπάθειας. Ἐπὶ τῇ βῆσει τῶν τεσσάρων κλασσικῶν στοιχείων τῆς ἀρχαίας Μεταφυσικῆς, ταξινομοῦνται συνθετικῶς πλεῖστα ὅσα ἔννοια ἐπὶ διαφορωμάτων πεδίων. εἰς τὸν οὐράνιον κόσμον π.χ. διακρίνομεν πλανήτας καὶ ζῳδία τοῦ πυρός (Ἥλιος, Ἄρης, Κριός, Λέων, Τοξότης) τοῦ ὕδατος (Σελήνη, Ἑρμῆς, Ἰχθυεῖς, Σκορπιός, Καρκίνος), τῆς γῆς (Κρόνος, Ταῦρος, Παρθένος, Ἀιγόκερως) καὶ τοῦ ἀέρος (Ζεὺς, Ἀφροδίτη, Δίδυμοι, Ζυγός, Ὑδροχόος.)

Ἐπὶ τοῦ θελοῦ πεδίου τὰ στοιχεῖα ἀνάγονται εἰς τὴν ἀρετυπὸν αὐτῶν ἔννοιαν, εἰς τὴν ἰδεατὴν αὐτῶν ὑπόστασιν: Ἡ Γῆ παριστᾷ τὴν σταθερότητα, τὴν κρῆσιν τὸ ὕδωρ τὴν ἀγνότητα, τὴν καθαρτικὴν ἰκανότητα ὃ ἄηρ συμβολίζει τὴν λεπτότητα τοῦ πνεύματος, τὴν διανοητικότητα τὸ Πῦρ εἶναι ὁ ἔρως, ἡ εὐσπλαχνία τοῦ χριστιανικοῦ μυστικισμοῦ.

Ἐκ τοῦ νόμου τούτου τῆς ἀναλογίας ἀπορρέουν ὅλαι ἐκείναι αἱ ἀντιστοιχίαι τῶν πλανητῶν καὶ ζῳδίων τῆς Ἀστρολογίας, ἐφ' ὧν τῶν ἐπιπέδων (κοσμολογίας, θεογνωσίας, φυσιολογίας, ψυχολογίας, κοινωνιολογίας κ.κ.).

Παραλλήλως τὰ στοιχεῖα μεταξὺ των παρουσιάζουν ἔχθρας καὶ φιλίας ὅπως τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ μεταξὺ τῶν οὐρανίων σωμάτων. Οὕτω τὸ Πῦρ διέκκειται ἐχθρικῶς πρὸς τὸ ὕδωρ, ἐνῶ πρὸς τὸν ἄερα διέκκειται φιλικῶς. εἰς τὸ οὐράνιον στερῶμα ὃ Ἥλιος συμπάθεται ὑπὸ τοῦ Διὸς, Ἀφροδίτης, Σελήνης καὶ Ἑρμοῦ ἐνῶ ἀντιπάθεται ὑπὸ τοῦ Κρόνου καὶ τοῦ Οὐρανοῦ. Τοῦτο σημαίνει ὅτι αἱ δονήσεις τοῦ Ἥλιου, συμβιβάζονται πρὸς τὰς δονήσεις τοῦ Διὸς, ἐνῶ εἶναι ἀσυμβίβαστοι πρὸς τὰς τοῦ Κρόνου.

Ἡ συμπάθεια γενικῶς εἶναι ἡ ἔλξις, ὁ ἔρως, ἡ κλίσις ἐκ φύσεως ἐνὸς πράγματος πρὸς ἕν ἄλλο, μὴ ἐπιθυμία. Οἱ ἐτερόρῳνοι πῶλοι ἐνὸς μαγνήτου ἕλκονται, διότι ὑπάρχει συμπάθεια μεταξὺ αὐτῶν. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει μὲ τὰ ἄρρενα ἢ θήλεα φυτὰ, τὸ αὐτὸ καὶ μὲ τὰ ζῶα, τὸ ἴδιον μὲ τὰ ὄρνητά, τὸ ἴδιον καὶ μὲ τοὺς πλανήτας. - (Π. Γράβ. Μ.Ψ.Θ. 93). -

Ἐξ ὧν τούτων συνάγεται ὅτι ὑπάρχει στενὴ ἀναλογία με-

ταξὺ πλανητῶν, ζωδίων, τῶν ὀργάνων τοῦ σώματος, τῶν φυσιο-
λογικῶν λειτουργιῶν αὐτῶν, τῶν παθολογικῶν συμπτωμάτων καὶ
τῶν προϋδόντων τοῦ ἄρκετοῦ, φυτικῆ καὶ ζωϊκοῦ βασιλεῖου. Φυ-
σικὴ συνέπειά τούτου εἶναι ὅτι τὰ πάντα ἐν τῇ φύσει εἶναι ἄλ-
ληλένδετα καὶ δύναται τὸ μὲν νὰ ἐντελένη ἢ νὰ κατασέλῃ τὰς
ἐνεργείας τοῦ ἄλλου καὶ δὴ κατὰ δύο τρόπους: διὰ τῆς συμπα-
θείας ἢ ἀντιπαθείας.

ΣΥΜΠΛΩΝ. - Ὁ κόσμος ὁλόκληρος μαζί μὲ ὅλα τὰ ἐν αὐτῷ ὄντα.

Τὸ σύνολον ὄλων ἐκείνων ποῦ ἐκδηλοῦνται ἀντικειμενικῶς,
ἐφ' ἑνὸς οἰουδὴποτε τῶν 7 πεδίων, διαρκουσίης μιᾶς Μενβαντά-
ρα (βλ. λ.).

ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ. - Τυπολογικὰ τῶν Πυθαγορείων. - Ὁ Πυθαγορισμὸς βε-

βαιώνει μετ' ἐπιτάσεως καὶ ἐπιναλαμβάνει ὅτι συνεστίασεις
τελοῦμεναι ἀπὸ κοινοῦ, ἀνάπτουσιν τὴν φιλικὴν μεταξὺ τῶν συ-
νεστιαζομένων. Ὁ Ἡρόδοτος μάλιστα προσθέτει (IV, 95) ὅτι ὁ
Ζάμολξις, μετὰ τὴν ἐπάνοδόν του εἰς τὴν θρόνικη ἀροῦ ἐμνήθη
τὰ πυθαγορεία δόγματα, ἐδίδασκεν εἰς τοὺς θράκας πυθαγορεί-
ους ὅτι γόματα λαμβανόμενα ἀπὸ κοινοῦ, ἐξήσφαλιζον αἷσιον μέλ-
λον μετὰ θάνατον.

Εἰς τὸ γεγονός ὅτι διαμειράζεται ἀδελφικῆ ἢ ἰδέα τροφή,
ὅτι γίνεται ὁ αὐτὸς οἶνος (ἐνίοτε μάλιστα ἐκ τοῦ αὐτοῦ κηπέλ-
λου) καὶ ὅτι κηπτεται ἀπὸ κοινοῦ ὁ αὐτὸς ἄρτος, δεόν νὰ ἀνα-
ζητήσωμεν κατὰ περισσώτερον ἀπὸ ἐν ἕθιμον φιλικῆς ἢ ἐμπιστοσύ-
νης, ἐξασφαλίζοντος εἰς τοὺς μετέχοντας μίαν θερμὴν οἰκονο-
μικὴν ἀτμόσφαιραν. Πράγματι εἰς τὰς τυπολογικὰς ἰδέας, ὑ-
πάρχει κατὰ τὸ βεβαιότερον:

Ἐπάρχει ἐντὸς τῶν οἰτῶν, τὰ ὑποῖα ἔχουν σχηματισθῆ ὑπὸ
τὴν ἄμεσον ἐπίδρασιν τοῦ ἡλιακοῦ φωτός, μίαν τοσαύτη πηγὴ ζω-
τικότητος, μίαν τοιαύτη ἀγνωστὸν μεγαλεῖα, ὥστε ἡ ἀπὸ κοινοῦ ἀνά-
λωσις ἐκλεκτῶν οἰτῶν ἐκ μέρους ὁμάδος φλάν, ἐξέχονεν ἐπ' αὐ-
τῆς ἀκτινοβολίαν ἐξόχως ἀγαθοποιόν. -

Ἄλλὰ καὶ ἡ πρὸ τοῦ γέσματος τελουμένη προσευχή, πρὸς ἕνα
θεόν, ἰσοδυναμεῖ πρὸς ἐπίκλησιν τῆς θεότητος καὶ παραστάσιν
εἰς τὸ γέσμα. Τὸ σημεῖον τοῦτο εἶναι μεστὸν σημασίας καὶ ἀν-
τιστοιχεῖ πρὸς καθάγιασιν τῶν οἰτῶν, ὅπερ δικαιολογεῖ τὴν
ἄρχαζαν ὀνομασίαν τῶν ἐξόχων ἀνδρῶν "συνδραίτοι θεῶ". -

Καὶ εἰς τὰς μυστηριακὰς Ὀργανώσεις (π.χ.Ε.Τ.) τελοῦνται συνεστικαί καὶ Ἀγάπαι, βάσει εἰδικοῦ τυπικοῦ, ὑποχρεωτικῶς δὲ κατὰ τὸ χειμερινὸν καὶ θερινὸν ἡλιοστάσιον. Ἀλλ' εἰς τὰ τυπικὰ περιεχόμενα ῥάσεις καὶ σύμβολα, ὑποδεικνύουσιν ὅτι πρόκειται περὶ τυπολογικῆς ἐργασίας καὶ ἔχει ἀπλῶς διὰ λόγους ἀναφυχῆς.

-Τὸ Συμπόσιον τοῦ Πλάτωνος.-Εἰς τῶν σπουδαιωτέρων διαλόγων τοῦ "Ἑλληνος Σοφοῦ", ὅπου εἰσάγονται βαρύτερα ζητήματα περὶ τῆς ἐσωτέρας σημασίας τοῦ Ἔρωτος καὶ γίνεται μυστικὰ μὴ - θοῦ τοῦ Πρωτογενικοῦ ἀνδρογύνου Ἀνθρώπου.
Βιβλιογρ. "ΣΦΙΓΞ". 1962, 99.-

ΣΥΜΠΤΩΣΙΣ.- Ἐκεῖνο ποῦ οἱ ἄνθρωποι ἀποκαλοῦν Σελῖναι ἢ ἔγνοιαι τῶν αἰτίων. Ὅταν διατυπώσωμεν τὴν γνώμην ὅτι κάτι τελεῖται κατὰ σύμπτωσιν καὶ νομίζομεν ὅτι δὲν ὑποκρύπτεται κάποια αἰτία, ὑποστηρίζομεν κάτι τὸ μυστικὸν ἀντιφάσεων.-

ΣΥΜΠΥΚΝΩΣΙΣ.- (COAGULATION, CONGELATION).-

-Κοσμολογία: Ἡ ἀντιθετος φάσις τῆς θ' Διαλύσεως. Ἀλλ' εἰς αὐτὰς φάσεις εἰκονίζουσι τὴν εἰσπνοὴν καὶ ἐκπνοὴν ἐν τῷ Κόσμῳ, διὰ τῶν ὁποίων πραγματοῦται ἡ Δημιουργία. Τὴν συμπύκνωσιν τοῦ Κόσμου ἀποκαλοῦν οἱ Καβαλισταὶ Τσομ-Τσοῦν. (Π. Γράβιγγερ, Κοσμολογία 112).-

-Ἀλλημετα.- Εἶναι ἡ ἑβδόμη φάσις τοῦ Μ. Ἔργου. (Πρβλ. Συγκέντρωσις, Σόλβε -Κοῦγκουλα).
Βιβλιογρ. Pomety, P. P. Riobb, Ἀλλημ. Ἔρευναί, ἐν Πραγμ. καὶ Μελέται Β.ΣΦΙΓΓΩΣ.- Γ.Ι. Le Breton, Craton, Clefs 91, 157.

ΣΥΜΦΙΛΙΩΣΙΣ.- (RECONCILIATION).-

Οἱ Ἑρμητισταὶ συμβουλεύουσιν νὰ συμφιλιώσωμεν τοὺς ἔχ - θρούς, εἰς τρόπον ὥστε νὰ δημιουργῶμεν μεταξὺ τῶν δύο ἀντιθέτων καὶ πολεμίων ἀρχῶν, ἀρρήκτους διὰ τὸ πῦρ δεσμούς. Ὁ LAMBSRING ἐσυμβόλισε τὰς δύο ταύτης ἀρχάς διὰ ποικίλων ζῶων καὶ πτηνῶν. Ὁ φλαμέλ διὰ δύο δρακόντων, τοῦ ἐνός πτέρωτοῦ καὶ τοῦ ἑτέρου ἀπτέρου. Οἱ Ἀρχαῖοι παρθέτησαν αὐτὰς διὰ τῶν δυσέτερομορφῶν ὄρων τοῦ θ' Κηρυκείου τοῦ Ἑρμοῦ. Οἱ ἑρμητισταὶ ὡς κατ' ἐξοχὴν συμφιλιωτὰς θεοὺς (δυνάμεις) ὑπέδειξαν τὸν ψυχοπομπὸν Ἑρμῆν καὶ τὸν Ἡρακλεῖον.-

Ἡ συμφιλίωτική αὐτὴ ἰκανότης τοῦ πρώτου φαίνεται ἐκ τῆς συμφιλίωσης τῶν δύο ὄψεων αἱ ὁποῖαι διαβιβράσκοντο πρὸς ἀλλήλους, καὶ ἐκ τῆς ἐπαναγωγῆς τῶν ψυχῶν εἰς τὰ σώματα, τοῦ δευτέρου ἐκ τοῦ μύθου τῆς συνανώσεως Ἑλένης-Ἀφροδίτης.

ΣΥΝΛΙΣΘΗΜΑ. - Ἐν ἐκ τῶν ἀπλουστέρων καὶ πρωτογενῶν ψυχικῶν γεγονότων τοῦ περιεχομένου τῆς συνειδήσεως, ἐκδηλούμενον ὡς εὐάρεσκεια ἢ δυσάρεσκεια εἰς διαφόρους βαθμοὺς ἐντάσεως. Γενικώτερον ἢ ὅλη ψυχικὴ κατάσταση ἢ δημιουργούμενη ἐκ τοῦ ἐκαστοτε καθολικοῦ περιεχομένου τοῦ βίου. Μῆα ἐκ τῶν τριῶν κυρίων ψυχ. λειτουργιῶν, ἀντιδιατελλομένη πρὸς τὸ κενεῖσθαι καὶ τὸ βούλευσθαι.

Τὸ Σ. κατὰ ταῦτα εἶναι καθαρῶς ψυχικὴ λειτουργία, μὴ ἔχουσα σχέσιν πρὸς τὰς πνευματικὰς λειτουργίας. Οἱ σύγχρονοι ἄνθρωποι ἀμένως περιπλκνουν εἰς σύγχυσιν τῶν δύο αὐτῶν λειτουργιῶν καὶ ἀναγνωρίζουν ὡς πνευματικὰς ἐκδηλώσεις τὰς σαφῶς ψυχικὰς καὶ σωματικὰς. Οὕτω ἐδημιουργήθη ἡ σύγχρονος "συναίσθηματολογία" τὴν ὅποσαν τῶσαν ὁ R. GUENON, ὅσον καὶ ἄλλοι ἐριμῶς ἐκαυτηρέασαν. Π.χ. ἡ θεωρία τῆς Μετενσαρκώσεως ἀπτεται καθαρῶς συναίσθηματικῶν ἐλατηρίων.

ΣΥΝΑΡΧΙΑ. - (SYNARCHIE). - Κοινωνικὸν σύστημα τῆς πατριαρχικῆς Ἀρχαιότητος, τὸ ὅποσον ἐβασίλευτο ἐπὶ τῆς τριαδικότητος, καὶ ποῦ ὁ Σαλντ Ὑβ ντ' Ἔλβέντρ εἰς τὰ ἔργα του καὶ ἰδίως εἰς τὴν "HISTOIRE PHILOSOPHIQUE DU GENRE HUMAIN" ἀπεκατέστησε.

Βιβλιογρ. Roger Peyrefitte, Die Söhne des Lichts, Κάρλσρούη 1962.

Parus, Ἀπόκρ. Ἐπ. καὶ Ψυχισμὸς 153. "Voile d'Isis" No 28, 276. Ch. Barlot, Ἀπροκρυφισμὸς.

ΣΥΝΛΕΓΕΡΙΣΜΟΣ (CONSTELATION). - Εἰς τὴν Ἀστρολογίαν αἰ πρὸς ἀλλήλας θέσεις πολλῶν ἀστέρων ἢ ἀστερισμῶν με ἀποτελεσμά τὴν ἀλληλεπιδράσιν καὶ τὴν ἐκδήλωσιν ἀντιστοίχων γεγονότων.-

ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ, - (SEANCE). - Εἰς τὸν Ὁ Πνευματισμὸν αἰ συγκεντρώσεις με ἓνα μεσάζοντα (MEDIUM) πρὸς ἐπίτευξιν ἐπικοινωνίας μετὰ τῶν "πνευμάτων" καὶ παραγωγὴν γενικῶς ὑπερσυνήθων φαινομένων.-

Γίνεται έπσης λόγος περί Σ. εἰς τόν Θ Μαγνητισμόν κατά τήν διέρεσιάν τῶν όποιων ἔν υποκειμενον (SUJET) μαγνητίζεται συνήθως διά θεραπευτικούς σκοπούς.-

ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ.- (CONVENT).- Έκ τοῦ λατ. CUM + VENIRE, συνέρχουμαι. Εἰς τὰς Μυσταγωγικάς Ὀργανώσεις ὤρισμέναί συγκεντρώσεις τῶν μελῶν μέ σκοπόν τήν ρύθμισιν κοινῶν θεμάτων τοῦ Τάγματος, ἰδίως εἰς τὰ φιλοσοφικά Ἔργαστήρια τοῦ Ε.Τ. Εἰς τόν γαλλ. Ε.Τ. καλοῦνται ὡσεύτως Σ. αἱ ἑτήσιαι συνελεύσεις τῶν Μεγ. Στοῶν.-

Ἱστορικῶς περίφημα ὑπῆρξαν τὰ Σ. τοῦ ALTENBERGE (1764), τοῦ KOHLO (1772), τοῦ BRAUNSCHWEIG (1775), τῆς Λειψίας (1777) τῆς Λυῶν (1777), τοῦ WOLFENBUTTEL (1778) καί τοῦ WILHELMSBAD (1782).-

ΣΥΝΕΙΔΗΣΙΣ.- (CONSCIENCE, BEWUSSTSEIN).-

Ὁ γενικός ὅρος κατά τόν όποιον κάτι γίνεται γνωστόν ὑπό τινός. Κάτι πού εἶναι συνειδητόν ἢ δύναται νά γίνῃ συνειδητόν, ἀποτελεῖ τό περιεχόμενον τῆς συνειδήσεως.

Εἰς τήν ἀκαδημαϊκήν Ἐπιστήμην ἡ Σ. εἶναι ἀντικείμενον ἔρευνῆς τόσον τῆς φυσιολογίας, ὅσον καί τῆς Ψυχολογίας καί αὐτῆς τῆς Φιλοσοφίας. Ἡ ἔρευνα τῶν ὄρων ἐκ τῶν όποιων ἐξαρτᾶται νά λάβωμεν συνειδητοῖν ἐκ τινος οἰασθήποτε μεταβολῆς ἐν τῷ ὄργανισμῷ μας, εἶναι ἔργον τῆς φυσιολογίας. Ἡ Ψυχολογία ἀρ' ἑτέρου ἔχει ὡς ἔργον νά καθιστᾷ ἐναργῆ τὰ εὐρήματα τῆς υποκειμενικῆς Σ. καί νά ἀνάγῃ αὐτά εἰς τὰς εὐχάτας ἀτομικῆς ρέζας (αἰσθημα, συναίσθημα). Εἰς τήν φιλοσοφίαν ἡ Σ. εἶναι ἀντικείμενον τῆς Γνωσιολογίας. Κατά τόν Λάιμπνιτς ἡ Σ. εἶναι " τό συνολικόν περιεχόμενον τῆς πέτρας τοῦ Ἐγῶ μας".-

Κατά τήν Λ. BILLY Συνειδήσεις εἶναι ἡ ἀνακλαστική κίνησις (REFLEX) τῶν ἐξωτερικῶν δυνάμεων εἰς τόν ἀνεξέλικτον ἄνθρωπον, ὡς καί τῶν ἐξωτερικῶν δυνάμεων καί τῶν ἐσωτερικῶν παρορμήσεων εἰς τόν ἐξειλιγμένον. Εἰς τό ὄρυκτόν, φυτικόν καί ζωικόν βασίλειον ἡ Σ. ὑπάρχει ὡς ἔλξις καί ἄπωσις. Εἰς τόν κερτημένον ἀνωτέραν ἐξέλιξιν ἄνθρωπον ἐπιπροστίθενται: 1) Ἡ ὁμαδική Σ. (εἰς τοὺς θεσφόρους ἢ κατωτέρα μορφή τῆς Σ. 2) Ἡ πνευματική Σ., ἢ τοι ἡ Σ. τοῦ οὐρανοῦ ἀνθρώπου Ἁγάπη-Σοφία, 3) ἡ θεία Σ., ἢ θεία θέλησις (ἐν τῷ ἀνθρώπῳ).-

Ἡ Ἄντι Μπέζαντ ὀρίζεται τὴν Σ. ἀπλῶς ὡς τὸ ἀντίθετον πρὸς τὴν Ὑλην. Κατὰ τὴν βουδδιστικὴν διδασκαλίαν ἕδρα τῆς Σ. εἶναι ἡ καρδία διὰ τοῦτο αἱ ἀσκήσεις διαλογισμοῦ τοῦ Στάϊνερ ἐντοπίζονται κατὰ προτίμησιν εἰς τὴν περιοχὴν τῆς καρδίας.

Ἡ ἐξέλιξις τῆς ἀνθρωπότητος εἶναι θέμα τῆς Σ. καὶ οὐχὶ τῆς μορφῆς. Διὰ τὴν ἀνθρωπότητα εἶναι δυνατὴ μὲν τὰ πάντα περιλαμβάνουσα Σ. καὶ μὴ ἐπέκτασις γνώσεως, σοφίας καὶ κατανοήσεως. α) διὰ τῆς ὀρθῆς ἀγωγῆς ἐν τῷ βίῳ, διὰ τῆς μετενσαρκώσεως, μέσῳ τῶν 5 αἰσθήσεων καὶ διὰ τῆς δυνάμεως τῆς φυσικῆς ἐξελίξεως. β) δι' εἰδικῆς ἐσωτερικῆς ἀσκήσεως ἥτις ὀδηγεῖ βαθμιαίως καὶ ἐλευθέρως, εἰς ἐλευθέρως ἀκλεγομένης δοκιμασίας καὶ μυσίαις.

Περὶ ἐπέκτασις τῆς Σ. γίνεται λόγος εἰς τὸν Ἐσωτερικὸν Ε.Τ. προκειμένου περὶ ἐνεργείας τῆς μυσίαις ἐνῶ εἰς τὸν συνήθη Ε.Τ. ἡ μύησις εἰς ἕνα βαθμὸν χαρακτηρίζεται ἀπὸ μίαν κατὰ τὸ μάλλον ἢ ἥττον ἐπιβλητικὴν τελετουργίαν, ἥτις οὐδεμίαν εἰς βάθος μεταβολὴν ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου ἐπιτελεῖ, αἱ ἐσωτερικαὶ Στάσι εἶναι εἰς τοιοῦτον βαθμὸν τελειοποιήσῃ (δὴλ. ἀποκαταστήσῃ εἰς τὴν προτέραν τῶν αἰγλῶν) τὰ τυπικὰ των, ὥστε ἐπὶ τοῦ πλείστου μέρους τῶν δοκιμῶν (ἐν μέρει ἀμέσως, ἐν μέρει ἀργότερον) ἐπέρχεται μὴ ἰδιόζουσα ἐπέκτασις τῆς Σ. Αἱ διαφοραὶ μεταξὺ τῆς συνήθους μυσίαις καὶ τῆς ἐσωτερικῆς δρώσης, τοιαύτης, δὲν ὀφείλονται εἰς τὸ λεκτικὸν τοῦ τυπικοῦ.

Ἄλλ' εἰς τὴν διαδικασίαν τελέσεως αὐτοῦ ἥτις εἰς τῆς λεπτομέρειας τῆς ἀποτελεῖ σήμερον ἀκόμη κτῆμα πολὺ ἀλίγων ἀξιωματοῦχων τοῦ Ε.Τ. τυπωμένα κείμενα δὲν ὑπάρχουν ἐν προκειμένῳ καὶ ἐν τῇ πράξει δύναται νὰ θεωρηθῇ ἡ ἐν λόγῳ ἐπέκτασις τῆς Σ. ὡς τὸ κύριον ἀπόρητον τοῦ Ε.Τ.

Ὁ NOVALIS μεταγλωττίζει τὴν ἀνωτέραν ταύτην κατάστασιν τῆς Σ. μετὰ τὴν κατὰ βαθμὸν ἀνύψωσιν τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ R. STEINER κάμνει μνηστῆρας εἰς τὰ ἔργα του (Ἡ Μῆσις) περὶ τοῦ ἀναγκαίου μίαις συνωχοῦς συνειδήσεως. Αἱ διδόμεναι ὅμως ὑπ' αὐτοῦ ἀσκήσεις πρὸς "καλλιέργειαν τῆς ζωῆς τοῦ ὄνευρου" μετὰ σκοπὸν τὴν ἀνάπτυξιν τῆς διαρκοῦς Σ., μόνον ὑπὸ ἀσημέντιον ἐπιτυχίας ἐστέρθησαν. Ἐκρήθησαν μόνον ὡς παιδαγωγικὸν μέσον.

ΒΑΘΜΙΔΕΣ ΕΞΕΛΙΞΕΩΣ ΤΗΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΕΩΣ

Ε Ξ Ε Λ Ι Ξ Ι Σ ↑	Θελα μοναδική Συνεξδησις
	Συνεξδησις 'Αδελφωσύνης.
	Συλλεκτική Συνεξδησις (δρμη τοῦ ποιμν(ου)
	'Εγωτισμός
	Φυσική Συνεξδησις

- Βιβλιογρ.- R. Steiner, 'Η Μόρσις, Β.ΣΦΙΓΓΩΣ, σ.124
 Π.Γράβιγγερ, Πολιτισμός 103.-Α.Μπέζαντ, Μελέτη επί τῆς Σ.-
 Sazo, Γκόγκα 27. Berdjiaeff, Προορισμός ἀνθρώπου 111.-
 Taron 367.-R.Guenon Etats multiples 59, 115.
 Ε.Τ. Τυπικά 3ου 19, 4ου 12, 28ου 16.-Ταξίλ 441.-
 Jinarajadasa, 'ΕΞΕΛΙΞΙΣ τῆς 'Ανθρωπότητος 202.- 'Αθήναι.
 -'Υποσυνεξδησις, 'Εν ἐργηγορσίαι Σ., 'Υπερσυνεξδησις
 Besant, Μελέτη επί τῆς Σ. 16α. 163, 168.
 -'Ελεγχος τῆς Σ. Heindel 633.- Besant, Μελέτη 148, 153,
 156.-
 -'Υπερσυνεξδησις: Aurobindo, Upanishads 143, 163, 197.
 H.Miers, Lexikon d. Geheimen Wissens.
 Dr Henri Birvan, Lebenskunst in Yoga & Magie, Ζυρίχη
 Sri Aurobindo, Stufen der Vollenbung, Weilheim
 Satthipatthana, Konstanz.
 Ouspensky, Auf der Suche nach dem Wunderbaren
 R. Steiner, Welche Bedeutung hat die Okkulte i... Entwicklung,
 1935. Wille Schrödter, Abenteuer mit Gedanken, Frbg 1954

- Συνεξδησις συλλογική. - Κατ' ἀντιδιαστολήν πρὸς τὴν ἀτο-
 μικήν Συνεξδησίαν, ἡ Σ., ἡ ἀνήκουσα εἰς μίαν ὁμάδα ἀνθρώπων,
 ἥτις μερικῶς καθορίζει τὴν κατὰ μίαν διεξθυσίαν φερομένην δρᾶ-
 σιν. Διακρίνουν θετικήν καὶ ἀρνητικήν Σ.Σ. εἰς τὴν θετικήν Σ.Σ.
 ἀνάγεται ἡ ἰδέα τοῦ θ μαγικοῦ ἰδεαλισμοῦ καὶ τῆς ἀδελφωσύνης,

ἐνῶ ἡ ἀρνητικὴ Σ.Σ. ὑπόκειται εἰς τὴν συμπεριφορὰν τῆς ἀγέλης, μιᾶς ἐστέρημένης ἐνστικτικῶν μάξης. Πάντως ἡ Σ.Σ. ἀνάγει εἰς τὴν ἀνάδρομον, ἐνελεϊκτικὴν φάσιν τῆς Ἐξελξεῶς. Ἀπώτατος στόχος τοῦ Μύστου δὲν εἶναι ἡ ἀπόκτησις τῆς Σ.Σ., ἀλλὰ τῆς ἀνεπτυγμένης ἀτομικῆς Σ. ἡ ὅποια τελικῶς ταυτίζει αὐτὸν μετὰ τὴν θεῖαν Σ. Φυσικῶ τῷ λόγῳ εἶναι τότε μιὰ τοιαύτη Σ. συνηνωμένη μετὰ κάθε ἄλλην Σ. ἥτις ἤχθη μέχρι τῆς βαθμίδος ταύτης. - (MIERS). -

ΣΥΝΕΝΩΣΙΣ. - (Πρβλ. Συμφιλίωσις). - Εἶναι ἡ συνταύτισις τῶν δύο ἀντιθέτων ἀρχῶν εἰς μιὰν ἀδιαίρετον μονάδα. Ἐκ τούτου ἡ Σ. αὕτη καλεῖται διπλή. Τελεῖται μεταξὺ τοῦ δρῶντος καὶ τοῦ πάσχοντος, τοῦ ἄρρενος καὶ τοῦ θήλεος, τοῦ σταθεροῦ καὶ τοῦ πτητικοῦ, τοῦ ἑλαφροῦ καὶ τοῦ βαρέος. Ὑπάρχει ὅμως καὶ τριπλή Σ., καθ' ἣν ἐνοῦνται πρὸς ἄλληλα τὰ σῶμα, ἡ ψυχὴ καὶ τὸ πνεῦμα, ἡ τριὰς δηλ. μετασχηματίζεται εἰς μονάδα.

Τέλος κατὰ τὴν τετραπλήν Σ. ἐναῦνται τὰ 4 στοιχεῖα εἰς ἓν μόνον ὄρατόν. Ἡ Σ. λαμβάνει χώραν κατὰ τὴν μελάνωσιν, διαρρύσεως τῆς Σήψεως. - (PERNETY). -

ΣΥΝΕΣΙΩΣ. - Ἐπιφανὴς Ἑλλην ρήτωρ, ποιητής, φιλόσοφος, συγγραφεὺς καὶ ἐπίσκοπος Πτολεμαῖδος (Πενταπόλεως). Ἐγενήθη εἰς τὴν Κυρήνην ἐξ ἐπιφανοῦς οἰκογενεῶς (370 - 413 μ. Χ.). Ἐν ἀρχῇ ἦτο ἐθνικὸς καὶ ἐν συνεχεῖα ἐγένετο Χριστιανός. Συνεπλήρωσε τὰς σπουδὰς του, εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, σκῶν ὡς διδασκαλὸν τοῦ ἐπὶ τριετίας τὴν "Φεισοτάτην", ὡς τὴν ἀποκαλεῖ, νεοπλατωνικὴν φιλόσοφον Ὑπατίαν, τὴν θυγατέρα τοῦ Θεωνος. Τὸ 403 ἐνυμφεύθη καὶ τὸ 409 ἐγένετο ἐπίσκοπος παρὰ τὴν Θέλησιν του καὶ ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ μὴ ἀποσκίρτησῃ ἀπὸ τῆς νεοπλατωνικῆς ἀντιλήψεως του. Ἐγράψε: "Περὶ βασιλείας", "Δείων ἢ περὶ τῆς καθ' ἑαυτὸν ἀγωγῆς", "Περὶ Προνοίας", "Περὶ ἐνυπνίων", Τὸ τελευταῖον ἔργον συνέταξεν ἐν τῇ μιᾷσνυκτὸς. Ἐπίσης συνέταξε 10 ὕμνος εἰς τὴν δωρικὴν μεσοῦς μυητικῶν ἀληθειῶν.

Τὸ Περὶ Ἐνυπνίων, θεωρεῖται ὡς τὸ πλεον περιποδοῦσάν ἔργον τοῦ Σύνερτου. Κατὰ τὸν ΕΛ. LEVI ἀναπτύσσει ἐν αὐτῷ τὰς ἀγνάς μυητικὰς ἀληθείας καὶ ἀνυφοῦται ὡς θεοσοφὸς εἰς ὕψος πρὸς τὸν καθιστὰ δύσδητον καὶ δίδει τὴν ὑπόψιν τῆς αἰρέσεως. Καὶ ὅμως δὲν εἶχε οὔτε τὴν νοοτροπίαν, οὔτε τὸν φανατισμὸν

ένός αίρετικοῦ. "Ἐζησε καὶ ἀπέθανεν ἐν τῇ εἰρήνῃ τῆς Ἐκκλησίας, ἐκθέτων μὲ εἰλικρίνειαν καὶ τὰς ἀμφιβολίας τοῦ πλήν πάντοτε: ὑπακοῶν εἰς τὴν αὐθεντίαν τῆς Ἱεραρχίας

" Κατὰ τὸν Συνέσιον, τὸ περιεχόμενον τοῦ ὄνειρου, ἀποδεικνύει τὴν εἰδικὴν σύστασιν καὶ τὸ αὐλον τῆς ψυχῆς, ἡ ὁποία δημιουργεῖ τότε οὐρανόν, ἐξοχάς, καλύπτια κατὰφωτο καὶ σπηλαία σκοτεινὰ, πάντοτε ἀναλόγως τῶν συμπαθειῶν καὶ ἐπιθυμιῶν τῆς. Ἡμπορεῖ νὰ κρῖνη κανεὶς περὶ τῆς ἠθικῆς στάθμης ἑνός ἀτόμου, ἀπὸ τὸ περιεχόμενον τῶν ὄνειρων, διότι εἰς τὴν κατάστασιν ταύτην ἡ ἐλευθερία τῆς βουλήσεως ἔχει ὑποστάλῃ καὶ ἡ φαντασία ἀφήνεται ἐλευθέρᾳ εἰς τὴν ἐπικράτησιν τῶν ἐνστικτιῶν, τότε παράγονται εἰκόνες εἴτε ὡς ἀνακλάσεις εἴτε ὡς σκιᾶ τῆς σκέψεως. Αἱ προαιεθῆσεις ἀποκτοῦν πραγματικότητα, αἱ ἀναμνήσεις ἀναμιγνύονται μὲ τὰς ἐλπίδας. Τὸ βιβλίον τῶν ὄνειρων γράφεται πότε μὲ χαρκτηῆρας λαμπροῦς, πότε σκοτεινοῦς, πλὴν ὁ μῦθος πάντοτε εἶναι δυνατὸν νὰ εὑρεθοῦν ἀσφαλεῖς κανόνες, διὰ νὰ ἐρμηνευθῇ καὶ καταστήτῃ εὐανάγνωστον. -

" Ὁ Ἱερώνυμος Καρντάν ἔγραψεν ἐκτενῆ σχόλια ἐπὶ τοῦ ἔργου τοῦ Συνεσιου καὶ τὸ συνεπλήρωσε τρόπον τινα μὲ ἐν εἶδος λεξιλογίου, ὅλων τῶν ὄνειρων μὲ τὴν ἀντιστοιχίαν ἐρμηνεῶν τῶν. Ἡ ἐργασία αὕτη οὐδὲν τὸ κοινὸν ἔχει μὲ τοὺς γελοῦς ὄνειροκρίτας τῶν περιπτέρων, ἀνήκει δὲ πραγματικὰ εἰς καθὲ σοβερὰν βιβλιοθήκην ἀποκρύφων Ἐπιστημῶν". -
(ELIPHAS LEVI, Ἱστορία Μαγίας, σ. 177). -

Ἡ δυνατότης τῆς μαντικῆς ἀποδεικνύει τὴν σχέσιν ἣτις ὑφίσταται μεταξὺ τῶν ἐμφθων μερῶν τοῦ Σύμπαντος. Ἡ πράγματος ὑπνώττει εἰς τοῦ καθὲ ἀνθρώπου τὴν ψυχὴν καὶ ἀποκτᾷ καθολικὴν κοσμολογικὴν βᾶσιν. Εἰς τὴν φαντασίαν ἀποδίδει ὁ Συνέσιος μεγάλην σημασίαν καὶ παρέχει ἐρμηνεῶν περὶ αὐτῆς ἣτις ἀναγκάζει τὸν μελετητὴν νὰ τὴν ταυτίσῃ πρὸς τὸ σημερινὸν ἀστικὸν σῶμα. Ἐάν, λέγει, ἡ φαντασία καθαρῶς, δύναται τότε ἡ ψυχὴ, τῶσον ἐν ἐργηθόρσει, ὅσον καὶ ἐν ὑπνῳ νὰ διαγνώσῃ τὸ ἀληθές. Κατόπιν τούτου δὲν εἶναι ἀναγκαῖαι θεουργικαὶ μέθοδοι καὶ ἑλλαμάντευτικὰ μέσα πρὸς ἐπίτευξιν χρησμῶν. Ὑπάρχουν πάντοτε ἱαματικὰ ὄνειρα καὶ προφυλακτικὰ ὄνειρα. Εἰς τὰ προφητικὰ ὄνειρα ἐμπεριλαμβάνεται συμβολισμὸς, τὸν ὁποῖον μόνον οἱ εἰδόμενοι δύνανται νὰ ἐρμηνεύουν.

Βιβλιογρ. Gilson 77.- Levi, 'Ιστορία Μαγ. 176.
Ludwig, Geschichte 26. J. Castellet, Ch. et Alchimie 200.

ΣΥΝΕΣΤΙΑΣΙΣ (LOGE DE TABLE, TAFELLOGE).-

Είναι τό κοινόν έορταστικόν γεῦμα, τό όποσον ακολουθεῖ με-
τά άπό μιαν συνεδρίασιν Τεκτ. Στοῶς. Διά τήν Σ., άντιθετως πρὸς
τό έπλοσημόν θ Συμπόσιον τοῦ ένεργεῖται βάσει εἰδικοῦ τυπικοῦ,
δέν προβλέπονται αξιολογοι τυκολογικοί κανόνες. Ἀπλῶς καθορι-
ζεται ἡ σειρά τῶν τυχόν προσφωνήσεων καί ἡ μορφή τῆς οἰκοδοσί-
ας. Δυστυχῶς διά τινεas Τεκτονας οἰδόκληρος ἡ σημασία τοῦ Ε. Τ.
περιορίζεται εἰς τὰς Συνεστιάσεις. Εἰς τοῦς άνωτέ υς βαθμοῦς,
αἱ Συνεστιάσεις περιβάλλονται ὑπό συμβολικῶν πράξεων καί τότε
καλοῦνται θ Συμπόσια ἢ θ Ἀγάπαι.-

ΣΥΝΘΕΣΙΣ.- Ἡ ἔχι έκλεκτική καί συγκρητιστική, ἀλλ' οὐσιαστική
συνένωσις καί σύντηξις έννοιῶν (τό άντίθετον: Ἀνάλυσις).
Εἰς τόν Ἐσωτερισμόν ἡ συνένωσις τοῦ φυσικοῦ καί τοῦ μεταφυσι-
κοῦ διετέθη ἀνακαλύψεως καί τονισμοῦ τῆς ένοποίησης ταῦτα άρ-
χῆς. θέσεις, άντίθεσις καί σύνθεσις, ἀναφέρονται εἰς τὰς διαφό-
ρους ταῦτας άπόψεις τῆς ἡμῶς Ἀληθείας. Ἡ Σ. ξεκινᾷ άπό ὡρι-
σμένas άρχάς, ἄρα άπό ένδοτέρας βάσεως. Παίρνει τρόπον τινά ἐκ
τοῦ κέντρου πρὸς τήν περιφέρειαν, ένῶ ὁ θ Συγκρητισμός παραμέ-
νει άποκλειστικῶς εἰς τήν περιφέρειαν. Συνεπῶς ὁ Συγκρητισμός
εἶναι ἀναλυτικός καί πᾶν ἄλλο παρά συνθετικός' εἶναι μία πέρα
ῶς πέρα βέβηλος ὑπόθεσις.

Κατά τόν RENE GUENON, τόσον ὁ νεώτερος Ἀποκρυφισμός, ὅσον
καί ἡ Θεοσοφία, δέν εἶναι ἄλλο άπό συγκρητιστικά προϊόντα.
Εἰς αὐτά διακρίνει τις κερματισμένas γνώσεις ποικίλων παραδο-
σιακῶν μορφῶν, αἱ ὅποσαι έπιπροσθέτως δέν ἔχουν κατανοηθῆ ἢ
ἔχουν παραμορφωθῆ, ἀναμιχτούς μέ φιλοσοφικές σκέψεις καί βέβη-
λον έπιστημονικόν τρόπον τοῦ σκέπτεσθαι.-

ΣΥΝΟΔΙΚΗ ΠΕΡΙΦΟΡΑ ένός πλανήτου πρὸς τόν Ἥλιον. Ὁ χρόνος ὁ
παραρχόμενος μεταξὺ δύο διαδοχικῶν θ Συνόδων ἢ θ Διαμέτρων
τοῦ ίδίου πλανήτου (θ Ὀφεις). Ἡ συνοδική περιφορά τῆς Σελή-
νης εἶναι ὁ συνοδικός μῆν ὅστις. ἴσοῦται πρὸς 19 ἡμ. 12 ω 44 λ.
καί 3' δπρλ.

ΣΥΝΟΔΟΣ.- Ἐκκλησιαστ. (SYNODES).-Εἰς τήν Ἐκκλησίαν ἡ ἔρα

συγκέντρωσις, τὴν ὅποσαν προκάλεξ' εἴτε ὁ ἐπίσκοπος μετὰ τῶν ὑπ' αὐτὸν ἱερέων, εἴτε ὁ ἀρχιεπίσκοπος μετὰ τοὺς ἐπίσκοπους του, πρὸς συζήτησιν ἐκκλησιαστικῶν ὑποθέσεων καὶ πρὸς λήψιν ἀποφάσεων.

- Λοιπολογικῶς, θ' Ὄψεις πλανητῶν.

-- Σύνοδος πλανητῶν τοῦ 1962. Βλ. "ΣΦΙΓΞ" 1962, 54.--

- Σύνοδος τῆς Περηγορίας (KONZIL DES TRUSTES & D. HILFE).

Ἰδιαίτερον τμήμα δράσεως τοῦ θ' ἡμῶν, τὸ ὁποῖον ἐργάζεται βάσει τοῦ λεγομένου νόμου τοῦ θ' ἡμῶν. Ἐν τῇ πράξει εἶναι ἓν εἶδος ὑπηρεσίας θεραπεύσεως. Πρὸς τὴν Σ.τ.Π. δύναται πᾶς τις νὰ τραπῇ ὅστις βέεται πνευματικῆς ἐπικουρίας ἢ κατατρώχεται ὑπὸ ἐγκοιῶν. Ὑλικὴ βοήθεια δὲν χορηγεῖται. Ἡ Σ.τ.Π. ἐργάζεται χωρὶς σταθερὰ ἔσοδα, ἀλλὰ δέχεται ἐθελουσίας εἰσφορὰς ἐκ μέρους ἀνθρώπων οἱ ὅποιοι ἀναγνώρισαν τὴν σημασίαν τῶν εὐλογιῶν τῆς (π.χ. ἰατρικῆς). Εὐθύς ὡς τεθῆ τις εἰς ἐκπαθὴν μετὰ τὴν Σ.τ.Π. καὶ ἀποστελλῆ τὴν ἐθελουσίαν του εἰσφορᾶν, λαμβάνει ἐπιβεβαιώσιν ὅτι ἡ περίπτωσις θέλει ἐπεξεργασθῆ. Ἀπὸ τότε ὁ πάσχων πρέπει νὰ ἀποστελλῆ ἀνά δεκαήμερον μέχρι τῆς τελείας ἀναρρώσεως ἀχατικὴν ἀναφορᾶν.

- Σύνοδος τοῦ Λουξεμβούργου. Μία ἀπόφασις τὴν ὅποσαν τὴν 15-5-1954 κέντε Μεγ. Στοὰς (τοῦ Λουξεμβούργου, Ἀυστρίας, Ἑλβετίας, Ὀλλανδίας καὶ Ἡν. Μεγ. Στ. τῆς Δυτ. Γερμανίας V.G.L) ὑπέγραψαν μετὰ τὸν σκοπὸν μόνον ἐκεῖναι τῶν Μεγ. Στοῶν τοῦ κόσμου θὰ θεωροῦνται ὡς θ' "Κανονικαί" αἱ ὁποῖαι ἀπειλοῦν ἀπὸ τὰ μέλη των τὴν πλάτην εἰς τὸν θ' Μ.Α.Τ.Σ. Ἡ ἀπόφασις αὐτὴ ἐλήθη ἐναντίον τῆς Μεγ. Ἡν. τῆς Γαλλίας ἡ ὅποσα δὲν θέτει ὅρους εἰς τὰ ζητήματα τῆς ἀτομικῆς κοίτης, ἐπειδὴ τοιαῦτα τρι περιορισμοὶ εὐρηγται εἰς ἀντιθέσιν μετὰ τὸ Σύνταγμα τοῦ 1723 (θ' Ἄντερσον).

Ἄντι ὅμως τῆς ὑποταγῆς τῆς Μεγ. Ἡν. τῆς Γαλλίας ἐπετεύχθη τὸ ἀντιθέτον: πολυάριθμα μέλη καὶ ὀλόκληροι Μεγ. Στοὰς ἀπεσπάρθησαν ἀπὸ τῶν μέχρι ταῦδε Μεγ. Στοῶν των καὶ ἵδρυσαν νέας Μεγ. Στοὰς αἱ ὁποῖαι οὐδὲν δόγμα πλάτους ἔθετον. Οὕτω ἔλαβον γένεσιν μεταξὺ ἄλλων: Ἡ Μεγ. Στοὰ ΑΦΑΜ τοῦ Βερολίνου, ἡ Μεγ. Ἡν. Ανατ. τοῦ Λουξεμβούργου, ἡ Μεγ. Στ. τῆς Ὀλλανδίας, ἡ Μεγ. Ἡν. Ανατ. τῆς Αὐστρίας, καὶ ἡ Μεγ. Ἡν. Ανατ. τῆς Ἑλβετίας. Ὁ διεθνὴς Ε.Τ. ἐδίχθη οὕτω διὰ τῶν ἐνεργειῶν αὐτῶν εἰς

δύο αντίθετα στρατόπεδα, εἰς τὸν δογματικὸν Ε.Τ. ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τῶν ἡνωμένων Μεγ. Στοῦν τῆς Ἀγγλίας καὶ εἰς ἀδογματικὸν σῶμα περὶ τὴν Μεγ. Ἀνατ. τῆς Γαλλίας.

Τὴν 11-7-1959, κατόπιν νέας συγκλήσεως τῆς Συνόδου, ἀπερασάθη ἡ διάλυσις τοῦ συνδέσμου τῶν δογματικῶν Μεγ. Στοῦν, διότι ἡ προσπάθεια πρὸς αὐτὴν τὴν κατεύθυνσιν μόνον ἀποτυχίας καὶ διχασμὸν ἀπέκδησεν. Ἐν τούτοις ὁ διχασμὸς οὗτος εἰς τοὺς κόλπους τοῦ Ε.Τ. ἐξηκολούθησεν ὑφιστάμενος.

Βιβλιογρ. Miers. J. Corneloup, Universalisme et Franc-maçonnerie, Paris 1963.

ΣΥΝΟΠΤΙΚΑ. Τὰ τρία κατ' ἀρχὴν καὶ κατὰ τινὰ τρόπον ὁμοφρονούντα Εὐαγγέλια (Ματθ. Μάρκ. Λουκᾶ). Κατὰ τὸ 170 μ.Χ. ἐπεχειρήθη μάλιστα μία συνοπτικὴ σύνθεσις καὶ τῶν τεσσάρων, καὶ συνετάγη τὸ "Διατεσσάρον" ὑπὸ τοῦ Τιτιανοῦ, τὸ ὁποῖον ἀκόμη μέχρι τῶν μέσων τοῦ 4ου αἰ. ἀνεγιγνώσκοντο εἰς τὴν Ἑδέσσαν κατὰ τὴν διὰ Βρυλλίου τῆς Θεῆας λειτουργίας. Ὁ Σάβριος ἐπίσκοπος Θεσσαλονίκης κατέσχε κατόπιν τούτου περὶ τὸ 400 μ.Χ. ὅλα τὰ ἀντίτυπα τοῦ Διατεσσάρου καὶ τὰ ἔκαυσε.

Βιβλιογρ. Zahn, Forschungen zur Geschichte des Neutestamentlichen Kanons, Erlangen 1881.

ΣΥΝΟΡΚΙΣΜΟΣ (CONJURATION). - Εἰς τὴν Μαγείαν ἢ τελετουργικὴν πρόσκλησις νὰ ἐκδηλωθῇ ἐνὸς φύλακος ἀγγέλου ἢ θεοῦ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον χρησιμοποιοῦνται πελαϊκὰ παραδεδομένα κείμενα. Διαφέρει τῆς τελετουργικῆς ἐπικλήσεως καὶ τοῦ Ἐξορκισμοῦ, διότι δὲν χρησιμοποιοῦνται εἰς τὴν περὶ τὴν τῶν Συνορκισμοῦ ἐξαναγκαστικὰ μέσα. (Πρβλ. Ἐπικλήσις (EVOCATION) καὶ Ἐξορκισμὸς (EXORCISME)).

ΣΥΝΟΧΕΙΣ. - Ὅρος ἀπαντῶμενος εἰς τὰ Χαλδαϊκὰ Λόγια πρὸς δῆλων τῶν τάξεως ὑποδεεστέρων θεοτήτων. Πρῶται εἶναι αἱ Ἰρχαί, δευτεραὶ αἱ Θ' Ἰυγγες, τρίτον αἱ νοεραὶ καὶ ὑλαίου Συνοχεῖς, κατόπιν αἱ Τελετάρχει καὶ τέλος αἱ Δαίμονες, ὑποδιαιερούμενοι εἰς ἀγαθοὺς καὶ κακοὺς.
Πρβλ. Χαλδ. Λόγια 5, 61 (86) (88).

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑ ΤΕΚΤΟΝΙΚΑ. - (1786). - Τὰ Συντάγματα αὐτὰ θεωροῦνται

ὡς οἱ θεμελιώδεις Νόμοι τοῦ Α.Α.Σ.Τ. Συνετάγησαν ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῆς Πρωσίας φρειδερίκου Β' κατὰ τὸ τελευταῖον ἔτος τῆς ζωῆς του.

Τῶν Συνταγμάτων αὐτῶν ὑπάρχουν δύο ὑποδείγματα. Ἐν γαλλικόν καὶ ἔν λατινικόν, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὅμως παρατηροῦνται μερικαὶ διαφοραί. Ἐπὶ μακρῶν χρόνων τὸ εἰς τὴν γαλλικὴν ὑπόδειγμα ἦτο γνωστὸν εἰς τὰς Η.Π.Α. ὅπου καὶ ἰδρύθη τὸ Α.Α.Σ.Τ. Ὁ Ἄ. Πάιν ὑποθέτει ὅτι τοῦτο εἶχε κομισθῆ εἰς Τσάρλεστον ἀπὸ τὸν κήρυτα DE GRASS TILLY, βρασι δε αὐτοῦ ἄργινώθη καὶ τὸ ἐκεῖ Ἰπ. Συμβούλιον. Τὰ Συντάγματα αὐτὰ ἐγένοντο δεκτὰ καὶ ὑπὸ τοῦ Ἰπ. Συμβουλίου τῆς βορείου δικαιοδοσίας, ὡς τὰ μόνα ἀθένητα. Σὺν τῷ χρόνῳ ὅμως εὐρέθησαν ἀτελεῖ καὶ ἑσφαλμένα ἐν πολλοῖς, φαίνεται δὲ ὅτι δὲν εἶναι τὰ συνταχθέντα ἐν Βερολίῳ καὶ ἐγκριθέντα ὑπὸ τοῦ φρειδερίκου ὡς ἀναγράφου εἰς τὴν ἀρχὴν των.

Ἐπιθέτως τὸ λατινικόν ὑπόδειγμα φαίνεται τὸ γνήσιον. Ἀρχικῶς δὲν ἦτο γνωστὸν εἰς τὴν Γαλλίαν, μετὰ τὴν Ἐπανάστασιν ὅμως, τὸ 1834, τὰ ἀπεδέχθη ὡς γνήσιον τὸ Ἰπ. Συμβούλιον τῆς Γαλλίας καὶ τὰ ἐδημοσίωσα.

Τὰ λατινικὰ αὐτὰ Συν/τα τοῦ 1786 ἐγένοντο δεκτὰ, ἀντὶ τῶν γαλλικῶν, ὑπὸ τοῦ Ἰπ. Συμβ. τῆς Νοτ. Δικαιοδοσίας. Τὰ περισσώτερα τῶν ἄλλων Ἰπ. Συμβ. ὡς τὸ τῆς Ἀγγλίας καὶ Οὐαλλίας, τῆς Ἰταλίας, τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Νοτ. Ἀφρικῆς, ἀπεδέχθησαν ἐκδοῦς τὸ λατινικὸν κείμενον, ἀποκηρύξαντα τὸ Γαλλικόν. Β-βλ. Λακάρης 739. "Εἰδος Τραδ 1953, 277".

ΣΥΝΤΕΧΝΙΑ ἢ ΕΤΑΙΡΙΣΜΟΣ (COMPAGNONNAGE). Μία μέχρι σήμερον ἐν Γαλλίᾳ ὑπισταμένη, Ἀδελφότης χειροτεχνῶν με ἴδια ἔθιμά ὁμοιάζοντα κατὰ πολὺ πρὸς τὰ τοῦ Ε.Τ. Ἐχουν σημεῖα ἀναγνωρίσεως, ἰδιαίτερον χαιρετισμὸν, καλοῦνται μεταξὺ τῶν Ἀδελφῶν καὶ διατηροῦν ἕνα θρύλον σχετιζόμενον ἀφ' ἑνὸς μὲ τὸν Βασιλέα Σολομῶντα καὶ ἀφ' ἑτέρου μὲ τὸν τελευταῖον Μεγ. Διδ. τῶν Ναυτῶν Ἰάκωβον ντὲ Β Μολαί. Ἡ μελέτη τῶν ἔθιμων τῆς Σ. εἶναι διὰ τὸν Ε.Τ. ἐρευνητὴν, λόγῳ τοῦ πολυκεντρικοῦ τῶν κοινῶν συμβόλων καὶ θεσμῶν, ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέροντα.

Ἰπὸ τοῦ DR WINCKELMULLER ἐπροτάθη ἡ θεωρία ὅτι ὁ Ε.Τ. παρέλαβε μέρος-τῶν ἔθιμων του ἐκ τῆς Σ. Ἐν τοῦτοις ὕλαι αἰπηγας περὶ Σ. χρονολογοῦνται μετὰ τὸ 1717 δηλ. μετὰ τὴν ἰδρυ-

σιν τῆς μητρικῆς πρώτης Μεγ. Στ. τῆς Ἀγγλίας, ἧς θεωρεῖται ὡς ἡ πηγή τοῦ παγκοσμίου Ε.Τ.

Ἡ Συντεχνία τοῦ Γόρου τῆς Γαλλίας (COMPAGNONS DE LA TOUR DE FRANCE) εἶναι συνυφασμένη μετὰ τὰς ἐνδοξωτέρας παραδόσεις τῆς Γαλλίας, τῆς Γερμανίας κ.ἄ. Ἐυρωπαϊκῶν χωρῶν. Τὰ περισσότερα τῶν ὀνομάτων τῶν ἐκλεκτῶν ἀρχιτεκτόνων οἱ ἅποιοι συνέβαλον εἰς τὴν οἰκοδόμησιν πληθούσων καθεδρικῶν Ναῶν ποῦ τοὺς θαυμάζομεν, εἶναι ἄγνωστα. Μερικῶν ὅμως τὸ ὄνομα διακρινόσθῃ: οὕτως εἶναι γνωστὸν ὅτι ὁ ROBERT DE LUZARCHES κατεσκεύασε τὸν Ναὸν τῆς Ἀμιέννης, ὁ JEAN DE CHELLES τὴν Παναγίαν τῶν Παρισίων (1297), ὁ JEAN D'ORBOIS τὴν μητροπόλιν τῆς Ρέιμς. Ἡ μητρόπολις τῆς Κολωνίας κατεσκευάσθῃ βάσει σχεδίων τοῦ GERHARD DE SAINT-TENON. Ὁ ERWIN VON LICHTENBERG ἤργασθῃ εἰς τὸ Στρασβούργον. Ἐκτός ὅμως τῶν ἱερῶν κτιρίων Ἐταῖροι τῆς Συντεχνίας ἠσχολήθησαν καὶ μετὰ κοσμικὰ οἰκοδομήματα ὅπως ὁ πύργος τοῦ EIFFEL, ἡ Ὀπερα τῶν Παρισίων κ.ἄ.π.

Περὶ τῆς καταγωγῆς τῆς Σ. ἢ Ἐταιρισμοῦ δὲν ἔχομεν ἐπακριβεῖς πληροφορίες. Κείμενα ἀπὸ τοῦ 1360 (Ρουέν) καὶ τοῦ 1438 (Νιτζόν) κἀμνον ἄγον περὶ "δουλομένων τεχνιτῶν". Ἡ ἄλλοιφίς συγκεκριμένων πληροφοριῶν ἐν προκειμένῳ πρέπει νὰ ἀποδοθῇ εἰς τὸ γεγονός ὅτι εἰς καθῆς μητικῆν ὀργάνωσιν δὲν διατηροῦνται γραπτὰ κείμενα. Ὁ PAUL NODON ἀπέδειξεν ὅτι τὸ ἀρχαιότερον τεκμήριον ἀνάγεται εἰς τὸ 1276 ὅπου ἀναφέρεται ὅτι ὁ Λίσι κρᾶτωρ Ροδόλφος Α' τῶν Ἰψβούργων παρέχει δικαιώματα εἰς τοὺς λιθοδόμους τῆς μητροπόλεως τοῦ Στρασβούργου. Εἰς τὴν οἰκοδόμησιν ταύτην (BAUHUTTE) ἐπὶ κεφαλῆς τῶν οἰκοδόμων εἶναι ὁ ERWIN VON STEINBACH. Ἐννοεῖται ὅτι τὸ ἀρχικὸν συνεργεῖον συνδέσθῃ ἤδη ἀπὸ τὸ 1015. Τῷ 1459 αἱ "Στοιὰ" (BAUHUTTEN) τοῦ Ἀγίου Κράτους (Στρασβούργον, Κολωνία, Βιέννη, Ζυρίχη), συγκεντροῦνται εἰς τὸ μοναστήριον τῆς Ρατισβόνης καὶ ρυθμίζουσι τὰ σύμβολα καὶ τοὺς τύπους. Ἀλλὰ πολὺ πρότερον τῷ 1376, 1381 καὶ 1396 αἱ ἀρχαὶ τοῦ περιστελλοῦ τῆς μητροπόλεως τῆς Ὑόρκης, κἀμνον μνηστὰς περὶ τῆς παραδόσεως τοῦ Σολομώντος. —

Ὁ Θεσμός τοῦ Γόρου τῆς Γαλλίας, ἐμφανίζεται τῷ 1469 εἰς Γαλλίαν. Ἀλλὰ πρὸ αὐτοῦ ἡ Συντεχνία εἰργάζετο.

Ἐταῖροι τῆς Σ., Ε.Τ. καὶ Ροδόσταυροί, ἰσχυρίζονται ὅτι εἶχον ἀκρίβη παλαιότερον σύνδεσμον κοινόν. Τὸ ταῖοῦτο εἶναι πιθανόν, διότι εἰ κλεισταὶ αὐταὶ μητρικαὶ Ἐταιρίαι συνέκέντρωναν

τά μέλη από τους γνωρίσιμους των, δεν διетήρουν γραπτά κείμενα, ή σκέψις μεταβιβάζεται από στόματος εις ούς και κάθε ύλικόν τεκμήριον καταστρέφεται. Κατ'έτος κατέ την έορτήν του πάτρωνος 'Αγίου, τὰ άρχεΰα έκαλοντο και ή τέφρα άνεμιγνύετο μέ οΐνον τόν όποΐον έπινον εις τόν κόμβλον.

Κατ' αρχάς όλαι οί 'Εταΰροι ήσαν "Εταΰροι του Καθηκοντος". Έν συνεχείε όμως, δια τής κατατήσεως των ειδικότητων, άπετελέσθησαν πολλά "καθηκοντα". Μετά τό 1804 ύπήρχον τρία "καθηκοντα" ή τύποι, οί όποΐοι έπέζησαν μέχρι του 1940:

1. Καθηκον του Σολομώντος: τό καθήκον τουτο της Έλατοφερίας περιελάμβανε κατ' αρχάς λιθοργούς και ξυλοργούς εις τούτους προσετέθησαν οί κλειθροποιοί και μετά οί κατασκευασταί έκριωμάτων.

2. Καθηκον ή τύπος του πατρός Σουμπίζ. Περιελάμβανε μόνον κατασκευαστάς έκριωμάτων. Άργότερον προσετέθησαν οί πλακάδες.

3. Καθηκον του Μαστρ Ζάκ. Λιθοργοί και Ξυλοργοί.

Σήμερον εις την Γαλλίαν αΰ συντεχνιακά Ένώσεις είναι τρεις και ευδουκιοϋν, εκδίδουσαι και τρία περιοδικά. Η Έδρα της: κυριωτέρας (FEDERATION COMPAGNONNIQUE DES METIERS) έχει την έδραν της εις Παρισίους (161 AVENUE JEAN JAURES) και περιλαμβάνει εις τούς κόλπους της τούς "Σουμπίζ" και τούς "Σολομών".-

Εις την Γερμανίαν έπιστης ή Σ. άμιάζει εκ νέου, ιδίως εις Άμβούργον και Βαυαρίαν, όπου συχνά άπαντά τις μέλη της, ένδεδυμένα μέ γραφικήν στολήν, την πατρόπαράδοτον ράβδον ανά χεΰρας, να περιφέρωνται από πόλεως εις πόλιν.

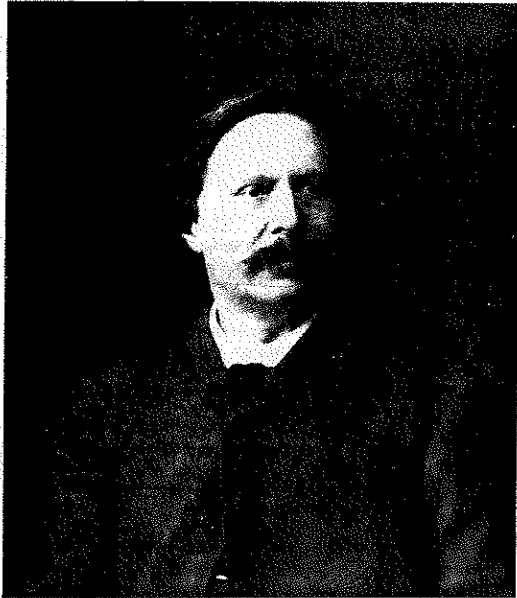
Από του 1953 κ. έφ. ανά πενταετίαν συνέρχονται εις διεθνή Συνέδρια εις διαφόρους πόλεις της Εύρώπης και ανταλλάσσουσιν σκέψεις περί του μέλλοντος της Οργανώσεως.

Κατά την μήσιν του ό νέος Έταΰρος άποκτά έν συμβολικόν όνομα (έν " έρανόνημον") .Διά τουτου συμβολίζεται ό θάνατος δια τόν βέβηλον κόσμον και ή μηητική άναγέννησις. Κάθε Όμάς έχει ίδιον Τυπικόν, άγνωστον κατά τό πλεΐστον από τά άλλα τή σωματεΰα. Τά Τυπικά ούδέποτε δημοσιεύονται, τηρεΰται δέ άκρά μυστικότης επί του περιεχομένου των. Οί νέοι υποβάλλονται ένσπε εις σκληράς φυσικάς δοκιμασίας αΰ όποΐαι διαρκούσιν

Le Topage.
Τὸ σημεῖον ἀναγνώσεως μεταξὺ
ἑταίρων (COMPAGNONS)

Ἐδουάρδος Σπε
(1841 - 1929)

έπί τρεῖς ἡμέρας. Εἰς τὸν τύπον τοῦ Σολομῶντος προβλέπονται τρεῖς βαθμοὶ μυστικῆς καὶ χρησιμοποιοῦνται τρεῖς συμβολικὰ ἔργα: ὁ διαβήτης, ὁ γνάμων καὶ ἡ Σφύρα. Ὁ δοκιμος εἰσάγεται εἰς ἕνα σκοτεινὸν θάλαμον ὅπου πρέπει νὰ συγκεντρωθῇ καὶ ρουσιᾶ ἐνὸς σκελετοῦ ἢ νεκροκεφαλῆς· συμβολικῶς εἰσάγεται εἰς τὸ κέντρον τῆς Γῆς, ὅπου δέχεται ἀναμριβδῶς τὴν ἐπικυρτάν των παλαιῶν Ἐταῶρων, καὶ τῶν δυνάμεων ἐκ τῆς Γῆς. Μετὰ τὴν δοκιμασίαν ταύτην τῆς Πῆς, ἀκολουθοῦν "ταξίδια" καὶ καθάρσεις (ἐννέα τῶν ἀριθμῶν). Ὁ δοκιμος μὲ κλειστοὺς ὀφθαλμοὺς, ἡμίγυμνος, δεῶν νὰ καθαρθῇ διὰ τοῦ ἁέρος, διὰ τοῦ ὕδατος καὶ τοῦ πυρός. Περὶ τὴν ἔξοδον διαφόροι ἐρωτήσεις τιθεῖναι ὑπὸ τῶν ἄλλων Ἐταῶρων. Ἐπίσης παρεμβάλλονται ἄσματα καὶ ὕμνοι. Ὁ δοκιμος διέρχεται τέλος δι' ἐνὸς λαβυρινθοῦ καὶ προφέρει ἕνα ἢ περισσώτερος ὄρκους ἐπὶ τῆς Βιβλίου, ἀνοιγμένης εἰς τὸ ἀκεφάλαιον τοῦ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγελίου. Ἐν κατακλείδι δέχεται τὰ διδάγματα, τὰ "χρῶματα" καὶ τὴν ράβδον.

Ἐάν εἰς Ἐταῶρος ὑποπέσῃ εἰς σοβαρὸν ἀμάρτημα (κλοπή, ἀτιμὸς πρῶξις), τότε ἡ Στοά συνέρχεται καὶ προβάλλει εἰς καθάρσεις αὐτοῦ: θράβεται τὸ κοτήριον ἀπὸ τοῦ ὄρκου ὃ Ἐταῶρος ἔπινε, καίονται τὰ "χρῶματά" του καὶ ὅλοι οἱ κυριώτατοι τὸν ραβδίζουν. Εἰς τινὰς περιπτώσεις, καὶ μετὰ ὑποδειγματικὴν συμπεριφορὰν, δύναται νὰ ζητήσῃ τὴν ἀποκατάστασιν του· γίνεται τότε καὶ πάλιν δεκτὸς, ἀλλὰ τοῦ δίδεται ἄλλο ὄνομα, διάφορον τοῦ παλαιοῦ, διότι ὁ ἀτιμασθεὶς Ἐταῶρος πρέπει νὰ λησμονηθῇ.

Ἐπάρχουν καὶ σημεῖα ἀναγνωρίσεως, διάφορα εἰς καθὲ "καθῆκον" καλοῦνται TOPAGE ἢ DEFI. Πρὸς ἀπόκτησιν τοῦ 3ου βαθμοῦ, ὤφειλεν ὁ Ἐτ. νὰ παρουσιάσῃ εἰς τὴν ἀρχηγυρίῳ ἕν "ἀριστοιτέχνημα", ἕν ἔργον τῆς τέχνης του ὑπερβάλλον εἰς δεξιότηχυν καὶ ἐφευρετικότητα.

Μεταξὺ τῶν Ἐταῶρων χρησιμοποιοῦνται διάφορα σύμβολα μετὰξὺ τῶν ὁποίων ἀναφέρονται τρίγωνα, διπλᾶ τρίγωνα, ἀλληλοσυμπλεγμένα, ἀκτινοβόλος ἀστὴρ, κλειμαῖ, κ.ἄ.

Βιβλιογρ. Emile Coonart, Les Compagnonnages, Paris 1966
 Roger Lecotte, Archives Historiques des Comp. Paris 1956
 " " " , Essai Bibliographique sur les Comp. 1951
 Dr Otto Winkelmüller, Les Compagnonnages, Eine Wurzel der Freimaurerei, φργκφ. 1967
 "Voile d'Isis" Nos Speciaux sur le Compagnonnage.

Bene Guenon, *Études g.-l.-Fm et le Compagnonnage*, Paris 1964
 Π. Γράβιγ. Γεκτον. Όμιλ. 64. - *Idem* Θερμέλια 33
 Turant IV 742. - (Πρβλ. Θ. Στάινμέτζεν).

ΣΥΝΤΟΝΙΣΜΟΣ. - Όταν μία δόνησις, οίκοδόητοτε φύσεως, ύλικής, αΐθερικής, άστρικής ή νοητικής, ένεργή επί τινος όντος, συμβάλλει τοϋτο διότι εύρίσκει έν αύτῷ έν συντονισμένον στοιχεΐον. Όταν έν σῶμα πάλλεται, αΐ περιοδικάς κινήσεις του είναι δυνατόν νά μεταδοθοϋν διά τοϋ περιβάλλοντος καλ νά θέσοϋν είς παλμικήν κίνησην γειτονικόν τί σῶμα, τό όποϊον αρχίζει καλ αϋτό νά πάλλεται συγχρόνως μετά τοϋ πρώτου δηλαδή μέ τήν αύτήν συχρότητα. Άρκεί καλ τά δύο σῶματα νά έχουν τήν αύτήν περίοδον. Δύο καρδιά ή δύο έκκερμηΐ τοϋ αύτοϋ μήκους, πάλλονται έπηρεαζόμενα τό έν ύπό τοϋ άλλου. Τό φαινόμενον τοϋ συντονισμοϋ καλεΐται είς τήν Άκουστικήν Συνήχησις.

Τό φαινόμενον τοϋ συντονισμοϋ εύρίσκει άνωτέρων έφαρμογήν είς τάς άποκρίφους Έπιστήμας. Ισχύει παντοϋ ο νόμος τοϋ KIRCHOFF: "Πάν σῶμα άπορροφά τόσας παλμοάς τόσας ύπο του δύναται νά εκπέμψη. "Π. Γράβιγγερ, Έπιστ. τών δυνάσεων 8= Μ.Ψ.Θ. 176.-

ΣΥΡΕ (EDOUARD SCHURÉ). - Έγεννήθη είς Στρασβοϋργον τήν 21-1-1841 + 8-4-1929 Παρίσιαι. Καταγωγής γερμανικής έπολιτεγραφήθη μετά τόν Γαλλο-Προσωπικόν πόλεμον ώς Γάλλος ύπήκοος. Νεώτατος έχασε τόσ γόνεις του. Είς ήλικίαν 18 έτών έλαβε τό άπολυτήριον γυμνασίου διαμαρτυρομένων. Μετά έποσέδασε Ναμικήν κατ' έπιθύμειαν τοϋ πάππου του.

Άλλ' ή ποιητική του φυχή τόν εξώθησε νά εγκαταλείψη τήν σταδιοδρομίαν τοϋ νομικοϋ καλ νά επιδροθῆ είς τήν λογοτεχνίαν. Τότε διέδραμε τήν Γερμανίαν διελεύσας διά τών Παν/βίων τῆς Βόννης, τοϋ Μονάχου καλ τοϋ Βερολίνου.

Είς τό Μόναχον γνωρίζεται μέ τόν R. WAGNER. Υπήρξε δι' αύτόν ή γνωριμία αύτή μία άληθινή αποκάλυψις. Τό έργον τοϋ WAGNER ύπήρξεν ή έπαρχή τῆς έσωτερικῆς του μυήσεως ή όκοια έμελλεν έν συνεχεία νά συμπληρωθῆ μέ τήν έπαφήν άλλων προσωπικότητων καλ, ιδιαιτέρως τοϋ, R. STEINER.-

Μετά τήν επιστροφήν του εκ Βερολίνου, ένυμφεϋθη τό φθινοπωρον τοϋ 1862. Δύο έτη άργότερον εγκαθίσταται είς Παρι -

οίους όπου έκδιδει τό πρώτον του ἔργον: Ἡ ἱστορία τοῦ γερμανικοῦ τραγουδιοῦ, ποῦ εἶχε σχετικὴν ἐπιτυχίαν. Συνεργάζεται εἰς τὴν "REVUE DES DEUX MONDES" καὶ συνεχίζει εἰς τὸ φιλολογικὸν σαλόνι τῆς κομίσσης D'AGOULT (DANIEL STERN) όπου ἐκδόει τὴν συμπάθειαν τοῦ MICHELET, TAINE, RENAN, JULES FERRY κ.ά.

Τῷ 1874 ἀναχωρεῖ δι' Ἰταλίαν καὶ ἀποπερατώνει τό ἔργον του "LE DRAME MUSICAL". Ἡ μεγάλη ὄμως ἀποκάλυψις τοῦ βίου του ἐπληρώσαζε. Τοῦτο ἔλαβε χώραν εἰς φλωρεντίαν τῷ 1872 όπου ὁ Συρὲ ἐγνώρισε μεταξὺ ἄλλων ἐπιπέκτων τῆς φλωρεντινῆς κοινωνίας, ἐκεῖνην ἣ ὅποια ἐξήσκησεν ἐπ' αὐτοῦ διὰ τὴν ἐξελεξέν του βασικὴν ἐπιτροπὴν. Ἦτο ἡ Ἑλληνικῆς (Κερκυραϊκῆς) καταγωγῆς Μαργαρίτα Ἀλμπάνα Μηνιάτη. Ὅπως ὁ ἴδιος γράφει, ὑπῆρξεν αὐτῇ δι' αὐτὸν ἡ θαυμασία μνηστῆρια καὶ συνεργάτις. Ἐκεῖνη ἐδημιούργησε περὶ αὐτὸν τὴν ἀπαιτουμένην ἀτμόσφαιραν διὰ νὰ συντάξῃ τὸ ἀριστοῦργημα του: Οἱ Μεγάλοι Μύσται, ἔργον τὸ ὅποσον τὸν κατέστησε διάσημον εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Ὑπερέβη τὰς 150 ἐκδόσεις εἰς τὴν γαλλικὴν καὶ μετεφράσθη εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου (καὶ εἰς τὴν ἑλληνικὴν ἐπανειλημμένως). Ἐάν ὁ WAGNER τοῦ ἀπεκάλυψε "τὸν θεῖον λόγον τῆς Τέχνης δι' ἐφαρμογῆς τοῦ οἰκουμένικοῦ λόγου τῆς Μουσικῆς", ἡ Μαργαρίτα Ἀλμπάνα Μηνιάτη τοῦ ἀπεκάλυψε τὸν "θεῖον λόγον ἐν αὐτῇ ταύτῃ τῇ ζωῇ".

Ἴδου πῶς ἀρχίζει τὴν ἀφιέρωσιν τῶν "Μεγάλων Μυστῶν" εἰς τὴν ἐμπνευστριάν του: "Χωρὶς Σέ, ἡ μεγάλη καὶ ἀγαπητὴ Ψυχὴ, τὸ βιβλίον αὐτὸ δὲν θὰ εἶχεν ἴδει τό φῶς τῆς ἡμέρας. Τὸ ἐγέννησες με τὴν ἰσχυράν σου φλόγα, τὸ ἔθρεψες με τὸν πόνον, τὸ ηὔλδησες με τὴν θεῖαν ἐλπίδα. Εἶχες τὴν Νόησιν ποῦ βλέπει τό αἰώνιον Ἄρχειον καὶ Ἀληθινόν, ὑπεράνω τῆς ἐρημέρου πραγματικότητος. Εἶχες τὴν Πίστιν ποῦ μετακινεῖ ὄρη. Εἶχες τὴν Ἀγάπην ποῦ ἐγείρει καὶ δημιουργεῖ Ψυχάς· ὁ ἐνθουσιασμός σου ἔλαμπεν ὡς ἀκτινοβόλον πῦρ..."

Οἱ Μεγάλοι Μύσται ἐδημοσιεύθησαν τό 1889. Παραδόξως οὐδέμραν ἀπήχησιν ἔσχον εἰς τό κοινόν καὶ ἐδέησε νὰ περιέλθουν 25 ἔτη, μέχρι τοῦ 1914 (ἀπαγκόσμιος πόλεμος) διὰ νὰ διεγερῇ τὸν ἐνθουσιασμόν καὶ νὰ κατοκτήσουν τὸν κόσμον. Τὰ μετὰ ταῦτα ἐκδοθέντα ἔργα τοῦ Συρὲ ἐκτείνονται εἰς μίαν τριακονταετίαν καὶ ἀνέρχονται εἰς εἰκοσάδα τόμων.

Τῷ 1872 ὁ Ἑδ. Συρὲ ἐταξίδευσεν εἰς Ἀνατολήν. Ἐπισκέθη

διαδοχικῶς τὴν Αἴγυπτον, τὴν Παλαιστίνην καὶ τὴν Ἑλλάδα, διὰ τὴν ἀναστασιολογίαν, λέγει, τὴν προσωπικὴν τοῦ ἔμπνευσιν εἰς τὰς ἐρήμους τὰς πλουσιωτάτας εἰς ἀναμνήσεις, εἰς τοὺς ἐρειπωμένους ἐκεῖνους Νασούς ὅπου ἐπέρασε ἡ θεὰ κροφί.

Διὰ τὸν ΣΥΡΕ δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι ὑπῆρξε περισσότερο εἰς ποιητῆς διαποσειτμένους ἀπὸ τὸ αἰώνιον Κάλως, ὀλιγώτερον φιλοσοφός καὶ ἀκόμη ὀλιγώτερον μύστης. Τὰ ἑσωτερικά του σκιερὰ τμήματα (π.χ. εἰς τὴν "EVOLUTION DIVINE") ἀφελόνται εἰς παραρρήσεις τοῦ STEINER, τὸν ὁποῖον ἰδιαιτέρως ἐθαύμαζε, αἱ ὁποῖαι δὲν ἤσκησαν νὰ τὸν ὑπερυψώσουν κέραν τῶν πανσοφικῶν ἰδεῶν, καὶ εἰς ἕν εἶδος ἐκλεκτισμοῦ καὶ συγκρητισμοῦ. Τὰ ἔργα του εἶναι μετὰ εἰσαθητικῶν φράσεων, διεγειρουσῶν τὸν συναισθηματισμὸν τοῦ ἀναγνώστου, χωρὶς ὅμως νὰ ἀποβλέπουν εἰς τὴν πνευματικὴν του βελτίωσιν, δὲν καθεὶν ὅμως νὰ παρέχουν τροφήν καὶ εὐγενῆ ἐλατήρια εἰς τὰς ἀναζητούσας τὸ φῶς ψυχάς.

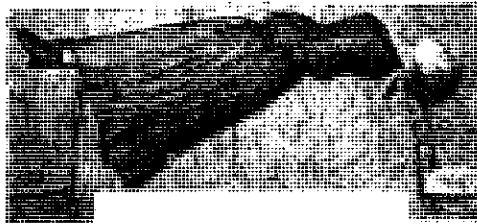
"Ἔργα: Οἱ Μεγέλοι μύσται, Ἀθήναι
-Le Drame Musical. La Pretresse d'Isis-Sacredes
D'Orient. Femmes Inspiratrices et Poetes Initiates.
L'Evolution Divine.

Βιβλιογρ. Alphonse Roux et R. Veyssie, Ed. Schure, Son
Oeuvre et sa Pensée.
P. Chacornac, Ed. Schure, ἐν "Voile d'Isis" 1929, 310.

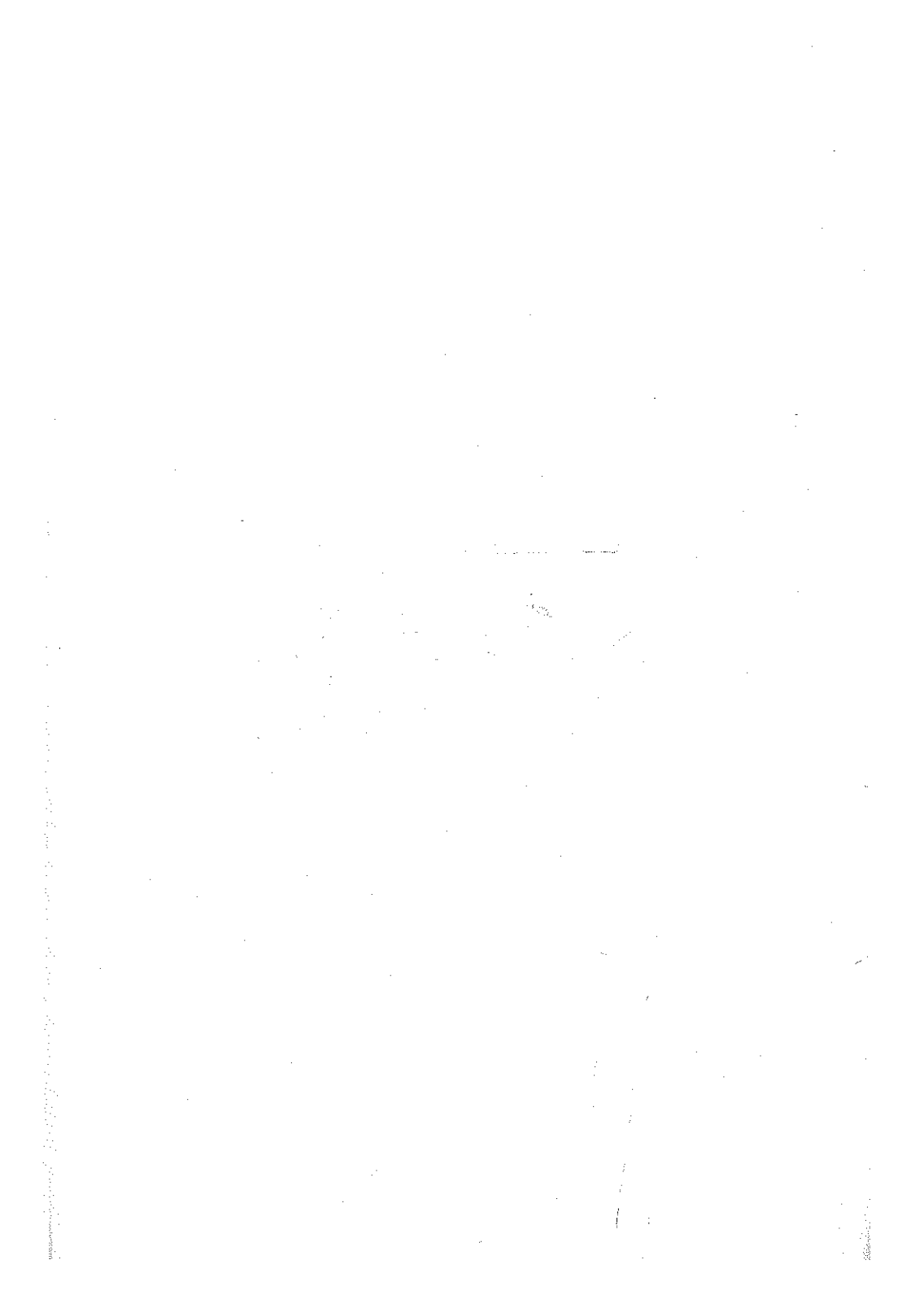
ΣΥΣΤΑΣΙΣ (CONTRACTURE, CONVULSION). -

- Υπνωτισμός. Κατὰ τὴν τεχνητὴν ὑπνωσιν δύναιται ὁ ὑπνωτιστής, βοηθεῖς καταλλήλων ὑποβολῶν, νὰ προκαλέσῃ μερικὴν ἢ ὀλικὴν σπασμὸν τῶν μυῶν τοῦ κορμοῦ τοῦ ὑποκειμένου μέχρι τοῦ σημείου ὥστε τὸ σῶμα αὐτοῦ νὰ στηριχθῆ μεταξὺ δύο καθισμάτων καὶ νὰ παραμένῃ οὕτω ἑκαμπτον κατ' ὅλον τὸ βῆρος του.

- CONVULSION. - Τὰ φαινόμενα τὰ ὅποια παρουσιάσαν αἱ ὑστερικά μοναχὰ τοῦ LOUDON, τοῦ LOUVIERS κ.ἄ. κατὰ τὰ ὁποῖα αὐτὰ κατελαμβάνοντο ὑπὸ κρῖσεων σπασμῶν ἐπιδημικῆς μορφῆς καὶ συμπεριφερόντο ὡς δαιμονιζόμενα. Ἡ ἐπιδημία παρατηρήθη κυρίως συνετεταθῆ φρονετικῆς μυστικοπαθείας καὶ ἐνώπιον τῶν Ἀγγλων. Τοιαῦτα μυστικοπαθεῖς φρενετικῶς διήρτησαν μέχρι τοῦ 18ου αἰ. Ἀκόμη τὸ 1732 διεπιστάθησαν τοιαῦτα φαινόμενα ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ δικαίου PARIS.

Καθολική σθσπασις τῶν μυῶν
(φάσις καταληψιας)

Βιβλιογρ. Papalardo. El. Levi, 'Ιστορία 306. "Psychic Magazine No 14, σ. 215.

ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΙΣ. - Όρος χρησιμοποιούμενος αντί του θ Συμπύκνωσις, Συσφύρευσις, COAGULA.~

ΣΥΣΤΗΜΑ. - Είς τόν Ε.Τ. ό όρος Σύστημα όμοιάζει πολύ πρός τόν όρον Τύπος' νοείται δι' αυτόν ό ιδιαιτερος τρόπος κατά τόν όποιον τό περιεχόμενον τών διδασκαλιών του Ε.Τ. μεταβιβάζεται εις τά μέλη ανάλογως τών Μεγ. Στοών καί Στοών. "Ώστε συγγενεθεί καί με τήν Διδασκαλίαν. "Όλαι σχεδόν αί Μεγ. Στοαί έχουν τό ίδιον των σύστημα, εις τρόπον ώστε: Τέκτων τού ένός συστήματος νά μη δύναται εκ προΐμιου νά ακολουθήση τό Ε. μιας άλλης Μεγ. Στοάς Π.χ. εις τήν Δ. Γερμανίαν εργάζονται παραλλήλως θ διάφορα συστήματα. Είς τήν Ελλάδα υπάρχει μόνον έν, ό Α.Α.Σ.Τ.

Βιβλιογρ. Robert Fischer, Historisch-Dogmatische Darstellung der Hauptsächlichsten FM. Lehrarten, Λειψ. 1926
J.G. Findel, Geist & Form der Fw, Λειψία 1905
Alec Mellor, Logos, Rituale, Hochgrad, 37raz 1967

- -φιλοσοφία. - Κάθε "σύστημα" υποδηλοῦ ένά φιλοσοφικόν περιεχόμενον καί διά τοῦτο έκφορρίζεται υπό του Έσωτερισμού.

- Ινδικά "φιλοσοφία" φιλοσοφίας. - Αί καταχρηστικώς οὔτω αποκαλούμεναι " άπόψεις" θ Νταρσάναι τής Ινδικής σκέψεως.

Είναί 6 τόν αριθμόν: 1) Νυγιάνγια, 2) Βαίσεσνα, 3) Σάνκια, 4) Γιόγκα, 5) Πόρβα Μιμάνσα, 6) Βεδάντα.

ΣΥΣΤΟΙΧΙΑΙ. - Ό Αριστοτέλης εις τά Μεταφυσικά του, ήσυχολήθη αρκετά με τήν Πυθαγόρειον κοσμοθεωρίαν, άπό τήν άπόρίαν καί έδανελσθη, όπως λέγει ό Πορφύριος, τάς βάσεις του φιλοσοφικού του συστήματος. Εκεί δίδει καί χαρακτηρισμούς εις τάς δύο δημιουργικές άρχάς του Πυθαγόρου, τούς όποίους χαρακτηρίσμοθς άποκαλεῖ συστοιχίας, ως έξής:

Μ Ο Ν Α Σ

Πέρασ
Περιτετόν
Έν
Δεξιόν

Δ Υ Λ Σ

Άπειρον
Άρτιον
Πλήθος
Άριστερόν

Ἄρρεν	Θῆλυ
Ἡρεμοῦν	Κινοῦμενον
Εὐθε	Καμπύλον
Φῶς	Σκότος
Ἄγαθόν	Κακόν
Τετράγωνον	Ετερόμηκες.

Κατά τούς συμβολικούς χαρακτηρισμούς αὐτούς ἡ Μονάς ὀνομάζεται πέρας καθ' ὅσον δίδει τὴν μορφήν καὶ τὸ σχῆμα εἰς τὰ ὑλικά πράγματα, προσδιορίζουσα καὶ τὰ πέρατα αὐτῶν, ἐνῶ ἡ Δυάς ὀνομάζεται ἄπειρον λόγῳ τῆς ἀπειρίας τῶν ἀτομικοτήτων εἰς τὰς ὁποίας διεκπύρωθη. Περὶ τὸν δὲ καὶ ἄριον, λόγῳ τῆς ἀριθμητικῆς ὀνομασίας τῶν.

Περαιτέρω ἡ Μονάς ὀνομάσθη. Ἐν ἓκ τοῦ ἐνιαυτοῦ, ἀμεριστοῦ καὶ συνεχοῦς αὐτῆς, καὶ ἡ Δυάς πλήθος διὰ τὸν ἀνωτέρω λόγον. Ἐπίσης ὀνομάσθη ἡ συστοιχία Ἄρρεν καὶ Θῆλυ, κατὰ τὸν χαρακτηρισμὸν ποῦ ἔδωκεν εἰς αὐτὰ ὁ Τριμαίος. Κινοῦμενον ἐκλήθη ἡ Δυάς, καθ' ὅσον περιέχει ὡς ἰδιότητα τῆς τὴν κίνησιν, ἡρεμοῦν δὲ ἡ Μονάς, διότι εἶναι τὸ ἀκίνητον κινουῦν. Ἡ Μονάς περαιτέρω ὀνομάσθη φῶς, ὅπως καὶ ἡ ἀντίστοιχος ἀρχὴ τῶν Ὀρρικῶν ἐπεκλήθη φένης (ἐκ τοῦ φάλω-φωτίζω) καθ' ὅσον καὶ κατὰ τὰ δύο αὐτὰ συστήματα, τὸ φῶς θεωρεῖται ὅτι προκύπτει ἀπὸ τῆς ἰδιότητος τῆς μονάδος καὶ τοῦ ἁλιθέρος. Ἐπίσης οἱ Ὀρρικοὶ ἐκέλευσαν τὴν Δυάδα νόκτε, κατ' ἀντίστοιχίαν πρὸς τὸν χαρακτηρισμὸν σκότος τῶν Πυθαγορείων συστοιχιῶν, καθότι ἡ ὕλη ποῦ προκύπτει ἀπὸ αὐτὴν εἶναι σκοτεινὴ.

Κατὰ τὰς ἰδέας συστοιχίας, ἡ Μονάς ὀνομάζεται ἀγαθόν καὶ ἡ δυάς κακόν καὶ τοῦτο διότι ἡ Μονάς διατηρεῖ τὴν ἐνότητα καὶ τὴν ἁρμονίαν εἰς τὸν κόσμον, δίδει δὲ τὸν τύπον τῶν μορφῶν καὶ τὴν ἰκανότητα τῆς νοήσεως εἰς τὰς ψυχικὰς ἀτομικότητας, ἐνῶ τὴν Δυάδα καλοῦν κακόν, καθ' ὅσον αὕτη θεωρεῖται, ἀπὸ ὅτι σουλάχιστον εἰς τὴν ἐνφρικίνην μορφήν τὸ ὑλικόν σῶμα (ἡ ὕλη), ὅτι παρασύρει ἐκ ζωηροῦ πρὸς τὰς ἡδονὰς καὶ εἰς τὴν κακίαν.

Θὰ ἦτο ὅμως πολὺ μεγάλη παρεξήγησις νὰ θεωρηθῆ ἡ Δυάς ὡς τὸ μεταφυσικόν Κακόν, ἀφοῦ ἀποτελεῖ δημιουργικὸν στοιχεῖον τῆς φύσεως καὶ χωρὶς αὐτῆν δὲν θὰ ὑπῆρχον οὔτε μορφαί, οὔτε κόσμος.

Ἐκεῖνος ποῦ βλέπει τὴν ἁρμονίαν καὶ τὴν τάξιν εἰς τὸν Κόσμον, βλέπει ὅτι αὐτὸς εἶναι ὡραῖος καὶ ὄχι κακός. - (Π. Γράβιγγερ, Κοσμολογία 55).

ΣΦΛΙΡΑ. - Συμβολικῶς. - Ἡ σφαίρα εἶναι προδήλως ἡ πρωταρχικὴ μορφή διότι "περιαρτίζεται" ὀλιγώτερον ἀπὸ κάθε ἄλλην, ἀπὸ "καθορισμένα ὄρια" καὶ εἶναι ὁμοία μὲ τὸν ἑαυτὸν τῆς πρὸς ὅλας τὰς διευθύνσεις, εἰς τρόπον εἰς κάθε περιστροφήν ποῦ κἀμναι γύρω ἀπὸ τὸ κέντρον τῆς, ὅλαι αἱ διαδοχικαὶ θέσεις ποῦ καταλαμβάνει, πάντοτε συμπέτουν μεταξὺ τῶν. Διὰ τοῦτο ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ εἴπῃ ὅτι ἀνταποκρίνεται περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλην μορφήν μὲ τὴν παγκόσμιότητα καὶ πὼς ὅλαι αἱ ἄλλαι μορφὰς προέρχονται ἐκ ταύτης μὲ διαφοροποιήσεις ποῦ γίνονται πρὸς ὀρισμένας διευθύνσεις.

Διὰ τὸν λόγον τοῦτον τὸ σφαιρικόν σχῆμα, εἰς ὅλας τὰς παραδόσεις, θεωρεῖται πὼς εἶναι τὸ σχῆμα τοῦ "ὠοῦ τοῦ κόσμου", δηλ. ἐκεῖνο ποῦ παριστάνει ἐν τῷ συνόλω του, αὐτὸ ποῦ περιέχει εἰς τὴν "ἐμβρυώδη" τὴν κατάστασιν, ὅλα ὅσα εἶναι δυνατὸν νὰ ἀναπτυχθῶν κατὰ τὴν διάρκειαν ἐνὸς κύκλου ἐκδηλώσεως. Πρέπει ἐξ ἄλλου νὰ ληθῆ ὑπ' ὄψιν ὅτι αὐτὴ ἡ πρώτη κατάστασις, ἅμα πρόκειται διὰ τὸν κόσμον μας, ἐκδηλοῦται σχετίζεται μὲ τὴν ἀφανῆ ἐκδηλώσιν, διότι κατ' ἀνάγκην ἡ τελευταία αὕτη προηγεῖται τῆς στατητῆς ἐκδηλώσεως καὶ τρόπον τινὰ εἶναι ἡ ἀμειωτέρα ἀρχὴ τῆς καὶ πράγματι διὰ τὸν λόγον αὐτὸν, τὸ σφαιρικόν σχῆμα, ὅπως καὶ τὸ τελείως κυκλικόν, ποῦ εἶναι τὸ ἀντίστοιχόν του εἰς τὴν ἐπιπεδομετρικὴν (ὡς τομὴ σφαίρας ἀπὸ ἐπιπέδον ποῦ ἔχει ὁποιαδήποτε διευθύνσιν) δέν συναντᾶται ποτέ εἰς τὸν κόσμον τῶν ἐνοσμημάτων.

Ἀντιθέτως ὁ κύβος, εἶναι τὸ πλέον "ἀποπερατωμένον" "περιωρισμένον" σχῆμα. Διὰ τοῦτο τὸ σχῆμα αὐτὸ σχετίζεται μὲ τὴν Γῆν, ἥτις εἶναι τὸ ἔσχατον στοιχεῖον τῆς ἐκδηλώσεως εἰς τὴν κατάστασιν τῶν ἐνοσμημάτων καὶ συνεπῶς ἀντίστοιχεῖ εἰς τὸ τέλος τοῦ κύκλου τῆς ἐκδηλώσεως ἢ εἰς τὸ σημεῖον ἀναστολῆς τῆς κυκλικῆς κινήσεως.

Ἐπομένως ἡ συμβολικὴ ἔκφρασις τῆς μεταβάσεως ἀπὸ τῆς Σφαίρας εἰς τὸν Κύβον, ἢ ἄλλως ἀπὸ τοῦ Διεσθῆτου εἰς τὸν Γνώμονα, παριστᾷ τὴν "στερεοποίησην" τοῦ κόσμου, δηλ. τὴν πλήρη ἀκίνησιν τῆς ὁποίας ἀκριβῆ εἰκόνα εἰς τὸν κόσμον μᾶς πα-

ρέχει τὸ ὄρυκτὸν βασίλειον.

Εἰς τὸν β' βαθμὸν τοῦ Ε.Τ. παρουσιάζονται δύο σφαῖραι ἡ μία ἐπιγειαία καὶ ἡ ἄλλη οὐράνια. Εἶναι λογικὸν νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι αὐταὶ συμβολίζουν τὸ Ἄνω καὶ τὸ Κάτω, τὰ οὐράνια καὶ τὰ ἐπιγειαία, τὸν πνευματικὸν καὶ ὄρατὸν κόσμον.

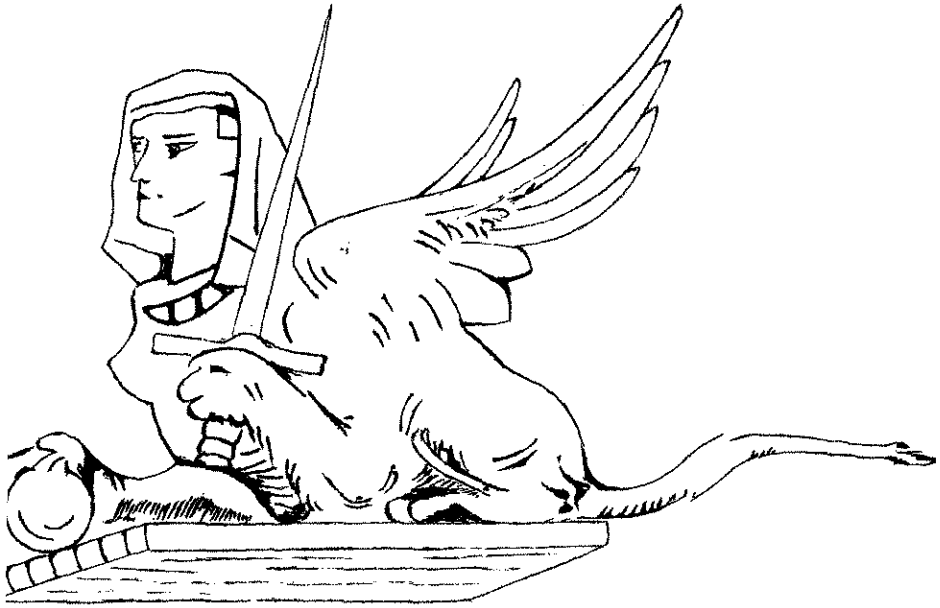
"Ἄλλη περίπτωσης ὅπου παρουσιάζεται ἡ σχέσις τῶν ἰδίων γεωμετρικῶν σχημάτων, εἶναι ὁ συμβολισμὸς τοῦ "ἐπιγείου Παραδείσου" καὶ τῆς "οὐρανίας Ἱερουσαλήμ". Μὲ τὸν τρόπον τοῦ βλέπομεν τῶρα τὰ πράγματα, ὁ συμβολισμὸς αὐτὸς παρουσιάζει ἐξαιρετικὸν ἐνδιαφέρον διότι πρόκειται ἀκριβῶς διὰ τὰ δύο ἕκτρα τοῦ κύκλου τοῦ διατρέχου. Τὸ σχῆμα τοῦ ἐπιγείου Παραδείσου, τοῦ ἀντιστοιχεῖ εἰς τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ τοῦ κύκλου, εἶναι κυκλικὸν, ἐνῶ τὸ σχῆμα τῆς οὐρανίας Ἱερουσαλήμ, τοῦ ἀντιστοιχεῖ εἰς τὸ τέλος του, εἶναι τετράγωνον, ὃ δὲ κυκλικὸς κέντρος τοῦ ἐπιγείου Παραδείσου εἶναι ἡ ὀριζόντια τομὴ τοῦ "ἔσω τοῦ κόσμου", δηλ. τοῦ παγκοσμίου καὶ πρωταρχικοῦ σφαιρικοῦ σχήματος. (R. GUENON, Τεκτον. Συμβολισμὸς I 86).

-Θεοσοφικὴ Κοσμολογία.- Κατ' αὐτὴν κάθε κοσμικὴ ἔκτασις, προῦδν τῆς ἐνσαρκώσεως ἑνὸς πλανητικοῦ Λόγου, ἀποτελεῖται ἀπὸ 7 κοσμικὰς σφαῖρας (GLOBES) ἐπειδὴ δὲ ὑπάρχουν 7 ἄλλοιαι, ἔπεται ὅτι ἐν ὅλῳ ἔχομεν 49 σφαῖρας.

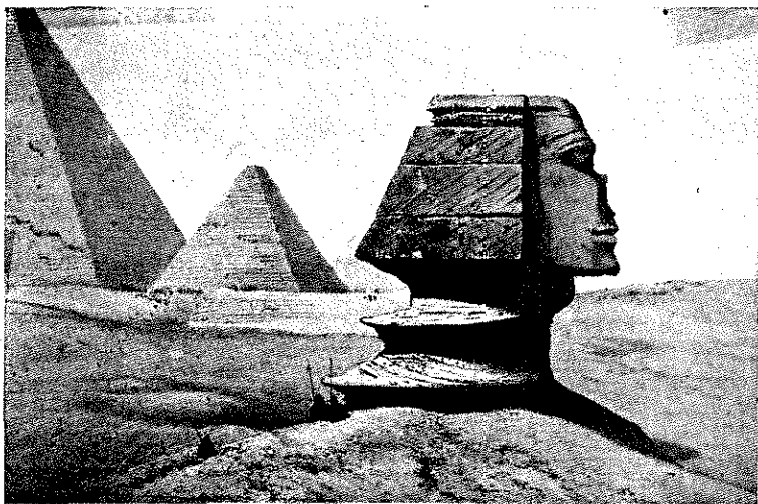
-Διέλευσις διὰ τῶν 7 σφαιρῶν.- Εἰς τοὺς ἀνωτέρους βαθμοὺς τοῦ Α.Α.Σ.Τ. πᾶρσεται συμβολικῶς ἡ ψυχὴ τοῦ μυσουμένου διερχομένη διὰ τῶν 7 σφαιρῶν τῶν πλανητῶν καὶ δοκιμαζομένη ὑπὸ τῶν ἀντιστοιχῶν 7 ἀγγέλων. Ἡ συμβολικὴ αὕτη ἡ ὁπερὰ βασιικῶς παρενοήθη ὑπὸ τῶν ἐρευνητῶν, ὥστε νὰ ἀναγνωρίζεται ὅτι ἀποτελεῖ διδασκαλίαν περὶ Μετενσαρκώσεως τῶν ψυχῶν, ἔχει σχέσιν μὲ τὴν ἀνάλογον διδασκαλίαν τοῦ Ποιμάνδρου τοῦ Ἐρμόυ τοῦ Τρισημέστου καὶ τῶν Ἱεραικῶν Μυστηρίων, ὅπου παρσεται ἡ σταδιοδρομία τοῦ μυσουμένου διὰ μέσου τῶν ἐμπειριῶν καὶ δοκιμασιῶν τῶν πλανητικῶν ἐπιδράσεων, διὰ τῶν ὁποίων ἡ ψυχὴ ἀνδροῦται καὶ μεταρτιζέται μέχρι τοῦ σημείου ὥστε νὰ φθάσῃ μέχρι τῆς Ἁνατολής, τοῦ φωτός. Εἶναι ἀνάλογος πρὸς τὴν κλίμακα τοῦ Ἰακώβ, -

Βιβλιογράφ. Guenon, Τεκτον. Συμβολ. I 86. - Idem, Croix 143. -

Idem, Regno 135. - Τυπον 113. - Τυπικὸν 28ου 48, 56. 30ου 16. -

Le Sphinx et les Pyramides de Giseh
d'après une lithographie exécutée par A. Dauzats en 1846.

-Σφαῖρα κρυστάλλινος.- Ἰάλλινος σφαῖρα 5-7 ἐκ. διαμέτρου αἰ ὁποῖα χρησιμοποιοῦνται διὰ τὴν αὐθόδηωσιν, διὰ πετράματα διορθώσεως κ.α. διευκολύνουσαι τὴν συγκέντρωσιν τῆς προσοχῆς. Ἴδιον μαγικὸν σκοπὸν δὲν ἔκκτηνται.-

ΣΦΙΓΞ.- Αἰ εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ Νότ. Ἀμερικὴν ἀπαντῶσαι κολοσιαῖαι λείψανα περιστερῶν, παρουσιάζουσαι σῶμα λέοντος καὶ ἀνθρωπίνην κεφαλὴν, συνήθως τὴν κεφαλὴν τοῦ βασιλέως. Ἦσαν σύμβολον τοῦ Θεοῦ Ἁλλου καὶ διὰ τοῦτο ἐκλοοῦντο Νεμπ (κέρριος). Διὰ τὸν ἴδιον λόγον ἀνευ ἐξαιρέσεως αἱ Σφίγγες ἦσαν ἄρρενος γένους. Γνωστοτέρα εἶναι ἡ Σφίγξ τοῦ Χερφέν εἰς τὴν περιουσίαν τῶν πυραμίδων τῆς Γκιζας (πληροῦτον τοῦ Καΐου). Εἶναι ὕψους περ. 20 μ. Ὁ Φαραὼ Τοῦθμοσις δ' IV διέταξε τὴν οἰκοδόμησιν ἐνός ναοῦ μεταξὺ τῶν κοδῶν τῆς.

Ὡς ἐλέγθη ἡ Σ. συνίσταται ἀπὸ ἀνθρωπίνην κεφαλὴν ἐπιτεθειμένην ἐπὶ σώματος λέοντος. Μερικὸς διακρίνουσι πρὸς τοῦτοις λαγόνας ταύρου καὶ ὄνου ἀστοῦ. Εἰς τὴν Αἴγυπτον ἔχει στήθος ἀνδρῖνον. Εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸ στήθος ἦτο γυναικεῖον.

Συμβολίζει τὴν ἀπόλυτον Ἐνότητα καὶ τὴν ἀπόλυτον Ἄληθειαν. Ἐκείνη τῆς Γκιζας φορεῖ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς, τὸ σιμβολικὸν "Ψέον" τῶν Θεῶν καὶ τῶν ἁραῶ. Ἐνδοτε φορεῖ τὴν τρομοφορὸν τιέραν, σύμβολον τῆς κυριαρχίας ἐπὶ τῶν τριῶν κόσμων τοῦ φυσικοῦ, τοῦ ψυχικοῦ καὶ τοῦ πνευματικοῦ, τὴν ὅλην δὲ δανειοθεοῦν ἀργότερον οἱ Πάπαι.

Εἰς τοὺς Δρυϊδας εἶναι ἀδιακρίτη ἄρην ἢ θήλειαν, ἀπαντῶμεν δὲ αὐτὴν ἐπὶ τῶν γαλατικῶν νομιμάτων πολὺ πρὸ τῆς κατακτήσεως ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων. Ἡ αἰγυπτιακὴ "Βεβλας τῶν Νεκρῶν" εἰσαγάγει τὴν Σφίγγα εἰς τὴν μεταθανάτιον μεταμόρφωσιν τῆς ζωῆς. Ἐλληνες παρενόησαν αὐτὴν εἰς τὴν Μυθολογίαν μὲ τὴν κερεῖδου τοῦ Διδόπουδος, νικητοῦ τῆς Σ.

Ὅπως πολλὰ ἐκ τῶν ἀρχαίων συμβόλων, ἡ Σ. ἐγένετο ἐπιδοκτικὴ εἰς τὴν χριστιανικὴν εἰκονογραφίαν καὶ κατέστη τὸ ἔμβλημα τῆς διπλῆς φύσεως τοῦ Χριστοῦ, τῆς ἀνθρωπίνης κεφαλῆς περιστερῶσιν τὴν θεῶν φύσιν καὶ τοῦ σώματος λέοντος τὴν ἀνθρωπίνην μορφήν.

Ἡ Σ. ἐμφανίζεται εἰς τοὺς Γνωστικὸς ὡς μὴ εἰκὼν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Ἀνθρώπου, μὲ τὸ σῶμα λέοντος ὑπενθυμιζοντος τὴν δημιουργίαν τῶν ἱερῶν ζῴων, καὶ μὲ τὴν ἀνθρωπίνην κεφαλὴν πα-

ριστώσης τὴν πρώτην Δημιουργίαν, τὴν τοῦ Πνεύματος. Ἡ κεφαλή τῆς Σ. συμβολίζει τὸν πρῶτον Ἀδὰμ ὅστις πεσὼν εἰς τὸν κόσμον τῆς ἐκδηλώσεως (εἰκονιζόμενον διὰ τοῦ σώματος τοῦ λέοντος) δίδει γένεσιν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα.

Διεξοδικὴν καὶ ἀποκριφὰν ἐρμηνείαν διὰ τὴν Σ. παρέχει ὁ Λ. Θ. Κρόλεϋ εἰς τὸ βιβλίον του " Ἄλεφ". Κατ' αὐτὸν ἡ Σ. περιεῖ τὴν συνολικὴν φύσιν τοῦ ἀνθρώπου: τὸ κυρῶδες θάρρος τοῦ λέοντος, τὴν ἰσχυρὰν δύναμιν τῆς θελήσεως τοῦ ταύρου, τὴν ὀξεῖσαν εὐφροσύνην τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὴν μυστικὴν ἀνωτέραν φύσιν τοῦ ἀνθρώπου, συμβολιζομένην ὑπὸ τοῦ ἀετοῦ. Ἐν τοῦτοις Σφίγγεσιν ἀνταπεινωμένοι λόγοι κατασκευῆς εἰς τὴν ἐρμηνείαν ταύτην, εἶναι πολλοὶ σπάνιοι.

- "ΣΦΙΓΞ" ἐκλεῖτο ἐκδόσεως ἡ ὑπὸ τοῦ DR HUBBE.

- "SCHLEIDEN" ἀπὸ τοῦ 1896 ἐκδιδόμενη θεοσοφικὴ Ἐπιθεώρησις "διὰ τὴν ἰστορικὴν καὶ πειραματικὴν ἐπαλήθευσιν τῆς υπεραισθητῆς κοσμοθεωρίας ἐπὶ μογιστικῆς βάσεως". Μεταξὺ τῶν συνεργατῶν τῆς κατελέγετο μεταξὺ ἄλλων ὁ CARL DU PREL, ὁ KIESEWETTER, ὁ FR. HARTMANN, ὁ MAX DESSOIR κ.ἄ. ὁ τελευταῖος παρουσίασεν εἰς τὸ περιοδικὸν τοῦτο διὰ πρώτην φοράν τὸν ἔργον "Παραψυχολογία".

- ΣΦΙΓΞ, ἀνάλογον περιοδικὸν ἐκδοθέν εἰς τὴν Γαλλίαν ὑπὸ τοῦ LOUIS GASTIN.

- ΣΦΙΓΞ. Καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐξεδόθη τὸ περιοδικὸν Σ ὑπὸ τοῦ Πέτρου Γράβιγγερῆ, εἰς δύο σειράς: 1936-1937 καὶ 1962-1970, ὡς " ἐπιθεώρησις Ἐσωτερισμοῦ καὶ μυητικῆς ἀγωγῆς. Ὑπῆρξε τὸ σοβαρότερον μέχρι τοῦδε μεταρυσικὸν περιοδικὸν ἐπὶ τοῦ Ἐσωτερισμοῦ καὶ τῆς Μυσταγωγίας, εἰς ἑλλ. γλῶσσαν. Ὡς σκοπὸς εἶχε ταχῆθαι:

- Ἡ ἀναζητήσις τῶν φυσικῶν νόμων καὶ δυνάμεων τοῦ Ἀνθρώπου καὶ τῆς φύσεως.

- Μελέτη τῶν κατὰ χρόνους ἐπὶ τῆς Γῆς ἐμφαικέντων Μυστηρίων καὶ Μυσταγωγικῶν Σχολῶν, ἰδιαιτέρως τῆς ἑλληνικῆς Παραδόσεως.

- Ἐπὶ τῆ βάσει τῶν μυστηριακῶν ἀληθειῶν, ἀνεύρεσις τῶν ἀναλωτῶν βιοτικῶν κανόνων, βάσει τῶν ὁποίων ὁ ἄνθρωπος ζῆ κατὰ φύσιν, καθίσταται ἡθικώτερος, τελειότερος, ἰσχυρότερος. Ὑποδειχίς τοῦ τρόπου δι' οὗ οὗτος δύναται νὰ δράσῃ ἀποτελε-

σματος, ἐν τῇ κοινωνίᾳ πρὸς βελτίωσιν ταύτης, πρὸς ἐλάττω-
σιν τῆς ἀνθρώπινης δυστυχίας καὶ πρὸς ὑψάμβρον τοῦ φωτός.
Βιβλιογρ. Richopin, 11 327.-Π. Γράβιγγερ, Μυσταγωγία εἰς Ἄρχ.
Ἰλιγγίαν ἐν "Πραγματ. & Μελέται" Β. Σφ. Τ. Ι. σ. 22.-
H. Durville, Ἀρχαῖαι Μύθοι 34 (Χειρόγρ.).-Mörsmann 10.
Papus, Ἄποδρ. Ἐπ. & Ψυχισμός 107, Schuro 113. Idom.
Sanctuaires d'Orient 76 (θ. Ε. 79, 691). ΕΙ. Λοῦνι, Cabale,
24, 33, 66. Idom, Claf 223, 313. ΕΙ. Λοῦνι, Τυπικόν 198.
Γράβ. Θεμέλια 113. Idom, Μ. Ψ. Θ 161. F. Warrain, Le
Mythe du Sphinx, Paris 1906.

ΣΦΡΑΓΙΔΕΣ ΑΣΤΡΙΚΑΙ. - (SIGNATURES ASTRALES). -

Εἰς τὸν ἑσωτερισμόν καὶ ἰδιαιτέρως εἰς τὴν Ἰατροσοφίαν
ὁ καθολικὸς νόμος τῶν θ' ἀντιστοιχιῶν εὐρίσκει εὐρυτάτην ἐφαρ-
μογήν, ὡς θεωρεῖ τῶν ἀστροικῶν σφραγίδων ἢ χαρακτήρων". Ἡ
θεωρία αὕτη στηριζομένη ἐπὶ τῆς ἀναγκαίας κοσμικῆς ἀλλήλοσυναρ-
τήσεως μεταξὺ Μικρο-καὶ Μεκροκόσμου, φανταίνεται ἔχουσα τὴν βάσιν
τῆς εἰς πολὺ παλαιότερας ἐποχάς, τοῦλάχιστον εἰς τὴν ἀλεξαν-
δρινὴν περίοδον τῆς πλατωνικῆς φιλοσοφίας. Ἐκείνος ὅμως ὅστις
ἐποδεικνύεται ὡς ρωμαῖος φύσις, εἶναι ὁ Θεόδωρος ὁ ῥὸν Χό-
χενχάιμ, ὁ μύστης Παράκελσος, ὅστις ἔθεσε τὸ ζήτημα ἐπὶ ἀπὴ-
τος καὶ ἐπέδωκε μὲ ὅλην τὴν χαρακτηροζουσαν αὐτὸν ἰδιοφυίαν
καὶ ἐνορατικὴν ἰκανότητα εἰς τὴν θεμελίωσιν τῶν ἀστροικῶν ἰ-
σοτιμμάτων ἀπὸ καθαρῶς ἰατρικῆς ἀπόψεως, τὰ δὲ βήματα τοῦ ἠ-
κολούθησαν καὶ διηύρυνον οἱ μαθηταὶ τοῦ CAROLIUS FLUDD κ. ἄ.

Σύγχρονος τοῦ ἄγγλικου ῥὸν Νόττεσχαίμ, εἶναι ἀκριτὰ δὲ
εξοδικὸς ἐν πρακειμένῳ εἰς τὴν "Ἰατροσοφίαν φιλοσοφίαν" του.
Τὴν βάσιν τῆς θεωρίας ταύτης προτιμῶμεν νὰ ἀνησώμεν τὸν μεμνη-
μένον Ἐλιόφ Λεὺν νὰ μᾶς ἐκθέσῃ μὲ τὴν χαρακτηροζουσαν αὐ-
τὸν γλαφυρότητα καὶ ἐμβρόχθειαν:

"Ὁ Κρόλλιους, λέγει, προσπαθεῖ νὰ ἀποδείξῃ ὅτι ὁ Θεὸς
καὶ ἡ Φύσις, ἐσφράγισαν τὸν τρόπον τινα ὅλα τὰ πλάσματα τῶν καὶ
ὅτι ὅλα τὰ παράγωγα μιᾶς οὐκ ἀσθητοῦ φυσικῆς δυνάμεως, φέρουσι
τὸ ἀποτύπωμα τοῦ ἰδιαιτέρου τῆς χαρακτῆρος, ἐντετυπωμένου δι'
ἀνεξίτητων χαρακτήρων. Οὕτω ὁ μεμνημένος, εἰς τὴν ἀνάγνωσιν
τῶν ἀποκρύφων τούτων τύπων, εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἀναγιγνώσκῃ ἀ-
κοπιέστως τὰς συμπάθειας καὶ ἀντιπάθειας τὰς ὑφισταμένας με-
ταξὺ τῶν ὄντων τῆς φύσεως, τὰς ἰδιότητας τῶν οὐσιῶν καὶ ὅλα.

τά λοιπά μυστικά τῆς Δημιουργίας. "Οὐ φυσικός χαρακτήρες τῆς σφραγίδος, λέγει ὁ Κρόλλιους, τοὺς ὁποίους ἔχομεν ἀπὸ τῆς δημιουργίας μας, ἐντύπους ἔχει διὰ μελένης, ἀλλὰ διὰ τοῦ δακτύλου τοῦ Θεοῦ (δεδομένου ὅτι κάθε δημιουργημά εἶναι ἐν βιβλῶν τοῦ Θεοῦ); εἶναι τὸ καλλίτερον μέσον διὰ τοῦ ὁποιοῦ τὰ ἀπόκρυφα πράγματα καθίστανται ὄρατά καὶ ἀποκαλύπτονται". Οἱ χαρακτήρες τῶν διαφόρων ἱερατικῶν ἀλφαβήτων, δεόν νὰ ἐδωκενθεσῶν πρωταρχικῶς ἐκ τῶν φυσικῶν τούτων σφραγίδων αἱ ὁποῖαι ὑπάρχουσιν τῶν εἰς τοὺς ἀστῆρας, ὅσον καὶ εἰς τὰ ἄνθη, ἐπὶ τῶν ὄρων, ὅπως καὶ ἐπὶ τοῦ πλέον ἀναξίου προσοχῆς χάλικος. Τὰ σχήματα τῶν κρυστάλλων, ὁ τρόπος θρασείας τῶν ὄρυκτων, δεόν νὰ εἶναι τὰ ἐπιτοτύπων τῆς σκέψεως τοῦ εἰχεν ὁ Δημιουργὸς κατὰ τὴν κατεσκευὴν τῶν".

Εἰδικῶς ἀπὸ Θεραπευτικῆς ἀπόψεως, ἡ θεωρία τῶν Λ.Σ. δύνανται νὰ νοηθῆ ὡς ἐξῆς: Δεδομένου ὅτι ἡ ψυχὴ τοῦ ἱατροῦ πολὺ δυσκόλως καὶ μόνον κατοικεῖ εἰδικῶν χαρακτήρων (διόρασις) θεῶν ἡδύνατο νὰ ἀντιληφθῆ τὴν ἑσωτέραν ἢ καὶ ἐξωτερικὴν φυσικὴν ὁστασιν καὶ τῆς ἰδιότητος τοῦ τε ὄρυκτοῦ, ὅσον τοῦ φυσικοῦ καὶ ζωικοῦ βασιλεῦς, ἢ φύσις ἐπρονόησεν ὥστε ἡ διάγνωσις αὐτῆ νὰ γίνεται ἀπ' εὐθείας διὰ τῶν αἰσθητηρίων, μὲ ποῖόν τινα μόνον δόσιν ἐπαγγελματικῆς διαίτησεως, βάσει τῶν ἐξωτερικῶν χαρακτήρων τῶν φυτῶν κ.λ.π. οἷοι δίδονται ὑπὸ τῶν Λ.Σ. αἱ τελευταῖαι αὗται εἶναι τὸ ἐπιτέλεσμα ποιεῖς τίνος ζωτικῆς λειτουργίας τῶν πλεσμάτων διὰ τῆς ὁποίας κάθε φυσικὸν κρυστὸν ἐκδηλοῦ ὁμοιότητα ἢτε πρὸς τὸ πρὸς ἑαυτὸν ἄνθρ. μέλος ἢ πρὸς τὴν Θεραπεύου.

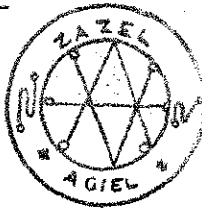
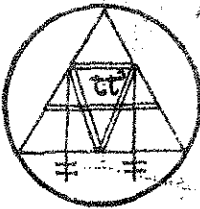
Οὕτω ὁ κίτρινωπὸς χυμὸς τοῦ CHELIDONIUM, ἔχει θεραπευτικὰς ἰκανότητας ἐπὶ τοῦ ἱκτέρου (χυροῆς) καὶ γενικώτερον ἐπὶ τῶν παθήσεων τοῦ ἥπατος (χολῆς) καὶ ὁμοίον τρόπον ἢ ὅφισ τῶν ὄρχεσιν (SATYRIUM) ἔχει ἱαματικὰς ἰδιότητες ἐναντιὸν τῶν ἀσθενειῶν τῶν ὄρχων ἢ ἀκόμη τὴν ἰκανότητα ἐνισχυσεως τῶν γεννητικῶν ἰκανοτήτων τοῦ ἀνδρός. Τοιαῦτα παραδείγματα, ἀναφέρουσιν οἱ συγγραφεῖς κατὰ δεκάδας. Οὕτω καρδιοσχημα φάλα ἐνεργοῦν ἱαματικῶς ἐπὶ τῶν παθήσεων τῆς καρδίας, ρίξαι μὲ ἐξογκώματα θεραπεύουσιν τὰ ἀποστήματα καὶ τοὺς δοσιήνας, ἀκάνθωτῃ φυτῇ χρησιμεύουσιν διὰ τὴν ἄρσιν ὀξείων πόνων τοῦ στήθους.

κ.φ.κ. Ὅποτε ἐν κατακλιθεὶς δυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν μίαν φυσιο-
αγνωμονικήν τῶν φυτῶν, ὄρωντων, κ.ο.κ.

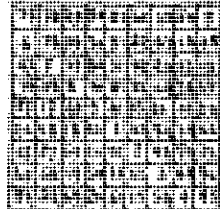
Τὸ σύνολον τῶν ἀστρολογικῶν σφραγίδων τοῦ σώματος τοῦ ἀνθρώ-
που, ἀποδοσμένων διὰ τῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ προσώπου, διὰ
τῶν κινήσεων αὐτοῦ, διὰ τῶν χειρονομιῶν, τοῦ βιολογικοῦ, περρι-
τέρω τὸ σχῆμα τῆς χειρὸς, αἱ ἐπ' αὐτῆς χαραγμέναι γραμμαί, ἀπο-
τελοῦν ἐν γένει τὴν ἀστρολογικὴν σφραγίδα, τῆς προσωπικότητος αὐ-
τοῦ, ἣτις ἀποδίδεται διὰ τοῦ ὄρου ἰδιοσυστασίας.

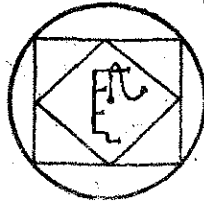
Ὁλόκληρος ἡ Ἀστρολογία, ἡ Ἀλχημεία, ἡ Μαγεία οὐδὲν ἄλ-
λο πράττουν εἰμὴ νὰ ἐρμηνεύσουν τὰς ἀντιστοιχίας κ.λ. ἀστρο-
λογικὰς σφραγίδας δι' ὧν ἔχουν χαρακτηρισθῆ αἱ κοσμικαὶ συγγένει-
αι καὶ αἱ συμπάθειαι ἢ ἀντιπάθειαι μεταξὺ θεοῦ Κόσμου, Μακρο-
κόσμου καὶ Μικροκόσμου καὶ τῶν κατοίκων αὐτῶν. - (Πρβλ. Ἄποτυ-
πάματα).

-Σφραγίδες τῶν πλανητῶν καὶ ζωδίων.- Τὰ μαγικά διαγράμματα
καὶ χαρακτῆρες τῶν πνευμάτων αὐτῶν. (Βλ. τοὺς καθ' ἕναστων
πλανήτας καὶ ζωδία).

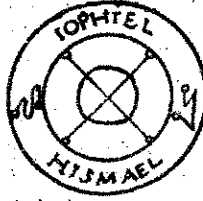

4	9	2
3	5	7
8	1	6

♂

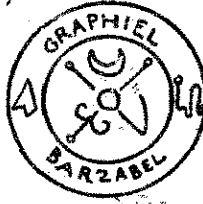
XXX

4	14	15	1
9	7	6	12
5	11	10	8
16	2	3	13

TR

♂

TR

11	24	7	30	3
4	14	45	8	6
17	5	13	21	9
10	18	1	14	22
23	6	19	2	15

TR

♂

TR

6	24	2	24	1
7	11	27	28	8
14	14	16	17	24
18	20	11	17	13
21	29	10	9	12
24	5	23	4	31

TR

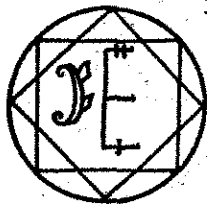
♀

TR

22	43	16	41	10	35	4
5	23	49	17	48	11	29
30	6	24	42	21	34	18
13	34	7	25	43	19	37
38	14	40	1	32	44	20
21	29	8	39	2	14	45
46	15	44	9	34	3	24

TR

♂

TR

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36	37	38	39	40	41	42	43	44	45	46	47	48	49	50	51	52	53	54	55	56	57	58	59	60	61	62	63	64	65	66	67	68	69	70	71	72	73	74	75	76	77	78	79	80	81	82	83	84	85	86	87	88	89	90	91	92	93	94	95	96	97	98	99	100
---	---	---	---	---	---	---	---	---	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	-----

TR

ΣΦΡΑΓΙΣ. - Αΐ επτά Σ. τῆς Ἰσοκαλύψεως (Ἰσοκ. 6). Εἰς τὴν Ἰσοκαλύψιν τοῦ Ἰωάννου γίνεται λόγος περὶ 7 σφραγίδων τὰς ὁποίας ὁ δραματιστής τῆς Πάτμου καλεῖται νὰ παρατηρήσῃ. Πρά-
κειται περὶ 7 συμβολικῶν ἑμβλημάτων, τὰ ὅποια περικλείουσιν ὑψίστας ἐννάδας ἄχι μόνον περὶ τοῦ μέλλοντος, ἀλλὰ καὶ κοσμο-
λογικὰς, ἀπολυτρωτικὰς κ.ά.

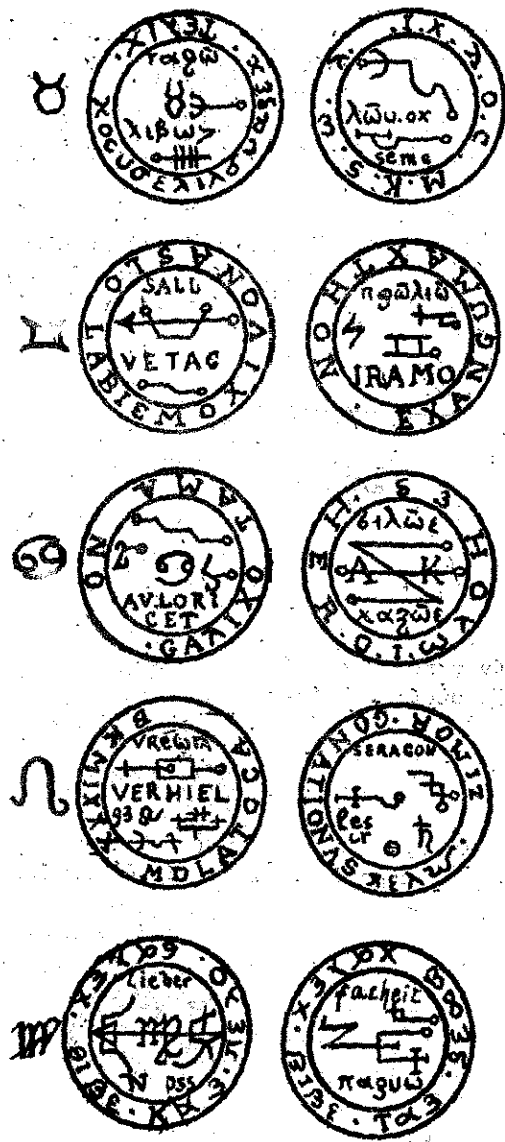
Διαβολικὴ Σφραγίς. - Οἱ δαιμονογράφοι ὑποστηρίζουν ὅτι τόσον οἱ ὑπογράφοντες ὡς Συμβόλαια μετὰ τοῦ Διαβόλου, ὅσον καὶ οἱ μεταβαλόντες εἰς τὰς ὡς Σαββατικὰς συνελθούσεις, ἐδέχοντο ἐπὶ τοῦ σώματός των ἐν σημεῖον ἀνεξέτηλον ἀναγνωρίσεως συνή-
θως ἦτο μὲν ἡμισέληνος ἢ ἐν κέρας.

Πολλοὶ ἐπὶ τῶν μάγων τῶν προσαχθέντων ἐνώπιον τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως, κατεδικάσθησαν διὰ τὸν λόγον ὅτι ἔφερον ἐπὶ τοῦ σώματός των τοιαύτας διαβολικὰς σφραγίδας.

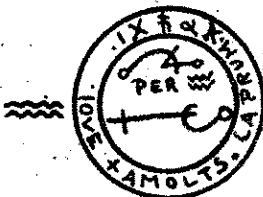
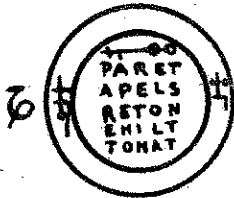
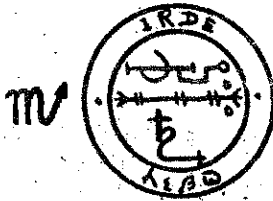
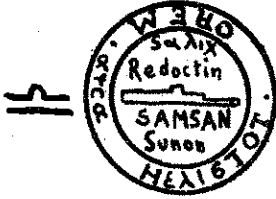
Ἑρμητικῶς Σφραγίς (SCELU ἢ SCE EL) εἰς τὴν ἑρμητικὴν λογοτροπίαν, σημαίνει ἀλληγορικῶς τὴν Οὐρανὸν ἐν μελανῶσει. Καλεῖται καὶ ἑρμητικὴ Σ. ἢ Σφραγίς τῶν Σφραγίδων. Ἀΐ επτά Σ. τοῦ Ἑρμοῦ, εἶναι αἱ ἀπόρητοι ἐργασίαι τοῦ Μεγ. Ἑρμοῦ. Ἡ κοινὴ ἑρμητικὴ Σ. δύναται νὰ ληθῆῃ κατὰ τρεῖς τρόπους Πρῶτον διὰ τήξεως τοῦ λαίμου τοῦ δοχεῖου εἰς τὴν ρόδα κυραντηρίου καὶ συντήξεως τῶν χειλέων αὐτοῦ. Δεύτερον διὰ πυρρτισμοῦ τοῦ δοχεῖου δι' ὑάλινου πώματος καὶ συγκολλήσεως τῶν ἔκρων δι' εἰ-
δικῆς κολλητικῆς οὐσίας. Τρίτον διὰ προσαρμογῆς ἐπὶ τοῦ λαίμου τοῦ δοχεῖου ἑτέρου δοχεῖου καὶ συγκολλήσεως αὐτῶν δι' εἰ-
δικῆς κολλητικῆς οὐσίας. - (PERNETY). -

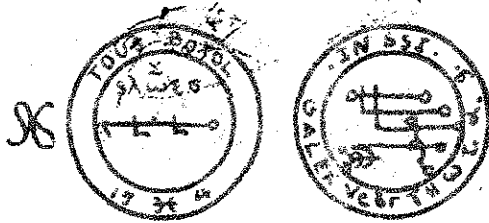
Σφραγίδες μαγικαί. - Ὅλοι οἱ συγγραφεῖς μαγικῶν Ἐγγει-
ριδίων ἀπέδωσαν τὰς μαγικὰς σφραγίδας τῶν πλανητῶν καὶ ζώδιων, εἰς τοὺς πνευματικοὺς ἀρχηγούς των (GENIES) ὡς καὶ τῶν ἀντι-
στοιχῶν δαιμόνων ἢ δαιμονίων. Ὁ Ἄγγρεπας παρέδωκε τὴν πληρε-

στέραν σειράν. Αναφέρει 25 εν ἄλλῃ σφραγίδας, 9 διανεμημένας εἰς 3 κατηγορίας: 7 διὰ τῶν πλανήτων, 9 διὰ τῶν πνευματικῶν τῶν ἀρχῶν καὶ 9 διὰ τῶν δαιμονίων. Ἡ Σ. αὕται, ἐν συνδυασμῷ μετὰ τῶν ἀντιστοιχῶν μαγ. τετραγώνων, ἐποτελοῦν ἴδια ἠφελ. κτήρια τῶν πλανητικῶν ἐπιδράσεων. Ἴδου αὐταὶ ὡς τὰς ἀναγράφει ὁ MARGUES RIVIERRE (AMULETTES ET TALISMANS, 319) βάσει πρῶτον τοῦ Παραφύλου καὶ τῆς VIRGA AUREA:

Σφραγὶς τοῦ Σιλομῶντος: Τὸ συμβολικὸν διπλοῦν ἑλληρο-συμπελεγμένον τρίγωνον ἢ ἢ Ἐξάγραμμα ἢ Ἐξάκτινος ἢ Ἀστὴρ. Σὺμβολον τοῦ Μακροκόσμου καὶ ἀπαντῶν εἰς τὸ ἔμβλημα τῆς Θ.Ε. Διατετ. καλεῖται Σ.Σ. παραμένει μυστήριον, ἐκτός ἐάν θεωρηθῇ ὡς καταγόμενον ἀπὸ τῶ ἀρχαίου Ἰρέν, ὅπου γίνεται λόγος περὶ μιᾶς τοιαύτης σφραγίδας, διὰ τῆς ὁποίας ἐσφραγίζον θιάσος ἐν-τός τῶν ὀφθαλμῶν εἶχον ἐπιχεῖσαι πνεύματα.

Εἰς τὴν Ἰνδὸν ἢ Σ.Σ. εἶναι σὺμβολον τοῦ Βισναῦ καὶ θεωρεῖται καὶ ὡς αἰωνὸς ἐν εὐρεθῇ εἰς οἰκίας εἰς τὰ χωρία.

Βιβλιογρ. ἡ 7 Σ. τῆς Ἀποκ. P. Mariel, Diction. Des soc.

Initiatiqnes. Rouel, Vers la Praternite des Religions 317.

Ταῖσα 546. - Διεβολικὴ Σ. - Papalardo, Segno. - Μαγικὴ Σ. - Papyrus, Magia Practica 322, 323, 324. M. Riviere, Ann. 316

Π. Πράβιγγερ, Ἀστρουμ. ἡ Σ. Σιλομῶντος: Lovi, G. 65.

Ταῖσα 704. (Πρβλ. ἢ Ἐξάκτινος, Ἐξῆς, Ἐξάγραμμα, Ἀστὴρ. -)

ΣΦΡΑΓΙΣΙΣ (VERSIEGELUNG). - Ὅρος ἀπὸ τὴν λογοτροπῶν τῆς ἢ Κοινότητος τοῦ Γκράβλ τοῦ ἢ Ἀμπντ-Ρού-Σέν. Ἡ εἰσοδοχὴ εἰς τὴν ἀργάνωσιν ταύτην τελεῖται διὰ τῆς λεγομένης "Σφραγίδεως"

ἡ ὄψορα πραγματοποιεῖται ὑπὸ τὴν μορφήν ἑνὸς εἴδους προσευχῆς καὶ βαπτίσεως, μετὰ τὴν ὄψοσαν προσφέρεται εἰς τὸν νεοφυτὸν εἰς ἀργυρᾶς σταυρῶς τοῦ Γικράλ (Θ Σταυρῶς). Ὁ τελευταῖος δέον νὰ θεωρῆται ὡς ἡσημαῖον τῆς νύκτας συνδέσεως μετὰ τοῦ Θεοῦ". Κατὰ τοῦτο ἀναφέρονται εἰς τὴν Ἀποκάλυψιν (7,3) ὅπου "οἱ δοῦλοι τοῦ Θεοῦ σφραγίζονται ἐπὶ τῶν μετώπων αὐτῶν". Καὶ τὰ μέλη τῆς Κοινότητος τοῦ Γικράλ λαμβάνουσι κατὰ τὴν εἰσοδοχὴν των (Σφραγίσιν) τὸ σῆμα ἐπὶ τοῦ μετώπου των.

ΣΦΥΡΑ (MAILLET, HAMMER). - Σύμβολον τῆς δράσης θελήσεως, τῆς ἐνεργείας ποῦ εὐρῆται εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς φιλοτιμένης ὑπὸ τῆς καρδίας διανοίας. Ἡ Σ. εἶναι τὸ κατ' ἐξοχὴν ἐργαλεῖον τῶν οἰκοδόμων καὶ τῶν αἰδηραργῶν. Πολυάριθμοι "μυσταγωγοὶ" Θεοῦ θεωροῦνται ὡς οἱ Θεοὶ ἐργάται ὑπλισμένοι διὰ τῆς Σφύρας: ὁ Βλαβεκέρμα, ὁ Τυβότρι, ὁ Ἡραϊστος, ὁ Κβετζαλκοάτλ' ἀκίμη καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐκονομέζεται ὡς ὁ υἱὸς τοῦ Ξυλουργοῦ (τοῦ Ἰωσήφ). -

Εἰς τὰς τεκτονικὰς Στ. ἡ Σφύρα ἀνατίθεται εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Σεβ. καὶ τῶν 2 Ἐραπτῶν. (Λ. GEDALGE). -

Ἡ Σμίλη μόνη κρατούμενη διὰ τῆς ἀριστερᾶς εἰς οὐδὲν νὰ ἐχρησμευσῆν, ἐάν ἡ Σφύρα, χειριζομένη διὰ τῆς δεξιᾶς δὲν κατέφερον ἰσχυρὸν πλήγμα ἐπὶ τῆς πρώτης. Πράγματι διὰ ν' ἀπαλλαγῶμεν ἀπὸ τὰ ἐλαττώματά μας μίαν πλατωνικὴν ἀποφασιστικότητος εἰς οὐδὲν νὰ ᾤρεται. Ὁ τέκτων, θεωρητικὰ κατηρτισμένος, μὲ ἀπόφασιν νὰ δράσῃ πρέπει νὰ σημάσῃ μὲ Θέλησιν τὴν Σφύραν καὶ μὲ Θάρρος καὶ μὲ ἁμῆν νὰ καταφέρῃ κτυπήματα διὰ νὰ καταργασθῇ τὸν ἀκατεργάστον. Σύμβολον ἐπιβολῆς ἡ Σ. μεγάλως τιμᾶται μεταξὺ τῶν τεκτόνων. Ὅταν κροσεται ἡ Σ. ὅλοι σιωποῦν καὶ ὑπακούουσι ἐν τῇ Στοιᾷ. Τότε ὁ Διδ. διατάσσει ἐκ' ὀνόματι ὕλων ἄλλα τὴν αὐτὴν ἰσχὴν, ἂν καὶ πλέον περιωρισμένα, κέκτηται ὁ Ἐταῖρος, ὁ ὅποιος κάμνει τὴν προσωπικότητα του νὰ τὸν ὑπακούῃ. Ἐργαστήριον ἐν μικρογραφίᾳ, σμίκρυνσις τοῦ Μακροκόσμου, ὁ ἐμπνεόμενος ὑπὸ τοῦ Ἔργου καλὸς Ἐταῖρος κρατεῖ διὰ τῆς ἀριστερᾶς του τὴν σμίλην καὶ μὲ Θάρρος χειρίζεται τὴν Σ. καὶ μὲ Θέλησιν κρούει ἐπὶ τοῦ ἀκατεργάστου, χωρὶς νὰ ἀκούεται ἄλλος θόρυβος, παρὲς ἐκ τῶν καταγερομένων ἀποτελεσμάτων κρούσεων. Ἡ προσεκτικὴ ἐργασία ἀποκλειεῖ τὴν φλυαρίαν. Ἡ Σ. ἐνδοτε θέτει εἰς πειρασμὸν τοὺς φλυαροὺς, ποῦ δὲν γνωρίζουν τὴν σμίλην καὶ τὴν κοπὴν τῶν ὑλικῶν. Ζαλλίζονται τότε ἐπὶ τὸν δαιμο-

νιάδη θόρυβον τῶν κτυπημάτων τῆς Σφύρας των ποῦ εἶναι ἄγονα· καὶ ἐνίοτε ἀπρὸς συνθετικά. Οἱ κωκοὶ αὐτοὶ μεμυρημένοι, ὑπερηρανεθόνται διὰ τὴν Φέλησιν των ποῦ κάποτε καὶ υπεραιτίζουν, χωρὶς ὅμως νὰ γνωρίζουσι πῶς νὰ τὴν ἐφαρμόζουσι συμφῶνως πρὸς τοὺς ὑγιεῖς κανόνας τῆς Τέχνης.

Ὁ Ε.Τ. διδάσκει νὰ θέλωμεν ὄχι ὡς ὑπνωτισταὶ ἢ ὡς ρακί-
ραι, ἀλλ' ὡς σοφοὶ ἐκιδιδάσκοντες εἰς τὴν Τέχνην διὰ νὰ κατα-
στῶμεν κόνιοι τοῦ ἑαυτοῦ μας, διὰ νὰ διατάσσωμεν τὴν προσω-
πικότητά μας, ἐπὶ τῷ συμφέροντι τοῦ "Ἔργου βελτιώσεως εἰς ὃ ἀφιερῶσθαι". (D. WIRTH, ΜΑΣ. OCCULTE 20).
Βιβλιογρ. Λοκάρης 741. - Guignon, Et, Trilão-Lordão, Boston,
Κερκύρα, Ζωή 90. -

ΣΧΕΔΙΑΓΡΑΜΜΑ (ZEICHNUNG). Εἰς τὸν Ε.Τ. - ἡ μεταγλώττεισι τῶν ἐννοιῶν, διέλεξις, ἐπιστολή, χειρόγραφον. Ἡ ἔκφρασις εἶναι δάνειος ὅπως αἱ κλέσσεται εἰς τὸν Ε.Τ., ἐκ τοῦ οὐρανοῦ μικροῦ ἐπαγγέλματος. Τὸ μόνον ὑπόδειγμα τὸ ὑποῖον μεταχειρίζεται ὁ ἀρχιτέκτων εἶναι ἀκριβῶς τὸ Σ.

ΣΧΕΔΙΜ. - Τὸ ὄνομα τῶν στοιχειωτῶν εἰς τὴν Καβάλαν.
(Ὁ Στοιχειωτά).

ΣΧΕΣΙΣ. - (γαλ. RAPPORT). Ἡ κατὰ τὴν τεχνικὴν ἕνωσις μεταξὺ ὑποκειμένου καὶ τοῦ μαγνητισμοῦ ἀποκαταστήσῃ ἄλλ' ἀεξάρτησις (μαγνητικὴ συμπέσει).

ΣΧΕΤΙΚΟΚΡΑΤΙΑ (RELATIVISME). Ἡ περὶ γνώσεως θεωρία ἡ ὅποια πρεσβεύει ὅτι ἡ γνώσις εἶναι μόνον σχετικὴ ἢ ἄλλ. μόνον εἰς τινὲς ἀπόψεις καὶ μόνον διὰ μίαν ὑρισμένην θέσιν, ὄχι ὅπως κατὰ τὴν ἀπόλυτον ἔννοιαν.

ΣΧΕΤΙΚΟΤΗΣ (RELATIVITE). - Ἡ θεωρία τῆς Σχετικότητος καὶ ἡ ἐντέλφεις περὶ ταύτης διατάξεως ἐρησέμευσεν εἰς τινὰς ἐρευνητάς πρὸς ἐξήγησιν τῶν παραψυχολογικῶν καὶ μεταψυχικῶν φαινομένων. -

Βιβλιογρ. R. S. White, Ἡ θεωρ. τῆς Σ. καὶ τὰ μεταψυχ. φαινόμενα, ἐν "Πραγμ. & Μελέται" Β. Σφ. Τ. II. -

- Στρατηγόπουλου, Σ. καὶ νέα Ἐπιστήμη, ἐν ΣΦΙΤΣ 1937, 33.

ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΝ (Τέχνη τῶν - , ART DES FORMATIONS). - Εἰς τὴν Μα-

γεναν καλεῖται ἡ ἱκανότης τῆς διαμορφώσεως, ὑπὸ τῆς σκέψεως λεπτοῦσῶν σχηματισμῶν. Στηρίζεται ἐπὶ τῆς ἀρχῆς καθ' ἣν πᾶσα προβολὴ ψυχικῆς ἐνεργείας, ἔστω καὶ ἐν τῷ πεδίῳ τῆς καθαρῆς σκέψεως, περιβάλλεται παραχρῆμα ὑπὸ καταλλήλου ὕλης, ἱκανῆς νὰ ἐπιτελέσῃ τὴν πραγματικὴν τῆς ἐν λόγῳ σκέψεως, καλῆς ἢ κακῆς καὶ δίδει εἰς αὐτὴν εἰδικὴν μορφήν, ὃν ἄλλαις λέξεσιν, δίδει γένεσιν εἰς πραγματικὴν ὄντοτητα, ἣτις μέλλει νὰ διαβιῶσῃ ὅπως πᾶσα ἄλλη, συμφῶνως πρὸς τοὺς παγκοσμίους νόμους τῆς ζωῆς, ἐπὶ χρονικὸν διάστημα κατὰ τὸ μέλλον ἢ ἦττον μέγα καὶ θεῖα λέβη μέρος εἰς τὴν ζωὴν τοῦ κόσμου, ἐπ' ἀγαθῷ ἢ κακῷ, δρῶσα καὶ ἐντιδρῶσα ἐπὶ τῶν περιβαλλόντων αὐτὴν ὄντων, πάντα ταῦτα ἀναλόγως πρὸς τὴν δύναμιν τῆς θελήσεως ἣτις ἐνήργησε καὶ συνέβαλεν εἰς τὴν γένεσιν τῆς.

(Πρβλ. Μορφαί-σκέψεις, Ἐξηγησόμενα).

ΣΧΗΜΕΙΟΝ.— Ὁ μεσαζοντικὸς θαλαμῶκος (βλ. λ.).

ΣΧΙΙΤ/Ι.— Καλοῦνται εἰς τὴν ἀραβ. παράδοσιν οἱ "αἰρετικοὶ", ὁπαδοὶ τοῦ Ἰλῆ, κατ' ἀντιδιαστολήν πρὸς τοὺς "Σουνίτας", (βλ. λ.) οἱ ὅποιοι παραδέχονται ὅτι εἶναι ὀρθοδόξοι καὶ ἀκολουθοῦν τὴν ἐξωτερικὴν μορφήν τῆς Περσίδεως. Εἰς τοὺς "αἰρετικούς Σχιίτας" ἀνήκουσιν οἱ Κιζιλμπέσηδες, οἱ Μπεκτασήδες, οἱ Μεχλεβήδες, οἱ Ἀλαουίται, οἱ Ἰσμαηλίται, οἱ Γεζῆται, οἱ Σαβαῖοι κ.π.ἄ. οἱ ὅποιοι ἀποτελοῦν κατ' αὐτὸ μυστικὰ Τάγματα περικλειόμενα πᾶσης φύσεως μυστικῶν στοιχείων καὶ πρακτικῆν ἀσκήσεων. Ἡ σπουδαιότερα σχιιτικὴ αἵρεσις εἶναι καὶ ὁ Θ Σουφισμὸς.

ΣΧΟΙΝΙΟΝ.— Ἰππηγχιονισμὸς.— Πολλοὶ λαοὶ ἐποδεδέχοντο θαυματουργοὺς θεραπευτικὰς καὶ ἄλλας ἰδιότητας εἰς τεμάχιον σχοίνου διὰ τοῦ ὅπου οὐ κάποιος ἀπηγγέλθη.

—Περὶ τὸν τράχηλον.— Οἱ δοκιμαὶ τέκτονας ἔλασσε ἔφερον καὶ εἰς τινὰς Στοιὰς φέρουν καὶ σήμερον σχοίνου περὶ τὸν τράχηλον, τοῦ ὅπου τοῦ ἐλεύθερον ἔκρον ἐκρέματο ἐμπροσθεν. Σχετικῶς ὁ C.W. LEADBETTER παρατηρεῖ: "Τὸ σύμβολον τοῦ σχοίνου περιστᾶ τὸν ψυχικὸν ὀφθαλμὸν λήρον τὸ συνδετικὸν νῆμα τὸ ἐνοῦν τὸ διπλοῦν αἰθερικὸν μὲ τὸ εἰρὸν φυσικὸν σῆμα, ὅταν τὸ πρῶτον ἐποσύρεται μερικῶς ἀπὸ τὸ δεύτερον— τὴν "ἀργυρῶν χορδὴν" ἣτις ἀναφέρεται εἰς γνωστὸν μέρος τῆς Βίβλου, ὡς ὀριστικῶς λυομένη

κατὰ τὸν θάνατον.-

-ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΙΣΜΟΣ.- Ἀρχικῶς ἡ διδασκαλία περὶ τῶν 7 ἐλευθερίων Τεχνῶν, τῶν ὑπὸ τοῦ Καρολομάγνου ἰδρυθεῖσων μοναστηριακῶν σχολῶν. Ἀργότερον γενικῶς ἡ Θεολογία καὶ ἔτι ἀργότερον ἡ φιλοσοφία τοῦ χριστιανικοῦ Μεσαίωνα. Σήμερον νοεῖται μὲν φιλοσοφία ἡ ὅποια βασίζεται ἐπὶ μίᾳ ὑπερμέτρου διαλεκτικῆς, ὅπως τὴν γνωρίζομεν ἀπὸ τὸν Ἀριστοτέλην καὶ εἶναι ἐξηρημαίνῃ ἀπὸ τὴν σκέψιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς διδασκαλίας.-

Οὐκ ἴησούεται ἐπεδίδον εἰς τὸν Σ. μεγάλην ἐκτίμησιν, αἰδμή δὲ καὶ φιλοσοφίαι ὅπως ὁ Λόκκ καὶ ὁ Λέιμπνιτς δὲν ἦσαν ἀπηλλαγμένοι αὐτοῦ.

Βιβλιογρ. R. Steiner, Erlösung. des Denkens.

ΣΧΟΛΗ ΑΥΤΟΠΡΑΓΜΑΤΟΕΞΕΣ.-(SELF REALISATIONS FELLOWSHIP).-

Μία Ὀργάνωσις Πιόγκα, εἰς Καλλιφόρνιαν, ἰδρυθεῖσα ὑπὸ τοῦ D. Γιουγκένδρα. Ἡ ἐκπαίδευσις ἀκολουθεῖ τὸ σύστημα τῶν διδασκτικῶν ἐπιστολῶν, ἀλλὰ μετὰ ταῦτα ἐγκαταλείπονται οἱ μαθηταὶ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον εἰς ἑαυτοῦς. Ἡ οἰκονομικὴ ὑποστήριξις τελεῖται ἐν μέρει ὑπὸ σταθερῶν συνδρομῶν, καὶ ἐν μέρει ὑπὸ προαιρετικῶν εἰσφορῶν τὰς ὁποίας οἱ μαθηταὶ ἐκτιμοῦν ἐλευθέρως.-

Βιβλιογρ. Yogananda, Ἀυτοβιογραφία ἐνός Πιόγκι, Ἀθήναι Jshart, Yoga & the Way of the Masters.

ΣΧΟΛΗ ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ.- Βιολογικὴ σχολή ἰδρυθεῖσα περὶ τὸ 1920

ὑπὸ τοῦ HERMANN, κέμιτος φόν Κέυζερλιγκ ἐν DARMSTADT. Αἱ διδασκαλῆαι βασίζονται κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τῆς Θεσοσοφίας. (Θ Κέυζερλιγκ).

ΣΟΚΡΑΤΗΣ.- γεν. 470 π.Χ. εἰς Ἀθήνας + 399 Ἀπόβι. Διάσημος

Ἕλλην φιλόσοφος. Κατ' αὐτὸν ἡ αὐτογνωσὶς εἶναι ἡ ἀληθινὴ ἀνθρωπίνη σοφία. Κατὰ ταῦτα ἡ σοκρατικὴ φιλοσοφία συνίσταται κατ' οὐσίαν εἰς τὴν κριτικὴν ἐπεξεργασίαν δηλ. εἰς τὸν ἔλεγχον πάσης θεωρουμένης γνώσεως ἐπὶ τῶν βάσεων τῆς βέβαιης τῆς διαλεκτικῆς καὶ τῆς μαιευτικῆς. Ἀληθῆς γνώσις εἶναι ἐκελὴν ποὺ βασίζεται ἐπὶ τῷ ἐκκριθεῖσι ὀρίσμοι τοῦ ὄρου. "Ἴδια ἔργα ὁ Σ. δὲν ἐγκατέλειψεν.

Ὁ δημοφιλέστερος μαθητής του, ὁ Πλάτων, κατέταξε καὶ σὺν νηρηολόγησε τὰς σκέψεις καὶ τὰς διδασκαλίας τοῦ Σοφοῦ εἰς τοὺς διαλόγους του. Βιβλιογρ. Gomporz II, 34, 51, 71. - Durant II, 375 Brehier I 69. - Croiset 600. - Ἱστορία Ἐπιστ. I 177. -

3. Sokrates

ΣΩΜΑ. - Τὸ ἀδρανές συστατικόν τοῦ ἀνθρώπου. Κατὰ τὰς διδασκαλίας τοῦ Πλουτάρχου ὁ ἄνθρωπος συνίσταται ἀπὸ θ Νοῦν, θ Ψυχὴν καὶ Σῶμα. Τὸ σῶμα ἐν προκειμένῳ εἶναι τὸ σαρκικόν μέρος τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ τὰ τρεῖς μέρη ἀποτελοῦν ὁλοκληρὸν τὴν προσωπικότητα. Ἐνῷ ὁ Νοῦς πηγάζει ἐκ τοῦ Ἁλίου καὶ ἡ Ψυχὴ ἐκ τῆς Γαλήνης, τὸ Σῶμα προέρχεται ἐκ τῆς Γῆς. Εἰς τὸν Ἀποκρισισμόν ἐξ ἄλλου ἐν συνδυασμῷ μὲ ἄλλας λέξεις, ὡς αἰθερικόν σῶμα, ἀστρικόν σῶμα, ζωτικόν σῶμα κ.ο.κ. ἡ λέξις Σ. ἐν προκειμένῳ σημαίνει μόρφη καὶ παρῆστασιν, ὅχι ὅμως ἐν ὁρατὸν καὶ φυσικόν Σ. κατὰ τὴν συνήθη ἔννοιαν.

Εἰς τὴν γερμ. ὁ STEINER χρησιμοποιοεῖ τὸν ὄρον "LEIB" ἐνῷ ἡ BESANT εἰς τὴν ἀγγλ. τὴν λέξιν "BODY" πράγμα κοῦ οὐδέναως μεταβάλλει τὴν σημασίαν.

-Πῶς πρέπει νὰ τὸ μεταχειρίζομεθα. Τὸ ὑλικόν σῶμα εἶναι διὰ τὸ πνεῦμα ἐν ὑλικόν ὄργανον τὸ ὅποσον τοῦ χρησιμοθεῖ διὰ νὰ ἐκδηλωνται εἰς τὸν φυσικόν κόσμον. Ὅπως καθε ἔργαλειον ἀρμελομεν νὰ τὸ περιποιώμεθα καὶ νὰ τὸ διατηρῶμεν ἐν ὑγείᾳ. Κατὰ ταῦτα δὲν πρέπει νὰ περιφρονῶμεν τοὺς γενικοὺς κανόνας τῆς ὑγιεινῆς, ἡ ὅποια δύναται νὰ συνοψισθῇ εἰς τὰς τέσσαρας λέξεις: ἀήρ, ρῶς, καθαρὸς, μέτρον. Δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ γίνηκάν λόγος περὶ τῶν ἀποκρουστικῶν καθῶν. Τὸ νὰ μεθυσκώμεθα, νὰ

γεμίσωμεν τὸν στομάχον μὲ πάσης ρύσεως τροφῆς καὶ καθ' ὑπερβολὴν, τὸ νὰ ἐμφανίζωμεθα ὡς μέτρον ἀσελγίας, χαρακτηρίζουν ὅλα αὐτὰ ἕνα ἀληθινὸν ἄνθρωπον; ἢ πλὴν ἐκτροφοὶ εἶναι αἱ γενετήσιοι καταχρήσεις αἱ ὁποῖαι ἀναλλοκοῦν ἀμείωως ὅλας μας τὰς νευρικὰς δυνάμεις. Χωρὶς ὑπερβολάς, πρέπει νὰ τείνωμεν πρὸς τὴν ἀγγελίαν, ἰδίως ὅταν χιονίζῃ ἐκ τῆς κεφαλῆς μας. Ἄκμῃ καὶ τὸ ἔξῃς: ἐνῷ ὁ ἄνθρωπος ὁ ἐπηρεακῆς εἰς τὴν χαρτοπαιξίαν ἢ τὸν οἶνον, ἔχει ἕνα μόνον δῆμιον, τὸν ἑαυτὸν του, ὁ ἀσελγῆς ἔχει δύο δῆμιους: τὸν ἑαυτὸν του καὶ τὸ ἕτερον φύλον ἢ γυναῖκα, ἐκ ρύσεως γεννημένη διὰ νὰ ὑπακούῃ εἰς τὸν ἄνδρα, τιμωρεῖ ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος ἐξ ἐλαττώματος ταπεινοῦται πρὸ αὐτῆς, καὶ ὑποχωρεῖ εἰς ὅλας τὰς ἰδιοτροπίας της.

Εἶναι ὀλιγώτερον ταπεινὸν, ἀλλ' ἐξίσου ἀπεχθές νὰ ὑπερηφανευώμεθα διὰ τὸ σῶμα μας, νὰ τὸ περιποιοῦμεθα ὑπερμέτρως καὶ ὕχι μὲ ἠθικὸν σκοπὸν. Τὸ ἀξίζει ἢ καλλονὴ τοῦ σώματος, ἀπέναντι τῆς καλλονῆς τῆς ψυχῆς; Ὅλα τὰ καιχνύδια ποῦ εὐρίσκονται σήμερον εἰς μεγάλην ὑπόληψιν, ὅλα τὰ κατορθώματα, τὰ ὁποῖα ἐξαγγέλλονται μὲ μεγάλους τίτλους εἰς τὰς ἡμερῆδας μόνον τὸ μείδιμα ἀξίζουν καὶ ἀποδεικνύουν πόσον καιδαριώδης εἶναι ἡ κοινωνία μας.

Ἄλλ' ὡς ἀποφεύγωμεν ὁμοίως καὶ τὰς ἀντιθέτους ὑπερβολάς, ὅπως τοὺς ραβδισμοὺς, τὰς ἀλγεινὰς ἀσκήσεις, τὴν ὑπέρμετρον νηστείαν καὶ ὅλας τὰς αὐστηρότητας μερικῶν φανατικῶν θρησκοληπτῶν, ποῦ ἀποσκοποῦν κατ' αὐτὸν τὸν ἐνδοσίον τρόπον νὰ τιμωροῦν τὸ σῶμα των. Τιμωρεῖται ποτὲ ἐν ὄργανον; Ὁσφαλῶς ὅχι, ἀντιθέτως τὸ περιποιοῦνται καὶ τὸ χρησιμοποιοῦν δι' ἔργα ἁγία καὶ ἀγαθὰ. (S. G. E., Γιδόγια, Β. Σφ. 1966, 35). -

Ἑρμητικῶς: Οἱ φιλόσοφοι ποιοῦνται χρῆσιν τοῦ ὄρου τούτου ἐντὶ τῆς λέξεως "μέταλλα". Διὰ τοῦτο ἀκούομεν αὐτοὺς ὁμιλοῦντας περὶ τελείων καὶ ἀτελῶν σωμάτων. "Δὲν θέλετε ἐπιτύχει καλὸν πολλαπλασιασμὸν, εἰδὲν δὲν ἐναγάγητέ τὰ τέλεια σώματα εἰς τὴν πρῶτην αὐτῶν ὕλην, δηλ. εἰς ὑδρᾶργυρον". -

Σῶμα καλεῖται ἐκπόσης ὑπὸ τῶν ἄλχημιστῶν τὸ φιλόσοφ. Ἄλλας, τὸ ὁποῖον ἐμποτίζεται διὰ τοῦ θεοῦ καὶ τοῦ Ἑδρᾶργυρου, ὡς διὰ ψυχῆς καὶ πνεύματος. Δὲν θεᾶ ἐπιτύχητε οὐδέποτε, εἰδὲν δὲν πνευματοποιήσητε τὸ Σῶμα καὶ δὲν σωματοποιήσητε τὸ πνεῦμα,

δηλ. εάν δέν σταθεροποιήσῃτε τὸ πτητικόν καὶ δέν πτητικοποιήσῃτε τὸ σταθερόν.-

Ἄτελές Σῶμα καλεῖται τὸ φιλοσοφικόν Ἄρσενικόν, ἢ Σελήνη τῶν σοφῶν, ἢ Ἐπιτελεία των ἀρχῆ. Ἀπ' ἀρχῆς τοῦ Ἔργου πρέπει νά πυρῶσωμεν τὸ τέλειον Σῶμα, συζευγνύοντες αὐτὸ μετὰ τοῦ ἀτελοῦς σώματος τῶν φιλοσόφων. Δεόν ἐκείνης νά καθάρσωμεν τὸ Σ, τοῦτο, ἀραιροῦντες ἀπ' αὐτοῦ τὸ καυστικόν ὑπερβάλλον θεῖον καὶ νά κάμωμεν ὥστε νά ἐκδηλώσῃ πᾶν ὃ, τι περιλαμβάνει ἐν αὐτῷ. Σημεῖον τῆς τελείας αὐτοῦ καθάρσεως καὶ ἐξοχνώσεως εἶναι λαμπρόν τι λευκόν χρῶμα. Τότε, λέγει ὁ φιλαλήθης, ἢ πόρνη ἐκεῖνῃ ἐπανάγεται εἰς τὴν προτέραν τῆς παρθενίας, καὶ θνήσκει νά συζευχθῇ μετὰ τοῦ γηίνου Ἥλιου, ἂν καὶ εἶναι ἡ μήτηρ καὶ ἡ ἀδελφὴ του.

Λευκόν Σ. τέλειον καὶ καθαρὸν Σ., προσεχέστερον πρὸς τὴν στερῆσιν Σ., εἶναι ἐκφράσεις ἀποδιδόμεναι εἰς τὴν Οὐσίαν ἐν λευκῶσει.- (PERNETY).-

Βιβλίον. Paris, Tr. Elan/ 350. Hæstor Durvillo, Fantome des Vivants 14, 20, 26, 29). R. Guenon, Gr. Triade 78.

Ἄντ. Ἀδριανόπουλος, Ἄγθρωπος 65, 107.-

(Πρβλ. ὁ Ἄγθρωπος, αἰθερικόν, ἀστρικόν, νοητικόν Σ.)

ΣΩΜΑΤΙΚΑ- Τὸ σύνολον τῆς ὀργανωμένης Οὐσίας, ἐφ' ἐκάστου πεδίου, προαριζομένης νά χρησιμεύσῃ διὰ τὸν βίον τοῦ ἀτόμου.

Ἐπέρχει κατὰ τὴν θεοσοφίαν πρῶτον ἐν φυσικόν ἢ ὕλικόν σῶμα, εἶτα ἐν αἰθερικόν, ἐν ἀστρικόν, ἐν κατώτερον καὶ ἐν ἀνώτερον νοητικόν (τὸ αἰτιατόν Σ., εἶναι τὸ ἀνώτερον νοητικόν), ἐν βουδδικόν καὶ ἐν ἀτμικόν Σῶμα.-

Τὰ τέσσαρα κρῖτα (φυσικόν, αἰθερικόν, ἀστρικόν κατώτερον νοητικόν) ὑπόκεινται εἰς διαλύσιν καὶ φθαρᾶν· τὰ τρεῖς τελευταῖα ἐξακολουθοῦν νά ὑπάρχουν ἀπὸ μιᾶς ἐνοσημώσεως μέχρι τῆς ἄλλης καὶ ἀποτελοῦν τὸ Τζιβάτμα. (Α. BESANT, L' HOMME ET SES CORPS).-

ΣΩΜΑΤΙΚΑ ΕΛΑΤΤΩΜΑΤΑ ὡς ἐμπόδια διὰ τὴν μύσιν. Μερικὰ ἀναπηρεῖται, ὅχι τόσο σοβαρὰ ἀπὸ ἐξωτερικῆς ἀπόψεως, ἐδωρηθησαν παντοῦ καὶ πάντοτε εἰς μυητικὰς ὀργανώσεις ὡς ἐμπόδια διὰ τὴν πραγματικὴν μύσιν. Μία τυπικὴ περίπτωση τοῦ εἰδους τούτου εἶναι ὁ τραυλισμός. Δέν χρειάζεται πολὺ νά σκεφθῶ-

μεν δια νά ανακαλύψωμεν εἰς τὸ ἐλάττωμα τοῦτο, τὴν ἀνικανότητα τοῦ δοκίμου εἰς τὸ νά διατυπώσῃ ὀρθῶς καὶ ἁρμονικῶς τὰς τυπολογικὰς λέξεις καὶ φράσεις ἐνὸς τυπικοῦ. Ἡ τυπολογικὴ τεχνικὴ περιλαμβάνει σχεδὸν πάντοτε ρωγητικῶς τύπους, οἱ ὅποιοι πρέπει νά προφερθοῦν ὀρθῶς ἵνα διατηρήσουν τὴν ἄξίαν των. Ἄρ' ἑτέρου ἐν τῇ ἀναπηρίᾳ ταύτῃ ἐνυπάρχει τὸ ἐκδηλον γνώρισμα ποιᾶς τινος "δυσρυθμίας" τοῦ ὄντος. Τὰ δύο ὅμως αὐτὰ πράγματα ἀντιτιθενταὶ πρὸς ἄλληλα, διότι ἡ χρησιμοποίησις τῶν τύπων δὲν εἶναι παρὰ ἐφαρμογὴ αὐτῆς ταύτης τῆς "ἐπιστήμης τῶν ρυθμῶν" ἐπὶ τῆς μηητικῆς σφαίρας. Ἡ δυσρυθμία αὐτῆ δὲν εἶναι ἄλλο ἢ κτὸ μίαν μερικὴν περιπτώσιν "δυσἁρμονίας" ἢ "ἀνισσορροπίας" ἐν τῇ συνθέσει τοῦ ἀτόμου, ἡνάλογον κώλυμα ἀντιπροσώπεδου ὀρθομετανεῖς ἀσυμμετρίας τοῦ προσώπου καὶ τῶν μελῶν. Μία ἀκόμη τῶν σφαιτέρων περιπτώσεων ἐν προκειμένῳ, εἶναι ἡ ἐκείνη ἢ ὅποια, συνεπεὶα σκολιῶσεως ἢ παραμορφώσεως τῆς σπονδυλικῆς στήλης, παρακωλύει τὴν ὀμαλὴν κυκλοφορίαν τῶν λευτοῦσῶν ρευμάτων ἐν τῷ ὀργανισμῷ. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νά τονώσωμεν τὸν σημαντικὸν ρόλον τῶν ὀπίσθων καλζῶν τὰ ἐν λόγῳ ρεῦματα εἰς πλεῖστας περιπτώσεις πρακτικῶν μηητικῆς πραγματώσεως (R. GUENON, Ἐπισκοπήσεις, 89).-

ΣΩΤΗΡΙΑ. - (SALUT). - Κατὰ τὸν RENE GUENON, ἀπώτερος σκοπὸς ὅλων τῶν ἐξωτερικῶν τύπων (ἑρησιῶν) εἶναι ἡ "σωτηρία τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων καὶ ὄχι ἡ ὀλοσχερῆς ἀπολύτρωσις. Κατ' ἀρχὰς γνωρίζομεν ὅτι διὰ νά δοθῇ τὸ βάπτισμα, περιεβάλλοντο οἱ τῷ - ποι κτὸ ἀύστηροτάτας προφυλάξεις, ἐκαῦνοι δὲ παύ ἐπρόκειτο νά τὸ δεχθοῦν ὑπερέλλοντο εἰς μακρὰν προπαρασκευήν. Σήμερον γίνε-ται σχεδὸν τὸ ἀντίθετον καὶ θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι ἐλήφθησαν ὅλα τὰ μέτρα διὰ νά διευκολυνθῇ εἰς τὸ ἔπακρον ἢ χρηρήγησις τοῦ χαρτοματος τοῦτου, διότι ὄχι μόνον δύναται ὁ καθέας ἀδιακρίτως, χωρὶς νά γεννηθῇ ζήτημα καταλληλότητος ἢ προετοιμασίας, νά τὸ δεχθῇ, ἀλλὰ δύναται ἀκόμη νά χρηρηθῇ ὑπὸ τινος οἰουδῆποτε, ἐνῷ τὰ ἄλλα μυστήρια τελεσιουργοῦνται μόνον ὑπὸ τῶν ἐπισήμως ἐνασκούντων ἐν τυπολογικῶν λειτουργίῃμα. Ἡ διευκολύνσεις αὐταὶ ὡς καὶ τὸ ὅτι τὰ παιδιὰ βαπτίζονται ὅσα τὸ δυνατόν ἐνωρίτερον μετὰ τὴν γέννησιν των, μόνον μετὰ τὴν ἀντίληψιν ριζικῆς μεταβολῆς εἰς τήνησασαν τοῦ βαπτισματος δύνανται νά ἐξηγηθοῦν, με-

ταβολή συνεπελά της όποιας τό βάπτισμα έθεωρήθη ως μία προϋ-
πόθεσις άναγκαία δια την "σωτηριαν" ή όποια έπρεπε να παρασχε-
θῆ εις όσον τό δυνατόν μεγαλειότερον άριθμόν άτόμων, ενώ κατ'
άρχάς έπρόκειτο περί όλων διαφόρων πράγματων.

Εκ τών άνωτέρω συνάγεται ότι ο τελικός σκοπός τών χρι-
στιανικών πράξεων, άποβλέπει εις την "σωτηριαν" τών ψυχών,
καί όχι εις την τελικήν θ λύτρωσιν τῆς ψυχῆς τοῦ μύστου, ως
γίνεται εις τά Μυστήρια. (Χριστ. έσωτερ. 74).-

ΣΩΤΗΡΙΟΛΟΓΙΑ. - Η περί σωτηρίας τών ψυχών διδασκαλία μιᾶς
θρησκευτικῆς κοινότητος. Δια τόν Χριστιανισμόν ή Σωτηριο-
λογία συνίσταται: α) Εις την έξαγοράν υπό τοῦ Λόγου τῆς άμαρ-
τίας τοῦ άνθρώπου. β) Εις την συμμετοχήν τοῦ άνθρώπου εις την
σωτηριαν καί γ) Εις τόν καθαγιασμόν δια τῆς χάριτος τοῦ Αγ.
Πνεύματος.

Βιβλιογραφ. Metropolitо Seraphim, L' Eglise Orthodoxe:
Les Dogmes, La Liturgie, La vie Spirituelle, Paris 1952

(Πρβλ. θ λύτρωσις) Έρμηῆς Τρισμ. I 320.-

ΣΩΦΡΟΣΥΝΗ. - Κατά τόν 'Ιεροκλήν (Σχόλια εις τό Χρυσό "Επι τών
Πυθαγορείων, στ. 28-30). Η σωφροσύνη γεννᾶ τῆς άρετῆς
τῆς τελειοῦ καί τῆς διατηρεῖ, εις τρόπον ὡστε αὐτή εἶναι ή
μήτηρ καί ή τροφή καί ο φύλαξ αὐτῶν, διότι, όταν σκεπτόμεθα
μέ ήρεμνάντινα τρόπον ζωῆς όρεθόμενα να διαβῶμεν, προβάλλει
μέ ὅλον τό κάλλος της ή άρετή. Μετά την έκλογήν ταύτην, ή ψυ-
χή, ενισχυμένη υπό τοῦ διαλογισμοῦ έκείνου, εἶναι έτοιμη να
υποφέρει ὅλους τούς άγώνας υπέρ τῆς άρετῆς καί ἤδη έπισταθεῖσα
εις την κτήσιν τών καλῶν καί έντίμων, διατηρεῖ την κρίσιν της
ύγειᾶ καί άνεραῖαν έν μέσῳ τών πλέον δυσμενῶν δοκιμασιῶν, εις
τρόπον ὡστε κάθε τι ποῦ προέρχεται έξωθεν δέν εἶναι εις θε-
σιν να την πτοήσῃ, να την κάμῃ να μετανοήσῃ, ή να άλλᾶξῃ γνώ-
μην ή άκόμη να την πελώσῃ ότι υπάρχει άλλος τρόπος βίου καλλί-
τερος από έκείνον ποῦ εξέλεξε. Ὡστε υπέρχουν τρεῖς εἶδη σω-
φροσύνης ("εὐβουλίας")· πρῶτον ή έκλογή τοῦ άριστοῦ βίου· δευ-
τερον ή άσκησις τοῦ προκριθέντος τρόπου ζωῆς· τρίτον ή άσφαλής
καί έπακριβῆς διατήρησις τοῦ συνेतῶς έκλεγέντος βίου.